

Edit: Qin Zô

Truyện được chia sẻ tại gorjesspazer.wp.com, wattpad@channie1812 và fb.com/chisanajoo

Mục lục

<u>Chương 1 Chuyển Nhà</u>	
<u>Chương 2 Ân Thương</u>	
<u>Chương 3 Điều Hộ</u>	
<u>Chương 4 Nhập Phủ</u>	
<u>Chương 5 Gặp Nhau</u>	
<u>Chương 6 Đáp Lễ</u>	
<u>Chương 7 Thê Lễ</u>	
<u>Chương 8 Dượng</u>	
<u>Chương 9 Trị Thương</u>	
<u>Chương 10 Cưới Ngựa</u>	
<u>Chương Chương 11 Ngựa</u>	
<u>Chương 12 Phi Tiền</u>	
<u>Chương 13 Phu Quân</u>	
<u>Chương 14 Đồng Hành</u>	
<u>Chương 15 Bểng Thương</u>	
<u>Chương 16 Phu Nhân</u>	
<u>Chương 17 Ghen Tị</u>	
<u>Chương 18 Mạnh Miệng</u>	
<u>Chương 19 Đặt Bao Hết</u>	
<u>Chương 20 Tỷ Thí</u>	
<u>Chương 21 Đông Đi</u>	
<u>Chương 22 Cũ Bộ</u>	
<u>Chương 23 Túng Hóa</u>	
<u>Chương Chương 24 24</u>	
<u>Chương Chương 25 25</u>	
<u>Chương Chương 26 26</u>	
<u>Chương Chương 27 27</u>	
<u>Chương Chương 28 28</u>	
<u>Chương Chương 29 29</u>	
<u>Chương Chương 30 30</u>	
<u>Chương Chương 31 31</u>	
<u>Chương Chương 32 32</u>	
<u>Chương Chương 33 33</u>	
<u>Chương Chương 34 34</u>	
<u>Chương Chương 35 35</u>	
<u>Chương Chương 36 36</u>	
<u>Chương Chương 37 37</u>	
<u>Chương Chương 38 38</u>	
<u>Chương Chương 39 39</u>	
<u>Chương Chương 40 40</u>	
<u>Chương Chương 41 41</u>	
<u>Chương Chương 42 42</u>	
<u>Chương Chương 43 43</u>	

Chương Chương 44 44
Chương Chương 45 45
Chương Chương 46 46
Chương Chương 47 47
Chương Chương 48 48
Chương Chương 49 49
Chương Chương 50 50
Chương Chương 51 51
Chương Chương 52 52
Chương Chương 53 53
Chương Chương 54 54
Chương Chương 55 55
Chương Chương 56 56
Chương Chương 57 57
Chương Chương 58 58
Chương Chương 59 59
Chương Chương 60 60
Chương Chương 61 61
Chương Chương 62 62
Chương Chương 63 63
Chương Chương 64 64
Chương Chương 65 65
Chương Chương 66 66
Chương Chương 67 67
Chương Chương 68 68
Chương Chương 69 69
Chương Chương 70 70
Chương Chương 71 71
Chương Chương 72 72
Chương Chương 73 73
Chương Chương 74 74
Chương Chương 75 75
Chương Chương 76 76
Chương Chương 77 77
Chương Chương 78 78
Chương Chương 79 79
Chương Chương 80 80
Chương Chương 81 81
Chương Chương 82 82
Chương Chương 83 83
Chương Chương 84 84
Chương Chương 85 85
Chương Chương 86 86
Chương Chương 87 87
Chương Chương 88 88
Chương Chương 89 89
Chương Chương 90 90
Chương Chương 91 91

Chương Chương 92 92
Chương Chương 93 93
Chương Chương 94 94
Chương Chương 95 95
Chương Chương 96 96
Chương Chương 97 97
Chương 98 Phiên Ngoại Một
Chương 99 Phiên Ngoại Nhị
Chương 100 Phiên Ngoại Tam

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 1 Chuyển Nhà

Vào đông lạnh lợi đường xa thật đúng là cái khổ sai sự.

Tê Trì ngồi ở trong xe ngựa, bên chân chậu than trung còn phỉm hồng, lại không cảm giác được chút nào nhiệt khí, trên xe màn dịch đến kín mít, cũng luôn là có gió lạnh chui vào tới.

Nàng hai tay hợp lại ở trong tay áo giao nắm, chờ đến tinh tể xoa nhiệt, mới bỏ được vờn hai ngón tay, đẩy ra màn ra bên ngoài xem.

Hôm qua một hồi đại tuyết mới vừa đình, tuyết đọng chưa hóa, khắp nơi đều là một mảnh mênh mông trắng muốt.

Ven đường cây cối khó khăn, chi mặc điệp khô, kéo dài ra tới, chọn một đường uốn lượn bạch, theo gió run run khi, tuyết bột liên rào rạt mà đánh toàn phi lạc.

Nơi này là Bắc Quốc đại địa, không thể so nàng dĩ vãng dải quá bất luận cái gì một chỗ, trong ấn tượng nàng còn chưa bao giờ gặp qua như vậy hậu tuyết.

Cho nàng người kéo xe đều là Tây Vực dẫn vào cao đầu đại mã, thể nhưng cũng một đề đi xuống tuyết chôn nửa chân, đi được hết sức gian nan.

Thật dày rèm cửa bỗng nhiên giật mình, ngay sau đó truyền vào một đạo tiếng người, là lúc trước đi ra ngoài xem lộ thị nữ Tân Lộ, nàng cách màn nhỏ giọng mà gọi: “Gia chủ, chính là tiểu tỉnh nữ?”

Tê Trì nhìn xe ngoại nói: “Không ngủ, có việc liền nói đi.”

“Là thế tử.....” Tân Lộ tạm dừng một chút, mới nói: “Hắn đã sớm thác nô tỳ truyền lời, nói muốn cùng ngài cùng xe.”

Tê Trì quay đầu nhìn mắt theo sát ở phía sau xe ngựa, buông màn, không nói gì.

Mặt sau trong xe ngựa ngồi chính là nàng cháu trai, Quang Vương thế tử Lý Nghiên.

Cửa xe ngoại Tân Lộ dựng lổ tai, một hồi lâu cũng không được đến hồi phục.

Nàng là bên người hầu hạ, hiểu tận gốc rễ, thế tử tuổi còn nhỏ, đã không có cha mẹ, lẻ loi hiu quạnh mà dưỡng tại gia chủ dưới gối.

Dĩ vãng gia chủ cái gì đều cố hấn, bảo bồi thực, lần này đường dài mệt nhọc, ngược lại phóng hấn một người một chỗ, nghĩ đến vẫn là bởi vì lần trước sự.

Lần trước thế tử từ trường tư trở về, trên người thế nhưng mang theo thương, toàn phủ kinh động, nghe nói là cùng nhân sinh thị phi.

Lúc sau gia chủ bỗng nhiên liền hạ lệnh chuyển nhà, qua loa chuẩn bị, trang bị nhẹ nhàng, ngàn dặm xa xôi đi vào này mênh mông Bắc Quốc, cũng không biết có phải hay không muốn noi theo kia tam đời Mạnh mẫu.....

Mới vừa cân nhắc ở đây, lại nghe bên trong xe Tê Trì lại mở miệng: “Hắn trên người không phải còn có thương tích sao, kêu hắn hảo hảo đợi, đừng lẫn lộn.”

Đó chính là không đồng ý.

Tân Lộ thở dài nói thanh “Là”, nghĩ chờ lát nữa muốn như thế nào đi theo thể tử hồi phục, kia hài tử một đường đều không biết ở nàng nơi này nói nhiều ít lời hay, vừa rồi thật vất vả tìm được cơ hội đã mở miệng, lại cũng không hoàn thành.

Một lát sau, Tê Trì hỏi câu: “Còn có xa lắm không?”

Tân Lộ đáp: “Đã không đủ mười dặm.” Liền lại chưa nói quá mặt khác.

Nhất thời không nói chuyện, chỉ còn lại có vết bánh xe nghiền quá thâm tuyết lộc cốc thanh.

Tê Trì ngồi ngay ngắn, kỳ thật trong lòng cũng là nhớ cháu trai.

Đó là cái đáng thương hài tử, là nàng ca ca Quang Vương độc đinh.

Lúc trước nàng tẩu tẩu Quang Vương phi sinh hắn khi khó sinh mà chết, qua đời khi thậm chí không kịp xem hài tử liếc mắt một cái.

Nàng ca ca vọt vào trong phòng, ôm ấp hài tử, đối với Vương phi thi thể khóc rơi lệ bá, phát hạ trọng thề, nhất định sẽ hảo hảo nuôi nấng bọn họ cốt nhục.

Từ nay về sau nhiều năm, chưa từng lại khác cưới vợ.

Thẳng đến năm kia, phụ tử hai người đi Quang Vương phi mộ địa cúng mộ, hồi trình trên đường gặp gỡ lũ bất ngờ bùng nổ, đi theo không một may mắn thoát khỏi.

Nàng ca ca đem hài tử gắt gao hộ tại thân hạ, bảo nhi tử chu toàn, chính mình bị cứu ra khi lại bùn lầy toàn thân, sớm đã bất tỉnh nhân sự, hồi phủ sau liền không có thể hạ quá giường.

Tự cha mẹ qua đời, Tê Trì liền dựa vào ca ca lớn lên. Ca ca luôn luôn sủng nàng, nàng nhiều có tự do, cho dù hàng năm ra ngoài hành tẩu, hấn cũng cũng không can thiệp nàng bên ngoài làm chút cái gì.

Như thế nào cũng không nghĩ tới lần đó nàng rời đi trong lúc, hấn thế nhưng liền gặp như vậy ách kiếp, vội vàng chạy về khi, Quang Vương phủ trụ cột đã đảo, vinh quang xuống dốc không phanh.

Thuốc và kim châm cứu vô y, chỉ có thể háo nhật tử.

Ở cuối cùng kia đoạn thời gian, nàng ca ca nhớ sự chỉ có hai dạng khác biệt: Nhi tử, còn có muội muội hôn sự.

Ngày ấy, hấn thực trịnh trọng mà nói cho Tê Trì, hấn đã đi thư, thúc giục Hà Lạc hầu phủ người lại đây.

Tê Trì cùng Lạc Dương Hà Lạc hầu phủ thế tử đính hôn ước đã có bao nhiêu năm, là nàng cha mẹ đều ở khi liền định ra.

Nói là có thứ Hà Lạc hầu tới cửa tới chơi, thấy nàng sau kinh vi thiên nhân, lập tức liền mở miệng vì nhi tử xin cưới.

Đương nhiên đó là Hà Lạc hầu cách nói, Tê Trì lúc ấy còn nhỏ thực, không hề ấn tượng, cũng không biết hấn sao có thể đem nàng

khen thành như vậy.

Quang Vương phủ thư từ là đưa đi, hầu phủ lại chậm chạp không người tới định quá môn.

Đợi hơn ba tháng, mới rốt cuộc tới người, lại là tới từ hôn.

Nghe nói là vị kia hầu phủ thể tử coi trọng người khác, Hà Lạc hầu cũng không có cách nào.

Hầu phủ người lại đây ngàn vạn khắp nơi cáo tội, bởi một đồng lễ tài, nhưng vẫn là đem nàng ca ca tức giận đến nôn hồng.

Hắn thậm chí cường chống xuống giường, không màng tả hữu khuyên can, nghĩ văn thượng tấu nay thánh, thỉnh cầu cấp muội muội tứ hôn, muốn ra một ngụm ác khí.

Có lẽ là thánh nhân nhân từ, thực mau liền chọn định rồi người được chọn, chính là đương triều An Bắc Đại Đô Hộ Phục Đình.

An Bắc Đô Hộ Phủ tay cầm hùng binh, nhưng Phục Đình người này bất quá là nhà nghèo lúc sau, luận xuất thân như thế nào cũng không xứng với hoàng tộc tôn thất xuất thân Tê Trì.

Thu được tin tức khi nàng liền minh bạch, chính mình không phải thừa ân đức, ngược lại thành thiên gia mượn sức một phương quân phiệt lợi thế.

Nhưng mà ý chỉ đã hạ, không thể không phục.

Có lẽ cũng có chỗ lợi, ít nhất vị kia Đại Đô Hộ vẫn chưa nhúng tay hôn sự, tự xưng quân vụ bận rộn cùng sơ với “Tôn thất lễ tiết”, đem hết thầy đều giao cho Quang Vương phủ.

Vì thế hôn sự là ở Quang Châu làm, tuyển định ngày tốt cũng là ở Quang Vương khí sắc chuyển biến tốt đẹp thời điểm, là vì làm nàng ca ca chính mắt nhìn an tâm.

Đáng tiếc trận này hôn sự vẫn chưa mang đến không khí vui mừng, thành hôn đêm đó, Quang Vương liền đến hấp hối thời khắc, cái gọi là khí sắc chuyển biến tốt đẹp bất quá là hồi quang phản chiếu.

Tê Trì vội vàng chạy ra tân hôn thanh lư trưởng, chạy đến hấn trong phòng, hấn đã ngưỡng mặt nằm, mặt trắng như tờ giấy.

“A Trì.....” Hấn sờ soạng bắt được Tê Trì tay: “Cũng không biết ta như vậy an bài..... Có phải hay không hại người.....”

Tuổi trẻ Quang Vương chưa bao giờ bị vận mệnh áp công ngạo cốt, khi đó lại rũ mi suy sụp tinh thần.

“Như thế nào sẽ, việc hôn nhân này, ta thực vừa lòng.” Nàng tiểu tâm che lại ca ca lạnh lẽo tay, tưởng cho hấn che nhiệt chút.

“Về sau Quang Vương phủ liền..... Dựa người.”

“Ta biết đến ca ca, ta biết.”

“A Nghiên.....” Lời nói chặt đứt, hơi thở mong manh.

Ngày đó gần giờ Tý, có người tới báo, Đại Đô Hộ nhận được quân báo, đã suốt đêm phản hồi bắc địa.

Đến bình minh, Tê Trì bỏ đi áo cưới, trừ ma phục, bắt đầu khởi động toàn bộ Quang Vương phủ.

※

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 2 Ân Thương

Cô chất hai người lại hòa hảo như lúc ban đầu.

Tê Trì ôm lấy chất nhi, hấn trên người nguyên bản băng băng lương lương, đến lúc này mới cuối cùng là có chút nóng hổi khí.

Sau một lúc lâu, lại cúi đầu nhìn lên, đứa nhỏ này thế nhưng ngủ rồi.

Nàng đã buồn cười lại thương tiếc, này một đường người mệt mỏi mệt, vừa rồi hấn lại bị cả kinh, không mệt mới là lạ.

Nghỉ ngơi chỉnh đốn thỏa đáng, phục lại lên đường.

Tân Lộ xốc rèm cửa muốn vào tới, nhìn thấy này mạc, nhấp môi nhin cười, lại lui ra.

Nàng liền biết, bọn họ gia chủ là nhất mềm lòng.

Bắc cương diện tích rộng lớn, hùng quan đừng nói, được xưng tám phủ mười bốn châu.

Thật vất vả liền phải đến địa phương, không nghĩ gặp gỡ này một phen tri hoãn. Lại khởi hành, đuổi tới dưới thành đã là chiều hôm buông xuống, cửa thành sớm liền nhắm lại.

Bên ngoài có chút âm ỉ, đem Lý Nghiên cấp đánh thức, hấn xoa đôi mắt ngồi dậy, nhất thời phân không rõ thân ở nơi nào, lúng ta

lúng túng hỏi: “Làm sao vậy?”

Xe ngoại ngòi Tân Lộ tướng môn mảnh dịch khấn chút, nhỏ giọng nói: “Thế tử mặc ra tiếng, bên ngoài hành tẩu vẫn là phải cẩn thận vì thượng.”

Tê Trì bóc mảnh nhìn thoáng qua, cửa thành hạ trên nền tuyết tụ không ít người, phần lớn ăn mặc đơn bạc, ở dần dần ám hạ ánh mặt trời như là từng đạo mơ hồ bóng dáng.

“Không có gì, chỉ là chút lưu dân thôi, cũng không phải gì đó ác đồ.”

Lý Nghiên tò mò: “Cái gì kêu lưu dân?”

“Từ địa phương khác lại đây, muốn chảy vào này bắc địa tám phủ mười bốn châu lý, tự nhiên đã kêu lưu dân.”

Lý Nghiên líu lười: “Nơi này trời giá rét, còn có người nguyện ý lại đây, nói vậy nơi này nhất định là thống trị không tồi.”

Tê Trì nói: “Thống trị được không không rõ ràng lắm, ta chỉ biết nơi này hàng năm trưng binh, lưu dân tới nơi này có thể khai hoang trồng trọt, cũng có thể hỗn khẩu tham gia quân ngũ cơm ăn, tội gì không tới?”

Lý Nghiên hiểu học hảo hỏi, nghe xong cái gì đều có thể nhớ kỹ, trong lòng càng thêm bội phục cô cô, khó trách phụ vương còn ở khi tổng nói nàng khắp nơi đi lại, lịch duyệt không thua nam tử, những việc này không chính mắt đi ra ngoài coi một chút, lại như thế nào có thể rõ ràng.

“Bắc địa sự tình quả thực cùng Quang Châu bất đồng,” hần biên hời tưởng học được tri thức, biên nói: “Ta nhớ rõ nơi này hẳn là về An Bắc Đô Hộ Phủ quản.”

Lời nói đột nhiên một đốn.

An Bắc Đô Hộ Phủ.

Như thế nào cảm thấy như vậy quen thuộc đâu?

“A!” Hần nghĩ đến cái gì, mãnh cả kinh, quay đầu nhìn cô cô.

Tê Trì nghe được hần nói An Bắc Đô Hộ Phủ thời điểm liền đoán hần sẽ có cái này phản ứng, một chút cũng không ngoài ý muốn.

Lý Nghiên thấy nàng không nói lời nào, nghĩ sai rồi, lại gọi lên một ít đau buồn: “Đều là ta liên lụy cô cô, kêu cô cô thành hôn sau còn muốn lưu tại Quang Châu.”

“Chớ nói si lời nói, đại nhân sự, người không hiểu.”

Tuy nói nàng đối vị kia phu quân không có gì hiểu biết, nhưng hần thực sự coi như rộng lượng, ít nhất lâu như vậy cũng không có phát nói chuyện muốn nàng qua đi Đô Hộ Phủ, ngày lễ ngày tết còn sẽ phái người đưa vài thứ đi Quang Châu, nói hai câu bặt rợn vô pháp thoát thân tới khách khí lời nói.

Ngược lại là nàng, từ trước đến nay tỏ vẻ thật sự thiếu, quan tâm chỉ có cháu trai.

Hần ở bắc, nàng ở nam, tường an không có việc gì, lẫn nhau không quấy nhiễu.

Loại này phu thê cũng coi như là dưới bầu trời này độc nhất đúng rồi, như thế nào có thể kêu hấn một cái hài tử hiểu?

Có đôi khi liền nàng chính mình đều không hiểu lắm.

Tân Lộ bên ngoài hỏi: “Gia chủ, hay không tìm đầu tường tượng sĩ chiêm chước một chút?”

Tê Trì nghĩ nghĩ, cũng không phải không thể, chỉ là rất là phiền toái. Cứ việc bọn họ có thân phận, nhưng không có gì vội vàng nguyên do sự việc, dễ dàng rơi xuống đầu đề câu chuyện. Huống chi cửa thành một khai, vạn nhất này đó lưu dân cũng đi theo cùng nhau xâm nhập, ra cái gì đường rẽ nàng cũng muốn phụ trách.

Cuối cùng lên tiếng nói: “Đi vòng, đi khách xá.”

Ngoài thành có lữ xá cung lui tới người đi đường đặt chân, là vì khách xá.

Một hàng ngựa xe tới rồi địa phương, thiên hoàn toàn hắc thấu.

Chủ gia là nữ tử, cũng không thể kêu tiểu thế tử đi xuất đầu lộ diện, Tân Lộ liền kêu xa phu vào tiệm đi an bài.

Xa phu cũng là lãnh hồng rồi, ném roi ngựa liền chạy chậm vào cửa, không bao lâu, lại chạy về tới, cùng Tân Lộ nói: Chủ quán phóng nói khách trụ đây, dung không dưới bọn họ này rất nhiều người.

Tân Lộ xoa xoa tay a khí, lãnh đến run run, đang chuẩn bị muốn vào đi uống khẩu nhiệt canh đầu, nghe vậy tức khắc nóng nảy, vội vàng chui vào bên trong xe đáp lời.

Lý Nghiên đã tỉnh hoàn toàn, nhìn không được nói thầm: “Như thế nào sẽ đâu, chúng ta một đường đi tới cũng không nhìn thấy bao nhiêu người, một gian ngoài thành khách xá như thế nào liền trụ đây?”

Tê Trì vỗ một chút đầu của hắn, “Nói rất đúng.” Một mặt phân phó Tân Lộ: “Lấy ta mũ có rèm tới.”

Tân Lộ ngẩn ra: “Gia chủ muốn đích thân đi an bài sao?”

“Ân.”

Mũ có rèm tại hậu phương xe ngựa lôi kéo hành lý trung, Tân Lộ đi nhanh nhẹn mà lấy tới, hầu hạ Tê Trì mang lên, lại cấp Lý Nghiên đem áo khoác hợp lại khăn.

Bên ngoài xa phu đã đánh lên mảnh, phóng hảo tửng.

Tường viện thượng lấy ra hai ngọn ngọn đèn dầu, tuyết ủng xá môn, gói hạ huyền ba thước bằng.

Tê Trì nắm Lý Nghiên vào cửa.

Chính như hắn lời nói, không gặp có mấy người, nàng nhanh chóng đảo qua, kia một gian thính đường hợp với phía sau nhà bếp, cũng không thấy có cái gì pháo hoa khí truyền ra tới.

“Như thế nào lao động phu nhân tự mình hỏi đến, thật là tội lỗi tội lỗi.....”

Trên tử vị kia đã bị xa phu dẫn tới, vừa thấy Tê Trì quần áo lẳng sa gấm vóc, mũ có rèm rũ sa hạ như ẩn như hiện tóc đen như mây, khẳng định không phải cái gì người bình thường gia nữ tử, lại xem

nàng bên cạnh còn đi theo cái kim quan ngọc diện tiểu lang quân, càng có đếm, miệng thực ngoan ngoãn, chấp tay chào hỏi.

“Nghe nói đầy ngập khách?” Tê Trì hỏi.

“Cũng không phải đầy,” trên tử áp ứng: “Chỉ là này vào đông thời tiết không tốt, lưu dân lại nhiều, không dám lung tung làm buôn bán.”

Đảo cũng không gì đáng trách.

Tê Trì duỗi tay nhập tay áo, lấy ra dạng đồ vật đưa cho Tân Lộ, ý bảo nàng cấp trên tử xem.

Tân Lộ đem đồ vật đưa qua đi, trên tử tiếp, dán mắt tinh tế đoan trang.

Đó là khối điêu thành cá hình thanh ngọc, trừ bỏ tỉ lệ hảo ở ngoài, đảo không có gì chỗ đặc biệt.

Nhưng mà kia trên tử nhìn sau lại thay đổi sắc mặt, vội không ngừng đem đồ vật còn cấp Tân Lộ, lại xem Tê Trì khi cung cung kính kính: “Có mắt không thấy Thái Sơn, phu nhân chớ trách, này liền an bài, tức uống đều toàn.” Nói xong vội vàng sau này phương tiếp đón nhân thủ đi.

Tân Lộ thở hắt ra, thoải mái, quay đầu đi ra ngoài đem người đều kêu xuống dưới, buộc ngựa dỡ hàng, bận rộn rộn.

Lý Nghiên nhìn đến kinh ngạc, lén lút hỏi: “Cô cô vừa rồi cho hắn xem chính là cái gì?”

Tê Trì đem ngọc nạp hồi trong tay áo, ngón trở dấu một chút môi, nói: “Là cái tín vật, này khách xá tính lên, là ở ta danh nghĩa.”

“Cái gì?” Lý Nghiên sửng sốt.

Tân Lộ vừa lúc lại đây, nghe được câu này, tâm tình một hảo, liền muốn đánh thú, vừa muốn kêu thể tử, nhớ tới nơi này không tiện, sửa lại khẩu: “Lang quân đương gia chủ trước kia khắp nơi hành tẩu là đi ngoạn nhi không thành?”

Lý Nghiên thực mau dư vị lại đây, không thể tưởng tượng mà nhìn cô cô, miệng trương trương, thoáng nhìn kia trên tử lại lãnh người tới, muốn dẫn bọn hắn đi phòng cho khách, đành phải đem một bụng lời nói trước nhả đi trở về.

Những người khác vội vàng bị cơm nấu nước, bọn họ cô chất hai tiên tiến trong phòng nghỉ ngơi.

Vào cửa, Tê Trì mới vừa tháo xuống mũ có rèm, Lý Nghiên liền kéo lấy nàng ống tay áo, thò qua tới, đôi mắt mở tròn xoe, miệng nhất khai nhất hợp, quả thực là dùng hơi thở đang nói chuyện: “Cô cô, làm buôn bán chính là hạ đẳng nhân tài làm sự nha.”

Tê Trì ý định đậu hấn, cũng học hấn ngữ khí, đem thanh âm ép tới thấp thấp: “Là nha, nhưng như thế nào cho phải đâu?”

Lý Nghiên cúi đầu, lòng bàn chân cọ tới cọ đi, không ra tiếng.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 3 Điều Hộ

Lý Nghiên hiện tại xem như minh bạch, hấn cô cô nói câu kia thực mau hấn liền sẽ càng muốn cười, nguyên lai là như vậy cái ý tứ.

Hấn sớm nên nghĩ đến, lấy cô cô đối hấn quan ái, sao có thể bao dung hấn ăn như vậy một cái mệt, khẳng định là muốn thay hấn đòi lại tới.

Đúng là như vậy, hấn phía trước bị khi dễ mới chưa nói, là thật không nghĩ cho nàng chọc phiền toái.

Nhưng cô cô có thể so hấn tưởng muốn lợi hại nhiều.

Hai tiếng ho nhẹ truyền đến, hấn theo tiếng vọng qua đi, hấn cô cô dựa ngồi, trường y dĩ mà, chính cách phiền cửa sổ nhìn hấn đâu.

Hoá ra vừa rồi nhìn lên nàng, kết quả đều bị nàng thấy được.

Hấn một chút súc đến sau cửa sổ, lại một tay vịn cửa sổ khung, lộ ra nửa khuôn mặt, chớp chớp mắt, miệng khép mở, khoa tay múa chân ra câu nói tới.

Kia đâu, nhìn thấy hấn cô cô cười.

Tê Trì trong tay còn bưng kia trần không uống xong nước trà, thấy được rõ ràng, Lý Nghiên dùng miệng khoa tay múa chân, là đang nói nàng tối hôm qua nói qua câu nói kia: Tiền thật đúng là cái thứ tốt đâu.

Bạch cho hấn báo thù, còn sẽ chế nhạo hấn cô cô.

Vừa muốn trừng hấn một cái, kia tiểu tử đã nhắm lại cửa sổ, trốn tránh không lộ mặt.

Nàng cười buông chung trà, ngẩng đầu, Tân Lộ cùng Thu Sương đã quay trở về.

Hai người không chỉ có tiền đi kia lão nô, còn đem Ung Vương thế tử thác hấn mang đến bồi tội quà tặng kiểm kê một phen, nhất nhất báo cho nàng nghe.

Lấy Ung Vương thế tử kia khí độ, đưa đồ vật Tê Trì đều coi thường mắt, mang theo cũng ngại trời buộc, lên tiếng nói: “Cầm đi kêu khách xá trên tử tượng đương thành tiền bạc đi, ngoài thành lưu dân nhiều như vậy, tán cho bọn hấn hảo, cũng coi như làm chuyện tốt.”

Thu Sương đồng ý, trong lòng lại là khó chịu, thật là người tốt không hảo báo, bọn họ gia chủ cùng thế tử thật tốt người a, lại muốn tới bên này thù chịu tội, kia gương nanh múa vuốt tiểu nhân thật là xứng đáng bị giáo huấn.

Tê Trì động một chút cổ, cảm thấy trên đầu trầm, rốt cuộc nhớ tới trên đầu kia chi nặng trĩu kim thoa.

Nàng giơ tay nhỏ xuống, đưa cho Tân Lộ: “Cái này làm lễ gặp mặt, mang theo ta bái thiếp, đi vì thế tử đến trong thành thỉnh một vị tân lão sư.”

Tân Lộ tiếp nhận đi, cùng Thu Sương liếc nhau, đi ra cửa làm khi, trong lòng đều minh bạch, xem gia chủ ý tứ, ngắn hạn nội là không tính toán rời đi này Bắc Quốc.

※

Chờ đến trong phòng chỉ còn lại có Tê Trì, một ngày đã qua đi hơn phân nửa ngày.

Ngoài cửa sổ lại tuyết rơi.

Tê Trì kế hoạch vào thành sự, nhìn kia bay lả tả lông ngỗng bông tuyết, phỏng đoán này tuyết khi nào sẽ đình.

Tiếng gió gào thét, cửa sổ biên một đoạn thon dài nhánh cây bãi vũ vụn vụn, tùy thời đều phải bị bẻ gãy giống nhau.

Tê Trì tưởng: Nơi này tên như thế nào có thể kêu Hãn Hải phủ đầu, căn bản cùng thủy không dính dáng, chỉ có đầy trời phong tuyết, cuồng phong thổi quét, bách thảo tận tòi.

Nàng nhớ tới Quang Châu sơn cùng thủy, bốn mùa rõ ràng, gió mát ẩm áp dễ chịu, lại có chút cảm khái.

Đều nói một phương khí hậu dưỡng một phương người, nam nhân kia, cùng nàng cũng thật không phải một cái trong thiên địa.

Nhưng nàng chuyển này cuối cùng nơi, chính là Đô Hộ Phủ.

Lý Nghiên không biết, Tân Lộ cùng Thu Sương cũng không biết, nàng quyết định, liền tới.

Ca ca vang nhỏ, quả nhiên là ngoài cửa sổ nhánh cây bị thổi chặt đứt.

Tê Trì giơ tay quan cửa sổ, ngoài cửa sổ thanh âm lớn hơn nữa, tiếng gió hỗn loạn đồ vật bị quất lạc thanh âm, loáng thoáng, tựa hồ còn có khác thanh âm.

Hình như là..... Tiếng vó ngựa?

Nàng cẩn thận nghe xong nghe, bỗng dừng một tiếng liệt mã trường tê, tiếp theo là cái gì bị phá khai tiếng vang.

Nếu không nghe lầm, hẳn là là môn.

Quay đầu lại, bên ngoài đã truyền đến hỗn loạn sảo loạn thanh, nhưng nháy mắt lại yên tĩnh, giống bị cái gì sinh sôi ngăn lại ở.

Rồi sau đó là một trận nhanh chóng mà chính tề tiếng bước chân, từ xa tới gần, giống sóng triều giống nhau, lan tràn mà đến, phảng phất đem nơi này vây quanh.

Dài lâu mà không tiếng động yên lặng sau, có tiếng người truyền đến ——

“Bên ngoài 28 gian, nội vây mười gian.”

“Bên ngoài đã tra, không chỗ nào hoạch.”

“Đi nội vây!”

Tê Trì nghe được rõ ràng, những người đó hướng nàng nơi này tới.

Nàng suy nghĩ sợ là tránh bất quá muốn sẽ thượng một hồi, lấy gương lược thượng mũ có rèm mang lên, đột nhiên nhớ tới Lý Nghiên, cách vách một tiếng đá cửa phòng mở, bọn họ đã đến.

Bên kia Lý Nghiên sớm đã nghe được động tĩnh, khởi điểm cả kinh, đang muốn ra cửa, nhớ tới ngày thường cô cô dạy dỗ, gặp chuyện muốn vững vàng, Thái Sơn sập trước mặt mà sắc bất biến, lại dừng chân.

Trong lòng lại là thực cấp, sớm biết rằng lúc trước liền không khai kia một chút vui đùa, nếu không hiện tại khẳng định là bồi ở cô cô bên người, có cái gì cũng hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Môn bị nhẹ nhàng đẩy ra, nhũ mẫu Vương ma ma lặng lẽ sờ soạn tiến vào, ngày mùa đông, lại là vẻ mặt mồ hôi, giữ chặt hần nói: “Thế tử ngàn vạn không cần đi ra ngoài, là một đội đeo đao thương, thế tới rào rạt.”

“Cái gì?” Hần chẳng thể nghĩ tới thế nhưng là lớn như vậy tư thế, chẳng lẽ này bắc địa còn có như vậy vô pháp vô thiên đạo tặc sao?

Đúng lúc nghe bên kia một tiếng đá môn, hần lắp bắp kinh hãi, đao thương không có mất, nếu là xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ?

Này một đường không tính là thái bình, luôn có chút hoặc đại hoặc tiểu nhân khúc chiết, nhưng nếu không phải bởi vì hần, cô cô cần gì phải như thế chinh chiến gian nan mà dẫn dắt hần rời xa Quang Châu.

Những người đó mắng hần đen đui, chính hần xui xẻo không có gì, quyết không thể liên lụy mọi chuyện che chở hần cô cô.

Lý Nghiên nghĩ đến đây, lại dãi không được, tránh ra Vương ma ma tay, tông cửa xông ra.

Môn bị phá khai, một đám người nối đuôi nhau mà nhập.

Bình phong dựng ở góc, Tê Trì liền ở bình phong mặt sau ngồi.

“Lục soát!”

Ra lệnh một tiếng, đám kia người liền ở trong phòng tản ra tới.

“Chậm đã.”

Nhẹ nhàng một tiếng, mọi người không cấm dừng lại, mới phát hiện này trong phòng chính là cái nữ tử.

Tê Trì mới vừa hướng chung trà một lần nữa bỏ thêm nước ấm, là vì phủng ở trong tay áp tay.

Cửa sổ chưa kịp quan, phong tuyết cuốn tiến vào, lãnh thật sự, tựa như này nhóm người giống nhau, cản đều ngăn không được.

“Các người người nào?”

Một người tuổi trẻ người đáp: “Không cần hỏi nhiều, chỉ cần từ chúng ta điều tra có thể.”

Tê Trì nói: “Nếu là quan phủ điều tra, đưa ra bằng chứng, ta tuyệt không hai lời, nhưng các người đi lên liền như thế hành sự, ta này nội vây quanh đều là nữ quyến cùng hài tử, nếu có sai lầm, các người đảm đương không dậy nổi.”

Người nọ sách một tiếng, tựa không kiên nhẫn: “Sự ra đột nhiên, không có bằng chứng.”

“Vậy đi ra ngoài.”

Người trẻ tuổi kia giống bị nghẹn lại, tạm dừng trong chốc lát, trong miệng nói thầm lên: “Tính, ta cùng cái nữ nhân bề xả cái gì.....”

Nói xong gương giọng nói: “Lục soát lục soát lục soát! Nhanh nhẹn!”

Tê Trì hai ngón tay đập ở chung trà ven, vuốt ve một chút, lại một chút, mắt thấy liền phải có người tiến vào bình phong tới, tay vung, chung trà tạp qua đi.

Võ vụn thanh chột khởi, người nọ bước chân co rút lại, thế nhưng bị dọa lui về.

Bên ngoài người trẻ tuổi kia cũng kinh ngạc gào lên: “A, tính tình không nhỏ a.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 4 Nhập Phủ

Nghe nói lời này, ở đây người tất cả đều hai mặt nhìn nhau, sờ không được đầu óc.

Như thế nào, liền toát ra Đại Đô Hộ tới?

Lý Nghiên lặng lẽ xem một cái cô cô, trên mặt nàng không có nửa điểm kinh ngạc, đoan đoan chính chính mà ngồi.

Liền giống như nàng ban ngày bên trong đối kia một đội cầm đao lấy thương xâm nhập giả, ở bình phong sau cũng là như thế này vững vàng mà ngồi.

Kỳ thật Tê Trì chỉ là suy nghĩ: Hắn thế nhưng còn có thể nhận ra chính mình.

Lúc trước thành hôn khi vội vàng một mặt, nàng bởi vì lễ nghi chi cổ, chỉ nhìn thấy hắn một cái đại khái bộ dáng.

Sau lại ca ca qua đời, hắn suốt đêm phản hồi bắc địa, từ nay về sau cũng không cơ hội tái kiến.

Ai có thể nghĩ đến, lại gặp lại, hắn còn có thể liếc mắt một cái nhận ra nàng tới.

“Đại Đô Hộ ở đâu?” Một lát sau, Tê Trì hỏi.

La Tiểu Nghĩa đáp: “Còn lãnh người ở truy tra mấy cái chạy trốn Đột Quyết thám tử, lúc trước điều tra khách xá cũng là vì việc này, mạo phạm huyện chủ, đều không phải là có tâm.”

Nói có sách mách có chứng, nàng nếu lấy cái này nói sự, đảo có vẻ là không bận tâm đại cục.

Nàng gọi một tiếng Tân Lộ, người sau trở lại trong phòng tới, nghe nàng dặn dò hai câu, lại đi ra ngoài, đối la Tiểu Nghĩa nói: “Làm phiền tướng quân chờ một chút, dung bọn nô tỳ vì huyện chủ thêm trang, lại khởi hành lên đường.”

La Tiểu Nghĩa nói thanh “Là”, một mặt đứng dậy, một mặt chửi thầm: Không hổ là tôn thất nữ tử, quy củ cũng thật con mẹ nó nhiều a.

Tê Trì đều không phải là muốn thêm cái gì trang, chỉ là muốn lượng một lượng la Tiểu Nghĩa.

Cửa phòng nhắm chặt, nàng lấy ánh mắt trấn an Lý Nghiên, kêu hần uống lên một trận trà nóng canh.

Háo thời điểm, Tân Lộ cùng Thu Sương cũng đem có thể thu thập đều thu thập.

Mà la Tiểu Nghĩa, ở ngoài cửa thổi hồi lâu gió lạnh, chỉ là cửa bước chân thanh liên nghe hần đáp không dưới mười mấy qua lại.

Đến sau lại vẫn là Lý Nghiên mềm lòng, cảm thấy không sai biệt lắm, nàng mới rút cuộc gạt đầu, phân phó ra cửa.

Ra đến ngoài cửa, la Tiểu Nghĩa vội vàng chào đón.

Lúc trước cách bình phong thấy không rõ, lúc này hắn mới có thể lặng lẽ đánh giá một chút vị này chưa từng gặp mặt Đại Đô Hộ phụ nhân.

Tê Trì trên người che chở liền mũ áo choàng, ánh ngọn đèn dầu, xem đến nhất rõ ràng chính là kia lả lướt dáng người.

Hắn nhếch miệng, thầm nghĩ thật đúng là phía nam nhuận thủy tắm dưỡng ra tới, nộn liễu giống nhau.

Đang muốn dẫn đường, Tê Trì mang qua tay nắm Lý Nghiên, đối hắn nói: “Đã quên nói với ngươi, vị này ngươi lúc trước xô đẩy quá, là ta cháu trai, Quang Vương phủ thế tử.”

La Tiểu Nghĩa thân cứng đờ, xem một cái Lý Nghiên, tròn mắt quay tròn chuyển hai vòng, ngượng ngùng mà cười: “Kia như thế nào có thể xem như đẩy đâu, ta đó là muốn đỡ hắn.”

Nói xong còn muốn duỗi tay tới đỡ Lý Nghiên, nhưng Lý Nghiên một làm, tránh đi.

Tê Trì nói: “Đi thôi.”

La Tiểu Nghĩa như trút được gánh nặng: “Là là là, này liền đi.”

Ngọn đèn dầu dừng nói, cửa thành đêm khai, chỉ vì nghênh đón tân đến nữ chủ nhân.

Bắc địa nếu được xưng tám phủ mười bốn châu, An Bắc Đô Hộ Phủ danh nghĩa tự nhiên quản hạt mặt khác tám phủ mười bốn châu đô đốc phủ, Hãn Hải phủ là tổng thống lãnh sở tại, là vì Đại Đô Hộ phủ.

Chỉ là nghe một chút tên này liền đủ khí phái, Tân Lộ cùng Thu Sương ở trong xe thường thường nhỏ giọng nói thầm hai câu, đều cảm thấy kia phủ đệ tất nhiên là bất đồng giống nhau.

Này đó Lý Nghiên cũng là học quá, đến sau lại, cũng nhin không được gia nhập các nàng, hỏi: “Thực sự có như vậy phong cảnh sao?”

“Hắn là, liền nói hôm nay dùng quân nghi tới đón tiếp gia chủ, cũng coi như được với thực phong cảnh.”

Lý Nghiên ngẫm lại ban ngày gặp đãi ngộ, tâm nói không như vậy, hẳn cô cô còn chưa tắt sẽ thượng này ngựa xe đâu.

Tê Trì nghe bọn họ người một lời ta một ngữ thảo luận, trong lòng hồi tưởng lại là ban ngày kia một màn.

Sớm biết rằng đó là hắn, liền thoải mái hào phóng mà giương mắt nhìn.

Đương triều An Bắc Đại Đô Hộ, cầm kiếm thấy thê, là cỡ nào uy phong nha.

Nàng nghĩ nghĩ, thế nhưng nhin không được câu môi cười.

Tân Lộ lặng lẽ giật nhẹ Lý Nghiên cổ tay áo, ý bảo hắn xem, thấp thấp nói: Nhìn, gia chủ cũng cao hứng đâu.

Lý Nghiên lẩm bẩm: Phải không?

Kia khả năng, cũng là chuyện tốt một cộc đi.

Một tiếng hiệu lệnh, xe ngựa dừng lại.

Hai đội nhân mã hộ vệ, thế nhưng một đường cũng không ra cái gì ồn ào tiếng động, nói đình liên đình, chỉnh tề đồng dạng.

Bên ngoài la Tiểu Nghĩa nói: “Tới rồi.”

Màn xe đánh lên, Tê Trì chân dẫm đến mà, tay vén lên vành nón, nhìn mắt trước mặt Phủ Môn.

Trong tai bỗng nhiên nghe thấy phía sau la Tiểu Nghĩa nhẹ giọng dặn dò xa phu: “Nhớ rõ đem mã hảo sinh đưa còn trong quân.”

Nàng lưu tâm một chút, quay đầu lại nhìn lại, la Tiểu Nghĩa đã gương mặt tươi cười nghênh đón, giơ tay làm thỉnh, lãnh bọn họ nhập phủ.

Quang xem Phủ Môn, Đại Đô Hộ phủ thật là coi như khí phái phong cảnh, tám biển thượng tự cũng cứng cáp hữu lực, hẳn là là xuất từ Lang Gia nhan thị thư pháp.

Phục Đình sự Tê Trì vẫn là có biết một vài, tỷ như thành hôn khi đã biết được hẳn thời trẻ cha mẹ qua đời.

Không ra dự kiến, tiến vào sau quả nhiên phát hiện quạnh quẽ.

Giống nhau trong phủ không có trưởng giả cùng đương gia làm chủ, chính là cái này tình hình.

Nàng không xa lạ, bởi vì Quang Vương phủ cũng không sai biệt lắm.

Phía trước là xử lý công sự chỗ, vẫn chưa cầm đèn, cũng chưa thấy được cái gì tồi tệ, dựa la Tiểu Nghĩa vào cửa khi từ hộ vệ binh lính trên tay thuận tay cầm chi cây đuốc ở phía trước chiếu lộ.

Tới rồi hậu trạch, mới nhìn thấy mấy cái khoanh tay mà đứng hạ nhân, sáng trong viện ngọn đèn dầu.

La Tiểu Nghĩa không hảo lại vào, đem cây đuốc giao cho một cái hạ nhân, liền muốn cáo từ.

“Đại Đô Hộ tối nay nhưng hồi?” Tê Trì chợt hỏi.

La Tiểu Nghĩa bước chân tạm dừng một chút, lộ ra hiểu ý cười tới: “Ta lập tức liền đi vì ngài thúc giục thúc giục.”

Nói xong ôm một quyền, quay đầu đi rồi.

Tê Trì ngón tay hợp lại trụ áo choàng, nhẹ nhàng che khuất đôi môi, thế nhưng sinh ra chút không được tự nhiên tới.

Nàng hỏi kia một câu chưa chắc có thượng vội vàng muốn gặp kia nam nhân ý tứ, bị hấn như vậy một hồi, liền tất cả đều là cái kia ý tứ.

Duỗi tay dắt Lý Nghiên, vào hậu trạch, bên kia Tân Lộ cùng Thu Sương đã trước một bước đi vào trong phòng chuẩn bị, nàng vào cửa khi, vừa lúc gặp được các nàng thần sắc không đúng đi ra.

“Gia chủ, người mau đến xem xem.”

“Làm sao vậy?”

Tê Trì nhập môn, cởi xuống áo choàng, nhìn chung quanh trong phòng.

Ngoài cửa sổ gió lớn, thổi song lẳng chi chi rung động, ngọn đèn dầu không đủ sáng ngời, chỉ điểm một trần, chiếu sáng lên địa phương bày biện đơn giản, thả cũ xưa.

Trên giường vô sa rũ trướng, bình phong phác hoạ loang lổ.

Lý Nghiên gần đây sờ sờ một phen hồ ghế, quay đầu nhìn Tê Trì:
“Cô cô, nơi này không khỏi có chút.....”

Keo kiệt.

Tê Trì yên lặng ở trong lòng tiếp này hai chữ, quay đầu đi ra ngoài, từ hạ nhân trong tay lấy la Tiểu Nghĩa lưu lại cây đuốc, đi phía trước thính một đường xem xét qua đi.

※

Buổi tối tuyết ngừng, ban đêm phục hàng.

Phân dương bông tuyết, mấy thớt ngựa phun phát ra tiếng phì phì trong mũi, nhẹ nhàng bào tuyết địa, không có xuyên thẳng, lại không chạy loạn.

Trăm bước ở ngoài, loạn thạch mọc thành cụm gian, một thốc đồng lửa tiệp tắt.

Phục Đình ngồi ở trên tảng đá, mặt mày đã dính vào một tầng phong tuyết.

Đối diện vài người lãnh đến tể ở đồng lửa bên, khớp hàm run lên.

Đều là hãn quân cận vệ.

Hắn đem kiếm dựng ở tuyết trung, từ trong lòng ngực lấy ra một con Tửu Đại, vặn ra rót một ngụm, ném qua đi.

Một người tiếp, cao hứng phấn chấn ôm quyền: “Tạ Đại Đô Hộ!”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 5 Gặp Nhau

Năm ngày sau, đại tuyết vẫn thường thường ngằm.

Tân Lộ dẫn một vị râu tóc bạc trắng lão giả vào Đô Hộ Phủ.

Đây là lúc trước riêng vì thế tử Lý Nghiên mời tới tân lão sư.

Hành lang mà qua, chỉ có thể thấy được trong phủ thập phần bận rộn, viên trung có tới ở tân thực hoa cỏ, vẩy nước quét nhà đình viện, còn có tỳ nữ giao tương đỡ, ở kia mái hiên hạ treo khởi chấn phong buồng rèm, lui tới xuyên qua, an tĩnh bốn phận, không một cái bước chân tạm dừng.

Không bao lâu, vào phía tây đã sớm chuẩn bị tốt học đường.

Lão giả là này Hãn Hải phủ nổi danh ẩn sĩ, bác nghe quảng thức, nhưng thấy này nội đường bãi Lạc Dương giấy, Huy Châu mặc, tốt nhất đá Thái Hồ cái chặn giấy, mọi nơi ngồi dùng khí cụ, không gì không giỏi, cũng không cảm sờ sờ chòm râu, ám sinh cảm khái.

Không hổ là một phương quân phiệt được hưởng Đại Đô Hộ phủ.

Thuận miệng, lão nhân gia liền hỏi câu: Vì sao lúc ấy báỉ thiếp là thanh lưu huyện chủ chi danh, lại vào này Đại Đô Hộ trong phủ dạy học?

Tân Lộ sớm đã nhìn thấy hãn giữa mày khâm than thần sắc, cười nói cho hãn: Này Đại Đô Hộ phủ hiện giờ đúng là từ bọn họ huyện

chủ chương gia.

Nếu không có như thế, nơi này sao lại ngán ngẩm mấy ngày liền có này một phen biến hóa?

Liền phải như thế như vậy, mới có thể xứng đôi An Bắc Đại Đô Hộ phủ danh hào mới là.

Tân Lộ nghĩ vậy mấy ngày gia chủ làm, kêu trong phủ nô bộc đều bị tâm phục khẩu phục, còn có chút đắc ý tới.

.....

Lý Nghiên đi đi học.

Thiếu hấn ở trước mặt lắc lự, Tê Trì nhiều ra không ít nhàn hạ, vừa lúc, xuống tay đem trong phủ phí tổn ký lục xuống dưới.

Này đối nàng mà nói, là lại nhẹ nhàng bất quá sự.

Thu Sương vì nàng phủng tới một lò huân hương, xem nàng hạ bút nhanh chóng, đều là ra trướng, nào có nhập, nhin không được nói: “Ai thừa tưởng, gia chủ tới chỗ này chuyện thứ nhất lại là tiêu tiền.”

Tê Trì cũng không nghĩ tới, vốn tưởng rằng An Bắc Đô Hộ Phủ tay cầm trọng binh, hùng cứ một phương, ai có thể dự đoán được nội bộ là như vậy một bức bộ dáng.

Nàng cười: “Tiền kiếm tới đó là hoa, không hoa ta còn kiếm nó tới làm cái gì đâu?”

Trước mắt còn không rõ ràng lắm nguyên do, nói cái gì đều hơi sớm.

Huống chi nơi này nàng cũng muốn mang theo này rất nhiều người trụ, lộng thoải mái chút, không phải cũng làm chính mình hảo quá sao?

Thu Sương nghe xong chuyển qua cong tới, chuyển trông mắt tường: Cũng đúng, kêu kia Đại Đô Hộ trở về nhìn thấy, tất nhiên muốn cảm động nước mắt lưu, đến lúc đó không thiếu được đối gia chủ che chở đầy đủ, kia này tiền tiêu lại nhiều cũng đáng.

Vội xong không bao lâu, Lý Nghiên đã trở lại.

Hôm nay chỉ là thấy sư lễ, không có nói học.

Tân Lộ đi theo phía sau hắn vào cửa, tươi cười đầy mặt mà đối Tê Trì nói: “Tiên sinh khen thế tử là cái hạt giống tốt đâu, không phải kia chờ ăn chơi trác táng, định là cái khả tạo chi tài.”

Lý Nghiên bị khen đến ngượng ngùng, hồng khuôn mặt nhỏ, tề đến Tê Trì trước mặt tới.

Tê Trì thuận tay sờ sờ hắn đầu: “Kia mới không uổng phí ta mang ngươi tới nơi này, hảo hảo học, ngày nào đó muốn kêu những cái đó xem thường ngươi đều không bằng ngươi.”

Lý Nghiên một chút liền nhớ tới Ung Vương thế tử những người đó, chớp chớp mắt, nhìn nàng: “Nguyên lai cô cô có cái này dụng ý sao?”

“Tự nhiên, đừng quên, ngươi còn có cái Quang Vương trước muốn kế tục.”

Lý Nghiên lúc này mới minh bạch cô cô dụng tâm lương khổ, lại nghĩ tới tuổi xuân chết sớm phụ vương, chớp mũi chua lèm, từ nàng

hoài gian đứng thẳng thân, nói: “Chất nhi lãnh huấn, này liền về phòng đi.”

“Làm cái gì đi?”

“Đi ôn thư.”

Tê Trì bật cười: “Nói như thế nào phong chính là vũ.”

Lý Nghiên càng ngượng ngùng, chạy chậm đi ra cửa.

Tê Trì cười cũng thu, nghĩ đến ca ca, chuyện cũ liền nảy lên trong lòng, luôn là không dễ chịu.

Từ kia ôn nhu hương giống nhau Quang Châu đi vào này sóc phong lẫm lẫm bắc địa, cũng không biết nàng ca ca dưới suối vàng có biết, có thể hay không cảm thấy nàng là làm đúng rồi.

Tân Lộ thấy nàng thần sắc buồn bực, trước mắt có chút than chì, lường trước là này đó thời gian bận rộn trong phủ sự không nghỉ ngơi tốt, đi đến giường biên vạch trần tân rũ màn che, nói: “Gia chủ tiểu nữ một lát đi, từ khởi hành lên đường tới nay, đến này trong phủ, liền không ngủ quá một cái hảo giấc.”

Tê Trì gật gật đầu, đứng dậy qua đi khi, đối Thu Sương chiêu một chút tay: “Cho ta đem mới vừa đưa đến sổ sách lấy tới, nếu ngủ không được còn có thể trở mình một phen.”

Thu Sương một bên đi trong hộp tìm, một bên trêu ghẹo: “Gia chủ là muốn nhìn chính mình lại kiểm lời nhiều ít nhập trướng, mới cao hứng đâu.”

Nàng nương mảy: “Đúng là đạo lý này.”

Tân Lộ cùng Thu Sương nghe xong đều không cảm cười ra tiếng tới.

Nghe được các nàng cười, Tê Trì tâm tình cũng chuyển hảo, nàng từ trước đến nay không phải cái sa vào đau buồn người.

※

Người thối lui, trong phòng than lửa đốt đến vượng, thoải mái dễ chịu.

Tê Trì nằm ở trên giường, phiên hơn phân nửa, dần dần mệt mỏi, quay người đi, đem quyển sách nhét ở dưới gối, nhắm mắt lại.

Mê mang gian nhưng thật ra nhớ tới một sự kiện: Kia nam nhân đến nay còn chưa trở về quá.

Đến sau lại liền ngủ rồi.

Không biết là trong mộng vẫn là hiện thực, nghe được tiếng vang, đình một tiếng, dường như kim câu tháo thất lưng, một chuỗi nhỏ vụn thanh.

Tiếp theo trầm trọng một tiếng, như là có cái gì ngã xuống.

Tê Trì xốc xốc mi mắt, thượng có buồn ngủ, lường trước không phải Tân Lộ chính là Thu Sương, khi nào thế nhưng như thế động tay động chân.

Chỉ một cái chớp mắt, lại mở to mắt.

Bởi vì nghĩ đến bên người nàng người đều không thể như vậy hành sự.

Duỗi tay vén lên màn che, nàng hai chân chậm rãi dẫm đến mà.

Trên mặt đất tân phô Tây Vực hung thảm, chân trần dẫm lên đi cũng sẽ không lạnh.

Nàng đứng dậy ly giường, bước chân không tiếng động, đi rồi vài bước, liền thấy trên mặt đất đầm đìa vệt nước.

Ánh mắt theo kia điểm điểm tích tích vệt nước vọng qua đi, án thượng đắp một cái một lóng tay khoan đai lưng, đi phía trước là giường.

Mép giường hạ cũng là một bãi vệt nước.

Tê Trì tay chân nhẹ nhàng mà đi qua đi, liếc mắt một cái nhìn đến mặt trên nằm cá nhân, trên chân hồ ủng chưa cởi, dính tuyết hóa thành thủy, nhỏ giọt trên mặt đất.

Tiếp theo mắt, nhìn đến hán mặt.

Không ngại hán đột vào lúc này liền mở to mắt, Tê Trì cả kinh, theo bản năng mà quay đầu liền đi.

Phía sau hán bỗng nhiên ngồi dậy, ôm đồm nàng khấu trở về, một bàn tay bưng kín nàng miệng.

“Đừng kêu.” Bên tai truyền đến trầm thấp khàn khàn thanh âm: “Là ta.”

Tê Trì ngã ngồi ở hán trước người, ngón tay dựa gần hán bội kiếm, vẫn là chuôi này nàng gấp qua kiếm.

Nam nhân tay che lại nàng môi, thô ráp, dính phong tuyết khí lạnh.

Nàng không muốn gọi, sớm đã đoán được là hấn.

Rốt cuộc có thể ngênh ngang vào nhà, trừ bỏ nam chủ nhân, cũng sẽ không có người khác.

Nàng dùng ngón tay, nhẹ nhàng câu một chút hấn mu bàn tay.

Cái tay kia tạm dừng một chút, lấy ra.

Tê Trì giờ tay vỗ một chút bị hấn chạm qua đôi môi, không có quay đầu lại.

Mới vừa rồi hơi kinh, ngực vẫn mau nháy, nàng nỗ lực áp xuống, nghĩ trước mắt quang cảnh, phu thê gặp lại, câu đầu tiên nên nói cái gì?

“Gia chủ!” Môn bỗng nhiên bị đẩy ra, Tân Lộ chạy vào, liếc mắt một cái nhìn thấy bên trong tình hình, ngẩn ngơ, phản ứng lại đây, vội cúi đầu lui ra.

Gia chủ bị người ôm lấy ngồi ở trên giường, chính là ngốc tử cũng nên minh bạch đó là người nào.

Ngoài cửa đã truyền đến la Tiểu Nghĩa thanh âm: “Trách ta trách ta, là ta lỗi mắng, kinh giáo vài vị tỷ tỷ.”

Tê Trì nghe thấy còn có người ngoài ở, từ trên giường đứng dậy, lý một chút tóc mai, kêu một tiếng Tân Lộ.

Tân Lộ lại đẩy cửa tiến vào, một đường rũ đầu phụ cận, dọn một trương hồ ghé lại đây, cầm áo choàng cho nàng phủ thêm, hầu hạ nàng ngồi xuống, một mặt dán ở bên tai đem sự tình cùng nàng nói.

Nguyên lai vừa rồi Thu Sương trải qua một gian sương phòng, phát hiện cửa mở ra, liền đi vào, không nghĩ thế nhưng thấy la Tiểu Nghĩa ở bên trong nằm, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết là ngủ vẫn là hôn, đương nhiên tiếng lòng rối loạn.

Tân Lộ cuống quýt liền tới nói cho Tê Trì, không nghĩ tới nơi này cũng có người.....

Thẳng đến lúc này, Tê Trì mới lại lần nữa nhìn về phía trên giường nam nhân.

Phục Đình chính nhìn nàng.

Hắn trên người là hai tầng thật dày quân phục, hồ lãnh phiến chiết, vốn là nhất bên người, hiện giờ đai lưng đã giải, tán ở trên người, hình dung dáng vẻ hào sảng.

Chỉ là ở đằng kia ngồi, Tê Trì đều cảm thấy hắn thân hình cao lớn.

Nàng mắt rũ xuống, giây lát, lại nâng lên xem một cái.

Hắn vẫn nhìn chăm chăm nàng, trong mắt mang một tầng mỏi mệt.

Nhìn hắn mặt, nàng bỗng nhiên liền nghĩ đến một kiện chuyện cũ.

Lúc trước thành hôn trước, Quang Vương từng âm thầm phái người tới bắc địa hỏi thăm Đại Đô Hộ dung mạo.

Người tới sau khi trở về bẩm báo nói: Đại Đô Hộ tuy xuất thân hàn vi, nhưng dáng vẻ oai hùng, hơn xa vương công quý hầu.

Tê Trì lúc ấy hỏi ca ca: Hỏi thăm cái này làm cái gì đâu? Thiên gia sở xứng, chẳng lẽ hấn sinh đến khó coi, người còn có thể hỏi hôn không thành?

Nàng ca ca nói: Không hỏi thăm một chút không an tâm, nếu là kia chờ chương đầu chuột não, lại như thế nào có thể xứng đôi người bực này dung mạo.

Có chút tưởng xa, nàng hoàn hồn, nghe được la Tiểu Nghĩa thanh âm, đã đến cửa ——

“Quấy nhiễu huyện chủ tẩu tẩu, mặt tướng đi theo Đại Đô Hộ vừa mới phản hồi, mấy ngày mấy đêm chưa chợp mắt, thật sự mệt cực kỳ, sờ đến gian phòng liền ngủ, là ta không quy củ, nhưng ngàn vạn đừng trách ta mới hảo.”

Tê Trì biết này trong phủ dĩ vãng không người, hấn khẳng định là tùy ý quán, cũng không để ở trong lòng, nói câu: “Không ngại sự.”

“Tẩu tẩu người tốt, khoan hồng độ lượng!” La Tiểu Nghĩa ngọt nói ngọt lười mà nói, tham nhập nửa khuôn mặt tới, kinh dị nói: “Tam ca, người này trong phòng khi nào trở nên như thế ấm áp?”

Phục Đình nghe được lời này mới có sở giác.

Hấn mấy ngày bên ba, vẫn luôn đuổi theo kia mấy cái Đột Quyết thám tử tới rồi biên cảnh, nếu không phải mệt chết một con ngựa, thật sự không thể lại háo đi xuống, chỉ sợ hiện tại còn ở bên ngoài.

Sau khi trở về ngã đầu liền ngủ, lúc này mới chú ý tới này phòng trong đích xác ấm áp như xuân, khó trách mới vừa rồi dính gối tức miên.

Hắn chuyển ánh mắt, một chút một chút tại đây trong phòng nhìn quét.

Mới vừa tỉnh khi còn tưởng rằng này trong phòng bất đồng là nhiều cái nữ nhân, hiện tại phát hiện đâu chỉ.

Cửa sổ giấy là tân, chân đèn trái rộng góc, bình phong thượng trang trí cũng đã tân phác hoạ quá, thêm lớn lớn bé bé mười mấy dạng dùng khí, chậu than lư hương, la màn lụa mỏng, đều là dĩ vãng không có.

Một vòng quét xong, ánh mắt trên mặt đất thăm thượng dừng lại một chút, hắn hướng ngòi nữ nhân trên người nhìn lại.

Vạt áo giật giật, là Tê Trì rụt rụt quang hai chân, ở hắn trước mắt chợt lóe mà qua trắng nõn.

“Ngươi an bài?” Hắn hỏi.

Tê Trì ánh mắt hướng cửa liếc liếc mắt một cái, la Tiểu Nghĩa dò xét hạ đầu, tựa hồ cũng ở tò mò việc này.

Nàng điểm một chút đầu: “Là.”

Rõ ràng, không phải nàng, chẳng lẽ còn có người khác.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 6 Đáp Lễ

Mắt thấy Tê Trì đi xa, la Tiểu Nghĩa quay đầu liền chui vào trong phòng.

Ấm áp dễ chịu nhiệt khí nung đến hần cả người thoải mái, hần lại không rảnh lo hưởng thụ, xu gần trước giường, thấp giọng nói: “Tam ca, người như thế nào liền hào phóng như vậy, ta sớm lưu tâm đến này trong phủ nơi nơi đều thay đổi dạng, tẩu tẩu này bút chi tiêu cũng không nhỏ, muốn gánh hạ, như thế nào gánh?”

Phục Đình không đáp hỏi lại: “Người lấy quân phí đi cho nàng tặng lễ?”

La Tiểu Nghĩa biện giải: “Kia gọi là gì quân phí, đó là người nên được thuê mướn, là chính người toàn đem nó sung làm quân phí, ta cho người lưu làm một ít gia dụng làm sao vậy?”

Phục Đình cảm thấy đây là thí lời nói, nếu vô quân phí phòng bị ngoại địch, mệnh cũng chưa, còn nói cái gì gia?

Hần trầm ngòi sau một lúc lâu, từ trong lòng ngực lấy ra chính mình ấn tín vứt cho hần.

La Tiểu Nghĩa phủng ấn tín, không đợi hần mở miệng liền minh bạch hần ý tứ, hai mắt mở giống như chuông đồng: “Tam ca đây là muốn bắt chính mình đề ở trong quân vốn ban đầu cấp tẩu tẩu không thành?”

Phục Đình nói: “Người của ta, không lấy ta, lấy ai?”

La Tiểu Nghĩa nghĩ tới nghĩ lui, lấy hấn tam ca làm người, không phải cái quen tích cóp tiền, này tiền vẫn luôn lưu trữ định là chỗ hữu dụng, nhất thời liền không nhúc nhích.

Đang lúc lúc này, bên ngoài truyền đến Tân Lộ thanh âm, nói đã vì hấn ở trong phòng thiêu hảo than phát hỏa, thỉnh hấn đi nghỉ ngơi.

Phục Đình nói: “Cút đi.”

La Tiểu Nghĩa cắn răng một cái, nghĩ thâm tính, này tiền tiêu đều hoa, hấn một hai phải ngủ đến kia bồn than thiêu hết mới tính vấn hồi vốn dĩ!

Tưởng xong một quay đầu đi ra ngoài.

Bên ngoài Tân Lộ rất cẩn thận mà đem cửa phòng khép lại.

Phục Đình đem đèn ở bên người trường kiếm tùy tay ném xuống mà, bỏ đi quân phục giày bó, một đầu đảo đến trên giường.

Này giường đệm cũng thay đổi, dưới thân mềm mại, lót chính là thật dày dương nhung.

Gối thượng một trận như có như không hương khí, hấn ngón tay vờ đến một cây thon dài sợi tóc.

Nhiều, là nữ nhân hơi thở.

※

Một giấc này, thẳng ngủ đến trời tối.

Sở dĩ tỉnh, là bởi vì trong phòng quá nhiệt.

Phục Đình trợn mắt ngồi dậy, trên người đã có hãn.

Xuống giường, đi đến trên bàn, thấy mặt trên bái một bộ tinh xảo trà cụ.

Hắn vạch trần lãnh lò thượng thịnh thủy miệng bình, bưng lên tới ngưỡng cổ rót khẩu nước lạnh, cửa phòng bị gõ vang lên.

Hai gã thị nữ cúi đầu vào cửa chào hỏi: “Đại Đô Hộ tỉnh, phụng gia chủ chi mệnh, đã vì Đại Đô Hộ bị hảo tẩm gọi nhiệt canh.”

Dứt lời Tân Lộ đi cầm đèn, Thu Sương đi lập bình phong.

Hơn mười trản chân đèn điểm thượng, phòng trong lượng như ban ngày.

Nhiệt canh rót nhập thau tắm, hai người lại lui ra.

Phục Đình xem các nàng một có động tĩnh liền vào được, hiển nhiên là đã sớm chờ.

Hắn hướng hồ ghế xem một cái, liếm liếm bị nước lạnh tẩm quá nha, lúc trước hắn vị kia thê tử liền đoan đoan chính chính ngồi ở chỗ kia.

Có lẽ tôn thất nữ tử, đều là như thế không thể bắt bẻ.

Cởi áo đi vào, thau tắm biên bái chỉ kim bàn, bên trong đựng đầy mấy chục viên tắm đậu, toàn thân tuyết trắng, khi sương tái tuyết, hương khí phác mũi.

Loại đồ vật này là Trường An Lạc Dương thế gia vương công ái dùng, hấn một giới quân lữ người trong, chưa bao giờ dùng.

Như trước mắt loại này quy cách, lấy viên kế giới, viên viên tái kim, có lẽ trong cung cũng chưa chắc có thể sử dụng được với vài lần.

Lý Tê Trì, đảo so với hấn tưởng còn kiêu quý.

.....

La Tiểu Nghĩa lại lại đây khi, Phục Đình tắm đã tẩy xong, tôi tớ nhóm mới vừa đem trong phòng rửa sạch hảo.

“Tam ca, bực này hưởng thụ, là thần tiên nhật tử đi, ta đều không nghĩ đi rồi.”

Hấn ngủ no sau cũng tắm rửa một cái, cùng Phục Đình bất đồng, hiển nhiên là dùng không ít tắm đậu, thật xa đều có thể ngủi được một cổ nị người hương khí.

Tân Lộ cùng Thu Sương vừa vắn tiến vào, nghe được lời này ghen đầy mặt cười.

Các nàng là tới thỉnh dùng cơm, nếu la Tiểu Nghĩa ở Đại Đô Hộ trong phòng, dứt khoát liền đem đồ ăn đưa lại đây.

Bãi án thiết tiệc.

Phục Đình cùng la Tiểu Nghĩa các ngồi một án.

Hấn hệ áo ngoài, cánh tay đáp đầu gối ngồi ở chỗ đó, không người dám nhiều xem Đại Đô Hộ như thế hình dung.

Từng đạo đồ ăn bưng lên, la Tiểu Nghĩ hai mắt càng mở to càng lớn.

Câu cửa miệng nói đồ ăn phẩm quý tế quý tinh bất quý đa, này đó món ăn chính là hấn làm được tướng quân cũng không từng hưởng qua.

Lại xem một cái những cái đó tôi tớ còn ở ngoài cửa chờ, nhìn đáng vẻ bọn họ trước mắt này đó dùng xong rồi, còn có tân muốn đưa tiến vào.

Còn tưởng rằng hấn phía trước chứng kiến đã là lớn lao xa xỉ, lúc này nhìn đến này đó thức ăn mới phát hiện kia bất quá là lông phượng sừng lân thôi.

Hấn thật sự nhịn không được, thấu thân qua đi nói: “Tam ca, không bằng ta đi khuyên một khuyên tẩu tẩu, kêu nàng tiết kiệm chút?”

“Ít nói nhảm.” Phục Đình cầm lấy chiếc đĩa, kia ý tứ, ăn liền ăn, không ăn lẩn.

La Tiểu Nghĩ sờ sờ mặt, hấn tam ca là cái thiết huyết hán tử, kia thanh lưu huyện chủ lại là cái quý giá trứng, như vậy đi xuống, còn như thế nào sinh hoạt?

Thật vất vả chịu đựng một đống cơm chiều, la Tiểu Nghĩ quấy rầy đủ rồi, muốn cáo từ.

Lâm ra cửa, rồi lại cường đánh lên gương mặt tươi cười khai câu vui đùa: “Tam ca hôm nay tiêu dùng quá lớn, cần phải ở tẩu tẩu trên người đòi lại tới, huynh đệ liền không quấy rầy các người phu thê chuyện tốt.”

Phục Đình không để ý đến hắn, trong đầu thoáng qua kia chợt lóe mà qua trắng nõn ngón chân.

La Tiểu Nghĩa chỉ thấy hắn ngọn đèn dầu một đôi mắt đen như mực, lang giống nhau, tặc cười đi rồi.

Không nghĩ mới vừa chuyển qua hành lang gấp khúc, liền gặp Thu Sương, nói là nhà nàng gia chủ thỉnh tướng quân qua đi nói nói mấy câu.

La Tiểu Nghĩa chuyển tâm tư, nghĩ: Hắn là là muốn nói vừa nói kia tiêu dùng sự.

Chẳng lẽ nàng còn rất nóng vội đòi tiền?

Tê Trì đang ở Lý Nghiên chỗ ở.

Sấn Phục Đình bọn họ nghỉ ngơi dùng cơm, nàng bồi cháu trai luyện hồi lâu tự, nghe nói người mời tới, mới ngừng.

Lý Nghiên đem hai bản tự thiếp tề tề chỉnh chỉnh thu hồi tới, giương mắt nhìn thấy la Tiểu Nghĩa vào cửa, phiết một chút miệng, không lên tiếng, trạm đi cô cô bên cạnh.

La Tiểu Nghĩa nhìn thấy bị chính mình đắc tội quá tiểu thế tử cũng ở, ngược ngùng cười cười, ôm quyền chào hỏi: “Không biết huyện chủ tẩu tẩu triệu mặt tướng tới là có gì phân phó?”

Tê Trì ngồi ở chỗ tới, thấy không rõ biểu tình, chỉ nâng một chút tay, bên cạnh Tân Lộ liền lại đây, dâng lên một con hộp gỗ cho hắn.

La Tiểu Nghĩa tiếp, mang theo nghi hoặc mở ra.

Bên trong là một thanh chủy thủ, vỏ tử lại là toàn thân hoàng kim chế tạo, cầm ở trong tay nặng trĩu.

Hắn đầy mặt kinh ngạc: “Đây là?”

Tê Trì nói: “Đáp tạ người phía trước số phiên tiêu pha tặng lễ.”

La Tiểu Nghĩa tâm lại lạnh, ẩn hẳn tam ca ý tứ, này tiêu dùng cũng đến bao xuống dưới, hẳn lấy hẳn tam ca đồ vật, tội gì tới thay?

Vừa định tìm cái lý do chống đẩy, nghe thấy Tê Trì lại nói: “Kêu người tới, là tưởng nói một tiếng, Đại Đô Hộ nói muốn gánh chịu ta tiêu dùng, người không cần làm theo. Ta cùng với hắn rút cuộc phụ thê một hồi, nếu là hoa chút tiền cũng tính toán chi li, không khỏi quá mức xa lạ.”

La Tiểu Nghĩa sửng sốt, không nghĩ tới nàng thế nhưng như thế khẳng khái thức đại thể, thế nhưng không phải đòi tiền, mà là đưa tiền.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 7 Thê Lễ

Trời giá rét, nghe không thấy bất luận cái gì gà gáy báo càn thanh.

Phục Đình mỗi ngày đến lúc đó liền đứng dậy, dựa vào là nhiều năm qua dưỡng thành thói quen.

Hắn đối cửa sổ lập, tay cầm một thanh tiểu đao, dính trong bồn nước lạnh, thổi qua cầm.

Bắc địa mỗi đến vào đông liền gió to đại tuyết, hắn từ trước đến nay không mừng sức càn, ngại dính tuyết phiền toái.

Trên tay động tác khi, bỗng nhiên nghĩ đến đương kim thánh nhân thường lưu một phen hoa râm chòm râu, cho nên trong lúc nhất thời trong triều văn nhân công khanh cũng lưu hành một thời lưu khởi mỹ râu đoản càn tới, có lẽ tôn thất bên trong là thiên hảo cái loại này.

Phục Đình bỏ qua tiểu đao, nhấp môi tự giễu: Tưởng chuyện này để làm gì.

Chẳng lẽ nàng thiên hảo cái dạng gì, hắn còn muốn từ nàng nắm cái mũi tới?

Bên ngoài có người tới báo, La tướng quân bên ngoài chờ trứ.

Hắn sờ trường khăn mặt một chút, cầm bội kiếm câu thượng đai lưng, một tay bắt roi ngựa, đi ra môn đi.

Hơi thanh ánh mặt trời bay tinh tế tiêu tuyết.

La Tiểu Nghĩa ngồi trên lưng ngựa, lấy một loại thân thể trước khuynh tư thế ghé vào trên lưng ngựa, như vậy sẽ không quá lạnh, lâu rồi cũng sẽ không quá mệt mỏi.

Nhìn thấy Phục Đình từ đại môn ra tới, hấn một chút ngồi thẳng, đem bên cạnh một con ngựa dây cương vút qua đi.

Phục Đình tiếp, một chân dẫm đặng, xoay người lên ngựa.

La Tiểu Nghĩa để sát vào xem hấn, không thấy có dị, xem ra kia phiên lời nói thật bầm báo thể nhưng không kêu vị kia huyện chủ lạc chạy?

Phục Đình hỏi: “Người nhìn cái gì?”

Hấn chơi tâm lại khởi, tám tắc hai tiếng: “Ta coi tam ca tinh thần như thế nào không giảm, hồi phủ lần này, thể nhưng như là một thân hảo thể lực không tiết rút, chẳng lẽ là bởi vì ta kia tẩu tẩu kiều quý, người không dám tận hứng?”

Phục Đình quét hấn liếc mắt một cái.

Hấn vội phe phẩy hai tay nói: “Người dưỡng thương đi, đừng nhiều lời, ta tự nói ta.”

Kỳ thật là sợ hấn lấy roi ngựa trêu chính mình.

Phục Đình giơ tay hủy diệt trên mặt tuyết tiết, triều Phủ Môn nội liếc liếc mắt một cái.

Nàng lúc ấy ngựa đầu xem hấn cặp kia mắt vô cớ nổi lên trước mắt, nhìn như chuyện gì không có, liền cho hấn mềm mại mà tới

một chút.

Nhìn đoan trang, lại nguyên lai cũng không phải cái hảo nấn bóp nữ nhân.

Hắn cười nàng, tổng không thể dùng sức mạnh, nàng vừa không nguyện, kia liền không chạm vào là được.

Ánh mắt quay lại, hắn hai chân một kẹp bụng ngựa, chạy gấp đi ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa ở phía sau vội đánh mã đuổi theo: “Ai tam ca, từ từ ta!”

Trong phòng than hỏa mới vừa tắt, ấm áp chưa lui.

Tân Lộ ở vì Tê Trì mặc quần áo, thuận tiện nói cho nàng, Đại Đô Hộ sớm đã đi trước trong quân.

Tê Trì một chút không ngoài ý muốn, này gian phòng ly thư phòng lại không xa, sáng sớm kia nam nhân giày ủng bước qua hành lang hạ tiếng bước chân liền kêu nàng nghe thấy được.

Tân Lộ cho nàng hệ thượng đai lưng, lại bên ngoài cho nàng phủ thêm một kiện phòng lạnh hậu áo choàng, bỗng nhiên ở trên mặt nàng đoan trang một chút, lo lắng nói: “Gia chủ nhưng có không khỏe? Nhìn môi làm được lợi hại.”

Tê Trì da bạch thủy nộn, xưa nay không thấy có tí vết, một đôi môi càng là như tấm màu hồng phấn, trước kia chưa bao giờ như vậy quá.

Thấy Tân Lộ nói nghiêm túc, nàng liền ngồi đi kính trước chiếu chiếu, môi là có chút khô.

Nàng nhẹ nhàng nhấp một chút, nói: “Không có việc gì, bắc địa là muốn khô ráo chút.”

Tân Lộ nhưng không như vậy tưởng, hiện giờ ở Đại Đô Hộ trước mặt, gia chủ muốn so thường lui tới càng chú trọng dung mạo mới đúng. Nàng lập tức liền nhanh nhẹn ra cửa, đi vì nàng lấy nhuận dưỡng cao phương tới.

Chân trước mới vừa đi, Thu Sương sau lưng vào cửa, trên người lại mặc vào kiểu nam viên lãnh bào.

Nàng tương đối sáng sửa một ít, Tê Trì giống nhau kêu nàng giúp đỡ xử lý bên ngoài mua bán sự, thường có ra ngoài đi lại thời điểm. Hôm nay sáng sớm đi ra ngoài, cũng là đi này liền gần sinh ý trong sân tra coi đi.

“Gia chủ, nô tỳ nghe nói sự kiện.” Thu Sương thần thần bí bí mà phụ cận, đem nghe tới sự một năm một mười nói một hồi.

Mới mấy ngày này công phu, Ung Vương thế tử chuyện đó đã truyền tới.

Nghe nói Ung Vương hoa số tiền lớn đem đồ vật chuộc trở về, đem nhi tử đánh cái chết khiếp.

Dù vậy, trên phố cũng đã cười nhạo khởi hân tới, nói hân không chỉ có dạy con vô phương, còn nghèo túng đến muốn cầm đồ Vương phi trang sức đã tới sống.

Tê Trì chỉ coi như cái chē cười nghe vào trong tai, cười cười: “Chỉ mong kia Ung Vương thế tử có thể nhớ rõ giáo huấn, về sau không cần lại lung tung trên chộc sinh sự.”

Dù sao cũng phải kêu hấn biết, có chút người không phải có thể tùy ý trên chộc đến khởi.

Thu Sương chính giác vui sướng đâu, cười nói: “Gia chủ nói chính là, hiện giờ thế tử đã ở Đại Đô Hộ trong phủ, về sau tự nhiên sẽ không lại có người dám tùy ý khi dễ hấn.”

Đương nhiên, Tê Trì tâm nói: Nếu không ngàn dặm xa xôi tới nơi này làm cái gì đâu?

Cháu trai sự, có một thì có hai, nàng cần xem đến lâu dài.

So với ôn nhu Quang Châu, nơi này dù cho không phải cái gì hảo địa phương, nhưng nơi này có trượng phu của nàng, còn có hấn trượng phu trên tay một phương không thể khinh thường hùng binh.

Liên giống như kinh thương, này đó, đều là tiền vốn.

Chỉ là đáng tiếc, vị kia trượng phu căn bản không đem nàng để ở trong lòng.

Nghĩ đến đây, Tê Trì lại vô cớ sinh ra chút hờn dỗi.

Phục Đình. Nàng y ở kính trước, ngón tay vòng quanh bên mái sợi tóc, nghĩ kia nam nhân, kia đao tước dường như cầm.

Trong lòng nói: Giống cái cục đá.

Xoay mặt xem một cái ngoài cửa sổ, nàng đối Thu Sương nói: “Lưu tâm canh giờ, cửa thành lạc khi phải nhớ đến nói cho ta.”

Thu Sương không rõ nguyên do mà đồng ý.

※

Tiểu tuyết bay tới sau lại liền ngừng.

Cửa thành lạc khi, tam thông cổ.

Phục Đình phản hồi.

La Tiểu Nghĩ đi theo hấn phía sau chen vào Phủ Môn, đem mã giao cho tôi tớ đi uy thảo, xoa xoa phát cương đôi tay cười nói: “Tam ca, huynh đệ biết không hấn là quấy rầy người cùng tàu tàu, nhưng vẫn là tưởng ở chỗ này nường một lát hỏa lại trở về.”

Thuận tiện, ăn một bữa cơm lại trở về cũng hảo.

Dù sao hấn vị kia huyện chủ tàu tàu nói nường hoa đến khởi.

Hấn không thể so hấn tam ca, tự nhận không biết xấu hổ không chê xấu hổ.

Phục Đình không quản hấn, nhà này hấn cũng tới quán, chỉ nói câu: “Đừng lại hướng nhà chính chạy.”

Là không nghĩ kê nường cảm thấy hấn trước mặt người không có quy củ.

“Là, ta biết tàu tàu ở nơi đó, như thế nào còn không biết xấu hổ lại đi.”

Người ta nói sói con cũng biết hộ thực, hấn tam ca hiện giờ cũng biết hộ thực. La Tiểu Nghĩ ở trong lòng lạng lẽ bố trí hấn một phen.

Đến cửa hậu viện trung, xa xa nhìn thấy Tân Lộ đuổi phía dưới.

La Tiểu Nghĩ nhìn thấy nàng trong tay phủng chính mình thương nhớ ngày đêm chầu than, lặc chậm một bước, đi qua.

Tân Lộ chào hỏi, nhỏ giọng nói: Sớm biết tướng quân sẽ cùng Đại Đô Hộ cùng nhau tới, gia chủ sớm đã cho hấn bị hảo.

La Tiểu Nghĩ lòng tràn đầy kinh dị: Không thể tưởng được vị kia huyện chủ tẩu tẩu lại là như thế thiện giải nhân ý, nương, nhưng đừng là cái thần toán tử đi?

Bị hấn tưởng thành thần toán tử Tê Trì đang đứng ở cửa thư phòng khải.

Nàng kêu Thu Sương nhìn canh giờ, tới rồi thời điểm liền tới đây, tính lên, đợi cũng có trong chốc lát.

Điểm thượng đèn sau, chán đến chết, nàng từ trong lòng lò sưởi tay thượng đăng ra chỉ tay tới, bát môn xuyên.

Một chút, lại một chút.

Môn bỗng nhiên khai.

Nàng ngẩng đầu, trước mắt đứng Phục Đình.

Nháy mắt chính mình dường như bị hấn vai rộng tráo hoàn toàn.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 8 Dượng

Lý Nghiên mới vừa hạ học, liền nghe Vương ma ma nói hậu trạch có động tĩnh, làm như hấn cô cô ra chút sự tình.

Hấn trong lòng cả kinh, buông sách vở liền chạy tới.

Nửa đường gặp được la Tiểu Nghĩ cũng ở hành lang hạ, chính triều thư phòng nơi đó quan vọng, hấn càng thêm lo lắng, vội vàng qua đi.

“Cô cô!” Trong miệng nôn nóng mà gọi, vừa vào cửa, thanh âm đột nhiên im bật.

Hấn cô cô hảo hảo mà nằm ở trên giường, trên trán cái khối khăn, Tân Lộ cùng Thu Sương đều ở bên cẩn thận mà đứng.

Giường biên, còn đứng cái thân hình vĩ ngạn nam nhân.

Lý Nghiên đầu tiên là sửng sốt một chút, tiếp theo liền nhớ tới, lúc ấy ở khách xá, này nam nhân cầm kiếm nhập bình phong biết hấn cô cô một chuyện, trước khi đi còn riêng xem qua hấn liếc mắt một cái.

Quang Vương phủ thế tử, tự nhiên là biết lễ tiết, hấn lập tức liền đề y đã bái đi xuống: “Dượng.”

Lần đầu tiên nghe thế công bố hô, Phục Đình không dám nhìn nhiều hấn liếc mắt một cái.

Rồi sau đó, lại nhìn mắt trên giường Tê Trì.

Thượng không thói quen, nhưng bởi vì trên giường nữ nhân, đứa nhỏ này cũng là hần cháu trai.

“Ân.” Hần ứng, tay ở ngực ấn một chút.

Là tưởng cho hần cái lễ gặp mặt, nhưng đổi quá quần áo sau, hoài gian không còn hần vật.

Quân phục có lẽ có, nhưng đối phương là một cái thân vương thế tử, nghĩ đến cũng chưa chắc lấy đến ra tay.

Dứt khoát lại thu hồi tay.

Hình như có nói ánh mắt đuổi theo, hần quay đầu, đối thượng Tê Trì mắt.

Nàng ánh mắt khẽ nhúc nhích, chậm rãi quay người đi.

Trong miệng thượng có cay đắng quán quanh không đi, Tê Trì bỗng còn thực không thoải mái, lúc này bối thân, khóe miệng lại ần ần có cười.

Bởi vì sớm đã thấy trên tay hần động tác.

Này nam nhân, lại lợi hại, cũng luôn có này nhất dạng là không bằng nàng.

“Xin hỏi Đại Đô Hộ, nhưng còn có cái gì yêu cầu phòng bị?” Thu Sương ở bên hỏi.

Phục Đình nghĩ, mới vừa rồi đã làm nàng mặc kệ đem tảo huyết lưu, lại uy được, liền sẽ không có chuyện gì.

“Nghỉ ngơi là đến nơi.” Hấn ánh mắt ở Tê Trì trên lưng nấn ná một chút, quay đầu ra cửa.

Lý Nghiên nhìn theo hấn đi ra ngoài, mới từ trên mặt đất lên.

Hỏi qua Tân Lộ cùng Thu Sương, đều nói là Đại Đô Hộ đem hấn cô cô chăm sóc lại đây, Đại Đô Hộ nếu nói không có việc gì, kia hấn là chính là không có việc gì, lúc này mới yên tâm.

Hấn dựa gần mép giường, muốn nói lại thôi, một hồi lâu mới mở miệng: “Cô cô, ta như thế nào cảm thấy dượng đối ta không lời nào để nói, chẳng lẽ là ta theo tới, kêu hấn sinh ghét?”

Từ đầu tới đuôi liền nói cái ân, quả thực tích tụ như kim.

Hấn dĩ vãng tổng bị khi dễ, tâm tư cũng dưỡng tể, đã đã biết hiện giờ bắc địa tình hình không tốt, khó tránh khỏi sẽ nghĩ nhiều chút, có lẽ chính mình theo tới nơi này là thành trói buộc.

Tê Trì còn không có hoàn toàn hoãn lại đây, thanh nhẹ nhàng: “Hấn đó là người như vậy, người không cần để ý.”

Lý Nghiên nửa tin nửa ngờ: “Ta chỉ lo lắng cho mình thảo cái không mừng.”

“Không cần nghĩ nhiều.” Tê Trì nhợt nhạt cười một chút, một tay đỡ trên trán khăn, trong lòng nói, liền tính không mừng lại như thế nào?

Tổng hội kêu hấn thích.

.....

La Tiểu Nghĩa xử ở hành lang hạ, nhìn đến Phục Đình xa xa đi tới, kia trên áo còn giữ từng tí vết máu, liền lại nhớ lại hần lúc trước cứu người khi kia sắc bén dứt khoát một màn tới.

“Tam ca ôm đến nhưng khẩn, ta coi như là luyến tiếc buông tay, định là cứu biệt thắng tân hôn ôm không đủ đi?” Hần nhin không được chế nhạo.

Phục Đình sớm biết hần lại muốn bậy bạ, lại đây đuổi chân liền hướng hần căng chân trên bụng đập một chút.

Đó là hần cười người, ôm lại như thế nào?

La Tiểu Nghĩa nghe răng trợn mắt mà ôm căng chân nhảy hai hạ.

Phục Đình đuổi tay, nắm hần sau cổ, một tay kia ở hần hoài gian sờ soạng một chút, lấy ra Tửu Đại tới.

Vào đông quá lạnh, bọn họ đảo không phải thích rượu, chỉ là vẫn thường mang theo rượu mạnh ấm thân.

La Tiểu Nghĩa buông ra chân đứng yên, nói thầm: Như thế nào còn uống thượng.

Phục Đình vệt ra nút lọ, hướng trong miệng đổ một ngụm, lại vớt còn cho hần.

Sáng sớm đêm đen đi, hành lang hạ huyền đèn bị gió to thổi trúng lay động, trên người thổi lạnh, cũng không có gì cảm giác.

Hần yết hầu một lần, rượu nuốt xuống đi, một bàn tay vuốt cổ.

La Tiểu Nghĩa tiếp, lúc này mới lưu tâm đến hần sắc mặt làm như không đúng, để sát vào vừa thấy, hai mắt trợn to: “Tam ca, người

này thương!”

Phục Đình lấy ra tay, chường thương lau một tay huyết.

Hắn nhíu mi, ở trên đùi cọ một chút: “Không có việc gì.”

Miệng vết thương khai, cũng không biết là ôm người thời điểm, vẫn là kêu la Tiểu Nghĩa kia một giọng nói cấp xả đến.

Hắn mới vừa rời ra cửa khi liền có chút phát hiện.

La Tiểu Nghĩa sờ trường ở chính mình trên cổ khoa tay múa chân một chút: “Kia chính là một móc thiếu chút nữa xuyên qua yết hầu thương, người thế nhưng nói không có việc gì?”

Nói đến cái này hắn liền nhớ tới những cái đó thiên giết Đột Quyết thám tử tới.

Hắn Hải phủ từ trước đến nay phòng bị nghiêm mật, những người đó bị trảo cái hiện hành, vội vàng chạy trốn, vốn là hắn cái này làm tướng quân thuộc bốn phận sự, ai có thể dự đoán được hắn tam ca cũng sẽ tự mình dẫn cận vệ đuổi theo bắt.

Ban đầu mọi người cho rằng đối phương tất cả đều là nam nhân, la Tiểu Nghĩa giao thủ khi liền không phòng bị nữ nhân, còn tưởng rằng kia chỉ là cái bị dọa hư tránh né dân nữ, đái kia bưu hãn Đột Quyết nữ bỗng nhiên xông lên, suýt nữa không một móc cắt vỡ hắn mặt.

May mắn Phục Đình chắn một chút, kia một móc câu tới rồi hắn trên cổ, kém chút đâm xuyên qua hàm dưới, cũng gọi bọn hắn tóm được cơ hội chạy.

Trước mắt nhưng thật ra xem không quá ra tới, sớm nhất mấy ngày căn bản liền một chữ đều nói không được, ăn uống đều thành vấn đề.

Nếu không có như thế, lúc trước ở khách xá, cũng sẽ không liền tất cả đều là nữ quyền nội vây cũng không buông tha điều tra.

La Tiểu Nghĩa nhớ tới lúc ấy, xem hấn tam ca ở kia bình phong đã lâu như vậy, còn tưởng rằng thật liền bắt được người.

Nếu không phải hấn tam ca kịp thời giơ tay ngăn cản, mọi người nói không chừng đã rút đao đi vào.

Ai thừa tưởng, bên trong không phải thám tử, nhưng thật ra hấn trong phòng.

Hấn lại để sát vào nhìn nhìn Phục Đình thẩm huyết cổ, nhíu mày nói: “Tam ca, theo ta thấy, không bằng liền hoa một bút đi mua kia hảo dược tới, người chính là Đại Đô Hộ, có thể nào có thương tích vẫn luôn kéo?”

Sáng sớm liền tìm người trị, nhưng đại phu nói, muốn hảo đến mau liền phải dùng mấy vị hi dược.

Quý giá dược đều ở kia quý giá địa phương, đừng nói dược liệu bản thân, chính là vận tới bắc địa cũng là một bút không nhỏ chi tiêu.

Hấn tam ca đem tiền đều đầu nhập trong quân, căn bản không thèm để ý, chỉ dùng chút tâm thường thuốc trị thương ứng phó rồi, không mấy ngày, liền lại như trước kia giống nhau uống rượu ăn thịt.

Nếu không có hấn vẫn luôn không cho hấn nhiều lời nhiều động dưỡng, chỉ sợ còn muốn càng tao.

Trước mắt, là trăm triệu không thể lại hao.

Phục Đình cảm giác trên cổ huyết còn chưa ngăn, dùng tay đè lại, nghe được lời này chỉ quát hấn liếc mắt một cái.

La Tiểu Nghĩa tâm một hoành, từ trong lòng ngực lấy ra kia ấn tín, nói: “Tẩu tẩu không muốn người tiền, không bằng liền trước động chút vốn ban đầu đi mua thuốc hảo.”

Hấn biết Phục Đình tính tình, nguyên bản là không nghĩ nói cho hấn việc này, nhưng hiện tại đành phải vậy.

Huống chi nhân gia là hai phu thê, cũng không có gì hảo che che dấu dấu.

Quả nhiên, Phục Đình nhìn đến kia ấn tín, sắc mặt liền trầm: “Người chưa cho nàng?”

La Tiểu Nghĩa vội nói: “Tẩu tẩu có tiền, cũng không để ý.”

Nàng không thèm để ý liền trơ mặt dùng nàng?

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 9 Trị Thương

Tuyết sau sơ tình, trong thành tiệm bán thuốc tử môn sớm liền khai.

Cửa hàng trên tử liên đứng ở cửa, thường thường hướng ra ngoài nhìn xung quanh liếc mắt một cái.

Không bao lâu, bên ngoài ngựa xe lộc cộc, có người tới.

Hai gã viên lãnh bào, làm nam trang trang điểm thị nữ đi đầu vào môn, rồi sau đó quay đầu, đem mặt sau người đón tiến vào.

Trên tử lập tức giúp đỡ chào hỏi: “Phu nhân đến kịp thời, đã chuẩn bị thỏa đáng.”

Tê Trì trên người che chở thật dày áo choàng, đầu đội lụa mỏng mũ có rèm, gật đầu.

Thu Sương cùng Tân Lộ đi theo nàng, đi phía trước vài bước, vào mặt bên nhĩ phòng.

Nàng danh nghĩa sinh ý danh mục tuy nhiều, được liệu cái này nhưng thật ra không thường làm. Đây gian cửa hàng là gần đây bàn hạ, vì lưới được liệu phương tiện thôi.

Hôm nay sáng sớm, trên tử tới báo đồ vật đã bị thỏa, bởi vì quá mức quý trọng, cần thỉnh nàng tự mình lại đây kiểm tra, nàng mới đến này một chuyến.

Nhĩ phòng, trên bàn thượng, bái một con sơn màu mạ vàng bảy tầng bảo hộp.

Thu Sương qua đi, động thủ mở ra, từ thượng đi xuống, một tầng một tầng triển khai tới.

Mỗi một tầng bên trong đều là một bao cẩn thận gói được liệu.

Này đó đều quá quý giá, cần phải tách ra phóng, đôi cùng nhau sợ sẽ sai rồi được tính.

Tê Trì cởi xuống áo choàng cùng mũ có rèm, giao cho Tân Lộ, có trong hồ sơ sau ngòi xuống, ngón tay nhẹ bát, đem mỗi giống nhau đều xem qua, hỏi: “Nhưng có bỏ sót?”

Thu Sương lắc đầu: “Đều là dựa theo La tướng quân nói đi vơ vét, đều ở chỗ này, trên tử nói nhưng thật ra có một mặt được xưng ‘thiên phương thuốc’, thật sự khó tìm, cuối cùng chỉ nghe nói Nam Chiếu hướng trong cung nhập cống khi mới có, phí không ít rắc trở, lại cũng cuối cùng là lộng tới, chẳng qua tiêu phí không nhỏ.”

Nàng đi theo Tê Trì lâu rồi, sớm đã kiến thức rộng rãi, cũng không không phóng khoáng, nếu sẽ nói tiêu phí không nhỏ, kia khẳng định là thật sự không ít.

Nhưng mà Tê Trì nghe xong, cũng chỉ bắt quá ừ một tiếng từ bỏ.

Lộng tới là đến nơi, đến nổi hoa nhiều ít, nàng cũng không phải thực để ý.

Có thể trị hảo nam nhân kia chính là chuyện tốt.

Thu Sương lặng lẽ cùng một bên Tân Lộ nháy mắt ra dấu.

Chỉ là vợ vét tính cái gì, này đó được chính là ngày đêm kiêm trình đưa đến bắc địa tới, khoái mã đều chạy đã chết mấy con, sức người sức của, phía trước phía sau đều không phải tiền trình.

Gia chủ đối Đại Đô Hộ thật đúng là bỏ được đâu.

.....

Dược liệu đều thu thỏa đáng, Tê Trì làm Tân Lộ cùng Thu Sương cầm đi cùng trên tử nghiền ra tới, làm thành cao dán, cũng tốt hơn dược.

Đang ở nhĩ phòng chờ, chợt nghe bên ngoài có mã minh thanh, tiếp theo có người ở gọi: “Chủ quán, chủ quán!”

Thanh âm này hết sức quen thuộc.

Nàng đi đến cạnh cửa, tay thoáng đẩy ra đạo môn phùng.

La Tiểu Nghĩa chính một chân bước vào môn tới.

Cơ hồ theo bản năng, nàng liền hướng hấn phía sau nhìn lại.

Quả nhiên, Phục Đình liền ở phía sau một bước vào cửa.

Hấn quân phục khẩn thúc, cánh tay phải khuỷu tay thượng lại bỏ thêm một tầng da hộ, là lấy binh khí tư thế. Tê Trì liền biết hấn khẳng định lại là đi qua trong quân.

Nàng xem qua đi khi, hấn chính đem trong tay roi ngựa nhét vào sau eo, sườn đối với nàng, nhô cao đứng thẳng, giày bó bọc một đôi chân thẳng tắp.

Tê Trì nhìn hoảng cái thần, bỗng nhiên nghĩ đến: Nam nhân trung, hần hần là là nàng gặp qua nhất anh đĩnh một cái.

Phục Đình là bị la Tiểu Nghĩ kéo tới mua thuốc khẩn cấp.

Hướng trong quân một chuyến, miệng vết thương lại khai.

Hần nhưng thật ra không để ý, chỉ là không chịu nổi la Tiểu Nghĩ lải nhải, ngại hần phía trước dùng thuốc trị thương không được việc, nửa đường bị tóm tới nơi này, muốn hần đổi cái tân phương thuốc trước đối phó.

La Tiểu Nghĩ còn ở gọi trên tử.

Phục Đình đứng, một bàn tay, sờ lên cổ.

Một cái tay khác muốn đi sờ Tửu Đại, đã duỗi đến trong lòng ngực, đồn một chút, vẫn là không lấy ra tới.

Rượu mạnh tuy có thể phân tán tinh thần, hần lại không nghĩ ỷ lại thương.

Dư quang, bỗng nhiên phát hiện cái gì.

Phục Đình ánh mắt vừa động, đỡ cổ đảo qua đi.

Mặt bên nhĩ phòng môn không tiếng động hờ khép.

Tê Trì chẳng qua lặng lẽ xem hai mắt thôi, ai có thể dự đoán được hành quân người như vậy cảnh giác, thế nhưng suýt nữa liền phải bị hần phát hiện.

Nàng đứng ở cửa buồn cười, như thế nào hai vợ chồng, làm cho dường như làm tặc giống nhau.

Xoay người, đột cảm phía sau môn bị đẩy ra, vừa quay đầu lại, vào đầu chụp xuống một đạo bóng người cao lớn, người bị bắt một lui, để ở trên tường.

Phục Đình khinh ở nàng trước người, ánh mắt từ lãnh chuyển hoãn, một bàn tay từ bên hông bội kiếm thượng thu hồi tới: “Là người.”

Hắn cũng ngoài ý muốn, còn tưởng rằng trong thành là lại lẫn lộn cái gì vào được.

Tê Trì ánh mắt đảo qua hắn, thân động một chút, thấp thấp nói: “Người đè nặng ta.”

Phục Đình lưu tâm đến nàng bối còn chống tường, một khuôn mặt dựa gần ngực hắn, gương mặt kia hơi mỏng thấu bạch, phù mặt hơi hơi hồng.

Quân phục tháo hậu, hắn thật lo lắng áp đi lên sẽ đem nàng như vậy da mặt cấp cạo phá.

Hắn mặt một chút miêng, tự giấu là cảnh giác quá mức, hai chân đứng thẳng, một tay tướng môn kéo đến đế, hướng ra ngoài nói: “Không có việc gì.”

Bên ngoài sớm không động tĩnh, la Tiểu Nghĩa vừa rồi nhận được Phục Đình cảnh báo, liền chuẩn bị trứ, lúc này thấy đến nhĩ phòng người là ai, mới buông cảnh giác: “Nguyên lai là tẩu tẩu a.”

Phục Đình nhớ tới vào cửa khi nhìn đến bên ngoài dừng lại ngựa xe, quay đầu lại hỏi: “Tới nơi này làm cái gì?”

Tự lần trước nàng chảy thứ máu mũi, hấn sau lại còn không có lại hồi đến quá, lúc này mới nghĩ đến, có lẽ nàng là còn không có hảo?

Bỗng nhiên nhớ tới đêm đó nàng lôi kéo hấn, hỏi hấn có phải hay không muốn phân gia bộ dáng.

Nếu là bởi vì cái kia còn không có hảo, vậy tất cả đều là chuyện của hấn.

Nghĩ đến đây, hấn không cầm lại sờ một chút cổ, trong lòng mắng chính mình một câu: Có phải hay không cái nam nhân, cùng nàng tranh kia mấy cái tiền sự làm gì.

Tê Trì đi đến cạnh cửa tới, xem một cái la Tiểu Nghĩ.

La Tiểu Nghĩ tức khắc liền biết ý, chen vào nói nói: “Tam ca đây là hỏi nhiều, tẩu tẩu tới nơi này, tự nhiên là cho người mua thuốc tới.”

Phục Đình nhìn về phía Tê Trì.

Nàng cùng la Tiểu Nghĩ trao đổi cái ánh mắt, nói: “Ta tìm cái phương thuốc cổ truyền, nghe nói trị thương có kỳ hiệu, liền không biết người dám không dám dùng.”

La Tiểu Nghĩ đoạt lời nói nói: “Tam ca kiểu gì người, trên đời này tuyệt không có hấn không dám dùng được.”

Phục Đình mắt đảo qua đi.

Tiểu tử này hôm nay lời nói hết sức nhiều.

Chính mình, lại cũng chưa nói cái gì.

Tân Lộ cùng Thu Sương không sai biệt lắm một trước một sau đã trở lại, hoài gian phủng kia chỉ hộp, thấy Đại Đô Hộ thế nhưng ở, còn tưởng rằng là tới đón gia chủ, nhất thời ngoài ý muốn, hai mặt nhìn nhau.

La Tiểu Nghĩa lại không nghĩ mua cái gì được, nói: “Về đi, tẩu tẩu ra tới một chuyến lương trước cũng mệt mỏi.”

Phục Đình nhìn mắt Tê Trì, lại nhìn mắt kia chỉ hộp, không nói một lời mà đi ra cửa giải mã.

Tê Trì kêu Tân Lộ ở trong hộp lấy phó dược dán cấp chính mình, quay đầu thấy La Tiểu Nghĩa vẫn nhìn chăm chăm chính mình, mỉm cười điểm cái đầu.

Ý tứ là làm hẩn yên tâm.

La Tiểu Nghĩa lập tức triều nàng cung quyền, thấp thấp nói: “Tẩu tẩu thật là cứu tinh, nếu thật trị hết tam ca, người chính là ta thân tẩu tẩu!”

Nói chân tình thực lòng, rốt cuộc hẩn tam ca đối hẩn chính là cứu mạng ân tình.

Lúc ấy kia một móc nếu thật cắt vỡ hẩn mặt, bất tử cũng nửa tàn, liền tính là cái tướng quân cũng cười không thượng tức phụ nhi. Ít nhiều hẩn tam ca, hẩn đều áy náy đã bao lâu.

Ngày ấy nghe vị này huyện chủ tẩu tẩu lên tiếng nói muốn chữa khỏi hẩn tam ca, hẩn quả thực coi làm lớn ân đại đức.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 10 Cưới Ngựa

Tê Trì trở lại trong phòng khi, Lý Nghiên đang ở nơi đó ngồi, xuyên một thân nguyệt bạch áo khoác, phấn bạch khuôn mặt, như ngọc tạo hình, dường như này bắc địa tuyết nắm giống nhau.

Hắn là hạ học sau lại bồi cô cô cùng dùng cơm.

Tê Trì thấy hắn ở, cổ tay áo nhẹ nhàng hợp lại một chút môi, liền đem từ thư phòng mang ra tới kia ti cười cấp che dấu đi.

Tân Lộ cùng Thu Sương tiến vào bãi án truyền cơm.

Lý Nghiên ngồi không nhúc nhích, đến bây giờ cũng không kêu một tiếng cô cô, đầu hơi hơi rũ, hình như có chút thất thần.

Tê Trì phát giác khác thường, ngồi xuống hỏi: “Nhưng có việc?”

Tân Lộ nghe tiếng lập tức phụ cận, dán ở nàng bên tai nói nhỏ một trận.

Tê Trì trong lòng trầm.

Lần này cấp Phục Đình vợ vết những cái đó hi quý được khi, vừa lúc phùng thượng thánh nhân hạ chiếu sắc phong hai cái vương tước, tin tức theo đưa được mang lại đây, truyền vào Tê Trì trong tai.

Việc này nàng sớm đã biết.

Không ngại hôm nay Tân Lộ cùng Thu Sương ở trong phòng nhàn thoải lên, liền kêu tiến vào Lý Nghiên nghe được.

Thánh nhân phía trước thoái thác, huyền Quang Vương tước chậm chạp không phong, quay đầu rồi lại chiếu phong người khác, kêu hấn thân là Quang Vương thế tử làm gì tưởng?

Ăn đã dọn xong, đồ ăn cũng thượng tề, Tê Trì cầm lấy chiếc đĩa nói: “Mặt ủ mày ê làm cái gì, ăn cơm đi.”

Lý Nghiên ngẩng đầu, nhìn xem nàng, lại rũ xuống đi, kia trên mặt trả thù không thượng mặt ủ mày ê, chỉ là có chút bi thương: “Ta chỉ là nghĩ đến Quang Vương phủ là phụ vương cùng cô cô phí hết tâm huyết bảo hộ, hiện giờ lại ở ta này chỗ truyền không đi xuống, liền lòng có hổ thẹn.”

Tê Trì đành đĩa, biết hấn hiểu chuyện, tự nhiên đau lòng hấn, trên mặt lại ngược lại cười.

Rốt cuộc vẫn là tuổi còn nhỏ, không biết thiên gia tình mỏng.

Từ nàng quyết tâm tới nơi này, tới nam nhân kia bên người khi, liền đã không hề trông cậy vào thánh nhân ân huệ.

Nghĩ muốn cái gì, còn cần dựa vào chính mình vươn cái tay kia đi.

Ít nhất Quang Vương tước còn ở, có bắc địa trợ lực làm dựa vào, tổng hội tìm thời cơ, nàng liền còn không tính thực xin lỗi nàng ca ca giao phó.

Chỉ cần, nàng có thể được đến nam nhân kia tâm.....

Xem một cái cháu trai, nàng cố ý lãnh khởi mặt nói: “Nghĩ đến vẫn là quái Tân Lộ cùng Thu Sương lắm miệng, hôm nay ta phải phạt các nàng mới được.”

Tân Lộ cùng Thu Sương nghe nói gia chủ lời này, lập tức quỳ xuống, cùng kêu lên phụ họa: “Đúng là, đều do bọn nô tỳ lắm mồm, mới chọc đến thế tử như thế nặng nề.”

Lý Nghiên luôn luôn khoan dung, kia cũng là tùy cô cô, hấn biết cô cô đây là cố ý nói lời này hảo kêu chính mình tỉnh lại, vội đứng lên đi đỡ hai người: “Không thể nào, cô cô chớ trách các nàng, ta không hề tưởng là được.” Nói lại ngoan ngoãn ngồi trở lại đi, cầm lấy chiếc đĩa.

Tê Trì lúc này mới động đĩa.

Lý Nghiên ăn hai khẩu đồ ăn, kia đồ ăn là dùng lưỡi dao ra tới, điêu thành hình, thịnh ở bàn trung, căn căn thẳng dựng, trạng như lưỡi mác, hấn nhìn không cảm liên tưởng đến hấn dựng.

Không bao lâu, chán chán tinh thần, lại mở miệng: “Cô cô yên tâm, ngày nào đó nếu thật không được cứu vãn, ta liền học dựng, đem vương tước một phân một phân tránh trở về.”

Tê Trì cười: “Chỉ cần ngươi còn họ Lý, liền vĩnh không có khả năng đi trải qua những cái đó từ không đến có nhật tử, huống chi.....”

Lời nói dừng lại, không hướng hạ nói.

Kỳ thật là tưởng nói, huống chi như ngươi dựng như vậy, nhiều ít năm mới có thể ra một cái.

Thiếu nhập hành ngũ, kim qua thiết mã, chiến công hiển hách, một năm nhảy tam phẩm, hiện giờ mới có thể làm được này Đại Đô Hộ.

Không người biết hiểu hấn trải qua quá cái gì mới có hôm nay.

Nàng vê chiếc đũa, hồi tưởng khởi hấn ở thư phòng kia trương căng chặt trầm ngưng mặt.

Suy nghĩ dần dần, biến lang thang không có mục tiêu lên, không tự giác, ánh mắt nhẹ động.

Như vậy nam nhân, thật không hiểu một ngày kia hãm ở nữ nhân trong khuỷu tay, sẽ là cỡ nào bộ dáng.

※

Sáng sớm, Phục Đình cứ theo lễ thường đứng dậy.

Cầm quân phục đáp ở trên người sau, quay đầu bưng trên bàn uống thừa nước lạnh bát tiến chậu than.

Diệt một thất ấm áp, hấn mới sờ soạn cổ.

Kia trận cắt thịt chi đau qua đi, lại là một đêm ngủ yên, hiện tại lại cùng phía trước giống nhau, dường như cái gì cảm thụ cũng chưa.

Ngoài cửa sổ gió lớn như gào, lờng trước là lại hạ tuyết.

Hấn thực mau mặc hảo, nâng lên chỉ cánh tay đưa đến bên miệng, cầm quân phục thượng đai lưng xả khăn, đằng ra một cái tay khác đi đẩy cửa sổ.

Cửa sổ đẩy ra, quả nhiên bên ngoài bay tiểu tuyết.

Sắc trời ảm đạm, ánh kia phiến phi tiết, nữ nhân yếu điệu thân ảnh y ở trụ bên.

Nghe được mở cửa sổ thanh âm, Tê Trì quay đầu lại nhìn thoáng qua, cùng hần tầm mắt một xúc, đứng thẳng thân.

Là ở chỗ này trạm lâu rồi, có chút mệt mỏi, không tự giác liền y thươngng cây cột.

“Đổi được đi.” Nàng nói thẳng ý đồ đến, quay đầu liền đẩy cửa mà nhập.

Phục Đình ở cửa sổ đứng, nhìn nàng đi đến trước người tới, trước một bước có trong hồ sơ tịch ngồi.

Hần cái gì cũng chưa nói, lại suy nghĩ: Loại này hạ nhân là có thể làm sự, cần gì nàng nhiều lần tự tay làm lấy.

Bên người vạt áo dịch một chút, Tê Trì đã ở hần bên người ngồi xuống, trong tay áo hai tay lấy ra tới, trừ bỏ tân một bộ cao dán ngoại, còn có khối nhiệt khăn mặt.

Phục Đình đã tự giác đem trên cổ cũ thuốc mỡ bóc đi, trải qua một đêm, sớm đã làm.

Khăn mặt sử dụng đến bây giờ chỉ còn nửa nhiệt, Tê Trì cho hần đem những cái đó còn sót lại lau khô, cầm cao dán đưa đến hần bên cổ khi đình một chút, nói: “Khả năng vẫn là sẽ đau.”

Phục Đình mặt mày trầm định: “Không có việc gì.”

Tê Trì đem thuốc mỡ dán đi lên.

Phục Đình đáp ở trên đầu gối hai cánh tay hơi khắn, vốn đã làm tốt chuẩn bị, lại không có đoán trước trung đau đớn, mắt lệch về một bên, nhìn về phía trước người nữ nhân.

Tê Trì nói: “Không đau sao? Kia lường trước đó là muốn hảo.”

Tự tự chân thành, vô tội nhường nào.

Phục Đình nhấp môi, má biên động hai hạ, lại cũng chưa nói cái gì.

Liên tính nàng là ý định muốn trêu cợt một chút, hắn còn muốn đi theo so đo không thành?

Tê Trì trêu cợt về trêu cợt, vẫn là không quên cho hắn dán kín mít, bàn tay dán ở hắn bên cổ tinh tế ấn bố khắn.

Hành quân người dãi nắng dầm mưa, tay nàng muốn so với hắn mặt bạch nhiều. Nàng lạnh lẽo quan sát hắn sườn mặt, mặt mày mũi, cảm tuyến đến bên tai, thậm rất lỗi lạc, không một chỗ không giống đao khắc.

Tay dừng ở hắn cổ họng chỗ, ở kia xông ra thượng dừng lại một chút, thu trở về.

Cổ họng vừa động, Phục Đình tay vịn trụ cao dán, mắt nhìn chăm chăm nàng, trên tay đem cổ áo hướng lên trên đề ra đề, che lấp thương chỗ.

Bên ngoài có người ở gọi tam ca.

Là la Tiểu Nghĩa tới.

Tê Trì như cũ cúi đầu xoa xoa ngón tay, đứng dậy đi ra ngoài.

Mới ra môn, chợt nghe xa xa một trận nổi trống thanh, hỗn phong tuyệt, khi đoạn khi tục.

La Tiểu Nghĩa đã bước lên hành lang gấp khúc, trong miệng còn ở kêu: “Tam ca, trong thành nhiệm vụ khẩn cấp!”

Phục Đình bỗng nhiên đứng dậy.

Tê Trì quay đầu lại khi, thấy hấn bắt roi ngựa liền ra cửa, đi nhanh tấp xấp, khoảnh khắc liền chuyển qua hành lang hạ không thấy.

Nàng đứng ở hành lang biên, lại tinh tế nghe một lần kia tiếng trống, lại không phải báo chiến sự.

Hành lang hạ nhân ảnh chạy động, Thu Sương bước nhanh tới rồi trước mặt, bám vào nàng bên tai nói: Phụ cận nàng danh nghĩa mua bán không ít đều bị người vọt, tin tức là từ ngoài thành đưa tới.

“Nếu không phải cái gì đại sự, kêu phía dưới đi ứng phó là được.” Tê Trì vừa nghĩ biên nói: “Quá canh ba, nếu vẫn là như vậy, lại đến báo cho ta.”

Thu Sương hấn là.

Tê Trì trở lại trong phòng, vốn là muốn bỏ cái đoản miên, bởi vì lúc trước chờ Phục Đình đứng dậy cũng không ngủ hảo, hiện tại nghe xong Thu Sương nói, chỉ một lần nữa lý trang, cũng ngủ không được.

Lấy nàng sở hữu, đảo không thêm để ý này một ít rất nhỏ tổn thất, chẳng qua Thu Sương nếu tới báo, nói vậy cũng là muốn cấp.

Như nàng sở liệu, canh ba qua đi, Thu Sương lại vào cửa.

“Gia chủ, những cái đó trên tử sợ là ứng phó không được, nghe được trong thành mới vừa rồi đã minh cổ báo nguy.”

Tê Trì nghe nói cùng tiếng trống có quan hệ, liền cầm lấy áo choàng.

Ngồi xe ra phủ khi, tuyết ngừng phong tức, nhưng thật ra thích hợp đi ra ngoài.

Nàng chỉ mang lên Thu Sương, rốt cuộc cũng là muốn dấu người tai mắt sự.

Trên xe ngựa lộ, lại là càng đi càng khó.

Thẳng đến cửa thành phụ cận, dừng lại, lại không được đi tới nửa phần.

Ngồi ở trong xe, chỉ nghe được bên ngoài tiếng người ồn ào, tất là thập phần chen chúc hỗn loạn.

Xa phu trấn an vừa xuống ngựa, nhảy xuống đi, chen vào trong đám người hỏi thăm một chút, sau khi trở về đem tin tức nói cho Thu Sương.

Thu Sương cách mệnh đệ lời nói: Cửa thành đã lạc, mới vừa rồi tiếng trống đó là nơi này truyền ra.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 11 Ngựa

Tê Trì tự nhiên là sẽ cưỡi ngựa, trước kia thường bên ngoài hành tẩu, lại không được lượng thân phận, khó tránh khỏi sẽ có xe thuyền không tiện thời điểm.

Nếu là sẽ không cưỡi ngựa, đường xá phiền toái, có thể nghĩ.

Phục Đình mã là trong quân chiến mã, toàn thân đen bóng, chiều cao chân cao.

Nàng ngồi ở mặt trên, phẳng phát giống như dòng người trung cao cao hạc lập, hỗn loạn người đi đường cơ hồ ai không đến nàng.

Đánh mã đi qua, thẳng đến kia trận đám đông không có, nàng mới ghìm ngựa tạm dừng.

Dưới thân yên ngựa thuộc da đã cũ, hôi hạt, nứt ra vài đạo tinh tế hoa văn ra tới.

Nàng dùng tay sờ một chút, thậm chí cảm thấy tháo tay, nhớ tới kia nam nhân không khỏi phân trần đem nàng bế lên mã tình hình, quay đầu nhìn xa liếc mắt một cái.

Đã nhìn không thấy cửa thành, cũng không biết hẳn nơi đó, hiện tại tình hình như thế nào.

Thu Sương dừng ở mặt sau, chậm nửa canh giờ mới trở lại Đô Hộ Phủ.

Bồn còn lo lắng, vào Phủ Môn nhìn thấy Tân Lộ, nghe nàng nói gia chủ sớm đã an toàn đã trở lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tê Trì sau khi trở về, trước mở ra quyển sách kiểm kê chính mình ở ngoài thành mặt tiền cửa hiệu, rồi sau đó liền ngồi đi phía trước cửa sổ.

An an tĩnh tĩnh, vẫn luôn nghe bên ngoài động tĩnh.

Trên đường phố ồn ào tiếng người đã nghe không thấy.

Thu Sương đi vào phòng tới, lấy tay áo lau đi trong lòng bàn tay kinh ra mồ hôi lạnh, nhẹ giọng hỏi: “Gia chủ, đi xuống muốn như thế nào cho phải?”

Trước mắt thành cũng ra không được.

Tê Trì nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Còn không có xem mình bạch sao, chỉ cần giải quyết ngoài thành lưu dân, liền cũng chuyện gì cũng chưa.”

Thu Sương dư vị lại đây, xác thật căn nguyên ở lưu dân.

Tê Trì ngồi thẳng, nghĩ nghĩ: “Hôm nay la Tiểu Nghĩ nói không chừng lại sẽ tới trong phủ tới, người cùng Tân Lộ đi bên ngoài chờ, nếu hắn tới rồi, liền tới nói cho ta.”

Nói cho hết lời, không đợi Thu Sương đồng ý, trong tai liền nghe được kia trận tiếng trống lại vang lên một hồi.

Nàng đôi mắt lại nhìn đi ra ngoài.

.....

Tiếng trống vội vàng xúc xúc, vang ở đầu tường.

Trên đường người đã tan hết, chỉ còn lại có nghiêm nghị hai binh nhì mã trần trận dưới thành.

La Tiểu Nghĩa đánh mã, trở lại Phục Đình bên người, xoa một chút đông cứng mặt, hỏi: “Tam ca có tính toán gì không? Con mẹ nó, người quá nhiều!”

Bên ngoài bỗng nhiên lưu dân tăng vọt, hấn đi ra ngoài một chuyến, đã dò hỏi rõ ràng, là bởi vì ban đầu lưu đến phía dưới các đô đốc phủ lưu dân cũng cùng nhau lại đây.

Phục Đình quản hạt tám phủ mười bốn châu, một thân tích tụ không chỉ có đầu nhập vào Hãn Hải phủ, càng ưu tiên phía dưới các đô đốc phủ quân bị, mười bốn châu biên phòng.

Cứ việc như thế, năm nay lưu dân nhiều hơn năm rồi, mấy đại đô đốc phủ cũng vô lực lại thu dụng nhiều người như vậy.

Những cái đó quá khứ lưu dân vẫn chưa tìm đặt chân mà, ngược lại bị xua đuổi ra tới, cuối cùng chỉ phải hết thầy dưng hướng thủ phủ Hãn Hải phủ.

Hãn Hải phủ ngoại lưu dân nghe nói bọn họ lại là bị xua đuổi lại đây, lo lắng thủ phủ cũng sẽ giống nhau đuổi người, đều là chút cùng đường, nhất thời lời đồn đãi nổi lên bốn phía, liền trước tự rối loạn.

Phục Đình đỡ đao đứng ở cửa thành trước, đôi môi mân khắn.

La Tiểu Nghĩa nói: “Nghe nói không lâu trước đây còn có cái hảo tâm cấp ngoài thành lưu dân tán trả tiền bạc, gọi được bọn họ an ổn

chút thời gian, ai thừa tưởng trước mắt nói loạn liền rối loạn.”

Hắn phảng phất giống như không nghe thấy, ở trầm tư.

Lấy thành chống đỡ, cũng không phải biện pháp.

Đầu tường tiếng trống lại khởi.

Đã là một thúc giục lại thúc giục, la Tiểu Nghĩa nóng vội, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, gần sát hắn trước người, lại gọi một tiếng: “Tam ca, rốt cuộc như thế nào nói?”

Có thể như thế nào nói? Phục Đình trầm mi.

Đều là bình dân, trong tay hắn đao là dùng để giết địch.

Nếu không có phải đề phòng trong thành bị hao tổn, hắn căn bản là không nên xuất hiện ở chỗ này.

Trong tai nghe nhịp trống, hắn cắn răng một cái, tay từ chuôi đao thượng buông ra, nói: “Khai thành.”

La Tiểu Nghĩa ngăn ra: “Muốn thả bọn họ tiến vào?”

Lưu dân vào thành, nhập quân giả sung quân, khai hoang giả ngụ lại, bản không gì đáng trách, nhưng hôm nay nhân số quá chúng, lấy bọn họ trước mắt tình trạng, căn bản là khó có thể phụ tải.

Hắn làm như nhớ tới cái gì, bưng tỉnh đại ngộ mà nói thầm: “Ta đã biết, tam ca kia vốn ban đầu, nguyên lai chính là lưu trữ làm cái này dùng.”

Phục Đình không lên tiếng, cũng không phủ nhận.

Hắn sớm có tăng cường quân bị tính toán, chỉ là không nghĩ tới sẽ tại đây loại tình hình hạ.

“Không bằng, vẫn là nghĩ lại đi.” La Tiểu Nghĩa lại do dự.

Tuy rằng tăng cường quân bị hữu ích, nhưng những cái đó vốn ban đầu muốn an trí nhiều người như vậy sợ là không đủ, vẫn là có rảnh thiếu.

Phục Đình đã hạ quyết tâm, ngại hắn dong dài: “Ít nói nhảm, khai thành!”

La Tiểu Nghĩa xem hắn sắc mặt, viết tay sao sau cổ, không thể nề hà, đành phải lên ngựa, một kẹp chân, đi phía trước chạy đi, cao giọng đưa tin: “Phụng Đại Đô Hộ lệnh, khai thành thu người!”

Tiếng trống triệt tức, cửa thành chậm rãi mở ra.

※

Lâm văn khi, lo lắng trong thành tình hình sẽ truyền vào trong phủ, Tê Trì bớt thời giờ đi nhìn một chút cháu trai.

Lý Nghiên cứ theo lẽ thường ở tùy tiên sinh niệm thư, đã mau hạ học.

Cửa sổ đóng lại, hắn tay cầm quyển sách, nhẹ nhàng hoảng cổ ở niệm một đầu tuyệt cú, căn bản không nghe thấy trong thành ồn ào, nhưng thật ra an an ổn ổn.

Nàng cách cửa sổ nhìn hai mắt liền rời đi.

Từ hắn trong viện ra tới, liền đụng phải chạy chậm lại đây tìm nàng Thu Sương.

Chính như nàng sở liệu, la Tiểu Nghĩ thật sự tới.

Tân Lộ đã như thường lui tới đem hấn thỉnh đi gian ngoài căn nhà kia sưởi ấm đi.

Đại Đô Hộ, nhưng thật ra còn không có trở về.

Tê Trì tâm nói vừa lúc, việc này cũng chỉ có thể đơn độc cùng la Tiểu Nghĩ nói.

La Tiểu Nghĩ kỳ thật là trải qua, hấn tam ca lĩnh quân nhập doanh, làm hấn dẫn người an trí lưu dân.

Hấn nửa đường trải qua Đô Hộ Phủ, nghĩ tiến vào hỏi một chút vị kia huyện chủ tẩu tẩu an toàn hỏi phủ không có, quay đầu lại hảo nói cho hấn tam ca. Thuận tiện cũng có thể cho hấn trong phủ báo cái tin, hảo kêu hấn tẩu tẩu an tâm, kết quả đã bị mời đến sưởi ấm.

Chính hai tay ở chậu than trước đuổi lẫn qua lộn lại, Tê Trì vào cửa.

La Tiểu Nghĩ lập tức đứng dậy, nói ngọt mà gọi: “Tẩu tẩu.”

Tê Trì hợp lại xuống tay, không tiến vào, chỉ đứng ở cửa, nghịch quang, cũng kêu hấn thấy không rõ biểu tình.

Nàng hỏi: “Những cái đó lưu dân như thế nào?”

La Tiểu Nghĩ chính lo lắng, vừa nghe nàng hỏi liền tưởng phun nước đắng: “Tam ca quyết đoán, tự nhiên là để vào trong thành tới, chẳng qua.....”

Nói một nửa ngậm miệng, nghĩ đến cho hấn tam ca chưa chút mặt mũi, vẫn là đừng nói quá nhiều.

Không ngại lại nghe nàng nói tiếp nói: “Chẳng qua tiêu phí quá nhiều, lường trước là lại túng quẫn.”

La Tiểu Nghĩa bị nàng bóc trần, một trận ho khan.

Nương, hấn tam ca người lại là cá nhân tinh.

Tê Trì đã sớm đoán được.

Kia nam nhân suất quân tới, ào ào quả quyết, quang này phân quyết đoán, điểm này việc nhỏ đã sớm giải quyết.

Có thể có chuyện gì là có thể làm hấn chần chờ?

Đơn giản chính là bởi vì cái này thôi.

Nàng nâng tay áo che môi dưới, nói: “Thiếu bao nhiêu, ta có thể ra.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 12 Phi Tiền

Lại là một hồi đại tuyệt mới vừa đình.

Nắng sớm nhập cửa sổ.

Trong bồn nước lạnh ảnh ngược mặt.

Buông quát cầm tiểu đao sau, Phục Đình sờ sờ trên cổ, thương chỗ phát ngạnh, đã kết vảy.

Hắn cúi đầu, chỉnh một chút quần phục, có trong hồ sơ tịch ngồi hạ.

Ngoài cửa có người tiểu tiến bước môn, hắn xem qua đi.

Không phải tới cấp hắn đổi được Tê Trì, chỉ là một cái tội tở, tiến vào đưa sớm thực.

Lại xem một cái ngoài cửa, trời đã sáng khởi có một lát, bình thường lúc này hắn sớm đã ra phủ nhập doanh.

Hôm nay, lại còn ở nơi này ngồi.

Hắn khóe miệng vừa động, thế nhưng giác buồn cười.

Hợp với mỗi ngày đi ra ngoài trở về đều thấy nàng lại đây thương được đổi được, chẳng lẽ còn dưỡng ra thói quen.

Nghĩ đến đây, lập tức đứng dậy, đi lấy roi ngựa.

Đi ra hậu viện, đón đầu gặp được là Tiểu Nghĩ.

“Tam ca trước đừng đi,” hắn hấp tấp mà đến, duỗi tay cản một chút: “Ta có chuyện tốt muốn cùng ngươi nói.”

Phục Đình ngừng bước.

.....

Tê Trì hôm nay khởi chậm.

Nàng nghĩ kia nam nhân nên là đi rồi, đi đến thư phòng bên ngoài, lại thấy môn là mở ra.

Tay đề một chút vạt áo, chân rảo bước tiến lên đi, bên trong nam nhân lập tức quay đầu nhìn lại đây.

Hắn bên cạnh còn đứng là Tiểu Nghĩ.

Nàng nhìn thoáng qua, làm bộ xoay người: “Nghĩ đến các ngươi là có chuyện nói, ta về trước tránh.”

La Tiểu Nghĩ vội nói: “Tẩu tẩu là tam ca người trong phòng, nơi nào dùng đến lảng tránh, lưu lại không đáng ngại.”

Tê Trì nhìn về phía Phục Đình, hắn quân phục lưu loát mà đứng ở nơi đó, mắt còn tại trên người nàng, đối này cũng chưa nói cái gì.

Nàng chỉ đương hắn đồng ý, đi vào.

Phải trải qua hắn bên người khi, cố ý vô tình, nàng nhón chân, nhìn mắt hắn trên cổ thương.

Kia thương nghiêm trọng nhất địa phương đã dài ra tân thịt tới, phẩm hồng, hiển nhiên là muốn hảo.

Nàng tâm nói, tựa hồ cũng không cần phải nàng.

Thuận tiện, đem trong tay mang đến tân cao dán thu hồi tới.

Hắn làm như nhận thấy được, đầu hướng nàng bên này thiên một chút.

Nàng đã tránh ra hai bước, thu vật áo, có trong hồ sơ tịch thượng ngồi quỳ xuống dưới.

Phục Đình quay đầu đi xem la Tiểu Nghĩa.

Không đợi hắn mở miệng đặt câu hỏi, la Tiểu Nghĩa tiên triều ngoại gọi một tiếng.

Hắn thủ hạ một cái bình ôm cái tráp tiến vào, đặt lên bàn liền lui ra.

Phục Đình nhìn lướt qua, hỏi: “Này cái gì?”

La Tiểu Nghĩa một tay xốc lên, phủng cho hắn xem: “Tam ca nhưng nhìn rõ ràng, là phi tiền.”

Phục Đình cúi đầu nhìn, một bàn tay vói vào đi, phiên phiên, xác thật là phi tiền, hơn nữa là thật dày một đại điệp.

Này đó đều là bằng chứng, cầm này đó liền có thể đi đoái lấy hiện bạc.

Không phải số lượng nhỏ.

Hắn giương mắt hỏi: “Nơi nào tới?”

La Tiểu Nghĩ nói: “Những cái đó ngoài thành lưu dân khởi loạn khi vọt không ít mua bán, ta phái người đi ổn định, thủ mấy ngày. Hiện giờ những cái đó thương nhân sinh ý thông suốt, tâm sinh cảm kích, này đó phi tiền đó là bọn họ tự nguyện lấy ra tới sung làm quân lương.”

Phục Đình mi nhần một chút, không nói chuyện.

La Tiểu Nghĩ không thấy hắn có đáp lại, lại nói: “Tam ca tưởng cái gì đâu, chúng ta đang cần này đó bổ trên không tử đâu, này tiền chẳng phải là tới vừa lúc?”

Phục Đình lúc này mới mở miệng: “Ta chưa bao giờ gặp qua chuyện tốt như vậy.”

Thương nhân trọng lợi, như thế nào đột nhiên tự nguyện ra tiền.

La Tiểu Nghĩ sửng sốt, phản ứng đảo cũng mau, lập tức lại nói: “Bất quá xem như bọn họ nhiều giao chút thuế thôi, trước mắt bắc địa còn không có hoàn toàn hoãn lại đây, cũng liền này đó thương hộ trong tay có thừa tiền, bọn họ tiêu tiền tráng quân, cũng là vì bảo tự thân bình an, người chi lẽ thường a.”

Nói xong lặng lẽ xem một cái hắn tẩu tẩu.

Trong lòng chửi thầm hắn tam ca: Tự nhiên sẽ không có chuyện tốt như vậy, còn không nhiều lắm một người cưới cái hảo bà nương.

Tê Trì ngồi, từ trên bàn sơn bàn cầm lấy một cái quả quýt.

Này quả quýt là nàng hoa giá cao từ phía nam vận tới, chỉ vì Lý Nghiên tham ăn muốn ăn.

Riêng kêu Tân Lộ cũng tặng một ít bãi ở thư phòng, này nam nhân lại đến nay một cái cũng không nhúc nhích quá.

Nàng dùng ngón tay chậm rãi lột quả quýt, phảng phất không nghe thấy bọn họ đang nói cái gì.

Phục Đình tay ấn ở trên eo, nhìn chăm chăm tráp, chậm rãi dạo bước.

Hắn một đường đi đến hôm nay, dựa vào là một bước một cái dấu chân dẫm ra tới, chưa bao giờ tin tưởng cái gì vận khí.

Hiện giờ thiên đại chuyện tốt liền đặt ở trước mắt, nói không kỳ quái là giả.

La Tiểu Nghĩ vẫn luôn quan sát hắn thần sắc, lại ngấm hắn tẩu tẩu, lại thấy nàng thật cũng chỉ là tiến vào nghe một chút đường như, thế nhưng chẳng quan tâm, bất đắc dĩ tâm một hoành, nói: “Dù sao ta đã đáp ứng nhận lấy, tam ca đó là không cần cũng không có cách.”

Phục Đình trầm mặt, giương mắt nói: “Vậy ngươi còn tới nói với ta cái gì?”

La Tiểu Nghĩ cười rộ lên: “Tam ca là Đại Đô Hộ, không cùng người nói cùng ai nói.”

Nói xong lại hướng kia đầu án tịch nói: “Kêu tẩu tẩu chê cười.”

Tê Trì nhéo cánh quả quýt, ngẩng đầu: “Các người nói cái gì, ta vừa rồi đảo không để ý nghe.”

La Tiểu Nghĩa cười nói: “Đúng rồi, này đó trong quân sự nhạt nhẽo thực, tẩu tẩu không cần quan tâm, chỉ khi ta cùng tam ca nói giỡn hão.”

Hai người đánh tiếng lóng dờng như khách sáo xong, hấn xem một cái Phục Đình: “Tam ca cùng tẩu tẩu nói chuyện đi, ta đi bên ngoài chờ người.”

Dứt lời quay đầu liền đi ra cửa.

Dù sao tráp là để lại.

Thẳng đến lúc này, Phục Đình mới quay đầu lại xem một cái.

Nàng chỉ là ngồi ở chỗ kia lật quả quýt, nhìn không ra tới có phải hay không thật không để ý nghe.

Hấn nghĩ thầm có lẽ không nên ở nàng trước mặt nói, trong quân tình trạng kêu nàng đã biết, trên mặt hấn lại có cái gì quang.

Tê Trì trong tay nhéo một mảnh quả quýt đè ở trên môi, ngẩng đầu thấy hấn nhìn chính mình, thả xuống dưới.

“Ta vừa mới gặp người thương đã lớn hão.” Nàng nói.

Phục Đình sờ trự cổ, nói: “Kết vậy.”

Nàng đứng lên, biết hấn cần phải đi, đi đến hấn bên người, cầm một bên roi ngựa lấp đầy hấn bên hông.

Phục Đình cúi đầu, nhìn nàng bàn tay ở hấn eo sườn tắc roi ngựa.

Đai lưng khấn, nàng dùng hai tay mới nhét vào đi, ngón tay gắt gao đề ở hấn eo.

Hấn lại ngửi được nàng phát gian quen thuộc hương khí, mắt động, nhìn đến nàng một mảnh tuyết trắng sườn cổ.

“Ta đây về sau không cần mỗi ngày sớm muộn gì đều lại đây.”
Nàng trong miệng bỗng nhiên nói.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 13 Phu Quân

Tê Trì ỷ ngồi ở trên giường.

Đầu gối trên đầu, là một quyển mới từ ngàn dặm ở ngoài đưa đến nợ mới bốn, nàng ngón tay một tờ một tờ mà lật xem.

Trang giấy vang nhỏ trong tiếng, Tân Lộ bước nhanh đi tới trước mặt, dán ở nàng bên tai nói nhỏ một trận.

Tê Trì ngón tay dừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi: “Người như thế nào?”

Là đang hỏi la Tiểu Nghĩ.

Tân Lộ nói hấn thế nhưng bị dùng quân côn.

“Không biết như thế nào, người còn ở phía trước, ta chỉ nghe xong chút động tĩnh liền chạy nhanh tới nói cho gia chủ.”

Tân Lộ nơi nào kiến thức quá bức này trong quân trận trượng, chẳng qua lạng lẽ đi nghe xong nghe, chỉ nghe được la Tiểu Nghĩ thảm gào vài tiếng, liền bị dọa trắng mặt, cho tới bây giờ cũng không hoãn lại đây.

Tê Trì ngồi thẳng thân, khép lại trong tay sổ sách, nhú lại mi tưởng: Hấn là là tiền sự kêu kia nam nhân phát hiện.

Nàng nhưng thật ra không thềm để ý bị hấn phát hiện, nhưng nhanh như vậy đã kêu hấn phát hiện, vẫn là ra ngoài nàng dự kiến.

Khó trách phía trước la Tiểu Nghĩ nói hấn không hảo lừa gạt.

Nàng điểm cái đầu, ý tứ là đã biết, lại hướng ra ngoài chỉ một chút, ý bảo Tân Lộ tiếp tục đi hỏi thăm tình hình.

Tân Lộ lui ra.

Tê Trì ngón tay nhéo sổ sách, cũng vô tâm tư phiền.

Nhớ tới la Tiểu Nghĩ, đã bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Hấn ngu như vậy làm cái gì, thật vạch trần cứ việc nói thẳng hảo, tội gì ai kia một đốn da thịt chi khổ.

Đang nghĩ ngợi tới đối sách, bỗng cảm thấy trước cửa ánh đèn tối sầm lại.

Nàng tưởng Tân Lộ đi mà quay lại, nâng lên mắt, nhìn đến lại là nam nhân cao lớn thân ảnh.

Phục Đình một tay hướng lên trên một chọn, đứng vững nửa đáp buông rèm, cúi đầu vào cửa.

Rồi sau đó, hấn đứng thẳng, nhìn qua.

Tê Trì lặng lẽ đem trong tay sổ sách nhét vào phía sau cái đệm.

Triều hấn trên người xem một cái, hấn trường thân thẳng thắn, một đôi mắt hắc trầm sắc bén.

Nàng ngón tay không tự giác mà nắm vạt áo, tâm tư động một chút, giành trước mở miệng nói: “Nghe nói người đánh Tiểu Nghĩa?”

Phục Đình nhìn chăm chăm nàng, trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ nữ nhân này, đảo như là muốn trước truy cứu chuyện của hắn.

Hắn nhấp một chút miệng, nói: “Hắn đã chiêu.”

Tê Trì hai mắt vừa động, tâm nói quả nhiên.

Từ hắn vào cửa khi nàng liền dự đoán được hắn là đã biết.

Dù sao cũng là bằng bản lĩnh làm được Đại Đô Hộ người, sao có thể là một cây thẳng tính.

Nàng lại lặng lẽ xem một cái Phục Đình, nghĩ thầm này nam nhân quả nhiên là cái liệt, liền như vậy điểm sự tình, đến nỗi động quân côn sao.

Cố ý không hề xem hắn, nàng quay đầu đi, cầm án thượng trà cụ, thông thả ung dung mà đùa nghịch chén trà.

Phục Đình xem nàng một bức ngồi ngay ngắn không có việc gì bộ dáng, liền lại nghĩ tới mới vừa bị hắn sửa trị một hồi là Tiểu Nghĩa.

Kỳ thật là Tiểu Nghĩa mới đầu cũng không chịu chiêu, bị ấn dùng một đồn quân côn cũng cắn chặt khớp hàm, chết sống không chịu nhả ra nói là ai ra tiền.

Cuối cùng là hắn lên tiếng nói huynh đệ không đến làm, mới rút cuộc bức ra lời nói thật.

La Tiểu Nghĩ ghé vào chỗ đó tê đau kêu: Trừ bỏ tẩu tẩu còn có thể có ai? Hấn liền chưa thấy qua nhà khác giống hấn tẩu tẩu như vậy có tiền người.

Tê Trì trong tay kẹp ra khối trà bánh, phóng đi lò thượng.

Phục Đình thấy kia trà bánh, giống như tể si thủy điển bần cao bóng loáng thủy nhuận, là thượng phẩm trung thượng phẩm. Lại xem kia phó trà cụ, mỗi giống nhau đều là tinh tế cân nhắc ra.

Hấn không thích uống trà, ngại chiên trà tốn công, một chén nước lạnh là có thể đối phó.

Chỉ là càng thêm đã biết, chỉ là nàng trong tay điểm này tầm thường sự vật, cũng là thiên kim vạn kim đồ vật.

Đôi mắt quét một vòng trong phòng này trang điểm dùng khí, cuối cùng rơi xuống nữ nhân trên người.

Đừng nói la Tiểu Nghĩ, chính là chính hấn, cũng chưa thấy qua như vậy có tiền nữ nhân.

Hấn mắt nhìn chăm chăm lao nàng, hỏi: “Người từ đâu tới đây nhiều như vậy tiền?”

Đầu tiên là này phủ đệ tinh quý dùng khí, mỗi ngày chi phí, hiện giờ, thế nhưng có thể bỏ một bút quân lương chỗ trống.

Hấn nghĩ tới, còn có hấn thương, kia được.

Mặt càng thêm căng thẳng.

Tê Trì ngừng tay, không xem hấn, nhẹ giọng hỏi: “Ta tư tiền, người cũng muốn hỏi sao?”

Phục Đình bế khăn khóp hàm.

Xác thật, trên đời này không có cái nào nam nhân sẽ truy vấn chính mình nữ nhân có bao nhiêu tư tiền.

Hắn điểm một chút đầu, phục nữ nhân này, cầm thu mà gắt gao.

Đốn một chút, lại hỏi: “Vậy người vì sao phải hướng trong quân đầu?”

Trong nhà đã dùng nàng không nói đến, hiện giờ mà ngay cả trong quân cũng muốn hoa nàng tiền, hắn không phải thành cái bị nữ nhân dưỡng hèn nhát.

Hắn Phục Đình lập tức giơ roi, thân chưởng tám phủ mười bốn châu binh mã, nếu lan truyền đi ra ngoài, về sau còn như thế nào đối mặt dưới trướng sáu quân, còn có những cái đó Đột Quyết thiết kỵ.

Tê Trì đón nhận hắn đen như mực mắt, liền rõ ràng hắn suy nghĩ cái gì, rốt cuộc sớm đã kiến thức quá hắn cốt khí.

Nàng khẽ thở dài, nói: “Ta chỉ biết kia tiền là hoa ở trên người của người.”

Quản nó cái gì trong quân vẫn là trong nhà, không đều là vì hắn hoa sao?

Dứt lời đón nam nhân tầm mắt đứng lên.

Nàng một khang hảo ý lại vẫn bị chất vấn đi lên, hà tất cùng hắn nói này đó, còn không bằng đi xem đáng thương la Tiểu Nghĩa.

Đi tới cửa, trước mắt nam nhân cánh tay một hoành, chặn đường đi.

Phục Đình duỗi tay ngăn đón nàng, cúi đầu, coi chừng mặt nàng.

Nàng liền hướng bên cạnh đi, hấn một chân duỗi lại đây, bách cận vài bước, liền đem nàng lộ dễ dàng toàn phá hồng.

Tê Trì bị hấn đổ ở cạnh cửa, cả người vô chần đến kín mít, không đường thối lui.

Cúi đầu, thấy hấn một chân từ vạt áo vươn tới, cách mấy tầng váy áo dán ở nàng trên đùi, áp chế nàng, ống quần căng thẳng, thon dài rắn chắc, nàng ngực mặc danh nhảy nhanh vài cái, không cảm thấy cản môi.

Phục Đình nói: “Còn chưa nói xong.”

Ý tứ là sẽ không tha nàng đi rồi.

Tê Trì cảm thấy hấn thương đại khái thật là muốn hảo, kia đem thanh âm ở gần chỗ nghe thế nhưng so dĩ vãng muốn trầm thấp nhiều.

Nàng giơ tay thuận một chút bên tai sợi tóc, liêu đi nhĩ sau, nâng lên mắt, coi chừng hấn: “Tiền đó là ta hoa, đã hoa đi xuống, liền không có thu hồi đạo lý, ngươi còn có cái gì nhưng hỏi?”

Liền hấn lấy kiếm tương hướng đều kiến thức qua, nàng thật đúng là không sợ này nam nhân.

Chẳng lẽ hấn đường đường Đại Đô Hộ, dám động thủ đánh chính mình nghĩa đệ, còn dám động thủ đánh chính mình phu nhân không thành?

Phục Đình nhìn nữ nhân ngưỡng mặt, trong mắt càng thêm trầm:
“Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Như thế bút tích, không phải tầm thường nữ nhân việc làm.

Hắn cười người lại cố tình làm.

Tê Trì dừng quá mặt, có lệ nói: “Ta đã có tiền, lại phùng ngươi thiếu tiền, ta đây liền cho ngươi bổ thưởng, như thế mà thôi.”

“Cứ như vậy?” Hắn lại hỏi, chân đề nén.

Nàng có chút ăn đau, nhẹ nhàng nhú mày, rốt cuộc chịu đem đầu quay lại tới.

Là bởi vì biết có lệ bất quá đi.

“Không ngừng.” Nàng nói.

Phục Đình nhìn chăm chăm nàng hai mắt.

“Còn không có nhìn ra tới sao?” Nàng thanh âm bỗng nhiên thấp hèn đi, rũ xuống mắt, một bàn tay đáp ở hắc đai lưng thượng.

Ngón tay câu lấy hắc khóa thắt lưng, nàng câu lấy, hướng chính mình trước người nhẹ nhàng kéo một chút.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 14 Đồng Hành

Một mặt triều quang nghiêng ảnh kéo ở hành lang hạ.

Tê Trì đứng ở phía trước cửa sổ, dùng ngón tay khoa tay múa chân một chút vị trí, suy tính đã trôi đi rớt canh giờ.

Thuận tiện cũng tính toán, đã qua đi mấy ngày.

Bên cạnh thăm lại đây một trương phần bạch mặt.

Là Lý Nghiên, hấn gọi một tiếng: “Cô cô, ta đã tính xong rồi.”

Tê Trì quay người lại, thấy hấn trong tay cầm rậm rạp một trang giấy.

Nàng triều trên giấy nhìn một lần, duỗi tay chỉ hai nơi, nói: “Nơi này, còn có nơi này, tính sai rồi.”

Lý Nghiên hôm nay không có tiết học, sáng sớm liền ở nàng trước mặt chơi suy đoán số học.

Kỳ thật hấn không tính sai, chỉ là thấy cô cô mắt tổng ngẩng ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì, liền cố ý tính sai rồi hai cái địa phương, không nghĩ nàng vẫn là đã nhìn ra.

Hấn ngồi trở lại đi, nắm bút, trong lòng cân nhắc cô cô xuất thần nguyên do, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, xem một cái ngoài cửa, đầu lại quay lại tới: “Lại nói tiếp, có vài ngày cũng chưa thấy dựng.”

Tê Trì liếc hẩn một cái, trong lòng yên lặng nói: Liền hẩn đều phát hiện.

Tự đêm đó Phục Đình đi rồi, nàng liền không tái kiến quá hẩn.

Hẩn ở thư phòng ngủ một đêm, sáng sớm ngày thứ hai nhập trong quân, lúc sau liền không lại trở về.

Đã nhiều ngày, vẫn luôn đều ở tại trong quân.

“Gia chủ,” Tân Lộ tiểu bước từ ngoài cửa đi vào tới, gọi trở về nàng suy nghĩ, bẩm báo nói: “La tướng quân tới.”

Tự kia một hồi quân còn sau, đây cũng là la Tiểu Nghĩa đầu một hồi lại tới cửa.

Tê Trì đang muốn hỏi một chút hẩn thương thế, nói: “Thỉnh hẩn lại đây nói chuyện.”

Tân Lộ đi ra ngoài, không bao lâu, lãnh la Tiểu Nghĩa tới rồi cửa.

“Tẩu tẩu mạnh khỏe.” La Tiểu Nghĩa ở cửa đứng yên, ôm quyền thấy cái lễ.

Tê Trì thoáng đánh giá hẩn một lần, hẩn người mặc hồ y, bên ngoài thêm một tầng giáp trụ, hiển nhiên là tòng quân trung tới.

Nàng hỏi: “Người kia thương như thế nào?”

La Tiểu Nghĩa cười nói: “Tẩu tẩu yên tâm hảo, ta một thân tháo xương cốt, vài cái quân còn tính cái gì, dưỡng mấy ngày liền lại có thể đi có thể nhảy, nếu không hôm nay lại như thế nào có thể lại đây.”

Tê Trì thấy hấn còn có thể cười, liền an tâm rồi: “Kia lại đây là có việc?”

“Đúng là,” hấn thu liễm cười, đứng đắn nói: “Ta là tới đón tẩu tẩu đi cùng tam ca hội hợp, hấn cần đi ra ngoài một chuyến, muốn mang lên tẩu tẩu đồng hành.”

Tê Trì mày nhẹ nhàng chợn một chút, có chút ngoài ý muốn.

Ngay sau đó liền nhớ tới đêm đó chính mình nói qua nói, hai nhĩ lại hơi hơi địa nhiệt lên, hỏi: “Hấn vì sao không đích thân đến được, là ở lảng tránh ta?”

La Tiểu Nghĩa cũng không biết đêm đó đã xảy ra cái gì, kinh ngạc nói: “Tẩu tẩu như thế nào như vậy tưởng? Tam ca nếu phải về tránh người liền sẽ không kêu ta tới đón người, bất quá chính là.....”

Hấn ánh mắt hướng Lý Nghiên trên người một phiêu, không hảo nói thẳng, ngượng ngùng nói: “Quân vụ bận rộn thôi.”

Tê Trì trong lòng hiểu rõ.

Vẫn là bởi vì kia tiền sự.

Là nàng xem nhẹ kia nam nhân một thân cốt khí.

Kia hấn hiện tại lại phái người tới đón nàng, là chịu bóc qua sao?

“Tẩu tẩu như thế nào nói?” La Tiểu Nghĩa thấy nàng không ra tiếng, hoài nghi nàng là không nghĩ đi.

Thậm chí muốn hỏi một câu, đêm đó có phải hay không bởi vì tiền sự cùng hấn tam ca bức thương khí.

Khó được hấn tam ca lên tiếng muốn hấn tới đón người, nhưng đừng nàng này đầu lại bỏ gánh, kia đôi vợ chồng này chẳng phải là muốn bởi vì một số tiền như vậy giăng co?

Tê Trì thấy trên mặt hấn biểu tình, chung quy điểm cái đầu, nói: “Đi.”

Rồi sau đó phân phó Tân Lộ đi thu thập một chút.

La Tiểu Nghĩa cầm câu nói, giúp hấn tam ca cũng thu thập vài món xiêm y.

Tê Trì trong lòng dư vị, kia nam nhân nói đi ra ngoài liền đi ra ngoài, chỉ phái người tới đón người, mà ngay cả đồ vật đều không trở lại lấy một chuyến.

Tưởng xong vừa chuyển đầu, liền nhìn thấy Lý Nghiên mắt trông mong mà nhìn chăm chăm chính mình.

Nàng có chút buồn cười, hỏi la Tiểu Nghĩa: “Ta lại mang lên một cái được không sao?”

La Tiểu Nghĩa cũng sớm mất sắc mà nhìn thấy tiểu thế tử bộ dáng, cười nói: “Tẩu tẩu lên tiếng, tự nhiên được không.”

Lý Nghiên tức khắc hai mắt tỏa sáng.

Hấn không thể so hấn cô cô, đi ra ngoài địa phương thiếu, nghe được đi ra ngoài tin tức khi liền dựng lên lỗ tai.

La Tiểu Nghĩa tuy rằng chưa nói muốn đi chỗ nào, nhưng ít ra là có thể ra này nói Phủ Môn.

Hắn tới bắc địa hồi lâu lại còn không có đi ra ngoài đi lại quá, hiện tại có này cơ hội, tự nhiên tâm động.

Ngựa xe thực mau chuẩn bị tốt, từ la Tiểu Nghĩa mang đến một đội binh thủ.

Tê Trì ra cửa trước tráo thượng một kiện liền mũ hậu áo choàng, ngồi vào trong xe khi, Lý Nghiên đã từ Tân Lộ cùng Thu Sương trước một bước lãnh đi vào trong xe.

Hắn luôn luôn ngoan ngoãn an tĩnh, giờ phút này khó được nhảy nhót, bỗng nhiên cả kinh, ảo não nói: “Không tốt, còn không biết muốn đi chỗ nào, đi mấy ngày, ta thể nhưng đã quên cùng tiên sinh xin nghỉ.”

Tê Trì xốc hạ mũ choàng nói: “Yên tâm đi, gọi người thể người lưu lời nói.”

Hắn thở ra, lúc này mới an tâm.

Ngựa xe lên đường.

Tê Trì biết la Tiểu Nghĩa ở bên đánh mã hộ xe, cách cửa sổ cách buồng rèm hỏi câu: “Đường xá xa sao?”

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài hỏi: “Không xa, là ta cùng với tam ca mỗi năm đều đi địa phương.”

Tả hữu lên đường nhàm chán, hắn đơn giản ở bên ngoài cùng nàng tinh tế giải thích.

Muốn đi địa phương là Đô Hộ Phủ hạt hạ Cao Lan Châu.

Chỉ vì nơi đó có trại nuôi ngựa, mỗi năm chỉ có vào đông bọn họ mới có nhàn rỗi, sẽ đi đi một chuyến, chủ yếu chính là vì xem mã.

Nguyên bản năm nay sớm nên đi, đầu tiên là bởi vì đuổi bắt kia mấy cái Đột Quyết thám tử kéo dài hồi lâu, ngay sau đó nàng vị này Đại Đô Hộ phu nhân liền bỗng nhiên lại đây.

Phía trước phía sau, mới kéo dài tới hôm nay.

Kỳ thật cũng là vì kia số tiền, hấn bị hấn tam ca lượng vài thiên, lại là một trận trì hoãn.

Cái này hấn cũng không nhắc lại.

Đề ra sợ vị này tẩu tẩu hoa tiền còn không mau.

Tê Trì hỏi: “Đã là xem mã, cần gì phải muốn mang lên ta?”

La Tiểu Nghĩa đáp: “Cao Lan Châu mỗi năm đều tới mặt khác châu phủ đại quan quý nhân, năm nay nghe nói đều mang theo gia quyến. Tam ca thân là Đại Đô Hộ, vạn nhất gặp gỡ nhưng không tốt, năm rồi tẩu tẩu không có tới cũng liền thôi, năm nay đều tới, có thể nào không mang theo thượng tẩu tẩu đâu.”

Tê Trì nghe vậy trong lòng không khỏi một buồn, nhấp môi.

Còn tưởng rằng là kia nam nhân nghĩ thông suốt, lại nguyên lai chỉ là bởi vì không thể không mang lên nàng.

La Tiểu Nghĩa ở bên ngoài nghe không được nàng thanh âm, bởi thêm một câu: “Tẩu tẩu an tọa đi, chờ đến hội hợp địa phương ta sẽ nói.”

Tê Trì nhẹ nhàng lên tiếng, đảo mắt nhìn đến Lý Nghiên đem đôi tay hợp lại ở trong tay áo cẩn thận xoa xoa, mới nhớ tới đi được vội vàng, trang bị nhẹ nhàng, thế nhưng cũng không ở bên trong xe chuẩn bị bồn than hỏa.

Nàng tưởng nhất định là nàng tính tình thật tốt quá, mấy ngày không thấy, kia nam nhân một câu nàng liền đáp ứng cùng đi.

※

Ngựa xe hần là là ra khỏi thành, có thể nghe thấy bánh xe lăn quá cửa thành hạ khi tiếng vang.

Rồi sau đó liền không có gì tiếng vang.

Thẳng đến trên đường tạm dừng một chút, Tê Trì mới phát hiện qua đi hồi lâu.

Bên cạnh Lý Nghiên đều bắt đầu ngủ gà ngủ gật, đến bây giờ cũng không lại nghe thấy la Tiểu Nghĩ thanh âm.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 15 Bểng Thượng

Tê Trì đi được cấp, chuyển qua đình sau, liền trực tiếp lên xe ngựa.

Là bởi vì uống khẩu rượu thật không quá dễ chịu.

Ngồi trên xe sau, nàng một bàn tay còn che môi, sờ nữa sờ mặt, mùi rượu lên đây, nóng hừng hực.

Trong miệng liệt khí giảo đến suy nghĩ bay loạn, nàng không có tới từ mà tưởng: Có lẽ bắc địa rượu liền cùng người giống nhau, nhập khẩu khó.

Ngồi hồi lâu, màn xe tự ngoại xốc lên, Tân Lộ cùng Thu Sương một tả một hữu đỡ cá nhân vào xe.

Nàng xem qua đi, là Lý Nghiên.

Hắn làm như mơ màng sắp ngủ giống nhau, cả người mềm như bông, vừa lên xe liền oai dựa vào một bên.

Tê Trì duỗi tay đem hắn đỡ lấy, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tân Lộ nhăn cười nói: “La tướng quân cấp thế tử chuốc rượu uống, nào biết thế tử thật liền uống lên, liền thành trước mắt bộ dáng.”

Nàng nhú mày, ngay sau đó vừa buồn cười, bỗng còn lo lắng cho mình sẽ say, không nghĩ tới say chính là hắn.

Tân Lộ cùng Thu Sương lui ra, sợ thế tử say rượu sau trúng gió sẽ bị cảm lạnh, riêng cẩn thận dịch hảo màn.

Lý Nghiên ngồi không đoan chính, oa đến Tê Trì bên người tới, dựa gần nàng vẫn không nhúc nhích, bỗng nhiên nói: “Cô cô, dưỡng hôm nay thế nhưng nói với ta lời nói.”

Tê Trì nghe hần lời nói đều nói không nhanh nhẹn, đã là thật say, buồn cười nói: “Thì tính sao?”

Lý Nghiên bỗng nhiên đem mặt gối đến nàng trên đầu gối, muộn thanh nói: “Ta tưởng phụ vương.....”

Tê Trì ngẩn ra, trên mặt cười chậm rãi rút đi, dư vị lại đây.

Hần sinh ra liền không có mẫu thân, là nàng ca ca một tay nuôi lớn, nàng ca ca ly thế sau, hần bên người liền khó được có cái thành niên nam nhân, hiện giờ cùng Phục Đình thoáng thân cận chút, khó tránh khỏi sẽ nhớ tới hần phụ vương.

Nàng sờ một chút đầu của hần, nhẹ giọng nói: “Người cũng có thể đem người dưỡng coi làm phụ thân.”

Lý Nghiên nghe vậy ngẩng đầu, khờ nhiên vẻ say rượu tắt lộ, vẻ mặt mờ mịt: “A?”

Tê Trì hai tay đỡ lấy hần mặt, đối với hần hai mắt, thanh âm càng thấp, lại tự tự rõ ràng: “A Nghiên, người phải nhớ, người không thể chỉ tác cầu, lại không trả giá. Nếu người tưởng người dưỡng về sau đối với người hảo, người liền cũng muốn đối hần hảo, minh bạch sao?”

Lý Nghiên chớp hai hạ môn lung mắt, làm như đã hiểu, lại tựa không hiểu, ấp úng gật đầu.

Tê Trì vỗ vỗ hấn đầu, làm hấn tiếp tục ngủ, quay đầu, một tay vén rèm lên.

Bên ngoài, hai cái bình vừa mới dập tắt đồng lửa.

Phục Đình ở sau thất lưng treo lên bội đao, dẫm đặng lên ngựa, một xả dây cương, hướng bên cạnh xe mà đến.

Nàng rõ ràng mình chỉ đẩy ra một chút, hấn thế nhưng liếc mắt một cái liền thấy được.

Hấn mắt thấy nàng, đánh mã đến bên cạnh xe, một tay đem mình kéo xuống.

Bên ngoài phong bị chặn, người cũng nhìn không thấy.

Tê Trì ngời thẳng chửi thầm: Như thế nào có như vậy nam nhân, vừa kêu A Nghiên phải đổi hấn hảo, thế nhưng liền như thế bá đạo.

.....

Ngựa xe lên đường, tiếp tục khởi hành.

Lâm văn khi đến dịch quán.

Lý Nghiên ngủ một đường, xuống xe khi đều còn không có tỉnh, vẫn là la Tiểu Nghĩ lại đây bồi đi xuống.

Hấn lòng có hổ thẹn, nâng trên lưng tiểu thể tử hướng Tê Trì cáo tội: “Tẩu tẩu chớ trách, là ta chơi đùa quá mức, lần sau lại không dám gọi thể tử uống rượu.”

Tê Trì đảo cảm thấy không có gì, dấm lên tảng xuống xe khi nói: “Hắn ngày thường tâm sự trọng, phóng không khai, khó được không ngoan ngoãn một hồi, ta đảo cảm thấy càng tốt chút.”

Hồi tưởng hắn ở trong xe kia một câu tưởng phụ vương nói, thế nhưng mang theo khóc nức nở, lườm trước cũng là ở trong lòng ghen thật lâu.

La Tiểu Nghĩa thấy nàng không sinh khí mới lại có gương mặt tươi cười: “Liền biết tẩu tẩu khoan dung.”

Nói xong cồng Lý Nghiên đưa đi khách sạn trong phòng.

Tân Lộ cùng Thu Sương đi trước liệu lý Lý Nghiên ngủ yên.

Tê Trì ngón tay hợp lại áo choàng, đứng ở khách sạn hành lang hạ, thấy Phục Đình giải bội đao vứt cho tả hữu, đi theo tới đón hắn dịch quán quan viên vào trước đường.

Nàng nhìn thoáng qua, đi trước trong phòng.

Mọi người bận rộn an trí, thỏa đáng sau đã là chiều hôm buông xuống.

Tê Trì dùng qua cơm, còn không thấy Lý Nghiên rượu tỉnh, liền đi hắn trong phòng nhìn nhìn.

Lý Nghiên ôm lấy chăn ngủ đến trầm, một phòng đều là tràn ra tới mùi rượu.

Nàng cũng không quấy rầy, lại quay đầu đi ra ngoài.

Không vài bước, thấy nam nhân đi nhanh mà đến thân ảnh.

Nàng đứng yên, chờ hấn.

Phục Đình đi đến nàng trước mặt, ngừng bước.

Tê Trì xem hấn đao lại treo lên eo, trên tay còn cầm roi ngựa, làm như muốn đi ra ngoài bộ dáng.

Quả nhiên, hấn nói: “Ta đi ra ngoài một chuyến.”

Nàng thuận miệng hỏi: “Đi làm cái gì?”

Phục Đình vốn là vừa lúc gặp được nàng, liền nói cho nàng, nói xong đã phải đi, không ngại nàng sẽ đặt câu hỏi, chân dừng, nói: “Đi gặp cá nhân.”

Trong tai, nghe được nàng lại hỏi một câu, thanh âm nhẹ nhàng: “Nam nhân vẫn là nữ nhân?”

Hấn đôi mắt nhìn nàng, nói: “Nữ nhân, như thế nào?”

Tê Trì không biết hấn nói chính là thật là giả, đảo cảm thấy hấn kia một câu “Như thế nào” dường như ở khảo nghiệm chính mình dường như.

Nàng nhìn nhìn hấn, trầm mặc một cái chớp mắt, bỗng nhiên duỗi tay lôi kéo trên người áo choàng, đem mũ choàng tráo thượng, nói: “Đã là nữ nhân, ta đây cũng có thể thấy, ta cùng với người cùng đi liền cũng có thể.”

Phục Đình không dự đoán được nàng sẽ là cái này đáp lại, ngón tay chuyển roi ngựa, khóe miệng liếm một chút, nói: “Ta cưới ngựa đi, ngồi xe phiên toái.”

“Ta sẽ cưới ngựa.” Nàng hỏi.

Không sai, hấn nhớ rõ.

Cho nên ý tứ này thị phi mang lên nàng không thể.

Hấn chưa nói cái gì, bay thẳng đến trước đi rồi.

Tê Trì chậm rãi đuổi kịp.

Phục Đình mã vẫn luôn chưa buộc, liền ở khách sạn cạnh cửa.

Tê Trì qua đi khi, hấn đã ngồi trên lưng ngựa, một bên là nắm mã la Tiểu Nghĩa.

Nàng còn tưởng rằng la Tiểu Nghĩa cũng là muốn đi, lại thấy hấn đem trong tay dây cương đưa tới: “Nghe nói tẩu tẩu muốn cùng tam ca cùng đi ra ngoài, kia kỵ ngựa của ta đi, ngựa của ta dịu ngoan, cũng lùn chút, không giống tam ca kia thất quật.”

Tê Trì tiếp dây cương, hỏi hấn: “Người không đi?”

Rốt cuộc ngày thường tổng thấy hấn đi theo Phục Đình.

La Tiểu Nghĩa cười cười: “Lên đường mệt mỏi, liền không đi, lại nói cũng không hảo gây trở ngại tam ca cùng tẩu tẩu a.”

Nàng nghe thế câu trêu ghẹo, không cấm xem một cái Phục Đình.

Tâm nói hấn sợ là còn không biết hấn tam ca vừa rồi nói chính là muốn đi gặp nữ nhân đi.

Phục Đình nguyên bản nhìn la Tiểu Nghĩa, nhận thấy được nàng ánh mắt, mắt liền chuyển tới trên người nàng.

Rồi sau đó tay xả một chút dây cương, đi trước.

Không bao lâu, phía sau Tê Trì theo đi lên.

“Ta kỵ đến chậm, người đừng quá mau.” Nàng bỗng nhiên nói.

Hắn không đáp lại, lại cũng không động thủ thương roi ngựa.

Bỗng nhiên tưởng: Có thể đi theo chính mình phu quân đi gặp nữ nhân khác, trên đời này sợ là chỉ có nàng này một nữ nhân.

※

Hai con ngựa một trước một sau lặc đĩnh.

Một nhà chọn mảnh nhà ở ở trước mắt, thiên còn chưa toàn đêm đen, bên trong đã điểm thương đèn.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 16 Phu Nhân

Lý Nghiên xoa một lần mặt, quá trong chốc lát, lại xoa một lần.

Một trương tuyết trắng khuôn mặt nhỏ đều phải bị xoa nhíu, hấn mới dừng tay, thở dài, nhìn về phía bên cạnh: “Cô cô, ta thật ngủ lâu như vậy sao?”

Nói chuyện khi, xe ngựa đang ở tiếp tục đi trước.

Tê Trì nhẩn cười gật đầu: “Thiên chân vạn xác.”

Lý Nghiên mặt vừa nhíu, lại xoa một chút, thầm nghĩ về sau lại không thể loạn uống rượu.

Nếu không có phải đợi hấn rượu tỉnh, hôm nay cũng không đến mức đến mặt trời lên cao mới tiếp tục nhích người lên đường.

Tưởng xong, hấn thò người ra đến cửa sổ cách biên, vạch trần màn ra bên ngoài xem.

Bên ngoài la Tiểu Nghĩ ngắm thấy, lớn tiếng nói: “Thế tử đừng nhìn, đã muốn tới Cao Lan Châu, hiện tại phát hiện uống rượu chỗ tốt không có, ngủ một giấc liền đến địa phương!”

Một câu, dẫn tới tả hữu đều cười rộ lên.

Lý Nghiên buông màn ngồi trở lại tới, hơi có chút then thùng.

Tê Trì ở hấn bóc màn khi cũng hướng ra ngoài liếc mắt một cái, lại chỉ thấy được la Tiểu Nghĩ thân ảnh, xe bên cũng không người khác, nhin không được đem mới vừa buông màn lại xốc lên, ra bên ngoài nhìn lại.

Không phát hiện Phục Đình.

Nàng chuyển ánh mắt, từ trước sau này xem qua đi, vẫn luôn quét đến xe phía sau, đối thượng nam nhân hai mắt.

Hắn đánh mã, chỉ xa xa theo ở phía sau, không tiến lên.

Nàng tự nhiên biết là vì cái gì, một bàn tay đáp thượng cửa sổ cách biên, hướng về phía hấn, ngón tay nhẹ nhàng câu một chút.

Động tác rất nhỏ, nhưng Phục Đình vẫn là thấy.

Nữ nhân ngón tay chỉ lộ một nửa, ngón trở cực nhẹ mà khuất một chút, một đôi mắt chăm chú vào hấn trên người, liền nhiều chút không thể giải thích ý vị.

Kia ý tứ là kêu hấn qua đi.

Phục Đình cảm khẩn thu, triều tả hữu ngấm liếc mắt một cái, hấn quân cận vệ đều ở phía sau, hấn là không thấy được.

Lại nhìn về phía xe ngựa, nàng như cũ cách nửa xốc vải màn nhìn hấn.

Hấn trong tay dây cương nhắc tới, chung quy vẫn là đánh mã qua đi.

Vừa mới gần sát bên cửa sổ, liền nghe được nàng thấp thấp hai chữ: “Keo kiệt.”

Nàng sóng mắt đảo qua, buông xuống vài mảnh.

Phục Đình nhìn thẳng vài mảnh, trong lòng không cảm buồn cười.

Kêu hẳn lại đây đó là vì nói này hai chữ.

Hắn không muốn đương một cái bị nữ nhân dưỡng kẻ bất lực, đảo còn thành hẳn keo kiệt.

Một cái chớp mắt công phu, bên trong xe truyền ra nữ nhân thấp thấp thanh âm: “A Nghiên, người cũng biết nữ tử thành hôn sau có về nhà thăm bố mẹ tập tục?”

Lý Nghiên đáp: “Không biết.”

“Về nhà thăm bố mẹ đó là nữ tử thành hôn sau tùy phu về nhà mẹ đẻ thăm viếng, trở về ngày ấy, nữ tử ngồi xe, phu quân cần đánh mã dán xe hộ tống, một tia cũng qua loa không được.” Lời nói ở đây, nhiều ra một tiếng thở dài: “Đáng tiếc ta chưa từng về nhà thăm bố mẹ quá, cũng chưa từng trải qua quá như vậy hộ tống.....”

Phục Đình một chữ không rơi mà nghe vào trong tai.

Bọn họ là ở Quang Châu thành hôn, tự nhiên sẽ không có cái gì về nhà thăm bố mẹ.

Nàng ở thời điểm này nhắc tới cái này, nơi nào là muốn nói cấp cháu trai nghe, đơn giản là nói cho hắn nghe.

Hắn tay soạn dây cương, mắt ngắm cửa sổ cách.

Giây lát, liền thấy vài mảnh lại xốc lên một chút, nữ nhân mắt lại hướng ra ngoài xem ra, bị hắn đợi vừa vặn.

“Vừa lòng?” Hấn thấp giọng nói.

Hấn không tránh ra, còn đánh mã hộ ở xe bên, nàng vừa lòng?

Tê Trì mắt động một chút, tâm tư thực hiện được, khẽ ừ một tiếng, buông xuống màn.

Lý Nghiên từ bên tới gần một chút: “Cô cô vừa rồi là ở cùng dượng nói chuyện?”

Nàng nâng tay áo che che miệng, chính sắc nói: “Không có gì, mặc hỏi nhiều.”

Lý Nghiên nghe lời mà ngồi trở lại đi.

Cũng liền một nén nhang công phu, bên ngoài truyền đến la Tiểu Nghĩa thanh âm: “Tới rồi.”

Ngựa xe vào thành, ập vào trước mặt âm ỉ tiếng người.

Lý Nghiên kìm nén không được, ngồi đi cạnh cửa, xốc lên thật dày rèm cửa ra bên ngoài xem.

Ngồi ở bên ngoài Tân Lộ cùng Thu Sương cùng nhau trêu ghẹo hấn: Chẳng lẽ thế tử còn tưởng đi xuống dạo một phen không thành?

Xe ngay sau đó liền sang bên ngừng.

Tê Trì nghe được la Tiểu Nghĩa thanh âm nói: “Tẩu tẩu muốn mang thế tử xuống xe đi lại đi lại cũng có thể, đợi cho đặt chân địa phương, sợ là không như vậy nhiều nhân rồi.”

Nàng xem một cái cháu trai, thấy hấn vạm vỡ phân chờ mong mà nhìn chăm chăm chính mình, gật đầu nói: “Cũng hảo.”

Mành đánh lên, Lý Nghiên lập tức liền đi xuống.

Tê Trì dừng ở mặt sau, trước mang lên mũ có rèm, mới xuống xe, xoay người liền thấy bên cạnh nam nhân.

Phục Đình đã xuống ngựa, trong tay dây cương giao cho phía sau cận vệ.

Nàng vừa lúc đứng ở hấn trước người, bị hấn cao lớn thân hình chống đỡ, phương tiện nói chuyện, thấp thấp hỏi: “Nhưng sẽ chậm trễ chuyện của người?”

Biết là hấn hạ lệnh đình xe, nếu không la Tiểu Nghĩa nào dám thế hấn tam ca làm chủ.

Phục Đình nói: “Có một lát nhàn rồi.”

Hấn mới vừa rồi ở trên ngựa đã thấy được Lý Nghiên thăm mặt hướng ra ngoài quan vọng bộ dáng.

Một cái choai choai tiểu tử lại tựa rất ít ra cửa bộ dáng, còn không bằng gần đây dừng xe làm hấn xem cái đủ.

Lý Nghiên người đã đến phía trước, nhưng biết quy củ, còn đang chờ cô cô.

Tê Trì thấy, vừa muốn đi qua đi, lại dừng bước, quay đầu lại nhìn.

Phục Đình chỉ thấy nàng mũ sa nhẹ động, mặt hướng về phía chính mình, cũng thấy không rõ nàng biểu tình, xả một chút tay áo thượng đai lưng, nói: “Như thế nào, hộ xe xong rồi còn muốn hộ?”

“Ân.” Nàng hồi dứt khoát, ngữ khí đương nhiên, phảng phất đang nói: Đây còn không phải là người thân là phu quân trách nhiệm sao.

Rồi sau đó quay đầu đi dắt Lý Nghiên.

Chờ đi ở trên đường, nàng lại thoáng quay đầu sau này xem.

Nam nhân bọc da hồ ủng hai chân ở phía sau không nhanh không chậm mà bước.

Cao Lan Châu so ra kém Hãn Hải phủ, càng không kịp Quang Châu, duyên phổ mặt tiền cửa hiệu một gian ai một gian, cũng chưa cái gì đa dạng, phần lớn vẫn là một ít bán cuộc sống hàng ngày dụng cụ.

Nhưng ở Lý Nghiên trong mắt lại là mới lạ.

Hắn vào một gian bán tạp hoá cửa hàng, nhìn chăm chăm bên trong đồ vật nhìn, bỗng nhiên kinh ngạc nói: “Cô cô, nơi này thế nhưng cũng bán Quang Châu trà.”

Tê Trì sớm nhìn thấy, nàng đánh giá một lần này cửa hàng, thấy trên tường treo cá hình hiệu buôn, triều bên cạnh Thu Sương xem qua đi.

Thu Sương triều nàng gật gật đầu.

Nàng liền minh bạch, này gian cửa hàng là của nàng.

Nàng thân thủ xử lý sinh ý phần lớn ở Trường An Lạc Dương, dương ích nhị châu kia chờ thương nghiệp phồn hoa nơi, như bậc này số lẻ mua bán, giống nhau đều là giao từ Thu Sương quản.

Nếu không thấy, thật đúng là không biết.

Phục Đình vẫn luôn ở bên ngoài, lúc này nhìn thoáng qua ngày, mới đi vào tới.

Là tưởng nhắc nhở một chút cần phải đi.

Lại thấy Lý Nghiên còn ở kia bãi đồ vật tám ván gỗ trước đứng, đôi mắt nhìn chăm chăm một cái tiểu châu cầu nhìn.

Hắn không nghĩ tốn thời gian, nói thẳng: “Mua đi.”

Lý Nghiên nghe tiếng ngẩng đầu, vội nói: “Không cần dựng, ta chỉ nhìn xem.”

Hắn sợ phiền toái dựng.

Phục Đình không nói chuyện, đã nhìn về phía phố, lại không phát hiện trên tủ.

Tê Trì lặng lẽ triều Thu Sương đệ cái ánh mắt.

Thu Sương hiểu ý, nói một tiếng: “Ta đi đem trên tủ tìm tới.” Nói xong hoạt động bước chân, hướng phía sau đi tìm người.

Không bao lâu, trên tủ liền đi theo nàng ra tới đón khách.

Phục Đình chỉ một chút châu cầu: “Mua một cái.”

Một mặt sờ tay vào ngực.

Trên tủ xưng là, mở miệng báo cái giới, hắn tay dừng lại, xem qua đi.

Kia châu cầu tuy là cái tiểu ngoạn ý nhi, lại cũng là vẽ màu, tay nghề đồ vật nhiều ít cũng đáng chút tiền, trên tủ báo sợ là còn thu

không trở về bôn.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 17 Ghen Tị

Tê Trì ở thang lầu thượng đứng còn chưa động, theo sát lại có người vào cửa.

Là la Tiểu Nghĩ, một bước vào môn hán liền nói: “Tẩu tẩu, ngàn vạn không cần hiểu lầm.”

Hán vừa rồi thấy hán tam ca đi, còn tưởng rằng bọn họ phu thê là cãi nhau, lại trong lòng biết hán tam ca không mừng nhiều lời, riêng lại đây giải thích.

Tê Trì đôi tay thu ở trong tay áo, cũng không nói lời nào, chỉ nghe hán nói.

La Tiểu Nghĩ nói: “Nàng kia là cao lan đồ độc lúc trước đưa tới tiếp khách, cũng không thể nói là ý xấu, lấy lòng tam ca thôi. Năm nay đã lên tiếng cho hán nói muốn mang tẩu tẩu tới, lương trước hán không dám làm loại sự tình này, chắc là nàng kia tới quán lại chính mình lại đây, dù sao không phải tam ca chính mình tìm. Huống chi tam ca đối nàng kia tựa không lớn vừa ý, ta ngày ngày cùng tam ca ở một chỗ, liền không gặp nàng kia từng vào hán phòng.”

Hán cảm thấy nói đến này phân thượng, đã là thực minh bạch.

Nói một ngàn nói một vạn, hán tam ca không chạm qua nàng kia, còn chưa đủ sao?

Nhưng mà trước mặt Tê Trì như cũ chỉ là đứng, không nói lời nào.

Hắn có chút nóng nảy, giọng nói ho khan hai tiếng, xấu hổ mà hạ giọng: “Tẩu tẩu muốn như thế nào mới có thể tin tam ca, hắn toàn thân tiền đều đầu nhập trong quân đi, nào có tiền nhàn rỗi dưỡng nữ nhân a.”

Nếu không có xuất phát từ bất đắc dĩ, là không thật không nghĩ nói như vậy.

Này cũng quá kêu hắn tam ca không mặt mũi.

Tê Trì nâng tay áo che môi dưới, nếu không liền muốn nhin không được lộ cười, rồi sau đó mới nói: “Cho nên hắn thân vô tiền nhàn rỗi, với ta nhưng thật ra chuyện tốt một cộc.”

La Tiểu Nghĩa cười đến càng xấu hổ: “Đúng là a.”

Lời nói là nói như vậy không sai, nhưng tổng cảm thấy kêu hắn tam ca mất thể diện.

Rốt cuộc cũng là cái vị cao quyền trọng Đại Đô Hộ, khác quyền quý cái nào không phải tam thê tứ thiếp.

Hắn tam ca là cái trường hợp đặc biệt, vốn chính là quân doanh lẫn lê bò lết ra tới, nhấn tâm định tính cũng chưa nói, không kia chờ ăn chơi đàng điểm tập tính, lại phùng thượng bắc địa như thế tình trạng, thật là quyền quý quá đến nhất phẩm phạm một cái.

Tê Trì xem hắn sắc mặt, liền biết hắn cũng là bất đắc dĩ mới nói này phiên ra tới, không làm khó hắn, gật gật đầu nói: “Trong lòng ta hiểu rõ, ngươi yên tâm hảo.”

La Tiểu Nghĩa thở phào nhẹ nhõm: “Ta nghĩ tẩu tẩu cùng tam ca còn không biết có hay không bóc quá kia tiền sự, nhưng đừng lại nháo cương, nếu tẩu tẩu nói như vậy, ta đây liền yên tâm.”

Nói xong mới lại đi ra ngoài, tới cửa còn quay đầu lại xem một cái nàng thần sắc, xác định không có việc gì mới đi rồi.

Tê Trì nhìn theo hấn đi ra ngoài, xoay người bước lên thang lầu.

Thẳng đến các thượng, nàng ở tầng lan biên đứng yên, đi xuống trông ra.

Trông thấy Phục Đình đi xa thân ảnh.

Nam nhân quân phục bên người, kiềm chế ra vai rộng eo thon một cái bóng dáng, thân như kính tùng.

Nàng nhìn, nghĩ la Tiểu Nghĩa lời nói.

Kỳ thật sớm đã đoán được.

Hấn một cái Đại Đô Hộ, thật cùng nàng kia có cái gì, trực tiếp thu vào trong phủ thì tốt rồi, lại có ai có thể nói cái gì.

Hấn lại tịch thu.

Như hấn như vậy nam nhân, nếu dễ dàng như vậy là có thể leo lên thượng, kia nàng đảo cũng không cần như thế lao碌.

Nàng ngón tay xách lên tới, cách không điểm trụ hấn bóng dáng, nhẹ nhàng, vòng một chút.

Làm như đem hấn hoàn toàn vòng lao.

Bên môi không cấm có cười.

“Gia chủ.”

Phía sau, Tân Lộ cùng Thu Sương tới rồi.

Tê Trì hoàn hồn, thu cười, thu hồi tay, nói: “Đi thôi, đi xem kia rốt cuộc là cái cái dạng gì nữ tử.”

Một đường mà đi, mơ hồ tiếng nhạc càng ngày càng gần.

Tân Lộ cùng Thu Sương khi trước mà đi, đến phòng cửa, một tả một hữu, đánh lên rèm cửa.

Phòng trong nguyên bản tốp năm tốp ba tiếng nhạc tức khắc dừng lại.

Tê Trì đề y cất bước mà nhập, giương mắt thấy một nữ tử ngồi quỳ có trong hồ sơ tịch thượng, phát búi nghiêng búi tóc, la y màu váy, trên mặt đắp đến tuyết trắng, một đôi tinh tế mặt mày, rất có phong tình.

Lại nhìn đến nàng trước người, nơi đó bãi một trận phượng đầu đàn Không.

Tân Lộ đang muốn mở miệng lượng xuất gia chủ thân phận, không nghĩ lại kêu nàng đoạt trước.

Nàng đầu gối hành hai bước, hạ bái: “Nhất định là tam ca phu nhân tới, tiện thiếp Đỗ Tâm Nô, hỏi phu nhân vạn an.”

Tân Lộ cùng Thu Sương nghe vậy đều lạnh mặt, lại có mặt kêu Đại Đô Hộ tam ca, cơ hồ đồng thời đi xem gia chủ.

Tê Trì lại thần sắc tự nhiên, một câu liền nhìn ra được này nữ tử tâm tư.

Là muốn gọi nàng buồn bực thôi.

Dựa theo la Tiểu Nghĩa cách nói, này xưng hô đơn giản cũng là từ la Tiểu Nghĩa nơi đó nghe tới.

Cái này kêu Đỗ Tâm Nô, lại là cái người thông minh.

Nàng triều Thu Sương chiêu một chút tay, gọi nàng lại đây nói nhỏ vài câu.

Thu Sương nghe xong, bước nhanh đi ra ngoài.

Tê Trì lúc này mới đi đến án tịch thượng, liễm y mà ngồi.

Đỗ Tâm Nô liền thoái nhượng đến phía dưới đi, vịn phần kính cần bộ dáng, gọi người chọn không ra một tia sai tới.

Nàng cũng không nghĩ chọn cái gì sai, nhẹ nhàng quét mắt kia giá phượng đầu đàn Không, mở miệng nói: “Nghe nói người tinh thông đàn Không, khả năng vì ta đàn một khúc?”

Đỗ Tâm Nô ngần ra, nâng đầu, lúc này mới thấy rõ vị này Đại Đô Hộ phu nhân.

Án tịch thượng nữ nhân thân tráo màu đỏ tươi áo choàng, tóc đen tóc mây, da bạch trắng tuyết, cằm hơi tiêm, hắc bạch phân minh một đôi mắt.

Ra ngoài nàng dự kiến, thế nhưng là cái mạo mỹ.

Nàng một ngoại nhân, cũng không biết nội tình, chỉ là thấy dĩ vãng vị kia Đại Đô Hộ mỗi lần đều là độc thân tới, liền suy đoán hẳn nhất định là đôi nguyên phối phu nhân không hài lòng.

Nhưng trước mắt xem, bực này dung mạo, có cái gì nhưng không hài lòng?

Lại nghĩ lại tưởng, mới vừa rồi một kích, vốn là muốn chọc vị này phu nhân tức giận, hảo bác một cái kính cẩn nghe theo thanh danh, có lẽ có thể kêu Đại Đô Hộ thương hại, thu tại bên người.

Cổ tình trước mắt vị này phu nhân không nhúc nhích giận.

Không chỉ có không nhúc nhích giận, còn thần thái bình thản, ngồi ngay ngắn, làm như thật muốn nghe khúc bộ dáng.

Đỗ Tâm Nô nhất thời cân nhắc không ra, đành phải trên mặt đôi ra cười tới, đáp: “Tiện thiếp duy này một đạo có thể lấy đến ra tay, phu nhân nếu muốn nghe, tự nhiên vâng theo.”

Dứt lời đầu gối hành đến phượng đầu đàn Không bên, hai tay nâng lên, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

Tiếng nhạc trút xuống, róc rách không ngừng.

Khi thì kéo dài, khi thì tranh tranh, linh hoạt kỳ ảo phiêu nhiên, nếu sơn gian hồi phong.

Tê Trì chỉ nghe xong cái mở đầu liền giác nàng này tài nghệ tinh vi.

Dài dòng một khúc.

Thẳng đến mau kết thúc khi, Thu Sương quay trở về.

Mặt sau còn đi theo hai cái tôi tớ, các nàng một con cái rương tiến vào, buồng sau liền khoanh tay lui đi ra ngoài.

Đỗ Tâm Nô tay vỗ về đàn Không, mắt đã ngắm đến kia hai chỉ cái rương.

Lại ngắm liếc mắt một cái án tịch đầu trên ngòai nữ nhân, trong lòng phỏng đoán nàng dụng ý, tay một hoa, thu đuôi.

Tê Trì gạt đầu, nói: “Thường.”

Thu Sương xốc lên chỉ cái rương, từ bên trong lấy một con lụa đỏ ra tới, đặt ở đàn Không bên.

Đỗ Tâm Nô trong lòng kinh ngạc, mới biết được này trong rương trang lại là bực này sang quý khinh bạc tơ lụa.

Nàng xoay chuyển tròn mắt, hỏi: “Phu nhân làm gì vậy?”

Thế nhưng sẽ thưởng nàng?

Nàng suýt nữa muốn hoài nghi vị này phu nhân có phải hay không đã quên nàng là tới cùng nàng tranh sủng.

Tê Trì đạm cười: “Người có này tài nghệ, đương đến này thưởng, cầm đó là.”

Đây là thiệt tình chi ngôn, dù cho nàng thân là huyện chủ, cũng rất ít nghe được như vậy xuất sắc đàn Không khúc.

Chỉ nói nàng này tạo nghệ, nàng xác thật là vui lòng phục tùng.

Nàng chuyển này trang bị nhẹ nhàng, sở mang nhiều là phi tiền, này đó vẫn là vừa rồi kêu Thu Sương đi nàng danh nghĩa gần nhất

lạ trong trang mang tới.

Đỗ Tâm Nô thật lâu sau không tiếng động.

Nàng đã phát hiện, vị này phu nhân cùng nàng suy nghĩ một chút cũng bất đồng.

Tê Trì thấy nàng nhìn chằm chằm chính mình không nói lời nào, liền biết nàng suy nghĩ cái gì.

Cũng không nói nhiều, chỉ nói: “Nhưng còn có sở trường, cứ việc bắn ra đến đây đi.”

Một bên Tân Lộ cùng Thu Sương nhìn nhau không nói gì.

Gia chủ đây là làm sao vậy?

Đây chính là minh tới phản đáp Đại Đô Hộ người, cái gì cũng không làm cũng liền thôi, lại vẫn đánh thưởng, phảng phất chính là tới nghe một chút khúc.

※

Phục Đình lại trở lại đỉnh các khi, xa xa liền nghe được một trận du dương tiếng nhạc.

Hắn đứng ở thang lầu trước, dừng lại.

Nhớ tới phía trước đứng ở chỗ này nữ nhân.

Lại nghĩ đến nàng kia một câu “Đây là người nói”, không cảm khóe miệng một nhấp.

Tâm nói phảng phất sợ hắn sẽ đổi ý giống nhau.

Một cái chính hấn không hề ấn tượng người, khả năng liền lời nói cũng chưa nói qua, nếu đã giao cho nàng, nàng còn có cái gì hảo không tin được.

Nghĩ đến đây, hấn giương mắt thượng vọng.

Kia tiếng nhạc còn không có đình.

Không có mặt khác động tĩnh, nghe không ra kia nữ nhân rốt cuộc đang làm gì.

Hấn bắt lấy vạt áo tới eo lưng sau một dịch, cất bước lên lầu.

Phòng dựa vào lan can, một phiến trống trải cửa sổ.

Khắc hoa song cửa sổ phía trên có một chỗ cửa sổ giấy nứt ra, chưa tới kịp bổ thượng, lộ một cái chỗ hồng.

Phục Đình thân cao, đứng ở nơi đó, hai mắt vừa lúc có thể xuyên thấu qua chỗ hồng.

Trong nhà tràn đầy đàn Không thanh.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 18 Mạnh Miệng

Ở tại này tòa tới gần trại nuôi ngựa đĩnh các, ngay cả nửa đêm cũng thường có thể nghe thấy tiếng ngựa hí.

Tê Trì ngủ đến cũng không tốt, nhưng vẫn là sáng sớm liền đứng lên.

Chỉ vì hôm nay Phục Đình muốn đi trại nuôi ngựa, nàng cái này Đại Đô Hộ phu nhân cũng muốn đi theo.

Nàng ngồi ở kính trước, nghĩ sau đó cần thấy người ngoài, đối đang ở cho nàng trang điểm Tân Lộ nói: “Trang thượng trọng chút.”

Tân Lộ hẳn là, cho nàng búi trang trọng cung búi tóc, lại vội vàng cho nàng miêu mi, bỗng nhiên nhớ tới thiếu cái giúp đỡ, phòng nghĩ cửa nhìn thoáng qua, nghi hoặc nói: “Như thế nào không gặp Thu Sương?”

Đang nói, Thu Sương liền vào cửa.

Tân Lộ muốn gọi nàng tới giúp đỡ cấp gia chủ tuyền châu thoa, nàng lại như là không nhìn thấy ý bảo, đi đến Tê Trì trước mặt nói: “Gia chủ, mới vừa rồi La tướng quân đem ta kêu đi.”

Tê Trì nhìn về phía nàng.

Thu Sương không đợi nàng đặt câu hỏi liền nói đi xuống.

La Tiểu Nghĩ kêu nàng đi, là vì hỏi tổng cổ kia đàn Không nữ khi hoa nhiều ít.

Tê Trì đầu tiên là suy nghĩ hấn hỏi cái này làm cái gì, ngay sau đó liền nghĩ đến, hấn như thế nào biết nàng ở Đỗ Tâm Nô trên người hoa tiên?

Nàng hỏi: “Người nói cho hấn?”

Thu Sương hỏi: “Chưa đến gia chủ phân phó, chỉ nói cái đại khái.”

“Kia hấn như thế nào nói?”

“Hấn nói nhớ kỹ.”

Nhớ kỹ. Là muốn còn cho nàng không thành?

Tê Trì tức khắc liền minh bạch.

La Tiểu Nghĩ như thế nào nghĩ tới gánh nàng tiêu dùng, nhất định là Phục Đình kêu hấn hỏi.

Hấn thế nhưng biết nàng ở Đỗ Tâm Nô trên người hoa tiên.

Kia liền nhất định là thấy nàng là xử trí như thế nào.

Hấn rõ ràng thấy nàng là xử trí như thế nào, lại vẫn nói nàng ghen tị?

Thật cảm thấy nàng ghen tị, cần gì phải còn đã tới hỏi nàng hoa nhiều ít?

Này nam nhân, quả nhiên là cố ý.

Tê Trì có chút bực mình chính mình lại tao hấn trâu đùa, ngay sau đó rồi lại cười.

Tâm nói: Thật đúng là cái mạnh miệng nam nhân.

Rốt cuộc không phải thật nói nàng ghen tị, nàng tâm tình hảo rất nhiều, quay đầu nói: “Ta chính mình tuyển cái trang điểm đi.”

Tân Lộ lập tức đem nặng trĩu trang sức hộp phủng đến nàng trước mặt tới.

.....

Trang thành, từ đình các đi ra ngoài, tới bốn bảo nói Đại Đô Hộ đã cùng La tướng quân đi trước một bước đi trại nuôi ngựa.

Lý Nghiên còn ngoan ngoãn chờ ở xa tiền.

Hấn có chút chờ mong, a khí ấm tay, một mặt nói: “Cô cô, này vẫn là ta đầu một hồi kiến thức trại nuôi ngựa.”

Tê Trì đem sủi lò sưởi tay đưa cho hấn, cho hấn kéo một chút trên người áo khoác, nói: “Đi theo người dưỡng, về sau có rất nhiều cơ hội như vậy.”

Nàng muốn mang hấn tới này một chuyến là đúng.

Ít nhất hấn cùng Phục Đình thân cận nhiều, đây là chuyện tốt.

※

Hôm nay không gió vô tuyết, còn có ngày ở, tuy rằng như cũ lãnh, lại là cái xem mã hảo thời tiết.

Trại nuôi ngựa trung một tòa đài cao, là hợp với bọn họ đặt chân biệt viện sở kiến, đứng sừng sững ở trại nuôi ngựa ven, mặt trên phân cách một gian lại một gian độc thất, là cung người nghỉ ngơi chỗ, cũng là cái quan vọng trại nuôi ngựa hảo địa phương.

Tê Trì bước lên đài cao, đi vào đi một gian, trạm đi bên cửa sổ hướng ra ngoài vọng, có thể thấy rào chắn tể ở bên nhau ngựa, thực là hoành tráng.

Gần chỗ, Lý Nghiên đã đi theo Tân Lộ đi lại đi.

Rất xa, có không ít ngựa xe đang ở sử tới.

Nàng tinh tế nhìn nhìn, suy đoán những cái đó hẳn là chính là từ mặt khác châu phủ lại đây quan to hiển quý nhóm.

Phía sau rèm cửa chợt một vang, nàng quay đầu lại, thấy cái kia mạnh miệng nam nhân.

Phục Đình một thân măng hắc hồ phục, trên eo vẫn thường bội đao, cúi đầu tiến vào, nâng lên mắt, ở trên người nàng tạm dừng trụ.

Tê Trì tự biết hôm nay là riêng trang điểm quá, trên đầu tóc mai trang trọng, điểm quá thịnh trang một khuôn mặt, đón hẳn tầm mắt, nhẹ giọng hỏi: “Như thế nào, đẹp sao?”

Phục Đình mắt động hai hạ.

Hắn vẫn luôn đều biết nàng là cái mạo mỹ nữ nhân.

Tê Trì căn bản cũng không đợi hắn mở miệng, tiếp theo liền nói: “Tính, ta bắt quá là cái ghen tị, như thế nào có thể đẹp lên.”

Hắn mắt hơi trầm, ánh mắt đuổi theo nàng, xem nàng thần sắc tự nhiên, liền biết nàng là cố ý.

Tâm nói: Đây là lại đáp lễ lại đây.

Hắn cũng không nói nhiều, ngồi đi một bên trên giường, tay ở bên cạnh chụp một chút, nói: “Lại đây ngồi.”

Tê Trì nương mày, nàng biết này nam nhân về điểm này khí còn không có qua đi, mấy ngày nay vẫn luôn cùng nàng biệt nữ.

Hôm qua còn cố tình nói nàng ghen tị, giờ phút này thế nhưng sẽ kêu nàng qua đi hắn bên người ngồi.

Nàng trong lòng ngoài ý muốn, nhất thời liền không nhúc nhích.

Phục Đình mắt thấy nàng, tay lại tại bên người chụp một chút, thanh trầm thấp trầm: “Như thế nào, không muốn?”

Chợt vào lúc này, bên ngoài có tột tới báo: Cao lan đồ đốc huề gia quyến tiến đến chào hỏi.

Tê Trì ngẩn ra, thế mới biết hắn nói lời này ý tứ.

Nguyên lai là vì tiếp thu bái lễ.

Nàng tức một chút mi, vừa tức giận vừa buồn cười, chậm rãi đi qua đi ngồi xuống.

Cố ý không thấy nam nhân mặt, chỉ ngắm đến hắn dựa gần nàng chân, banh đến gắt gao thật thật.

Âm thầm nói: Cái này cục đá, sớm hay muộn đừng lạc ta trong tay.

Một hàng ba người tiến vào hành lễ.

Cầm đầu viên lãnh quan bào, phía sau đi theo năm hài tử đẩy đà phụ nhân.

Tê Trì nhìn thoáng qua, phát hiện vị này đồ đốc thể nhưng cũng thực tuổi trẻ, chỉ vì cầm súc một dúm đoản cần, mới thêm chút lão thành.

Nàng xem một cái bên cạnh người nam nhân, trong lòng yên lặng tưởng: Hắn thủ hạ tất cả đều là như la Tiểu Nghĩa cùng vị này đồ đốc như vậy đang tuổi lớn phú lực cường người, không thể nghi ngờ cũng là một bút hữu lực tư bản.

Phục Đình cùng cao lan đồ đốc nói trại nuôi ngựa sự, lại hỏi một chút năm nay đều tới này đó quan to hiển quý.

Nàng không cẩn thận nghe, ánh mắt chuyển tới vị kia đồ đốc bên cạnh hài tử trên người.

Một cái năm sáu tuổi nam hài, rúc vào cha mẹ bên cạnh.

Nàng không cảm nhớ tới bên ngoài Lý Nghiên, lúc trước hắn cũng từng là như vậy băng tuyết đáng yêu lại đây.

Chỉ tiếc lại vô cha mẹ dựa sát vào nhau.

Bỗng nhiên sau thất lưng trầm xuống.

Tê Trì từ suy nghĩ hoàn hồn, phát hiện chính mình sau thất lưng nhiều chỉ tay, hướng bên xem một cái.

Là Phục Đình.

Hắn một tay thác ở nàng sau thắt lưng, mặt thiên lại đây một ít, nhìn chăm chăm nàng.

Nàng nhìn về phía phía trước, nguyên lai là cao lan đô đốc ở bãi kiến nàng, nàng thất thần, thế nhưng không phát hiện.

Cao lan đô đốc nói: “Phu nhân năm nay tới xảo, vừa vặn phùng thượng nhất náo nhiệt lúc.”

Tê Trì mới vừa rồi vẫn chưa cẩn thận nghe bọn hắn nói chuyện, hỏi: “Như thế nào náo nhiệt?”

Đô đốc đáp: “Năm rồi cũng thường có khách quý tới trại nuôi ngựa ngắm cảnh, nhưng năm nay tới là nhiều nhất, Cao Lan Châu đã nửa tháng ngựa xe không thôi.”

Tê Trì tâm nói nguyên lai là nói những cái đó quyền quý.

Nàng biết nhị điều bên trong có rất nhiều vương công quý tộc thiên vị chơi mã, từng có người số tiền lớn mua mã, một mua số thất, sớm đã thấy nhiều không trách.

Nàng không gì hứng thú, chỉ điểm cái đầu, xem như trả lời.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 19 Đặt Bao Hết

Sẽ hỏi như vậy, Tê Trì cũng là mang theo thực trọng tư tâm.

Muốn hấn hảo, muốn hấn sáu quân cường hấn không thể địch nổi, hấn càng cường, nàng cùng Lý Nghiên dựa liền sẽ càng thêm củng cố.

Cho nên biết rõ này nam nhân sẽ có gì chờ phản ứng, nàng vẫn là hỏi.

Người muốn phải không?

Quả nhiên, Phục Đình lập tức quay đầu, gắt gao coi chừng nàng.

Hấn thanh âm trầm thấp, đè ở trong cổ họng: “Người tưởng đều đừng nghĩ.”

Tê Trì ánh mắt hơi hơi vừa động, hợp lại xuống tay đứng ở hấn trước mắt: “Ta thân vô sở trường, duy hoàng bạch chi vật nhiều chút thôi, cũng chỉ có thể như vậy giúp người.”

Như vậy lời nói khiêm tốn, quả thực muốn kêu Phục Đình cười.

Nàng sao lại thân vô sở trường, một thân đều là sở trường.

Thông tuệ, giáo hoạt, đó là nàng trong miệng nhất không phải một chỗ tiền nhiều, cũng là hấn lớn nhất khuyết điểm.

Hắn hút khẩu khí, nhìn chăm chăm nàng: “Người đương đây là tổng cổ một cái đàn Không nữ? Lúc trước sự còn chưa qua đi, người mơ tưởng lại động tâm tư.”

Tê Trì nhéo lòng bàn tay, tâm nói này nam nhân sao liền như thế cố chấp.

Trong miệng hỏi: “Vì sao? Người rõ ràng nhất yêu cầu này phê mã.”

Phục Đình đôi mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, lại nhìn đến kia phê mã, tâm trầm tới rồi để.

Xác thật, một đám hảo mã, cùng với trở thành quyền quý nhóm chăn nuôi ngoạn vật, không bằng đấu tranh anh dũng bảo vệ quốc gia.

Nhưng tình trạng như thế, bất đắc dĩ.

“Người tin hay không mệnh?” Hắn đột nhiên hỏi.

Tê Trì nhú mày, nàng nếu tin mệnh liền sẽ không tới nơi này.

Không nghĩ tới này nam nhân nhìn có cốt khí, thế nhưng sẽ nói ra loại này lời nói tới.

Nàng không cảm có vài phần tức giận, lạnh lạnh nói: “Không tin.”

Phục Đình bỗng nhiên nói: “Ta cũng không tin.”

Nàng ngẩn ra.

Lại nghe hắn nói: “Cho nên trước mắt không chiếm được lại như thế nào, ngày nào đó chúng có thể được đến.”

Nàng nhất thời không nói gì, tâm nói thì ra là thế, mới vừa rồi suy nghĩ lại là hèn hạ hấn.

Bên ngoài truyền đến mọi người phân loạn thanh âm đàm thoại, cạnh mua đã muốn bắt đầu rồi.

Một cái tôi tớ nâng sơn bàn vô thanh vô tức vén rèm tiến vào, buông sau lại lui ra ngoài.

Bàn trung, đựng đầy một chồng trù bài.

Đây là dùng để kể giới, phương tiện chư vị quý nhân ném mạnh cạnh mua.

Tê Trì biết nhất định là đưa sai rồi, bởi vì Phục Đình cũng không tính toán tham dự.

Hấn đã thấy, cất bước phải đi.

Tê Trì duỗi tay giữ chặt ống tay áo của hấn: “Nếu vẫn luôn như vậy, ngươi liền vẫn luôn không cần mã sao?”

Phục Đình mặt cương, nghĩ phía trước không thể không kêu một cái đồ đốc đi cùng mã thương điều hòa, này đã là hấn làm Đại Đô Hộ tới nay nhất quần bách hoàn cảnh.

Hấn Hải thủ phủ, thống lĩnh tám phủ mười bốn châu, hấn cũng bốn nhưng cầm y ngọc đá, phú hưởng một phương, kẻ hèn một đám mã, một ngum mua nhập, xóc cái mắt sự.

Cố tình gặp thiên tai, liền phùng chiến sự.

Này bắc địa các bộ bá tánh đều là hấn hai tay hợp lại hộ, hấn tổng không thể đi cường hút bọn họ huyết nhục tới phú chính mình.

Hắn nhìn nữ nhân lôi kéo hắn tay, khớp hàm cắn khắn, nghĩ thầm: Vẫn luôn? Hắn không tin sẽ vẫn luôn như vậy đi xuống.

Bổng dưng cười lạnh một tiếng: “Lão tử không tin mại bất quá đạo khảm này.”

Tê Trì kinh ngạc, lại thấy trước mắt nam nhân dáng người thẳng, gầy mặt chính trực, một đôi mắt trung ánh mắt bình tĩnh, nói không nên lời cương nghị.

Nàng bị hắn một thân ngạo khí nhiếp trụ, ngón tay không cầm tùng.

Phục Đình cảm thấy cổ tay áo buông lỏng, khoe miệng nhấp.

Là nhận thấy được chính mình nói quá thô mǎng.

Biết nàng xuất thân quý trọng, chính hắn một thân quân doanh hǎn khí, ở nàng trước mặt nhiều có thu liễm, chưa từng nói qua như vậy phỉ khí chi ngôn.

Vừa rồi lại không quản lao miệng.

Hắn xem một cái nàng mặt, nàng rũ mắt nhìn mà, hǎn sợ là dọa đến nàng, không cầm hoãn lại thanh tới: “Người đừng tham dự là được.”

Tê Trì giương mắt xem hǎn: “Ta nói rồi, chỉ cần người một ngày còn có yêu cầu, ta sẽ trả lại cho nguyện ý hoa.”

“Ta không cần.” Hắn chém đinh chặt sắt, thấy nàng ánh mắt, lại bỏ một câu: “Người tiền chỉ hoa ở chính người trên người.”

Hắn một cái đỉnh thiên lập địa nam nhân, quan lớn chi vị, quyền cao nắm, mấy năm nay đều xuống dưới, không đạo lý hiện giờ quân nhu mọi thứ đều phải dựa nữ nhân.

Hắn không muốn sống đến như vậy phế vật.

“Hảo đi.” Tê Trì bỗng nhiên nói.

Phục Đình mắt một ngưng, không nghĩ tới nàng sẽ nhả ra.

Nàng gật đầu, lại nói một lần: “Hảo đi, ta đáp ứng ngươi là được.”

Không phải thật muốn bỏ qua này phê mã, cũng biết hắn khẩu thị tâm phi.

Nhưng mới vừa rồi đã bức ra hắn nói vậy tới, lại kiên trì đó là chiết hắn ngạo cốt.

Phục Đình không nói gì, nàng thuyết phục mềm liên chịu thua, ngược lại kêu hắn không thói quen.

“Tam ca.” Bên ngoài la Tiểu Nghĩa nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng.

Hắn nhìn Tê Trì, thanh âm bất giác nhẹ rất nhiều: “Ngươi tại đây chờ ta.”

Tê Trì gật đầu, ngoan ngoãn đi đến trên giường ngồi xuống.

Phục Đình lại liếc nhìn nàng một cái mới rời đi.

Hắn đi rồi, nàng đôi mắt liền lại nhìn về phía kia sơn bàn trung một chồng trù bài.

Một lòng tay tới lớn lên trù bài, các thất bất đồng sắc, đưa vào nơi này chính là trúc tía điều thành, một cây liền đại biểu vừa lật.

Nàng ngón tay về một cây, thường thức, cân nhắc chính mình lui bước nhường ra này phê mã có phải hay không làm đúng rồi.

Bên ngoài bỗng nhiên một tiếng báo giá.

Báo ra chính là giá quy định, tiếp theo bang một tiếng vang nhỏ, trù bài vút lạch.

Lại là một đạo cao giọng điểm số.

Bọn họ đã bắt đầu rồi.

Tê Trì lại vì nam nhân kia cảm thấy đáng tiếc.

Như vậy một cái tranh tranh thiết cốt nam nhân, nếu là không có như vậy cảnh ngộ, nên là kiểu gì làm.

Ngược lại lại tưởng: Nàng không có nhìn làm người.

Đột nhiên tới một tiếng thấp gọi: “Tẩu tẩu.”

Tê Trì nhìn về phía cửa.

La Tiểu Nghĩa vẫn chưa tiến vào, chỉ cách rèm cửa thấp giọng hỏi: “Tẩu tẩu nhưng cùng tam ca nói tốt?”

“Nói tốt,” nàng nói: “Ta đáp ứng hẳn không tham dự.”

La Tiểu Nghĩa thể nhưng như là nhẹ nhàng thở ra: “Tẩu tẩu không tham dự hảo, ta cũng cảm thấy lại dùng tẩu tẩu không ổn,

tam ca đi cùng cao lan đô đốc nói sự, ta tại đây bồi tẩu tẩu xem cái một lát.”

Là Phục Đình kêu hấn tới, kêu hấn tới nhìn động tĩnh, hấn liền lại đây thủ trụ.

Hấn là nhất luyện tiếc kia phê mã, cũng xác thật động quá tâm tư tưởng thỉnh tẩu tẩu hỗ trợ, nhưng làm người đến giảng liêm sỉ, tổng không thể lặp đi lặp lại nhiều lần đuổi tay hời nằng đòi tiền.

Tính, không cần cũng thể.

Điểm này nói chuyện thanh thực mau đã bị bên ngoài một trận lại một trận báo giá thanh che lấp.

Tê Trì mới vừa nghe tới rồi giá quy định, ở trong mắt nàng không tính giá cao, không khỏi lại cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng nếu đã đáp ứng rồi kia nam nhân, cũng chỉ có thể nghe.

Tân Lộ lãnh Lý Nghiên đi lại xong rồi, vừa lúc trở về.

Lý Nghiên chưa thấy qua này trận trượng, tiến vào liền hỏi: “Cô cô, bên ngoài đây là làm sao vậy?”

Tê Trì nói: “Cướp ngựa.”

Cạnh cửa la Tiểu Nghĩ tiếp một câu: “Cũng không phải là.” Tâm đang nhỏ máu.

Lý Nghiên mới vừa rồi tiến vào khi riêng xem qua, này đài cao ở giữa là không tám ván gỗ mà, dùng huân hương tro rót cái vòng vây quanh, bốn phía độc cửa phòng trước màn đều xóc một nửa, bên

trong thường thường có trù bài tung ra tới, liền dừng ở kia vòng trung.

Chỉ có hấn cô cô này gian, rèm cửa là rũ kín mít.

Hấn hồi ức một chút, nói cho cô cô: “Hấn là là nghiêng góc đối kia gian có thể cướp được, ta thấy bên kia tung ra tới là nhiều nhất.”

Ngoài cửa la Tiểu Nghĩ nghe thấy được, liền triều kia gian nhìn thoáng qua, mảnh quả nhiên lại vút một cây ra tới.

Hấn sáng sớm liền chú ý tới, cũng hỏi thăm quá đối phương, sách một tiếng nói: “Ung Vương người.”

Trong nhà truyền ra Tê Trì thanh âm: “Người nói ai người?”

La Tiểu Nghĩ cho rằng nàng không nghe rõ, lại nói một lần: “Ung Vương.”

Tê Trì ở trong nhà đã nghe rõ, đều muốn cười, còn có thể tại này gặp gỡ.

Nàng hỏi: “Hấn mua mã làm cái gì?”

La Tiểu Nghĩ nói: “Nghe nói không lâu trước đây hấn quần lên cái gì chất kho sục, mỗi người đều cười hấn nghèo đến cầm đồ Vương phi trang sức, tức giận đến hấn tạp kia gian chất kho, trước mắt chính khắp nơi tiêu tiền hảo bác bỏ tin đồn đâu.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 20 Tỷ Thí

Một tiếng hào hoa xa xỉ ngữ, đưa tới tứ phía bóc mảnh quan vọng.

Đối diện độc trong phòng, thậm chí có người thò người ra hỏi câu: “Đó là người nào?”

Cao lan đô đốc vừa lúc đi vào tới cùng đi, thấp giọng nói: “Đó là chúng ta bắc địa Đại Đô Hộ phu nhân, thanh lưu huyện chủ.”

Nói chuyện khi nội tâm cũng giống nhau khiếp sợ, không dự đoán được vị này Đại Đô Hộ phu nhân sẽ như thế tiêu xài.

Nhưng là Tiểu Nghĩa đem hấn lôi đi khi nói kêu hấn đừng nhiều quản, hấn một cái hạ quan, cũng chỉ có thể nhìn xem.

Người nọ nghe vậy không hề ngồi, thế nhưng đứng dậy đi ra ngoài nhìn.

Vừa ra đi, liền thấy đối diện buồng rèm bị xốc lên, đi ra cái cao lớn anh vĩ nam nhân.

Ngay sau đó rèm cửa lại là một hiên, một nữ nhân chậm chậm mà ra.

Tê Trì là đuổi theo Phục Đình ra tới.

Nàng cũng chưa nhiều hơn suy tư, là sợ lúc này nếu để cho hấn tránh ra, sợ là sẽ cùng lần trước giống nhau, lại nình thương một

trận.

Lại không dự đoán được vừa ra khỏi cửa liền nghênh đón khắp nơi tầm mắt.

Nàng không hảo thất thố, đầu hơi rũ, tiểu bước mau hành, đôi mắt đi phía trước xem, nam nhân bóng dáng liền ở vài bước ngoại.

Cũng không hảo kêu hấn, nàng chỉ thấp thấp khụ hai tiếng.

Phục Đình sớm đã nhận thấy được nàng theo ra tới, vốn là ngạnh tâm phải đi, lại nghe bốn phía khe khẽ nói nhỏ, đảo mắt đảo qua, đều là nhìn hấn phía sau.

Lại nghe được nàng hai tiếng thấp khụ, bước chân vẫn là ngừng.

Nhớ tới vừa rồi, phát sinh kia một màn khi, hấn còn gắt gao nắm nàng tay.

Nàng cũng không xem hấn mắt, mở miệng liền nói: “Hảo, là ta sai rồi.”

Ngữ thanh lại thấp lại mềm.

Hấn miệng nhấp lại nhấp, không nói gì.

Nàng rõ rõ ràng ràng nhận sai, ngược lại kêu hấn không thể nề hà, tổng không thể giống đối la Tiểu Nghĩa như vậy thường một hồi quân côn.

Trầm mặc sau một lúc lâu, chỉ có thể buông lỏng tay, bóc mảnh ra tới.

Phục Đình chợt triều đối diện kia gian độc thất quét tới, một người tuổi trẻ nam nhân đi ra, chính nhìn chăm chăm nàng nhìn.

Hắn bế khẩn môi, nghĩ thầm hắn làm gì vậy, trước công chúng, đem chính mình phu nhân ném ở phía sau nhậm người quan vọng.

Vừa chuyển đầu, cùng nàng tầm mắt đâm vừa vặn, tựa liền đang chờ hắn.

Hắn cuối cùng là đi nhanh trở về, đang ở nàng mặt bên một chỗ.

Tê Trì thấy hắn chịu trở về, an lòng rất nhiều, nhìn nhìn hắn sườn mặt, thầm nghĩ còn hảo hắn không phải cái loại này không đảm đương nam nhân.

Nàng trước mắt đuối lý, ngoan ngoãn thật sự, nhẹ nhàng dựa gần hắn, từng bước một rời đi đài cao.

Thẳng đến không thấy bóng người.

Từ đối diện độc trong phòng đi ra nam nhân tài thấp thấp nói câu: “Đó chính là thanh lưu huyện chủ Lý Tê Trì?”

.....

La Tiểu Nghĩ chờ ở bên ngoài, mắt thấy hắn tam ca cùng tẩu tẩu dựa gần ra tới, còn lấp bắp kinh hãi.

Đãi thấy hắn tam ca sắc mặt, liền biết hắn vẫn là không cao hứng.

Hắn bước nhanh tiến lên, nói: “Tam ca, người tự mình đi nghiệm cái mã đi.”

Là không nghĩ làm cho bọn họ phu thê có cơ hội sinh ra không mau, chạy nhanh chi đi một cái.

Phục Đình như thế nào không biết hấn tâm tư, quét hấn liếc mắt một cái, lại quét liếc mắt một cái bên cạnh nữ nhân, không lên tiếng.

Hấn lần này đảo thật không tính tức giận.

Lần trước là bị gạt, hấn cảm thấy là bị chính mình huynh đệ cùng phu nhân hợp lại hỏa đương hầu chơi.

Lần này ngay trước mặt hấn, mắt thấy toàn bộ hành trình, rất cuộc như thế nào trong lòng nhiều ít hiểu rõ.

Nhưng dù sao cũng là quân nhu, hấn không thể nhiều lần từ nữ nhân này.

Tê Trì tay hợp lại một chút vạt áo, ở hấn bên cạnh người than nhẹ một tiếng: “Ta đã nhận sai, người nếu vẫn là không thoải mái, vậy chờ trở về lại phạt ta, tổng không thể tại đây trại nuôi ngựa kêu ta nan kham.”

Phục Đình mắt nhìn chăm chăm nàng, tâm nói: Hấn có nói qua muốn phạt nàng?

Nữ nhân này, lại cùng hấn chơi khởi lấy lui vì vào.

Bên cạnh la Tiểu Nghĩa không thật nhiều nghe, đã yên lặng tránh ra.

“Như thế nào, người vẫn là không thoải mái?” Tê Trì liếc hấn một cái, thanh càng mềm: “Dù sao ta không nghĩ kia phê mã trở thành ngoạn vật, cho người tổng so cấp Ung Vương cường.”

Nữ nhân thanh mềm, nhưng thẳng đến nghe xong câu này, Phục Đình mới rớt cuộc có chút mềm lòng.

Chính hắn cũng rõ ràng, kia một đám hảo mã, ở hắn trong tay so ở đám kia quyền quý trong tay cường.

Mặt bắc Đột Quyết như hổ rình mồi, kỵ binh là bắc địa nhất hữu lực cái chắn.

Hắn nhìn nàng mặt, mắt rơi xuống đi, lại thấy tay nàng.

Nàng lộ ở tay áo ngoại tay tuyết trắng, mu bàn tay thượng một ít hồng hết sức thấy được, là hắn phía trước nắm thật chặt.

Như vậy nhu nhược đáng thương bộ dáng, hắn nửa cái tự cũng nói không nên lời.

Tê Trì thấy hắn nửa ngày chưa nói một câu, liền lại lặng lẽ xem hắn.

Phục Đình thân chợt vừa động, làm như phải đi.

Nàng lập tức hỏi: “Đi nơi nào?”

Hắn dừng lại, khớp hàm bài trừ hai chữ: “Nghịêm mã.”

Nam nhân thanh âm lại thấp lại trầm, Tê Trì lại không nghe ra nhiều ít tức giận tới.

Nàng nhìn hắn đi hướng la Tiểu Nghĩ bóng dáng, nghĩ thầm ít nhất là chịu đi nghịêm mã, kia trước mắt nên xem như nhận.

Đến đây khi, mới lại hồi tưởng khởi phía trước kia một phen tiêu xài.

Nàng không khỏi cảm thấy buồn cười: Thật là thiên kim mua mã, cũng khó vì làm người nở nụ cười.

※

Trại nuôi ngựa sự, ồn ào huyền náo, âm ỉ một cả ngày.

Thẳng đến hôm sau sáng sớm, Lý Nghiên tới đỉnh các vắn an, nhìn thấy Tê Trì câu đầu tiên lời nói vẫn cùng này có quan hệ.

“Cô cô, người không biết hôm qua người cùng dưỡng đi rồi, có bao nhiêu người ở đi theo xem người.”

Hắn hôm qua dừng ở mặt sau, đi theo Tân Lộ thật vất vả mới hạ kia đài cao.

Bên trong những người đó đều đi theo hắn cô cô cùng dưỡng phía sau xem, suýt nữa đem nói cũng chặn.

Tê Trì sáng sớm đứng dậy, sát cửa sổ ngồi, nghe vậy chỉ là cười cười, vẫn chưa để ở trong lòng.

Loại này trường hợp, sinh ý trong sân kiến thức quá nhiều lần, tuy không hôm qua như vậy đại bút tích, nàng cũng sớm thói quen.

Trong tai, rồi lại nghe thấy một trận khe khẽ nói nhỏ ——

“Nghe nói sao? Hôm qua trại nuôi ngựa nhưng quá náo nhiệt.....”

Nàng hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, là hai cái vẩy nước quét nhà tỳ nữ ở trên hành lang rất có hứng thú mà nhàn thoại.

Đều truyền tới này đó tới tới trong tai.

Nàng nghĩ thầm: Cũng hảo, lường trước tai sau mấy năm Hãn Hải phủ đều hình cùng ngũ đông, hiện giờ cũng nên đương dương mi thổ khí một hồi.

“Tẩu tẩu.”

La Tiểu Nghĩ tới, hãn vừa vận nhìn thấy nàng tự cửa sổ nội lộ mặt, liền gọi một tiếng.

Tê Trì từ cửa sổ nội xem qua đi.

Hãn cười nói: “Thỉnh tẩu tẩu cùng thế tử tùy ta đi một chuyến.”

Xem hãn bộ dáng, đảo như là có cái gì chuyện tốt giống nhau.

Tê Trì quay đầu triều Tân Lộ vẫy tay, đứng dậy thêm kiện áo choàng, lãnh Lý Nghiên đi ra ngoài.

La Tiểu Nghĩ lãnh bọn họ cho thuê lại các, một đường không nhanh không chậm mà xuyên qua biệt viện.

Này biệt viện dựa gần trại nuôi ngựa kiến, hãn đi chính là điều gần nói, xuyên qua một phiến cửa nhỏ, liền đi vào trại nuôi ngựa.

Tê Trì còn đang suy nghĩ như thế nào lại đến trại nuôi ngựa tới, đảo mắt liền nhìn thấy một mảnh rào chắn.

Tân dựng li cộc, vòng một vòng lớn, bên trong là từng con màu lông ngắn nắp cao đầu đại mã.

Lý Nghiên bị hấp dẫn, đi mau vài bước qua đi, tay vịn li cộc trong triều xem.

La Tiểu Nghĩa đi đến rào chắn biên, dừng lại nói: “Tam ca nói, thỉnh tẩu tẩu cùng thế tử lựa chọn một con đương tọa kỵ.”

Tê Trì nhìn hần, trong lòng ngoài ý muốn.

Kia nam nhân thế nhưng sẽ có này an bài?

La Tiểu Nghĩa nhìn ra nàng không tin, cười nói: “Là thật sự, tẩu tẩu nếu sẽ cưới ngựa, thế tử cũng tới rồi nên có mã tuổi, cho các người tuyển một con là hần là.”

Này thật là Phục Đình an bài, ngày hôm qua nghiệm xong mã sau công đạo.

Hần mới đầu cũng ngoài ý muốn, nhưng Phục Đình nói mã đều là nàng mua, tất cả đều là của nàng, có cái gì không thể cấp.

Lý Nghiên nghe vậy, từ rào chắn biên quay đầu lại nói: “Nhưng ta mã kỵ còn không tốt.”

La Tiểu Nghĩa nói: “Sợ cái gì, tới bắc địa há có thể sẽ không cưới ngựa, ta và người dựng đều sẽ giáo người.”

Tê Trì nhìn nhìn đám kia mã, suy đoán kia nam nhân công đạo cái này khi biểu tình, thế nhưng cũng đoán không ra tới.

Trong lòng nhưng thật ra càng thêm yên tâm.

Hần lúc này, hần là là thật không nhúc nhích khí đi.

.....

Bầu trời như có như không mà phiêu khởi tiểu tuyết.

Phục Đình nắm dây cương, đánh mã vào trại nuôi ngựa.

Hôm qua Hãn Hải phủ ra tấn nổi bật, những cái đó quyền quý tranh nhau mời hãn đi yến tiệc, đều bị hãn cự.

Sau lại cùng Cao Lan Châu bốn quan viên nghị sự cả một đêm, nguyên lành ngủ mấy cái canh giờ, liền lại tới nữa nơi này.

Rất xa, nhìn đến rào chắn biên chỉ đứng la Tiểu Nghĩa.

Hắn một kẹp bụng ngựa, giục ngựa qua đi, lặc ngừng hỏi: “Mã tuyển hảo?”

La Tiểu Nghĩa sớm thấy hãn lại đây, gật đầu nói: “Cấp thể tử tuyển hảo một con, hãn đã qua cưỡi thử.”

Phục Đình bật thốt lên hỏi: “Nàng đâu?”

La Tiểu Nghĩa sững sốt, tiếp theo mới phản ứng lại đây hãn hỏi chính là hãn tẩu tẩu, triều nơi xa nhìn thoáng qua, nói: “Tẩu tẩu nói, thiếu tuyển một con đó là cấp trong quân thêm một cái kỵ binh, nàng chỉ kêu ta cấp thể tử tuyển cái thứ dùng, nàng chính mình liền không cần.”

Nói đến chỗ này, lại không cảm cảm khái: “Tẩu tẩu thật là ta đã thấy nhất thức đại thể nữ nhân.”

Phục Đình quay đầu triều nơi xa nhìn lại, thấy đứng ở nơi đó nữ nhân.

Nàng xa xa mà đứng ở trại nuôi ngựa một khác đầu, đang xem Lý Nghiên thí mã, cả người gắn vào áo choàng, bị tiểu tuyết mơ hồ thành một mảnh hồng ảnh.

Hắn nhìn, nghĩ hôm qua đủ loại.

Kỳ thật hắn lại nơi nào là khí nàng, khí chính là chính hắn.

Nếu không có hắn túng quăn, gì đến nỗi kêu nàng ra tiền.

Tuy nói túng quăn là thiên tai chiến sự gây ra, kia cũng là chuyện của hắn, không phải nàng.

Hắn hủy diệt trước mắt tuyệt tiết, trong tay dây cương một xả, hướng kia đầu qua đi.

Tê Trì chỉ nghe được một trận tiếng vó ngựa, quay đầu, thân vượt cao mã nam nhân đã tới rồi trước mặt.

“Người không chọn ngựa?” Hắn hỏi.

Nàng gật đầu, tâm nói không chọn mã không phải vì hắn được chứ, chẳng lẽ này cũng làm sai rồi?

Lại thấy hắn chân một vượt, từ trên ngựa xuống dưới.

Phục Đình xuống ngựa, đến gần nàng một bước, tiên triều kia đầu thí mã Lý Nghiên nhìn thoáng qua, mới vươn tay tới, bắt được nàng cánh tay.

Tê Trì bị hắn bắt lấy cánh tay, không rõ nội tình.

Hắn nắm nàng cánh tay kéo gần, một tay kia đáp thượng nàng eo, nói: “Dẫm dẫm.”

Tê Trì tuy nghi hoặc, lại vẫn là nâng lên chỉ chân dẫm ở bàn đạp.

Thân đột nhiên hướng lên trên nhắc tới, là nam nhân nâng lên nàng.

Còn chưa phản ứng lại đây, nàng người đã ngồi ở trên lưng ngựa.

Phục Đình một tay đề lại mã ngạch, nhìn nàng: “Này mã nhận người, ta đã hai lần ôm người đi lên, nó sẽ nhớ rõ người, về sau ta không cần phải thời điểm, người nhưng dùng nó.”

Tê Trì ngoài ý muốn, ngồi vẫn không nhúc nhích, một hồi lâu mới mở miệng: “Người làm ta dùng người mã?”

Ngay sau đó lại dư vị lại đây, là bởi vì nàng không chọn ngựa, kêu hấn tâm sinh cảm động không thành?

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng không cảm có cười, nhẹ giọng nói: “Ta có xe, không quá dùng mã.”

Phục Đình bỗng muốn nói: Vậy muốn dùng thời điểm dùng hảo.

Lại thấy nàng nhìn chăm chăm chính mình, khóe miệng mang theo cười, làm như chế nhạo hấn ý tứ.

Hấn chân vừa động, đứng thẳng, một tay quán lấy cương ngựa, một tay kéo nàng: “Kia xuống dưới.”

“Không.” Tê Trì rồi lại kéo lấy dây cương, mắt ở hấn trên người nhẹ nhàng mang quá, nói: “Ta hiện tại bỗng tưởng cười.”

Hấn khóe miệng vừa động, nhấp, nhìn chăm chăm nàng, buông ra tay.

Mã mại đề, chở nữ nhân ở đây trung đi từ từ.

Phục Đình đứng, hai tay luân phiên, sửa sang lại cổ tay áo thượng đai lưng, đôi mắt xem ở trên người nàng.

Nàng áo choàng dính một tầng tinh mịn bông tuyết, vui vẻ thoải mái mà đi xa.

Hắn vẫn luôn nhìn, thẳng đến phía sau có người chào hỏi, mới quay đầu lại.

Là cao lan đô đốc, hướng hắn thấy thi lễ, rồi sau đó phụ cận, nói nhỏ một phen.

Hôm qua trại nuôi ngựa thịnh hội, có một vị quý nhân tự Lạc Dương mà đến, chậm một bước, tới rồi mới biết được mã đã đều bị Hãn Hải phủ bao.

Hôm nay đối phương liền thác cao lan đô đốc đệ lời nói, tưởng từ trên tay hắn mua một con đi.

Trước mắt người đã đến.

Cao lan đô đốc nói xong, tránh ra hai bước.

Hắn phía sau vài bước ngoai, đứng một người khác.

Phục Đình xem qua đi, là cái tuổi trẻ nam tử, một bộ áo gấm, thúc ngọc quan, có chút quen mắt.

Hắn nhìn hai mắt, nhớ lên, là hôm qua đối diện độc trong phòng vẫn luôn đi ra môn tới nhìn chăm chăm Lý Tê Trì xem cái kia.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 21 Đông Đi

Đĩnh các nội, Thu Sương ngồi quỳ ở gương lược trước, từ tầng dưới chót lấy ra một quyển sổ sách.

Tê Trì ngồi ở một bên, tiếp nhận tới mở ra, một tay nắm bút, câu vài cái, lại thêm ngày gần đây ra trướng, khép lại sau lại trả lại cho nàng.

Thu Sương thu hồi tới, một mặt nói: “Gia chủ gần đây ra trướng một bút so một bút lớn.”

Tê Trì gật đầu: “Một chút không giả.”

Nếu không phải còn có rất nhiều sinh ý nhập trướng, như thế tiêu xài, sợ là sớm đã miệng ăn núi lở.

Thu Sương tuy cảm khái, rồi lại nhớ tới một kiện cao hứng sự tới, cười nói: “Lại nói tiếp, hôm qua nô tỳ nhìn thấy Ung Vương nhân khí vội vàng đi rồi, lúc trước cái kia đuổi theo khách xá hướng ngài cầu tình thế tử lão nô thế nhưng cũng ở, nghe nói người mua là thanh lưu huyện chủ, sắc mặt muốn nhiều nan kham có bao nhiêu nan kham.”

Tê Trì cười cười, cũng chưa nói cái gì.

Nàng luôn luôn cho rằng cho giáo huấn là đủ rồi, chỉ cần bọn họ không đồng nhất mà lại lại mà tam tìm việc, nàng cũng không đáng

bỏ đá xuống giếng.

Bên ngoài truyền đến âm ỉ chiêng trống thanh, nàng quay đầu triều ngoài cửa sổ nhìn liếc mắt một cái, phát hiện hôm nay khó được còn có ngày.

“Hôm nay là cái gì ngày lành không thành?”

Thu Sương nghe nàng hỏi, nghĩ nghĩ: “Nghe nói hôm nay là có cái cái gì tiết khánh, hình như là Cao Lan Châu địa phương hồ dân quá.”

Tê Trì minh bạch, tổ nghe Cao Lan Châu nội hồ dân nhiều, sẽ như thế náo nhiệt cũng không kỳ quái.

Bỗng nhiên nhớ tới hôm nay Lý Nghiên lại ở trại nuôi ngựa luyện cưỡi ngựa, nàng muốn đi xem, đứng dậy thêm y, kêu Thu Sương không cần đi theo, đi ra cửa phòng.

Ra đình các, theo lần trước la Tiểu Nghĩ mang nàng đi qua gần nói, xuyên qua biệt viện, một đường vào trại nuôi ngựa.

Mới vừa đi vào không xa, liền thấy ngòi trên lưng ngựa Lý Nghiên, một bên là đi theo mã hạ dạy hấn la Tiểu Nghĩ.

Lý Nghiên mã còn thực sợ người lạ, vẫn luôn nâng đề.

La Tiểu Nghĩ muốn giúp hấn ổn, đuổi theo chạy một đoạn, vạt áo tung, trong lòng ngực vô ý rút cái đồ vật ra tới.

Kia đồ vật bị phong một quyển, thẳng thổi ra đi hảo xa, đều mau rơi xuống Tê Trì bên chân.

Tê Trì liếc mắt một cái thấy đó là cái hậu giấy quyền sách, bị gió thổi khai nằm xoài trên nơi đó.

Nàng đến gần một bước, khom lưng nhặt lên.

Cầm ở trong tay, đập vào mắt liền thấy mặt trên rậm rạp tự, viết đến lớn nhỏ không đồng nhất, oai bảy tám vạn, lại đều là số lượng.

Chỉ nhìn hai mắt, nàng liền nhìn ra tới, này mặt trên là nhớ trưởng mục.

La Tiểu Nghĩa đã chạy tới.

Nàng hỏi: “Đây là người viết?”

Hắn duỗi tay tới bắt, cười đến thật ngượng ngùng: “Là ta viết, tẩu tẩu chê cười, ta niệm thư thiếu, tự viết đến xấu.”

Tê Trì đem quyền sách còn cho hắn, cái gì cũng chưa nói.

Trong lòng lại có chút buồn cười: Này đại khái là nàng gặp qua nhớ rõ nhất loạn trưởng.

La Tiểu Nghĩa kỳ thật không quá muốn gọi nàng thấy này quyền sách, hắn đem quyền sách thu vào trong lòng ngực, dịch hai hạ, đánh cái xóa: “Tẩu tẩu xem tiểu thế tử kị đến như thế nào?”

Tê Trì nhìn về phía cháu trai.

Lý Nghiên đã đánh mã lại đây, hắn trên người ăn mặc thật dày áo khoác, ngồi trên lưng ngựa, nắm chặt dây cương, khuôn mặt nhỏ đều đông lạnh đỏ.

Tự lần này tới Cao Lan Châu, hắn liền càng thêm sùng kính giống hắn dưỡng cùng là Tiểu Nghĩa như vậy nam nhi, đã nhiều ngày mỗi ngày đều tới trại nuôi ngựa luyện cưỡi ngựa.

Tê Trì thấy hắn có tâm mài giũa, liền tùy hắn đi.

Lúc này thấy hắn bộ dáng này, không khỏi lại có chút đáng thương.

“Còn muốn kiên trì luyện?” Nàng hỏi.

Lý Nghiên gật đầu.

La Tiểu Nghĩa cười nói: “Ta xem thế tử thật là quyết tâm muốn luyện hảo mã, hôm nay đều ngồi ở mặt trên mấy cái canh giờ không xuống dưới.”

Tê Trì cười cười: “Hảo, đây mới là Quang Vương phủ hảo nam nhi.”

Ngữ khí có chút cảm khái, đại khái là bởi vì nghĩ tới ca ca.

Lường trước hắn ca ca thấy nhi tử như vậy có kiên trì, cũng là cao hứng.

Nhoáng lên thần gian, Lý Nghiên dưới thân mã bỗng kinh lên, nâng lên đề.

Tê Trì hoàn hồn né tránh, bên cạnh một bàn tay duỗi lại đây, chế trụ mã miệng, thật mạnh một xả.

Nàng quay đầu, thấy Phục Đình.

Không biết hắn là khi nào đến, chợt liền từ nàng phía sau ra tới.

La Tiểu Nghĩ vội lại đây hỗ trợ: “Còn hảo tam ca tới kịp thời.”

Thẳng đến chấn kinh mã an phận, Phục Đình buông lỏng tay, liếc nhìn nàng một cái, lại xem một cái Lý Nghiên.

Lý Nghiên bị dọa một chút, mặt còn có chút trắng bệch, vội hỏi: “Cô cô không có việc gì đi?”

Tê Trì lắc đầu, tay vỗ một chút vạt áo.

Nàng một cái sẽ cưỡi ngựa, mới vừa rồi hẳn là có thể kịp thời tránh đi, chỉ là nếu không người kịp thời ra tay, sợ vẫn là sẽ chịu chút kinh.

Lý Nghiên chỉ sợ lại bị thương nàng, chạy nhanh đi xa chỗ luyện.

Tê Trì lúc này mới nhìn về phía bên cạnh.

Phục Đình đứng ở nơi đó, đang ở hoạt động ngón tay.

Vừa rồi kia một chút dùng điểm lực, thoáng xả một chút.

Cảm giác được nhìn qua ánh mắt, hẳn nâng lên mắt.

Nàng hỏi: “Người bị thương?”

“Không có.” Hắn tay cầm một chút, buông xuống.

Nàng tâm nói cái này mạnh miệng nam nhân, liền trên cổ như vậy trọng thương đều không, điểm này tiểu thương tự nhiên là đã không có.

“Thật không có việc gì?” Lại hỏi một câu.

Là vì cứu nàng rơi xuống, nàng không ngại vì hấn lại trị một lần.

Phục Đình nhìn nàng, cái tay kia nâng lên tới, ở nàng trước mặt nắm vài cái.

Ý tứ là chính người xem.

Tê Trì thấy hấn mu bàn tay thượng gân xanh, thon dài hữu lực nắm ngón tay, bỗng nhiên nhớ tới hấn lần trước gắt gao nắm tay nàng.

Tâm nói khó trách như vậy có sức lực, này thật là một con hữu lực tay.

Nàng nhìn vài mắt, dường như là thật không có việc gì, đôi mắt mới chậm rãi chuyển khai, đi xem Lý Nghiên.

Phục Đình thu hồi tay, cũng nhìn về phía Lý Nghiên.

Trại nuôi ngựa mà bất bình, cũng không tốt đi, hấn kỵ đến không vững chắc, vừa rồi còn bị cả kinh, nhưng vẫn là cúi đầu, gắt gao nắm dây cương, đến bây giờ cũng không có muốn xuống dưới ý tứ.

Nhìn không ra tới, tiểu tử này nhìn ngoan ngoãn, thế nhưng cũng có vài phần quật kích.

Mắt thấy kia mã lại muốn nâng đề, hấn đi nhanh qua đi.

Tê Trì tầm nhìn bỗng nhiên nhiều nam nhân thân ảnh.

Phục Đình đi qua đi, trước ổn định kia mã, đi theo Lý Nghiên đi rồi một đoạn, rồi sau đó vươn tay, ở hấn sau thắt lưng một phách: “Ngồi thẳng.”

Lý Nghiên hoảng sợ, ngẩng đầu thấy bên cạnh không phải là Tiểu Nghĩa, mới gọi một tiếng: “Dượng.”

Phục Đình lại bát một chút hấn chân: “Tùng chút.”

Lý Nghiên nhất nhất làm theo, không dự đoán được hấn dượng sẽ đột nhiên lại đây dạy hấn cưỡi ngựa, không cảm ngắc đầu triều Tê Trì nơi này xem ra.

Tê Trì hướng hấn khẽ cười lên, ánh mắt từ hấn trên người chuyển tới Phục Đình trên mặt.

Hấn nhìn Lý Nghiên dẫm đấng chân, sắc mặt nghiêm túc.

Này hai cái nam nhân, là nàng hiện giờ thân cận nhất người.

Nàng hy vọng bọn họ có thể càng thân cận càng tốt, tốt nhất thật sự như nàng suy nghĩ như vậy, thân như phụ tử.

Phục Đình dạy một lát, thấy Lý Nghiên kỵ đến khá hơn nhiều, liền đi rồi trở về, thật xa liền thấy Tê Trì mang cười mặt.

Hấn hỏi: “Người cười cái gì?”

Tê Trì trên mặt cười còn ở, thở dài nói: “A Nghiên không có cha mẹ, chỉ có thể từ ta mang theo, nhìn đến người chịu dạy hấn, ta cao hứng thôi.”

Phục Đình nghĩ thầm một chút việc nhỏ thế nhưng cũng có thể cao hứng, không khỏi liền nghe ra chút ý tại ngôn ngoại, nhìn chăm chăm nàng: “Chẳng lẽ người còn sợ ta đối hấn không tốt?”

Tê Trì ánh mắt khẽ nhúc nhích, tưởng nói sợ, nhưng như vậy đó là có vẻ không tín nhiệm hấn, cười có lệ câu: “Không thể nào.”

Phục Đình lại xem một cái Lý Nghiên, bỗng nhiên cảm thấy, nàng tựa hồ thực coi trọng cái này cháu trai.

.....

La Tiểu Nghĩa tiếp Phục Đình tay tiếp tục giáo Lý Nghiên, chờ hấn kỵ đến đệ tam vòng thời điểm, không dạy, ngừng ở chỗ đó cùng hấn nói nói mấy câu.

Tê Trì thấy Lý Nghiên nghe xong hấn nói sau, thân nâng một chút, tựa hồ đều tưởng xuống ngựa, nhưng do dự một chút, vẫn là ngồi trở lại đi.

Theo sau la Tiểu Nghĩa triều bên này đã đi tới.

Hấn vừa đi vừa cười nói: “Tẩu tẩu, hôm nay Cao Lan Châu có tiết khánh, không nghĩ chúng ta năm nay tới văn, nhưng thật ra tới xảo, trước mắt lúc này là nhất náo nhiệt, đáng tiếc tiểu thế tử quyết tâm muốn luyện mã không chịu đi, tẩu tẩu cần phải đi trong thành nhìn xem?” Hấn nói chỉ một chút kia đầu.

Cao lan đô đốc đang từ kia đầu lại đây, hấn chính là thấy mới lại đây.

Tê Trì nhớ tới phía trước nghe được quá kia trận chiêng trống thanh, đích xác thực náo nhiệt bộ dáng.

Nàng quay đầu, nhìn về phía bên người nam nhân: “Người có đi hay không?”

Phục Đình lắc đầu.

Hắn vốn chính là có việc, sắp phản hồi Hãn Hải phủ, hắn còn cần cùng châu trung quan viên nghị sự.

Tê Trì thở dài: “Ta đây cũng không đi, người đi ta liền đi.”

Phục Đình không cấm coi chừng nàng.

Vừa lúc cao lan đô đốc tới rồi trước mặt, giúp đỡ xin hỏi: “Không biết Đại Đô Hộ cùng phu nhân hay không muốn đi trong thành xem đánh giá tiết cảnh.”

Hắn ngón tay chuyển roi ngựa, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn là gật đầu.

Nghĩ nàng tới đây không lâu, không thấy thức quá, đi một chuyến cũng không sao.

Cao lan đô đốc liền vội vàng đi chuẩn bị.

Tê Trì đón nam nhân tầm mắt, thực hiện được giống nhau, mang lên mũ choàng.

La Tiểu Nghĩ cũng là hảo tâm, mắt thấy lần này mua mã sự tựa hồ không kêu hắn tam ca tức giận, là nghĩ sẵn này cơ hội lại kêu hắn tẩu tẩu cùng tam ca có thể đem lúc trước sự cùng nhau tiêu hết mới hảo, mới có thể như thế ân cần kiến nghị.

Hắn khi trước dẫn đường ra ngựa tràng, thấy hắn tẩu tẩu nhìn Lý Nghiên bên kia, sợ nàng lo lắng, riêng nói một câu: “Trại nuôi ngựa sẽ có người nhìn, tiểu thế tử sẽ không thật quăng ngã, tẩu tẩu nhưng yên tâm.”

Tê Trì gật đầu, đi theo Phục Đình rời đi trại nuôi ngựa.

※

Cao lan trong thành xưa nay chưa từng có náo nhiệt.

Trên đường cái nơi nơi là người, tạp thanh điếc tai.

Một chiếc xe ngựa sử đến đầu đường, lại khó có thể đi tới, đành phải dừng lại.

Màn xe xóc lên, Tê Trì từ bên trong đi xuống tới.

Nàng đứng yên, ngón tay nhéo mũi choàng xem một cái trên đường, không thể tưởng được này người thành phố sẽ nhiều như vậy, khó trách xe đã mất pháp đi tới mảy may.

Trước mắt vẫn là ban ngày, xem này tình hình, sợ là buổi tối cũng muốn đêm không cần đóng cửa.

Nàng hướng bên xem, liếc mắt một cái nhìn đến Phục Đình.

Tuy rằng người nhiều, nhưng hấn sinh cao, lại thân hình vĩ ngạn, mặc dù quanh mình có rất nhiều trải qua cao lớn người Hồ, hấn cũng là nhất xông ra cái kia.

Mã cũng là biết không hiểu rõ, chỉ có thể nghề khuôn vác thuê.

Phục Đình đem cương ngựa giao cho mặt sau cận vệ, sợ làm sợ người, đem sau thất lưng đao cũng giải xuống dưới, cùng nhau giao cho cận vệ ôm.

Cao lan đô đốc trú thường phục, ở phía trước cùng đi, đã cùng la Tiểu Nghĩa đi đến phía trước, không thấy bọn họ đuổi kịp, lại vội quay đầu lại làm thỉnh.

Tê Trì chậm rãi đuổi kịp.

Một đám người ở tầu hồ nhạc, phô cái nỉ thảm trên mặt đất. Một cái hồ nữ ngày mùa đông thế nhưng xuyên rất ít ở thảm thượng khiêu vũ, chọc đến mọi người sôi nổi nghỉ chân vây xem.

La Tiểu Nghĩ nhìn thấy, cũng không cảm tấm tắc hai tiếng.

Tê Trì đứng ở đám người biên nhìn thoáng qua, thoáng nhìn bên cạnh nam nhân thân ảnh, thấp giọng hỏi: “Đẹp?”

Phục Đình ngẩng đầu nhìn lướt qua, mới biết được nàng đang hỏi cái gì.

Không cảm xem một cái bên cạnh nữ nhân, tâm nói rõ ràng là nàng kêu hấn tới, hiện tại rồi lại hỏi hấn người khác đẹp hay không đẹp.

Hấn quét đến kia hồ nữ một đoạn đông lạnh đổ lên mắt cá chân, không biết như thế nào, liền nhớ tới một khác song tuyết trắng ngón chân, lại xem một cái bên người nữ nhân, cố ý nói: “Đẹp.”

Tê Trì xem hấn, hấn đầu nâng, ánh mắt dừng ở phía trước, tựa thật là đang xem kia hồ nữ bộ dáng.

Nàng không biết thật giả, cúi đầu, duỗi tay nhập tay áo, lấy ra chút bạc vụn, một chút rải đi ra ngoài.

Kia hồ nữ phát hiện có người tiền thưởng, lập tức dừng lại, mặt hướng Tê Trì bên này nói lời cảm tạ.

Tê Trì tay hợp lại mũ choàng, cười nói: “Nên thưởng, ai kêu ta phu quân nói người nhảy đến đẹp.”

Nói xong cười như không cười mà triều bên nhìn lại.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 22 Cũ Bộ

Tiết khánh qua đi, liền đến phản hồi Hãn Hải phủ nhật tử.

Biệt viện cổng lớn, tôi tớ nhóm ra ra vào vào, đem hành lý đưa lên ngựa xe.

Lý Nghiên bắt lấy bờm ngựa, bò lên trên chính mình kia con ngựa.

Hắn trước mắt đã kỵ đến không tới, lần này quyết tâm muốn chính mình kỵ hồi Hãn Hải phủ đi.

Ở trên ngựa ngồi định rồi sau, hắn nhìn về phía một bên: “Tiểu Nghĩa thúc, ta sợ cô cô lo lắng, lao người ở bên nhìn chút.”

La Tiểu Nghĩa đang ở lý chính mình cương ngựa, lần đầu tiên bị hắn như vậy xưng hô, tức khắc cười ra tiếng tới: “Liền hướng thế tử người kêu ta một tiếng thúc, ta cũng nhất định phải xem trọng người a.”

Lý Nghiên là xem ở hắn là dưỡng huynh đệ kết nghĩa, gọi một tiếng thúc cũng là hắn là, lại bị hắn trêu ghẹo ra ngượng ngùng tới, đánh mã đi theo mặt sau.

Tê Trì đứng ở xe ngựa bên, nhìn đến giờ phút này, mới quay đầu đăng xe.

Tân Lộ xem nàng sắc mặt, làm như không nhiều ít tinh thần, còn tưởng rằng nàng là quá lo lắng thể tử, một mặt đỡ nàng dẫm lên tảng, một mặt trấn an một câu.

Tê Trì lắc đầu, nghĩ nghĩ, đại khái vẫn là tiết khánh thượng, ở kia tòa cao trong đình ngòi hồi lâu bị phong.

Nàng trong lòng hiểu rõ, bước lên trong xe ngồi.

Phục Đình ra tới khi vừa lúc thấy nữ nhân lên xe thân ảnh.

Nhìn kia nói cửa xe mình buông xuống, hấn mới duỗi tay đi dẫn ngựa.

Một bên, cao lan đô đốc tiến đến bái biệt.

Phục Đình khóa ngòi đến trên ngựa, nghe hấn nói lời nói, một bàn tay ngón cái ấn thái dương.

Hấn vì vội vàng xuất phát, suốt đêm cùng bọn hạ quan nghị sự, căn bản không như thế nào ngủ.

Cao lan đô đốc bái biệt xong, cáo lui đi xuống, theo sát một người đã đi tới.

“Phục Đại Đô Hộ.”

Phục Đình tay dừng lại, nhìn người tới.

Thôi Minh Độ đứng ở trước ngựa, chính hướng hấn đáp khởi hai tay, ôn tồn lễ độ nói: “Lần này tới bắc địa trại nuôi ngựa, có thể kết bạn An Bắc Đại Đô Hộ là thôi mỗi chi hạnh, đặc tới bái biệt.”

Phục Đình trên dưới liếc hắt một cái, ôm quyền, hồi chính là quân lễ.

Rồi sau đó chân vừa động, đánh mã tới rồi xe bên.

Thôi Minh Độ xem qua đi khi, liền thấy hắt ngòi ở cao lập tức, dán ở xe ngựa bên.

Xe ngựa cửa sổ nhỏ bị cả người lẫn ngựa ngăn trở, cái gì cũng nhìn không thấy.

Cao lan đô đốc không nghĩ tới vị này Thôi thị trong đại tộc khách quý cũng tới tiễn đưa, bắt chuyện một câu: “Thôi thế tử hàng năm độc thân tới đây, năm nay khó được cùng Đại Đô Hộ nhất kiến như cố, định là sợ hắt đi rồi chính mình liền sẽ không thú vị.”

Thôi Minh Độ chuyển qua mắt tới, cười cười: “Xác thật.”

Nói xong lại xem một cái xe ngựa, thối lui hai bước, làm nói.

Bên trong xe, Tê Trì sớm đã nghe được bên ngoài thanh âm.

Nàng không bóc mảnh, chỉ là nghe.

Không nghĩ cái này Thôi Minh Độ hôm nay lại vẫn sẽ đến bá biệt một phen.

Chẳng lẽ hắt còn muốn cùng Phục Đình kết giao không thành?

Cùng nàng từng có hôn ước người nếu cùng nàng hiện tại phu quân kết giao, kia không khỏi liền có chút buồn cười.

Nàng lười biếng mà dựa, bỗng nhiên nhớ tới cao lan đô đốc mới vừa rồi nói.

Nhớ rõ lúc trước Hà Lạc hầu phủ tới từ hôn, lý do đó là Hà Lạc hầu thể tử coi trọng người khác, kiên trì muốn lui. Hiện giờ rồi lại nói hấn là hàng năm độc thân tới đây, chẳng lẽ là hôn sau bất hòa?

Nàng ở trong lòng cười một chút, lại cũng chỉ là tưởng tượng thôi, đối bọn họ Thôi gia sự cũng không quan tâm, dù sao đều đã cùng nàng không quan hệ.

Ngựa xe thượng lộ.

Thẳng đến lúc này, Tê Trì mới bóc hạ màn.

Một hiên khai rèm vải liền thấy được nam nhân bội khoan đao vòng eo.

Là bởi vì Phục Đình so thường lui tới ly xe muốn gần, nàng cơ hồ đuổi ra tay là có thể đụng tới hấn sau thất lưng đao.

Hướng lên trên xem, dán gần, cửa sổ cách đã chặn hấn mặt.

Nàng cũng nhìn không thấy cái gì, liền buông xuống màn.

.....

Một hàng rồi đi Cao Lan Châu.

Đuổi ban ngày lộ, vẫn luôn không có tạm dừng quá.

Không biết bao lâu, ngày đều đã nghiêng.

Phía sau bỗng nhiên truyền ra Lý Nghiên một tiếng dò hỏi: “Đó là ai?”

Ngựa xe lúc này mới ngừng.

Tê Trì bóc mảnh nhìn ra đi, liền thấy Phục Đình tự trước mắt đánh mã đi ra ngoài.

Bên đường là tảng lớn hoang vắng mà, hấn mã kỵ thật sự mau, một đường trì đi xuống, rất xa kéo ra một đạo bụi đất.

Nàng vẫn luôn nhìn, thẳng đến hấn ở hoang dã kia đầu lạc mã, phát hiện nơi đó còn có người ngồi trên lưng ngựa.

Ly đến quá xa, chỉ có thể nhìn ra người nọ xuyên thân hắc y, giống cái điểm đen.

Lý Nghiên đánh mã tới gần nói: “Cô cô cũng thấy? Mới vừa rồi chính là thấy người kia mới dừng lại.”

Tê Trì tâm nói khó trách hấn vừa rồi đang hỏi đó là ai.

La Tiểu Nghĩa tự phía trước quay đầu, thấy bọn họ đều nhìn kia đầu, giải thích nói: “Tẩu tẩu yên tâm, là người quen, đó là tam ca cũ bộ, liền ở tại phía trước không xa ngựa đầu trần trên.”

Tê Trì lúc này mới minh bạch, ngay sau đó rồi lại kỳ quái, nhìn về phía hấn: “Đã là người quen, vì sao người không đồng nhất nói qua đi?”

La Tiểu Nghĩa cười cười, tay xả hai xuống ngựa tông: “Điều chín đã lâu như vậy, cũng liền không đáng tái kiến không phải.”

Hấn xưa nay là cái sẽ làm người, Tê Trì là biết đến. Một khi đã như vậy nói, kia đó là thật không nghĩ thấy, nàng cũng liền không hỏi.

Liền mấy câu nói đó công phu, Phục Đình đã đánh mã đã trở lại.

Tê Trì lại hướng kia đầu xem, người nọ đã đi rồi.

Nàng buông mình, vỗ một chút yết hầu, cảm thấy có chút khát nước.

Ngồi một lát, lại thấy ngựa xe chưa động, nàng thò người ra xuống xe, mới phát hiện đại gia đã tại chỗ nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Bên đường một cây thô trắng trọc thụ, Phục Đình ý ở nơi đó, đang ở rút rượu tắc.

Tê Trì gọi Tân Lộ đi mang nước túi, đi qua đi, ánh mắt dừng ở hấn trong tay Tửu Đại thượng.

Nhớ tới tới khi sự.

Phục Đình thoáng nhìn bên cạnh người nữ nhân vật áo mới biết được nàng xuống xe, nâng lên mắt, nhìn đến nàng chính nhìn chăm chăm chính mình trong tay Tửu Đại.

“Nhìn cái gì?” Hấn hỏi.

Nàng mắt thấy lại đây, không trả lời, ngược lại nhẹ nhàng hỏi câu: “Người sau lại, nhưng có cho người khác uống qua?”

Hấn nháy mắt liền minh bạch nàng đang nói cái gì.

Tới trên đường, nàng uống một ngụm.

Lưu lại một câu: Cái này, đừng lại cho người khác uống lên.

Dĩ vãng hấn thường cùng tả hữu cùng uống cùng thực, này một thời gian xuống dưới, lại đích xác không lại cho người khác động quá.

Hôm nay là có chút mệt, tưởng uống khẩu rượu đề nâng cao tinh thần, mới lại đem ra.

Phục Đình ngón tay thường thức rượu tắc, dứt khoát đem Tửu Đại đưa đến bên miệng, dùng nha cắn, nhìn chăm chăm nàng.

Không đáp, từ nàng đoán.

Tê Trì nhìn hẩn.

Nam nhân thả lỏng hai chân dựa thụ, ngậm Tửu Đại, lại không uống, liền như vậy nhìn nàng.

Nàng đoán hẩn nhất định là cố ý, chính là không nghĩ trả lời.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 23 Túng Hóa

Tào Ngọc Lâm đi vào một chuyến, thực mau lại ra tới, lại thấy trước mắt hai người biểu tình hình như có chút cổ quái.

Phục Đình nhìn chăm chăm Tê Trì, Tê Trì lại không xem hắn, chuyên tâm đùa nghịch chính mình áo choàng cổ áo thượng hệ mang.

Nàng cũng không thật nhiều hỏi, đi qua đi nói: “Tẩu tẩu, đi ta trong phòng ngồi một lát đi, bên trong ấm áp chút.”

Tê Trì lúc này mới đứng lên, nhìn mắt Phục Đình.

Hắn chân động một chút, làm nàng qua đi: “Đi thôi.”

Tào Ngọc Lâm lại đây duỗi tay đem nàng đỡ.

Tê Trì bị đỡ, xuyên qua quây sau kia phiến cửa nhỏ.

Bên trong có hai gian nhà ở, một gian là bếp hạ, một gian là chỗ ở.

Thế nhưng là liền ở một chỗ, có thể thấy được nơi này đơn sơ.

Tào Ngọc Lâm chính mình cũng biết, vừa rồi riêng sửa sang lại một chút, mới thỉnh Tê Trì tiến vào.

Tê Trì ở nàng kia trương tiểu trên giường ngồi xuống, nhìn một vòng trước mắt bịt kín căn nhà nhỏ, vừa lúc phương tiện nói chuyện, hỏi: “Người cũng cùng Tiểu Nghĩa bọn họ cùng nhau kết bái?”

Tào Ngọc Lâm không ngồi, chỉ ở nàng trước mặt đứng, đáp: “Chưa từng, nhưng ta cũng tùy la Tiểu Nghĩa gọi Đại Đô Hộ một tiếng tam ca.”

Nàng nói chuyện khi trên mặt vô bao lớn biến hóa, Tê Trì cảm thấy nàng nhất định là cái không lớn nói giống người.

Trong lòng lặng lẽ dư vị một chút, nguyên lai là tùy la Tiểu Nghĩa kêu, kia nghĩ đến hẳn là cùng la Tiểu Nghĩa càng thân cận.

Tiếp theo lại hỏi: “Kia vì sao sống một mình tại đây đâu?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Dĩ vãng bị thương, vô pháp ở trong quân hiệu lực, liền tới nơi này.”

Nói xong quan sát đến Tê Trì thần sắc, nàng biết đây là xuất thân tôn thất một vị huyện chủ, lo lắng nàng lần đầu tiên tới rồi này chuột oa giống nhau chỗ ở sẽ ghét bỏ.

Lại thấy Tê Trì chỉ là nhìn nàng, đang nghe nàng nói chuyện, cũng không mặt khác biểu tình, mới thoáng yên tâm, lại nói: “Tẩu tẩu còn có cái gì muốn biết, cứ việc hỏi đó là.”

Tê Trì nói: “Cũng không có gì, chỉ là mới vừa nhận thức người, muốn nghe xem chuyện của người.”

Tào Ngọc Lâm trầm mặc một cái chớp mắt, nói: “Chuyện của ta, nói mấy câu liền có thể nói xong rồi.”

Nàng hiện giờ tuy đã rời đi trong quân, lại còn tiếp tục vì Phục Đình hiệu lực.

Này một gian rượu lư, là cái mua bán địa phương, cũng phương tiện bất luận kẻ nào xuất nhập.

Nàng tại đây bán rượu mà sống, kỳ thật cũng âm thầm vơ vét tứ phương tin tức.

Lần trước Phục Đình tới khi, nhắc tới chạy mất mấy cái Đột Quyết thám tử, cần đề phòng mặt bắc có dị động.

Tào Ngọc Lâm vơ vét tới rồi chút tin tức, ở trên đường đợi mấy ngày, hôm nay vừa lúc chờ đến Phục Đình trải qua, báo cho hắn.

Đột Quyết bên kia nhưng thật ra không có gì dị động, Phục Đình sở dĩ phòng đến như thế nghiêm mật, là bởi vì bắc địa hiện giờ đã có điều hồi hoãn.

Khoảng thời gian trước lại an trí đại lượng lưu dân, trừ bỏ trong quân, còn có rất nhiều ngụ lại.

Một khi đầu xuân khai hoang, đó là dân sinh sống lại rất tốt cơ hội, ngàn vạn không thể kêu chiến sự làm hỏng.

Tê Trì nghe được nơi này mới hiểu được chân tướng.

Hết thấy đều là vì bắc địa một lần nữa hảo lên thôi.

Trong lòng trầm tư, nâng lên mắt, lại thấy Tào Ngọc Lâm chính nhìn chằm chằm nàng, mắt cũng không chớp một chút.

Nàng không cảm sờ một chút mặt, vẫn chỉ là nóng lên: “Làm sao vậy?”

Tào Ngọc Lâm đôi mắt lúc này mới động, nói: “Ta chưa bao giờ gặp qua giống tẩu tẩu như vậy đẹp người.”

Tê Trì không cấm cười rộ lên, không dự đoán được nàng sẽ nói ra lời này tới, suýt nữa muốn tưởng chính mình bệnh tăng thêm.

Cổ tình nàng lại sinh đến anh khí, đứng ở trước mặt nói loại này lời nói, như là bị cái nam tử khen giống nhau.

Tào Ngọc Lâm cho rằng nàng không tin, gật đầu nói: “Thật sự, ta dĩ vãng không thể tưởng được cái dạng gì người có thể xứng đôi tam ca, hôm nay nhìn thấy tẩu tẩu sẽ biết.”

Tê Trì cười đến càng sâu: “Ta lần đầu tiên nghe nói loại này lời nói.”

Tự nàng gả cho Phục Đình tới nay, nghe nhiều là Phục Đình xuất thân hàn vi, không xứng với nàng, loại này lời nói thật là đầu một hồi nghe.

Tào Ngọc Lâm thấy lời nói đã nói được đủ nhiều, sợ nàng sẽ mệt, xoay người phải đi: “Tẩu tẩu nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài.”

“Ừừừ,” Tê Trì gọi lại nàng, lại xem một lần này nhà ở, hỏi: “Người bán rượu sinh ý chính là không tốt?”

Là cảm thấy nàng cuộc sống này quá đến có chút quá kham khổ.

Tào Ngọc Lâm cũng không phủ nhận: “Là, nhưng ta chỉ biết bán rượu, mặt khác cũng sẽ không, miễn cưỡng sống tạm thôi.”

Tê Trì nghĩ thầm, trong quân xuất thân người, là khéo đưa đẩy không đứng dậy.

Cũng khéo, kêu nàng gấp gờ.

Nàng nói: “Người nếu tin ta, ta chỉ điểm người một phen, có lẽ có thể kêu người mua bán làm được càng tốt một ít.”

Tào Ngọc Lâm nửa tin nửa ngờ mà nhìn nàng.

Tê Trì từ trong tay áo lấy ra một con túi tiền tó, đưa qua đi.

“Tẩu tẩu tiền ta không thể thu,” Tào Ngọc Lâm đẩy một chút: “Tam ca mỗi lần tới đều cho.”

Tê Trì nói: “Này chỉ là chút tiền lẻ, cho người làm tiền vốn, lại cũng không phải bạch mượn, ta cũng là muốn thỉnh người hỗ trợ.”

Tào Ngọc Lâm do dự một chút, lúc này mới duỗi tay tiếp.

Nhận được trong tay, chỉ cảm thấy nhẹ như hồng mao, nghĩ thầm xem ra thật là tiền lẻ, mở ra vừa thấy, lại sửng sốt.

Vài Trương Phi tiền.

Này ở trong mắt nàng là tiền lẻ?

.....

Phục Đình đi ra ngoài nhìn mắt ngày, lại trở về liền thấy Tào Ngọc Lâm từ bên trong ra tới.

“Tam ca yên tâm, tẩu tẩu đã ngủ hạ.”

Hắn gạt đầu, nhìn mắt kia phiến cửa nhỏ, hỏi: “Người đi vào lâu như vậy, cùng nàng nói cái gì?”

Tào Ngọc Lâm do dự một chút, nói: “Tẩu tẩu hỏi ta một ít chuyện cũ thôi.”

Cầm tiền sự chưa nói.

Là Tê Trì công đạo, dù sao phải làm không phải chuyện xấu, nàng cũng liền đáp ứng không tiết lộ.

Phục Đình trước đây trước Tê Trì ngồi quá cái kia then trên ghế ngồi xuống, cởi xuống sau thắt lưng đao, cầm ở trong tay.

Một bàn tay ngón cái chống vỏ đao, để khai, lại khấu trở về.

Tào Ngọc Lâm xem hấn như là ở tổng cổ thời gian, chỉ là vì chờ vị kia tẩu tẩu nghỉ ngơi.

Nàng đi theo Phục Đình nhật tử không thể so la Tiểu Nghĩa đoản, lại vẫn là đầu một hồi thấy hấn ở trừ chiến sự bên ngoài sự tình thượng như thế có kiên nhẫn.

Thẳng đến Tân Lộ ra tới báo: Dục đã chiêm hảo.

Phục Đình mới đứng dậy, đem bội đao lại khấu hồi sau thắt lưng, vào quây sau kia phiến cửa nhỏ.

※

Tê Trì nhợt nhạt mà ngủ một giấc.

Này phòng nhỏ chỉ có môn có thể thấu nhập quang, nàng ngủ đến không tốt, thực mau liền tỉnh.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 24 24

Bởi vì Tê Trì trận này bệnh, hồi trình này một đường hành thật sự chậm, ở dịch quán kéo hai ngày không nói, mỗi khi ngựa xe thượng nói mấy cái canh giờ còn sẽ tạm dừng nghỉ ngơi một phen.

Trước mắt, lại ngừng ở trên đường.

Trước mắt liền một cái nói, tả hữu đều là ruộng dốc cánh đồng hoang vu, trước không có thôn sau không có tiệm.

Nếu không có vì nghỉ ngơi mà nghỉ ngơi, cũng thật không phải cái thích hợp tạm dừng địa phương.

La Tiểu Nghĩ ngồi ở khô trên cỏ, hướng về phía bên cạnh cười: “Tam ca cũng thật đủ đau tẩu tẩu, muốn ở thường lui tới, chúng ta một cái qua lại đều đi xuống tới.”

Hắn cân nhắc, phía trước sự nhất định là đều đi qua.

Chuyến này dẫn hắn tẩu tẩu ra tới một chuyến, thật đúng là mang đúng rồi.

Phục Đình ngồi ở chỗ đó, ngựa đầu rót khẩu rượu, tắc thượng rượu tắc khi quét hắn liếc mắt một cái: “Quản hảo chính người sự.”

La Tiểu Nghĩ cười tức khắc cương, biết hắn tam ca nói chính là chuyện gì, duỗi tay vuốt cái mũi, không lời gì để nói.

Phục Đình bình thường không nói cái này, đều là nam nhân, không đáng nói này đó phong hoa tuyết nguyệt thị phi, hôm nay cũng là khó được đem hấn một quân.

Đem xong hấn, cũng liền đứng dậy đi rồi.

Tê Trì mới từ trong xe xuống dưới, Thu Sương cùng Tân Lộ đều ở bên đi theo, Lý Nghiên cũng đón đi lên.

“Cô cô lại vẫn không hảo thấu, này bắc địa thiên cũng quá độc ác.” Hấn lo lắng mà nhìn cô cô mặt, dựa sát vào nhau đến nàng bên cạnh tới.

Tê Trì hợp lại bó sát người thượng áo choàng, sờ một chút hấn đầu, trên người đích xác còn có chút vô lực.

Đôi mắt nhìn này mở mang địa phương, lại nghe xong hấn nói, nàng không cấm liền nhớ tới Phục Đình từng nói qua câu kia: Có biết bắc địa lợi hại.

Nàng than nhẹ một tiếng, tâm nói cũng không phải là, nhỏ giọng nói thầm: “Sớm biết còn không bằng không tới nơi này.”

“Vậy ngươi lại vì sao phải tới?” Bổng nhiên đã bị tiếp lời nói.

Tê Trì quay đầu, thấy nói chuyện Phục Đình.

Lý Nghiên nhìn thấy hấn tới liền tránh ra, Tân Lộ cùng Thu Sương cũng cùng nhau thôi lui đi.

Chỉ là bệnh trung một câu bức tức ngữ, không ngờ thế nhưng bị hấn nghe được.

Nàng là lâu đài suy nghĩ qua đi mới quyết định tới, lại sao lại bởi vì một hồi tiểu bệnh liền sinh ra lui bước.

Nàng đôi mắt dao động khai, không xem hấn, thấp thấp nói: “Thuận miệng oán giận một câu thôi.”

Phục Đình cũng không để ý, hấn lại đây vốn cũng không là vì nói cái này.

Thấy nàng trên mặt còn có bệnh sắc, ngữ khí bất giác liền nhẹ: “Vì sao phải xuống dưới?”

Tê Trì nhìn về phía hấn: “Muốn chạy động một chút, đã ở trong xe buồn một đường.”

Phục Đình nghe giọng nói của nàng, thế nhưng giác ra vài phần đáng thương tới, không giống như là ở trong xe ngồi một đường, đảo như là bị đóng một đường, không khỏi buồn cười.

Hấn xem một cái tả hữu, nói: “Đi thôi, đừng quá xa.”

Tê Trì dẫm lên khô khốc cỏ tranh đi ra ngoài, đi được rất chậm.

Phục Đình ở nàng mặt sau đi theo.

Đỉnh đầu có ngày, chiếu xuống dưới, kéo ra người bóng dáng.

Nam nhân bóng dáng nghiêng lớn lên một đạo đầu tại bên người, Tê Trì thấy, cố ý dùng chân dẫm đi lên.

Vị trí kia, làm như vừa lúc dẫm lên hấn trên vai.

Nàng có chút buồn cười, cố ý vô tình mà triều sau xem một cái, hỏi: “Hấn Hải phủ ở đâu cái phương hướng?”

Phục Đình duỗi tay chỉ một chút.

Tê Trì theo hấn chỉ nhìn thoáng qua, trừ bỏ hoang dã, cái gì cũng không phát hiện.

“Người không nhìn lầm?” Nàng cố ý hỏi.

Phục Đình nhìn nàng: “Đây là ta địa phương.”

Đúng rồi, không sai, nơi này là hấn thiên hạ.

Nàng đã sớm nghe nói, hấn sớm nhất chiến công cũng là ở chỗ này lập, một trận chiến phá ngàn quân, dương oai vạn dặm, cho đến quan bá Đại Đô Hộ.

Nàng dẫm lên bước chân, ở trong lòng nói: Nơi này, sớm hay muộn cũng sẽ là của nàng.

Lại đi phía trước đi một đoạn, nàng dưới chân dẫm lên bóng dáng dừng lại.

“Có thể, trở về đi.” Hấn bỗng nhiên nói.

Tê Trì quay đầu lại, nhìn thoáng qua đi ra địa phương, nói: “Ta vừa mới đi rồi vài bước.”

“Có phong.”

Nàng đành phải gật đầu, biết đã làm hành trình rơi xuống rất nhiều, vạn nhất lại kêu bệnh tăng thêm càng phiền toái, xoa người trở về.

Trải qua hấn bên người khi, riêng đình một chút, liếc hấn một cái nói: “Tạ phu quân quan tâm.”

Phục Đình nhìn nàng đi ngang qua nhau, đứng ở chỗ đó, dương khóe môi.

Biết nàng kia kính cẩn đều là làm được.

Tê Trì đã đi trở về đi.

Gió thổi một chút, phía trước trên mặt đất cỏ tranh đều bị thổi trúng đong đưa lên.

Phục Đình triều nàng vừa rồi trạm địa phương lại xem một cái, đột nhiên sắc mặt rùng mình.

Hắn vài bước đi qua đi, thân một bên, ngưng thần lắng nghe.

Tê Trì đang chuẩn bị đăng xe, chợt nghe một trận hô gào, không biết là từ đâu cái địa phương truyền đến.

Quay đầu liền thấy một bên mọi người tại chỗ rút khởi, nhanh chóng lên ngựa bối.

Phục Đình đi nhanh lại đây, đỉnh mày ép xuống, ánh mắt sắc bén như đao.

Hắn tay huy một chút, một đội người không tiếng động mà ra.

Dư lại mấy người canh giữ ở xe bên.

Hắn xoay người lên ngựa, xem một cái Tê Trì: “Ở chỗ này chờ ta.”

Lời nói chưa hết, mã đã tưng ra.

Chưa bao giờ gặp qua như thế trận trượng, Tân Lộ cùng Thu Sương một tả một hữu đứng ở Tê Trì phía sau, cũng không dám lên tiếng.

Lý Nghiên đi tới, thanh cũng bắt giắc phóng thấp: “Cô cô, có phải hay không xảy ra chuyện gì?”

Tê Trì ngón trở đầu ở bên môi, ý bảo hẳn không cần ra tiếng.

Trong tai lại nghe thấy được kia trận hô gào thanh, làm như có người ở cầu cứu.

Nàng xa xa trông ra, chỉ thấy được một trận bụi đất tự nơi xa mà đến, bụi đất phía trước mờ hồ có thể nhìn ra có xe có mã, phụ trọng vật, nhỏ bé như điểm người ở chạy như điên, chính hướng nơi này tiếp cận.

Nửa đường, Phục Đình nhân mã đã vọt qua đi.

“Là thương đội.” Nàng đã nhìn ra, thấp giọng nói.

Phục Đình giục ngựa nhảy lên cao điểm.

Trước mắt vó ngựa chạy như bay, la Tiểu Nghĩa hướng trở về báo: “Tam ca, là đàn tán phỉ, cướp một đám hồ thương, trách bọn họ mệnh không tốt, kêu chúng ta gặp gỡ.”

Hắn hỏi: “Nhưng huề binh khí?”

“Huề.”

Phục Đình tức mi mắt lạnh, tự sau thắt lưng rút đao ra: “Một cái không lưu.”

Bắc địa từ tao ngộ ôn tai, toát ra không ít nạn trộm cướp, nhưng đều bị hấn binh mã nhất nhất tiêu diệt.

Không nghĩ hôm nay còn có thể gặp được một đám còn sót lại.

Tự nhiên một cái đầu không thể lưu.

.....

Trên đường, Tê Trì kiên trì ở bên cạnh xe đứng đó một lúc lâu, là vì xác nhận kia thương đội nơi phát ra.

Thực mau nàng liền biết, kia không phải nàng thương đội.

Bởi vì nghe thấy được hồ ngữ, đó là một đám hồ thương.

Thu Sương ở bên nhỏ giọng nói: “Còn hảo không phải gia chủ.”

Nàng tâm nói không phải nàng cũng không phải chuyện tốt, cái nào kinh thương nguyên ý gặp gỡ loại sự tình này.

Thực mau, tiếng gió, thảo tiếng vang, hỗn loạn thường thường làm cho người ta sợ hãi tiếng vang truyền tới.

Nàng thấy Lý Nghiên còn đứng ở bên người, cảm thấy không ổn, triều Tân Lộ cùng Thu Sương xem qua đi: “Lên xe.”

Hắn là Quang Vương phủ duy nhất huyết mạch, nửa điểm sơ xuất cũng ra không được, nếu không nàng không mặt mũi nào đối mặt nàng chết đi ca ca.

Tân Lộ Thu Sương hiểu ý, vội tả hữu đỡ Lý Nghiên, đưa hắn đi lên.

Lý Nghiên đi lên, xốc rèm cửa vội vàng gọi: “Cô cô cùng nhau đi lên.”

Tê Trì bước đi đăng xe, chợt thấy tả hữu thủ vệ quân cận vệ trừu đao, mới phát hiện đã có mấy người hướng nơi này vọt tới.

Mã chấn kinh, xe thẳng lay động, nàng không rảnh nghĩ nhiều, trước đem Lý Nghiên dùng sức đẩy đi vào.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 25 25

Một đội cận vệ đem quanh mình nhanh chóng rửa sạch xong, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

La Tiểu Nghĩa cùng Lý Nghiên đã thuận miệng xả xong rồi một phen nhân sinh nguy hiểm, Tân Lộ cùng Thu Sương cũng rút cuộc hoãn lại đây xuống xe ngựa, lại không người thấy Đại Đô Hộ cùng phu nhân bóng dáng.

Mọi người cũng không chỗ có thể tìm ra, chỉ có thể đợi tại chỗ chờ.

Hồi lâu, mới nhìn thấy hai người một trước một sau mà lại đây.

La Tiểu Nghĩa lập tức liền trêu ghẹo nói: “Tam ca định là hảo sinh trấn an tẩu tẩu đi.”

Lý Nghiên vừa nghe, nghĩ đến cô cô vì hấn bị kinh, vội vàng đón đi lên.

Tê Trì đi ở phía trước, mắt rũ, chỉ chuyên tâm xem lộ.

Lý Nghiên tới rồi trước mặt, chỉ thấy trên mặt nàng hồng điểm điểm một mảnh, ngay cả đôi môi cũng là đỏ tươi ướt át, kia bên môi lại câu lấy một mặt nhàn nhạt cười, không hiểu ra sao: “Cô cô làm sao vậy, vì sao gặp hiểm còn có thể cười ra tới?”

Tê Trì ngẩng đầu, làm như mới hoàn hồn, điều một chút đầu nói: “Không có việc gì, người còn nhỏ, mặc hỏi nhiều.”

Lý Nghiên nói: “Nhưng dưỡng nói ta đã là cái nam nhân.”

Nói hận không thể đem chuỗi này chủy thủ lấy ra tới cho nàng nhìn xem.

Tê Trì cười cười, tâm nói kia cũng chờ gặp cái nữ nhân, mới xem như chân chính nam nhân.

Tưởng xong, nàng lặng lẽ triều mặt sau nhìn lại.

Phục Đình đem đao khẩu đến trên eo, tay bắt lấy cương ngựa, đôi mắt nhìn lại đây.

Nàng bị hấn nhìn, liền lại nghĩ tới lúc trước sự, nhớ tới hấn nghiền nàng mỗi khi, mắt còn nhìn chăm chăm nàng bộ dáng.

Bỗng nhiên cảm thấy, này nam nhân miệng liền như người của hấn giống nhau cường hấn.

Trên môi còn có chút tê dại, nàng không cảm nhấp một chút.

Trước đó, nàng cũng không biết một người nam nhân đôi môi có thể như thế nóng bỏng.

Đến sau lại, nàng rút cuộc ở kia phiến băng bên hồ bình phục hơi thở, vẫn là bị hấn lôi kéo đứng lên.

Hấn cúi đầu hỏi: Không thể đi rồi?

Sao lại không thể đi rồi, nàng liền giành trước một bước chính mình đi trở về tới.

Nàng quay lại mắt tới, không hề nhìn, đề y đăng xe.

Phục Đình nhìn nàng bước lên xe, khoe miệng không tự giác liệ hạ.

Cúi đầu xả một chút vạt áo, nơi đó nhú một mảnh, là bị tay nàng dùng sức trao nhẵn.

Hắn hoài nghi có phải hay không chính mình quá mức phát hỏa chút.

Một bên bỗng nhiên thò qua tới la Tiểu Nghĩa mặt.

“Tam ca, người mồm mép như thế nào bị thương?” Hắn còn tưởng rằng là trừ phi thời điểm thương đến, cẩn thận mà nhìn hai mắt, nói thầm: “Này cũng không giống như là binh khí thương a.”

Phục Đình mặt lạnh, quét hắn liếc mắt một cái: “Lên đường.”

La Tiểu Nghĩa bị này hai chữ cắt đứt, liền biết hắn là không nghĩ nhiều lời, đành phải không hỏi nhiều.

※

Nửa đường gặp gỡ phi sự, lúc sau liền không còn có tạm dừng.

Một ngày sau, ngựa xe vào Hãn Hải phủ.

Đi qua quá lớn phố, còn chưa đến Đại Đô Hộ phủ, một hàng tạm dừng.

Phục Đình lặc mã, làm những người khác hộ tống ngựa xe hồi phủ, chỉ kêu la Tiểu Nghĩa tùy hắn lập tức nhập trong quân đi.

Chuẩn bị lại bát người với bắc đĩa toàn cảnh tra rõ một lần.

Vì dân sinh chuyển biến tốt đẹp, chẳng sợ chính là chỉ còn một cái đồ bày bạ cũng muốn nhỏ.

La Tiểu Nghĩa tất nhiên là biết hấn từ trước đến nay sấm rền gió cuốn, ôm quyền lãnh mệnh, liền phải cùng hấn đi.

Phục Đình lại không nhúc nhích, tiên triều xe ngựa nhìn thoáng qua.

Cửa sổ cách màn hình nửa xóc chưa xóc, Tê Trì mặt chỉ lộ một nửa, chính nhìn hấn.

La Tiểu Nghĩa mắt sắc mà ngấm thấy, hắc hắc cười hai tiếng, biết điều mà đánh mã đi trước: “Ta đi phía trước chờ tam ca.”

Tê Trì đem màn hình khơi mào, nhìn ra đi.

Một đường xuống dưới, lúc này mới có cơ hội cùng hấn nói chuyện.

Nàng thấp thấp hỏi: “Người cứ như vậy đi?”

Nói xong vươn căn ngón tay, điểm một chút môi.

Chỉ hấn hạ môi, nơi đó nàng cắn một ngụm, phá da, tinh tế một chút vết máu, đã kết vảy.

Nàng cũng không nghĩ tới kia một ngụm lại vẫn cắn đến rất trọng.

Phục Đình mắt nhìn chăm chăm nàng, ngón cái ấn một chút môi nói: “Không đáng ngại.”

Hắn trong quân quần thúc cực nghiêm, không ai dám nhàn thoại.

Tê Trì liếc hắn một cái, thấp thấp nói câu lời nói.

Thật sự quá thấp, Phục Đình không nghe rõ, hỏi: “Cái gì?”

Nàng nhìn hắn, mắt vừa động, ý bảo hắn gần sát.

Hắn quét liếc mắt một cái tả hữu, tự lập tức thoáng cúi người, gần sát, rốt cuộc nghe thấy nàng nói cái gì.

Nàng nói: Ta bỗng không nghĩ cần, là người thân quá hung, kêu ta không thở nổi.

Một câu, kêu Phục Đình nháy mắt nhớ tới lúc ấy, hắn không cảm nhìn mắt nàng môi.

Nghĩ thầm: Có lẽ lần sau nên nhẹ một ít.

Tê Trì thấy hắn không ra tiếng, chỉ nhìn chăm chăm chính mình, không tự giác mà mím môi.

Phục Đình thấy, ngón cái lại đề đề môi, nhin một tia cười, quay đầu ngựa lại, nói: “Đi rồi.”

Tê Trì nhẹ nhàng ỷ ở cửa sổ cách biên, mắt nhìn hắn giục ngựa mà đi thân ảnh, ngón tay nắm góc áo.

Trong lòng nghĩ: Nàng hiện giờ, có tính không là đã thành công lấy lòng đến hắn.

Thẳng đến xe ngựa trọng lại sử đi ra ngoài, trong mắt lại vô nam nhân bóng dáng, nàng mới hoàn hồn, buông vải màn, hướng ra ngoài gọi một tiếng Thu Sương.

Thu Sương vén rèm tiến vào, nàng tinh tế phân phó vài câu.

Là muốn Thu Sương thế nàng lưu tâm trong quân quét sạch tán phỉ tin tức.

Thu Sương không rõ nguyên do: “Gia chủ vì sao phải lưu tâm cái này?”

Tê Trì cười: “Thấy được kinh thương hảo thời cơ.”

Trên đường gặp được kia một đám tán phỉ, kêu nàng thấy rõ Phục Đình hộ thương quyết tâm, hiện giờ bắc địa nhu cầu cấp bách chuyển biến tốt đẹp, đối bất luận cái gì một cái thương nhân mà nói, đều là tuyệt hảo cơ hội.

Nàng ỷ vào là hãn phu nhân tiện lợi, được tiên cơ, há có thể không nắm chắc.

Thu Sương bừng tỉnh đại ngộ: “Gia chủ là muốn đem ở bắc địa mua bán làm đại không thành?”

Tê Trì lắc đầu, đầu chỉ, nàng ở Cao Lan Châu khi liền nghĩ, nơi này tiếp giáp ngoại bang, có lẽ còn có thể lớn hơn nữa.

.....

Lại trở lại bên trong phủ, hết thấy như cũ.

Nhà chính lạnh một thời gian, hiện giờ lại thiêu thương ẩm áp than hỏa.

Tê Trì rốt cuộc có thể bỏ đi thật dày áo choàng.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 26 26

Tê Trì tuy có một bức kiêu nhu diện mạo, thân thể đậy lại là tốt, không mấy ngày, bệnh đã rất tốt.

Nàng ở trong phòng uống xong rồi cuối cùng một chén được, buông chén, Thu Sương vừa lúc tự ngoại mà về.

“Gia chủ, La tướng quân lãnh điều tra người một đêm tuần mà trăm dặm, hành sự thực mau, đã đi trước trở về một đám.” Nàng phụ cận, nhỏ giọng bẩm: “Nô tỳ mới vừa đi hỏi thăm qua, đều nói không tái ngộ đến đạo tặc.”

Tê Trì một mặt dùng khăn xoa tay, một mặt nghe.

Thu Sương lại nói: “La tướng quân chính miệng nói, lúc trước Đại Đô Hộ vì diệt phỉ ba tháng cũng chưa hồi qua phủ, ngày ấy còn hội ngộ thượng mấy cái nhiều nhất xem như cá lọt lưới, lường trước là thật không có.”

Tê Trì tự Cao Lan Châu một chuyến sau khi trở về, cũng riêng người hỏi thăm một phen dĩ vãng bắc địa tình hình.

Sớm nhất bắc địa bùng nổ ôn dịch là tự mục đàn bên trong bắt đầu, rồi sau đó một đường lan tràn đến toàn cảnh, có người nói là thiên tai, cũng có người nói là Đột Quyết cố ý vì này, nhưng cũng không thể khảo chứng.

Lúc sau cùng đường càng ngày càng nhiều, liền không thể tránh né mà xuất hiện giết người cướp của đạo phỉ.

Phục Đình sát phạt quyết đoán mà phái quân bao vây tiểu trù, ngay sau đó liền dẫn thân vào ngăn cản Đột Quyết xâm lấn.

Lường trước này mấy cái còn sót lại cũng chính là lúc ấy nương chiến sự chỗ trống mới trộm sống sót.

Hiện giờ tới xem, những cái đó thương lộ hẳn là an toàn.

Nàng buông khăn nói: “Đem bản đồ mang tới.”

Thu Sương quay đầu đi lấy tới, ở nàng trước mắt triển khai.

Kia mặt trên, nàng đã dùng chu sa tiêu ra lộ tuyến tới, đều là lúc ấy Phục Đình chỉ cho nàng xem.

Thu Sương xem một cái kia bản đồ, hỏi: “Gia chủ muốn ở bắc địa mở rộng mua bán, còn muốn tiếp tục làm ban đầu dân sinh nghề?”

Tê Trì gật gật đầu: “Ban đầu mua bán tự nhiên còn muốn tiếp theo làm, hơn nữa muốn tuyển dụng hảo hóa. Bắc địa dân sinh gian nan, yêu cầu chính là kéo dài dùng bền hảo vật, người kêu phía dưới cửa hàng về sau lợi áp một thành, chỉ bán chất tốt. Hàng ngon giá rẻ, trước mắt tuy là ít lời lãi, nhưng không ra nửa năm, sở hữu bá tánh đều sẽ nhận chúng ta hiệu buôn đồ vật, sẽ không lại xem nhị gia.”

Thu Sương xưng là, âm thầm ghi tạc trong lòng.

Đây là vì lâu dài suy nghĩ, về sau tự nhiên đều sẽ lại kiếm đã trở lại.

Tê Trì tinh tế nghĩ kỹ rồi quy hoạch, vẫy tay, gọi nàng đưa lối tại lại đây.

Thu Sương cuốn thượng bản đồ gần sát, nghiêm túc nghe xong, tiếp theo liền sợ hãi cả kinh, hô nhỏ: “Gia chủ còn muốn đem mua bán làm ra biên cảnh đi?”

Tê Trì ngón trỏ che miệng: “Hiện giờ ở Đô Hộ Phủ trung càng muốn hết sức cẩn thận, ngàn vạn không thể để lộ một dính điểm tin tức biết không?”

Thu Sương liên tục gật đầu, nàng vào phòng khi liền môn đều đóng lại: “Gia chủ yên tâm, từ xưa thương nhân vị thấp, nô tỳ tuyệt không sẽ kêu Đại Đô Hộ biết được nửa phần.”

Tê Trì lúc này mới lộ cười, trấn an nàng: “Không có việc gì, ần ta nói xuống tay đi làm đi.”

Nàng lúc ban đầu buôn bán khi, là bị buộc bắt đắc dĩ, nhưng chiếm xuất thân chỗ tốt, có cũng đủ tiền vốn, có thể thực mau lập ổn gót chân, lại mắt xem lục lộ, thiện lấy thời cơ, mới có thể phát triển trở thành hiện giờ thế.

Nhưng vô luận như thế nào, người nếu nhát gan, đều cuối cùng là chẳng làm nên trò trống gì.

Nếu lúc trước không có bán ra kia một bước, hôm nay Quang Vương phủ sớm đã không phải Quang Vương phủ.

Hiện giờ, cũng muốn có gan bán ra kia một bước mới được.

Thu Sương được phân phó phải đi.

“Đúng rồi,” Tê Trì ra bên ngoài nhìn ra đi: “Hắn đã trở lại không có?”

Thu Sương tự nhiên biết là đang hỏi ai, hỏi: “Thời điểm đã không còn sớm, lường trước Đại Đô Hộ liền mau trở về.”

Tê Trì không lên tiếng, ở trong lòng tưởng, không biết hắn lần này có thể hay không lại trực tiếp lại đây.

Đã nhiều ngày Phục Đình tuy vội vàng xuất nhập trong quân, nhưng thật sự tùy thời đều bớt thời giờ lại đây.

Liền ở hôm qua, còn lại đây cùng nàng cùng ăn bữa cơm.

Lúc ấy hai trương tiểu án bãi ở bên nhau, hai người cũng ngồi ở cùng nhau.

Nàng ở hắn bên cạnh người ngồi, hỏi hắn: Trước kia ta không ở khi, ngươi đều ăn cái gì?

Hắn đáp đến giản lược: Cùng thường nhân vô dị.

Nàng liền biết, đó là ăn không hảo.

Một cái Đại Đô Hộ sao nên cùng thường nhân ăn vô dị.

Hắn tựa cũng ý thức được chính mình nói lậu, cầm chiếc đũa không hề ngôn ngữ.

Nàng không cảm cười rộ lên, muốn cho hắn nhiều lời một ít chuyện cũ, nhưng hắn lại không chịu nói, cuối cùng chỉ chuyên chú mà nhìn nàng nói: Lần sau.

Lần sau liền lần sau đi, dù sao tương lai còn dài.

Tê Trì đem trước mắt bản đồ thu hồi tới, chính mình thường lật xem sổ sách cũng cùng nhau khếp lại điệp hảo, làm Thu Sương đều phóng hảo lại đi ra ngoài, miễn cho bị hấn tới khi thấy.

※

Ở trong quân nghe xong tra rõ tán phỉ hồi báo sau, Phục Đình trì mã trở về phủ đệ.

Hấn đem cương ngựa giao cho tôi tớ, vừa muốn vào cửa, la Tiểu Nghĩa đánh mã tới.

“Tam ca, trong quân có người một phong thư!”

Phục Đình dừng bước: “Nơi nào gửi thư?”

La Tiểu Nghĩa xuống ngựa, bước nhanh lại đây: “Nói ra người sợ là không tin, lại là cái kia Ung Vương.”

Nói tự trong lòng ngực lấy ra kia tin hàm đưa qua.

Phục Đình nhìn lướt qua, không tiếp.

Hấn cùng Ung Vương xưa nay không lui tới, duy nhất từng có giao thoa đó là lần trước ở Cao Lan Châu cạnh mua ngựa một chuyện.

Tuy rời xa nhị đều, hấn đối trong triều hoàng thân hậu duệ quý tộc lại cũng có điều hiểu biết.

Ung Vương là đương kim thánh nhân thân chất, ỷ vào cùng thiên gia huyết thống thân cận, xưa nay kiêu căng ương ngạnh, làm người khí lượng nhỏ hẹp, gửi thư có thể có cái gì lời hay, nhất định là bởi vì mua mã sự sinh oán trách thôi.

“Không xem, người xem đi.” Hấn nói.

La Tiểu Nghĩa cũng không khách khí, lập tức liền mở ra, vừa nhìn vừa niệm mà nhìn cái đại khái, trong miệng di một tiếng: “Cái này Ung Vương lại là tới xin lỗi?”

Phục Đình vốn đã chân bước vào môn, lại xoay người lại.

La Tiểu Nghĩa thấy hấn nhìn, lại đi xuống nhìn hai mắt, liền minh bạch: “Ta nói như thế nào, nguyên lai cũng là ám phúng, mặt ngoài là nói nhà hấn tiểu tử khi dễ quá tiểu thế tử, tới xin lỗi, lại nguyên lai là tưởng nói tẩu tẩu mua mã là hiệp tư trả thù hấn, cũng thật có mặt.....”

Lời nói lú lo chặt đứt, tin đã bị Phục Đình đoạt qua đi.

Hấn cầm ở trong tay chính mình nhìn.

Ung Vương ở tin trung nói hấn dạy con không nghiêm, khiến nhi tử bắt nạt Quang Vương thế tử, càng trí với thanh lưu huyện chủ mang theo Quang Vương thế tử xa tránh bắc địa.

Nhưng mà đều bất quá là ấu tử vô trượng, hài đồng chơi nháo thôi, gì đến nỗi kêu thanh lưu huyện chủ nhớ không quên? Liền cái dân gian chất kho đều nguyện vì nàng xuất đầu không nói, sau lại lại vẫn kêu hấn ở rất nhiều quyền quý trước mặt chiết mặt mũi.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 27 27

Sáng sớm hôm sau, ngoài thành một gian cửa hàng.

Tê Trì mang mũ có rèm, ở bình phong mặt sau lẳng lặng mà ngồi.

Bình phong ngoài, là ăn mặc viên lãnh bào Thu Sương ở cùng liên can thương nhân nói năng tân định ra an bài.

Một hồi kế hoạch vừa mới nói xong, liền nghe bên ngoài dần dần âm ỉ lên.

Mọi người người một lời, ta một ngữ, thảo luận Thu Sương vừa mới nói phải làm ngoại cảnh mua bán sự ——

Có người thở dài nói: “Phải làm ngoại cảnh mua bán nói dễ hơn làm.”

Thu Sương hỏi: “Thương đội, nhân thủ đều đã bị đủ, có gì không dễ dàng?”

Người nọ mặt triều bình phong nói: “Chủ nhân có điều không biết, ở bắc địa xuất cảnh buôn bán, là yêu cầu Đại Đô Hộ phủ ra cụ bằng chứng.”

Nhất thời những người khác cũng sôi nổi phụ họa: “Đúng là như thế.”

Tê Trì từng câu từng chữ toàn nghe vào trong tai.

Thực mau, Thu Sương vào được, thấp thấp nói: “Gia chủ đều nghe thấy được?”

Nàng gật đầu, bái hai xuống tay.

Thu Sương đi ra ngoài, đem người đều phân phát.

Tê Trì đứng dậy, đi ra bình phong, đem trên đầu mũ có rèm mang hảo.

Thu Sương phản hồi đến nàng trước mặt: “Gia chủ, nghe nói không chỉ có muốn Đại Đô Hộ phủ ra cụ bằng chứng, vẫn là muốn Đại Đô Hộ bản nhân tự mình phê mới được, này nhưng như thế nào cho phải?”

Tê Trì nghĩ nghĩ: “Đi về trước lại nói.”

Ra cửa, bước lên xe ngựa.

Thu Sương theo kịp khi, vừa lúc thấy nàng tháo xuống mũ có rèm, nhìn nhìn nàng sắc mặt nói: “Gia chủ làm như ngủ đến không tốt.”

Tê Trì bất đắc dĩ ân một tiếng.

Tự nhiên ngủ đến không tốt, tối hôm qua từ thư phòng rời đi sau, trở lại trong phòng nàng bị nhốt nhiều một đêm, cũng không có nghĩ thông suốt kia nam nhân đến tột cùng là chuyện như thế nào.

Thậm chí sau lại còn mấy lần đứng ở cửa triều thư phòng nhìn qua đi, nơi đó vẫn luôn chưa lượng ngọn đèn dầu, nàng không biết kia nam nhân là ngủ hạ, vẫn là ở tối tăm ngòi, động tĩnh gì cũng không có.

Thoạt nhìn làm như không có việc gì phát sinh, nhưng tổng cảm thấy kia cũng không phải hẳn nên có bộ dáng.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, tổng cảm thấy không thích hợp.

Không nghĩ hôm nay sáng sớm tới này cửa hàng thương nghị mua bán sự, thế nhưng lại nói đến muốn hẳn bản nhân thân phê bằng chứng.

Nàng không cảm than xả giận tới, nhin không được lại tưởng: Hẳn rốt cuộc là làm sao vậy.

Xe ngựa sử đi ra ngoài, Thu Sương ngồi đi xe ngoại.

Không bao xa, nàng cách rèm cửa nhỏ giọng nói: “Gia chủ, phía trước làm như gặp gỡ Đại Đô Hộ nhân mã.”

Tê Trì bóc màn ra bên ngoài xem, vừa lúc mau đến cửa thành, không thấy được Phục Đình, chỉ nhìn đến mấy cái vượt mã túc chỉnh cận vệ ở dưới thành chờ.

Liên này một lát công phu, đã là gặp gỡ.

Một chuyến Cao Lan Châu hành trình, Phục Đình cận vệ sớm đã nhận biết phu nhân ngựa xe, lập tức có người giục ngựa tiến lên tới hỏi: “Chính là phu nhân ở trong xe, hay không muốn thông tri Đại Đô Hộ?”

Tê Trì nghĩ nghĩ, thông tri tất nhiên muốn hỏi nàng là từ đâu mà đến, còn muốn che lấp, liền nhỏ giọng hỏi Thu Sương: “Này phụ cận nhưng có cái gì nơi đi?”

Thu Sương bóc mảnh, đề thấp thanh hồi: “Chỉ có gian chùa, gia chủ hỏi cái này làm cái gì?”

Tê Trì nói: “Người liên cùng bọn họ nói, ta là muốn đi chùa, khiến cho bọn họ như thế đi thông tri Đại Đô Hộ.”

Thu Sương buông mảnh, như thế bên ngoài hồi phục.

Cận vệ xưng là đi trở về.

Thu Sương bên ngoài kêu xa phu xoay phương hướng, chạy tới phụ cận chùa.

Kia chùa liên ở lán giềng gần cửa thành một tòa phong thế nhẹ nhàng tiểu trên núi, cũng không xa, thực mau liên tới rồi.

Tê Trì tự trong xe xuống dưới, đập sơn môn thêm đá, vào chùa chiêm trung.

Đại Hùng Bảo Điện ít ỏi mấy cái khách hành hương, toàn ở quỳ lạy cầu cái gì.

Duy độc nàng một người, chỉ ở tượng đắp trước đứng, cuối cùng cảm thấy quá mức đột ngột chút, mới ở đệm hương bồ thượng quỳ xuống.

Quỳ xuống tới khi, trong lòng suy nghĩ, mới vừa rồi đã kêu cận vệ thông tri Phục Đình, cũng không biết hẳn có thể hay không lại đây.

Không biết bao lâu, bên cạnh có nữ khách hành hương ở khe khẽ nói nhỏ, không ngừng hướng cửa điện chỗ vọng.

Phía sau có người tự ngoài điện vào cửa.

Tê Trì không nhúc nhích, thẳng đến bên cạnh người xuất hiện hình bóng quen thuộc, mới nghiêng đầu nhìn thoáng qua, thấy nam nhân trên đùi cặp kia nhìn quen màu đen hồ ủng.

Nàng vạch trần mũ sa, lộ ra mặt tới xem hấn: “Người đã đến rồi.”

Thế nhưng như là nhẹ nhàng thở ra, hấn chung quy vẫn là tới.

Phục Đình vừa rời tự ngoài thành trong quân mà đến, chỉ ở cửa thành tạm dừng một chút, liền nghe cận vệ tới báo nói gặp được phu nhân đi chùa.

Tê Trì đoan đoan chính chính quỳ gối đệm hương bồ thượng, mặt hướng về phía hấn.

Mặt khác khách hành hương đều nhìn bọn họ.

Hấn ở bên cạnh đi lại một bước, quét liếc mắt một cái phật tượng, hỏi: “Vì sao tới bái cái này?”

Tê Trì suy nghĩ một chút, đáp: “Vì bắc địa cầu phúc.”

Phục Đình mắt nhìn chăm chăm nàng, trong tay roi ngựa ở trên đùi nhẹ nhàng một gõ, không quá tin: “Ta nhớ rõ người không tin số mệnh.”

Tê Trì thế nhưng bị hấn nói ở, nàng xác thật cũng không bái thần cầu Phật, nàng chỉ tin nàng chính mình.

Nếu thật cầu Phật liền hữu dụng, nàng nhất định nghiêm túc cầu ông trời mở mắt, làm cho nàng biết được này nam nhân lúc này đang suy nghĩ cái gì.

Nàng quay mặt đi, đối diện phật tượng, hợp nhau song chưởng: “Ta đây liền cầu hỏi Phật Tổ, ta phu quân chính là đối ta ẩn dấu chuyện gì.”

Nói xong quay đầu, đôi mắt nhìn hấn.

Không phải đang hỏi Phật, là đang hỏi hấn.

Phục Đình cầm căng thẳng, lại thả lỏng, nói: “Không có việc gì.”

Tê Trì đứng lên, tránh đi tả hữu khách hành hương tầm mắt, tinh tể mà nhìn hấn biểu tình, nhu nhu hỏi: “Chính là ta làm sai cái gì, chộc người không mau?”

Trên mặt hấn lại cái gì cũng nhìn không ra tới, chỉ có một đôi mắt là trầm.

“Không có.” Thanh cũng là trầm.

Nàng ngàn dặm xa xôi tới đến cậ nhờ hấn, là hấn là, sao lại có sai.

Là hấn một phen xuống dưới, sai đem nàng lấy lòng trở thành chân tình thôi.

Nghĩ đến đây, trên mặt hấn càng thêm không có biểu tình, trong lòng cười lạnh, là cảm thấy chính mình có chút buồn cười.

Cho nên không bằng không nói, nói cũng bất quá là đồ tăng không mau, thân là một người nam nhân, chỉ đương không có việc gì phát sinh là được.

Tê Trì nhìn không ra manh mối, cũng hỏi không ra đồ vật tới, chỉ ở trong lòng suy tư.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 28 28

Phục Đình đã hồi lâu không lại đến quá nhà chính.

Tê Trì một mặt nghĩ, một mặt nhìn Tân Lộ đem trước mắt chậu than từ trong phòng đi đi ra ngoài.

Nhoáng lên, thiên đều đã không còn như vậy lạnh.

Nàng đẩy ra cửa sổ, ở trong phòng chậm rãi đi lại.

Nhớ tới Lý Nghiên tới tìm nàng khi nói qua, Phục Đình đi hỏi hẳn lời nói khi, nhắc tới Ung Vương đã tới tin.

Kia nam nhân tâm tư thâm trầm, nhất định là tin lộ ra cái gì dấu vết để lại kêu hắn phát hiện.

Lại là Ung Vương.

Này một bút, nàng nhớ kỹ.

Thu Sương vào cửa, bấm báo nói: “Gia chủ, người đã đến.”

Tê Trì xách xách thần, ở ghế ngồi xuống, liền thấy một người theo ở phía sau vào cửa.

Người tới một thân hắc y, đầy mặt anh khí, hướng nàng ôm quyền chào hỏi: “Tẩu tẩu.”

Là Tào Ngọc Lâm.

Tê Trì cười cười: “Hồi lâu không thấy.”

Tào Ngọc Lâm gật đầu, tự hoài gian lấy ra một khối cuộn da dê tới: “Tẩu tẩu phía trước kêu ta hỗ trợ sự đã làm tốt, tất cả tại này mặt trên.”

Thu Sương tiếp, đưa đến Tê Trì trong tay.

Nàng cầm ở trong tay mở ra, mặt trên là dùng tiểu bút ký hạ ngoại cảnh sản vật, một ít địa phương đại khái tình hình.

Lần trước ở rượu lư biết được Tào Ngọc Lâm thiện thám thính tin tức, nàng liền động tâm tư, thỉnh nàng hỗ trợ lưu tâm một chút ngoại cảnh tình hình.

Lúc ấy nhưng thật ra không tưởng quá nhiều, là vì làm nàng an tâm tiếp thu chính mình cấp tiền vốn, cũng là nghĩ giấu nghề dự phòng.

Không nghĩ hiện giờ đưa tới đúng là thời điểm, nàng muốn khoách tân mua bán, chính yêu cầu cái này.

Nàng thu hảo, duỗi tay nhập tay áo.

Trước mắt Tào Ngọc Lâm nhìn thấy, giành trước mở miệng nói: “Tẩu tẩu chớ lại đưa tiền, này vốn chính là lấy tiền thế tẩu tẩu làm sự.”

Tê Trì tay liền đem ra, không cùng nàng khách khí: “Người hiện tại mua bán làm được như thế nào?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Ít nhiều tẩu tẩu đề điểm, lại cho tiền vốn, đã khá hơn nhiều.”

“Nói đến cái này,” Tê Trì nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Người nhưng nguyện tùy thương đội đi lại?”

“Thương đội?”

Nàng gật gật đầu: “Ta tưởng người nếu yêu cầu xuất nhập thám thính tin tức, tất nhiên muốn khắp nơi đi lại, nếu đi theo thương đội hành tẩu sẽ phương tiện rất nhiều, Thu Sương nhận thức chút thương hộ, làm nàng vì người dẫn tiến hảo.”

Nói tự nhiên chính là nàng chính mình thương đội.

Nàng nghĩ Tào Ngọc Lâm xuất thân trong quân, là có thân thủ, thám thính tin tức khi lại yêu cầu che lấp thân phận, mà nàng trước mắt vừa lúc lại yêu cầu dùng người, có thể nói một công đôi việc.

Thu Sương ở bên nhận được ý bảo, lập tức nói tiếp: “Đúng là, tào tướng quân nếu nguyện ý, điểm cái đầu có thể, nô tỳ sẽ tự vì ngài an bài.”

Tào Ngọc Lâm hơi suy tư liền đáp ứng rồi, ôm quyền nói lời cảm tạ: “Tẩu tẩu nghĩ đến chu đáo, như vậy nhưng thật ra phương tiện rất nhiều.”

Nói đến chỗ này, nàng nhớ tới Phục Đình, quay đầu hướng ra ngoài xem một cái nói: “Không biết tam ca khi nào trở về, ta nếu tới, lý nên là muốn bá kiến.”

Tê Trì nghe nàng nhắc tới kia nam nhân, liền lại nghĩ tới hiện giờ cùng hắn tình hình, điều một chút đầu: “Người nếu muốn gặp hắn, ở

chỗ này là đợi không được, còn phải tự mình đi tìm hấn.”

Tào Ngọc Lâm sửng sốt, làm như không tin, đây là bọn họ phu thê nhà ở, sao lại đợi không được hấn?

Nhưng xem Tê Trì sắc mặt cũng không giống nói giỡn, nàng nhin không được lắm miệng hỏi một câu: “Tẩu tẩu chính là cùng tam ca sinh ra khắp khiêng?”

Tê Trì tay nâng một chút, ý bảo Tân Lộ cùng Thu Sương đều đi ra ngoài, mới cười nói: “Không có gì, người chớ có nghĩ nhiều.”

Phu thê gian sự tình, nàng cũng không nghĩ kêu quá nhiều người biết.

Tào Ngọc Lâm chưa nói cái gì, trong lòng lại cảm thấy không hấn là.

Lúc ấy ở rượu lự, Phục Đình như vậy nàng là xem ở trong mắt, rõ ràng là thực để ý vị này tẩu tẩu, nếu không có gì, khả năng không lớn sẽ như vậy.

Nàng cũng sẽ không nói cái gì lời hay, chỉ có thể chiếu chính mình đối Phục Đình hiểu biết tới trấn an: “Tam ca bất đồng nam nhân khác, cô lang giống nhau tính tình, từ trước đến nay nói thiếu làm nhiều, lường trước tẩu tẩu là bị ủy khuất. Nhưng hấn là cái đình trọng tình trọng nghĩa hán tử, nếu cưới tẩu tẩu, liền tuyệt không sẽ đối tẩu tẩu kém.”

Nói đều là thật sự lời nói.

Nàng là chính mắt thấy Phục Đình như thế nào từng bước một đi đến hôm nay.

Hắn là cái khác làm hết phận sự quân nhân, có thể vì người chấn đao chấn thương, nhưng chỉ sợ không quá sẽ ở ngoài miệng hồng như vậy nũng nịu thê tử.

Tê Trì hướng nàng cười cười, gật gật đầu, xem như nghe lọt được.

Nàng biết kia nam nhân đối nàng không kém, đó là trước mắt, cũng nguyện ý làm nàng che chở, nhưng nàng muốn làm sao ngăn là không kém.

Nàng muốn chính là hắn sủng nàng, ái nàng, đem nàng đặt ở đầu quả tim.

Như vậy, mới có thể toàn tâm toàn ý về phía nàng.

Ước chừng, là nàng quá lòng tham đi.

Nàng quay đầu, đôi mắt dừng ở ngoài cửa sổ một đoạn lấy ra cảnh cây thượng, trên mặt cười dần dần liếm đi.

Trong lòng nghĩ, không thể lại như thế đi xuống.

※

Tào Ngọc Lâm rời đi kia gian nhà chính sau, vẫn luôn chờ ở Đô Hộ Phủ tiền viện.

Nàng cũng có kiên nhẫn, không sai biệt lắm đợi sắp có hai cái canh giờ, mới chờ đã đến người.

Phục Đình từ Phủ Môn ngoại đi vào, bước xuống sinh phong.

Nàng bước nhanh tiến lên, ôm quyền: “Tam ca.”

Phục Đình dừng bước, thấy nàng ở, nháy mắt trầm mi: “Có việc?”

Không có việc gì nàng sẽ không đột nhiên đi vào Hãn Hải phủ.

Tào Ngọc Lâm vội nói: “Không có gì đại sự, ta tới đưa tin tức, thuận tiện cũng là thăm một chút tẩu tẩu.”

Phục Đình lúc này mới tung mặt mày.

Hắn mắt hướng hậu viện phương hướng đảo qua, trầm mặc một cái chớp mắt, hỏi: “Nàng như thế nào?”

Tào Ngọc Lâm đồn một chút, mới biết được hắn là đang hỏi ai, càng thêm chứng thực trong lòng ý tưởng, nói: “Tam ca sao không chính mình đi xem?”

Phục Đình khước miệng giường lên, trong tay roi ngựa xoay một chút: “Vội.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 29 29

Tê Trì trở lại trong phòng khi, Tân Lộ vừa mới điểm thượng chân đèn.

Nàng sửa sửa tóc mai, miễn cho bị nhìn ra tới cái gì, có trong hồ sơ tịch đầu trên đoan chính chính ngồi quỳ.

Tân Lộ cười nói: “Xem gia chủ bộ dáng, nhất định là hảo sinh cùng Đại Đô Hộ nói chuyện qua.”

Đều biết gần đây Đại Đô Hộ không lại đây, các nàng làm nô tỳ không dám nhiều lời, nhưng thấy hôm nay gia chủ đã chủ động đi qua, có chuyện gì tất nhiên cũng không có, trong lòng cũng là cao hứng.

Tê Trì nghe vậy nhẹ nhàng cười, không lời gì để nói.

Nàng cũng tưởng hảo sinh cùng hấn nói một câu, nhưng từ đâu mà nói lên.

Vốn chính là vì cháu trai, vì ca ca di nguyện tới, nàng tổng không thể lừa hấn nói đều là xuất từ một kang chân tình.

Kia nam nhân lại há là hảo lừa.

Tê Trì tại đây sự là tự biết đuối lý, cũng không trách hấn, cũng biết hấn không phải kia chờ không đảm đương nam nhân.

Nàng chỉ hy vọng có thể cạy ra hẩn, cố tình hẩn lại cạy bất động.

Nghĩ đến đây, không khỏi liền lại nghĩ tới kia đáng giận Ung Vương, sắc mặt đều lạnh.

Tân Lộ điểm xong rồi đèn, bỗng nhiên lại đây, từ trong tay áo lấy ra một phong thư từ đưa tới nàng trước mắt: “Gia chủ, đây là ngài đi thư phòng khi mới vừa đưa lại đây.”

Lại là tin.

Tê Trì vừa thấy đến tin liền nhú mày, chờ nhìn đến phong thư thượng chữ viết, rồi lại cảm thấy kỳ quái.

Lạc Dương tới.

Nàng tiếp nhận tới, rút ra tới xem, ấn đường lại là một tức.

Thế nhưng là Thôi Minh Độ gửi tới.

Tê Trì triển khai, lấy ở đèn trước, tinh tế thấy được kết cục.

Thôi Minh Độ ở tin trung nói, bởi vì nàng lúc trước ở Cao Lan Châu mua mã cử chỉ hào phóng, Ung Vương đã qua thánh nhân trước mặt nói một miệng. Thánh nhân nhưng thật ra chưa nói cái gì, nhưng hẩn nếu biết được, vẫn là gởi thư nói cho nàng một tiếng.

Chỉnh phong thư lời nói kính cẩn, biết lễ thủ tiết, chỉ là vì nói cái này thôi.

Nàng hai ngón tay kẹp tin hàm, tiến đến chân đèn thượng, dẫn đốt, ném đi trên mặt đất.

Tân Lộ thấy giật mình: “Gia chủ như thế nào thiêu?”

Ngọn lửa ánh nàng mặt, nàng sắc mặt bình đạm, ngử khí cũng đạm: “Ta đã là phụ nữ có chồng, há có thể cùng mặt khác nam tử tư thông thư tín.”

Tân Lộ vừa nghe, thế mới biết tin là khác nam tử gửi tới, liên tục gật đầu, vội ngồi xổm xuống, đem trên mặt đất tro tàn thu thập.

Tin nói sự, Tê Trì cũng không để ý, nàng quyết định mua mã khi liền nghĩ vậy một tâng.

Thánh nhân ngại với mặt khác Đô Hộ Phủ đi theo đòi tiền, sớm đã không thể nào hỏi đến An Bắc Đô Hộ Phủ tình trạng, mỗi năm cấp viện tế vốn là không có nhiều ít, nghe nói năm trước đều không có.

Một khi đã như vậy, hiện giờ liền tính nghe nói Hãn Hải phủ có tiền, lại sao lại nói cái gì? Ngược lại là Ung Vương thượng vội vàng đi nói lười, càng có khả năng thu hút thánh nhân ghét bỏ.

Như thế việc nhỏ, nàng không biết Thôi Minh Độ vì sao phải riêng viết thư lại đây nói, lại còn có không phải gửi cấp Phục Đình, là gửi cho nàng.

Chẳng lẽ.....

Nàng đôi mắt giật giật, nghĩ Cao Lan Châu gặp được quá hãn tình hình, bỗng nhiên bật cười.

Tân Lộ ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Gia chủ cười cái gì?”

Nàng lắc đầu: “Không có gì.”

Chỉ là bỗng nhiên cảm thấy, trên đời này nam nhân thật là cổ quái, không được đến liền nhớ thượng, đưa đến bên miệng lại ngược lại không cần.

※

Trong thành liên tiếp tình hai ngày, tựa hồ lại không gió tuyết bóng dáng.

Thu Sương đem xe ngựa mình đánh lên, đỡ Tê Trì đi lên.

Nàng mang mũ có rèm, đăng đến trên xe, xa phu lập tức đánh xe sử đi ra ngoài.

Thu Sương bên ngoài nhỏ giọng hỏi: “Gia chủ, bằng chứng còn chưa bắt được, muốn như thế nào cho phải?”

Nói vẫn là kia thương đội xuất cảnh bằng chứng.

Tê Trì nói: “Chờ một chút đi.”

Nàng tạm thời cũng không có biện pháp, ít nhất cũng đến trước qua Phục Đình kia quan mới có khả năng.

Nàng ngồi ở trong xe, lý manh mối, bỗng nhiên cảm thấy thập phần an tĩnh, hỏi câu: “Bên ngoài không người?”

Thu Sương hỏi: “Hôm nay trên đường người đích xác rất ít.”

Khi nói chuyện, ngựa xe sử tới rồi cửa thành, dừng lại.

“Gia chủ, cửa thành rơi xuống, ra không được.”

Tê Trì vén rèm lên trông ra, thấy trên đường đi lại người, tốp năm tốp ba, đều là trở về đi bộ dáng.

Cửa thành đích xác đã rơi xuống.

Nàng xem một cái ngày, không biết vì sao sẽ lạc sớm như vậy, chẳng lẽ lại là đã xảy ra chuyện.

Thu Sương đang muốn xuống xe đi tìm cá nhân hỏi một chút, mấy cái cưỡi khoái mã binh lính xông tới, một đường kêu: “Giới nghiêm! Từng người tránh lui!”

Thu Sương vội dán xe không dám động.

Tê Trì lại hướng nơi xa nhìn nhìn, phía sau chợt có thanh âm truyền tới: “Tẩu tẩu?”

Nàng quay đầu lại, thấy cưỡi ngựa mà đến là Tiểu Nghĩa, phía sau còn lãnh mấy cái binh.

“Tẩu tẩu đây là muốn ra khỏi thành?”

Tê Trì tùy ý tìm cái lý do thoái thác: “Tùy ý đi một chút thôi, hôm nay là làm sao vậy?”

La Tiểu Nghĩa nói: “Tẩu tẩu có điều không biết, tam ca thu được tin tức, trong thành sợ là lại lẫn vào Đột Quyết thám tử, nhìn chăm chăm một cả ngày, bắt hai cái, dư lại còn ở lòng bắt.”

Tê Trì nhớ tới tới, Tào Ngọc Lâm vừa tới quá không lâu, xem ra không ngừng là tới cấp nàng đưa tin tức, cũng là tới cấp Phục Đình đưa tin tức.

Nàng gật gật đầu, buông mình, gọi một tiếng Thu Sương.

Thu Sương bóc mảnh tiến vào, nàng nhỏ giọng phân phó: “Người nghĩ cách đệ tin cấp thuộc hạ cửa hàng cùng thương đội, đều giúp đỡ lưu tâm một chút.”

Nhớ rõ Tào Ngọc Lâm nói qua, Phục Đình phòng khẩn là vì dân sinh khôi phục suy nghĩ.

Đã là vì bắc địa hảo, nàng lý nên là muốn xuất lực.

Thu Sương gật gật đầu, từ trong xe đi xuống.

Tê Trì lại bóc mảnh đi xem la Tiểu Nghĩa: “Người nếu vội liền đi trước vội đi.”

Không nghĩ chậm trễ chuyện của hắn, rốt cuộc trao thám tử kéo không được.

La Tiểu Nghĩa cũng muốn chạy, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy đem nàng ném trên đường kỳ cục, hướng chi trước mắt cũng không nhất định an toàn.

Hắn nhìn nhìn trở về lộ, lại cảm thấy xa, dứt khoát nói: “Tẩu tẩu liền tùy ta cùng nhau đi, ta muốn khắp nơi tuần tra, đợi cho Đô Hộ Phủ phụ cận, liền đem tẩu tẩu đưa trở về là được, như vậy mới hảo hướng tam ca công đạo.”

Tê Trì nghe xong, không cảm hỏi: “Gì ra lời này?”

Nàng đều mau cho rằng kia nam nhân phải đối nàng tuyệt tình.

La Tiểu Nghĩa lại là không hiểu ra sao: “Cái gì gì ra lời này?”

Hắn nghĩ hắn tam ca như vậy giữ gìn hắn tẩu tẩu, còn dùng nói, tự nhiên là không thể xảy ra sự cố.

“Liền nghe người đi.” Tê Trì buông xuống mảnh, cũng không muốn nhiều lời.

La Tiểu Nghĩa cũng không biết nàng đây là làm sao vậy, tinh tế tưởng tượng, gần đây hẳn tam ca cũng có chút cổ quái.

Dường như đều không thể nào nói chuyện, có đôi khi so phía trước cổ bị thương thời điểm lời nói còn thiếu.

Trước mắt còn có việc ở trên người, hẳn cũng không nhiều lắm tưởng này đó việc tư, vẫy tay kêu xa phu đuổi kịp chính mình.

Xa phu lái xe, theo hẳn vòng thành tuần tra.

Một vòng xuống dưới, còn chưa tới Đô Hộ Phủ phụ cận, có một cái binh khoái mã tới báo, nói lại phát hiện hai cái, đã bị chặn lại.

La Tiểu Nghĩa lập tức hỏi: “Ở nơi nào phát hiện?”

“Là một chi thương đội tới báo, nói có hai cái khả nghi, đi quả nhiên bắt được rồi.”

Tê Trì ở trong xe nghe được rõ ràng, suy đoán nếu không phải nàng thương đội.

Gần đây trong thành tựa hồ không có nhà khác có cái gì đại thương đội, chỉ có nàng trong tay có, chỉ vì không có Đô Hộ Phủ bằng chứng, vẫn luôn đề nặng không thể đi ra ngoài, mới nấn ná ở trong thành.

Bên ngoài la Tiểu Nghĩa đã kêu xoay phương hướng, hướng đi nơi nào rồi.

Làm như vòng cái vòng lớn tử, dừng lại khi, Tê Trì nghe được Thu Sương thanh âm.

Nàng đem mũ có rèm mang hảo, xuống xe.

Trước mặt là thành tây một gian cửa hàng, bán lương thực, thính đường rất lớn, lúc này bên trong đều là quan binh.

Hai cái râu quai nón người Hồ bị sóng dao áp quỳ gối ngoài cửa.

Thu Sương bỗng ở cửa đứng, nhìn thấy gia chủ tới rồi, lập tức đón đi lên, nhỏ giọng nói: “Gia chủ, hảo thật sự, thật phát hiện.”

Tê Trì liền minh bạch, thật đúng là nàng thương đội phát hiện.

Có lẽ là thám tử cho rằng thương đội có thể ra khỏi thành, liền âm thầm tàng lại đây.

Nàng hỏi: “Này gian cửa hàng trên tử có thể tin đến quá?”

Là sợ trước mắt có la Tiểu Nghĩa đám người ở điều tra, vạn nhất chờ lát nữa dò hỏi khởi trên tử kỹ càng tỉ mỉ tới, sẽ xả ra cùng Thu Sương quan hệ, kia liền sẽ đem thân phận của nàng cấp đánh vỡ.

Thu Sương đỡ lấy nàng cánh tay, nhỏ giọng nói: “Gia chủ yên tâm, dựa theo ngài phân phó, bắc địa sở hữu cửa hàng nhân thủ toàn đã đổi qua, đều là tin được. Này một nhà trên tử, đúng là lúc trước liều chết vì thế tử ra mặt giáo huấn Ung Vương thế tử cái kia chất kho trên tử, sợ Ung Vương gia chơi xấu, rời đi chất cất trong kho mấy tháng, hiện nay vừa lúc điều lại đây dùng.”

Tê Trì gật đầu: “Làm tốt lắm.”

Từ nàng quyết tâm tự mình tới làm bác địa sinh ý sau, liền cố ý đem nơi này nhân thủ đều thay đổi, miễn cho ngày sau ở Phục Đình mí mắt phía dưới đi lại nhiều sẽ bị phát hiện manh mối.

Chính nhìn chăm chăm kia hai cái người Hồ nhìn, chợt thấy trong đó một cái lưng lay một chút thân thể.

Nàng sửng sốt, buột miệng thốt ra: “Không tốt.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 30 30

Phục Đình đi vào thư phòng.

Quay đầu lại, Tê Trì liền đi theo phía sau hắn.

Nhập phủ sau, trên người nàng mũ có rèm áo choàng đều giao cho thị nữ, chỉ có trong tay, còn cầm hắn còn cho nàng kia hai Trương Phi tiền.

Bị hắn nhìn, nàng mới nhớ tới, thu vào trong tay áo.

Phục Đình nghĩ nàng nói kia phiên lời nói, cái gì cũng chưa nói.

Nàng phải đối hắn hảo, cũng đích xác đối hắn hảo, rốt cuộc có ý tứ gì, hắn trong lòng hiểu rõ.

Nguyên nhân chính là vì mình bạch, cũng không thể nói gì hơn.

Hắn quay đầu, giải bội đao, buông roi ngựa.

Một bàn tay duỗi tới, đỡ hắn cánh tay.

Tê Trì đứng ở bên, tay đáp ở hắn cánh tay thượng, mắt thấy hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng chậm rãi gần sát, dựa vào hắn ngực thượng.

Phục Đình nhìn trước ngực nữ nhân mặt, cảm vừa động liền đảo qua nàng như mây tóc đen.

Hắn không lảng tránh, lại cũng không nhúc nhích.

Tê Trì dựa vào hắn trước ngực, nghe nam nhân ngực hữu lực tiếng tim đập.

Trong lòng nghĩ, hắn chính miệng nói qua sẽ cùng nàng hảo hảo làm vợ chồng, nhưng nàng nói xong kia phiên lời nói sau, đến bây giờ cũng không nghe thấy hắn đáp lại.

Là muốn nhìn một chút hắn phản ứng.

Lại không có chờ đến hắn có động tĩnh gì.

Nàng không cảm ngại đầu xem hắn, nghĩ thầm hắn là đối chính mình nói dối ý không thành.

Lại thấy Phục Đình đầu thấp xuống, mắt thấy nàng nói: “Lại không đi, sợ ngươi sẽ hối hận.”

Nàng mày hơi chọn: “Vì sao?”

Ngoài cửa trên hành lang, bỗng nhiên xa xa truyền đến la Tiểu Nghĩa thanh âm: “Tam ca, người đều tới!”

Cùng với thanh âm đàm thoại, là liên tiếp tiếng bước chân.

Có người tới, còn không ngừng một cái.

Tê Trì lập tức thối lui, cắn môi, ảo não mà nhìn hắn.

Hắn muốn tại đây thư phòng thấy người ngoài, vì sao không nói sớm.

Phục Đình nhìn nàng, khoe miệng giật giật, thấp giọng nói: “Sớm định hảo hảo xong rồi thám tử liền muốn nghị sự.”

Hắn thu được tin tức sau ở trong thành bố phòng khi cũng đã định ra.

Tê Trì càng thêm ảo não, trong tai nghe ngoài cửa tiếng bước chân gần, muốn đi ra ngoài cũng không kịp, quay đầu liền hướng bình phong sau đi.

Trong thư phòng vốn chính là xử lý công sự địa phương, bình phong chỉ bãi ở góc không thường dùng, cũng chưa dọn xong, nàng dùng tay đẩy một chút, đẩy bất động.

La Tiểu Nghĩa thanh âm đã đến ngoài cửa: “Tam ca, trở về không?”

“Đều chờ!” Phục Đình bỗng nhiên nói.

Bên ngoài tức khắc thanh đều ngừng.

Tê Trì xem qua đi khi, hắn đã đi tới, một tay kéo ra bình phong, nhìn nàng, tay ở bình thượng chụp một chút.

Ý bảo nàng đi vào.

Tê Trì lập tức đi đến mặt sau.

Phục Đình nhìn nàng ở phía sau đoạn chính mà ngồi quỳ, mới tránh ra hai bước nói: “Tiến vào.”

La Tiểu Nghĩa đi đầu tiến vào, liền thấy hấn đứng ở trước tấm bình phong đối quân phục, cười nói: “Ta nói phải đợi cái gì, nguyên lai tam ca mới vừa hồi, quần áo còn chưa thay cho.”

Hấn thiếu chút nữa liền phải trêu ghẹo một câu có phải hay không bồi tẩu tẩu ở kia cửa hàng đãi lâu lắm, nghĩ còn có người khác ở mới không đi xuống nói, quay đầu lại chiêu một chút tay.

Bốn năm người đi theo đi vào tới, toàn người mặc quan phục, triều Phục Đình chào hỏi, đều là hấn Hấn Hải phủ trung hạ quan.

Phục Đình tướng quân phục đáp ở bình phong thượng, hệ thượng thường phục, nói: “Ngồi.”

Tê Trì nhìn kia bình phong thượng vẽ cảnh bình sa, lại cách bình sa xem một cái bên ngoài mờ mờ người tới, lo lắng này cũng ngăn không được cái gì, ngồi cũng không nhúc nhích.

Ngay sau đó lại thấy Phục Đình liền ở bình phong ngoại án tịch ngồi, vừa lúc cách phiến bình phong chắn nàng trước người.

Nàng thoáng yên tâm.

Nếu không kêu này đàn hạ quan gặp được nàng một cái Đại Đô Hộ phu nhân như vậy dấu đầu lộ đuôi, chẳng lẽ không phải càng khó kham.

Bên ngoài, bọn họ đã bắt đầu nói chuyện ——

“Đại Đô Hộ đã hồi lâu chưa triệu ta chờ nghị sự.”

“Là, này Đô Hộ Phủ đều hồi lâu chưa từng từng vào.”

Phục Đình nói: “Nói chính sự.”

La Tiểu Nghĩa nói tiếp: “Tam ca, kia mấy cái thám tử trên người lục soát ra tới đều là có quan hệ chúng ta bắc địa dân tình, liền dân chăn nuôi dê bò, nông dân đồng ruộng đều nhớ, nhưng thật ra không có tìm được quân tình.”

Hắn nói: “Đột Quyết xảo trá, muốn đề phòng này mấy cái chỉ là đi đầu.”

“Là.”

Tê Trì yên lặng nghe, bọn họ nói xong kia mấy cái thám tử sự, lại nói đến bắc địa dân sinh thượng.

Mấy người đề ra một phen phía dưới các châu phủ hiện hướng, trước mắt đều là ở bận rộn thời điểm.

“Tám phủ mười bốn châu đã mấy năm chưa thu một phân thuế má, Đại Đô Hộ lúc trước chỉ hoãn làm an bài, hiện nay đao to búa lớn, tăng cường quân bị an dân, làm như nghênh đón chuyển cơ.”

La Tiểu Nghĩa cười nói: “Tam ca vận khí đổi thay, như có quý nhân tương trợ, các người biết cái gì.”

Quý nhân lại chính tránh ở bình phong sau.

Nàng nhẹ nhàng cười, xem một cái bình phong ngoại nam nhân, hắn ngồi ngay ngắn như chung.

“Chỉ như thế còn chưa đủ, cũng mất công Đại Đô Hộ sáng sớm liền định ra một phen kỹ càng tỉ mỉ an bài.”

“Nếu khẩu khí này có thể hoãn lại đây, kia liền tính cố nhịn qua.”

“Đó là tự nhiên, An Bắc Đô Hộ Phủ sớm hay muộn muốn trở về lúc trước một phương hào thế cường thịnh.”

Tê Trì nghe được nơi này bỗng nhiên trong lòng vừa động, là bởi vì nghe được câu kia Đại Đô Hộ sáng sớm đã định ra một phen kỹ càng tỉ mỉ an bài.

Nàng tâm nói này nam nhân nguyên lai sớm có tăng cường quân bị làm dân giàu kế hoạch, kia tất nhiên là sớm tồn hùng tâm.

Một khi đã như vậy, lần này thật có thể hồi hoãn, An Bắc Đô Hộ Phủ làm sao ngăn là trở lại lúc trước.

Bên ngoài nói chuyện hồi lâu, vẫn luôn không kết thúc.

Tê Trì cũng không biết bọn họ muốn nói đến khi nào, chỉ có thể chờ.

Nàng dịch một chút cổ áo, đem gấm vóc nhẹ lụa vạt áo tinh tế san bằng chỉnh.

Thời điểm không còn sớm, thiên tựa cũng so phía trước lạnh, nàng ở chỗ này ngồi lâu rồi, cảm thụ rõ ràng, trong tay áo đôi tay nắm ở bên nhau, nhẹ nhàng xoa một chút.

Nói chuyện còn tại tiếp tục.

Trên người chợt trầm xuống, nàng một chút cả kinh, mới phát hiện trên người nhiều quần áo, tay kéo một chút, là quân phục, hướng lên trên xem, nhớ lại tới, là vừa rồi Phục Đình cởi sau thuận tay đáp ở bình phong thượng.

Không cảm xem một cái bình phong, nam nhân vai rộng một cái bóng dáng chiếu vào nơi đó, ổn ngồi đang nghe người khác nói chuyện, căn bản không có động quá bộ dáng.

Nàng nghĩ thầm: Chẳng lẽ là chính mình rơi xuống?

Thẳng đến ngoài cửa sổ chiều hôm tối sầm một tầng, mấy người rớt cuộc đứng dậy cáo từ.

Tê Trì bên cạnh người sáng sửa một phen, là Phục Đình tự bình phong ngoại đứng lên.

Nàng còn chưa động, nghe thấy hấn hỏi: “Người còn không đi?”

La Tiểu Nghĩa ở đằng kia cười: “Ta đều hồi lâu không có tới tam ca trong phủ quấy rầy qua, hôm nay tưởng lưu lại ăn một bữa cơm lại đi, tam ca là muốn oanh ta không thành?”

Phục Đình nói: “Đi tiền viện chờ ta.”

“Thành.” La Tiểu Nghĩa đi ra ngoài.

Trong nhà lại vô mặt khác thanh âm, Tê Trì lúc này mới động, bắt lấy trên người khoác quân phục.

Kia mặt trên hình như có hấn hơi thở, nàng cũng không nói lên được đó là cái dạng gì, tổng cảm thấy là dựa vào gần hấn khi người được quá, chính là hấn trên người độc hữu.

Nàng ngón tay ở cổ áo kia nói thật nhỏ hoa khẩu thượng vổ một chút, tâm nói nên đổi kiện tân, đặt ở một bên.

Bình phong bị di một chút, Phục Đình đi đến.

Nàng đã chuẩn bị đứng lên, nhìn hắn, lại ngồi trở về, nói: “Ta chân đã tê rần.”

Phục Đình nhìn nhìn nàng, đi qua đi, nắm nàng cánh tay, kéo nàng lên: “Ta kêu ngươi như vậy?”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 31 31

Tê Trì chưa bao giờ kỵ quá nhanh như vậy nữa.

Tự cái hố bất bình đồng ruộng gian một đường trì qua đi, tới rồi chân núi phụ cận, cũng không thấy đến Lý Nghiên bóng dáng.

Trên đầu mũ có rèm đã bị gió thổi rơi xuống, cũng không rảnh lo, nàng quay đầu chung quanh, chỉ thấy kia sơn đã bị sụp hạ bụi đất che đầy, thấy không rõ lắm.

Mọi người phân loạn, chỉ hướng nàng ngược hướng chạy.

Chỉ có nàng, nghịch đám người, một lần lại một lần mà gọi: “A Nghiên!”

Phía sau khoái mã tới, nàng vừa quay đầu lại đã bị Phục Đình bắt được thủ đoạn.

“Xuống dưới.” Hấn trầm mắt nhìn chăm chăm nàng.

Tê Trì bình phục một chút nhẹ suyễn, nói: “Ta không thể làm A Nghiên xảy ra chuyện, hấn là ta duy nhất thân nhân.”

Hấn nhìn chăm chăm nàng hai mắt lại đề thấp một phân, gương mặt căng thẳng.

Nàng xem đến rõ ràng, một cái tay khác với qua, cầm hấn trao nàng cái tay kia: “Ta biết không thỏa, ngươi làm ta ở phụ cận tìm

một chút là được, hấn là ca ca ta giao thác đến trong tay ta, ta không thể phụ ca ca lâm chung giao phó.”

Nói mấy câu nói đến lại cấp lại mau, ngữ khí thấp mềm, như là cầu hấn.

Phục Đình nhìn nàng trắng bệch sắc mặt, nàng bên mái bị gió thổi rối loạn sợi tóc.

Nàng giờ phút này, thậm chí coi như thất hồn lạc phách.

Làm hấn nhớ tới Quang Vương qua đời khi, hấn thoáng nhìn kia liếc mắt một cái, nàng kia phúc nhắm mắt rơi lệ bộ dáng.

Hấn nháp khăn môi, chân một vọt, xuống ngựa, bắt lấy nàng cái tay kia dùng sức một xả, không khỏi phân trần đem nàng ôm xuống dưới.

Tê Trì không dự đoán được này nam nhân thế nhưng như thế mạnh mẽ, trong lòng sinh cấp, giãy giụa một chút, dùng tay đẩy hấn: “Ta muốn tìm ta chính mình cháu trai cũng không được sao?”

Phục Đình cánh tay vừa thu lại: “Ta giúp người tìm!”

Tê Trì bị hấn gắt gao ôm vào trong ngực, vô pháp nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn hấn mặt.

Hấn trầm giọng nói: “Ta giúp người tìm, đó là đào ba thước đất cũng nhất định cho người tìm trở về.”

Một câu, nói năng có khí phách.

Tê Trì tròn mắt giật giật, gật đầu.

Ước chừng là bởi vì hấn ngữ khí kêu nàng định rồi tâm.

Phục Đình buông ra nàng, đề phòng nàng lại chạy loạn, một tay bắt được nàng tay, năm ngón tay gắt gao kiềm trụ: “Đi.”

Tê Trì bị hấn lôi kéo đi ra ngoài.

Các bá tánh phần lớn lúc ấy thấy thế không đối liền chạy.

Chân núi một mảnh hỗn độn, rơi rụng lê xe nông cụ, thậm chí còn có dính bùn phá giày vải.

Lăn xuống thổ thạch vùi lấp đồng ruộng, sơn đạo cũng bị ngăn cách một đoạn.

Phục Đình bên người thực mau tụt lại mà đến cận vệ, hành động nhanh chóng, đã ở bốn phía sưu tầm quá một lần, là tới báo tin.

“Bẩm Đại Đô Hộ, trước mắt có thương tích vô vong.”

Nghe được vô vong, hấn xem một cái Tê Trì: “Đem Quang Vương thế tử tìm ra.”

Cận vệ lĩnh mệnh tan đi.

Tê Trì sắc mặt hòa hoãn một ít, chỉ cần Lý Nghiên sinh mệnh vô ưu, mặt khác đều hảo thuyết.

Rồi lại sợ ngay sau đó liền sẽ đưa tới không tốt tin tức, mặt mày hòa hoãn lại ngưng tụ lại.

Trên núi vẫn không ngừng có núi đá chảy xuống, thẳng lăn đến bên chân, mang xuất trần thổ phi dương.

Phục Đình gắt gao lôi kéo nàng, chính mình đi ở sườn, mỗi một bước đều đi được thực chuẩn.

Một đường xuống dưới, hấn đầu vai dính đầy trần hôi, Tê Trì cơ hồ không có ai đến một cái vẩy ra thổ thạch.

Nàng cũng không phát giác, một lòng toàn dừng ở cháu trai trên người, đôi mắt trước sau nhìn bốn phía: “Chúng ta tìm đã bao lâu?”

“Không lâu đến vô cứu nông nổi.” Hấn nói trực tiếp, là không nghĩ kêu nàng miên man suy nghĩ.

Tê Trì không tự giác gật đầu.

Không biết vì sao, loại này thời điểm có cái nam nhân tại bên người nói loại này không được xía vào nói, ngược lại kêu nàng tâm an.

Không bao lâu, la Tiểu Nghĩa lãnh hai người một đường tìm lại đây.

“Tẩu tẩu, Tân Lộ đã trở lại!”

Tê Trì kéo một chút Phục Đình, đứng lại.

Tân Lộ vừa mới bình yên vô sự mà đã trở lại, nàng nói đi theo Lý Nghiên cùng nhau, căn bản không có đến sơn phụ cận đi lại, khá vậy đột nhiên liền tìm không đến Lý Nghiên, đành phải quay đầu lại đi tìm gia chủ nói chuyện này.

La Tiểu Nghĩa nghe xong này tình hình, liền lập tức chạy tới thông tri.

Hắn nói xong, mặt một chút mồ hôi trên trán, hỏi Phục Đình: “Tam ca, này liên kỳ quái, tiểu thế tử hắn là là không xảy ra việc gì, vì sao cổ tình không thấy bóng người?”

Tê Trì nghĩ nghĩ, Lý Nghiên ngày thường là đỉnh ngoan ngoãn một cái, bất luận cái gì thời điểm xảy ra chuyện đều sẽ đệ nhất khắc liền chạy đến nàng trước mặt tới, sao lại không duyên cớ vô cớ huyền gọi người lo lắng.

Nàng nhìn thoáng qua kia sụp đi xuống sơn, thấp thấp nỉ non: “Hay là.....”

Hay là cũng là liên lụy đến chuyện cũ năm xưa.

Tay bị một xả, Phục Đình lôi kéo nàng rời đi chân núi.

.....

Hắn Hải phủ quan binh lại tới nữa một đám, toàn vội vàng vì trận này không lớn không nhỏ sụp sơn giải quyết tốt hậu quả.

Ánh mặt trời đã chuyển ám.

Một cây thấp bé lão dưới tàng cây, Lý Nghiên ôm hai đầu gối ở đằng kia ngồi.

Phục Đình đến lúc đó liền thấy như vậy một màn.

Hắn buông lỏng ra Tê Trì tay, một cái tay khác nắm đao, kia mặt trên dính hắn mới vừa rời một đường đi tìm tới khi chém quá bụi gai thổ thạch.

Hắn tay cọ một chút sống dao, thu vào sau thắt lưng trong vỏ, xem một cái Tê Trì.

Nàng đứng ở hắn phía sau, tóc mai vẫn loạn, sắc mặt đã khôi phục thường lui tới trấn định, lại không có tiến lên, chỉ là nhìn nơi đó.

Hắn lại quay đầu, nhìn về phía Lý Nghiên.

Lý Nghiên làm như nghe được động tĩnh, bỗng nhiên ngẩng đầu: “Phụ vương!”

Phục Đình nhíu mày, nhìn kia trương niên thiếu mặt.

Sắc trời âm đạm, Lý Nghiên trên mặt mơ hồ có thể thấy được bi thương, tựa treo nước mắt, mờ mịt bất lực mà súc ở nơi đó, như một con chấn kinh gia tước.

Phục Đình nhớ tới hắn trong miệng phụ vương.

Hắn cùng Quang Vương chỉ có gặp mặt một lần, chỉ ở thành hôn ngày đó, hấp hối thời khắc, hắn qua đi xem kia liếc mắt một cái.

Trong ấn tượng là kia một bức người nằm ở trên giường tái nhợt hình ảnh, kia trương tái nhợt mặt cùng Lý Tê Trì có tương tự mặt mày, nếu như không việc gì, hắn là là cái ôn hòa tuấn nhã nam tử.

Sau lại bắc địa cấp báo, hắn vội vàng phản hồi, nửa đường nghe nói Quang Vương liền ở kia liếc mắt một cái mấy cái canh giờ sau liền ly thế.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 32 32

Lý Nghiên lại đến đến Tê Trì trước mặt khi, đã khôi phục như thường.

Hắn đứng ở phía trước cửa sổ, nghe bên ngoài động tĩnh, tựa hồ là đi sụp sơn chỗ giải quyết tốt hậu quả bọn quan binh đều đã trở lại, có cả đội mà qua thanh âm.

“Yên tâm, lường trước đã xử trí hảo.” Tê Trì ở bên nói.

Lý Nghiên quay đầu lại xem một cái cô cô, ở nàng trước mặt ngồi xuống, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi: “Cô cô gần đây cùng dưỡng có khỏe không?”

Tê Trì đang ngồi ở ghế xem trướng, giương mắt nhìn nhìn hắn: “Hảo thật sự, không phải đều cùng đi tìm người?”

Lý Nghiên do dự một chút, nói: “Nhưng gần nhất tựa hồ không thường thấy các người ở một chỗ.”

Chỉ trừ bỏ tìm hắn thời điểm.

Tê Trì phiên giấy tay chưa đình, thậm chí còn cười cười: “Không có việc gì, đó là có việc cũng cùng người không quan hệ.”

Một câu, liền đem hắn miên man suy nghĩ cấp ngừng.

Lý Nghiên đôi tay đáp ở trên đầu gối, nhìn nàng.

Tê Trì nhận thấy được, xem qua đi: “Còn có việc?”

Hắn ân một tiếng mới nói: “Ta muốn đem vú nuôi đưa về Quang Châu.”

“Vì sao?” Nàng hỏi.

Hắn nhũ mẩu Vương ma ma vẫn luôn phụ trách bên người chăm sóc hắn, nếu đưa về Quang Châu, hắn bên người liền không người sai sử.

“Vú nuôi tới bắc địa sau thân thể vẫn luôn không tốt, vừa lúc, ta cũng không cần người chiếu cố.” Lý Nghiên nói thực nghiêm túc.

Hắn nghĩ hắn dưỡng cùng Tiểu Nghĩa thúc một cái thân là Đại Đô Hộ, một cái tướng quân, bên người cũng không gặp luôn có nô tỳ người hầu đi theo, hắn không muốn làm kia chờ bị người tiền hô hậu ủng vô năng đồ đệ.

Tê Trì biết hắn là tướng độc lập, cũng là chuyện tốt, gật đầu: “Hảo, ta sẽ kêu Tân Lộ hảo sinh an bài đưa Vương ma ma hồi Quang Châu.”

Lý Nghiên tay ở trên đầu gối xoa một chút, lại nói: “Ta còn muốn đi học võ.”

Tê Trì thấy hắn bên hông khác chuôi này chủ thủ, nghe nói là Phục Đình đưa hắn, hỏi: “Người quyết định?”

“Là.” Lý Nghiên hồi đến dứt khoát, sắc mặt so vừa rồi còn nghiêm túc.

Nàng nghĩ nghĩ nói: “Cũng hảo, nhưng đây là chính người tuyển lộ, chính người đi, nếu có khó khăn, ta cũng không giúp được người.”

Học võ không phải học cưỡi ngựa, nàng cần nhắc nhở một câu.

“Là, ta nhớ kỹ.” Lý Nghiên là cẩn thận suy xét hảo mới đến cùng nàng nói, nói xong liền đứng lên: “Cô cô vội đi, ta đi rồi.”

Tê Trì nhìn hấn ra cửa, không biết có phải hay không ảo giác, tổng cảm thấy trải qua lúc này đây, hấn tựa thật trưởng thành một ít, mặt mày càng thêm mà giống nàng ca ca.

Ngược lại nghĩ đến hấn hỏi câu kia: Cô cô gần đây cùng dưỡng có khỏe không?

Nàng trong tay sổ sách hợp lại, nghĩ đêm đó sau khi trở về tình hình, tâm nói tốt hoặc không tốt, có lẽ chỉ có kia nam nhân chính mình rõ ràng.

Tân Lộ tự bên ngoài vào cửa, gọi một tiếng gia chủ, đôi tay phủng kiện xiêm y, đặt ở án thượng.

Tê Trì nhìn mắt kia xiêm y, ánh mắt nhẹ chuyển, nói: “Đi ra ngoài chờ xem.”

Tân Lộ xưng là, lui đi ra ngoài.

Trong phòng không người, nàng đem sổ sách thu hảo, đứng dậy, đi đến gương lược biên ngòai quỳ xuống dưới.

Gương đồng trung chiếu ra nàng mặt, nàng ngón tay mơn trớn bên mái sợi tóc, nghĩ gần đây đủ loại, đối với trong gương chính

mình lẳng lặng nói: Thử lại một lần.

Rồi sau đó một tay nhéo bút, đối với gương, tinh tế miêu trang.

.....

Thiên mau hắc khi, Phục Đình tự chuồng ngựa buộc mã ra tới, phía sau đi theo là Tiểu Nghĩa.

Hai người đều là vừa xử trí xong khai hoang sự trở về, một thân phong trần mệt mỏi.

“Tam ca, đều xử trí hảo, những cái đó điền sách còn muốn xem qua?”

Phục Đình nhớ tới trở về trước mới vừa xem qua những cái đó quyển sách, có một nửa đều là Tê Trì nhớ, rành mạch, vừa xem hiểu ngay, còn có cái gì nhưng xem.

“Không cần.”

La Tiểu Nghĩa cảm khái, chính là kia sụp sơn địa phương muốn một lần nữa lượng địa, bất quá cũng không phải cái gì đại sự, ngược lại lại nói: “Chỉ bằng hiện giờ nhiều ra tới nhiều như vậy mà, thu sau thu hoạch, thật thu thuế má, đến so dĩ vãng nhiều ra rất nhiều.”

“Làm tốt trước mắt lại nói.”

Còn chưa tới trước mắt sự, Phục Đình chưa bao giờ sẽ trước hết nghĩ chỗ tốt, đó là mơ mộng hảo huyền.

La Tiểu Nghĩa nghĩ đến lại mỹ, chính cười, liền thấy Lý Nghiên nghênh diện đã đi tới.

“Tiểu Nghĩa thúc, có không thỉnh ngài dạy ta tập võ?”

La Tiểu Nghĩa sững sốt, theo bản năng liền đi xem hán tam ca.

Phục Đình nhìn Lý Nghiên, kia trương phấn bạch trên mặt không có rứt rề, không giống nói giỡn.

Tiểu tử này thoát nhìn đảo như là tới thật sự.

Hắn dùng chân đá một chút la Tiểu Nghĩa: “Hỏi người lời nói nghe không thấy?”

La Tiểu Nghĩa vừa nghe liền biết hán tam ca là cho phép, cười rộ lên: “Này có cái gì, chỉ cần thể tử người có thể chịu khổ, ta còn khó mà nói.”

Nói đi ra phía trước, cũng không màng thân phận, liền dùng tay đập ở Lý Nghiên vai: “Không phải ta thối, đi theo ta học, định kêu người trở thành bắc địa đệ nhị.”

Lý Nghiên ngẩng đầu xem hắn: “Đệ nhị?”

“Đúng rồi, đệ nhất tự nhiên là người dượng.” La Tiểu Nghĩa chụp hắn hai hạ: “Đi, trước giáo người khoa tay múa chân mấy chiêu đi.”

Phục Đình nhìn hai người đi xa, đi vào hậu viện.

Bước lên hành lang gấp khúc, hành lang rủ xuống tay lập kính cẩn thị nữ.

Tân Lộ hướng hắn chào hỏi: “Gia chủ công đạo, thỉnh Đại Đô Hộ sau khi trở về hướng nhà chính một chuyến.”

Phục Đình dừng bước, triều nhà chính nhìn liếc mắt một cái, không lên tiếng.

Tân Lộ rũ đầu không dám nói nhiều.

Đại Đô Hộ đã hồi lâu không đi nhà chính, nàng lo lắng lần này sợ là cũng sẽ không đi.

Chính lo lắng liền phải không hoàn thành gia chủ phân phó, lại thấy Đại Đô Hộ chân vừa động, đi phía trước đi rồi.

Nàng vội vàng theo sau, phát hiện hắc đúng là hướng nhà chính phương hướng đi, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Phục Đình một tay vén rèm, vào nhà chính.

Giải kiếm tá tiên, toàn tùy tay ném vào cạnh cửa, phía sau môn một thanh âm vang lên, tự ngoại bị khép lại.

Hắn nhìn thoáng qua, làm như minh bạch cái gì, quay đầu, liền thấy trong nhà bình phong sau nữ nhân cắt hình.

Tê Trì tự bình phong sau đi ra, mắt thấy hắn: “Thiếu chút nữa cho rằng ngươi sẽ không tới.”

Phục Đình thấy nàng khi, khóe môi đó là một xả.

Trên người nàng ăn mặc kiện thảo lãnh sam váy, cặp váy tề ngực, sam là hơi mỏng thấu sa, tuyết trắng ngực nhìn một cái không sót gì, một đôi tay cánh tay như ẩn như hiện, cổ tuyến như miêu.

Hắn thiên một chút đầu, cố ý coi như không phát hiện, hỏi: “Có việc?”

“Xem người quân phục đã phá, ta vì người làm kiện tân.” Nàng chỉ một chút trên bàn phóng bộ đồ mới, đi tới, buông ra hấn cổ tay áo đai lưng, giải hấn đai lưng.

Như thường lui tới giống nhau khấn khấu đai lưng, nàng lần này thuận lợi giải khai, rút ra, xốc lên hấn cổ áo, lột đi xuống.

Phục Đình từ nàng đem chính mình quân phục cởi, nhìn nàng lấy kia thân tân lại đây, đưa đến hấn trước mắt.

“Thử xem?” Nàng triển khai, đi đến hấn phía sau.

Hấn không nói hai lời, cánh tay duỗi ra, trông lên đi.

Tê Trì vòng qua tới, vì hấn đáp thượng vạt áo, hệ hảo, ngón tay ở hấn trên vai hoa ước lượng một chút, nói: “Ta xem đến thật chuẩn, vừa lúc.”

Mãng hắc hậu cảm hồ phục, cùng hấn ban đầu rất giống, là nàng riêng tuyền.

Ngày ngày nhìn hấn hồ phục bộ dáng, thế nhưng cũng đem hấn thân hình nắm đúng.

Phục Đình xả một chút cổ áo, cúi đầu nói: “Thí xong rồi.”

Thí xong rồi, còn có đâu?

Hấn biết nàng kêu hấn tới, sẽ không chỉ là vì thí quần áo.

Huống chi vẫn là không sợ lãnh mà xuyên thành như vậy.

Tê Trì ngón tay tự hấn đầu vai chậm rãi hoa, nhón chân, hai tay cánh tay đều đáp thượng đi, bám vào vai hấn, thấp thấp nói: “Ta còn

bị rượu.”

Nàng mắt hướng bên nhẹ nhàng một ngẫm.

Phục Đình mắt theo đảo qua đi, thấy tiểu án thượng bãi rượu và thức ăn.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 33 33

Mặt trời sắp lặn, quân doanh nghiêm túc.

La Tiểu Nghĩa đuổi theo Phục Đình bước chân ra quân trường.

“Tam ca, người hôm nay dường như có chút không đúng a.”

Phục Đình vừa đi một bên tới eo lưng thượng treo lên bội kiếm, đầu cũng chưa hồi một chút: “Có gì không đúng?”

“Hôm nay nhập trong quân khi ta rõ ràng nhìn thấy người hướng trên người rót tam thùng nước lạnh, không phải không đối là cái gì?”

La Tiểu Nghĩa đã sớm muốn hỏi, kia sáng sớm, trời còn chưa sáng thấu đâu, hắn vừa vào doanh liền nhìn thấy hắn tam ca đứng ở quân trường ngoại, quang thượng thân ở hướng trên người tưới nước.

Hắn suýt nữa cho rằng hoa mắt, kia nhưng đang lúc là một ngày nhất lạnh thời điểm, chỉ là nhìn đều phải khớp hàm run lên, cũng liền hắn tam ca có thể khiêng được.

Nhấn một ngày, cho tới bây giờ muốn ly doanh mới hỏi xuất khẩu.

Phục Đình tiếp nhận cận vệ đưa tới dây cương, phiên ngồi trên đi, mặt không đổi sắc: “Hướng cái tắm nước lạnh thôi.”

La Tiểu Nghĩa vội cũng giải mã, ngồi trên lưng ngựa sau trên dưới đánh giá hần, cái gì cũng không nhìn ra.

Nghĩ thầm chẳng lẽ thật chính là tắm rửa một cái?

Ở kia thoải mái dễ chịu Đô Hộ Phủ không tẩy, đến này trong quân tẩy cái gì?

Như vậy vừa thấy, nhưng thật ra nhìn ra hần trên người hồ phục có chút bất đồng, tuy cùng lúc trước kia kiện tương tự, lại rõ ràng là mới tinh, ngạc nhiên nói: “Tam ca xuyên chính là kiện tân quân phục a, ban đầu còn không có nhìn ra tới, chẳng lẽ là tẩu tẩu cấp làm?”

“Ít nói chút vô nghĩa.” Phục Đình bỏ xuống một câu, giục ngựa mà đi, khoảnh khắc liền ra doanh địa.

La Tiểu Nghĩa sửng sốt, bất quá cũng bị hần nói quán, căn bản không thềm để ý, chạy nhanh lại đánh mã đuổi theo đi.

Một đường bay nhanh mà hồi.

La Tiểu Nghĩa đi theo hần trở về trong phủ, còn muốn đi tiếp tục giáo Lý Nghiên tập võ, trước hướng thể tử trụ sân đi.

Phục Đình rơi vào bên tai thanh tịnh, đi vào hậu viện, một cái tôi tớ tới báo: Có cái thương hộ tặng đãi phê công văn nhập phủ, đã đưa vào thư phòng.

Hần nhớ tới, là lúc trước cái kia giúp đỡ bắt được thám tử cửa hàng đề qua, muốn xuất cảnh buôn bán bằng chứng, liền chuyển hướng đi trước thư phòng.

Đẩy cửa đi vào, thư phòng trên bàn quả nhiên bãi phân công văn.

Hắn cầm ở trong tay, còn chưa xử lý, trước quét liếc mắt một cái chung quanh.

Thư phòng này hắn đã cuộc sống hàng ngày thật lâu, đều là hắn đồ vật.

Hắn hướng ra ngoài gọi một tiếng: “Người tới.”

Hai cái tỳ nữ thực mau tiến vào nghe lệnh.

“Đem đồ vật đều dọn đi nhà chính.” Hắn nói xong, cầm công văn ra cửa.

.....

Tê Trì thay đổi thân cao eo áo váy, đai lưng hệ thật sự tùng, là Tân Lộ sợ nàng cảm thấy đau, riêng không hệ khăn.

Tả hữu đều lui đi ra ngoài.

Nàng vẫn có chút mệt, nghiêng nghiêng ỷ ở trên giường, nhấp Tân Lộ mới vừa chiên trà ngon canh, đôi mắt nhìn chăm chăm cửa sổ.

Nơi đó toát ra đầu một đoạn tể chi, đã có thể nhìn ra chút lục ý.

Nhìn đến cái này mới nhận thấy được chính mình tới này bắc địa đã có bao nhiêu lâu rồi, lại là mới cùng kia nam nhân vừa mới bắt đầu làm vợ chồng dường như.

Nàng buông chung trà, bỗng nhiên nghe thấy Lý Nghiên thanh âm, lại nghe thấy la Tiểu Nghĩa thanh âm ——

“Hôm qua dạy người kia hai hạ luyện mà như thế nào? Đi, đi mặt sau chơi cho ta nhìn một cái.”

Tê Trì giật giật, chậm rãi ngồi dậy, bỗng nhiên nghe thấy có người nhập môn, quay đầu liền thấy hai cái tỳ nữ phủng đồ vật đi vào, hướng nàng chào hỏi.

Thấy xong lễ, tỳ nữ đem trong tay đồ vật quy quy củ củ mà ở trong phòng buồng, lại lui đi ra ngoài.

Nàng nhìn ra tới, là Phục Đình quần áo.

Ngay sau đó liền lại có người vào cửa, nàng vừa chuyển đầu, liền thấy đi vào Phục Đình.

Rào rào một thanh âm vang lên, hấn giải trên eo bội kiếm ẩn ở án thượng, một cái tay khác nhéo phân công văn, đôi mắt triều trên người nàng quét tới.

Tê Trì cùng hấn bốn mắt va chạm, dờn đi, lại có chút không được tự nhiên.

Dư quang, hấn ánh mắt nhưng vẫn dừng ở trên mặt nàng, ngược lại bằng phẳng thực.

Tân Lộ vội vàng vào cửa hầu hạ: “Không biết Đại Đô Hộ đã trở về, hay không muốn truyền cơm?”

Hấn gạt đầu, nhéo công văn có trong hồ sơ sau ngồi xuống, vẫn là như vậy tùy ý đáng ngồi, hồ phục chưa đổi, ngay cả hồ ủng cũng chưa cởi.

Tê Trì nhìn này vững như Thái sơn nam nhân, âm thầm nắm lòng bàn tay.

Không biết còn tưởng rằng hắn là ngày ngày đều tại đây nhà chính xuất nhập, sở hữu không được tự nhiên đều kêu nàng một người cấp chiếm.

Tân Lộ thực mau lãnh người tiến vào, bãi án truyền đồ ăn, một mặt đoan thủy hầu hạ rửa tay.

Tê Trì đứng lên, đi qua đi, ở bên cạnh hắn ngồi quỳ xuống dưới, thấy hắn trong tay công văn.

Phục Đình đem trong tay công văn triển khai, phát hiện nàng tại bên người nhìn, cũng không ngăn trở, chỉ là nhìn đến công văn thượng viết thương hộ chủ nhân hộ tịch khi, mắt mới triều nàng nhìn qua đi.

“Thanh lưu huyện người.” Tê Trì ngấm liếc mắt một cái, nói: “Thật xảo, lại là ta thành người.”

Nàng vì âm thầm kinh thương, thân phận làm được tích thủy bất lậu, có bằng có theo, cũng không hoảng loạn.

Phục Đình lại quét liếc mắt một cái công văn: “Thanh lưu huyện người đều như vậy phú?”

Nàng ngẩn ra: “Cái gì?”

“Nếu không vì sao người có thể như thế giàu có và đông đúc.” Quý tộc chịu thành, hắn bất quá hỏi nàng tư tiền, nhưng lường trước cũng đều là xuất từ thành.

Tê Trì tròn mắt xoay chuyển, nhẹ nhàng gật đầu: “Ước chừng đúng không.”

“Bút.” Phục Đình duỗi tay.

Tân Lộ vội vàng lấy trên bàn một chi bút, ở nghiên mực chấm chấm mặc, lại đây đôi tay phụng cho hấn.

Hấn tiếp, hạ bút như đao, ở công văn thượng phê tự.

Xuất cảnh buôn bán có nguy hiểm, nhưng đứng đắn thương hộ lại lập công, không đạo lý không chuẩn.

Tê Trì thấy, âm thầm định rồi tâm, thậm chí còn cầm lấy chiếc đĩa, vì hấn gấp đồ ăn.

Phục Đình nhìn thoáng qua, quét đến nàng đầu ngón tay, kia mặt trên đều ngưng một chút xanh tím, không phải ở hấn trên người, chính là ở nơi khác véo.

Hấn sớm ý thức được chính mình đêm qua có bao nhiêu tàn nhẫn, tận mắt nhìn thấy đến, vẫn là cảm thấy có chút qua.

Một bữa cơm ăn xong, sáng sớm đã đen thối.

Trong phòng điểm thượng ngọn đèn dầu, Tân Lộ cùng Thu Sương tiến vào hầu hạ an trí.

Tê Trì rửa mặt chải đầu quá, quay đầu thấy Phục Đình tự bình phong sau ra tới, đã thay thường phục, liền ở mép giường đứng, lý cổ tay áo, trên mặt bất giác lại là nóng lên.

Tả hữu lui ra, cửa phòng dầu thượng.

Phục Đình tự vào cửa liền vẫn luôn nhìn đến trên mặt nàng như vậy biểu tình, tâm nói hôm qua lớn mật thực, hôm nay mới nhớ lại e lệ.

Hắn vạt áo một hiên, ở mép giường ngồi xuống.

Tê Trì chậm rãi qua đi, dựa gần hắn ngồi xuống.

Ngọn đèn dầu miêu hắn sườn mặt, nàng ánh mắt chuyển qua hắn trên người, liền lại khó tránh khỏi nhớ tới đêm qua điên cuồng.

Ngực khó có thể ức chế mà nhảy mau, nàng vươn tay, vì hắn cởi áo.

Phục Đình bắt lấy cái tay kia, thấp thấp nói: “Đêm nay miễn.”

Nàng mày nhẹ chọn, có chút kinh ngạc, còn tưởng rằng hắn chủ động dọn nhập là thực tử biết vị, nghe lời này lại tựa hồ không phải, có chút sờ không chuẩn hắn tâm tư, cố ý hỏi: “Chẳng lẽ là đêm qua mệt nhọc, hôm nay mệt?”

Phục Đình suýt nữa không cười, dám nói loại này lời nói, cùng trắng trợn táo bạo khiêu khích vô dị.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 34 34

Phục Đình một tay vác đao, đứng ở diễn luyện trường, nhìn đang ở thao luyện tân binh.

Lúc trước này đó lưu dân mới vừa vào doanh khi còn rất nhiều phiền toái, hiện giờ huấn luyện xuống dưới, đã giống mô giống dạng.

La Tiểu Nghĩa bán trực tiếp ngoại mà đến, một đường đi đến bên cạnh hắn: “Tam ca, được đã đưa trở về.”

Hắn điểm cái đầu.

La Tiểu Nghĩa lần này trở về đủ lâu, là bởi vì lúc trước gặp được Tào Ngọc Lâm, trong lòng phức tạp khôn kể, riêng bên ngoài đi bộ một vòng mới hồi trong quân.

Hắn nhin không được nói thắm: “Tam ca đối thể tử quá hảo, trước mắt lại không bị thương, cũng không phải cái gì việc gấp, cùng lắm thì ta tối nay đi khi mang qua đi là được, tội gì nhiều chạy này một chuyến.”

Phục Đình quét hắn liếc mắt một cái: “Muốn người đưa liền đưa.”

La Tiểu Nghĩa đôi ra cười tới: “Là, ta chỉ là tưởng thể tử kia quý giá thân mình, muốn cái gì được không có, cũng không thiếu cái này không phải.”

Phục Đình môi một nhấp.

Nói không sai, Lý Tê Trì một thân phú quý, muốn cái gì được không có.

Một cái cận vệ vội vàng đi tới, phụ cận trình lên tấu.

Phục Đình tiếp, mở ra, bên trong còn gấp cái thật nhỏ tờ giấy, viết ám văn, hẩn nhanh chóng xem xong, hợp nhau tới hỏi: “Tào Ngọc Lâm đã tới?”

La Tiểu Nghĩa sừng sốt: “Tam ca như thế nào biết?”

“Nàng tin tức cùng thám báo thăm cùng nhau đưa đến.” Hẩn đem tấu ném qua đi, xoay người nói: “Điểm đủ nhân thủ, theo ta đi.”

La Tiểu Nghĩa hai tay tiếp được tấu, vội vàng mở ra nhìn thoáng qua, sắc mặt biến đổi, bước nhanh đuổi kịp hẩn.

Phục Đình bước đi ở phía trước, nguyên bản bước chân thực cấp, bỗng nhiên dừng lại, đưa tới một cái cận vệ, phân phó một câu: “Truyền cái tin tức hồi phủ trung.”

.....

Tê Trì không ở trong phủ, đã đến cửa hàng.

Thương đội đã xuất phát, nàng tới đây là vì công đạo vài câu, dặn dò một phen kế tiếp công việc.

Trên tử nghe xong phân phó rút lui, nàng duỗi tay vỗ một chút sau eo.

Kia được thế nhưng thật rất hữu hiệu, nguyên bản thì tốt rồi một ít, hiện tại đồ lúc sau, đều không cảm thấy đau.

Thu Sương thu phôi trung sổ sách, sử ở trong ngực, lại đây thỉnh nằng: “Gia chủ, có thể đi trở về.”

Tê Trì xoay người ra cửa, vừa vặn có mấy người vào cửa, trong đó một cái cùng nằng đón đầu đụng phải một chút, cọ qua nằng vai.

Thu Sương vội vàng đỡ lấy nằng cánh tay, trách mắng: “Đi như thế nào lộ?”

Tê Trì đỡ lấy mũ có rèm, nhìn mắt người nọ.

Là cái người Hồ, đầu đội đỉnh đầu nhung mũ, quét mắt Thu Sương, ánh mắt lại có chút hung ác, không nói một lời mà vào cửa hàng.

Thu Sương thẳng tính tình, thiếu chút nữa liền phải đi lên lại cùng hấn lý luận một phen, vừa vặn Tân Lộ đuổi lại đây, mới ngừng.

“Gia chủ,” Tân Lộ ở cửa nhỏ giọng nói: “Đại Đô Hộ sai người hỏi phủ truyền lời nói, thỉnh ngài này hai ngày tốt nhất không cần ra cửa.”

Tê Trì nhớ tới hấn sáng sớm nhập trong quân sau đến bây giờ cũng chưa hỏi, lường trước là có việc ở vội, gật đầu nói: “Kia liền trở về đi.”

Đặng xe khi, trên tử vội vàng ra tới, cũng không cùng nằng nói chuyện, chỉ cùng một bên Thu Sương nhỏ giọng nói vài câu.

Thu Sương lại đây, ở nàng bên tai nói: “Trên tử nói, mới vừa rồi mới tới mấy cái nói mua bán, nghe nói gia chủ trên tay có thương đội, tưởng nói bứt đại, hấn vô pháp làm chủ, hỏi gia chủ hay không muốn đích thân hỏi đến.”

Tê Trì nhìn mắt đỉnh đầu ngày, không thật nhiều chậm trễ, nói: “Kêu chính hấn nói, ta ở bên nghe cái một lát liền đi.”

Thu Sương xưng là, phản hồi phô trung.

Nhĩ phòng, dựng thẳng lên bình phong.

Tê Trì ở phía sau ngòai xuống, nghe trên tử đem người dẫn vào, nhất ngôn nhất ngữ mà đàm luận lên.

Nghe giọng nói, đối phương không giống hấn thương, cách bình phong nhìn cái đại khái, tựa hồ chính là vừa rồi vào cửa kia mấy cái người Hồ.

Chỉ vài câu, nàng liền cảm thấy đối phương không phải thiệt tình phải làm sinh ý, nói được ba hoa chích choè, lại đều là lời nói suông hư ngôn, mua bán liệt một đồng, lại không nói kỹ càng tỉ mỉ.

Còn chưa nói thành, trước cho phép một đồng không thực tế chỗ tốt, lại kêu trên tử phái xe đưa bọn họ ra khỏi thành.

Nàng cảm thấy không đúng, đứng dậy nói: “Về đi.”

Tân Lộ cùng Thu Sương một tả một hữu, sau này mặt mở cửa, tùy nàng đi ra ngoài.

Tới rồi bên ngoài, nàng bước lên xe, mới nhéo rèm cửa, đối Thu Sương thấp thấp phân phó: “Kêu trên tử không cần nói chuyện, kia

mấy cái không giống đứng đắn thương hộ.”

Thu Sương nghe vậy gật đầu, trở về truyền lời.

Tê Trì kêu Tân Lộ đăng xe, mặc kệ đối phương là người nào, trước tránh đi luôn là đối.

Tân Lộ còn chưa đi lên, trong miệng một tiếng thét kinh hãi, thế nhưng bị ai xả đi xuống.

Bỗng nhiên tiếng người hỗn động, xe ngựa không hề dự triệu mà sử ra.

Tê Trì ở thùng xe nội đột nhiên hoảng một chút, miễn cưỡng ngồi thẳng, liền thấy rèm cửa bị người vạch trần.

Lúc trước cái kia đâm quá nàng người Hồ liền ngồi xổm cửa xe biên, một bàn tay trích đi trên đầu nhung mũ, ở trên mặt lau lau, bên miệng phỉm hắc chòm râu bị lau sạch sau, thế nhưng lộ ra một trương nữ nhân mặt, chính hướng về phía nàng cười lạnh.

Một cái tay khác câu lấy rèm cửa.

Sở dĩ là câu, là bởi vì cái tay kia cầm một thanh móc sắt.

※

Ngày nghiêng di một tắc.

Khô thảo loạn thạch chi gian, một đám người lẳng lặng ngủ đông.

“Tam ca, đã thu được tin tức, vì sao không ở trong thành bố trí phòng vệ?” La Tiểu Nghĩa quỳ rạp trên mặt đất, lặng lẽ nhìn về phía bên cạnh.

Nhìn đến tầu khi hấn liền muốn hỏi.

Phục Đình thân nửa ngồi xồm, ưỡn thân thạch sau, quán lấy tay áo thượng đai lưng, nói nhỏ: “Này mấy cái người không phải không đã giao thủ, hấn là hiểu rõ.”

La Tiểu Nghĩa nhắm lại miệng.

Kia mấy cái không phải giống nhau thám tử, hấn là là Đột Quyết riêng bồi dưỡng tinh nhuệ.

Mắt thấy đầu xuân, bắc địa dân sinh khôi phục có hi vọng, Đột Quyết rốt cuộc vẫn là kìm nén không được.

Phục Đình cố ý không ở trong thành để lộ tiếng gió, mà là ở chỗ này phục kích, chính là đề phòng lại làm cho bọn họ có nhưng trốn chi cơ.

Rất xa, có xe ngựa sử tới.

Mọi người nháy mắt lẫm thán, vô thanh vô tức, bốn phía chỉ tập tục còn sót lại thổi thảo động vang nhỏ.

Bỗng nhiên, kia xe ngừng.

Lái xe chỗ ngồi cái vành nón áp lực thấp người, nhảy xuống xe tới, cao to, vừa thấy chính là người Hồ.

Rèm cửa xốc lên, hai ba cái người Hồ liên tiếp nhảy xuống.

Cuối cùng một cái ra tới chính là cái nữ nhân.

La Tiểu Nghĩa nắm chặt trong tay đao, nhận ra tới, cái kia thiên giết Đột Quyết nữ.

Hắn cười lạnh, nhẹ nhàng nói: Nhưng tính kêu lão tử chờ đến người.

Ngay sau đó, kia Đột Quyết nữ từ trong xe lại xả một người xuống dưới.

La Tiểu Nghĩ sợ hãi cả kinh, quay đầu: “Tam.....”

Một bàn tay gắt gao đè lại hắn.

Phục Đình ấn hắn, mắt nhìn chăm chăm nơi đó, khớp hàm không tự giác cắn khắn.

Tê Trì bị cái kia Đột Quyết nữ lôi kéo cánh tay, trên đầu mũ có rèm bị nàng một móc bóc đi, đón gió đứng ở nơi đó.

Nàng vì sao lại ở chỗ này?

.....

Tê Trì bình tĩnh mà đứng, liếc liếc mắt một cái bắt lấy nàng nữ nhân.

Rộng lớn trán, mũi tựa ưng câu, hai má cao quyền.

Đang xem thấy chuôi này móc sắt khi, nàng liền biết nữ nhân này là ai.

La Tiểu Nghĩ từng cho nàng đã làm khoa tay múa chân, cái kia sử một thanh móc sắt, bị thương Phục Đình Đột Quyết nữ.

Lại nghĩ tới Phục Đình từng ở nghị sự khi nói qua, muốn đề phòng lúc trước kia mấy cái thám tử chỉ là đi đầu, không nghĩ bị hắn nói trúng rồi.

Kia Đột Quyết nữ chặt chẽ bắt lấy nàng, đề phòng nàng chạy, móc sắt liền đối với nàng eo, một mặt cảnh giác chung quanh, cùng với dư người ta nói Đột Quyết ngữ.

Chỉ trong chốc lát công phu, liền lại có hai người cưỡi khoái mã tụt trong thành phương hướng mà đến, xuống ngựa sau tụt lại đây.

Thực mau, lại là một cái.

Tê Trì mới hiểu được, bọn họ là đang đợi người tề tựu.

Thẳng đến trên người nàng đã bị gió thổi lạnh, trước mắt đã là tụ tập sáu bảy người.

Đột Quyết nữ dùng sức xả một chút Tê Trì, nói câu cái gì.

Mọi người đồng thời nhìn về phía nàng.

Tê Trì phát hiện nàng này làm như đầu mục giống nhau, còn lại đều là nam nhân, lại đều nghe nàng một người nói chuyện.

Đột Quyết nữ nói chính là: Đây là từ lần trước cái kia bùng chúng ta người cửa hàng bắt tới.

Nàng mắt thấy Tê Trì tiến nhĩ phòng, nhưng thật ra không tin Trung Nguyên nữ tử có thể kinh thương, chỉ đương nàng là kia gian thương hộ gia quyến.

Nếu bùng bọn họ người, há có thể hảo quá, hôm nay đi kia gian cửa hàng, chính là hướng về phía trả thù đi.

Tê Trì nghe không hiểu Đột Quyết ngữ, chỉ cảm thấy nàng lời nói là hướng về phía chính mình nói.

Kia Đột Quyết nữ nói xong, dùng móc sắt câu ra nàng eo túi tiền, hướng một người trong tay ném qua đi, vươn một cái tay khác tới sờ nàng bên hông mặt khác đồ vật, không sờ đến, lại dùng móc sắt chống lại nàng thủ đoạn, duỗi nhập nàng trong tay áo đi sờ.

Tê Trì trong tay áo cất giấu tùy thân mang theo cá hình thanh ngọc, là nàng làm hiệu buôn chủ nhân tín vật, từ trước đến nay không dễ dàng kỳ người.

Nàng âm thầm kinh thương không lấy chân thân kỳ người, chỉ dựa vào này làm bằng chứng, là cực kỳ quan trọng.

Đột Quyết nữ lục soát qua đi, tưởng khối quý báu ngọc thạch, cười đắc ý, cất vào chính mình trong lòng ngực.

Tê Trì nhú mày, xem bọn họ đã bắt đầu chia cắt nàng tài vật, có thể là chuẩn bị đi rồi.

Bọn họ phải đi, nàng chỉ sợ rất khó toàn thân mà lui.

Quả nhiên, kia Đột Quyết nữ lại nhìn qua, trong ánh mắt đã nhiều chút tàn nhẫn.

Thậm chí tả hữu nam nhân đều lộ ra cười tới.

Nàng xách xách thần, cao giọng hỏi: “Nhưng có có thể truyền lời, hỏi nàng, muốn bao nhiêu tiền nhưng đem ta thả.”

Nàng biết này Đột Quyết nữ là đương nàng làm thương hộ bất cóc tới, mặc kệ bọn họ động bất động tâm, có thể kéo một khắc là một khắc.

Không người trả lời, chỉ có người cười.

Chợt có nói thanh âm truyền tới, nói câu Đột Quyết ngữ.

Tê Trì trong lòng chấn động, quay đầu nhìn ra đi.

Là Phục Đình thanh âm.

Nàng nghe ra tới, lại không thấy hấn bóng dáng, cũng không biết là từ chỗ nào vọng lại, tựa ly đoạn khoảng cách.

Tả hữu toàn kinh, tức khắc ấn eo, vây quanh bốn phía phòng bị.

Đột Quyết nữ một phen chế trụ Tê Trì, móc sắt để đến nàng bên cổ, một đôi mắt qua lại nhìn quét, trong miệng rống lên một câu.

Phục Đình thanh âm theo sát sau đó hỏi một câu, lãnh đến tựa đao.

Thanh âm nơi phát ra lại như là thay đổi cái phương hướng, nghe không ra nơi.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 35 35

Tê Trì nói một hồi lời nói, dần dần hồi phục.

Phục Đình đứng ở nàng bên cạnh, đôi mắt vẫn luôn nhìn trong rừng phương hướng, nàng xem qua đi khi, liền thấy trong rừng người lục tục ra tới.

La Tiểu Nghĩa đi tuốt đằng trước mặt, trong miệng mắng một câu: “Con mẹ nó, kêu này Đột Quyết nữ chết quá dễ dàng!”

Mấy cái cận vệ nâng kia Đột Quyết nữ đi theo phía sau hẳn.

Tê Trì quay mặt đi, không nhiều xem.

La Tiểu Nghĩa thực đi mau đến trước mặt: “Tẩu tẩu bị sợ hãi, không có việc gì đi?”

Nàng che một chút cổ, nơi đó lúc trước bị kia Đột Quyết nữ dùng móc chống, có chút đau, trong miệng lại nói: “Không có việc gì.”

La Tiểu Nghĩa lại nhìn về phía Phục Đình: “Tam ca, vẫn là lão quy củ xử trí?”

Phục Đình gật đầu: “Lục soát qua sau xử lý.”

Tê Trì biết bọn họ nói chính là kia Đột Quyết nữ thi thể, nghe được một cái lục soát tự, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên đem mặt quay lại tới.

La Tiểu Nghĩa ôm quyền lĩnh mệnh, đang muốn đi xử trí kia thì thể.

Nàng đi ra một bước: “Từ từ.”

Phục Đình coi chừng nàng: “Như thế nào?”

Nàng nói: “Trên người nàng có ta đồ vật, ta muốn lấy lại tới.”

Nàng kia khối cá hình thanh ngọc, còn ở kia Đột Quyết nữ trên người.

Phục Đình nhớ lên, lúc trước ẩn thân chỗ tối khi, đích xác thấy kia Đột Quyết nữ đoạt nàng tài vật.

Hắn đem cổ tay áo một xả, quay đầu đi hướng kia cụ xác chết.

Tê Trì đuổi kịp vài bước, giữ chặt ống tay áo của hắn: “Ta chính mình tới.”

Hắn quay đầu lại: “Ta thế người lấy ra tới là được.”

Như nàng như vậy quý nữ sao lại nguyện ý đi chạm vào cái gì thì thể, hắn tới động thủ liền xong rồi, lại không phải cái gì đại sự.

Tê Trì nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: “Đó là ta bên người tư vật, ta không muốn bị người nhìn thấy.”

La Tiểu Nghĩa ở bên thấy nàng lôi kéo hắn tam ca, không cảm cười rộ lên, nghĩ thầm như vậy vội vàng, nhất định là nữ tử không thể bị nhìn thấy đồ vật, lập tức huy hai tay tiếp đón các vị cận vệ xoay người: “Đều nghe phu nhân, đừng hạt xem!”

Phục Đình lại cảm thấy nàng có chút cổ quái, nhìn mắt nàng lôi kéo chính mình tay: “Cái dạng gì tư vật?”

Liên tính những người khác không thể xem, chẳng lẽ liên hấn thân là phu quân thế nhưng cũng không thể thấy liếc mắt một cái.

Tê Trì chỉ có thể theo đi xuống viên: “Là ca ca ta để lại cho ta, hấn nói chỉ cho ta làm niệm tưởng, không nghĩ bị người khác nhìn thấy.”

Nói xong trước tiên ở trong lòng hướng ca ca bồi cái không phải, muốn dọn ra hấn danh hào tới.

Nghe được Quang Vương, Phục Đình liền không kỳ quái, nhớ tới nàng lúc trước kia liên liên hai mắt đắm lệ, lại nghĩ tới Lý Nghiên súc dưới tàng cây bị thương bộ dáng, biết nàng có bao nhiêu để ý cái này ca ca.

Hấn thu hồi tay: “Tùy ngươi.”

Tê Trì xem hấn thu tay lại trạm đi một bên, đến gần vài bước, ở thi thể bên liếm y ngồi xổm xuống.

Kia Đột Quyết nữ trí mạng một mũi tên ở giữa trán, cũng không biết Phục Đình từ đâu ra lực đạo, một mũi tên thế nhưng hoàn toàn đi vào nửa thanh, người đã chết liền mất cũng chưa nhắm lại.

Nàng chỉ nhìn lướt qua, thấy kia thương chỗ huyết nhục mơ hồ, thi thể hai mắt viên đột, liền đem mắt dời đi, chịu đựng không khỏe, vươn chỉ tay hướng thi thể trong lòng ngực sờ soạng.

Phục Đình xem nàng bộ dáng này, liền biết nàng là ở cường căng, chợt thấy kia thi thể trều động một chút, nàng tay lập tức rút

trở về.

Hắn có điểm muốn cười, nhin xuống sau nói: “Chết thấu.”

Bình thường, là nàng chưa thấy qua thôi.

Tê Trì mới vừa rồi thật cho rằng này Đột Quyết nữ còn chưa có chết, nghe hắn nói như vậy mới lại duỗi thân ra tay đi.

Nàng không thể nào xem kia thi thể, nhất thời không sờ đối địa phương, một hồi lâu cũng không sờ đến.

Phục Đình nhìn nàng kia thông thả động tác, đi qua đi, ngồi xổm xuống, bắt nàng kia cái cánh tay hướng trong một đưa.

Tê Trì dừng lại, liền thấy hắn mắt triều thi thể đảo qua nói: “Sờ, ta không gặp được.”

Tay nàng ở thi thể trong lòng ngực, hắn tay cầm ở nàng cánh tay thượng, đích xác không gặp được đồ vật.

Tê Trì yên tâm, từ hắn tay mang theo, ở thi thể phát lãnh hoài gian sờ soạn một vòng, thẳng đến để gần bên hông, mới rút cuộc sờ đến.

Nàng gắt gao nắm ở lòng bàn tay, lấy ra tới khi tay giấu ở tay áo: “Hảo.”

Phục Đình thật liền liếc mắt một cái không thấy, buông ra nàng đứng lên, kêu một tiếng: “Tiểu Nghĩ.”

La Tiểu Nghĩ nghe tiếng mà động, chiêu hai người lại đây, tiếp theo tới lục soát Đột Quyết nữ thân.

Tê Trì tránh ra hai bước, bối quá thân, đem kia khối cá hình thanh ngọc thu hồi trong tay áo tàng thỏa đáng, lại quay đầu khi, bọn họ đã đem kia Đột Quyết nữ từ đầu đến chân lục soát quá một lần.

La Tiểu Nghĩa cầm mấy thứ đồ vật đưa đến Phục Đình trong tay.

Một quyển da dê cuốn, bên trong đều là bọn họ thăm tới tin tức.

Phục Đình triển khai nhìn một lần, bên trong dùng Đột Quyết văn nhớ Hãn Hải phủ dân sinh khôi phục tình hình, các cửa thành phòng thủ trạng huống, còn có mấy trương bản đồ, là hãn quân doanh phụ cận.

Trong quân thâm nhập không được, nhưng thật ra không gọi bọn hãn dò ra cái gì.

La Tiểu Nghĩa trong tay còn nhéo cái viên châu hoa tai, cho hãn xem: “Tam ca, nhìn thấy không, này Đột Quyết nữ trên người có cái này, nhưng thật ra kêu ta phát hiện thân phận của nàng, là Đột Quyết hữu tướng quân trong phủ, tám phần vẫn là cái sủng thiếp linh tinh.”

Bọn họ cùng Đột Quyết giao thủ nhiều năm, rất nhiều tình hình cũng thăm dò rõ ràng, bằng cái đồ vật liền có thể đại khái suy đoán ra đối phương thân phận.

Hãn tức giận nói: “Nói không chừng về sau là muốn trả thù trở về.”

Phục Đình đem da dê cuốn ném qua đi: “Bọn họ nghĩ đến còn cần cái gì lấy cớ.”

La Tiểu Nghĩa hai tay đầu trụ, cười một tiếng: “Cũng là.”

Từ trước đến nay đều là đám kia Đột Quyết cầu trước chọn sự, nơi nào yêu cầu cái gì lý do.

Mấy cái cận vệ đi xử trí kia Đột Quyết nữ thi thể.

Phục Đình xem một cái Tê Trì.

Nàng tự bắt được đồ vật sau, liền thập phần an phận.

Hắn tay chiêu một chút, gọi tới một cái cận vệ, phân phó hai câu.

Không bao lâu, kia cận vệ liền đem Tê Trì xe ngựa đuổi lại đây.

Bọn họ sáng sớm đúng là theo vết bánh xe tung tích với phụ cận giấu kín.

Xe ngựa rèm cửa đã bị xả hư, cũng may còn không ngại ngại chạy.

Tê Trì tiên tiến trong xe đi chờ bọn họ, tướng môn mạnh cẩn thận dịch dịch, mới rốt cuộc có cơ hội đem trong tay áo ngọc bội lấy ra tới nhìn nhìn.

Còn hảo không ném, nàng lại cẩn thận thu hồi trong tay áo.

※

Ngày này một đêm xuống dưới, sớm đã rời xa Hãn Hải phủ.

Chờ bọn họ đuổi tới ngoài thành khi, thiên cũng muốn đen, cửa thành đã sớm rơi xuống.

La Tiểu Nghĩa đánh mã ở phụ cận xem qua một vòng, trở về hỏi: “Tam ca, phụ cận có gian khách xá, là muốn tiếp tục đi trước vào

thành, vẫn là gần đây nghỉ ngơi chỉnh đốn?”

Tiếp tục vào thành muốn lại kéo trước đêm canh giờ mới có thể nghỉ ngơi, bọn họ nhưng thật ra không sao cả, lời này là thể hấn tẩu tẩu hỏi.

Phục Đình xem một cái xe ngựa, đến bây giờ nàng còn chưa miên chưa hưu, lại cũng không ra tiếng nói qua nửa cái tỵ.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 36 36

Mặt trời mới mọc sơ thăng khi, một liệt kỵ binh nhẹ, hoàn che chở xe ngựa, vào Hãn Hải phủ.

La Tiểu Nghĩ đi đầu, mới vừa đến trong thành, sớm có an bài tốt binh chờ, nhìn thấy đội ngũ, liền tiến lên dán hãn mã bẩm báo một phen trong thành tình hình.

La Tiểu Nghĩ xả mã quay đầu lại đến Phục Đình bên người:
“Tam ca, có chút trạng huống.”

Phục Đình nghe xong, đề cương rung lên: “Đi xem.”

Tê Trì nghe thế câu, bóc cửa sổ cách màn, liền thấy bọn họ xoay phương hướng.

Nhìn một lát, phát hiện tựa hồ là hướng nàng cửa hàng nơi phương hướng.

Ước chừng qua canh ba, ngựa xe tới rồi địa phương dừng lại.

Tê Trì bóc màn vừa thấy, thật sự chính là nàng lúc ấy xảy ra chuyện kia gian cửa hàng.

Môn đình chỗ còn hảo, một bên nhĩ phòng đã bị thiêu không có, lộ đen sì sì tường cùng nửa sụp ngói ở nơi đó, hỏa sớm diệt, chỉ dư một trận tàn yên còn chưa tan hết.

Một cái cận vệ đi vào một chuyến, trên tủ nghe tin ra tới, hướng mọi người chào hỏi.

Phục Đình xuống ngựa, hỏi: “Sao lại thế này?”

Trên tủ rũ đầu nói: “Bẩm Đại Đô Hộ, trước hai ngày có mấy cái người Hồ giả mạo thương nhân tới nói mua bán, lại đốt lửa thiêu cửa hàng, còn bị thương người.”

Tê Trì vải màn bọc một nửa, không nghĩ tới ngày đó gặp nạn còn ra loại sự tình này.

Trên tủ đối nàng bị kiếp sự tự nhiên một chữ chưa đề.

Phục Đình nhìn nhìn phô môn, đi trở về đến nàng bên cạnh xe tới, một bàn tay đỡ ở nàng cửa sổ cách thượng, thấp giọng hỏi: “Ngày đó người là ở nơi nào bị bắt cóc?”

Nàng nghĩ nghĩ: “Phụ cận.”

Hắn xoay người qua đi, đối trên tủ nói: “Các người bị theo dõi.”

Tê Trì cũng đoán được, khó trách trong thành không có việc gì, kia Đột Quyết nữ thẳng đến nàng mà đến.

Nhưng nàng tổng không thể không giúp bắc địa, này một kiếp xem ra là tránh bắt quá.

La Tiểu Nghĩa đã tiến kia gian nhĩ phòng xem xét quá một vòng, ra tới nói: “Còn hảo, cứu hoả kịp thời, chỉ thiêu này một gian.”

Phục Đình triều hắn nhìn thoáng qua.

La Tiểu Nghĩa minh bạch ý tứ, đối trên tử truyền lời nói: “Các người hiệu buôn đối bắc địa có công, Đồ Hộ Phủ sẽ không cho các người bạch bạch tổn thất, về sau có bất luận cái gì sự nhưng tới báo quan, lần này tổn thất nhiều ít, cũng cùng nhau báo thương đi.”

Tê Trì nâng lên chỉ tay, hợp lại môi, nhẹ nhàng khụ một tiếng.

Phục Đình xem nàng: “Làm sao vậy?”

Nàng vỗ một chút yết hầu, nói: “Bị yên sặc.”

Trên tử lại đã được đến nhắc nhở, đáp lời nói: “Cũng không bao lớn tổn thất, phô trung tiểu nhị chỉ bị một ít thương, cũng đã mất ngại, chỉ cầu ngày sau có thể an ổn kinh thương, liền không đáng báo.”

Phục Đình đối la Tiểu Nghĩa nói: “Nhớ kỹ.”

La Tiểu Nghĩa gật đầu: “Nhớ kỹ.”

Như thế dễ nói chuyện hiệu buôn, thật là không còn nhà hấn, tự nhiên là phải nhớ, về sau nhiều hơn quan tâm.

Tê Trì lại nhìn nhìn cửa hàng, xác định không ra đại sự mới tính yên tâm.

Chợt nghe trên đường truyền đến một trận tiếng vó ngựa.

Vài con khoái mã vọt tới trước mặt, vội vàng thít chặt.

Nàng còn tưởng rằng là chính mình xe ngựa chặn bọn họ đường đi, quay đầu xem qua đi, lại thấy kia mấy người tất cả đều xuống ngựa, triều nơi này đi tới.

“Đại Đô Hộ, không nghĩ tại đây gặp.” Nói chuyện chính là cái lão giả, lạc má râu bạc trắng, mũi cao mắt thâm, trên người ăn mặc mang hoa văn hồ phục, đai lưng thượng có ngọc nút trang trí, hướng Phục Đình thấy lễ.

Hắn bên người đi theo cái đồng dạng mắt to mũi cao cô nương, thoát nhìn mới hơn mười tuổi bộ dáng.

Mới từ cùng bọn họ có tương tự dung mạo nhân thủ tránh được một kiếp, Tê Trì không khỏi nhìn nhiều bọn họ hai mắt.

Đều là người Hồ.

Nàng nhớ rõ chỉ có có thân phận người Hồ, mới có thể ở đai lưng thượng hệ ngọc nút.

Phục Đình ánh mắt đảo qua mấy người: “Vừa đến?”

“Đúng là.” Lão giả trở về lời nói, lại quay đầu cùng la Tiểu Nghĩa chào hỏi.

La Tiểu Nghĩa quen cửa quen nẻo mà cùng bọn họ nhàn thoai hai câu, cười nói: “Ta cùng với tam ca gần đây bận quá, thế nhưng đã quên ba tháng đã đến, năm nay tới Hãn Hải phủ nghị sự chính là các người Phó Cố Bộ?”

Lão giả đi theo cười hai tiếng: “Là, năm nay đến phiên chúng ta.”

La Tiểu Nghĩa lại nhìn về phía hắn phía sau cô nương, trêu ghẹo: “Nha, tiểu Tân Vân đã dài lớn như vậy.”

Cô nương then thùng mà cười cười, đôi mắt nhìn Phục Đình, lại quay đầu, nhìn về phía xe ngựa.

Tê Trì bị nàng nhìn chăm chăm, không biết nàng đang xem cái gì, câu môi hướng nàng cười.

Kia cô nương tựa sừng sốt một chút, tiếp theo cũng cười cười, mặt chuyển khai.

Phục Đình xoay người lên ngựa: “Quay đầu lại lại tự, ta trước tặng người hồi phủ.”

Lão giả xưng là.

Ngay sau đó là cô nương gia một đạo thanh âm: “Đưa Đại Đô Hộ.”

Phục Đình không đáp lời, đánh mã khởi hành.

.....

Lý Nghiên vội vàng đi đến hậu viện, liền thấy hắc dượng mới từ hậu viện rời đi, không rảnh lo thăm hỏi, liền triều nhà chính chạy tới.

Vừa vào cửa, thấy hắc cô cô ngồi ở ghế, nhẹ nhàng thở ra: “Cô cô, nhưng có bị thương?”

Tê Trì vừa trở về không lâu, một lần nữa rửa mặt chải đầu qua đi, thay đổi thân xiêm y, đang ngồi ở ghế, uống trong tay trà nóng canh.

Tân Lộ ở bên nói: “Thế tử đều lo lắng, bọn nô tỳ báo quan sau, còn lãnh bọn nô tỳ ở trong thành tìm vài vòng, thẳng đến quan viên nói Đại Đô Hộ sớm có an bài, hẳn là không có việc gì, kêu chúng ta yên tâm, mới cuối cùng trở về phủ.”

Tê Trì nhìn đến Lý Nghiên trước mắt phiếm thanh, lường trước này hai ngày cũng không ngủ hảo, trấn an nói: “Yên tâm đi, không

có việc gì, bắc địa không thể so Trung Nguyên an ổn, người ta muốn thói quen mới là.”

Lý Nghiên tự nhiên là minh bạch, nhưng cô cô là hãn duy nhất thân nhân, há có thể không lo lắng.

“Còn hảo có dưỡng ở.” Hãn nghĩ đến vẫn có hậu sợ.

Tê Trì nhớ tới này một đường mạo hiểm, đích xác ít nhiều có Phục Đình, ngay sau đó liền nhớ tới mới vừa trở về thành khi tình hình.

Nàng đem chung trà buồng, nhìn về phía Tân Lộ: “Người ngày đó nhưng có bị thương?”

Tân Lộ lúc ấy bị kéo xuống xe, té bị thương một chỗ, dưỡng hai ngày đã khá hơn nhiều, lắc đầu nói: “Không có hộ hảo gia chủ đã là đáng chết, nơi nào đáng giá gia chủ nhớ.”

“Chớ có nói bậy.” Tê Trì nhẹ mắng một câu: “Bọn họ là có bị mà đến, vốn cũng tránh cũng không thể tránh.”

Tân Lộ biết nàng từ trước đến nay không nhẹ xem thủ hạ, trong lòng càng thêm hổ thẹn, quay đầu cùng bên cạnh Thu Sương liếc nhau, lẫn nhau đều lòng còn sợ hãi, nếu gia chủ xảy ra chuyện gì, kia thật là thiên muốn sập xuống.

Tê Trì đem Thu Sương gọi đến trước mặt, tinh tế dặn dò vài câu.

Nàng tới khi từ Quang Châu cũng mang theo chút nhân thủ lại đây, phân phó Thu Sương an bài đi xuống, đem những người đó đều sử dụng tới, thuận tiện lại tên hạ cửa hàng đều mời chào một ít hộ viện.

Tự thành hôn lúc sau, nàng bận về việc lo liệu Quang Vương phủ, liền lại không tự mình ra ngoài kinh thương quá, chỉ ở phía sau màn bài bố.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 37 37

Lý Nghiên đi trên hành lang hồi la Tiểu Nghĩ muốn cung.

Tê Trì đi ly dưới tàng cây, nhớ tới giống như vậy đối với tuyết chơi đùa, tựa hồ đều là khi còn nhỏ làm sự.

Quang Châu rất ít hạ tuyết, mặc dù hạ cũng rất nhỏ, trong trí nhớ nàng đi theo ca ca cùng nhau chơi đùa vài lần tuyết. Mỗi một lần đều là ca ca động thủ, nàng ở bên đứng, chỉ vì ca ca không cho, sợ nàng tổn thương do giá rét tay.

Nàng mở ra lòng bàn tay, bên trong còn tàn lưu vài giọt tuyết tiết, lấy ngón tay phát đi, âm thầm tưởng: Đã bao nhiêu năm, nàng sớm đã không phải lúc trước cái kia còn có ca ca sủng tiểu cô nương.

Bất tri bất giác đứng yên, mới phát hiện viên trung chỉ còn lại có nàng cùng ngồi ở một bên phó cổ Tân Vân.

Hai người ly chỉ có vài bước xa, phó cổ Tân Vân cầm cung đứng lên, không thể lại ở nàng trước mặt ngồi, nếu không đó là thất lễ.

Tê Trì hướng nàng cười một chút.

Nàng đứng ở nơi đó, như mới gặp khi giống nhau, cũng trở về cười.

Một hồi lâu, nàng nhìn mắt mới vừa rời kia trận lạc tuyết thụ, mở miệng nói: “Xem phu nhân mới vừa rời thấy lạc tuyết cao hứng, ta

cũng nguyện vi phu nhân bắn thượng vài lần, không biết phu nhân cao hứng sau, nhưng nguyện nói với ta thượng nói mấy câu.”

Tê Trì nghe vậy buồn cười: “Gì ra lời này?”

Phó cố Tân Vân lôi kéo trong tay dây cung: “Nghe tổ phụ nói phu nhân là hoàng tộc xuất thân, tôn quý huyện chủ, không dám mạo phạm.”

Nàng thế mới biết cô nương này vì sao mới vừa rồi vẫn ngồi như vậy, lại không tiếp cận, đăm cười nói: “Mặc dù xuất thân hoàng tộc, ta cũng là thường nhân, không cần như thế giữ lễ tiết, người muốn nói cái gì liền nói đi.”

Phó cố Tân Vân một đôi mắt nhác lên xem nàng, lại liếc hạ, rất nhiều lần, mới mở miệng: “Phu nhân vì sao cho tới bây giờ mới đến?”

Tê Trì không nghĩ tới nàng sẽ hỏi cái này, nhìn nàng phiểm viên hai má, còn không có nẩy nở bộ dáng, giống như xem một cái hài tử: “Có chút nguyên do, nhưng thật ra người, vì sao sẽ hỏi cái này?”

“Chỉ vì.....” Nàng làm như suy tư một chút, mới nói: “Ta nghĩ không ra có ai giả cho Đại Đô Hộ, còn sẽ bỏ được rời xa hẳn.”

Tê Trì trong lòng giật giật: “Người là như vậy tưởng?”

Phó cố Tân Vân sửng sốt, mới chạy nhanh hỏi: “Đại Đô Hộ là bắc địa anh hùng, là bắc địa nữ tử trong lòng tình lang, ta mới có thể như thế suy đoán.”

Ngũ khí vội vàng, giống như giải thích.

“Đúng không?” Tê Trì cười khẽ nhướn mày: “Ta cũng không biết, hấn vẫn là bắc địa nữ tử trong lòng tình lang.”

Phó cố Tân Vân cho rằng nàng không tin, lại vẫn giải thích một phen: “Bắc địa không giống Trung Nguyên, Trung Nguyên nữ tử yêu thích chính là văn nhân mặc khách, bắc địa nữ tử chỉ ái kia chờ oai hùng thiện chiến dũng sĩ, đó là như Đại Đô Hộ như vậy.”

Tê Trì gật đầu, mắt thấy hướng nàng: “Vậy còn người?”

Phó cố Tân Vân sửng sốt: “Ta cái gì?”

Ngay sau đó mới phản ứng lại đây, thấp thấp nói: “Đại Đô Hộ không người nhưng xứng đôi, ta tưởng cũng không dám tưởng.”

Tê Trì bỗng nhiên liền nhớ tới Tào Ngọc Lâm lúc trước nói qua nói, cũng là nói muốn không ra ai có thể xứng đôi Phục Đình.

Nàng lúc ấy không để ý, hiện giờ lại nghe được một người nói lên, mới tính chân chính nghe vào trong tai.

Nàng một khuôn mặt thượng cười như không cười: “Ta dám tưởng, hơn nữa, này không người có thể xứng bắc địa tình lang, hiện giờ đã là ta phu quân.”

Phó cố Tân Vân bị nàng một câu nói trụ, trên tay càng thêm không tự giác mà lôi kéo dây cung, banh mặt không nói lời nào.

Rốt cuộc tuổi còn nhỏ, nàng đã dư vị lại đây chính mình nói đến không chu toàn.

Nói không người có thể xứng đôi Đại Đô Hộ, chẳng phải là đem trước mắt cái này phu nhân cũng nói đi vào?

Nhưng này phu nhân một câu liền làm nàng á khẩu không trả lời được.

“Người còn có khác muốn cùng ta nói sao?” Tê Trì nhìn nàng.

Nàng lắc đầu, bởi vì đã nhìn thấy có người lại đây, thối lui một bước, làm bộ lúc trước cái gì cũng chưa nói qua bộ dáng.

Lý Nghiên đã đi trở về tới, trong tay cầm trượng tân cung: “Cô cô còn muốn chơi đi xuống?”

Tê Trì lắc đầu: “Không được, ta đi về trước.”

Lý Nghiên còn có chút đáng tiếc: “Mới vừa hỏi Tiểu Nghĩa thúc chỗ đó tìm thanh bí quyết đâu.”

Tê Trì cười cười: “Các người chơi liền hảo.”

Nàng đi lên hành lang gấp khúc, ngừng ở trụ bên khi, ngón tay vén lên bên tai tóc mai, nghĩ chính mình mới vừa rồi lời nói, thế nhưng giác có chút buồn cười.

Là không nghĩ tới chính mình sẽ cùng một cái hài tử nói những lời này.

Kia bất quá chính là cái tiểu cô nương thôi, lại không phải cái tùy ý dùng tiền là có thể đuổi rồi Đỗ Tâm Nô.

Nàng nhìn ra được tới, kia tiểu cô nương khiêm tốn chỉ có đối với Phục Đình, đối nàng lại không có.

Có lẽ, nàng chỉ là một cái có thân phận, đoạt bắc địa tình lang Trung Nguyên nữ nhân.

※

Lâm văn, trong phủ mở tiệc chiêu đãi lai khách.

Tân Lộ vào trong phòng, Tê Trì đang ngồi, ở đối một quyền nợ mới.

Nàng biết gia chủ là sấn Đại Đô Hộ không ở mới có cơ hội nhìn một cái sổ sách, đợi một lát mới hỏi: “Gia chủ cần phải dự tiệc? Đại Đô Hộ đang muốn với sảnh ngoài mở tiệc chiêu đãi Phó Cố Bộ thủ lĩnh.”

Tê Trì khép lại sổ sách, gật đầu: “Đi.”

Đại Đô Hộ phủ còn có phu nhân ở chủ sự, há có thể không đi.

Tân Lộ đang muốn vì nàng thay quần áo, nàng nhớ tới viên trung kia non nớt tiểu cô nương, cười cười, lại nói: “Trang cũng lại miêu một lần đi.”

.....

Phục Đình đi vào trong sảnh, tới nhóm đã đem yến hội bị hảo.

Mọi người phân ngồi, phó cố kinh đi theo phía sau hấn tiến vào, tại hạ phương tay trái ngồi.

Đồ ăn từng đạo đưa đến mọi người án trước, phó cố kinh thấy những cái đồ ăn phẩm tinh xảo, kinh ngạc mà vội đem chòm râu, trong miệng cảm khái: “Thượng một lần tới đã là mấy năm trước, nhớ rõ trong phủ còn thực đơn giản, Đại Đô Hộ vì bắc địa khổ nhiều năm, hiện giờ trong phủ lại là chuyển biến tốt đẹp nhiều.”

Phó cố Tân Vân ở tở phụ bên cạnh ngòì xuống, nhỏ giọng nói: “Tạ Đại Đô Hộ khắng khái.”

Nàng tướng Đại Đô Hộ coi trọng bọn họ, cho nên mới như thế tiêu pha.

Phục Đình đi đến thượng đầu ngòì, cầm miếng vải khăn xoa tay, nói: “Muốn tạ liền tạ phu nhân, trong phủ đều là nàng liệu lý.”

La Tiểu Nghĩa ở đối diện tiếp khách, cười nói: “Đó là, tẩu tẩu chính là tam ca phía sau đại công thần.”

Phó cố Tân Vân lặng lẽ xem một cái Phục Đình, trên mặt hẳn biểu tình như thường, làm như cam chịu lời này.

Phó cố kinh càng thêm cảm khái: “Không thể tưởng được Đại Đô Hộ phu nhân như thế sẽ đương gia, khốn cảnh chưa quá, thế nhưng có thể đem này trong phủ lo liệu thành như vậy.”

Phục Đình nghe vậy miệng vừa động, suýt nữa muốn cười, hẳn sợ là hiểu lầm, này cũng không phải là Lý Tê Trì tỉnh ra tới.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 38 38

Yến tán khi, đã là đêm khuya.

Phục Đình tự trong sảnh ra tới, phía sau đi theo là Tiểu Nghĩa.

“Tam ca, Hồ Bộ sự người có so đo?”

Hắn gật đầu.

La Tiểu Nghĩa triều cùng ra cửa tới phó cố kinh cười nói: “Ta liền nói tam ca đã có so đo, phó cố thủ lĩnh có thể an tâm, chỉ cần là bắc địa dân sinh sự, tam ca sẽ không mặc kệ.”

Phó cố kinh vội vàng nói lời cảm tạ.

La Tiểu Nghĩa nhìn thấy hắn phía sau phó cố Tân Vân đôi mắt còn triều bên này nhìn, trêu ghẹo nói: “Tiểu Tân Vân nhìn cái gì đâu, mau theo người tổ phụ đi nghỉ ngơi đi.”

Phó cố Tân Vân bị hắn nói được đầu thấp một chút, lại nâng lên tới, trước mắt đã không có Đại Đô Hộ thân ảnh.

.....

Phục Đình đi vào nhà chính.

Trong phòng còn đèn sáng, hắn cho rằng Tê Trì còn chưa ngủ, vào cửa, quét đến trên giường, lại thấy nàng đã nằm xuống, một tay

trều hạ đai lưng, nhẹ ấn ở trên bàn.

Đi đến mép giường, thấy nàng nằm nghiêng, hô hấp nhẹ đều, hai má ửng đỏ, một bức vẽ say rượu.

Hắn duỗi tay một bát, cổ áo, nàng trên cổ bị Đột Quyết nữ móc sát để ra mấy cái huyết điểm đã lui.

Ước chừng là cảm thấy bị quấy rầy, nàng nhẹ nhàng giật mình.

Phục Đình nhếch miệng, buông lỏng tay, xoay người đi rửa mặt.

Tê Trì uống rượu sau không thoải mái, bị Tân Lộ Thu Sương hầu hạ trở về phòng sau liền nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên từ từ tỉnh dậy, là bởi vì khát nước, nàng mắt chưa mở, trước gọi một tiếng: “Tân Lộ, thủy.”

Trước giường vài tiếng bước chân vang, một bàn tay nâng lên nàng cổ sau, bên môi ai thượng chung trà, nàng nhấp hai khẩu, mở bừng mắt, thấy nam nhân ngồi ở mép giường thân ảnh.

Phục Đình quay đầu đi phóng chung trà, cánh tay bị kéo lấy.

“Buông tay.” Hắn quay đầu lại nói.

Tê Trì say, cũng phân không rõ là thật là huyền, mới duỗi tay kéo một chút, nghe thấy hắn nói buông tay liền nhú mi, bỗng nhiên đứng dậy xuống giường, hướng trước mặt hắn mà đến.

Phục Đình xem nàng trong mắt mê mang, không ngủ tỉnh bộ dáng, hiển nhiên là rượu còn chưa tỉnh, quả nhiên ngay sau đó nàng liền lao đảo một bước.

Hắn một bàn tay còn nhéo chung trà, một tay kia hiệp trụ nàng: “Người làm gì?”

Nàng cánh tay câu lấy hắn cổ, tựa không nghe thấy hắn hỏi chuyện: “Dựa vào cái gì kêu ta buông tay?”

Phục Đình buồn cười, người các có các vẻ say rượu, Lý Tê Trì vẻ say rượu, hắn lại là lần đầu tiên thấy.

Hắn dứt khoát cánh tay vừa thu lại, cơ hồ là đem nàng nửa ôm nửa phết đất đưa tới bên cạnh bàn, mới đưa kia chỉ chung trà buông xuống.

Tê Trì eo để ở bàn duyên, người bị cánh tay hắn ôm, câu khấn hắn cổ, không thuận theo không buông tha: “Dựa vào cái gì kêu ta buông tay, liền bởi vì cái kia tiểu cô nương?”

Phục Đình một đốn, mới biết được nàng đang nói ai: “Người nói tiểu Tân Vân?”

Nàng say nhan thượng ấn đường té túc: “Người gọi nàng cái gì?”

Hắn nhìn chăm chăm trên má nàng ửng hồng, cúi đầu gần sát: “Người để ý?”

Tê Trì hai mắt nhắm lại, như ở suy tư, hồi lâu, nhẹ nhàng lắc đầu, từng câu hắn tay.

Phục Đình ánh mắt trầm xuống, hai tay chế trụ nàng hướng lên trên một thác, để ở trên bàn, trầm giọng hỏi: “Người có để ý không?”

Tê Trì người đã ngồi vào trên bàn, chân cơ hồ muốn triển đến hắn eo, theo bản năng mà lại câu lấy hắn. Nam nhân nâng nàng,

dùng thân thể chống lại nàng, nàng cảm thấy bị gông cùm xiềng xích ở, nàng nhón nhón cằm nói: “Nàng không hảo tổng cổ.”

Phục Đình ánh mắt càng trầm.

Nàng chỉ để ý được không tổng cổ.

Tê Trì trong mắt, nam nhân mặt trước sau mông lung, nàng lại mệt rãi rời, đẩy hấn một chút: “Người áp ta hảo khẩn.”

Phục Đình kề sát nàng, hai má cắn khẩn, ngửi trên người nàng như có như không mùi rượu.

Ngay sau đó, câu ở trên cổ cánh tay chột buông lỏng, nàng mắt đã nhắm lại, đầu lệch qua một bên, lại ngủ rồi.

Hấn ôm nàng mềm mại thân hình, hai má buông ra, lo chính mình kéo kéo khóe miệng.

Nàng cũng không để ý.

※

Một say lúc sau, lại tỉnh lại giống như cái gì cũng nhớ không được.

Tê Trì đứng ở bên cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ nhàn nhạt xuân dương, ngón tay nhẹ xoa thái dương, tổng cảm thấy chính mình quên đi cái gì.

Chỉ có cái mơ hồ ấn tượng, dường như Phục Đình đem nàng cả người đều để thượng bàn.

Nàng quay đầu lại xem một cái cái bàn kia, nghĩ kia cảnh tượng, không cảm có chút nhĩ nhiệt.

“Gia chủ.” Thu Sương đi tới, dán ở nàng bên tai một trận nói nhỏ.

Tê Trì nghe xong, có chút kinh ngạc: “Thật sự?”

Thu Sương gạt đầu, từ trong tay áo lấy ra một phần thư hàm: “Nô tỳ hôm nay ra phủ đi cửa hàng thượng nghe nói, đây là Đô Hộ Phủ phía chính phủ công văn.”

Tê Trì tiếp nhận tới.

Tối hôm qua yến hội gian nghe phó cố kinh nói Hồ Bộ trước mắt yêu cầu rất nhiều súc vật ấu tể, rồi lại mua bán không cửa, không nghĩ hôm nay Đô Hộ Phủ thế nhưng hạ lệnh mở ra làm tư thương tới làm.

Bắc địa không có đủ ấu tể, nhưng thiên hạ to lớn, địa phương khác còn có, thậm chí ngoại cảnh cũng có, có tư thương tham gia, các nơi lưu thông, liền sẽ mau nhiều.

Kia nam nhân có thể so nàng tưởng muốn tâm tư lung lay nhiều, nhanh chóng quyết định liền dùng thượng tư thương.

Nàng mở ra thư hàm, là Đô Hộ Phủ thỉnh hạt hạ các đại hiệu buôn chủ nhân ra mặt mặt cả công văn.

Phía dưới đóng thêm Đô Hộ Phủ phủ ấn, là Phục Đình thân thủ phê.

Thu Sương nhỏ giọng nói: “Gia chủ không tiện ra mặt, dù sao đối ngoại nói cũng là chủ nhân không ở bắc địa, việc này hoặc là vẫn là

tính.”

Tê Trì nghĩ nghĩ: “Này không phải bút mua bán nhỏ, tiếp rất có lợi ở. Huống chi Đô Hộ Phủ mời người mặc cả, là vì ổn định giới, quan tâm các Hồ Bộ, sự tình quan bắc địa dân sinh, không thể tính.”

Thu Sương minh bạch, tư thương tiếp như vậy sinh ý, nếu vô giám thị, tất nhiên là các gia các giới, nước lên thì thuyền lên, các Hồ Bộ tất nhiên ăn không tiêu, Đô Hộ Phủ mới có thể trước tiên đem giới nghị hảo.

Xem ra gia chủ là muốn dùng trên tay hiệu buôn tới giúp đỡ ổn định giới.

“Kia liền vẫn là phái cái trên tử ra mặt đi.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 39 39

Dù sao cũng là ở Đô Hộ Phủ, ai dám thật gây chuyện.

Trên đường một hồi âm ỉ, trước mắt, tự nhiên là lại an an phận phận mà đều ngồi xuống.

Tê Trì lại về tới kia núi giả sau đứng.

Dù sao nàng cũng bị phát hiện, trở về đảo cũng không thêm để ý lại bị Phục Đình thấy, còn có thể quan vọng kia đầu động tĩnh.

Thương hộ nhóm thấp cổ bé họng, tại đây quan phủ bên trong, cũng không dám cao giọng nói chuyện, cố định một cái so một cái đoan chính, ai mở miệng đều là thật cẩn thận ——

“Quan phủ mua bán tự nhiên là không dám xằng bậy, chỉ là vận chuyển lui tới, phí tổn đều rất cao.”

“Là, thủ lĩnh lại yêu cầu tốt súc vật thẳng nhãi con.”

“Vẫn là có chút khó làm.....”

Nói đến nói đi, vẫn là tưởng thêm chút giới.

Tê Trì cảm thấy bọn họ là biết hiện giờ bắc địa chính trực dân sinh hưng khởi là lúc, Đô Hộ Phủ coi trọng, véo chuẩn này nói, tưởng phát chút tài, ở cẩn thận mà thủ quan phủ điểm máu chốt.

Phó cố kinh thanh âm nghe tới đã có chút tức giận: “Đều là giáo tử! Nếu vẫn là lúc trước, bắc địa chưa từng tao tai, còn đến phiên các người ngồi ở nơi này cùng chúng ta mặc cả!”

Hắn là làm Hồ Bộ gương tốt tới, chịu trách nhiệm trách nhiệm trong người, há có thể nhượng bộ.

Dân chăn nuôi là sớm nhất chịu đựng ôn tai, mấy năm nay mới có sở hồi hoãn, liền thuế má đều giao không thượng, nơi nào trở ra khỏi cái gì giá cao, nếu không có vì bắc địa dân sinh chuyển biến tốt đẹp, hắn thà rằng không cùng này đó xảo trá thương nhân làm bạn.

La Tiểu Nghĩa ho khan một tiếng, nhắc nhở lão nhân gia chớ có động khí, nay đã khác xưa, nếu hắn tam ca quyết tâm dùng tư thương, vẫn là phải cho vài phần bạc diện.

Phó cố kinh tay vỗ hai hạ hoa râm chòm râu, nhin xuống, đi xem Đại Đô Hộ.

Phục Đình ở đây trung chậm rãi dạo bước, bỗng nhiên hỏi: “Danh nghĩa không ngừng một gian cửa hàng có ai?”

Có gần mười người lập tức đứng dậy.

Hắn nhìn lướt qua, lại hỏi: “Có năm gian trở lên có ai?”

Ngồi xuống đi mấy cái, thừa sáu bảy người.

“Mười gian trở lên có ai?”

Chỉ còn lại có ba bốn người.

“Hai mươi gian trở lên.”

Chỉ còn lại có một cái.

Phục Đình xem qua đi, trung đẳng thân hình, súc đoản cần một cái bạch diện trung niên nhân, hần nhận ra tới, chính là lúc trước bị thiêu cửa hàng kia gia trên tử.

“Thay người nhóm chủ nhân tới?” Hần nhớ rõ bọn họ chủ nhân không ở bắc địa.

Trên tử giúp đỡ xưng là.

“Các người chủ nhân có bao nhiêu cửa hàng?” Hần hỏi.

Trên tử cẩn thận nghĩ nghĩ, hỏi: “Ước chừng..... Hơn trăm gia đi.”

La Tiểu Nghĩ một tiếng thét kinh hãi: “Nương, nhiều như vậy!”

Trên tử ngượng ngùng cúi đầu: “Tiểu nhân cũng không thể kết luận, nhà ta chủ nhân là làm thiên hạ sinh ý, không câu nệ một chỗ, các nơi có chuyên gia phân công quản lý, tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm cụ thể có bao nhiêu.”

La Tiểu Nghĩ nghĩ tới: “Đúng rồi đúng rồi, các người cá hình hiệu buôn kia gia, ta nhớ rõ, thật là nơi nơi đều có mua bán.”

Phục Đình nói: “Vậy người báo cái giới.”

Trên tử sững sốt.

La Tiểu Nghĩ khôn khéo thật sự, biết hần tam ca ý tứ, lập tức nói tiếp: “Đúng là, các người là nơi này lớn nhất hiệu buôn, từ các người báo giá, nhà khác lại có thể nói cái gì, bọn họ không phục, này mua bán cô đơn giao từ nhà người tới làm!”

Thốt ra lời này, đang ngồi các thương hộ đều có chút thay đổi sắc mặt, sôi nổi nhìn về phía kia trên tủ.

Thu Sương bỗng nhiên tiểu chạy bộ lại đây, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Đại Đô Hộ, gia chủ thỉnh ngài qua đi nói hai câu lời nói.”

Phục Đình mắt triều núi giả nhìn mắt, quả nhiên thấy kia như ẩn như hiện thân ảnh.

Hắn tả hữu nhìn thoáng qua, nói: “Các người tiếp tục.”

Thu Sương cáo lui, triều trên tủ nhìn thoáng qua.

Kia trên tủ nhân cơ hội cáo tội, nói muốn đi như xí.

La Tiểu Nghĩa kêu cái người hầu dẫn hắn đi, một mặt cùng phó cổ kinh thảo luận hai câu.

Phó cổ Tân Vân nhìn Phục Đình bóng dáng, hắn đã đi ra tầm mắt, nhìn không thấy.

.....

Kia đầu, Phục Đình cúi đầu đi đến núi giả sau.

Này núi giả là Tê Trì tới sau tu, phía nam kiểu dáng, thấp bé thực, hắn đi vào, cơ hồ liền phải đụng tới đầu, chỉ có thể vẫn luôn đem đầu thấp, nhìn trước người nữ nhân.

“Muốn nói gì?”

Hai bên hẹp hòi, Tê Trì cơ hồ muốn dán hắn, thấp thấp nói: “Cũng không có gì, chỉ là tưởng nói, mới vừa rồi ta không nên cùng người ở trên hành lang đấu võ mồm.”

Phục Đình nghĩ tới, lúc trước nàng nói qua một câu hấn có khi cũng đủ hư.

“Liền cái này?”

“Ân.”

Hấn muốn cười, nhìn không thấy nàng biểu tình, tay một thác, nâng lên nàng cằm: “Người là có tâm trêu đùa ta không thành?”

Lúc này đem hấn gọi tới, liền vì nói cái này.

Tê Trì không ngại hấn bỗng nhiên nâng lên chính mình cằm, đột nhiên đối thượng hấn mặt, ngực va chạm.

Hấn mặt gần ngay trước mắt xem càng thêm khắc sâu, thâm mục rất mũi, nàng tâm nói khó trách có thể gọi người ta tiểu cô nương nhớ mãi không quên.

Phục Đình một chút đối thượng nàng mặt, cũng dừng một chút, theo bản năng nhìn mắt nàng môi.

Lẫn nhau lại có một cái chớp mắt ai cũng không nói chuyện.

“Như thế nào?” Tê Trì kéo một lát, ổn định, lộ ra cười tới: “Người ta phu thê, trêu đùa một chút cũng không thành sao?”

Hấn tựa buồn cười, điểm hai phía dưới: “Thành.”

Nói xong cúi đầu, xoay người đi ra ngoài.

Tê Trì nhìn theo hấn rời đi, chậm rãi dựa vào núi giả thượng, sờ sờ bên tai, muốn cười.

Bao nhiêu lần, đều cùng hấn có phu thê chi thật, như thế nào còn như thế bạc diện da.

Thu Sương đã trở lại, lặng lẽ nói: “Gia chủ, đã đưa đến.”

Nàng gật đầu, đi ra núi giả.

Mới vừa rồi ở chỗ này quan vọng hồi lâu, nàng tính toán một phen phí tổn, đánh giá ra cái giới tới, kêu Thu Sương nghĩ cách đưa cho trên tử.

Nếu đã đưa đến, liền cũng không cần đãi.

Nàng làm có thể làm, dư lại chỉ cần giao cho Phục Đình thì tốt rồi.

.....

Phục Đình trở lại giữa sân, trên tử cũng vội vàng quay trở về, viết hảo giới trên giấy.

La Tiểu Nghĩa tiếp nhận tới, đưa cho hấn, nhân tiện cũng nhìn thoáng qua, bật thốt lên nói: “Nhưng tính có cái đứng đắn nói sự, cái này giới nhưng thật ra còn có thể nghị thượng một nghị.”

Phục Đình đem giấy đưa cho phó cổ kinh.

Lão nhân gia nhìn ánh mắt sáng ngời, thậm chí đều đứng lên: “Chỉ bằng này giới, thượng cảm thấy thương nhân bên trong vẫn có trọng nghĩa giả, xin hỏi quý gia hiệu buôn, từ nay về sau, vĩnh vì ta Phó Cổ Bộ bạn bè.”

Trên tử vội đứng dậy chào hỏi, sáng trong tay một phương cá hình mộc bài: “Thủ lĩnh khen ngợi, này đó là chủ nhân hiệu buôn.”

Phục Đình nhìn lướt qua kia cá hình hiệu buồn.

Lúc trước bọn họ bị Đột Quyết theo dõi, mới vừa thiêu nửa gian cửa hàng, hiện giờ lại báo ra như thế thật thành giới tới, không khỏi có chút bất kể tổn thất.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy, này một nhà tựa hồ quá hướng về hắn Đô Hộ Phủ.

Phó Cố Bộ lại là cao hứng, phó cố Tân Vân cũng lộ cười, thế nàng tỏ phụ nói: “Các người chủ nhân nhất định là cái nhân nghĩa người, từ nay về sau nếu đến ta bộ trung, nhất định lễ đãi có thêm.”

Phó cố kinh gật đầu, xem như cam chịu.

Trên tử liên thanh nói lời cảm tạ.

Nơi xa, Tê Trì vừa đi vừa cười.

Phó cố Tân Vân nói nàng đã nghe thấy được.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 40 40

Nhoáng lên, đã đến ba tháng trung.

Xuân dương bao phủ, đã thoáng nùng liệt đi lên, gió thổi đến trên mặt, cũng có xuân ấm hơi thờ.

Quân doanh, một đám người đang ở đánh cùc.

Là Phó Cố Bộ mấy cái người Hồ cùng trong quân mấy cái tân binh ở lẫn nhau kháng, hai bên ngồi trên lưng ngựa, cướp lấy côn đánh cầu.

Giữa sân vó ngựa tung bay, bùn đất vấy ra, hai bên ai cũng không nhường ai.

Phó cố kinh cùng phó cố Tân Vân ở ngoài sân nhìn, đến xuất sắc chỗ, thường thường vỗ tay mà cười.

Bọn họ bộ tộc nguyên bản thoát thai với Đột Quyết, thiện chiến nhất tộc, đặc biệt yêu thích đăi ở trong quân địa phương.

Ở Hãn Hải phủ đăi mau nửa tháng, này hai ngày mới xem như hoàn toàn đem súc vật mua bán sự cấp gỗ định rồi, bọn họ buông xuống một khối trong lòng tảng đá lớn, liền lại thường theo Phục Đình xuất nhập quân doanh.

Phó cố Tân Vân nhìn một hồi, nhớ tới, hôm nay bọn họ tới trước, lại còn chưa nhìn thấy Đại Đô Hộ hiện thân.

Ngay sau đó, liền nghe thấy tiếng xe ngựa, quay đầu nhìn lại, một đội cận vệ hộ tống một chiếc xe ngựa sử tới.

Đại Đô Hộ dán xe đánh mã, bên cạnh đi theo chính là La tướng quân, còn có Đô Hộ Phủ gặp qua một mặt thiếu niên.

Nàng nhìn thoáng qua liền biết, tới là ai.

Thu Sương đánh lên màn xe, Tê Trì tự trong xe xuống dưới, Tân Lộ lập tức đem trong tay một kiện mỏng áo choàng vì nàng trao thưởng.

Tê Trì tả hữu nhìn nhìn, doanh trưởng bày ra khai đi, thế nhưng liếc mắt một cái nhìn không thấy đầu, đến nơi xa, một bụi một bụi, liền như khai ở bắc địa thượng bạch hoa.

Ở trong phủ đãi sắp có hơn nửa tháng mới có cơ hội lại ra cửa, lại là lần đầu tiên tới Phục Đình quân doanh.

Lý Nghiên tự trên lưng ngựa xuống dưới, cảm khái: “Dượng quân doanh thế nhưng lớn như vậy.”

Nàng nghe xong mỉm cười, tựa hồ mỗi một lần nhìn thấy này nam nhân binh mã, đều sẽ bị kinh sợ.

Phục Đình từng cương ngựa, nhìn qua: “Cùng ta tới.”

Nàng theo sau: “Hôm nay như thế nào mang ta tới trong quân?”

Hắn bước chân không ngừng: “Sợ người buồn hồng rồi lại chạy ra đi, còn phải lại cứu người một hồi.”

Nàng liếc xéo liếc mắt một cái hắn bồi, nhớ tới bị Đột Quyết nữ bắt đi sự, âm thầm bực mình không nói gì.

Phục Đình nói xong quay đầu lại nhìn nàng một cái, thoáng nhìn nàng sắc mặt, chỉ cảm thấy buồn cười.

Đến trung quân lều lớn, hấn đứng ở cửa, bóc mảnh.

Tê Trì đi vào.

Trưởng trung bày biện đơn giản, hai sườn dựng kệ binh khí cùng bản đồ giá.

Tận cùng bên trong bãi một trương cũ giường, đắp hấn quần áo.

Quang như vậy xem, nhưng một chút nhìn không ra tới đây là cái Đại Đô Hộ lều lớn.

Trưởng ngoài cửa, la Tiểu Nghĩa gọi một tiếng tam ca, Phục Đình đi ra ngoài.

Giữa sân một trận người hô mã tê, chính đoạt đến kịch liệt.

Phó cố kinh tổ tôn hai vừa thấy đến hấn, liền tới đây chào hỏi.

Có cái gì triều trước mắt bay lại đây, Phục Đình tay vừa nhắc, tiếp được.

Là bọn họ đánh cú cầu.

Hấn đem cầu ném trở về, chụp hai xuống tay.

Phó cố kinh nói: “Đại Đô Hộ sao không lên sân khấu mở ra thân thủ, này vốn cũng là trong quân diễn võ xiếc.”

“Tổ phụ nói đúng.” Phó cố Tân Vân phụ họa.

Đánh cúc vốn chính là tự trong quân diễn luyện mà sinh, Phục Đình là trong đó hảo thủ, nhưng hấn sớm đã không lớn chơi này đó.

Vừa muốn cự tuyệt, lại nghe la Tiểu Nghĩa nói: “Tam ca, nếu không liền chơi một hồi, ta xem thế tử đã có chút xoa tay hàm hè.”

Lý Nghiên chính nhìn chằm chằm giữa sân, nghe vậy mặt đỏ một chút: “Tiểu Nghĩa thúc chớ có giễu cợt ta, ta là đang xem quy tắc thôi.”

Phục Đình xem qua đi, Lý Nghiên mặt mày cùng Tê Trì có chút tương tự, đặc biệt là mặt đỏ kia một chút, biểu tình cũng rất giống, hấn tâm nói thật là một đôi thân cô chất.

Hấn hỏi: “Người có nghĩ thượng?”

Lý Nghiên nói: “Ta không đánh quá.”

“Tưởng, vẫn là không nghĩ.”

Hấn do dự một cái chớp mắt, gật đầu: “Tưởng.”

Phục Đình khấn tay áo: “Vây tới một hồi.”

La Tiểu Nghĩa móc ra căn dây lưng vì Lý Nghiên trói cổ tay áo, một mặt cười nói: “Người dưỡng thương người đi?”

Lý Nghiên ân một tiếng, nghĩ cô cô nói, phải đối dưỡng hảo, dưỡng liền sẽ đối hấn hảo.

Nhưng hấn cảm thấy chính mình vẫn chưa thể dưỡng đã làm cái gì, dưỡng đối hấn cũng không kém.

.....

Tê Trì ở trường trung ngồi một lát, nghe thấy bên ngoài một trận sơn tiếng hô, liền đi ra ngoài.

Tân Lộ cùng Thu Sương một tả một hữu mà canh giữ ở cửa, cùng nàng nói mới vừa rồi tình hình ——

“Gia chủ, thế tử kết cục đi đánh cục.”

“Là Đại Đô Hộ lãnh đi.”

Tê Trì vẫn luôn đi đến bên sân, quả nhiên thấy bọn họ đã ở đây trung.

Lý Nghiên cầm côn, ở trên ngựa bị gió thổi, trên mặt đỏ bừng, cẩn thận mà tả trồn hữu chắn.

Phục Đình liền ở hấn phía sau, vạt áo dịch ở bên hông, côn xách theo, thế hấn chắn một chút, một cây đánh trúng cầu.

Mọi người lại là một trận tiếng hô.

Tê Trì xem đến có chút nhập thần.

Đánh cục ở trong quý tộc cũng thực thịnh hành, nếu nàng ca ca còn ở, nhất định cũng bắt đầu giáo Lý Nghiên chơi này đó. Nhưng chung quy liền cưỡi ngựa, hấn đều là ở bắc địa học thực.

Không nghĩ tới, Phục Đình nguyện ý mang theo hấn.

Ở biết kia sự kiện sau, hấn còn nguyện ý mang theo hấn.

Nàng rất ít nhìn thấy như vậy Phục Đình, nhàn tản lại tùy ý, đang ở lập tức, như ở đất bằng, trong tay một cây, như nắm ngàn quân.

Một hồi lâu mới hoàn hồn, là bởi vì nghe thấy được cô nương gia thanh âm.

Tê Trì tìm tìm, mới phát hiện giữa sân còn có phó cổ Tân Vân ở, nguyên lai nàng cũng hạ tràng.

La Tiểu Nghĩ ở đây cạnh cửa đứng, hai tay hợp lại ở bên miệng triều nàng kêu: “Tiểu Tân Vân trở về đi, người cũng không nhìn xem hôm nay ở đánh chính là ai, chờ lát nữa nhưng đừng thua đến khóc nhè!”

Mọi người đều cười rộ lên.

Nàng trì mã huy côn, có chút sinh khí: “Ta nhưng không đến mức thua không nổi.”

La Tiểu Nghĩ sợ thật đem tiểu cô nương đậu khóc, liên tục xoa tay: “Hảo hảo hảo, không đùa người, người chuyên tâm đánh là được.”

Phục Đình phóng ngựa, một cúi người, cánh tay một kén, đánh cầu như bay.

“Lý Nghiên!”

Vốn tưởng rằng Lý Nghiên muốn tiếp không đến, không nghĩ tới hần phản ứng thực mau, tự phía trước mã một hoành, vung lên côn, thế nhưng đánh trúng.

Phục Đình tiếp hần một cây, đánh cú nhập môn.

Lại là một trận tiếng hô.

Hắn ghìim ngựa nhìn về phía Lý Nghiênn: “Không tồii, tập võ vẫn là hữu dụng.”

Lý Nghiênn đầu một hồi đượcc đến hắnn khắch lệ, cườii rộ lên: “Tạ dụng.”

Phục Đìngh quay đầu ngựa lại, thấy bên ngoài Tê Trì.

Nàng đón gió lập, áo choàng tung bay, đôi mắt dừng ở hắnn trên người, trên mặt như có như không mang theo cườii.

Hắnn đốii này cườii không xa lạ, đã từng giáoc Lý Nghiênn cườii ngựa khi nàng cũng là như vậy cườii.

Hắnn cúi đầu cườii, quay đầu gọii: “Tiểu Nghĩa.”

Giữa sân tạm dừng, la Tiểu Nghĩa đi vào tới.

Hắnn đem côn vứtt qua đi: “Ngườii đến đây đi.”

La Tiểu Nghĩa tiếpp đượcc: “Thành, ta tới thế tam ca.”

Phó cổ Tân Vậnn hỏi: “Đại Đô Hộ không đánh?”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 41 41

Phục Đình theo sát thối đèn nằm xuống.

Này trương giường cũ thả hẹp.

Một người ngủ còn hảo, hai người liền có chút tệ.

Hắn thân cao chân dài, chỉ có thể nằm nghiêng.

Tê Trì đưa lưng về phía hắn, tựa oa ở hắn trong lòng ngực.

Trướng ngoại còn có mơ hồ ngọn đèn dầu lạng, thường thường còn có đi qua đêm tuần quân coi giữ.

Nàng nhất thời ngủ không được, nghĩ mới vừa gặp qua hắn trên người thương, hỏi: “Trên người của ngươi còn có này đó thương?”

“Ta cho rằng ngươi sớm nhìn biến.” Hắn tiếng vang ở nàng đỉnh đầu, nghe tới lại thấp lại trầm.

Hắc ám ẩn tàng rồi trên mặt nàng ửng đỏ, nàng nhẹ giọng nói: “Không cố thương xem.”

Hắn làm như cười một tiếng.

Tê Trì rất ít nghe thấy hắn cười, còn có chút ngoài ý muốn.

Ngay sau đó nghe thấy hấn nói: “Một chỗ phi trùng tên, hai nơi đao thương, còn có một đao ở bụng sườn.”

Nàng nói tiếp: “Còn có người trên cổ.”

Hấn đón một chút: “Ân.”

“Cứ như vậy?” Nàng cho rằng hấn sẽ nói kỹ càng tỉ mỉ.

Phục Đình nhớ lại những cái đó thương, cũng chưa bao lớn ấn tượng.

Chỉ nhớ rõ phi mũi tên đầu nhọn mang câu, lấy khi muốn trước nhập ba tấc, rời khỏi kia câu giác, ngăn chặn huyết nhục, lại phản rút ra tới; đao nhập ba tấc, da thịt ngoại phiên.

Nhưng này đó muốn ở nàng trước mặt nói ra, liền như là một người nam nhân ở nữ nhân trước mặt khoe ra chính mình có bao nhiêu uy vũ giống nhau, còn có khả năng sẽ làm sợ nàng.

Hấn lại ân một tiếng: “Không có.”

Tê Trì không nói.

Nam nhân thân thể kề sát nàng, nàng dựa lưng vào hấn kiên cố ngực, hấn thậm chí một chân đều phải đè ở trên người nàng.

So này càng thân mật đều trải qua qua, gần nhất khi bọn họ quả thực liền ở bên nhau, tuy hai mà một.

Nhưng trước mắt chỉ là như vậy, nàng thế nhưng cũng có thể mặt đỏ tai hồng.

Nàng thu thần, không nghĩ, nhắm mắt lại.

※

Nhân ở trong quân, Phục Đình thức dậy so bình thường sớm hơn.

Bên ngoài ngày đêm tuần thú, tiếng bước chân không ngừng.

Hắn mở to mắt, trước thấy trước ngực nương tựa nữ nhân.

Nàng ngủ đến an phận, này một cái tư thế cơ hồ một đêm không thay đổi quá, hắn cũng như là sau này ôm lấy nàng ngủ một suốt đêm.

Phục Đình một tay chống ở trên giường, không tiếng động ngồi dậy, nhìn nàng sườn mặt, tán ở trên giường tóc đen, duỗi tay sờ soạng một sợi, ở chỉ gian vê một chút, lại buông.

Như vậy, bỗng nhiên kêu hắn cảm thấy có loại xưa nay chưa từng có thân mật.

Hạ giường, không có phát ra cái gì tiếng vang, hắn liền dứt khoát lưu loát mà mặc hảo, ra trường môn.

Một cái cận vệ bưng thủy lại đây, cánh tay đáp khăn vải.

Chỉ ở trường ngoại, trời còn chưa sáng thấu, vẫn có gió lạnh, hắn lại thành thói quen, vẫn khởi tay áo, sao nước lạnh rửa mặt.

Cầm lấy tiểu đao thổi mạnh cầm khi, nơi xa thao luyện thanh đã khởi.

Hắn tay đình một chút, nói câu: “Gọi bọn hắn thanh tiểu chút.”

Cận vệ xưng là.

“Tam ca.”

Phục Đình buông tiểu đao, lau cằm, quay đầu.

La Tiểu Nghĩa lãnh phó cổ kinh lại đây, mặt sau đi theo phó cổ Tân Vân.

“Đại Đô Hộ, gần đây ở trong phủ quấy rầy đủ rồi, lại tới trong quân quấy rầy, thật sự thẹn trong lòng.” Phó cổ kinh chào hỏi nói.

Phó cổ Tân Vân đi theo hấn gục đầu xuống hành lễ.

Phục Đình nói: “Nếu như thế, lường trước Phó Cổ Bộ cũng mọi việc bận rộn, các người không sai biệt lắm cũng nên trở về.”

La Tiểu Nghĩa nghe vậy sửng sốt, kinh ngạc nhìn mắt hấn tam ca.

Phó Cổ Bộ là có công chi bộ, hấn tam ca luôn luôn là thực lễ đãi, vẫn là đầu một hồi nói loại này trực khách nói.

Phó cổ kinh tựa cũng có tâm phải đi, nói tiếp nói: “Đại Đô Hộ nói chính là, là nên trở về.”

Phó cổ Tân Vân lặng lẽ nâng phía dưới, nhìn mắt Phục Đình.

La Tiểu Nghĩa cười mở miệng, quyền đương giảng hòa: “Lần sau lại đến, lường trước các bộ trung đều có tân cảnh tượng, trước mắt thật là quá bận rộn chút.”

Phó cổ Tân Vân bỗng nhiên nhỏ giọng mở miệng nói: “Lần sau lại đến phiên chúng ta Phó Cổ Bộ tới, ít nhất cũng đến hai ba năm sau.”

“Vậy người chính là đại cô nương.” La Tiểu Nghĩa trêu ghẹo, thuận miệng nói câu: “Tam ca người nói có phải hay không?”

Phục Đình gật đầu: “Đến lúc đó liền có thể tìm cái Phó Cố Bộ dũng sĩ.”

La Tiểu Nghĩa cười ra tiếng tới, liền phó cố kinh đô cười, một mặt nhìn nhìn cháu gái.

Phó cố Tân Vân cúi đầu không nói gì.

Phục Đình thúc cổ tay áo, hướng bọn họ một gật đầu: “Trong quân còn có thao luyện, cứ như vậy đi.”

Nói xong xoay người đi rồi.

La Tiểu Nghĩa lúc này mới đuổi theo đi, nhỏ giọng hỏi: “Tam ca, ta chính là nghe lầm? Người mới vừa rồi là ở trực khách không thành?”

“Không cần vô nghĩa.”

Phục Đình mắt không vung, ngày hôm qua kia mã truy kịp thời, hấn không phải không số.

Một cái vốn là không lưu tâm quá tiểu cô nương, ở trong mắt hấn liền người quen đều không tính là, càng chưa nói tới so đo, chỉ là không mừng loại này tiểu xiếc, sớm chút trở về liền tính.

Cũng miễn cho lại kêu Lý Tê Trì cảm thấy không hảo tổng cổ.

.....

Tê Trì bị Tân Lộ hầu hạ trang điểm xong, dùng một chén gạo kê đậm cháo.

Bên ngoài đã là mặt trời lên cao.

Dần dần tiếng người sáo lên, hình như có hành mã thanh.

Nàng nhéo khăn lau lau môi, đứng dậy đang muốn đi ra ngoài, nghênh diện gặp được Phục Đình đi đến.

“Phó Cố Bộ người phải đi.” Hấn nói.

Tê Trì ngoài ý muốn: “Nhanh như vậy?”

Hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, quả nhiên là Phó Cố Bộ người ở dẫn ngựa.

Nàng tâm nói chẳng lẽ là hôm qua một phen nói trọng, gọi người ta tiểu cô nương khó chịu không thành.

Người tới là khách, phải đi, cũng không thể không có tỏ vẻ.

Nàng nói: “Kia liền đưa đưa bọn họ đi.”

Phục Đình đã an bài hảo, cầm roi ngựa ở trong tay nói: “Bọn họ tự trong quân đi, phải đi một đoạn gần nói, lộ không dễ đi, người liền không cần đi.”

Tê Trì nghĩ nghĩ: “Ta đây cưỡi ngựa cùng người một đạo đi.”

Phục Đình liếc nhìn nàng một cái, đi ra ngoài, phân phó một câu: “Dắt con ngựa tới.”

Tân Lộ nghe vậy, lập tức đi vì gia chủ lấy áo choàng tới.

Tê Trì khoác ở trên người, biên hệ biên ra trước môn.

Phó Cố Bộ trang bị nhẹ nhàng tới, cũng không có gì hảo chuẩn bị, thực mau liền thu thập hảo.

Trong quân ra một đội binh hộ tống.

Đoàn người lên ngựa bối, chờ xuất phát, chợt thấy lều lớn phương hướng, Đại Đô Hộ cùng phu nhân một trước một sau cưỡi ngựa lại đây.

Phó cố kinh vội vàng quay đầu ngựa lại tới nói lời cảm tạ: “Sao dám làm phiền Đại Đô Hộ cùng phu nhân tự mình tới tiễn đưa.”

Phục Đình nói: “Không sao, đi thôi.”

Tê Trì đi theo hẩn, không nhanh không chậm, thấy trong đội ngũ phó cố Tân Vân.

Tiểu cô nương ăn mặc vân văn hồ y, tóc trói thành một bó, ngồi trên lưng ngựa, nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn nàng dưới thân mã, tựa hồ không nghĩ tới nàng sẽ cưỡi ngựa, ngay sau đó liền quay đầu đi.

Ra quân doanh, một đường không nói chuyện.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 42 42

Kỳ thật là Tiểu Nghĩa nói chút cái gì, Tê Trì cũng chưa như thế nào nghe.

Hoàn toàn chính là theo hắn nói ở tiếp thôi.

Phục Đình quân phục sửa lại, triều nàng nhìn lại đây.

Nhìn thoáng qua, lại đi xem là Tiểu Nghĩa: “Còn có việc?”

La Tiểu Nghĩa bỗng nhiên cảm thấy này liếc mắt một cái không tốt, dường như ngại hắn gây trở ngại bọn họ dường như.

Hắn mới vừa rồi liền cảm thấy hắn tam ca cùng tẩu tẩu có chút không thích hợp, khá vậy không thể nói tới không đúng chỗ nào, một cái chỉnh quân phục, một cái đỏ mặt, rồi lại không giống như là cãi nhau bộ dáng.

Hắn hắc hắc cười một tiếng: “Chúng ta mới vừa rồi là không phải quấy rầy đến tam ca cùng tẩu tẩu?”

Nghe được lời này, Tê Trì trên mặt càng nhiệt, chỉ là còn có thể đè nặng, trấn định mà cười: “Không thể nào.”

La Tiểu Nghĩa kéo một chút Lý Nghiên, giải thích: “Chẳng qua thể tử vừa trở về liền muốn tới thấy tẩu tẩu, ta mới đi theo lại đây thôi, cũng không phải là có tâm quấy rầy.”

Bị bán Lý Nghiên nghe được dường như vậy hỏi, tuy không rõ nguyên do, vẫn là sợ hãi không vui, vội nói: “Ta không có gì sợ, này liền hỏi trong viện đi.”

Nói xong lại xem Tê Trì: “Cô cô, ta đi trở về.”

“Ân.” Tê Trì vẫn hỏi đến thất thần.

La Tiểu Nghĩ đi phía trước hỏi một câu: “Tam ca cùng tẩu tẩu cũng còn không có dùng cơm đi, cần phải phân phó cùng nhau?”

Tê Trì ai cũng không thấy, thấp thấp nói: “Không được, ta ở trong phòng dùng.”

Phục Đình nói: “Người đi ăn người.”

La Tiểu Nghĩ nghe hán tam ca nói như vậy, lại là ở đuổi người tư thế, chạy nhanh chạy lấy người: “Ta còn là cùng thế tử cùng ăn đi.”

Nói xong tóm một chút Lý Nghiên, cùng nhau đi rồi.

Phục Đình lúc này mới xoay người, mặt hướng Tê Trì: “Người không mệt?”

Tê Trì chợt nghe thế câu, trên mặt mới vừa lui ra nhiệt độ lại muốn đi lên, ngay sau đó lại nghe hán nói: “Cùng ra tới làm cái gì.”

Không cảm liếc hán một cái, hán trong mắt trầm hắc, cố tình sắc mặt nghiêm túc.

Nàng mắt dời đi, trong miệng nhẹ nhàng nói: “Ta chưa nói sai, người người này, quả nhiên vẫn là hư.”

Phục Đình nhìn nàng, thanh nặng nề: “Liền bởi vì ở ban ngày?”

Mặt nàng lại đỏ, mắt câu ở hấn trên người, không ra tiếng.

Hấn bị nàng mắt câu lấy, chân vừa động, bỗng nhiên đến gần một bước, cúi đầu nói: “Không phải nói, việc này ta định đoạt.”

Tê Trì mắt nhẹ nhàng vừa chuyển, nói nhỏ: “Người chính là như vậy làm Đại Đô Hộ?”

Phục Đình cũng không để ý điểm này phản kích, gật đầu: “Không tồi, này bắc địa tám phủ mười bốn châu đều là ta định đoạt, người cũng giống nhau.”

Nàng nghĩ hôm nay đâu chỉ là ném một hồi huyện chủ đáng vẽ, trên mặt hồng cởi lại khởi, thiếu chút nữa lại muốn nói một câu “Mãng phu”.

Đối thượng hấn hắc bình tĩnh mắt, lại nhin xuống.

Phục Đình lúc này mới lại hỏi một lần: “Ra tới làm cái gì?”

Nàng nói: “Tưởng gọi người tới bị canh tám gọi.”

Hấn nhấp môi, nhin cười, là bởi vì biết nguyên nhân.

Nàng mới vừa rồi, trên người ra hấn.

Kia một bức thắm mờ hôi nhu nhược không có xương bộ dáng tựa còn khắc ở trong mắt, hấn sờ một chút cổ, ngừng dư vị, tuyệt không sẽ nói ra tới.

Nhớ tới nàng thị nữ còn không có trở về, hấn mới nói: “Gọi hai cái tỳ nữ tới an bài.”

Tê Trì gọi một tiếng “Người tới”, xoay người vào phòng.

Phục Đình nhìn nàng đi vào, không ngại ngại nàng, đi trước thư phòng.

.....

La Tiểu Nghĩa ăn cái cơm, lại dạy Lý Nghiên một phen, liền thời điểm không còn sớm.

Nghe một cái hạ nhân nói hẩn tam ca người ở thư phòng, hẩn lúc này mới cuối cùng yên tâm mà qua đi tìm người.

Môn đẩy khai, lại thấy Phục Đình đang từ bình phong sau ra tới, trên người bộ quần áo, làm như mới vừa lau quá thân mình bộ dáng, hẩn sách một câu: “Tam ca ban ngày ban mặt như thế nào như thế chú ý.”

Phục Đình trên người ăn mặc thường phục, đem quần áo một dịch, hệ đai lưng nói: “Lại có chuyện gì?”

La Tiểu Nghĩa nói: “Lúc trước không hảo gây trở ngại tam ca cùng tẩu tẩu, ta không nói thẳng.”

Phục Đình nói: “Ít nói nhảm, nói thẳng.”

Hẩn lúc này mới cười nói: “Là chuyện tốt, ta tự trong quân khi trở về riêng đi qua hỏi một chút Hồ Bộ mua bán sự, mặt khác cửa hàng đều còn không có động tĩnh, chỉ có cá hình hiệu buôn kia gia đã xuống tay làm, này không phải nghĩ đến nói cho tam ca một tiếng.”

Phục Đình nhìn hẩn: “Bọn họ động tác nhanh như vậy?”

“Đúng vậy, ta cũng ngạc nhiên, bởi vậy mới riêng tới cùng tam ca nói.” La Tiểu Nghĩa cảm khái: “Này dê bò súc vật dù sao cũng là vật còn sống, muốn tìm nguồn cung cấp, muốn an bài nhân thủ, còn muốn quy hoạch vận may đưa thương lộ, nào hạng nhất không cần tốn thời gian phí tiền. Lúc này mới bao lâu, Phó Cố Bộ nhưng vừa mới đi đâu, kia gia hiệu buôn liền đã tiến triển đến nhanh như vậy, ta chỉ có thể nói, cũng thật con mẹ nó tài đại khí thô, nếu không nào có này bản lĩnh!”

Hắn trong giọng nói tất cả đều là hăm dọa.

Phục Đình một bàn tay chiết cổ tay áo, lại nghĩ tới ngày ấy mặc cả, kia trên tử nói bọn họ hiệu buôn rốt cuộc có bao nhiêu gia cửa hàng cụ thể đều không rõ ràng lắm.

“Đồng dạng đều là buôn bán, vì sao nhà bọn họ luôn là phá lệ tận tâm?” Hắn bỗng nhiên hỏi.

La Tiểu Nghĩa bị hắn hỏi sửng sốt, cào hai hạ cái mũi, nghĩ nghĩ nói: “Nhà này từ trước đến nay là tận tâm, lường trước chính như Phó Cố Bộ lời nói, là nhân nghĩa chi thương.”

Phục Đình suy tư một cái chớp mắt, nói: “Tùy ta đi ra ngoài một chuyến.”

La Tiểu Nghĩa cũng không biết hắn bỗng nhiên làm sao vậy, chạy nhanh đuổi kịp hắn.

.....

Tân Lộ cùng Thu Sương khi trở về, sắc trời đem vãn.

Tê Trì ở hồ ghé ngồi, thay đổi thân xiêm y, ở uống nước trà.

Trong phòng vẫn luôn không mở cửa sổ, hơi thở vẫn luôn không tràn ra đi, nhiều nhất chính là tấm gội nhiệt canh hương khí, mơ hồ, là mặt khác khí vị.

Tê Trì cảm thấy đó là Phục Đình trên người khí vị.

Nàng ở hấn quân phục thượng ngữi được quá không ngừng một hồi, bị hấn ôm khi nghe được nhất rõ ràng, không khó nghe, thực độc đáo, ước chừng là chuyên chúc với này bắc địa nam nhân hơi thở.

“Gia chủ.” Thu Sương phụ cận, nhỏ giọng ở nàng bên tai nói một phen có quan hệ Hồ Bộ mua bán sự.

Nàng cùng Thu Sương trở về trước nhân tiện đi mấy cái phô trung đi rồi một chuyến, biết được tiến triển thuận lợi, liền chạy nhanh đã trở lại.

Tê Trì ngưng thần, sau khi nghe xong, gật gật đầu.

Là nàng riêng phân phó muốn càng nhanh càng tốt, thủ hạ mới có thể làm được như thế nhanh chóng.

Tân Lộ ở bên, một mặt đốt đèn một mặt nói: “Đại Đô Hộ cùng La tướng quân làm như cùng đi ra ngoài, cũng không biết là đi làm cái gì.”

Tê Trì nghe vậy, buông chung trà, đứng dậy ngồi đi trên giường, chiêu một chút tay: “Lấy nợ mới tới, sấn hấn không ở, ta xem trong chốc lát.”

Cơ hồ một cả ngày đều bị Phục Đình làm cho thất thần, nàng muốn tìm chút sự tình làm.

Tân Lộ đi vì nàng lấy tới.

Nàng cầm, lại nói: “Đi bên ngoài thủ.”

Tân Lộ cùng Thu Sương cùng nhau lui đi ra ngoài.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 43 43

Lý Nghiên ở trong viện luyện một bộ la Tiểu Nghĩa giáo chiêu thức.

Thu cuối cùng nhất chiêu, hấn hướng bên cạnh xem, then thùng hỏi: “Cô cô, như thế nào?”

Tê Trì hôm nay riêng tới quan tâm hấn việc học, hỏi đến hấn tập võ như thế nào, hấn liền luyện một tay cho nàng xem.

Nàng thu xuống tay đứng ở bên cạnh, nhìn hấn cười: “Ta nhìn không ra tốt xấu, chỉ có thể nói người so với lúc trước rắn chắc một ít, luôn là chuyện tốt.”

Lý Nghiên lau đem trên trán hấn, cười cười, cảm thấy này đã là khen.

Đi đến nàng bên cạnh đi khi, vừa vặn thấy Thu Sương tự viện ngoại vội vàng mà đến, một đường chạy chậm, hấn không cảm kỳ quái: “Đây là làm sao vậy?”

Tê Trì nhìn thoáng qua, bên người nàng người luôn luôn quy củ, rất ít như vậy.

Thu Sương chạy đến trước mặt nói: “Gia chủ, có chuyện quan trọng.”

Tê Trì thấy nàng sắc mặt có chút không đúng, lập tức hỏi: “Làm sao vậy?”

Thu Sương nhỏ giọng nói: “Đô Hộ Phủ truyền công văn, Đại Đô Hộ nói muốn gặp chủ nhân.”

Tê Trì sửng sốt, lại có chút không dư vị lại đây, còn hỏi câu: “Cái nào chủ nhân?”

Thu Sương vội la lên: “Chúng ta hiệu buôn chủ nhân, tự nhiên chính là gia chủ ngài a!”

Tê Trì trên mặt một ngưng, đem lời này cẩn thận dư vị hai lần.

Phục Đình như thế nào nghĩ đến thấy hiệu buôn chủ nhân?

“Người không tính sai?” Nàng còn có chút không tin.

Thu Sương liên tục gật đầu: “Tuyệt không sẽ có giả, La tướng quân đem công văn đưa đi cửa hàng, hạ lệnh phải nhanh một chút đưa cấp chủ nhân, nói là Đại Đô Hộ tự mình hạ lệnh, không thể có nửa điểm đến trễ.”

Tê Trì kinh ngạc qua đi, thực mau liền trấn định, nghĩ nghĩ: “Có từng nói nguyên do?”

“Chưa từng,” Thu Sương nói: “Chỉ nói muốn triệu gia chủ tới gặp.”

Nàng trầm mặc, lý manh mối.

Lý Nghiên tất cả đều nghe được, còn không có lộng minh bạch.

Nàng cô cô là hiệu buôn chủ nhân, dựng lại muốn gặp chủ nhân, kia chẳng phải là đâu cái vòng lớn tử, lại là muốn gặp hấn cô cô?

Hắn biết từ xưa hèn hạ thương nhân, cũng không dám đem cô cô âm thầm kinh thương sự ra bên ngoài nói, không khỏi có chút lo lắng, nhìn Tê Trì, lạnh lẽo hỏi: “Cô cô, quan trọng sao?”

Tê Trì suy tư một lát, hướng hắn cười cười: “Người không cần lo lắng, nên làm gì làm gì, việc này ta sẽ tự liệu lý.”

Lý Nghiên xưa nay tin tưởng cô cô, ngoan ngoãn gật đầu: “Ta chỉ có thể giúp cô cô giữ kín như bưng.”

“Ân, như thế là đủ rồi.” Nàng nói xong, xem một cái Thu Sương, hướng viện ngoại đi.

Thu Sương hiểu ý mà đuổi kịp.

Tới rồi viện ngoại, Tê Trì mới nói: “Tạm thời không rõ nguyên nhân, trước không cần hoảng loạn.”

Trước mắt Đô Hộ Phủ biết nàng có này thân phận chỉ có Thu Sương cùng Tân Lộ, còn có Lý Nghiên.

Phục Đình là bởi vì cái gì muốn gặp nàng thượng không rõ ràng lắm, nàng không thể tự loạn đầu trận tuyến.

Nàng tưởng: Vẫn là đãi hắn trở về lại nói.

.....

Sau giờ Ngọ giờ Thân canh ba, Tê Trì đem sổ sách một sách một sách mà thu hảo, khóa nhập quầy trung.

Đang ở gương lược trước ngời xuống, nghe thấy được bên ngoài tiếng bước chân.

Nàng lập tức đứng dậy, đi ra ngoài khi, trước mặt đã đón nhận nam nhân thân ảnh, nàng một chân đã vượt đến ngoài cửa, suýt nữa muốn cùng hắn đụng tới cùng nhau.

Phục Đình dừng chân, nhìn nàng: “Muốn đi ra ngoài?”

“Không có.” Nàng lui một bước, làm hắn tiến vào.

Phục Đình nhìn nhìn nàng, vào cửa, trừu sau thất lưng roi ngựa ném ở một bên, quay đầu đi trên bàn thượng cầm chỉ chung trà.

Tê Trì nhìn hắn, hắn làm như lại vội cái gì trở về, hồ ửng dích chút tro bụi.

Nàng thấy hắn xách theo thịnh nước lạnh hồ, tùy tay đổ một tràn, đi qua đi, đem mới vừa chiêm tốt trà nóng canh đảo ra một tràn, đưa cho hắn: “Uống cái này đi.”

Phục Đình bụng nước lạnh đang muốn đưa đến bên miệng, thấy nàng truyền đạt, mắt dừng ở trên mặt nàng, buông xuống trong tay, tiếp nàng kia tràn, uống một ngụm.

Trà tuy tinh quý, nhưng bỏ thêm quá nhiều đồ vật, ngược lại không giải khát.

Hắn uống lên, vẫn là bụng lên nước lạnh uống một ngụm.

Lại liếc nhìn nàng một cái, kỳ thật đối nàng hành động có chút hưởng thụ.

Tê Trì nhìn nhìn sắc mặt của hắn, hỏi: “Nghe nói kia Hồ Bộ mua bán sự tiến triển đến khá tốt?”

Phục Đình ân một tiếng, lại uống một ngụm nước lạnh, buông xuống.

“Những cái đó thương hộ, nhưng được việc sao?” Nàng lại hỏi.

Phục Đình tự nhiên mà vậy liền nhớ tới cá hình hiệu buôn kia gia, “Còn hảo.”

Nói liếc nhìn nàng một cái: “Vì sao hỏi cái này?”

Tê Trì nói: “Thu Sương hôm nay ra ngoài chọn mua, thấy Tiểu Nghĩa tự kia cá hình hiệu buôn gia cửa hàng ra tới, làm như tuyên cái gì mệnh lệnh, trở về nói cho ta, ta còn tưởng rằng là tiến triển không tốt, lúc này mới hỏi.” Nàng nói, ở hướng muốn hỏi sự thương chậm rãi tới gần: “Tiểu Nghĩa chính là thật tuyên cái gì mệnh lệnh?”

Phục Đình cũng không giấu nàng: “Không có gì, là ta muốn gặp một lần kia gia chủ nhân.”

“Vì sao?” Nàng rút cuộc tiếp thương chính mình muốn hỏi.

Phục Đình lại coi chừng nàng.

Nàng âm thầm nắm lòng bàn tay, nói: “Ta chỉ là tò mò, vì sao người thân là Đại Đô Hộ, lại muốn thấy một cái thương nhân.”

Phục Đình nói: “Thăm thăm hấn đế.”

Hấn đi đến bình phong sau thay quần áo.

La Tiểu Nghĩa lúc trước cũng hỏi qua hấn, vì sao một hai phải thấy một cái thương hộ chủ nhân.

Hấn trả lời nói: Sự ra khác thường tất có yêu.

Như thế bất kể được mất mà tương trợ Đô Hộ Phủ, một lần, hấn có thể tin tưởng là xuất phát từ nhân nghĩa, hai lần, lại chưa chắc.

Vị kia chủ nhân căn bản đều không phải bắc địa người, thậm chí cũng không từng đến quá bắc địa, lại có thể từ bỏ thương nhân trực lợi bản tính, mấy lần tương trợ Đô Hộ Phủ cùng bắc địa, không khỏi quá mức kỳ quái.

Quá vắng mấy năm, từng cũng có mấy Đại Đô Hộ phủ ra mặt, nói muốn thay hấn ở thánh nhân trước mặt góp lời, tường tự bắc địa gian nan, làm triều đình coi trọng.

Hấn để lại cái tâm nhãn, vẫn chưa nhiều lời.

Kết quả là, lại bất quá là tường tự hấn nơi này đạt được lương câu tinh binh làm trao đổi.

Không thể thực hiện được, kia mấy Đại Đô Hộ phủ cuối cùng lời hay đều nói cho chính mình, vẫn chưa thể hấn An Bắc Đô Hộ Phủ nói qua nửa câu lời nói, ngược lại là tranh nhau đi trong triều đòi tiền.

Hấn một đường đi đến hôm nay, cũng không tin tưởng trên đời này sẽ có không duyên có vô có chuyện tốt.

Trong triều còn giảng ích lợi, hướng chi là vốn là lãi nặng thương nhân.

Một nhà vốn là tài lực hơn người, hiện giờ lại ở bắc địa các nơi bồng bột hiệu buôn, thương không hoàn toàn hiểu tận gốc rễ, đã cùng Đô Hộ Phủ nhắc lên rất nhiều liên hệ, còn xông vào dân sinh khóp xương.

Bắc địa nhiều năm gian khổ, mới vừa có khởi sắc, hấn không thể không cẩn thận.

Tê Trì lại còn đứng ở tiểu án bên, nghĩ hấn câu nói kia.

Nàng không hảo hởi đến quá mức kỹ càng tỉ mỉ, tự nhiên cũng không biết hấn muốn thăm cái gì để, nhất thời ngược lại càng không để.

Nàng hướng bình phong sau xem, Phục Đình không hoàn toàn đi vào đi, nửa người bị chống đỡ, này nửa bên mới vừa cởi bỏ quần phục đắp, hấn cúi đầu, ở từng cổ tay áo.

Làm như đã nhận ra nàng ánh mắt, hấn quay đầu nhìn lại đây, trên tay chưa đình, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng: “Còn có muốn hỏi?”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 44 44

Trong chùa nhật tử, buồn tẻ, thả nhất thành bất biến.

Giảng kinh trong phòng, trụ trì giảng kinh thanh âm trầm hoãn yên lặng.

Chư vị tăng nhân an an tĩnh tĩnh mà ngồi ở phía dưới đệm hương bồ thượng, lặng ngắt như tờ.

Phía trước nhất, Tê Trì đoan chính ngồi quỳ, cũng đang nghe kinh chi liệt.

Một thiên kinh nói xong, trụ trì khép lại kinh thư, cung kính hỏi: “Không biết phu nhân nghe được hiện tại, có gì giải thích.”

Tê Trì lại phi thật là tới nghe kinh, chỉ là vì làm chính mình thoát nhìn càng giống chỉ là lại đây tầm thường tiểu trụ bộ đáng thôi, mới vừa rồi thậm chí liền hấn sở giảng một câu kinh văn cũng không để ý nghe.

Nàng chấp tay trước ngực, đem vấn đề vút còn trở về, ôn thanh nói: “Còn thỉnh trụ trì chỉ giáo.”

Trụ trì hô thanh phật hiệu, nói: “Phật nói tứ đại giai không, tâm cảnh rộng rãi, liền có thể siêu thoát trần thế.”

Tê Trì hỏi: “Như thế nào làm được tứ đại giai không, tâm cảnh rộng rãi?”

Trụ trì đáp: “Buông lo lắng, liền có thể vô dục vô cầu.”

Tê Trì nghe vậy không cấm cười một chút, trên đời này có mấy người có thể chân chính buông lo lắng?

Nàng tự Quang Châu mà đến, liền mang theo một phần nhất trăm nặng nhất lo lắng.

Nàng nói: “Ta có dục cũng có cầu, cho nên ta chỉ là người, thành không được Phật.”

Trụ trì bị lời này một hồi, ngại với đối phương quý vì Đại Đô Hộ phu nhân, cũng không hảo lại lấy cái gì Phật lý tới thuyết phục nàng, chỉ hợp lại đôi tay lại hô một tiếng Phật hiệu, không hề ngôn ngữ.

Cạnh cửa, Tân Lộ đứng ở nơi đó, cửa trước lộ cái mặt.

Tê Trì thấy, đứng lên, nói lời tạm biệt trụ trì, đi ra môn đi.

Ra giảng kinh đường, nàng lãnh Tân Lộ, một đường vào Đại Hùng Bảo Điện.

Trong điện thuốc lá lượn lờ, khách hành hương không nhiều lắm, có người đang ở Phật tượng trước quỳ lạy.

Thu Sương ở bên cạnh đệm hương bồ thượng bái, lạy vài cái lúc sau, đứng lên, bên cạnh người nọ đã đi rồi.

Đó là Tê Trì danh nghĩa cửa hàng một cái trên tử.

Thu Sương lại đây, nhỏ giọng nói: “Gia chủ, La tướng quân cấp cửa hàng an bài tám trăm dặm kịch liệt đi đưa công văn, đó là chủ nhân xa cuối chân trời, cũng thực mau liền phải cấp ra hồi phục.”

Tê Trì nghe xong, càng thêm cảm thấy Phục Đình là quyết tâm mà muốn gặp nàng.

“Quan gia triệu kiến, thân là một cái thương hộ, là không lý do cự tuyệt, hưởng chi vẫn là An Bắc Đại Đô Hộ.” Nàng nói nhỏ một câu, than nhẹ.

Thượng không biết Phục Đình dụng ý, nàng cũng không hảo dễ dàng tìm người mạo danh thay thế, vạn nhất biến khéo thành vụng, mất nhiều hơn được.

Chính trầm tư, la Tiểu Nghĩa một chân bước vào điện tới.

Tê Trì nhìn đến hần, trước nhìn mắt hần phía sau, là theo bản năng mà tìm Phục Đình, lại chưa thấy được.

Chỉ có hần một người tiến môn, trên người còn ăn mặc giáp trụ chưa thoát, liền lớn như vậy liệt liệt mà vào này phạt điện.

Không nghĩ la Tiểu Nghĩa lại cũng là tìm Phục Đình tới, nhìn đến nàng liền hỏi: “Tẩu tẩu, tam ca nhưng lại đây?”

Tê Trì lắc đầu, nghĩ nghĩ nói: “Nếu như trong quân không có, kia đó là hồi phủ đi, cũng không nhất định ngày ngày đều trụ tới này sơn chùa.”

“Kia như thế nào,” la Tiểu Nghĩa cười rộ lên: “Tẩu tẩu đã ở chỗ này, tam ca sao lại không tới.”

Tê Trì bị lời này trêu ghẹo đến cười một chút, ánh mắt lóe lóe, cảm thấy hần giống như đang nói Phục Đình ở vây quanh nàng chuyển đường như.

La Tiểu Nghĩa nhìn một vòng trong điện, không chú ý nàng biểu tình, đi tới hai bước, lại nói tiếp: “Ta đây vẫn là đi trong phủ tìm tam ca đi, tại đây chùa miếu cũng không thể uống rượu, cái gì cũng làm không được.”

Tê Trì buồn cười: “Người nhưng đến phóng kính trọng chút, ở trong chùa có thể nào còn nghĩ uống rượu.”

“Tẩu tẩu oan uổng ta, ta cũng không phải là một lòng nghĩ uống rượu.” Hấn nói: “Chỉ là bởi vì mắt thấy ba tháng liền phải đi qua, còn có đồn sinh nhật rượu chưa ăn đâu.”

Nàng hỏi: “Cái gì sinh nhật rượu?”

La Tiểu Nghĩa nhìn nhìn nàng, bỗng nhiên một phách ót: “Đúng rồi, tẩu tẩu tất nhiên còn không biết.”

Nàng không cảm kỳ quái: “Biết cái gì?”

La Tiểu Nghĩa tay duỗi ra, ý bảo nàng mượn một bước nói chuyện.

Tân Lộ cùng Thu Sương thối lui hai bước, đi một bên chờ.

Tê Trì đi theo hấn đi rồi vài bước, trạm đi kia phật tượng mặt bên: “Rốt cuộc cái gì?”

La Tiểu Nghĩa cười một tiếng, thần thần bí bí nói: “Tẩu tẩu cũng không biết, tam ca sinh nhật liền ở ba tháng a.”

Tê Trì sững sốt, hoàn toàn không có dự đoán được hấn sẽ nói ra như vậy một câu.

“Thật sự?”

La Tiểu Nghĩa thấy nàng không tin, hỏi lại một câu: “Tẩu tẩu còn nhớ rõ tam ca chữ nhỏ gọi là cái gì?”

Phục Đình chữ nhỏ.....

“Tam Lang.” Nàng nói.

Tên này lúc trước chỉ nghe la Tiểu Nghĩa nói qua một hồi, nàng liền nhớ kỹ.

“Đúng là,” la Tiểu Nghĩa gật đầu: “Tam ca sở dĩ kêu tên này, chính là bởi vì hấn sinh ở ba tháng.”

Thì ra là thế.

Tê Trì một khắc trước còn ở suy tư đối sách, giờ khắc này lại bị này tin tức làm cho ngoài ý muốn không thôi.

“Chính là hôm nay?” Nàng hỏi.

La Tiểu Nghĩa cười ra vài phần xấu hổ: “Kia đảo không phải, tam ca cha mẹ mất sớm, hấn một người trước nay không để ý chính mình, nơi nào còn nhớ rõ chính mình là nào ngày sinh. Chỉ ta cùng với hấn cùng tòng quân nhiều năm, mới biết được việc này, mỗi năm đều nhớ thương, đuổi ở ba tháng tìm một ngày kéo hấn uống thượng một đốn rượu, liền xem như nhân tiện qua.”

Nói đến chỗ này, hấn bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, nhìn nàng: “Đúng vậy, năm nay tẩu tẩu tới, lý nên từ tẩu tẩu tới vì tam ca quá mới là a!”

Tê Trì giật mình, nhất thời không nói gì.

Là không biết nên nói cái gì đó.

Theo đạo lý nói, nàng thân là thê tử, là hản là hỏi đến, lại vẫn là dựa hản nhắc nhở mới biết được việc này.

La Tiểu Nghĩa đương nàng ngượng ngùng, cười hai tiếng: “Ta đây đi rồi, cũng không đi tìm tam ca, việc này liền giao cho tẩu tẩu.”

Hản nghĩ hản tam ca năm rồi bên cạnh không người, hản làm huynh đệ bồi là hản là, hiện tại tự nhiên là người ta hai vợ chồng cùng nhau là tốt nhất.

Nói xong thật liền nhanh nhẹn mà đi rồi.

Tê Trì không nói gì mà đứng đó một lúc lâu, hồi tưởng mấy ngày liền tới Phục Đình hết thấy như thường, nên làm cái gì làm cái gì, một chút dấu hiệu cũng không biểu lộ.

Nếu không có hiện tại La Tiểu Nghĩa đề cập, ai có thể nghĩ đến, này thế nhưng vẫn là hản sinh nhật nguyệt.

Nàng quay đầu gọi Tân Lộ cùng Thu Sương, cùng hướng phía sau thiện phòng mà đi.

Thu Sương đi theo, cho rằng gia chủ cùng La tướng quân mới vừa nói lâu như vậy, là có quan hệ trước mắt chính khó giải quyết sự, lại nghe nàng bỗng nhiên hỏi: “Làm người quá sinh nhật nói, muốn đưa cái gì?”

Thu Sương không cảm xem một cái Tân Lộ.

Tân Lộ phản ứng mau chút, cười nói: “Lấy gia chủ tài lực, muốn đưa cái gì còn không đều là chuyện dễ.”

Tê Trì nghĩ thầm, là dễ dàng, nhưng chưa chắc thích hợp, nếu không cần gì vừa hỏi.

Nếu là có thể kêu hấn chuyển khai đối chính mình hiệu buôn lức chú ý, chính là vì hấn tổ chức long trọng ba năm ngày lại như thế nào, căn bản không nói chơi.

Nhưng đó là Phục Đình, rõ ràng là không có khả năng.

※

Sắc trời đem mội, Phục Đình đem mã buộc ở chùa ngoại, vào sơn môn.

Trong chùa đã mất khách lạ, tăng lữ nhóm đang ở làm văn khóa, niệm kinh thanh lan lạnh.

Hấn trực tiếp đi đến thiện phòng.

Tới rồi trước cửa, tiên triều bên nhìn thoáng qua, cách vách thiện phòng môn nhắm chặt.

Hấn cho rằng Tê Trì sớm nghỉ ngơi, duỗi tay đẩy ra chính mình kia gian thiện phòng, đi vào đi, lại thấy nữ nhân mơ hồ thân ảnh.

Tê Trì áo váy phết đất, cánh tay vẫn dài lựa choàng, đang đứng ở bên cửa sổ quan cửa sổ, cửa sổ khép lại khi, quay đầu nhìn lại đây.

“Người này gian dường như so với ta kia gian còn nhỏ.” Nàng nhìn nhìn tả hữu nói.

Trong chùa thiện phòng, tự nhiên so ra kém Đô Hộ Phủ, liền bài trí đều không có, góc tường một trương giường, cạnh cửa một con

gác bồn giá gỗ, ngay cả ăn chay dùng tiểu án đều là vì bọn họ tới mà riêng thêm vào.

Nàng cảm thấy nàng kia gian, lại muốn so này gian càng rộng thoáng một ít.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 45 45

Ba tháng liền như vậy đi qua.

Sáng sớm, tăng nhân làm sớm giờ dạy học, Tê Trì đứng lên.

Tân Lộ cầm khối ướt khăn lại đây, đôi tay đệ thượng.

Nàng tiếp, xoa xoa ngón tay, đẩy ra cửa sổ, xa xa thấy tường viện kia vài cọng cây đào thượng, rốt cuộc khai ra hai ba đóa hoa tới.

Tâm nhìn bỗng nhiên nhiều ra một đôi nam nhân chân dài, nàng đảo mắt nhìn lại, liền thấy Phục Đình từ cách vách đi ra.

Hắn lại mặc vào kia thân măng hắc hồ phục, đai lưng gắt gao thúc, một mặt trát cổ tay áo, một mặt triều nàng nhìn lại đây.

Tiếp theo đến gần hai bước, đứng ở phía trước cửa sổ, mắt thấy nàng: “Mới vừa khởi?”

“Ân.” Nàng nhìn hắn che ở phía trước cửa sổ ngực, lại nhìn nhìn hắn trát tốt kia chỉ cổ tay áo.

“Các tăng nhân đều không ở, người còn không bằng ngủ nhiều một lát.” Hắn nói: “Không người cho người bị trai.”

Hắn rất ít có quan tâm này đó việc nhỏ thời điểm, Tê Trì không cảm nhìn nhiều hắn liếc mắt một cái, cười hạ: “Không sao, ta chính

mình có thị nữ, đã làm Thu Sương đi vội.”

Hắn cười, phảng phất cảm thấy chính mình nhiều lời, đem hai chỉ cổ tay áo đều trát thúc hảo.

Tê Trì nhẹ nhàng hỏi: “Muốn đi ra ngoài?”

“Hôm nay không cần,” Phục Đình đôi mắt lại dừng ở trên người nàng: “Sau đó có người muốn tới báo sự.”

Nàng xem hắn trên eo chưa quai đao kiếm, cũng không lấy roi ngựa, đích xác không giống lập tức muốn đi ra ngoài bộ dáng, suy nghĩ một chút có người muốn tới báo sự ý tứ, lại hỏi: “Người nào?”

Hắn cũng không dấu diếm: “Kia hiệu buôn người.”

Tê Trì trong lòng vừa động, đã đoán được.

Là nàng phân phó, tới này trong chùa cấp Phục Đình hồi phục, để bề nàng ở bên an bài.

Không dự đoán được so nàng nghĩ đến còn nhanh.

“Chỉ vì cái này, người đều không đi trong quân?” Nàng hỏi.

Phục Đình một bàn tay đáp ở bệ cửa sổ, làm như trong lúc vô tình một cái hành động, liền sắp đụng tới nàng đề ở cửa sổ xiêm y, hắn đầu thấp chút, nói: “Này rất quan trọng.”

Tê Trì ánh mắt nhẹ động, nhìn ra được tới hắn ý tứ.

Đang đứng, Thu Sương từ nơi xa đi tới, thấy Đại Đô Hộ ở cạnh cửa đứng, sửng sốt một chút, đi tới, trước hướng đối hắn thấy lễ, lại mặt hướng tới Tê Trì nói: “Gia chủ, thỉnh ngài dời bước đi dùng trai.”

Phục Đình hỏi: “Vì sao không tiến vào phòng trung tới.”

“Là ta không nghĩ ở trong phòng ăn.” Tê Trì nói đi ra ngoài, đối hán nói: “Ta hãy đi trước, thực mau trở về tới.”

Nói xong, liền thấy Phục Đình hai mắt chính nhìn chăm chăm nàng.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy lời này làm như kêu hán chờ nàng dường như, ngón tay nhéo làn váy, quay đầu, tiểu chạy bộ.

Thu Sương đi theo nàng, xoay cái cong, ở chùa chiền yên lặng góc tường chỗ, mới thấp thấp mở miệng: “Gia chủ, người đã đến, lần này là tiệm lương trên tử tự mình tới.”

Tiệm lương chính là bị thiêu nửa gian cái kia cửa hàng.

Kia trên tử lúc trước còn ở làm chất kho trên tử khi, Tê Trì liền cảm thấy hán làm việc tương đối ổn thỏa, mới có thể giao cho hán đi sửa trị Ung Vương thế tử.

Tự tham dự quá mặc cả lúc sau, Phục Đình hán là là hoàn toàn nhớ kỹ hán, triệu kiến công văn cũng là trực tiếp đưa đi hán phô trung.

Lần trước tới Đại Hùng Bảo Điện bái phạt cấp Thu Sương đệ tin tức chính là một cái khác trên tử, lại cũng là này trên tử phó thác tới, chính là sợ kêu Phục Đình nhận ra tới, cố ý tìm cái sinh gương mặt, có thể thấy được hán tâm tư rất nhỏ.

Tê Trì nghe nói hán bản nhân đích thân đến, cũng thoáng thả chút tâm.

“Người ở nơi nào?”

“Ở Đại Hùng Bảo Điện chờ.” Thu Sương có chút lo lắng: “Gia chủ, việc đã đến nước này, rốt cuộc muốn hay không chối từ rút?”

Tê Trì đứng ở chân tường chỗ, tinh tế suy tư.

Thậm chí đem Phục Đình nói cũng từ đầu tới đuôi dư vị một lần.

Hắn nói: Đây rất quan trọng.

Thẳng đến thật mau qua một đốn cơm chay thời gian, nàng mới triệu Thu Sương chiêu một chút tay.

Thu Sương đang chờ, lập tức đưa lỗ tai qua đi.

Nàng thấp thấp nói vài câu.

Thu Sương nhìn nhìn mặt nàng, lược có chần chờ, nhưng thấy nàng biểu tình trấn định, liền cũng không hỏi nhiều, vội vàng quay đầu hỏi Đại Hùng Bảo Điện đi truyền lời.

.....

Phục Đình còn tại thiện phòng ngoại đứng, một thân quân phục sửa sang lại mà phục tùng thẳng.

Một cái cận vệ lại đây báo: “Bẩm Đại Đô Hộ, người đã đến, chỉ vì ở Đại Hùng Bảo Điện đã bái một lát Phật, kéo dài một chút, đang muốn cáo tội.”

Hắn không nghĩ trì hoãn, nói: “Trực tiếp mang đến nơi này.”

Cận vệ lui xuống đi lãnh người.

Hắn lại giương mắt, liền thấy Tê Trì xa xa đi rồi trở về.

Nàng đến gần, hỏi hắn: “Có người báo sự, ta có thể cùng nhau nghe sao?”

Phục Đình thấy được rõ ràng, nàng nói chuyện khi mày hơi hơi chọn một chút, hình như có một ít tâm tư dường như.

Hắn liền nàng này đó tiểu biểu tình đều lưu tâm tới rồi, nghe nàng thấp mềm ngữ khí, dặt hạ khóe miệng: “Có thể.”

Tê Trì cười một chút, đi trở về trong phòng, lại ở kia cửa sổ biên đứng, hai tay thu ở trong tay áo, cách cửa sổ, xa xa thấy trên tủ đã bị cận vệ mang đến.

Trên tủ thực mau tới rồi thiện phòng trước dưới bậc thang, ăn mặc một bộ thanh áo vải tử, quỳ lạy chào hỏi.

Phục Đình xem qua đi, nửa người che cửa sổ, hỏi: “Như thế nào nói?”

Trên tủ đầu cũng không dám nâng, đắp tay hỏi: “Đại Đô Hộ thứ lỗi, chủ nhân gần đây khắp nơi kinh thương, vô ý nhiễm bệnh, thân thể ốm bệnh nhẹ, chính ốm đau ở trên đường, cũng không thích hợp lên đường.....”

“Đúng không?” Hắn nói.

Tê Trì lặng lẽ xem một cái hắn sườn mặt.

Hắn mắt nhìn trên tủ, sắc mặt trầm định, nhìn không ra hỉ nộ, chỉ một phen thanh âm, trầm lạnh rất nhiều: “Không biết là cái nào trên đường, cần phải ta tự mình đi một chuyến.”

Trên tử vội bái rớt cuộc, kính cẩn nói: “Không dám, là tiểu nhân sợ nói sai lời nói, chỉ lo ở trong bụng tìm từ, không thể kịp thời đem nói cho hết lời, Đại Đô Hộ thứ lỗi.”

Hắn đã bái bái, lại vội vàng nói tiếp: “Chủ nhân tuy thân nhiễm bệnh tật, nhận được Đại Đô Hộ triệu kiến công văn sau lại là không dám chậm trễ. Cứ việc nơi đặt chân ly bắc địa có chút đường xá, vẫn là vội vàng lên đường, một đường đổi khoái mã, ngày đêm vô hưu. Chỉ là này một hồi ngày đêm kiêm trình lên đường xuống dưới, bệnh tình lại tăng thêm rất nhiều, cho nên riêng truyền tin với tiểu nhân hướng Đại Đô Hộ thỉnh tội, chỉ cần Đại Đô Hộ chịu thứ nàng vô trạng, nàng đó là ban đêm cũng muốn tới bái kiến Đại Đô Hộ.”

Chuyện vừa chuyển, này một hồi lời nói liền lời nói thành khẩn, thả kinh sợ.

Tê Trì bất động thanh sắc mà nghe, đều là dựa theo nàng sở công đạo nói.

Nàng biết Phục Đình sẽ không tiếp thu thoái thác chi từ, cố ý lấy lui vì tiến, chủ động tung ra tất cả thành ý, có lẽ ngược lại có thể kêu hắn đánh mất vài phần nghi ngờ.

Lại vô dụng, cũng có thể kéo dài chút thời gian.

Phục Đình ở bên cửa sổ đi lại hai bước, chỉ này hai bước, lại kêu trên tử sống lưng hơi hơi phát run vài cái.

Hắn nhìn lướt qua, nói: “Cũng hảo, vậy ban đêm.”

Trên tử cả người cứng đờ, ấp úng ngẩng đầu: “Đại Đô Hộ nói ban đêm?”

Hắn gật đầu: “Liền như các người chủ nhân lời nói, ban đêm thấy.”

Trên tử không nói gì, ngay trước mặt hắn, cũng không dám xem một cái cửa sổ trung Tê Trì.

Hoàn toàn không dự đoán được Đại Đô Hộ sẽ theo lời này, trực tiếp liền định rồi xuống dưới.

Lại có loại bất cận nhân tình tư thế.

Tê Trì cũng không nghĩ tới, không tự giác mà cắn một chút môi.

Này nam nhân, căn bản không ăn lễ thường hành sự.

Trên tử bị cận vệ dẫn đi.

Phục Đình xoay người, nhìn về phía nàng thời điểm, Tê Trì cũng đang muốn thò người ra lại đây nói chuyện, cách cửa sổ, nàng mặt đối diện hắn ngực, cơ hồ muốn dán lên.

Nàng vừa nhấc mặt, thấy hắn cầm, hắn môi.

Hắn đầu thấp chút, cầm khăn thu, nhìn nàng hai mắt trầm hắc.

Không thể hiểu được, hai người thế nhưng ai cũng không nói chuyện.

Phục Đình nhìn trước ngực nữ nhân mặt, thậm chí đầu lại thấp chút, bỗng nhiên dư quang quét đến trong thiện phòng đứng Tân Lộ lạng lẽ bối qua thân đi, mới đã mở miệng: “Ta đi ra ngoài một chuyến.”

Tê Trì hoàn hồn, tự nhiên biết hắn là muốn đi làm gì: “Ban đêm không trở về?”

“Kia đến xem vị kia chủ nhân.” Hắn tay ở bệ cửa sổ nhấn một cái, xoay người đi rồi.

Tân Lộ lúc này mới dám xoay người lại, vội vàng đi đến bên cửa sổ, không dám tin tưởng hỏi: “Gia chủ, mới vừa rồi trên tủ nói chính là thật sự?”

Nàng ở trong thiện phòng đợi, tự nhiên cũng nghe đến rõ ràng.

Thu Sương bước nhanh từ ngoại tiến vào, tiếp nhận nàng lời nói: “Tự nhiên là thật, là gia chủ chính miệng phân phó.”

Tân Lộ khiếp sợ: “Kia, kia muốn như thế nào đi gặp Đại Đô Hộ?”

Tê Trì ỷ cửa sổ thật lâu sau, thở dài: “Cho ta bị thân nam trang tới.”

Thu Sương mắt đều tròn tròn: “Gia chủ muốn đích thân đi?”

Nàng ân một tiếng.

Việc đã đến nước này, tránh cũng không thể tránh, chỉ có nàng tự mình đi thấy.

※

Từ thái dương xuống núi, đến trời tối vào đêm, la Tiểu Nghĩa lãnh một đội người, vẫn luôn chờ ở Hãn Hải phủ cửa thành.

Hôm nay cửa thành không rơi, còn có quân sĩ tại đây thủ, tả hữu bá tánh cho rằng trong quân có việc quan trọng, đều không dám phụ

cận.

Thẳng đến chỉ còn lại có đầu tường ngọn đèn dầu khi, trong bóng đêm, đoàn người khoái mã tới.

Phục Đình lãnh vài tên cận vệ, tụt trong quân một đường bay nhanh lại đây, trong tay cầm roi, sau thắt lưng bội đao.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 46 46

Sau nửa đêm, trời còn chưa sáng, một cái tiểu sa di sớm đem sơn chùa môn mở ra.

Âm thầm ánh mặt trời trung, Tân Lộ cùng Thu Sương toàn người mặc viên lãnh bào, làm nam trang trang điểm, một trước một sau đi ra.

Hai đội binh người mặc thường phục, phụng mệnh ở chùa ngoại ngày đêm đối gác tuần tra, tuần ở đây nhìn đến, thấy nhiều không trách.

Ai đều biết đó là phu nhân bên người hai cái thị nữ, trong chùa thanh bần, luôn có các nàng đi ra ngoài chọn mua thời điểm, thường xuyên như thế, đã là thói quen.

Tân Lộ cùng Thu Sương liền như vậy rời đi.

Không ra nửa canh giờ, hai cái thị nữ liền lại đã trở lại.

Thiên vẫn không lường.

Tiểu sa di lại cấp khai sơn môn, hai người cúi đầu vào chùa chiền.

Một đường bước chân nhót nhát mà vào thiện phòng, sợ kinh động người khác, liền đèn cũng không điểm, Tân Lộ vuốt hắc kêu một tiếng: “Gia chủ.”

Cùng nàng cùng trở về chính là Tê Trì.

Chỉ vì biết được Phục Đình an bài nhân thủ bảo hộ ở chùa chiến tả hữu, nàng mới định hảo canh giờ, kêu Tân Lộ Thu Sương đi tiếp nàng.

Thu Sương tạm thời chỉ có thể lưu tại chùa ngoại, chờ đến hôm sau có người dâng hương thời điểm lại cùng nhau vào được, như thế mới có thể không dẫn người chú ý.

Tê Trì một mặt giải viên lãnh bào một mặt hỏi: “Trong chùa như thế nào?”

Tân Lộ thấp thấp đáp lời: “Như gia chủ sở liệu, Đại Đô Hộ còn chưa hồi. Còn lại hết thảy như thường, không người nào biết gia chủ ra chùa, toàn cho rằng gia chủ sớm ngủ hạ.”

Tê Trì gật đầu.

Tân Lộ nương một chút loãng ánh mặt trời, đi đến bồn cái giá nơi đó giảo khối ướt khăn, đi tới hướng nàng trong tay đệ, nhỏ giọng nói: “Gia chủ này một đêm tất nhiên mỗi một đến cực điểm, vẫn là chạy nhanh rửa mặt một chút, nghỉ một lát.”

Tê Trì đích xác mệt mỏi, cùng Phục Đình giao phong không phải chuyện dễ, quả thực như đi trên băng mỏng.

Nàng khoác nửa giải viên lãnh bào, tiếp nhận khăn, tinh tế xoa mặt.

Bên ngoài mơ hồ có một tiếng mã tê, không biết từ chỗ nào truyền đến, chỉ tại đây yên tĩnh thời khắc, mới nghe được rõ ràng.

Tê Trì đem khăn đưa cho Tân Lộ, cởi trên người viên lãnh bào cùng nhau cho nàng, nói: “Mau đi ra đi.”

Lo lắng là Phục Đình đã đã trở lại.

Tân Lộ ôm nàng xiêm y, vội vàng mang lên môn đi ra ngoài.

Tê Trì nằm đi trên giường, nhịn không được, lại đem hấn lúc trước hỏi kia nói mấy câu dư vị một lần.

Kỳ thật nàng hỏi đến đều là lời nói thật.

Mười lăm tuổi khi, vì trợ ca ca còn trời cao gia thượng công, bị buộc bắt đắc dĩ đi lên kinh thương một đường, cái gì nhưng kiếm lời liên kinh doanh cái gì, mới có hiện giờ danh nghĩa này mọi cách danh mục.

Hiện tại hồi tưởng, nàng lý nên trả lời mà càng phù hợp cái kia bịa đặt thân phận mới là.

Lại không biết vì sao, đặt bút viết cơ hồ đều là lời nói thật.

Ngoài cửa sổ chợt chợt lóe, tiếp theo một tiếng ầm vang vang lớn, nàng bị cả kinh hoàn hồn, một chút ngồi dậy thân.

Ngoài cửa hai tiếng bước chân vang, ngay sau đó môn đã bị đẩy ra.

Nàng ngồi, nhìn đi vào tới cao lớn thân ảnh.

“Bừng tỉnh?” Phục Đình thanh âm.

Hấn vừa rồi đi đến ngoài cửa, nghe được trong phòng vang nhỏ, liền tới đây.

Tê Trì không đáp, hỏi câu: “Vừa rồi là tiếng sấm?”

“Đúng vậy.” hấn đi đến mép giường tới, hỏi câu: “Môn như thế nào chưa soạn?”

Nàng thấp thấp nói: “Soạn người cũng vào không được.”

Hấn trong giọng nói hình như có chút ý cười: “Ân.”

Chợt lại là một tiếng sấm sét, Tê Trì bên tai đều bị chấn đến ong ong vang, nhin không được nói: “Như thế nào có như vậy vang tiếng sấm.”

“Bắc địa khí hậu chính là như vậy.” Phục Đình tại mép giường ngồi xuống: “Người tổng không đến mức còn sợ sét đánh.”

“Như thế nào sẽ.” Tê Trì nằm trở về: “Ta về sau liền đã biết.”

“Bắc địa cùng Trung Nguyên bất đồng chỗ nhiều đến là.” Hấn nói: “Người về sau đều sẽ biết.”

“Ân?” Tê Trì ở tiếng sấm không nghe rõ, không dám nhìn về phía hấn mặt.

Ngoài cửa sổ bất quá mới vừa có chút mặt trời, nghịch quang, cũng thấy không rõ hấn biểu tình.

Tay nàng chỉ đáp tại mép giường, chạm được cái gì, sờ sờ, mới phát hiện sờ chính là hấn ngón tay, tiếp theo bị hấn bắt lấy.

Phục Đình bắt lấy tay nàng, bỗng nhiên cúi xuống thân, dán ở nàng trước người.

Tê Trì cảm giác hấn mặt gần trong gang tấc, không lý do, lại nghĩ tới hấn thân nàng thời điểm, chưa nói ra lời nói tới.

Hấn mặt dán ở nàng bên cổ, hô hấp phát lại đây, quét ở nàng trên cổ hơi hơi ngứa, hấn bỗng nhiên hỏi: “Trên người của người như thế nào giống có được vị?”

Nàng ngẩn ra, một bàn tay đáp trụ hấn vai, ngẩng lên thân mình, chớp mũi hướng hấn bên cổ một dán, nói: “Dường như là trên người của người, người đi đâu?”

Phục Đình cổ bị nàng chớp mũi đụng tới, duỗi tay sờ soạng một chút, đầu càng thấp.

Trong tai nghe thấy hô phát hiệu thanh âm, là các tầng nhân dật sớm dọn dẹp.

Kỳ thật kia trận hương vị thực đậm, xác thật cũng phân không rõ là ai trên người, ước chừng thật là hấn tự kia y xá mang ra tới.

Hấn nhìn chằm chằm nàng mông lưng mặt nói: “Không đi nơi nào.”

Cái tay kia còn nắm nàng, tay nàng cũng còn đắp vai hấn.

Một hồi lâu, Tê Trì bắt lấy cái tay kia: “Nhưng đừng kêu chùa chiền phát hiện người ở ta trong phòng.”

Hấn nhấp môi dưới, cười như không cười mà buông lỏng tay: “Tiếng sấm đi qua, tiếp theo ngủ đi.”

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài, khép lại môn khi, thân ảnh bị ánh mặt trời chiếu ra tới, trên eo đao đều còn chưa giải.

Tê Trì nhìn hấn rời đi, nằm, nhắm mắt lại.

Ngực nhảy đến có chút dồn dập, là bị hấn hành động làm cho, khả năng cũng là bị trước mắt việc này sầu lo.

Nàng tưởng, nếu có thể như vậy qua đi thì tốt rồi.

.....

Một giấc này, thẳng ngủ đến buổi trưa qua đi mới tỉnh.

Vẫn là Tân Lộ cảm thấy nàng nên ăn cái gì, riêng đem nàng đánh thức.

Tê Trì đứng dậy, thay đổi thân xiêm y, lại cẩn thận lý trang phát, như nhau thái độ bình thường.

Ngồi đi tiểu án trước dùng cơm chay khi, nàng nhớ tới Phục Đình, néo chiếc đũa, ngẩng đầu triều cách vách ngắm liếc mắt một cái: “Hấn còn ở nghỉ ngơi?”

Tân Lộ nói: “Đại Đô Hộ hừng đông sau không bao lâu liền lại đi ra ngoài.”

Tê Trì nhíu mày đầu, nghĩ thầm hấn trở về như vậy vẫn, rồi lại nhanh như vậy liền lại đi ra ngoài, lúc này mới nghỉ ngơi bao lâu.

Hay là lại là bởi vì nàng hiệu buồn?

Tân Lộ ở bên đứng, hướng ra ngoài nhìn thoáng qua: “Kỳ quái, khách hành hương đều lui tới vài bát, như thế nào Thu Sương còn chưa trở về.”

Tê Trì cũng hướng ra ngoài nhìn thoáng qua.

Liên này công phu, Thu Sương từ ngoài cửa đi đến.

Tân Lộ tức khắc nhin không được trách cứ: “Như thế nào mới trở về?”

Thu Sương nâng tay áo lau một chút mồ hôi trên trán, không rảnh lo cùng nàng nói chuyện, vội vàng đi đến Tê Trì trước mặt: “Gia chủ, đã xảy ra chuyện.”

Nghe được “Xảy ra chuyện” hai chữ, Tê Trì sắc mặt tức khắc liền nghiêm túc: “Chuyện gì?”

Thu Sương triều Tân Lộ đệ cái ánh mắt, làm nàng trước tướng môn khép lại, lúc này mới ở nàng bên cạnh ngồi quỳ xuống dưới, áp tai nói một hồi ——

Đô Hộ Phủ bỗng nhiên hạ lệnh, kêu Hãn Hải phủ bên trong thành ngoại, sở hữu cá hình hiệu buôn gia trên tử tức khắc rời đi bắt địa.

Đãi hiệu buôn thương đội sau khi trở về, xuất cảnh bằng chứng cũng muốn cùng nhau trả lại Đô Hộ Phủ.

“Cái gì?” Tê Trì khó có thể tin.

Kinh thương nhiều năm, chưa bao giờ gặp được quá chuyện như vậy.

Thu Sương vẻ mặt nôn nóng mà nói: “Nô tỳ tìm cái cớ, lặng lẽ đi hỏi La tướng quân, hần nói là Đại Đô Hộ tự mình hạ lệnh, liền hần cũng không rõ ràng lắm cụ thể nguyên do, có lẽ là biết cũng không dám nói, nô tỳ chỉ có thể nghe được này đó.”

Tân Lộ không cảm cũng ở Tê Trì bên cạnh ngòai quỳ xuống dưới, lo lắng nói: “Gia chủ, như thế ngài ở bắc địa kinh doanh hết thầy, chẳng lẽ không phải muốn bị hao tổn.”

Tê Trì trầm mặc một cái chớp mắt, hỏi: “Những cái đó trên tử đầu?”

Thu Sương hỏi: “Đang muốn cùng gia chủ nói chuyện này. Quân đội mang binh hạ lệnh, chư vị trên tử không dám cãi cộ, cũng chỉ có thể thu thập chạy lấy người, trước mắt ai cũng chưa chú ý, cũng không biết nên đi nơi nào, toàn ở thỉnh gia chủ ra mặt.”

Nàng nhú mày: “Ta giờ phút này không có phương tiện lại ra mặt.”

“Đúng là.” Thu Sương bất đắc dĩ.

Nàng cũng không thể thay thế gia chủ ra mặt, nhiều như vậy đại trên tử, đều là gia chủ tâm phúc, tính lên cùng nàng là giống nhau, nàng bình thường chỉ có thể truyền lời, không có gia chủ thân thủ sở cầm thanh ngọc là hạ không được lệnh.

Hướng chi này khó giải quyết sự, nàng cũng xử trí không được.

Tê Trì rũ xuống mắt, tinh tế suy tư.

Tân Lộ cùng Thu Sương cũng không dám quấy rầy nàng, chỉ có thể một tả một hữu, bốn con mắt nhìn nàng, chờ nàng hạ quyết đoán.

Thật lâu sau, Tê Trì duỗi tay nhập tay áo, tự tầng tầng lớp lớp chỗ sâu trong, lấy ra kia cái cá hình thanh ngọc.

“Thôi, kêu tiệm lương trên tử lĩnh hai người đi biện bạch, nhớ rõ muốn tìm Đại Đô Hộ bản nhân, tận khả năng bám trụ hẳn.”

“Ngoài thành có ta danh nghĩa một gian tân phô, chưa nhập Đô Hộ Phủ trong mắt, kêu mặt khác trên tử đều đi nơi đó chờ, mặt trời lặn khi ta sẽ đi qua.”

“Vì tránh tai mắt của người, liền đổi trong chùa nói, hôm nay ta đi ra ngoài là hồi phủ một chuyến.”

Nói mấy câu nói xong, Tân Lộ Thu Sương cùng kêu lên xưng là.

※

Sau giờ ngọ giờ Thân, ánh nắng mỏng đậm.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 47 47

Tê Trì không có theo tiếng.

Chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày kia, này công bố hô sẽ từ chính mình phu quân trong miệng hô lên tới.

Phục Đình không chờ đến nàng hồi âm, bỗng nhiên một tay rút ra sau thắt lưng đao.

Hắn đao một hoành, chỉ vào quỳ đầy đất người, thanh càng trầm: “Mành nội chính là các người chủ nhân?”

Mọi người đại khí cũng không dám ra, hồi lâu, mới có một người nơm nớp lo sợ mà hồi: “Không biết, chúng tiểu nhân chỉ nhận thanh ngọc.”

Tê Trì yên lặng nghe.

Nàng biết Phục Đình hỏi không ra cái gì, bởi vì bọn họ nói chính là sự thật.

Bọn họ chỉ biết chủ nhân là thanh lưu huyện người, là cái nữ nhân, có chút thân phận, cho nên cũng không lộ chân dung, thấy thanh ngọc như thấy chủ nhân.

Nếu bọn họ biết nàng chính là Đại Đô Hộ phu nhân, có lẽ hôm nay liền không như vậy hoảng loạn.

Phục Đình mắt quét đến một người trên người: “Người nói.”

Là kia tiệm lương trên tử.

Hắn nâng một chút đầu, lại cuống quýt rũ xuống: “Là thật sự, chúng tiểu nhân chỉ nhận thanh ngọc, không biết chủ nhân.”

Phục Đình đao chỉ vào hắn mặt: “Nói thật.”

Trên tử cứng đờ.

Hắn từng nghe mệnh với chủ nhân giúp đỡ Quang Vương thế tử đối phó quá Ung Vương thế tử, cũng kiến thức quá chủ nhân cùng Đại Đô Hộ mấy lần cùng tồn tại một chỗ, trong lòng tuy sớm có phỏng đoán, nhưng cũng không dám mở miệng chứng thực.

Huống chi chủ nhân dùng hắn đối phó Ung Vương thế tử khi đã mua đã chết hắn khẩu, nhiều năm qua, càng chưa từng bạc đãi hắn nửa phần, chủ nhân có tổn hại, đối hắn lại có chỗ tốt gì.

Hắn chỉ có căng da đầu đem đầu điểm đến trên mặt đất: “Đại Đô Hộ nếu không tin, có thể giết tiểu nhân.”

Phục Đình cắn răng nói: “Thực hảo, kia ngày đó bình phong sau lại là ai?”

“Cũng là chủ nhân,” trên tử nói: “Tiểu nhân gặp được thanh ngọc, kia đó là chủ nhân.”

Hắn chưa nói dối, là gặp được thanh ngọc, chẳng qua không ở giường bệnh thượng nam tử trong tay thôi.

“Cho nên, ai đều có thể là chủ nhân.” Phục Đình nói.

“Là,” trên tử đầu không dám nâng nói: “Hiện giờ thanh ngọc ở Đại Đô Hộ trong tay, Đại Đô Hộ cũng có thể xem như chủ nhân.”

“Làm càn!” La Tiểu Nghĩa tức khắc quát lớn: “Nói cái gì hỗn trướng lời nói!”

Quỳ gối trong sảnh người tất cả đều đầu không dám nâng, rồi lại đồng thời nói: “Không dám lừa gạt.”

Động tác nhất trí một tiếng, la Tiểu Nghĩa một chút cũng bị làm cho không lời nói, tay xoa hai hạ quai hàm.

Vừa rồi hấn tam ca che hấn kia hạ thật sự tay quá nặng, hấn đến bây giờ đều cảm thấy đau.

Phục Đình nhìn trong tay thanh ngọc, lại nhìn về phía Tê Trì.

Nàng đứng ở phía sau rèm, trừ bỏ sắc mặt có chút trắng bệch ở ngoài, an an tĩnh tĩnh, phẳng phát giống như đứng ngoài cuộc.

“Đều đi ra ngoài.” Hấn bỗng nhiên nói.

Quỳ đầy đất người vội vàng đứng dậy, rũ đầu rời khỏi môn.

La Tiểu Nghĩa xem hấn sắc mặt, vội nói: “Tam ca, có lẽ là nghĩ sai rồi, người cũng nghe thấy, bọn họ chỉ nhận ngọc, đâu có thể nào cùng tẩu tẩu có liên hệ.”

Nói triều mệnh nội liễu mạng đưa mắt ra hiệu, hy vọng hấn tẩu tẩu chạy nhanh mở miệng giải thích một chút.

Tê Trì siết chặt trong tay mũ có rèm, đôi mắt chỉ nhìn Phục Đình.

Hắn nóng vội tưởng, đây là làm sao vậy, ngày thường rõ ràng tàu tầu thực có thể trị trụ hẳn tam ca.

Liên này đương khẩu, chợt có một người quan viên từ ngoài cửa bước nhanh đi vào, đến Phục Đình trước mặt chào hỏi: “Đại Đô Hộ, trong thành rất nhiều thương hộ tới quan phủ dò hỏi có gì phân phát cá hình hiệu buôn gia trên tử, đều thực sầu lo, đã mất tâm thương sự, cần phải như thế nào cho phải?”

Phục Đình quét liếc mắt một cái la Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa sững sốt, vội phụ cận nhỏ giọng nói: “Tam ca là không tin được ta làm việc không thành, trời chưa sáng ta liền đi làm, mang đi tiếp quản người toàn người mặc thường phục, lại riêng hạ lệnh uy hiếp này đàn trên tử không thể ở trong thành để lộ nửa điểm tiếng gió, nếu không bọn họ lại có thể nào đủ vội vàng ra khỏi thành tìm chủ nhân, huống chi khi đó còn có tiếng sấm che lấp, mặt khác thương hộ như thế nào có thể biết được? Trừ phi là có người đặc biệt cho bọn hắn tặng tin tức.”

Lời nói ở đây một đốn, hắn nghĩ thầm, hay là thật là có người cho bọn hắn tặng tin tức?

Phục Đình trong tay đao thu vào trong vỏ, nhìn Tê Trì: “Đãi ta trở về giải quyết, trước mắt ta có càng chuyện quan trọng.”

Quan viên đành phải lui đi.

Tê Trì bất động thanh sắc, suy nghĩ, xem ra Tân Lộ đã thuận lợi phản hồi trong phủ.

Nguyên bản nàng là tính toán mượn mặt khác thương hộ tạo áp lực, lại nghĩ cách đánh mất hẳn bản khoản, hiện tại, có lẽ chỉ có thể

đi đến này bước.

Phục Đình hỏi: “Có phải hay không người?”

Nàng rút cuộc mở miệng: “Là cái gì?”

Hắn nhìn chăm chăm mặt nàng, điểm một chút đầu: “Xem ra chỉ có ta chính mình chứng thực.”

Nói xong xoay người bước nhanh đi ra.

Tê Trì đứng, bỗng nhiên dư vị lại đây, vội vàng mang lên mũ có rèm, đề áo trên bãi liền mau chân theo đi ra ngoài.

Tới rồi bên ngoài, đã không thấy Phục Đình thân ảnh, chỉ có thủ đến nghiêm mật binh, trong ngoài hai tầng, giống như đối địch tư thế.

Có không nhận biết nàng binh vừa thấy nàng ra cửa liền nghĩ đến cản, bị cùng ra tới là Tiểu Nghĩa trùng trụ, lại vội vàng thối lui.

Tê Trì tùy tay dắt một con ngựa, dầm dẫm đi lên, không kịp nói một tiếng liền chạy như bay đi ra ngoài.

La Tiểu Nghĩa tưởng kêu, nhớ tới hắn tam ca hành động, lưỡng trước là không thể bóc trần tẩu tẩu thân phận, đành phải nhắm lại miệng nhin xuống.

.....

Thiên đã đen, nhưng cửa thành chưa lạc.

Tê Trì một đường bay nhanh hồi phủ, cơ hồ cái gì cũng không tưởng.

Tới rồi Phủ Môn trước, nàng xuống ngựa, tháo xuống mũ có rèm, bước nhanh đi trở về nhà chính.

Vừa đến cửa, bước chân dừng.

Tân Lộ quỳ gối ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn đến nàng, mới dám đứng dậy rời đi.

Tê Trì đi vào phòng.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, lại mọi nơi hỗn độn, rương quày toàn khai, đã là bị lục soát quá một lần.

Phục Đình đứng ở bên cạnh bàn, trong tay cầm một quyển quyển sách.

Lại không phải nàng sổ sách.

Chỉ là nàng tùy tay viết quá tự, tính sang sổ mà thôi.

Sổ sách sớm bị nàng khóa, kêu Tân Lộ di địa phương.

Hắn tại đây trong phòng, có lẽ có thể nhìn ra dấu vết để lại, lại lục soát không đến bất luận cái gì chứng cứ.

Phục Đình nhìn hai mắt kia quyển sách.

Cùng hắn đêm đó gặp qua chữ viết bất đồng.

Đêm hôm đó đệ ra tới chữ viết, rồng bay phượng múa, đích xác không giống như là nữ tử bút tích.

Thoạt nhìn vẫn như cũ không hề sơ hở.

Hắn triều nàng nhìn qua: “Người chính là muốn nói cho ta, người là như thế nào trùng hợp được đến kia cái thanh ngọc, lại là như thế nào đi kia gian cửa hàng?”

Tê Trì nhẹ giọng hỏi: “Ta nói người sẽ nghe sao?”

“Sẽ không,” hắn nói: “Bởi vì là người, ngược lại hết thấy hợp tình hợp lý.”

An trí lưu dân, thiên kim mua mã.

Kia một bút bút tài phú đều có xuất xứ.

Nhà này hiệu buôn sẽ đổi hắn Đô Hộ Phủ như thế tận tâm tận lực, cũng đều có nguyên do.

Tê Trì môi động một chút, nhẹ nhàng nhấp.

Thủ hạ người bán đứng không được nàng, hắn cũng chưa lục soát cái gì, nếu ý định che lấp, cũng chưa chắc không có đường lui.

Chỉ cần, nàng giống lần trước như vậy, lại bịa đặt một cái lời nói dối.

Nhưng nàng vô pháp lại nói.

Phục Đình cầm lấy kia khối ngọc: “Đây là người bên người tư vật phải không?”

Nàng trầm mặc một cái chớp mắt, gật đầu: “Là.”

Hắn sắc mặt xanh mét: “Vậy người sao không tiếp tục gạt ta, này tài phú cũng là Quang Vương cùng nhau để lại cho người.”

Nàng không nói.

“Có thể làm ta vận dụng binh mã, tự mình điều tra, trừ bỏ người Đột Quyết, chính là người,” hấn cơ hồ gần từng chữ một mà nói: “Phu nhân của ta.”

Tê Trì nói: “Hôm nay ta cũng có thể không đi, cũng có thể mặc kệ những cái đó tổn thất, nhưng ta không nghĩ làm bắc địa có tổn thất.”

Phục Đình nhìn nàng: “Không sai, là ta bức người.”

Nàng giương mắt: “Ta chỉ nghĩ làm người biết, ta cùng với người giống nhau, đều là vì bắc địa hảo.”

Chẳng sợ nàng tồn tư tâm, hy vọng bắc địa hảo lúc sau càng có lợi cho nàng, cũng đồng dạng là hy vọng bắc địa hảo.

Hấn hai bước đi đến nàng trước mặt tới: “Vậy người sao không hiện thân, trực tiếp nói cho ta?”

Nàng nhẹ giọng nói: “Ta quý vì tôn thất, lại âm thầm kính thương, mất thân phận.”

“Thân phận?” Phục Đình cười lạnh: “Ta lại là cái gì xuất thân, sẽ để ý thân phận?”

Đừng nói nàng là ám thương, chính là bên ngoài thượng thương nhân, hấn cười cũng sẽ nhận, sao lại so đo cái gì thân phận.

Lý Tê Trì như thế khôn khéo, lại như thế nào không thể tưởng được này một tăng.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 48 48

Phục Đình đi vào quân trướng, giải đao phóng thượng kệ binh khí, thuận tay đem roi ngựa đập ở vỏ đao thượng, đi đến trong một góc hẹp giường biên, ngã đầu nằm xuống.

Nhắm mắt lại trước, hắn thấy trên giường lót cũ da hổ.

Này trương da là hắn nhiều năm trước săn, đã có chút phai màu, dưới gối phiên một góc ở nơi đó.

Là lần trước Tê Trì tới khi hai người tể ở bên nhau ngủ một đêm tạo thành, hắn vẫn luôn không quên.

Hắn tự ngoại mà về, một đêm không ngủ, vốn định nằm một lát, nhìn đến sau lại ngồi dậy.

.....

Sau một hồi, la Tiểu Nghĩa từ trướng ngoại tiến vào, liền thấy Phục Đình trên bàn đồ giá trước đứng.

Hắn trên người từng từng mà khoác quân phục, tựa mới vừa súc rửa quá, trên mặt trên cổ đều mang theo bọt nước, cầm Tửu Đại, ở hướng trong miệng chuốc rượu.

La Tiểu Nghĩa không dám lên tiếng, biết là chuyện như thế nào.

Tối hôm qua tự kia vây quanh chế trà phở chạy về trong thành sau, hấn liền vội vàng tiến đến Đô Hộ Phủ, đi vào vừa lúc gặp được Phục Đình sau này vội đi nhanh ra tới.

Lúc ấy hấn liền nhìn ra hấn tam ca không đúng, đi ra khi cho người ta kia cảm giác, liền dường như Hồ Bộ thảo nguyên thương một đầu ly đàn cô lang.

Trừ bỏ hấn tẩu tẩu, không ai có thể làm hấn tam ca như vậy.

Phục Đình đã sớm nhìn đến hấn, liền tiếp rút tam khẩu, nhìn thương nút lọ, cũng không ngần đầu lên hỏi: “Chuyện gì?”

La Tiểu Nghĩa vội vàng đôi khởi cười, mở miệng nói: “Tối hôm qua tam ca không phải công đạo ta đi xử lý những cái đó thương hộ sự, trước mắt bọn họ đã bị ổn định.”

Tối hôm qua hấn mang theo mấy cái quan viên đi từng cái cấp những cái đó thương hộ tuyên Đô Hộ Phủ công văn.

Chỉ nói lúc trước cũng không phải muốn phân phát kia cá hình hiệu buôn gia trên tử, mà là niệm ở nhà bọn họ đem Hồ Bộ mua bán sự thương làm được nhanh chóng tích cực, riêng chiều bọn họ đi lĩnh thưởng.

Tốt xấu là đem những cái đó thương hộ cấp lòng an tâm, nhân tiện còn giục một chút các gia trên tay mua bán.

Phục Đình buông Tửu Đại, thuận miệng ân một tiếng.

La Tiểu Nghĩa xem hấn thần sắc, cười gượng một tiếng: “Tam ca lúc này thấy thế nào khởi bản đồ tới?”

Phục Đình nói: “Nhìn xem nàng ở bắc địa kinh doanh.”

Nàng là ai, la Tiểu Nghĩa trong lòng biết rõ ràng.

Hắn cười đến càng làm, trong cổ họng thanh âm cùng bị hạt cát ma đường như, nhỏ giọng nói: “Kia cái gì, ta đã sớm nhìn ra tẩu tẩu không phải tầm thường nữ nhân.”

Hắn đã chấn kinh rồi một suốt đêm.

Ngẫm lại dĩ vãng kiến thức quá những cái đó cá hình hiệu buôn, kia một xấp một xấp phi tiền, tất cả đều là hắn tẩu tẩu một người, hắn thật là cái gì cũng nói không nên lời.

Khó trách hắn tẩu tẩu cũng không đem tiền đương hồi sự, nàng là thực sự có tiền a!

Phục Đình nghe xong không cảm xả hạ khóe miệng.

Đích xác, Lý Tê Trì, chưa bao giờ là cái tầm thường nữ nhân.

Cho nên hắn một chút cũng không kinh ngạc, nàng có thể có như vậy đại gia nghiệp.

La Tiểu Nghĩa đuổi đầu nhìn mắt hắn thần sắc, thử thăm dò nói: “Tam ca, tẩu tẩu có tiền cũng không phải chuyện xấu a, chúng ta cũng có thể yên tâm, có phải hay không cũng có thể đem nàng thuộc hạ những cái đó trên tử cấp thả, cũng miễn cho lại kêu mặt khác thương hộ suy nghĩ vớ vẩn không phải?”

Hôm qua hắn tự kia chế trà phòng rồi đi khi, những cái đó trên tử còn bị vây quanh ở nơi đó, hắn cũng không biết hiện tại như thế nào.

Phục Đình kéo một chút trên người khoác quân phục, dịch áo trên lãnh: “Ta đã đem người thả.”

La Tiểu Nghĩa lúc này mới nhớ tới cái gì: “Tối hôm qua từ Đô Hộ Phủ ra tới sau liền không thấy tam ca người, hay là chính là đi vội cái này?”

“Ân.”

La Tiểu Nghĩa nói: “Kia sao không kêu ta đi đâu, tam ca làm sao cần tự mình đi một chuyến.”

“Cần thiết ta đi.” Phục Đình trên tay khẩu khăn đai lưng, sờ đến bên hông thu kia cái cá hình thanh ngọc.

Hắn đi lần này, là vì phong khẩu.

Mang theo thanh ngọc qua đi, là có tâm hiệu biết hiệu buôn ở bắc địa các nơi kinh doanh.

Mỗi người đều ở hán trước mặt ký giấy sinh tử, chế trà phường phát sinh sự, cần thiết đã quên.

Về sau, nên làm cái gì làm cái gì, bọn họ chỉ là chút bồn phận thương nhân, lợi cho bắc địa dân sinh, Đô Hộ Phủ sẽ không khó xử.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn về phía La Tiểu Nghĩa: “Kêu hôm qua điều động nhân mã đều lập hạ quân lệnh trạng, nửa cái tự cũng không thể ngoại truyện.”

La Tiểu Nghĩa tưởng tượng liền minh bạch, chính sắc nói: “Đúng rồi, tam ca nói đúng, tẩu tẩu như thế quý trọng thân phận, há có thể bị người biết kinh thương.”

“Đó là tiếp theo.” Hấn nói.

La Tiểu Nghĩa không thể hiểu được: “Kia còn có thể là vì cái gì?”

Phục Đình trên tay thúc hai tay áo, nói: “Nàng là Đại Đô Hộ phu nhân, nếu để cho người biết, sẽ cho rằng nàng đoạt được đều là lấy quyền mưu tư, đối nàng bất lợi.”

Hấn đem kia khối ngọc móc ra tới, đưa qua đi: “Này khối ngọc người cầm đi còn cho nàng.”

La Tiểu Nghĩa dư vị hấn nói, không thể tưởng tượng mà nhìn hấn, lại nhìn xem kia ngọc, không tiếp: “Tam ca liên này đều vì tẩu tẩu suy xét hảo, rõ ràng chính là không khí, vậy người vì sao không chính mình đi còn?”

Phục Đình lạnh giọng: “Ít nói nhảm, người không hiểu.”

La Tiểu Nghĩa nói: “Nơi nào không hiểu, ta xem tam ca chính là đối tẩu tẩu để ý khẩn.”

Phục Đình mắt cũng lạnh: “Người tưởng lĩnh quân côn?”

La Tiểu Nghĩa cũng là không thể gặp hấn tới hôm qua kia bộ dáng mới nói, căng da đầu nói tiếp: “Đó là lĩnh quân côn ta cũng muốn nói, người nhiều năm lẻ loi một mình, tẩu tẩu nhưng xem như người duy nhất người nhà, người để ý nàng lại có cái gì không đúng!”

Phục Đình cắn má, trên mặt cười: “Người biết cái gì!”

Không tồi, Lý Tê Trì thật là hấn duy nhất người nhà.

Nhưng nàng người nhà, chỉ ở Quang Châu.

Hắn đem kia khối ngọc thu hồi eo, xem một cái la Tiểu Nghĩa: “Vọng nghị thượng cấp thị phi, mười quân côn, xong xuôi sự chính mình đi lãnh.”

La Tiểu Nghĩa tròn tròn đôi mắt, trơ mắt nhìn hắn ra quân trưởng.

Có chút hối hận, không dự đoán được hắn đúng như này bất cận nhân tình, là chạm được hắn nghịch lân không thành.

Phục Đình khoản chi không lâu, một cái cận vệ tới rồi trước mặt, hướng hắn bẩm báo ——

“Đại Đô Hộ, trong triều phái người lại đây, đã vào Hãn Hải phủ.”

Hắn hỏi: “Người nào?”

Cận vệ báo danh hào.

Hắn chỉ điểm phía dưới: “Đã biết.”

※

Sơn chùa Phật đường, Tê Trì đã đứng lên.

Đứng dậy đồng thời nàng liền thoáng trật đầu, nâng tay áo lau lau mắt, lại quay mặt đi tới, đã là khôi phục như thường.

Rốt cuộc thấy rõ người tới, nàng trên dưới nhìn thoáng qua, không dự đoán được hắn thế nhưng sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Tự Cao Lan Châu từ biệt sau, nàng cho rằng vĩnh viễn sẽ không tái kiến hắn.

Thôi Minh Độ xuyên một thân xanh thẳm viên lãnh la bào, một cây ngọc trâm thúc búi tóc, đang đứng ở cửa nhìn nàng.

Nàng nhìn vài lần, ngử khí bình tĩnh hỏi: “Thôi thế tử vì sao lại ở chỗ này?”

Thôi Minh Độ mắt định ở trên mặt nàng, đến đây khi mới động, giúp đỡ chào hỏi, ôn thanh nói: “Tới đây là mang theo công vụ, vào thành trước nghe nói huyện chủ cùng phục Đại Đô Hộ gần đây đang ở chùa chiến tiểu trụ, liền tìm lại đây, quả nhiên tại đây gặp được huyện chủ.”

Tê Trì nghĩ thầm cũng thật xảo, vào thành trước cố tình muốn hỏi thăm bọn họ nơi.

“Tiểu trụ đã kết thúc, nếu là có công vụ, thế tử nên đi thấy ta phụ quân.” Nàng nói xong, hướng ngoài cửa đi.

Thôi Minh Độ nhìn nàng tới rồi trước mặt, sắp sửa tự hấn bên người đi qua đi khi, hấn nhin không được hỏi câu: “Huyện chủ quá đến không hảo sao?”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 49 49

Thiên âm trầm, đè nặng mây đen.

Đô Hộ Phủ ngoại, năm sáu cái quan viên ăn mặc chỉnh tề quan bào chờ.

Phục Đình đi ra, phía sau đi theo Thôi Minh Độ.

Bọn quan viên lập tức tiến lên, hướng Thôi Minh Độ chào hỏi, thỉnh hấn đi Hãn Hải phủ trong ngoài đi một chuyến.

Đây là Phục Đình an bài.

Nếu Thôi Minh Độ nói là muốn thay thánh nhân tới xem kỹ bắc địa dân sinh, hấn tự nhiên muốn thành toàn.

Tôi tớ nắm Phục Đình mã lại đây, hấn mới vừa tiếp dây cương, chợt nghe Thôi Minh Độ hỏi: “Phục Đại Đô Hộ sao không thỉnh thanh lưu huyện chủ cùng hướng?”

Hấn xem qua đi: “Thôi thế tử hy vọng ta phu nhân cũng cùng hướng?”

Thôi Minh Độ nói: “Chỉ là lúc trước ở Cao Lan Châu thường xuyên thấy các người vợ chồng cùng đi cùng hướng, lường trước các người cảm tình thực hảo, ta mới có này vừa nói thôi.”

Hắn lời nói hơi trầm: “Nguyên lai thế tử như thế lưu tâm chúng ta vợ chồng.”

Thôi Minh Độ ngẩn ra, cười cười: “Lúc trước huyện chủ tiêu, ở đây người đều bị chú ý, tại hạ tự nhiên cũng lưu tâm một ít.”

Nghe ý tứ này, tựa hồ không mang theo thượng Lý Tê Trì liền không thích hợp.

Phục Đình mắt ở hắn trên người đảo qua, chỉ đương không chú ý tới hắn lời nói về điểm này giấu đầu lòi đuôi, phân phó tôi tớ: “Đi đem phu nhân mời đến.”

Thôi Minh Độ khách khí mà giúp đỡ: “Là tại hạ thất lễ đi quá giới hạn.”

Phục Đình néo roi ngựa, không nói một lời.

Có phải hay không thật khách khí, hắn tâm lí thấu lượng.

Một lát sau, Tê Trì tự Phủ Môn đi ra.

Thôi Minh Độ lập tức nhìn qua đi.

Nàng đầu đội mũ có rèm, áo váy phết đất, cánh tay vẫn dài lụa choàng, thấy không rõ biểu tình.

Hắn không biết nàng hay không còn như ở cửa thư phòng khẩu khi như vậy bạch mặt.

Tân Lộ cùng Thu Sương tự nàng phía sau đã đi tới, hai người hiện giờ ở Đại Đô Hộ trước mặt bốn phận phi thường, đầu cũng không dám nâng, qua đi xa tiền đem tặng phóng hảo, lại quay đầu lại đi đỡ gia chủ tới đăng xe.

Tê Trì đi đến Phục Đình trước mặt, dừng lại.

Tân Lộ cùng Thu Sương thối lui.

Nàng vén lên mũ sa nhìn hấn, mắt triều kia đầu Thôi Minh Độ trên người thoáng nhìn, thấp thấp nói: “Người nếu không nghĩ ta đi, có thể nói thẳng, ta có thể không đi.”

Phục Đình một bàn tay nắm dây cương, lại đóng sầm lưng ngựa: “Ta vẫn chưa nói như vậy quá.”

Tê Trì rũ mắt, vừa rồi ở trong phòng nghe được tôi tớ tới thỉnh nàng khi, nàng không dự đoán được Phục Đình sẽ chủ động mở miệng, hỏi nhiều một câu, tôi tớ nói là quý nhân hướng Đại Đô Hộ hỏi, nàng mới biết được nguyên lai là Thôi Minh Độ khai khẩu.

Nàng không nói cái gì nữa, dẫm lên tảng lên xe.

Phục Đình chân vừa nhấc, dẫm đăng lên ngựa, xem một cái kia đầu.

Thôi Minh Độ quả nhiên lại nhìn bọn họ nơi này.

Hấn không cấm ngấm mắt xe ngựa, cứ việc hấn thiên cư bắc địa, cũng biết thánh nhân ân sủng Thôi thị đại tộc.

Nếu lúc trước Lý Tê Trì thật sự giả cho Thôi Minh Độ, nàng hay không sẽ đem kia một khang nhu tình đều dùng ở Thôi Minh Độ trên người, đem sở hữu đối lời hấn nói, cũng đều đối Thôi Minh Độ nói một lần.

Nghĩ đến đây, hấn khước miệng một phiết, nắm chặt trong tay dây cương.

Không có nếu.

Lý Tê Trì, đã gả cho hấn.

.....

Một hàng lên đường, đi trước ngoài thành nhìn khai hoang tốt
tảng lớn ruộng tốt, lại hướng trong thành mà đến.

Bọn quan viên bồi ở một bên, một đường cùng Thôi Minh Độ giới
thiệu hiện giờ tình hình.

Đại Đô Hộ công đạo quá, đi ngang qua sân khấu có thể, bọn họ
bất quá cũng liền nói chút đại khái thôi, hoàn toàn chính là chút
trường hợp lời nói.

Thôi Minh Độ cũng không để ý nghe, hấn ngồi trên lưng ngựa,
thường thường xem một cái kia chiếc xe ngựa, lại nhìn xem phía
trước lập tức Phục Đình.

Màn xe xóc lên một chút, hấn thấy Tê Trì bắt lấy vải màn tay, lại
buông xuống màn.

Lại trở lại trong thành khi, mây đen càng thấp.

Không ra nửa canh giờ, bầu trời lẠc nổi lên vũ.

Phục Đình hạ lệnh, gần đây đỰc mưa.

Bọn quan viên gần đây tìm cái cửa hàng, thỉnh khách quý đi vào
đỰc mưa.

Bởi vì trời mưa, cửa hàng khách thiếu, tới quan viên sau liền
hoàn toàn thanh không.

Phục Đình tiến vào sau, trước nhìn thoáng qua trên tường cá hình hiệu buồn.

Hắn nhìn thoáng qua theo ở phía sau tiến vào Tê Trì, mặt nàng hướng về phía hắn, thu hai tay ở trong tay áo.

Lại tới rồi nàng cửa hàng, ai cũng không lời nói nhưng nói.

Bắc địa mưa xuân dồn dập mà dứt khoát, nói đến là đến, từ mái thượng rơi xuống trên mặt đất, bắn khởi một mảnh.

Bọn quan viên cùng đi Thôi Minh Độ ngồi ở một bên.

Phô trung tiểu nhị lại đây hầu hạ chư vị khách quý, phụng trà chiêu đãi.

Thôi Minh Độ hướng nhĩ phòng xem, mơ hồ thấy Tê Trì ngồi thân ảnh.

Hắn lại hướng cửa xem, thấy cao lớn nam nhân.

Phục Đình đứng ở nơi đó, vẫn chưa tiến nhĩ phòng.

Hắn lại triều nhĩ phòng xem một cái, này một đường xuống dưới, này đối vợ chồng nói qua nói ít ỏi không có mấy.

Đặc biệt là Tê Trì, hắn cơ hồ không gặp nàng như thế nào mở miệng, chỉ là yên lặng mà đi theo Phục Đình.

Hắn nhớ tới Phật đường nhìn đến kia một màn, cửa thư phòng khải Tê Trì trắng bệch mặt, lập đi lập lại.

“Thôi thế tử?” Một cái quan viên gọi hắn.

Thôi Minh Độ hoàn hồn, ôn tồn lễ độ mà cười một chút, sau một lúc lâu, đôi mắt lại lần nữa triều nhĩ phòng nhìn lại.

Mãi cho đến mưa đã tạnh, Phục Đình trước sau chưa đi đến quá nhĩ phòng.

Mọi người sắp sửa rời đi.

Ra cửa hết sức, Thôi Minh Độ nhìn mắt tả hữu, mới cùng Phục Đình nói câu: “Không thể tưởng được bắc địa còn có như vậy giàu có và đông đúc cửa hàng, nghĩ đến vẫn là bắc địa mua bán thông suốt.”

Hắn mới vừa rồi liền chú ý tới, phương diện này bán phần lớn là phía nam vận tới sản vật, đúng lúc là bắc địa không có.

Nếu vô cũng đủ tài lực cùng nhân lực, là rất khó ngàn dặm xa xôi vận tới nơi này cung ứng.

Phục Đình chưa nói cái gì, nhìn thoáng qua từ nhĩ phòng đi ra Tê Trì.

Hắn như thế nào sẽ biết, như thế giàu có và đông đúc cửa hàng chủ nhân liền ở trước mắt.

※

Trở lại Đô Hộ Phủ khi, đã là sắc trời tối tăm.

Tân Lộ cùng Thu Sương ở xe hạ đẳng, Tê Trì tháo xuống mũ có rèm đưa qua đi.

Đi vào Phủ Môn, tiền viện khó được khai, bọn quan viên còn ở.

Phục Đình hẳn là cũng ở nơi đó.

Nàng nhớ tới này một đường, bọn họ cơ hồ không nói như thế nào nói chuyện.

Nàng dọc theo hành lang gấp khúc đi tới, còn chưa tới hậu viện, một người người hầu bước nhanh mà đến, ở nàng trước mặt bái lễ: “Cung thỉnh huyện chủ dời bước, nhà ta lang quân có thánh nhân khẩu dụ muốn truyền cho huyện chủ.”

Nàng một cái chớp mắt liền hiểu được: “Nhà người lang quân là thôi thế tử?”

“Là.”

Thánh nhân như thế nào có khẩu dụ cho nàng, rõ ràng đều chưa từng để ý quá nàng cái này tôn thất.

Nàng tả hữu tưởng tượng, đi theo người hầu đi qua.

Tiền viện trên hành lang chỗ ngoặt chỗ, một bụi thụ lớn lên vừa lúc, cành cây duỗi.

Nàng đi qua đi khi, nghe thấy một tiếng thấp thấp gọi thanh: “Huyện chủ.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 50 50

Thời tiết trong, trong thành tiệm lương trên tử cú theo lẽ thường mở cửa đón khách, mới vừa tiến đi vài vị khách nhân, chợt thấy một đám người che chở một chiếc xe ngựa tới rồi cửa.

Hắn nhìn kỹ hai mắt, liền tổng cổ tiểu nhị đem người rảnh rồi thanh, cung cung kính kính mà đứng ở cửa chờ.

Giây lát, thường tới truyền lời Thu Sương đi đến.

Thu Sương như thường lui tới viên lãnh bào, làm nam trang trang điểm, vào cửa, triều hắn đệ cái ánh mắt, sau đó quay đầu, rũ tay, thối lui hai bước.

Tê Trì mang mũ có rèm đi vào, cổ tay áo khế nâng, lộ thanh ngọc.

Trên tử vội vàng giúp đỡ: “Chủ nhân.”

Tê Trì điểm cái đầu, ở phô trung chậm rãi đi rồi một vòng, xem qua phô trung phía trước phía sau, lại đi trở về tới, nói: “Sổ sách giao cho ta nhìn xem.”

Trên tử vội vàng đi lấy tới, đôi tay trình đến nàng trước mặt.

Tê Trì cầm, ở trong tay đại khái phiên một lần, liền có số, hợp nhau tới giao cho hắn, bỗng nhiên hỏi: “Người kêu gì?”

Trên tử ngậy ngấn cả người, kinh ngạc nói: “Chủ nhân nhiều năm như vậy chưa bao giờ hỏi qua tiểu nhân tên, vì sao đột nhiên.....”

Thu Sương đánh gãy hấn: “Nếu hỏi người, nói là được.”

Trên tử nói một tiếng là, báo thượng danh tới: “Tiểu nhân danh gọi giải chín.”

Tê Trì nhớ xuống dưới, nói: “Người ngày đó ở chế trà phường làm được thực hảo, phía trước sự làm cũng không tồi, về sau ta không ở thời điểm, bắc địa các nơi mua bán liền từ người giúp ta chăm sóc.”

Giải chín không cảm kỳ quái: “Chủ nhân rõ ràng còn ở bắc địa, gì ra lời này?”

“Không cần hỏi nhiều,” nàng nói: “Chiều ta nói làm là được.”

Hấn vội nói: “Là, tiểu nhân nhớ kỹ.”

Tê Trì này một đường lại đây đã kiểm tra quá vài gia đại cửa hàng, này một gian, là cuối cùng tới địa phương.

Nàng mắt đảo qua phô trung bốn phía, nhân tiện, cũng lý một chút manh mối, chậm rãi nói: “Bắc địa dân sinh mới vừa hưng, bá tánh phần lớn nghèo khổ, từ nay về sau nếu là đề cập đến việc đồng áng dụng cụ, y dược thương hoạn mua bán, cho phép bọn họ nợ trướng, đặc biệt cho phép thêm vào làm lợi một thành.”

Giải chín rũ đầu: “Toàn nghe chủ nhân phân phó.”

“Hết thầy như cũ, các người nên làm cái gì làm cái gì, nếu có bất luận cái gì khó quyết đoán, lại truyền tin cho ta tự mình xử lý.”

“Là.”

Tê Trì ngừng ở cửa, nhất thời không thể tưởng được khác muốn công đạo, đi ra ngoài.

Trở lại trên xe, Thu Sương theo đi lên, nhin không được hỏi câu: “Gia chủ thật quyết định?”

Tê Trì tháo xuống mũ có rèm, ỷ ở trong xe, khẽ ừ một tiếng.

Thu Sương nhìn nhìn nàng sắc mặt, không hảo nói cái gì nữa.

“Hắn chính là đi trong quân?” Tê Trì đột nhiên hỏi.

Thu Sương hỏi: “Là, Đại Đô Hộ lãnh thôi thế tử vào trong quân.”

Nàng điểm một chút đầu: “Kia vừa lúc.”

.....

Xe ngựa sử hồi đô hộ phủ.

Trong phủ bận rộn, tôi tớ lui tới xuyên qua.

Tê Trì đi trở về nhà chính, bên trong cũng đang ở vội vàng.

Tân Lộ phủng nàng sổ sách sửa sang lại, một quyển một quyển cẩn thận điệp phóng thu nạp hảo, lại bao vây lại.

Một bên ngồi Lý Nghiên, hắn ăn mặc tuyết trắng lụa y, chính nhìn chăm chăm Tân Lộ bận rộn động tác, nhìn thấy Tê Trì tiến vào, liếc nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi.

Tê Trì đi qua đi, ở bên cạnh hấn ngồi xuống, cười cười: “Người đây là có chuyện nói?”

Lý Nghiên nhìn nàng gương mặt tươi cười, mở miệng hỏi: “Cô cô chính là thật cao hứng?”

Trên mặt nàng kia mặt đăm cười chưa lui: “Vì sao hỏi như vậy?”

Lý Nghiên vươn tay tới, dặt lấy nàng ống tay áo: “Cô cô mấy năm nay vì ta chưa bao giờ cố quá chính mình, hiện giờ thật vất vả mới cùng dựng đoàn tụ, chuyện này..... Chẳng lẽ liền không biện pháp sao?”

Thân là tôn thất, lại âm thầm kinh thương, hấn đêm đó nhìn thấy cô cô bộ dáng, liền biết việc này nghiêm trọng, kỳ thật đã lặng lẽ lo lắng hồi lâu.

Tê Trì vỗ vỗ hấn mu bàn tay: “Yên tâm, ít nhất người còn có cái có tiền cô cô, ta sớm đã nói với người, tiền là cái thứ tốt.”

Lý Nghiên mặt nhú lại, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tê Trì trấn an hấn: “Hảo, đi thôi, người bên kia sự là nhiều nhất, mau đi chuẩn bị, mạc hồng việc.”

Nàng nói xong triều Thu Sương xem một cái.

Thu Sương hiểu ý, lại đây thỉnh Lý Nghiên: “Thế tử, ta đi giúp người thu thập đi.”

Lý Nghiên đành phải đứng lên, ra cửa, lại quay đầu lại xem một cái cô cô.

Tê Trì ngồi ở chỗ kia, ánh mắt dừng ở trong phòng một góc, không có động, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Hắn sờ sờ bên hông đừng chủy thủ.

Đây là hắn dưỡng đưa cho hắn, dạy hắn làm một người nam nhân, gặp chuyện không cần tổng súc ở nữ nhân phía sau.

Hắn một đường đi một đường tưởng, ở trên hành lang, kêu một tiếng Thu Sương: “Ta muốn đi cùng lão sư nói một tiếng, cô cô nếu hỏi, thỉnh nàng chờ một chút ta.”

Thu Sương nói một tiếng là: “Kia thế tử ngàn vạn muốn mau chút, không cần làm canh giờ.”

Lý Nghiên đáp ứng rồi, đi phía trước đi đến, lại không hướng ngày thường đi học học đường mà đi, ngược lại dưới chân vừa chuyển, ra bên ngoài đi.

※

Phong quá quân doanh, ngày đã đem nghiêng.

Phục Đình hành tẩu ở Diễn Võ Trường ngoại.

La Tiểu Nghĩa đi theo phía sau hắn, một bàn tay xoa xoa còn không có hảo thấu thương chỗ, một bàn tay nâng lên, triều phía sau người làm cái thỉnh.

Thôi Minh Độ từ mấy cái quan viên cùng đi, đi theo phía sau bọn họ.

Diễn Võ Trường bọn lính đang ở thao luyện, lại không nhiều lắm khí thế.

Người khác không biết, la Tiểu Nghĩa trong lòng biết rõ ràng, kia bất quá chính là sĩ tốt nhóm ở làm làm bộ dáng thôi, phổ phổ thông thông, cũng không có gì xem đầu.

Hắn tam ca công đạo, vị này thế tử chính là đánh nguy trang tới bắc địa, cần gì cho hắn nhìn cái gì đao thật kiếm thật.

Bọn họ nhưng không đáng đem Hãn Hải phủ tinh nhuệ lấy ra tới, cấp một cái xưa nay không lui tới Thôi thị đại tộc người xem.

Thôi Minh Độ nhìn một vòng xuống dưới, hướng Phục Đình đáp tạ: “Ta ở trong thành quấy rầy đã thất lễ, làm phiền phục Đại Đô Hộ lại vẫn cho phép ta nhập trong quân tới một thấy chư vị tướng sĩ phong thái.”

Phục Đình liếc hắn một cái: “Ta Đô Hộ Phủ trung nặng nề, nói vậy thôi thế tử không người nói chuyện, không bằng tới trong quân.”

Thôi Minh Độ nghe vậy trên mặt hơi có biến sắc, tổng cảm thấy lời này có chút ý tại ngôn ngoại, không dám nhìn về phía hắn.

Phục Đình trầm hắc mắt ở hắn trên người đảo qua, quay đầu đi.

Đô Hộ Phủ là của hắn, ở hắn mí mắt phía dưới, có thể có cái gì hẻo lánh địa phương.

Sau cơn mưa dưới tàng cây, Thôi Minh Độ cùng Lý Tê Trì đứng ở nơi đó cho dù chỉ có một lát công phu, cũng sớm bị hắn phát hiện.

Hắn không qua đi nghe nửa cái tự, càng không vạch trần, là biết đó là Lý Tê Trì chuyện cũ, lý nên từ nàng chính mình xử trí.

Không đại biểu hắn không biết.

Thôi Minh Độ triều Diễn Võ Trường trông được đi, khách khí mà tán thưởng một câu: “Khó trách là có thể ngăn cản Đột Quyết cường binh.”

Là cố ý đem đề tài này bóc qua.

Phục Đình không nói tiếp.

La Tiểu Nghĩa đành phải xoa sau thất lưng tươi cười tiếp câu: “Thôi thế tử quá khen.”

Hắn nghĩ thầm thật không hổ là những cái đó toan dún dún văn nhân, liền này đều có thể khen.

Chợt nghe một tiếng mã tê, Phục Đình xoay người, đôi mắt xa xa đảo qua đi.

Một người cưỡi ngựa làm như vừa mới chạy như bay tới, trên tay còn ở ghim ngựa.

Hắn nhãn lực hảo, liếc mắt một cái nhìn ra đó là ai, không đợi cận vệ tới báo liền bước đi qua đi.

La Tiểu Nghĩa thấy hắn bỗng nhiên đi rồi, nhân tiện triều kia đầu nhìn thoáng qua, nheo lại mắt nhìn lên, kia ăn mặc tuyết trắng tề tề y quý khí tiểu thiếu niên nhưng còn không phải là tiểu thế tử, như thế nào êm đẹp mà chạy tới quân doanh.

Lý Nghiên lần trước đã tới một hồi, cho nên còn biết đường, chẳng qua lần trước là hắn dựng mang theo tới, lần này một mình tới, phí thật lớn kính.

Quân doanh thủ đến nghiêm, hấn còn không có tiếp cận đã bị phụ cận tuần tra binh ngăn lại đề ra nghi vấn một phen, thật vất vả có hấn dựng bên người cận vệ nhận ra hấn, mới phóng hấn lại đây.

Hấn thấy xa xa đi tới dựng, lập tức xuống ngựa.

Phục Đình đi đến hấn trước mặt, trên dưới liếc hấn một cái: “Tới doanh trung làm cái gì?”

Lý Nghiên mã kỵ đến quá nhanh, suyễn khẩu khí, ngoan ngoãn mà nói: “Ta là riêng tới tìm dựng.”

“Có việc?” Phục Đình hỏi.

Lý Nghiên do dự một chút, nhìn nhìn tả hữu.

Phục Đình xoay người: “Đến ta trưởng trung tới.”

Lý Nghiên bước nhanh đuổi kịp.

Vào trưởng môn, Phục Đình vẫn luôn đi đến bản đồ giá trước, quay đầu lại đứng yên: “Nói.”

Lý Nghiên tay vuốt eo hấn đưa kia đem chủ thủ, lấy hết can đảm nói: “Ta muốn hỏi dựng, có phải hay không ghét bỏ cô cô.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 51 51

Dưới thân là lót mềm mại nhung tơ.

Tê Trì tay sờ sờ, mở bừng mắt, nháy mắt bị sáng ngời triều quang lung lay một chút, chờ thích ứng, thấy đỉnh đầu màn, mới phát hiện chính mình đã ở trên giường nằm.

Nàng nghĩ nghĩ, không nhớ rõ chính mình là khi nào đến trên giường.

Bên cạnh người không người, nàng cho rằng Phục Đình đã đi rồi, chậm rãi lật qua thân, sững sốt, thấy ngời ở chỗ kia nam nhân.

Liền ở kia đem hồ ghế, Phục Đình ngời, thu hai cái đùi, tùy ý mà đắp hai điều cánh tay, mặt hướng tới nàng.

Hắn trên người thay đổi thân huyền hắc hồ phục, lưu loát chỉnh tề, không chút cầu thả mà thúc phát, trên cầm quát đến sạch sẽ.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, ai cũng không mở miệng.

Tê Trì ôm lấy lụa bị ngời dậy, cầm mép giường đắp xiêm y, hướng trên người xuyên.

Phục Đình nhìn nửa che nửa lộ tuyết trắng thân thể, nàng hai tay duỗi nhập ống tay áo, quần áo kéo đến tóc đen hờ khép vai lưng thượng, cổ áo khẽ che, che khuất no đủ ngực.

Nhớ tới tối hôm qua.

Ngày ấy bị nàng ôm khi, hấn không có tiếp thu, là không nghĩ phu thê chi gian chỉ còn lại có cái này.

Nhưng tối hôm qua, tựa hồ cũng chỉ dư lại cái này.

Hấn sau này mặt ôm nàng, một lần lại một lần tàn nhẫn nhập.

Nàng bối khuynh đi xuống, nhẹ nhàng lên tiếng.

Đến sau lại, cánh tay không tự giác mà phản câu lấy cổ hấn.

Hấn nhìn nàng mê ly mắt, tựa hồ rốt cuộc nhìn ra điểm nàng kia cái gọi là “Không cần” cất giấu khẩu thị tâm phi, mới buông tha nàng, đem nàng ôm đi trên giường.

Hấn ở chỗ này chờ nàng tỉnh lại, đã sắp có hai cái canh giờ.

“Người tính toán đi nơi nào?”

Tê Trì đang ở hệ đai lưng, trên tay dừng lại, nhìn hấn, hấn không hề dự triệu mà đã mở miệng.

Phục Đình không chút sứt mẻ mà ngồi: “Người không phải phải về Quang Châu.”

Tê Trì hơi giật mình, xúc bị, rũ xuống chân ngồi ở mép giường, hai tay đặt ở trên đầu gối: “Người như thế nào biết?”

“Người không có trở về lý do.” Hấn nói.

Lý Nghiên nói cũng là nàng phải đi, mà không phải hồi Quang Châu.

Nếu Quang Châu còn có thể làm nàng dựa vào, nàng làm sao cần ngàn dặm xa xôi tới bắc địa.

Nguyên nhân chính là vì trong lòng biết rõ ràng, hắn mới trở về đến nhanh như vậy.

Tê Trì không nghĩ tới sẽ bị hắn liếc mắt một cái nhìn thấu, nhẹ điểm phía dưới: “Là, ta không phải phải về Quang Châu, ta chỉ là tưởng rời đi Hãn Hải phủ thôi.”

Trước mắt, còn không có hồi Quang Châu thời cơ.

Nàng chỉ là đã vô pháp kêu hắn lại tin tưởng chính mình nói, giải thích không cửa, lần nữa cưỡng cầu chỉ biết kêu lẫn nhau càng cương, không bằng rời đi, ít nhất phụ thê quan hệ còn ở, nàng vẫn là Đại Đô Hộ phu nhân.

Có lẽ tương lai có thể có chuyển cơ, có lẽ vĩnh vô chuyển cơ.

Nàng chỉ biết đi phía trước xem, cũng chỉ có thể đi phía trước xem.

“Rời đi Hãn Hải phủ.” Phục Đình lặp lại một lần, liệt hạ khoe miệng.

Hắn biết, nếu không hắn liền sẽ không nói ra câu nói kia tới.

Nàng đến nay không có đem Hãn Hải phủ trở thành là gia, nói đi là có thể đi.

“Ta hỏi ngươi tính toán đi nơi nào.”

Tê Trì nhìn hắn, “Kỳ thật ta nơi nào đều có thể đi đến.” Nàng ngón tay vô ý thức mà nắm trên đầu gối làn váy, nhàn nhạt mà cười

cười: “Người biết đến, ta eo triền bạc triệu, nơi nào đều có thể đặt chân.”

Chẳng qua, khả năng vô pháp lại hoàn thành ca ca giao phó.

Phục Đình gật đầu, trong lòng tự giễu: Không sai, nàng như thế giàu có, tự nhiên là địa phương nào đều có thể đi đến. Hắn phảng phất là hỏi nhiều.

Hắn tay ở trên tay vịn nhấn một cái, ngồi vào giờ phút này, rốt cuộc đứng lên.

Tê Trì lập tức coi chừng hắn, biết hắn là phải đi.

Phục Đình đi tới cửa, bước chân dừng lại, mặt đối với nhắm chặt cửa phòng, không có quay đầu xem nàng.

“Nên nói ta đã nói,” hắn vững vàng vừa nói: “Người thật muốn đi, ta sẽ không ngăn người lần thứ hai.”

Đã cho hứa hẹn, tổng không thể bó trụ tay nàng chân.

Nếu nàng kiên trì phải đi, hắn cản lại có ý tứ gì.

Hắn sườn mặt như tước, không có biểu tình, kéo ra môn đi ra ngoài.

Tê Trì yên lặng nhìn hắn thân ảnh rời đi trong mắt, hồi tưởng khởi hắn nói qua: Chung có một ngày, ta sẽ kêu người đem Hãn Hải phủ trở thành chân chính gia.

Nàng lúc ấy mất sở hữu suy nghĩ, không nghĩ nhiều liền trở về một câu “Ta chờ”.

“Gia chủ, gia chủ?”

Liên tiếp hai tiếng gọi, Tê Trì hoàn hồn, mới phát hiện Tân Lộ đã tới rồi trước mặt.

Trong phòng nhiều ít có chút hỗn độn, nàng cũng chỉ có thể đương người khác nhìn không thấy.

Tân Lộ cầm nàng áo ngoài tới hầu hạ nàng xuyên, một mặt nói: “Phía dưới đều còn đang chờ gia chủ phân phó, nếu Đại Đô Hộ đã trở lại, gia chủ còn là phải đi?”

Tê Trì đứng lên, nhớ tới hôm qua đã chuẩn bị tốt ngựa xe hành lý, nhĩ sau nóng lên, hỏi: “Bọn họ còn đang chờ?”

Tân Lộ cho nàng hệ đai lưng, hỏi: “Tối hôm qua đã kêu bọn họ đem ngựa xe dắt trở về, chỉ vì thôi thế tử bỗng nhiên lại đây một chuyến, thấy manh mối, nô tỳ nhớ rõ gia chủ phân phó, không hảo kêu người ngoài nhìn chê cười, liền đi trước tổng cổ bọn họ hồi phủ chờ phân phó.”

Tê Trì gật đầu: “Ân.”

Nếu bị Thôi Minh Độ thấy, hơn phân nửa lại sẽ cảm thấy nàng là quá đến không tốt, cảnh mẹ đẻ cảnh con.

Nàng cùng Phục Đình như thế nào, đều là bọn họ phu thê chi gian sự, cùng mặt khác người không quan hệ.

.....

Phục Đình đi ra hậu viện, thấy đứng ở hành lang trước, cầm y ngọc đai Thôi Minh Độ.

Không chờ hấn đến gần, Thôi Minh Độ đã đi tới, ôn tồn lễ độ mà cười nói: “Hôm qua trong quân một hàng còn chưa tận hưởng, phục Đại Đô Hộ liền không có bóng dáng, hôm nay chỉ có thể tới đây chờ đợi phục Đại Đô Hộ cùng lại nhập trong quân.”

Phục Đình nói: “Làm phiền.”

Hấn người này từ trước đến nay tích tụ như kim, xuất phát từ quan trường khách sáo, đối Thôi Minh Độ xem như thực khách khí.

Một người tới đôi tay phủng hấn đao cùng roi ngựa đưa lại đây.

Thôi Minh Độ nhìn hấn đem chuôi này một chưởng tới khoan đao phụ ở sau thắt lưng, lại cầm roi ngựa, lại nhìn mặt hấn, cương nghị lãnh túc, nhìn không ra mặt khác biểu tình.

Tự nhiên sơ ở Cao Lan Châu mới gặp, hấn liền cảm thấy Phục Đình người này cũng không tốt tiếp cận, có lẽ là bởi vì thân là quân nhân duyên cớ.

Hấn không biết vị này Đại Đô Hộ đối đãi đã cười vào cửa thê tử có phải hay không cũng là như thế.

Vừa định đến nơi đây, liền thấy Tê Trì tự hấn phía sau đi ra.

Phục Đình cảm giác phía sau có người, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Tê Trì mới vừa lý xong trang, trang trọng mà búi phát, xuyên một bộ nhẹ lụa áo váy, đứng ở hấn phía sau.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 52 52

Tê Trì đi vào tiệm lương.

Trên tủ sớm đã chờ, nhìn thấy nàng lập tức nâng xuống tay, thỉnh nàng lọt vào tai phòng.

Nàng xua tay khiến lui hấn, bước nhanh đi vào đi, khép lại phía sau cửa, tháo xuống trên đầu mũ có rèm, nhìn thấy trong phòng đứng người.

Là Tào Ngọc Lâm.

“Tẩu tẩu.” Nàng như cũ một thân hắc y, đi ra ngoài một chuyến, trên mặt lại hắc một tầng, gương mặt hơi gầy chút, hướng Tê Trì ôm một chút quyền.

Tê Trì trên dưới xem qua nàng, hỏi: “Chỉ có người một người trở về?”

“Là.” Tào Ngọc Lâm nói: “Ta là từ gần lộ gấp trở về.”

Tê Trì vẻ mặt ngưng trọng: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Từ lúc Thu Sương trong miệng biết được tin tức, nàng liền lập tức chạy tới.

Thu Sương nói là Tào Ngọc Lâm phản hồi đưa tới khẩu tin, cụ thể đã xảy ra cái gì, tự nhiên vẫn là muốn tới hỏi bản nhân.

Tào Ngọc Lâm có chút khó hiểu: “Đây là thương đội sự, tẩu tẩu vì sao sẽ đến hỏi?”

Tê Trì tạm thời vô pháp nói rõ, chỉ nói: “Ta từ Thu Sương nơi đó nghe nói một ít, người thả trước nói cho ta tình hình cụ thể và tỉ mỉ.”

Tào Ngọc Lâm còn đương nàng là tò mò, thỉnh nàng nhập tòa, một bên đã mở miệng: “Kia chi thương đội ra chút sự, tạm thời sợ là không về được.....”

Lần này nàng tùy thương đội hành tẩu, nguyên bản là hết thấy thuận lợi.

Xuất cảnh sau, thương đội đầu tiên là đem từ bắc địa mang theo quá khứ Trung Nguyên sản vật bán ra, kiếm lấy lời nhiều, lại đem ngoại cảnh sản vật mua nhập.

Lúc sau lại muốn phản hồi khi, lại bị một nhà hiệu buôn cấp bám trụ.

Chỉ vì thương đội lúc trước nhận được chủ nhân đưa tin, nói là tiếp Hồ Bộ mua bán, muốn bọn họ ở ngoại cảnh tìm kiếm một đám tốt súc vật ấu tể, cùng nhau mang về tới.

Thương đội thực mau liền làm tốt, cùng ngoại cảnh một nhà hiệu buôn nói hợp lại, sắp sửa giao dịch khi, lại phát hiện mức không đúng.

Sớm định ra một đầu giá cả như thường súc vật ấu tể, bỗng nhiên phiên gấp trăm lần, một đám ấu tể có trăm đầu, một hồi xuống dưới, nháy mắt gần như giá trên trời.

Thương đội xác minh luôn mãi, lại phát hiện kia đánh tốt công văn sớm bị động tay động chân, căn bản không chỗ nói rõ lí lẽ.

Như vậy xuống dưới, đó là tìm địa phương quản sự cũng nói không rõ, liền thành bọn họ thua thiệt đối phương hiệu buôn một bút cự tài.

Kia hiệu buôn mắt thấy bọn họ là lần đầu tiên xuất cảnh thương đội, càng là làm trầm trọng thêm, phóng lời nói nếu muốn lui rút mua bán, liền muốn phiên bồi bồi thường.

Trước mắt cáo đi địa phương quản sự trước mặt, chỉ cấp thương đội hai tháng thời gian, nếu là còn không thượng tiền liền muốn bắt thương đội hóa tởi để.

Địa phương quản sự liền chiếu quy củ, thông tri thương đội chủ nhân đi xử trí.

Thương đội đã ở phản hồi hết sức, có thể sử dụng tiền tài đã là tất cả đều dùng, như vậy một tuyệt bút tiền, tất nhiên cũng muốn qua tay chủ nhân tự mình phê trướng, việc này vô luận như thế nào cũng khẳng định sẽ đưa tới chủ nhân trước mặt.

Tào Ngọc Lâm là bởi vì đi theo mới có thể bị cho đi, trước tiên chạy về thông tri nhà này hiệu buôn.

Tê Trì nghe xong, mày nhú chặt: “Cũng biết kia đối nghịch hiệu buôn chi tiết?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Xảy ra chuyện khi đã hỏi thăm qua, kia gia cũng là cái đại hiệu buôn, xưa nay không có địch thủ, có lẽ là thấy này thương đội lần đầu tiên xuất cảnh liền như thế bút tích, muốn chèn ép.”

Tê Trì sắc mặt tiêm lãnh.

Nàng hồi lâu chưa từng tự mình đi thương, này đó thương trường thương người lừa ta gạt nhưng thật ra chưa từng ngừng nghĩ.

Thương đội nàng vẫn luôn chú ý, hàng hóa đều là nàng tự mình phân phó mua nhập.

Bên trong có chút ngoại cảnh sản vật là chú ý mùa, chịu không nổi lâu hao, dê bò ấu tể càng là Hồ Bộ chờ.

Huống chi còn có nàng thuộc hạ như vậy nhiều nhân thủ cũng bị khấu.

Nàng nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Việc này đã bao lâu?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Sắp có hơn nửa tháng, vẫn là nhân ta tự gần nói ngày đêm kiêm trình chạy về mới ngăn lại rất nhiều, nếu không phải đợi bọn họ quản sự đưa tin tức đến, hai tháng đã sớm qua đi, kia phê hóa liền thật thành bọn họ.”

Tê Trì tâm nói còn hảo có nàng, mới có thể kêu nàng biết đến như thế kịp thời.

“Nơi đó quản sự chính là nào một phương?” Nàng lại hỏi.

“Vừa không là bắc địa cũng không phải Đột Quyết, kia địa phương trên danh nghĩa thuộc về dân tộc Mô-hơ, nhưng ly dân tộc Mô-hơ thủ phủ xa thật sự, cho nên từ địa phương người Hồ quản sự tự hành quản lý, ít nhiều thương đội có Đô Hộ Phủ bằng chứng, có thể chứng minh là đứng đắn làm buôn bán, nếu không chỉ sợ càng tao.”

Tê Trì minh bạch, có An Bắc Đô Hộ Phủ bằng chứng ở, ít nhất nhân thủ tạm thời là an toàn, chỉ là muốn đem kia phê hóa mang về tới, còn phải giải quyết trước mắt việc này mới được.

Nàng lại hỏi: “Cũng biết kia gia hiệu buôn là làm cái gì mua bán?”

Tào Ngọc Lâm không rõ nàng vì sao hỏi đến như thế tinh tế, lại vẫn là nói đi xuống.

.....

Sau nửa canh giờ, Tê Trì mang mũ có rèm, từ nhĩ phòng ra tới.

Thu Sương đang ở bên ngoài chờ.

Nàng phân phó nói: “An bài nhân thủ, đem có thể sử dụng đều kêu lên.”

Thu Sương hiểu rõ: “Gia chủ là muốn tức khắc qua đi?”

“Ân.”

“Kia Đại Đô Hộ bên kia.....”

Tê Trì nghe vậy trầm mặc một cái chớp mắt, nhớ tới Phục Đình nói.

Hắn nói nàng nếu thật muốn đi, hắn sẽ không ngăn cản lần thứ hai.

Nàng mới vừa rồi đã tính qua thời gian.

Tào Ngọc Lâm nói biết gần nói, nếu là đi theo nàng đến gần nói, thời gian hắn là đầy đủ.

Chẳng qua không thể trì hoãn.

Nàng không phải phải đi, nhưng trước mắt thật là muốn ra Hãn Hải phủ một chuyến.

Không thể như vậy đi, nàng nếu quyết định không đi rồi, há có thể không duyên cớ kêu hãn thêm hiểu lầm, kia cùng lửa cháy đổ thêm dầu có gì khác nhau đâu.

Nàng đi ra ngoài: “Hồi phủ.”

Thu Sương lập tức đi xa tiền phóng tãng.

Các nàng đi rồi, Tào Ngọc Lâm từ nhĩ phòng đi ra.

Nàng đang chuẩn bị chạy đến cửa thành chờ.

Mới vừa rồi Tê Trì đi phía trước nói này cửa hàng trên tử nói, này thương đội chủ nhân hôm nay liền sẽ tùy nàng xuất phát, yêu cầu nàng dẫn đường, thỉnh nàng đi trước chờ đợi.

Tào Ngọc Lâm không biết nàng tẩu tẩu một cái tôn thất quý nữ như thế nào sẽ quản khởi việc này tới, nhưng này thương đội giúp nàng vội, nàng hỗ trợ cũng là hãn là, liền đáp ứng rồi.

※

Đô Hộ Phủ ngoại, Tân Lộ cùng Thu Sương đã đem nhân thủ điểm hảo, phân phó thỏa đáng.

Nhà chính, Tê Trì thay một thân nam trang, đem trên mặt son phấn toàn hủy diệt.

Nàng đem nên chuẩn bị đều chuẩn bị tốt, đi đến ngoài phòng, nhìn thoáng qua ngày, lại nhìn thoáng qua không có một bóng người hành lang gấp khúc.

Phục Đình còn chưa trở về.

Nàng lại xem một cái ngày, lại chờ đợi, khả năng cửa thành liền phải rơi xuống.

Nàng cầm áo choàng, đi ra môn đi.

Tân Lộ đã vội vàng trở về, thấy nàng ra cửa, vội hỏi: “Gia chủ không đợi?”

“Không đợi,” nàng dừng lại bước chân, nói: “Đi đem A Nghiên gọi tới, ta dặn dò vài câu.”

Tân Lộ vừa muốn đi, nàng lại nói: “Người cùng Thu Sương lưu lại, không cần tùy ta cùng đi.”

.....

Đô Hộ Phủ ngoại khôi phục an tĩnh khi, thiên cũng ám hạ.

La Tiểu Nghĩ đẩy ra Phủ Môn, quay đầu trước chờ hán tam ca vào cửa, một bên hỏi: “Tam ca, ngươi vì sao không khỏi phân trần liền đem kia họ Thôi tiến đi, chẳng lẽ là xem hán chương mắt?”

Nếu không phải bởi vì việc này, cũng không đến mức đến bây giờ mới trở về.

Phục Đình vào cửa: “Ân.”

La Tiểu Nghĩa sửng sốt, không nghĩ tới hấn thế nhưng liền như vậy thừa nhận.

Phục Đình đã lướt qua hấn đi đến bên trong.

Hấn đi được thực mau, một đường thẳng đi nhà chính, vào cửa chân trước bước vừa thu lại, nắm chặt trong tay roi ngựa.

Suy nghĩ tiến vào sau có phải hay không bên trong đã không có một bóng người.

Chỉ một cái chớp mắt, hấn lại nhắc chân đi vào.

Trong phòng hết thấy như cũ, án tịch thượng bãi nàng thường dựa vào đệm mềm, trên bàn tàn trà còn giữ dư hương, nàng gương lược gương đồng còn dựng, chỉ là vô đèn, cũng không có người.

Hấn quét một vòng, roi ngựa cầm thật chặt, xoay người liền phải ra cửa.

Ngoài cửa, Lý Nghiên vội vàng tới rồi, một chân bước vào, suýt nữa đụng phải hấn, chạy nhanh đứng lại: “Dượng nhưng tính đã trở lại, cô cô đã đi rồi.”

Phục Đình nhấp môi đứng, không nói một lời.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 53 53

Hơn hai mươi thiên hậu, bắc địa ngoại cảnh trăm dặm một tòa tiểu thành.

Tào Ngọc Lâm hắc y ào ào, xuyên qua hẹp hòi đường phố, quái nhập một gian cổng vòm mái vòm khách xá.

Tận cùng bên trong phòng cho khách cửa thủ hai cái người mặc thường phục hộ vệ, nàng đi qua đi, hộ vệ tiện lợi tức mở cửa làm nàng đi vào, lại tướng môn khép lại.

“Tẩu tẩu,” Tào Ngọc Lâm từ trong lòng ngực móc ra một chồng phi tiền, đưa cho trong phòng người: “Đây là dư lại.”

Tê Trì trên người ăn mặc nguyệt bạch viên lãnh bào, đứng ở hình vòm hoa phía trước cửa sổ, tiếp ở trong tay điểm điểm: “Lại vẫn có nhiều như vậy chưa xài xong.”

Tào Ngọc Lâm khó hiểu: “Tẩu tẩu rốt cuộc có dụng ý gì? Chúng ta thời gian đã là không nhiều lắm, vì sao chỉ mỗi ngày kêu ta đi kia hiệu buôn gia trong tiệm tiêu tiền?”

Cứ việc các nàng dọc theo đường đi không có nửa điểm trì hoãn, cũng hoa hơn nửa tháng mới vừa tới nơi này, lại đãi mấy ngày, mắt thấy này rất nhiều thiên liên đi qua, trừ bỏ tiêu tiền khơi thông một chút địa phương quản sự, tạm thời bảo thương đội người cùng hóa, còn lại liên lại vô động tác.

Tê Trì chỉ là cho nàng một số tiền, làm nàng mỗi ngày đi đổi nghịch kia gia hiệu buôn gia đi tiêu dùng, khen ngược tựa muốn gọi bọn hắn nhiều kiếm chút tiền đường như.

“Ta chỉ là tưởng thăm thăm nhà này hiệu buôn để thôi,” Tê Trì giương mắt xem nàng: “Người tiêu dùng khi, nhưng có nhìn thấy nhà bọn họ cửa hàng có gì không tầm thường chỗ?”

Tào Ngọc Lâm nghĩ nghĩ: “Không có, chỉ là bình thường làm buôn bán thôi.”

Tê Trì hỏi: “Đổi mặt khác lui tới thương hộ như thế nào?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Cũng là như thường.”

Tê Trì tâm nói: Chẳng lẽ cũng chỉ là bọn nàng nhà này tới đổi nghịch?

Nàng lại hỏi: “Nhà bọn họ tại đây trong thành có bao nhiêu gia cửa hàng?”

“Mười tới gia.”

Tê Trì nhìn thoáng qua trong tay phi tiền, không khỏi buồn cười, ban đầu nghe Tào Ngọc Lâm nói nhà này cũng là gia đại hiệu buôn, còn mang theo chút cẩn thận.

Nhưng mấy ngày này xuống dưới, bất quá mười tới gia cửa hàng, cũng đều không phải là cái gì tiêu kim quật, có thể thấy được tiền tài quyền thế xa không kịp nàng tưởng tượng như vậy đủ.

Nàng cố ý hỏi: “Vậy người cảm thấy là thương đội gia hiệu buôn đại, vẫn là này một nhà đại?”

Tào Ngọc Lâm nghĩ nghĩ: “Lường trước là thương đội gia đi, này một đường xuống dưới, cũng thấy không ít cá hình hiệu buôn gia mặt tiền cửa hiệu.”

“Nghe người nói như vậy ta liền cảm thấy dễ làm nhiều.” Tê Trì lý một chút quần áo, hệ thượng áo choàng, cầm trên bàn mũ có rèm, nói: “Đi một chuyến đi.”

Tào Ngọc Lâm thấy nàng rút cuộc có động tác, lập tức cùng nàng ra cửa.

Tới rồi ngoài cửa, Tê Trì ngừng một chút, từ trong tay áo lấy ra một phong thơ đưa cho cạnh cửa hộ vệ.

Hộ vệ tiếp, vội vàng đi ra ngoài đưa.

“Chính là tẩu tẩu báo bình an tin?”

Nàng mặt cách mũ sa xem không rõ ràng, trong giọng nói lại là có chút nhàn nhạt ý cười: “Là, chậm vài ngày.”

Tào Ngọc Lâm đi theo nàng bước chân, vừa đi vừa nói: “Này một đường xuống dưới, tẩu tẩu dĩ vãng thần thái dường như lại đã trở lại.”

Tê Trì thuận miệng hỏi một câu: “Đúng không?”

“Là.”

Tự đêm đó hoang trong miếu một đêm lúc sau, Tào Ngọc Lâm liền phát hiện, dĩ vãng cái kia nữ nị lại mặt mày mỉm cười tẩu tẩu lại đã trở lại.

Ra khách xá, cửa một đội hộ vệ thủ một chiếc tiểu đỉnh xe ngựa chờ.

Tê Trì bước lên sau, quay đầu lại triệu Tào Ngọc Lâm chiêu một chút tay, ý bảo nàng cùng nhau đi lên.

Tào Ngọc Lâm theo sau, phát hiện trong xe đôi một con một con tráp, nhìn nhiều hai mắt: “Ta còn nói tẩu tẩu là án binh bất động, nguyên lai là sớm chuẩn bị tốt.”

Tê Trì ngồi xuống sau, lấy một giấy công văn ở trong tay, lật xem một lần, thu hồi tới, đối nàng nói: “Ta phải cảm tạ người, đều một có người tương trợ, nếu không khó có thể tiến triển như thế thuận lợi.”

“Tẩu tẩu cần gì như thế khách khí, đó là trừ bỏ tam ca này một tảng, ta cùng với tẩu tẩu cũng không nên như thế xa lạ.”

Tào Ngọc Lâm luôn là có nề nếp, khá vậy nhân như thế, nói chuyện liền cho người ta cảm giác hết sức chân thành.

Tê Trì vén lên khăn che mặt, hướng về phía nàng cười rộ lên: “Ta đây về sau liền gọi người A Thiên như thế nào?”

Tào Ngọc Lâm chất phác mà nhìn qua: “Tẩu tẩu vì sao sẽ biết tên này?”

“Người nói ta còn có thể từ đâu biết được?” Tê Trì hỏi lại, ánh mắt có chút chế nhạo.

La Tiểu Nghĩa nói qua Tào Ngọc Lâm là từ người Hồ nuôi lớn, có cái hồ tên là ngọc lâm thiên, chỉ vì tên này quá mức tú khí, cùng nàng bản nhân anh tuấn sáp sảng bộ dáng tương phản quá lớn, Tê Trì mới có thể nhớ rõ như vậy rõ ràng.

Tào Ngọc Lâm hiểu ý, mặt vô biểu tình: “Đúng rồi, tất nhiên là la Tiểu Nghĩ nói.”

Tê Trì nhìn nhìn mặt nàng, sợ chọc đến nàng không mau, nói: “Ta bắt quá vui đùa thôi, đều không phải là cố ý hỏi thăm cái gì, người mặc để ở trong lòng.”

Tào Ngọc Lâm ngồi ngay ngắn, hai tay giao nắm: “Tẩu tẩu không cần như thế cố kỵ, ta cùng với chuyện của hắn cũng không có gì khó mà nói, đơn giản chính là từng cùng hắn thân mật quá một hồi thôi.”

Tê Trì ngẩn ra: “Cái gì?”

Tào Ngọc Lâm nhìn xem nàng, nói: “Ta cùng với la Tiểu Nghĩ thân mật quá, lại tách ra, liền có chuyện như vậy.”

Tê Trì thực sự không nghĩ tới, xem phía trước tình hình, nàng còn tưởng rằng là la Tiểu Nghĩ một bên tình nguyện, không dự đoán được thế nhưng còn từng có như vậy chuyện cũ.

“Kia vì sao phải tách ra?” Nàng hỏi.

Tào Ngọc Lâm bình tĩnh mà điều một chút đầu: “Không phải một đường người thôi.”

Nàng vén rèm hướng ra ngoài nói thanh “Lên đường”, lại quay đầu lại đối Tê Trì nói: “Tẩu tẩu về sau liền gọi ta A Thiên hảo.”

.....

Này tòa tiểu thành tên là Cổ Diệp Thành.

Cùng bắc đĩa bắt đồng, tùy ý có thể thấy được cổng vòm khung đỉnh phòng ốc.

Cục đá phô thành đường phố lại thẳng lại hẹp, sơ bím tóc đưa bé cười vui chạy quá, hai bên người Hồ người bán hàng rong trực tiếp trên mặt đất phô một khối nỉ thảm liền chào hàng các loại đồ vật.

Các màu người lui tới xuyên qua, ăn mặc đủ mọi màu sắc hồ y, nói các loại lời nói.

Đường phố ở giữa, một nhà hai tầng cao quán rượu, trước cửa chọn hồ ngữ viết liền chiêu bài.

Xe ngựa dừng lại, Tào Ngọc Lâm trước xuống dưới, lại xốc mạnh.

Tê Trì đi ra, ngẩng đầu, cách mũi sa nhìn thoáng qua quán rượu đại môn: “Chính là nơi này?”

Tào Ngọc Lâm gật đầu: “Không tồi.”

Kia gia cùng nàng đối nghịch hiệu buôn lớn nhất mặt tiền cửa hàng chính là nhà này, Tào Ngọc Lâm sớm đã hỏi thăm rõ ràng, bọn họ chủ nhân liền ở chỗ này.

Tê Trì đi vào.

Liền tính là ban ngày, quán rượu cũng cãi cọ ồn ào.

Lâm môn một trương hoành quây, đứng quán rượu tiểu nhị, nhìn thấy một đám tùy tùng vây quanh hai người tiến vào, đều là Trung Nguyên gương mặt, vội tiến lên gương mặt tươi cười đón khách, nói một ngụm đông cứng tiếng Hán.

Tào Ngọc Lâm nói: “Kêu các người chủ nhân ra tới, liền nói trả tiền tới.”

Tiểu nhị làm như sớm chờ, vừa nghe lời này, lạnh lẽ mà thỉnh bọn họ lên lầu đi.

Tê Trì đi lên đi, trên lầu là một gian một gian bị tách ra tiểu cách gian, chiêu đãi khách quý dùng, coi như an tĩnh.

Tiểu nhị đẩy ra hình vòm trên cửa rủ rèm châu, thỉnh bọn họ đi vào.

Bên trong ở giữa bãi một trương bàn vuông, bàn sau ngồi cái người Hồ Hán tử, khăn vải bọc cuốn khúc đầu tóc, vẻ mặt râu quai nón, có một con mắt trắng dã, tựa hồ là trời sinh độc nhãn, đang ở uống rượu dùng bữa, phía sau đứng vài cái cao lớn thô kệch tùy tùng.

Tiểu nhị dùng hồ ngữ gọi hán một câu, này một câu Tê Trì nghe hiểu được, quá vãng kinh thương khi cùng hồ thương giao tiếp khi nghe qua rất nhiều thứ, là chủ nhân ý tứ.

Nàng xem một cái Tào Ngọc Lâm, Tào Ngọc Lâm hướng nàng gật đầu.

Cho nên đây là cái kia cùng nàng đối nghịch người.

Kia độc nhãn hán tử nhìn thoáng qua khi trước tiến vào Tê Trì, buông trong tay bạc chất chén rượu, trên dưới đánh giá nàng, dùng tiếng Hán hỏi: “Như thế nào quý hào chủ nhân chính là người như vậy cái nữ nhân?”

Tê Trì tuy rằng người mặc nam trang, nhưng chỉ là vì hành tẩu phương tiện, đáng người là che lấp không được, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra nàng là cái nữ nhân.

Nàng cách mũ sa xem đối phương hai mắt, mềm ngôn mềm giọng nói: “Chủ nhân là ta nhà chồng, nề hà ra việc này, kêu hần gấp đến độ ốm đau ở giường, vô pháp tiến đến, đành phải từ ta thay thế.”

Này một phen lý do thoái thác là đã sớm ở trên xe cùng Tào Ngọc Lâm nói tốt, nàng cố ý đem ngữ khí bãi thấp mềm đáng thương.

Độc nhãn cười một tiếng: “Các người chính là lại đáng thương, ta cũng không thể không cần tiền của ta, việc này các người tất nhiên phải cho ta một công đạo, nếu không hóa đừng nghĩ mang đi.”

Tê Trì thở dài: “Một khi đã như vậy, này cộc mua bán cũng làm không được, kia liền dựa theo người nói, lui rút mua bán, phiên bội bồi thường đi.”

Độc nhãn cùng tả hữu tùy tùng nháy mắt ra dấu, nhìn nàng: “Người lời này là thật sự?”

Tê Trì triều phía sau xem một cái, mấy cái hộ vệ phủng trong xe chuẩn bị tốt tráp đi đến, đặt ở trước bàn đất trống thượng.

Tào Ngọc Lâm khom lưng, mở ra một con, bên trong không phải phi tiền, mà là chói lợi vàng thật bạc trắng.

Như vậy hộp thả sắp có một loạt, độc nhãn nhìn lướt qua, cười đến râu quai nón run lên: “Sớm biết các người như thế sẵn khoái, ta cũng không đáng cáo đi quản sự nơi đó.”

Hắn bãi một chút tay, kêu phía sau tùy tùng lại đây lấy tiền.

Tê Trì dựng tay ngăn cản: “Tiền cho người, ta người cùng hóa muốn như thế nào cho phải, người ta đến lập bên dưới thư, miễn cho đi quản sự chỗ chuộc người khi, vu khống.”

Độc nhãn nghĩ nghĩ, lại nhìn thoáng qua kia bài tráp, tay chụp một chút bàn: “Hảo, lập công văn đi.”

Tê Trì từ trong tay áo lấy ra công văn tới: “Ta một giới nữ lưu, không hiểu kinh thương, lòng nóng như lửa đốt, cũng không biết viết đối với không đúng, không bằng thỉnh người giúp ta nhìn một cái, bằng không sau khi trở về vô pháp hướng nhà chồng công đạo, ta tranh luận từ này cứu.”

Độc nhãn là tưởng chính mình lập công văn, thấy nàng lập hảo bản còn tưởng từ chối, lại thấy nàng là như vậy một bức bộ dáng, lườm trước cũng chính là cái khuê phòng nhà cửa nữ nhân, liệt miệng cười: “Ta đây liền nhìn một cái hảo.”

Tào Ngọc Lâm tiếp kia công văn, đưa đến hắn trước mặt.

Độc nhãn cầm ở trong tay nhìn một lần, lại xem một lần, phương diện này rõ ràng có cái bại lộ, hắn ban đầu đưa ra chính là bồi thường phiên bội, phương diện này thế nhưng viết hai cái phiên bội.

Này một cái lỗi bút, rồi lại là muốn phiên thượng một phen.

Hắn đem kia công văn lăn qua lộn lại nhìn mấy lần, không thấy ra mặt khác vấn đề, cũng cố ý không nói này bại lộ, ở trên bàn nhấn một cái: “Được không.”

Tê Trì nói: “Kia liền như vậy định ra.”

Độc nhãn gọi người lấy hồng bìn tới, hướng công văn thượng ấn
dấu tay, liền kêu tùy tùng đi lấy tráp.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 54 54

Phong thổi mạnh, cuốn phi sa, chụp đánh ở hình vòm trên cửa sổ, phát ra xoạch xoạch tiếng vang.

Tranh tối tranh sáng trong phòng, đóng một đám người, tất cả đều tề ở góc tường.

Tê Trì ngồi ở dựa môn trong một góc, nghe bên ngoài tiếng bước chân.

Nàng bị nhốt ở nơi này đã có vài ngày.

Tào Ngọc Lâm liền ở nàng bên cạnh, chính bên người với cửa sổ hạ, cẩn thận nghe bên ngoài động tĩnh.

Qua hồi lâu, mới nghe được mơ hồ vài câu nói chuyện với nhau thanh, cũng không rõ ràng, nàng lại nghe ra tới, quay đầu lại đây nhỏ giọng nói: “Là Đột Quyết ngữ.”

Tê Trì vòng lấy đầu gối, ninh mi, tâm nói quả nhiên.

Nàng lúc ấy nghe xong kia độc nhãn nói khi liền đoán được một ít, vùng này kẹp ở bắc địa cùng Đột Quyết trung gian, hẳn nói hẳn ai cũng đắc tội không nổi.

Kia có thể làm hẳn đắc tội bắc địa thương đội, cũng cũng chỉ có Đột Quyết.

Các nàng tới đây mấy ngày cũng chưa từng có việc, một khi thương đội phải đi đối phương liền hiện thân, có thể thấy được kia độc nhãn nói không sai, bọn họ chính là muốn lưu lại thương đội hóa.

Nàng thấp giọng nói: “Có lẽ là Đột Quyết quân.”

Tào Ngọc Lâm nói: “Ta cũng hoài nghi, chỉ là thấy bọn họ dùng không phải Đột Quyết trong quân quen dùng loan đao, cũng chưa giáp trụ, cho nên chưa hạ phán đoán suy luận.”

Tê Trì nói: “Chỉ nhìn một cách đơn thuần bọn họ như thế người đông thể mạnh, liền tuyệt phi thường nhân.”

Màn đêm buông xuống quá hắc không có thể thấy rõ, nhưng khắp nơi đều là nhân mã, đều có thể đem cửa thành đều bao quanh vây quanh, há là bình thường người Đột Quyết có thể làm được.

Tào Ngọc Lâm có kinh nghiệm, nói nhỏ một câu: “Nếu đúng như này, liền tình thế phiền toái.”

Tê Trì bị vây quanh khi trên đầu mũ có rèm đã di lạc, hiện giờ thúc búi tóc đã loạn, trên mặt cũng dính trần hôi.

Nàng triều phòng trong nhìn quét một vòng.

Đám kia người không đem bọn họ đương người đối đãi, bất luận nam nữ tùy ý liền nhốt ở cùng nhau.

Nàng không cùng người khác tề ở bên nhau, bên người trừ bỏ Tào Ngọc Lâm, còn có nàng thương đội không ít người, cùng với mấy cái ngăn cản khi bị thương hộ vệ.

Thương đội đã bị này đột phát sự tình chia rẽ, lúc ấy có bộ phận người vội vàng súc vật ấu tể sớm cho kịp thượng lộ, cũng không biết có hay không có thể chạy thoát.

Còn thừa hộ vệ cũng không biết tung tích, có lẽ là bị nhốt ở nơi khác, là nói vậy đảo còn tính tốt.

Này gian nhà ở cũng không phải cái gì trụ người địa phương, hợp với nhà xí, mấy ngày liền xuống dưới, một đám người ăn uống ngủ đều ở một chỗ, tràn ngập một cỗ khôn kể khí vị.

Nàng nghe thấy cảm thấy thực không thoải mái, ngực ần ần không khoẻ, mấy dục buồn nôn, một bàn tay đè lại ngực.

Tào Ngọc Lâm nhìn thấy, hướng nàng trước người chắn chắn.

Tưởng nàng như thế kiêu quý quý tộc nữ tử, hẳn là nửa điểm chưa từng chịu quá như vậy khổ, hiện giờ lại bị vây ở loại địa phương này, không khỏi tự trách: “Là ta không bảo vệ tốt tẩu tẩu.”

Tê Trì nhỏ giọng nói: “Cùng người không quan hệ, thật là quân đội tới, chỉ dựa vào chúng ta những người này là không chạy thoát được đâu.”

Tào Ngọc Lâm còn lo lắng nàng sẽ sợ hãi, không nghĩ nàng đảo còn trấn định mà trấn an khởi chính mình tới, nói nhỏ một câu: “Yên tâm tẩu tẩu, tam ca từ trước đến nay quan tâm biên cảnh hướng đi, một khi biết được tin tức, nhất định sẽ đến cứu người.”

Tê Trì vẫn luôn cố tình mà không đi nghĩ nhiều, bị nàng câu động, liền khó có thể ngăn chặn mà nhớ tới Phục Đình.

Thượng một lần bị Đột Quyết nữ bắt đi khi nàng còn hỏi quá hần, nếu có một ngày nàng xảy ra chuyện, hần có thể hay không tới cứu nàng.

Không nghĩ tới thực sự có một ngày này.

Hần sẽ đến sao?

Nàng tưởng hần như vậy một cái có đảm đương nam nhân, chính mình thì xảy ra chuyện hần là sẽ đến, nhưng tựa hồ, lại không đủ xác định.

Hần hiện tại còn đối nàng có khí?

Bỗng nhiên nhớ tới, bọn họ đã có hơn một tháng không thấy.

“Chỉ sợ rất khó,” nàng rũ mắt, nắm vạt áo: “Bên ngoài những người đó nếu là cố tình dấu diếm, khả năng còn không người nào biết chúng ta bị nhốt ở chỗ này.”

Nói đến chỗ này, nàng niết vạt áo ngón tay càng thêm dùng lực.

Nàng còn có rất nhiều sự không hoàn thành, tuyệt đối không thể bị nhốt ở chỗ này.

Càng không thể chết ở chỗ này.

“Không được,” nàng thấp thấp mà, phảng phất làm bầm lều bầu: “Nhất định phải chạy đi mới được.”

Tào Ngọc Lâm nghe vậy, đem giấu ở trong tay áo chủ thủ nhéo vào trong tay: “Tẩu tẩu nói đúng.”

Bên ngoài truyền ra liên tiếp tiếng bước chân, hai người lập tức thu liễm, không có thanh âm.

Tê Trì trầm mặc chờ đợi đám kia người qua đi, lại nhìn nhìn trong phòng bị nhốt người.

Trời nam biển bắc người đều có, có rất nhiều là Trung Nguyên nhân.

Nàng xem qua đi khi, cũng có người hướng tới nàng nơi này xem, nàng nhìn bọn họ, phát hiện những cái đó cũng bất quá chính là tầm thường ra tới kiếm ăn bình dân cùng thương nhân thôi.

Này đàn người Đột Quyết, mà ngay cả bình thường bá tánh cũng không buông tha.

※

Mênh mông cánh đồng hoang vu, cát bụi phi dương.

Đại đội nhân mã nhanh chóng rong ruổi mà qua, như gió quá cảnh, trừ bỏ âm vang như sấm vó ngựa vang ngoài, lại vô mặt khác động tĩnh.

Cho đến ngày mộ, một con ngựa lạc đình.

Phía sau mọi người chỉnh tề dừng lại.

Phục Đình khi trước ngồi trên lưng ngựa, dõi mắt trông về phía xa.

Một cái chảy xiết con sông hoành che ở trước mắt, hà bờ bên kia chính là một cái nổi thẳng biên cảnh ngoài gần nói.

Hắn đối bắc địa địa hình rõ như lòng bàn tay, này một cái là gần nhất lộ.

La Tiểu Nghĩa đánh mã ở bên, thở hỗn hển hai khẩu khí, lại lau mặt thượng hãn: “Tam ca, chúng ta ngày đêm chưa đình, đã là nhanh nhất tốc độ, hãn là là kịp.”

Nói như vậy là sợ hãn quá lo lắng tẩu tẩu.

“Huống chi còn có A Thiên ở.” Hãn lại nói một câu.

Tào Ngọc Lâm thân thủ không thua gì hãn, nếu không có ly trong quân, quân hàm cũng sẽ không so với hãn thấp, la Tiểu Nghĩa tuy cũng sốt ruột, nhưng xưa nay là tin tưởng nàng bản lĩnh.

Phục Đình không nói chuyện, chỉ hai mắt chăm chú nhìn phía trước.

Thực mau, một người thám báo ra roi thúc ngựa mà tự nơi xa chạy tới, phụ cận lo toan không được xuống ngựa, liền ôm quyền liền đã mở miệng: “Bẩm Đại Đô Hộ, Cổ Diệp Thành ngoại có Đột Quyết chiến mã hành quá dấu vết, nhưng không thấy Đột Quyết quân.”

Phục Đình nghe được Đột Quyết hai chữ, tay đã ấn thượng sau thắt lưng đao, hỏi: “Cổ Diệp Thành có gì động tĩnh?”

“Tạm vô mặt khác động tĩnh, nhìn như hết thủy như thường.”

Nhìn như hết thủy như thường.

Có Đột Quyết hành quân dấu vết lại không thấy Đột Quyết quân, Cổ Diệp Thành ra như vậy sự lại hết thủy như thường.

Phục Đình nhanh chóng làm phán đoán, lập tức hạ lệnh: “Mọi người dỡ xuống chiến giáp, chỉ thường phục, không thể tiết lộ An Bắc Đô Hộ Phủ tướng sĩ thân phận.”

Mọi người lĩnh mệnh, xuống ngựa chuẩn bị.

La Tiểu Nghĩa cũng nhảy xuống mã, trên tay không chút do dự mà làm theo, trong miệng lại kinh ngạc hỏi câu: “Tam ca đây là vì sao?”

“Việc này cùng Đột Quyết thoát không được can hệ,” hắn nói: “Cổ Diệp Thành có lẽ đã bị Đột Quyết khống chế.”

Ra loại sự tình này, Cổ Diệp Thành lại không người hỏi thăm, chỉ có này một cái khả năng.

Nếu là Đột Quyết quân việc làm, bắt cóc bắc địa thương đội, cuối cùng vẫn là vì đối phó bắc địa.

Hiện giờ bọn họ ẩn với chỗ tối, hắn không thể bại lộ ở mình.

Mọi người nhanh chóng biến hóa ăn mặc, nhuộm giáp nội, áo khoác thường phục, sở hữu binh khí nắp trong bụng ngựa dưới.

La Tiểu Nghĩa phiên lên ngựa bối, nhìn mắt kia nước sông: “Cần phải chờ dòng nước hoãn chút lại qua đi?”

“Lập tức đi!” Phục Đình trong tay cương ngựa rung lên, đầu tàu gương mẫu, phá hà mà qua.

Phía sau binh mã lập tức đuổi kịp, vó ngựa bôn đạp, đánh rách tả tơi sông dài, thẳng đến xuất cảnh.

※

Tê Trì vẫn luôn không như thế nào ăn, cũng không như thế nào ngủ.

Tại đây loại hoàn cảnh hạ, nàng chỉ có thể tận lực nhắm mắt nghỉ ngơi, làm chính mình bảo trì thanh tĩnh.

Trong phòng, có không biết nơi nào mà đến hồ dân bị nhốt lâu rồi, ở trong đám người thấp thấp mà quỳ xuống đất cầu nguyện, niệm nghe không hiểu đảo từ.

Hôm nay ngoài phòng, lại bỗng nhiên nhiều chút không tầm thường.

Nàng ngẩng đầu, nghe thấy giống như thỉnh thoảng có người bị mang ra mang tiến giống nhau, ngẫu nhiên còn có một hai tiếng thảm gào truyền đến.

Bên cạnh Tào Ngọc Lâm thấp thấp nói: “Bọn họ phải đối chúng ta xuống tay.”

Nàng âm thầm kinh hãi, hướng ngoài cửa sổ vọng, chỉ nhìn đến có mơ hồ bóng người trải qua.

Môn bỗng nhiên bị đẩy ra, một cái sinh mũi ưng Đột Quyết nam nhân đi đến, trong tay kéo binh trường đao.

Bên ngoài một chút mộ chiếu sáng tiến vào, tể ở một chỗ người không dám lên tiếng, cầu nguyện người Hồ cũng không dám lại mở miệng.

Kia mũi ưng kéo đao ở trong phòng đi rồi một vòng, ngừng ở Tê Trì này nhóm người trước mặt, dùng không lớn lưu loát tiếng Hán hỏi câu: “Các người thương đội chủ nhân đâu?”

Thương đội người đều lắc đầu.

“Chủ nhân không có tới.”

“Chúng ta phía dưới người cũng chưa gặp qua chủ nhân, ai cũng không biết chủ nhân ở nơi nào.”

Mũi ưng không kiên nhẫn mà hừ lạnh một tiếng, hướng ra ngoài nói câu Đột Quyết ngữ.

Lập tức tiến vào mấy người, muốn kéo đi thương đội người.

Thương đội có người vội vàng nói: “Chậm đã, chúng ta chỉ là bình thường bá tánh mà thôi, hóa đã là các người, há nhưng lại được một tác lại muốn tiến một thước.”

Kia mũi ưng làm như nghe được cái gì chê cười, cười hai tiếng, xua xua tay liền phải ra bên ngoài đem người ra bên ngoài kéo.

Bỗng nhiên có cái gì ném tới, mũi ưng duỗi tay một đầu, thế nhưng là một xấp phi tiền, có còn rơi xuống đất, hấn khom lưng nhặt lên tới, xem qua đi, nhìn đến một cái búi tóc hơi loạn, che chở áo choàng người.

“Thả bọn họ, này đó tiền là của người.”

Đã mở miệng, mới phát hiện đó là cái nữ nhân, chẳng qua thúc nam tử búi tóc, làm nam trang trang điểm.

Mũi ưng chỉ nhìn đến nàng tuyết trắng mặt, liền âm trầm trầm mà cười rộ lên, trong miệng lại nói một câu Đột Quyết ngữ.

Nghe hấn mệnh lệnh người không hề quản những người khác, ngược lại đi kéo Tê Trì.

Tào Ngọc Lâm nghe ra hần lời nói ý tứ, cánh tay vừa động, tưởng chấn, bị Tê Trì một bàn tay đè lại.

Nàng nói: “Ta ở Cổ Diệp Thành trung các nơi đều có tiền, buông tha chúng ta, năm ngày sau ta lại nói cái địa phương, người có thể đi lấy một bút hồi báo, tuyệt đối so với người vừa rồi được đến còn nhiều.”

Mũi ưng ước lượng trong tay phi tiền, dường như có chút bị thuyết phục, tay bải một chút, đao lại đặt tại nàng trên cổ, nói câu tiếng Hán: “Nói địa phương.”

Hần còn muốn hiện tại liền muốn đi lấy tiền.

Tê Trì bất quá là kẻ sách tạm thời, Cổ Diệp Thành trung tuy còn có tiền, cũng yêu cầu nàng lấy thanh ngọc đi tự mình lấy, chính là trong tay hần này một xấp phi tiền, cũng chưa chắc có thể đoái xuất hiện tiền tới.

Nhưng có thể kéo một khắc là một khắc.

“Hiện tại giết ta người cái gì cũng không chiếm được, bất quá chính là ở lâu chúng ta năm ngày, chúng ta cũng chạy không thoát, với người lại có cái gì tổn thất, đến lúc đó thật không bắt được, người lại muốn như thế nào cũng không muộn.”

Mũi ưng cười lạnh lấy ra đao: “Ngày mai, chỉ chờ các người đến ngày mai.”

Hần vô che vô cản mà xem một cái Tê Trì, lại lộ ra kia âm trầm cười tới, lộ ra một tia thâm tà: “Người, đêm nay ta lại đến.”

Nói xong quét một vòng những người khác, sủy phi tiền đi ra ngoài.

Đi theo người của hấn tướng môn khóa lại.

Tê Trì trên mặt trắng một phen, hoàn khần đầu gối đầu.

Thương đội người đều nhìn lại đây, nhỏ giọng lại kinh hoảng hỏi: “Này..... Như thế nào cho phải a?”

Mặc cho ai đều nhìn ra được tới kia mũi ưng ý tứ.

Tào Ngọc Lâm ở nàng nhĩ sườn thấp giọng nói: “Thật sự không được, ta chỉ có thể vì tẩu tẩu mở một đường máu.”

Các hộ vệ đã mất đi vũ khí, mang theo thương, vẫn nguyện trung thành mà quỳ xuống.

Tê Trì ôm đầu gối, nghĩ khả năng phát sinh tình hình, cắn chặt môi.

.....

Sắc trời một phen một phen tối sầm xuống dưới.

Bên ngoài mỗi vang lên một tiếng bước chân, đều làm Tào Ngọc Lâm đám người đề phòng vạn phần.

Tê Trì bị Tào Ngọc Lâm yêu cầu ăn vài thứ, lại nuốt không trôi, cuối cùng chỉ miễn cưỡng nuốt chút lót bụng.

Nàng cường chống tinh thần, đôi mắt dừng ở giày trên mặt, bỗng nhiên cảm giác có người dịch lại đây, ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Đó là một nữ tử, ăn mặc y phục rực rỡ, chỉ là đã dính đầy tro bụi, liền mau nhìn không ra tới bản sắc.

Nàng cách thương đội vài người, nhìn Tê Trì, nhỏ giọng hỏi: “Có không cùng phu nhân nói nói mấy câu?”

Tê Trì cho rằng nàng có chuyện gì, bãi một chút tay.

Bên cạnh đằng ra đất trống tới, nàng kia dịch tới rồi trước mặt, oai mặt tinh tế mà đánh giá nàng mặt mày, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng: “Nguyên lai thật đúng là phu nhân, tiện thiếp nhìn rất nhiều lần, suýt nữa muốn tưởng nhận sai người.”

Tê Trì hỏi: “Người nhận thức ta?”

Nữ tử mặt một chút mặt: “Phu nhân sao không nhìn xem hay không còn nhận được tiện thiếp?”

Phòng trong đã tối tăm, Tê Trì không thể không để sát vào nhìn kỹ, đối phương tay mặt qua đi, lộ ra tàn phần vị tiêu mặt, hơi tế mặt mày, hơi mang phong tình, rất là quen mắt.

Chỉ hai mắt, nàng liền nhận ra tới: “Là người, Đỗ Tâm Nô.”

Có từng nghĩ đến, lúc trước Cao Lan Châu bị nàng tổng cổ rút đàn Không nữ, lại vẫn có tái kiến một ngày.

“Phu nhân lại vẫn nhớ rõ.” Đỗ Tâm Nô đảo có chút kinh hãi.

Nàng bắt quá một giới thấp kém con kiến, trước mặt lại là cao cao tại thượng Đại Đô Hộ phu nhân, lâu không thấy mặt, không nghĩ nàng còn có thể nhớ rõ chính mình, thật sự gọi người ngoài ý muốn.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 55 55

Ra Cổ Diệp Thành gần trăm dặm, là một tảng lớn dân cư thừa thớt hoang vu nơi.

Ánh nắng đậm bạc, phong khiêu chưa đình, một con khoái mã chạy đến, vội vàng lặc đình.

Phục Đình chân một vươt, xuống ngựa, một tay đề đao, một tay đem Tê Trì hiệp xuống dưới, thủ sẵn nòng thủ đoạn đi phía trước đi.

Tê Trì còn không có đứng vững đã bị hấn túm đi ra ngoài, dưới chân vội vàng, cơ hồ muốn theo không kịp hấn nện bước, vừa đi vừa nhìn hấn phía sau lưng.

Hấn chuyển đầu, hai mắt cảnh giác mà nhìn quét tả hữu, không nói một lời.

Phía trước đứng sừng sững một mảnh năm lâu thiếu tu sửa Phật tháp lâm, tháp thân đã là loang lổ, tháp tiem rất nhiều cũng đã sụp, dưới chân một đường cỏ dại mọc thành cụm.

Phục Đình túm nòng đi vào, bước chân dừng lại, quay đầu lại, trong tay đao hướng trên mặt đất cắm xuống, đem nòng ấn dựa vào một tòa Phật tháp thượng, tay sắp đặt lại nòng mặt, hai mắt trên dưới nhìn quét nòng: “Người có hay không sự? Nhưng có bị thương?”

Từ sáng sớm đến bây giờ, ước chừng vài cái canh giờ bốn ba, Tê Trì sớm đã kiệt sức.

Nàng dựa vào nơi đó, nhẹ nhàng thở phì phò, lắc đầu: “Không có, không có thương tổn.”

Phục Đình nâng lên mặt nàng, nhanh chóng lại nhìn nàng hai mắt, tin tưởng không có bị thương, từ trong lòng ngực lấy ra túi nước tói, dùng nha cắn khai, đưa tới miệng nàng biên.

Tê Trì bất chấp uống nước, mới vừa bình phục chút liền hỏi: “Những người khác làm sao bây giờ, A Thiên còn ở bọn họ trong tay, còn có Đỗ Tâm Nô, chính là lúc trước cái kia đàn Không nữ, nếu không phải nàng, ta danh tiết liền giữ không nổi.”

Phục Đình bỗng dưng cười một tiếng: “Danh tiết? Mệnh đều phải không có người còn quản danh tiết!”

Tê Trì ngẩn ra, lúc này mới phát hiện hắn một khuôn mặt căng chặt, đỉnh mày đè thấp, làm như vẫn luôn nhẫn tới rồi hiện tại.

Nàng không biết hắn có phải hay không mang theo khí, đối với hắn mặt, không có thanh.

“Người biết những cái đó là người nào?” Phục Đình nhìn chăm chăm nàng, thanh chìm xuống, một cái tay khác còn chặt chẽ thủ sẵn nàng thủ đoạn.

Tê Trì thấp thấp nói: “Đột Quyết quân.”

Hắn gạt đầu, một chân đè nặng nàng để trong người trước, như là không cho nàng trốn giống nhau: “Người còn dám không nói cho ta liền chạy tới này ngoại cảnh?”

Tê Trì trước người là hấn ngực, phía sau là Phật tháp, vô pháp nhúc nhích, chỉ có thể đón nhận hấn mắt: “Ta cũng tưởng nói cho người, nhưng kinh thương đến phủ sạch cùng Đô Hộ Phủ liên hệ, huống chi lúc ấy người ta.....”

Nàng ánh mắt giật giật, ở trên mặt hấn nhẹ quét mà qua, chưa nói ra tới.

Lăn nhau trong lòng biết rõ ràng.

Phục Đình miệng một nhấp.

Đạo lý hấn như thế nào không hiểu, không hiểu liền sẽ không phối hợp che lấp nàng này hơn một tháng tới nay ra phủ sự thật.

Nhưng chân chính chuyện tới trước mắt, hấn lại hận không thể sớm biết rằng.

Hấn cắn chặt răng: “Chỉ kém một bước, người cũng biết sẽ có cái gì kết cục?”

Tê Trì rũ mắt, trên mặt trắng bệch.

Thẳng đến giờ phút này hồi tưởng, nàng vẫn lòng còn sợ hãi.

Có lẽ có thể chạy ra tới.

Có lẽ kém một bước, nàng liền thật mất mạng.

Phục Đình nhìn nàng buông xuống mặt mày, bên má hơi tán sợi tóc che tái nhợt mặt, bỗng hỏi hận nói này một câu.

Tâm nói dọa nàng làm cái gì.

Đột Quyết sẽ ở dân tộc Mô-hơ địa giới đi lên này vừa ra, liền hấn cũng không dự đoán được, hướng chi là chỉ có thể lấy thương nhân thân phận hành tẩu nàng.

Hấn đem túi nước chống môi nàng áp một chút, hoãn thanh: “Uống nước.”

Tê Trì ngẩng đầu liếc hấn một cái, lập tức phối hợp mà vươn chỉ tay tới nâng túi nước, liền hấn tay, khai khai đôi môi uống lên hai khẩu.

Phục Đình thủ sẵn túi nước, ngón cái ở nàng cầm thương một mặt, lau sạch nàng bên môi về điểm này còn sót lại vết nước, đem túi nước đưa tới chính mình trong miệng rót hai khẩu, đi ấn nút lọ khi, mới rót cuộc buông ra kia chỉ vẫn luôn bắt lấy tay nàng.

Thực mau, hấn lại từ trong lòng ngực lấy ra một túi lương khô, đưa tới nàng trước mắt: “Ăn.”

Tê Trì đẩy ra, bên trong là đen tuyền thịt khô, nàng nhéo một khối phóng tới trong miệng, làm ngạnh vô cùng, cơ hồ nhai bất động, tựa hồ cũng hoàn toàn không cảm thấy đói, lắc đầu, không nghĩ lại ăn.

Đây là trong quân đồ vật, Phục Đình biết đói nàng mà nói là khó có thể nuốt xuống chút, nhưng vẫn là lại cầm một khối đưa tới nàng trước mắt: “Ăn xong, không ăn không thể lực lên đường.”

Tê Trì nhìn nhìn hấn không khỏi phân trần tư thế, cuối cùng là giao tay cầm, đưa đến trong miệng.

Phục Đình thu hồi đồ vật, quay đầu rút trên mặt đất đao, nhìn quanh bốn phía một vòng, lại ngưng thần nghe xong hạ động tĩnh, bước nhanh qua đi dất mã tới, bắt lấy tay nàng liền đi.

Tê Trì gian nan mà nuốt xuống cuối cùng một ngậm thịt khô, bị hấn lôi kéo, vẫn luôn đi đến tháp lâm chỗ sâu trong.

Ần ầm có tiếng nước, Phục Đình buông ra cương ngựa, tay ở mã trên trán nhấn một cái, nhiều năm chiến mã, cực thông nhân tính, quỳ xuống móng trước, phủ thấp không tê.

Hấn lôi kéo Tê Trì đi phía trước, đẩy ra một người cao cổ tranh, thảo hạ hoành một cái hà.

“Đi xuống.” Lời còn chưa dứt, người khác đã bước vào giữa sông, quay đầu lại tay lôi kéo, đem nàng kéo xuống.

Nước sông lược cấp, Phục Đình khẩn thủ sẵn Tê Trì ngồi xồm xuống, một tay chống đao, ẩn thân thủy thảo bên trong.

Tê Trì vẫn chưa nghe thấy động tĩnh gì, nhưng biết hấn nhất định là nghe được cái gì, dẫm lên giữa sông cục đá, nửa người tắm thủy, miễn cưỡng bắt lấy hấn cánh tay ngồi xồm ổn, bị hấn khấu đến thật chặt, người cơ hồ chôn ở hấn trước ngực.

Cổ tranh che quang, không biết bao lâu, Phục Đình mới thoáng buông lỏng ra nàng.

Tê Trì tự ngực hấn ngẩng đầu, suyễn khẩu khí: “Không có việc gì?”

“Chỉ có thể nói tạm thời không có việc gì.” Hấn nhìn chăm chăm nàng mặt, đem trong tay đao thu vào sau thắt lưng trong vỏ, không vội vã đi lên, sau này lui một bước, viết tay nước sông, mặt quá nàng mặt.

Đem trên mặt nàng tro bụi đều rửa sạch sẽ, hấn lại sao thủy, xối nàng cổ rửa sạch một chút.

Tê Trì mặt cùng cổ đều bị hấn tay mơn trớn, hô hấp không tự giác mà nhanh chút.

Phục Đình đứng lên, kéo tay nàng thượng ngàn.

Gió to thổi, vân áp lực thấp, ánh mặt trời tựa cũng tối sầm một tầng.

Hấn đem nàng kéo đến cạnh gió Phật tháp sau, ngồi xổm xuống đi, hai tay bắt lấy nàng vạt áo, dùng sức ninh đi thủy.

Đứng dậy sau, hấn giải đai lưng, đem trên người nửa ướt quân phục cởi, không cố thượng ninh, trước đem bên trong một tầng ăn mặc nhuyển giáp cởi, nhét ở nàng trong tay: “Mặc vào.”

Tê Trì cầm ở trong tay khi, lại nghe hấn nói: “Liên hiện tại, nghỉ một lát.”

Nàng dựa vào tháp sau, cởi bỏ trên người viên lãnh bào, đem nhuyển giáp tròng lên trung y, mới vừa dấu thượng, triều hấn xem qua đi, thấy hấn đã đi đến đem mã dắt trở về, nửa ướt nửa làm quân phục ở trên người khoác, may mà chân mang trường quá nửa đầu gối hồ ủng, hồ quần chưa ướt.

Hấn từng mã, lại rút đao, ở một khác đầu ngồi xuống, cùng nàng ly vài bước khoảng cách.

Tê Trì nhìn hấn, nghĩ hấn đến bây giờ mới thôi đều sấm rền gió cuốn, hiện tại lại ngồi ở bên kia, có lẽ thật là còn có khí chưa tiêu.

Nhưng lại nghĩ đến hấn tới cứu chính mình, trong lòng liền giống bị cái gì trụy giống nhau, nặng trĩu.

Nàng ngẩng ngẩng hấn sườn mặt, trong lòng biết lúc này đây nàng vẫn là đuối lý, cố ý phóng nhuyển thanh điều, gọi hấn: “Tam Lang?”

Phục Đình quay đầu nhìn qua.

Hấn là cố ý thủ tại chỗ này, phương tiện nhìn chăm chăm bên ngoài động tĩnh, muốn gọi nàng nghỉ ngơi một lát, không dự đoán được bỗng nhiên nghe thế sao một tiếng, không dám nhìn thẳng nàng.

Tê Trì bị hấn nhìn chăm chăm, đôi mắt giật giật, lại gọi: “Tam ca?”

Phục Đình khóe miệng vừa động, nhấp khấn, mau bị nàng hạt kê đến lộng cười, không biết nàng là ở bán cái gì cái nút, tay đáp ở trên đầu gối, cố ý bất động thanh sắc.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 56 56

Thiên một chút một chút sáng lên.

Thương đội liền người mang súc tại chỗ vẫn luôn nghỉ ngơi chỉnh đốn đến đây khi, mới rốt cuộc có người động.

Ở người Hồ trông giữ hạ, mấy cái thương đội người sau này phương mộc lan trong xe lấy cỏ khô, từng cái đem này phê súc vật ấu tể nuôi uy một lần.

Còn lại người đều không tiếng động mà đứng lên.

Cách đó không xa, một mảnh ruộng dốc hạ, lưỡng đạo kẻ sát bóng người chính nhìn nơi đó.

“Bọn họ dường như muốn lên đường.” Tê Trì nhẹ giọng nói.

Phục Đình vì phòng có hiểm, cúi xuống thân khi đem nàng gắn vào dưới thân, ở nàng bên tai ừ một tiếng.

Nhìn mắt người Hồ nhóm mặt triều phương hướng, không hề nghi ngờ, là muốn đem thương đội chạy về Cổ Diệp Thành đi.

Vẫn luôn đợi cho lúc này, bọn họ cũng nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen, thuận tiện đem kia đầu tình hình đều thấy rõ.

Thương đội chung quanh người Hồ đều mang theo đao, cạo đầu, chỉ chứa một cái sườn biện, đó là dân tộc Mô-hơ võ sĩ trang phục.

Thuyết minh này đó người Hồ hấn là là Cổ Diệp Thành trung dân tộc Mô-hơ binh, có lẽ là bị Đột Quyết thao tác tới làm chặn lại sự.

Dân tộc Mô-hơ binh tuy không tính là năng chinh thiện chiến, nhưng đối phó nhân thủ không đủ thương đội, đã là dư dả.

Phục Đình ngồi dậy, bắt lấy Tê Trì tay, hướng nàng trong lòng bàn tay tắc bính chủy thủ, nhìn chăm chăm nàng: “Liền ấn chúng ta mới vừa rồi định tốt làm, sợ sao?”

Tê Trì nắm chuôi này chủy thủ, nghe bên tai hấn trầm thấp thanh âm, không thể nói không hề sợ hãi, rốt cuộc đang lẫn trốn ra Cổ Diệp Thành sau, còn chưa tránh thoát nguy hiểm.

Nhưng những người đó xuất từ nàng thương đội, cũng là nàng trách nhiệm.

Nàng thấp thấp nói: “Sợ cũng muốn thử xem.”

Phục Đình nhìn nàng sườn mặt, thanh càng trầm chút: “Yên tâm, người hấn là không dùng được nó.”

Tê Trì không cảm quay đầu, liền thấy hấn từ sau người lấy ra chuẩn bị tốt trường cung.

Hấn đem cung nắm ở trong tay, mũi tên túi đặt ở một bên, hai mắt vững vàng mà ở trên mặt nàng nhìn thoáng qua: “Có ta ở đây người liền dùng không thương nó.”

Nghe xong này một câu, lại gặp được hấn như vậy tư thế, Tê Trì tức khắc tâm định rồi rất nhiều.

Bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng ưng tiếng huýt gió, Phục Đình ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Tê Trì xem hắn ngẩng đầu, liền cũng đi theo nhìn thoáng qua, hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắn nhìn hai mắt, cúi đầu nghĩ nghĩ này phụ cận vùng địa hình, ngay cả cư trú này đó bộ tộc cũng rõ như lòng bàn tay, lại xem một cái phiếm lam thiên, nói: “Lại chờ một chút.”

.....

Một lát sau, thiên hoàn toàn sáng lên.

Chợt tới một câu hồ ngữ hô quát, thương đội giống như là một cái đình trệ trường long, kéo động trầm hoãn thân hình.

Nếu không có người Hồ đông đảo, đem thương đội trước sau vây đến chặt như nê m cối, thoát nhìn bọn họ thật sự cũng chỉ là ở chỗ này nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm, không giống như là bị chặn lại.

Phía trước nhất, cái kia độc nhãn đi ra, lau cuốn khúc râu quai nón cần, trên mặt còn mang theo nhập nhèm buồn ngủ, cường đánh tinh thần chuẩn bị dẫn đường.

Đang muốn xuất phát, chợt, có cái người Hồ hô câu cái gì.

Độc nhãn nghe tiếng, kinh giác mà xem qua đi, liền thấy xa xa có một người đã đi tới.

Đó là cái ăn mặc viên lãnh bào Trung Nguyên nhân, dù cho quần áo to rộng, một đường đến gần, đai lưng đương phong, hành động

gian cũng che lấp không được này dáng người tiêm tú yếu điệu, huống chi trên mặt còn lấy một khối bạch khăn làm khăn che mặt che lấp hơn phân nửa, chỉ lộ ra một đôi hắc bạch phân minh mắt hạnh.

Vì thế mặc cho ai đều nhìn ra được tới, đây là cái nữ nhân.

Thương đội đang muốn lên đường, lại bỗng nhiên toát ra cái như thế trang điểm nữ nhân tới, khó tránh khỏi chọc người kỳ quái, đám kia người Hồ giữa có người dùng tiếng Hán quát một tiếng: “Người nào!”

Đối phương đứng ở một trượng có hơn, nói: “Điểm nhi.”

Hỏi chuyện người không nghe hiểu, cầm đao tương đối.

Độc nhãn đẩy ra người đi ra, xem nàng kia thân vật áo đã là dơ bẩn viên lãnh bào, càng xem càng quen thuộc, lại nghe thanh âm này, sắc mặt biến đổi: “Là người!”

Là Tê Trì.

Nàng hợp lại xuống tay đứng ở nơi đó, đối sắc mặt của hắn làm như không thấy, bình tĩnh nói: “Điểm nhi qua đường, sơn môn khai không?”

Này một câu, là mua bán trong sân tiếng lóng, cái gọi là điểm nhi, chỉ chính là nguyện ra tiền khách hàng.

Nàng đang hỏi: Nàng là tới nói mua bán, nhưng nguyện nói thượng nói chuyện.

Độc nhãn cũng là trà trộn mua bán trong sân nhiều năm người, tiếng Hán liền thuộc những lời này là nghe được nhiều nhất, tự nhiên là nghe hiểu, chỉ là không thể hiểu được.

Hắn nhìn nhìn phía sau thương đội, lại nhìn nhìn này chung quanh, chỉ thấy được nàng một người, trên dưới đánh giá nàng, nhe răng cười rộ lên: “Khai sơn môn ngộ hải lãnh, điểm tuyệt!”

Hải lãnh chỉ binh, hắn hiện tại chính là mang theo binh tới, chỉ bằng nàng hiện giờ lẻ loi một mình, lại là cái nữ nhân, cứ nhiên dám tay không tiến đến, thật là không muốn sống nữa.

Nơi này cũng không phải là hắn kia gian quán rượu, còn có thể tùy ý nàng càn rỡ đến lên.

Tê Trì nhìn thoáng qua chung quanh những cái đó cầm binh người Hồ, chậm rãi nói: “Cô thảo đầu hành giang, xử người sai vật không dám thu?”

Ý tứ ra sao không trước hết nghe nghe nàng mua bán ra sao đâu? Dù sao nàng cũng chỉ là độc thân tiến đến, chẳng lẽ bọn họ nhiều người như vậy còn sợ nàng một nữ nhân không thành?

Vẫn là nói có tiền kiếm hắn còn không nghĩ kiếm?

Độc nhãn nhìn mắt chung quanh như lọt vào trong sương mù dân tộc Mô-hơ binh, trắng dã kia chỉ mắt xoay chuyển, nghĩ thầm nghe một chút cũng không sao, dù sao lúc này không cần sợ nàng.

“Khai.” Hắn hỏi.

Tê Trì gạt đầu, chỉ một chút thiên: “Đến mật niệm, hai đạo xử.”

Độc nhãn chòm râu run lên, thay đổi sắc mặt.

Nàng chỉ chính là thiên, lời nói mật niệm lại là chỉ mặt bắc, nói chính là kêu hấn mang theo thương đội thay đổi tuyến đường, đưa vào bắc địa, đến lúc đó sẽ cho hấn lại phiên một phen thù lao.

“Khai không?” Tê Trì hỏi thật sự nghiêm túc.

Đây là nàng cùng Phục Đình thương định tốt cách làm.

Chỉ dựa vào bọn họ hai người, có lẽ có thể đem thương đội trực tiếp cướp về, nhưng chưa chắc có thể an toàn đưa vào bắc địa, rốt cuộc bọn họ còn ở hấp dẫn Đột Quyết quân đường xá thượng, vô pháp chiếu cố như vậy một số lớn người cùng súc vật.

Một khi đã như vậy, không bằng đem này đàn chặn lại người, thu làm mình dùng.

Làm cho bọn họ từ bỏ hồi Cổ Diệp Thành, mà là trực tiếp hộ tống thương đội hồi bắc địa.

Độc nhãn chòm râu run lên lại run, muốn mắng nàng điên bà nương.

Tê Trì lại giành trước lại nói vài câu, đều là tiếng lóng ——

Chúng ta hiệu buôn mua bán đại, người hiểu rõ, nếu người nguyện làm thành này cộc mua bán, từ nay về sau bắc địa cùng dân tộc Mô-hơ hiệu buôn liên hệ, hai nhà cùng có lợi, nhưng hoạch trường lợi.

Ta hiệu buôn như thế đại kinh doanh, người tuyệt không dùng lo lắng ta nuốt lời, hôm nay hứa hẹn, tất nhiên đạt thành.

Người sớm đã thuyết minh đắc tội không nổi bất luận kẻ nào, như thế giúp đỡ Đột Quyết đối phó Trung Nguyên hiệu buôn, đã là cùng thượng bang đối nghịch, ta là tự cấp người một cái đơai công chuộc tội cơ hội.

Liên tiếp vài câu nói xong, nàng lại hỏi một lần: “Khai không?”

Độc nhãn trong lòng tính toán, sắc mặt số phiên biến hóa.

Nói đúng tiền không động tâm là giả, cũng biết đây là trong nhà nguyên đại hiệu buôn không thể trêu vào, sau lưng thiên. Triều thượng bang càng là không thể trêu vào, nếu có thể thanh thần ổn định làm buôn bán, lâu dài thu lợi đó là không thể tốt hơn, nhưng Đột Quyết đao đã giá thượng cổ, hấn có thể làm sao bây giờ?

Tiền lại quan trọng, cũng so ra kém mệnh.

Hấn cũng trở về vài câu ——

Phía trước liền khuyên các người rời đi, là người kiên trì muốn này phê hóa, hiện giờ còn dám trở về, quả thực tìm chết.

Người tự xưng là này chi thương đội chủ nhân người trong phòng, nếu ta bắt người đưa đi cấp người Đột Quyết, ta đó là đầu công, không có làm như thế, chính là không nghĩ đắc tội các người, sớm nói thương đội cùng hóa đều lưu lại, chạy nhanh lẩn, còn có thể lưu lại một mạng.

Chẳng trách ta, muốn oán liền oán Đột Quyết.

Bên cạnh có cái dân tộc Mô-hơ võ sĩ dùng dân tộc Mô-hơ ngữ hỏi câu bọn họ đang nói cái gì, đã có chút không kiên nhẫn.

Độc nhãn biết không có thể chậm trễ đi xuống, hướng về phía Tê Trì cười lạnh hai tiếng, cũng bất chấp đánh cái gì tiếng lóng, nói thẳng: “Người cái đàn bà nhi không muốn chết liền chạy nhanh đi.”

Tê Trì lời nói đã nói rõ, cũng không đánh đổ, thanh lạnh rất nhiều: “Ta không so đo người lật lọng, đã là đại nhân đại lượng. Người cho ta một nữ nhân dám đứng ở chỗ này, thật là độc thân tiến đến? Người có hải lĩnh, ta có lĩnh tử điếm, vẫn là cái hải vây cá.”

Lĩnh tử điếm là quan, mà hải vây cá, là quan lớn.

Độc nhãn kinh hãi, chuyển đầu mọi nơi vọng, không phát hiện bất luận kẻ nào, xì một tiếng khinh miệt, chỉ cho là bị nàng lừa, rốt cuộc nữ nhân này thủ đoạn cũng kiến thức qua, hấn vội gào khởi hồ ngử, kêu dân tộc Mô-hơ binh đi bắt nàng.

Chợt nghe một tiếng phá phong mà đến kêu nhỏ.

Một chi phi mũi tên phóng tới, nghiêng nghiêng cắm vào mặt đất, ly đi được nhanh nhất một cái dân tộc Mô-hơ binh bước chân chỉ có mấy tấc, chặn bọn họ bước chân.

Mọi người hoảng sợ, hốt hoảng chung quanh.

Nhìn không thấy đối phương thân ở nơi nào, liền không biết đối phương có bao nhiêu người.

Vẫn có không tin tà dân tộc Mô-hơ binh xông lên, lại là một chi phi mũi tên, bắn ở hấn bên chân, cái này lại không người dám tùy tiện nhúc nhích.

Tê Trì bất động không lùi, đứng ở nơi đó, ngữ điệu vững vàng mà nói: “Thấy được? Ta ở trên đường gặp ta triều quan lớn, đã là báo

quan xử trí, mới vừa rồi lễ ngộ người không muốn tiếp thu, chớ có hối hận.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 57 57

Phục Đình từ trước đến nay có một nói một, hấn trước mắt đích xác yêu cầu bảo tồn thể lực.

Tự bắc địa một đường tới rồi khi, vì bằng mau tốc độ tới, mọi người chỉ có thể thay phiên nghỉ ngơi dò đường, hấn mỗi ngày ngủ không đến hai cái canh giờ, còn lại thời gian đều ở trên đường, cơ hồ liền ăn cơm uống nước, rửa mặt cũng chưa hạ quá mã.

Vào thành sau tìm kiếm Tê Trì lại một lát không được chậm trễ, thẳng đến giờ phút này, hấn còn chưa thể nào chớp mắt.

Hấn chà xát ngón tay, đầu ngón tay tựa còn tàn lưu trên người nàng trơn trượt, không cảm tự giễu: Vừa rồi không thu tay, khả năng liền dừng không được tới.

Tê Trì tự hấn hoài gian ngẩng đầu, rốt cuộc bình phục thở dốc, tâm còn nhanh nhả, thấy hấn cái tay kia, trên mặt lại nhiệt lên, nhẹ giọng nói: “Ta trên người đều ô uest.”

Phục Đình thiếu chút nữa muốn nói một câu hoạt thực, biết nàng da mặt mỏng, dất hạ khóe miệng, nói: “Không có.”

Tê Trì không lên tiếng, ngón tay không tự giác mà kéo một chút vạt áo.

Nam nhân tay kính quá lớn, ngực nơi đó đến bây giờ đều còn có chút ma ma đau, nàng đoán khả năng đều đổ.

Phục Đình cúi đầu lại liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng không nói một lời, hoài nghi có phải hay không bị hấn câu kia trắng ra nói cấp làm cho, hỏi: “Tưởng cái gì?”

Tê Trì ngược ngùng nói thẳng, tách ra đề tài nói: “Chỉ là tưởng như thế nào như vậy xảo đã kêu người thấy kia chỉ ưng.”

Hấn cười một tiếng: “Có thể thấy được lúc này liền ông trời cũng đứng ở bắc địa bên này.”

Này thanh cười, tựa mang theo một tia trượng dương khí phách hăng hái.

Tê Trì không cảm nhìn về phía hấn rất mũi thâm mục đích mặt, bỗng nhiên liền nhớ tới đã từng nghe hấn nói khởi câu kia: Lão tử không tin mại bất quá đạo khảm này.

Không lý do, nàng cũng đi theo cười một chút.

Phục Đình từ trong lòng ngực lấy ra Tửu Đại, vặn ra rót hai khẩu, đề ra thần, thu hồi trong lòng ngực, kéo khởi nàng thủ đoạn, đi ra khô thụ sau.

Mã ở bên ngoài đang ăn cỏ.

Cánh tay hấn ở nàng trên eo vừa thu lại, ôm nàng ngồi trên mã, đi theo dẫm đặng đi lên, ngồi ở nàng phía sau ôm lấy nàng, xả cương đi trước.

Vó ngựa bước qua trường cấp người eo cổ tranh, càng hành càng thiên.

Tê Trì lại cảm thấy hấn làm như cố ý, ôm ở nàng trước người cái tay kia nắm dây cương, nắm ngón tay hữu lực, khổng mã phương hướng, thành thạo giống nhau.

Xuyên qua một mảnh đỉnh đầu che đầy rừng rậm, mã hành hạ sườn núi, phía trước là một bụi một bụi lều trại, ở nửa thanh phạp phòng vùng núi gian đóng quân, dường như là chỗ chi tự cư bộ lạc.

Phục Đình xuống ngựa, đem nàng ôm xuống dưới.

Tê Trì chân dẫm đến mà, nhìn về phía nơi đó: “Đây là nơi nào?”

Hấn nắm nàng cánh tay nói: “Chính là ta nói kia chi Hồ Bộ.”

“Tới nơi này làm cái gì?”

“Người mới vừa nói trên người ô uế.” Hấn nói.

Tê Trì lúc này mới dư vị lại đây, cánh tay vừa động, người đã bị hấn lôi kéo đi phía trước đi.

Gần nhất lều trại trước, có một cái thượng tuổi lão phụ đang ở may vá, nhìn đến có người dẫn ngựa lại đây, liền đứng lên.

Phục Đình buông ra Tê Trì, nói: “Chờ ta một chút.”

Nàng ân một tiếng, liền thấy hấn bước đi qua đi, ngừng ở kia lão phụ trước mặt, nói vài câu hồ ngữ, từ bên hông móc ra chút toái tiền đưa cho nàng, lại quay đầu chỉ một chút nàng.

Không phải cái gì đại sự, cho tiền, hồ dân cũng dễ nói chuyện, lão phụ lập tức cười trở về hai câu, triều Tê Trì vẫy tay.

Nàng đi qua đi, Phục Đình triều lão phụ thiên một chút đầu nói: “Cùng nàng đi.”

“Vậy còn ngươi?” Nàng hỏi.

Hắn xả một chút quân phục, nhìn nàng: “Ta cũng muốn tẩy một chút.”

Tê Trì lúc này mới gật gật đầu, đi theo lão phụ vào lều trại.

Lều trại không lớn, ăn ngủ dụng cụ đều đặt ở một gian, thoát nhìn thực tế.

Trong một góc là cái đại mộc viên thùng, đã là cũ xưa.

Lão phụ tay chân lanh lẹ mà xách mấy thùng nước tới, tưới tiến vào sau, lại thêm vài tảng đá đi vào, thực mau liền chuẩn bị tốt, hướng Tê Trì cười cười, nói câu hồ ngữ, đi ra ngoài.

Một lát sau, lại tiến vào, trong tay phủng một bộ quần áo bãi ở thùng gỗ bên, tay ở trên người nàng trên dưới khoa tay múa chân một chút.

Tê Trì minh bạch là cho nàng xuyên ý tứ, nói tạ.

Lão phụ đi ra ngoài, cũng không biết có hay không nghe minh bạch.

Tê Trì đem trướng môn dấu hảo, cởi áo vào nước khi, dẫm đến những cái đó ẩm áp cục đá mới nhớ tới vì sao này lão phụ động tác nhanh như vậy.

Dĩ vãng vào Nam ra Bắc, cũng từng nghe nói qua Hồ Bộ loại này biện pháp, này đó cục đá là vẫn luôn thiêu, năng thực, thủy đốt tới nửa ôn tưới tiến vào là đến nơi, cho nên phí không được nhiều thời gian dài.

Như vậy cũng hảo, Phục Đình mang theo nàng trốn đông trốn tây, điểm này thời gian nguyên bản chính là trộm ra tới.

.....

Tuy rằng thực mỗi một, Tê Trì cũng không chậm trễ thời gian tại đây mặt trên, sao thủy đem toàn thân giặt sạch một lần, lại cởi bỏ tóc rửa mặt chải đầu một chút.

Tẩy hảo sau, nàng đứng dậy mặc quần áo, mới phát hiện chính mình trước ngực thật đúng là đỡ một khối.

Nàng cắn cắn môi, một khi hồi tưởng, bên tai lại muốn sinh nhiệt, chạy nhanh chặt đứt ý niệm, trên tay đem xiêm y dấu thương.

Bất được kia kiện nhuyễn giáp khi, mới nhớ tới này còn vẫn luôn từ nàng ăn mặc.

Lúc ấy là đương sương sớm mới mặc vào, nàng đặt ở một bên, nghĩ vẫn là còn cấp Phục Đình, thay kia kiện hồ y.

Viên lãnh bào đã dơ bẩn không thành bộ dáng, nàng thu thập, cầm kia kiện nhuyễn giáp, đi ra ngoài, vừa lúc gặp được Phục Đình.

Hắn trên người rời rạc mà khoác quân phục, tự một khác đầu mà đến, tóc cùng trên mặt đều ướt đầm dề, hiển nhiên cũng là vừa rửa sạch quá.

“Hảo?” Hấn ở trước cửa dừng lại.

Tê Trì gạt đầu, nhìn bọt nước từ hấn phát thượng xối đến trên mặt, lại rơi vào hấn hơi hơi sướt lộ trước ngực, ánh mắt nhẹ nhàng lóe lóe, đem nhuyển giáp đưa cho hấn: “Cái này đã quên cho ngươi.”

Phục Đình nhìn thoáng qua: “Ăn mặc.”

Nàng lắc đầu: “Ta cũng không cần phải.”

Hấn cầm, tay ở nàng trên vai nhấn một cái, đẩy nàng liền vào trước.

Trước môn dấu thượng, hấn liền động thủ lột nàng bên ngoài hồ y.

Nàng giật mình một chút, liền thấy hấn ngẩng đầu lên, nhìn nàng nói: “Lần đầu tiên xuyên hồ y?”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 58 58

Trên mặt đất ngày ảnh nghiêng di một tắc, Hồ Bộ lều trại ngoại mã tê từng trận.

Tê Trì ngồi ở sồi trào nôi to bên, triều thanh âm nơi phát ra nhìn lại, liền thấy bộ tộc trung mấy nam nhân lại sai bước lên lưng ngựa, tân cầm chỉ ưng, liền tiếp đi ra ngoài.

Những người khác đều vào lều trại, ngẫu nhiên có mấy người phụ nhân cùng hài tử từ lều trại chui ra tới triều nàng nơi này quan vọng, nhìn xem nàng, lại nhìn xem Phục Đình.

Dường như đối bọn họ đến phóng thực mới lạ.

Phục Đình nhìn theo kia mấy nam nhân rời đi, buông chén, dùng hồ ngữ hướng lão phụ nói tạ, quay đầu nhìn đến nàng trong tay kia chỉ chén còn bưng, nói câu: “Ăn xong, đừng chậm trễ.”

Nói xong liền đứng dậy bước đi.

Tê Trì xem một cái trong tay chén, đành phải nhẫn nại uống lên đi xuống.

Canh có thịt, nàng cũng gian nan mà nuốt xuống đi.

Nàng đem chén còn cấp lão phụ, nghĩ nghĩ, toàn thân trên dưới trừ bỏ kia khối cá hình thanh ngọc, thật là cái gì cũng không có.

Nhưng thật ra kia thân thay cho viên lãnh bào còn giá trị chút tiền, tuy rằng dơ bẩn bất kham, nhưng tốt xấu là tế lụa, quý báu thực, vốn định đưa cho nàng làm báo đáp, nghĩ lại tưởng tượng cũng không thể lưu lại, nếu không bị người Đột Quyết tìm tới phát hiện điểm này dấu vết để lại, cũng chỉ sẽ hại nhân gia.

Nàng đành phải không hai tay hướng lão phụ cười cười, chỉ một chút Phục Đình rời đi phương hướng: “Hắn là cái hảo nam nhân, không phải cố ý thương các người ưng, ta cũng không có gì nhưng cho các người, chỉ có thể nói lời cảm tạ.”

Lão phụ cười lộ ra nha, gật gật đầu, khen ngược như là nghe hiểu giống nhau.

Tê Trì đứng lên, quay đầu, Phục Đình đã nắm mã tới rồi trước mặt.

Nàng nhìn thoáng qua, hỏi: “Hiện tại liền đi sao?”

Phục Đình gật đầu: “Không thể ở lâu.”

Bất luận cái gì địa phương đều không thể ở lâu, đặc biệt là có người địa phương, đãi lâu rồi nếu bị người Đột Quyết phát hiện, cũng sẽ đối này chi Hồ Bộ bất lợi.

Tê Trì tự nhiên cũng biết nguyên do, chỉ là nghĩ mới vừa rồi đám kia nam nhân vừa ly khai, hắn là đi hỏi thăm Cổ Diệp Thành tin tức.

“Ta cho rằng người sẽ chờ bọn họ hỏi thăm trở về mới đi.”

Hắn ngón tay một chút thiên: “Bọn họ sẽ dùng ưng đưa tin.”

Nàng minh bạch, khó trách kia mấy người đi ra ngoài khi mang theo ượng, ngay sau đó lại nhìn nhìn hấn cánh tay: “Thương thế của người cứ như vậy?”

Kia chỉ cổ tay áo đã thúc khởi, thoạt nhìn dường như cái gì cũng chưa phát sinh quá dường như.

Phục Đình nhìn nàng, thanh thấp chút: “Ta chính mình hạ tay, hiểu rõ.”

Nói xong nắm mã, cái tay kia duỗi tới bắt ở nàng thủ đoạn, bước chân thực mau: “Đi.”

Tê Trì thu liễm tâm thần, cấp đi vài bước, là vì có thể đuổi kịp hấn nện bước.

Hấn thân cao chân dài, bước chân cũng đại, nếu không lôi kéo nàng, thật sự thực dễ dàng đã kêu nàng dừng ở mặt sau.

Đãi ra Hồ Bộ, rời xa kia phiên lều trại, hấn mới xoay người, một tay đem nàng thác lên ngựa bối, đi theo ngòi trên đi.

Cũng là không nghĩ ở phụ cận lưu lại hấn chiến mã dấu vết.

.....

Hoàn toàn rời xa kia phiên địa phương, lại về tới mệnh mang hoang dã.

Ánh mặt trời tiệp trầm, khi đã đem mộ.

Tảng lớn tảng lớn hoang vu thổ địa từ trước mắt kéo dài mà ra, phiên thổ bạch, khe rãnh mọc thành cụm, hai bên là tạp sinh cỏ tranh cùng rừng cây.

Tê Trì đi phía trước nhìn, nhận ra tới, này dường như là hướng biên cảnh đi địa phương.

Phục Đình tay một xả cương, chuyển hướng vào trong rừng.

Hắn trước xuống ngựa, lại triều nàng duỗi tay.

Tê Trì chống hẳn tay từ trên lưng ngựa xuống dưới, nhìn nhìn tả hữu: “Liền ở chỗ này chờ tin tức?”

Phục Đình xem nàng hai mắt, không cần hẳn nói cái gì, nàng đã biết rồi.

Hắn trừu đao, chém phụ cận cỏ dại, gật đầu: “Muốn cùng Tiểu Nghĩa hội hợp mới có thể đi.”

Mục đích của hắn là muốn bám trụ Đột Quyết đại bộ phận, vì giải cứu những người khác tranh thủ thời gian, hiện giờ không đợi đến la Tiểu Nghĩa tin tức, liền tính tới rồi biên cảnh vùng, cũng muốn tiếp tục chu toàn, còn không thể bỏ xuống bọn họ trước nhập cảnh.

Kêu Hồ Bộ đi hỏi thăm Cổ Diệp Thành tin tức, chính là vì biết được la Tiểu Nghĩa hướng đi.

Tê Trì ở hẳn chém ra tới địa phương ngồi xuống, bồi dựa gần thân cây.

Biết hẳn là có tâm vì này, riêng không có ở kia chi Hồ Bộ nghỉ ngơi, mà là chạy ra xa như vậy mới dừng lại.

Phục Đình cũng không có ngồi, chỉ ở mã bên đứng.

Nàng giương mắt xem qua đi, xem hẳn trạm đến thẳng, dáng người như tùng, trên cánh tay kéo kia trương cung, tay vịn yên ngựa

hạ lộ ra một đoạn vỏ kiếm, là hấn cất giấu bội kiếm, sau thắt lưng đao còn một lát không rời mà treo.

Ánh mắt hướng lên trên, nhìn đến hấn sườn mặt, thẳng đến lúc này, nàng mới phát hiện hấn trên cằm rõ ràng phiếm thanh, nhất định là đã lâu cũng chưa thối qua.

Không biết này một đường bọn họ là như thế nào tới rồi, nhớ tới la Tiểu Nghĩa cùng Tào Ngọc Lâm, nàng trong lòng cũng có chút lo lắng: “Cũng không biết bọn họ như thế nào.”

Phục Đình nhìn về phía nàng: “Hiện giờ Đột Quyết ở trong tối, ta không thể trực tiếp đại quân điều nhập, nếu không sẽ bị lợi dụng thành là ta chiếm cứ Cổ Diệp Thành, chỉ có trước chờ dân tộc Mô-hơ viện binh đến.”

Tê Trì tưởng tượng liền minh bạch, Đột Quyết như thế dấu diếm, chưa chắc không có cái này ý đồ.

“Một khi tiến vào biên cảnh liền không cần băn khoăn,” hấn nói: “Lường trước Đột Quyết tạm thời không dám liều lĩnh, trừ phi bọn họ tưởng tức khắc khai chiến.”

Tê Trì nhìn hấn, chỉ ở thời điểm này hấn sẽ lời nói nhiều chút, giữa mày lại là như nhau thường lui tới ít lời khi bộ dáng, nàng nói: “Ta tưởng người hấn là không muốn đánh giặc.”

Nàng biết hấn có bao nhiêu để ý dân sinh.

Quả nhiên, nghe thấy hấn nói: “Bắc địa mới vừa có khởi sắc, tốt nhất không đánh.”

Chỉ cần mau chóng cùng la Tiểu Nghĩa hội hợp, phản hồi biên cảnh lại làm xử trí.

Thật muốn đánh, không chỗ nào sợ hãi, nhưng có thể không đánh giặc liền không đánh giặc.

Chỉ trong chốc lát công phu, bỗng nhiên rất xa, truyền đến một tiếng ưng khiếu.

Phục Đình ngẩng đầu nhìn thoáng qua, kêu nàng: “Lên ngựa.”

Tê Trì vẫn luôn dẫn theo tinh thần, lập tức đứng dậy lại đây.

Hắn cơ hồ cùng nàng đồng thời thượng mã, không có nửa điểm trì hoãn, chấn cương ra rừng cây.

Một đường phi ra, nhắm thẳng ưng khiếu phương hướng mà đi.

Nửa đường, Phục Đình bỗng nhiên ghìm ngựa.

Tê Trì bị này cấp đình làm cho khuynh một chút thân, bị hắn một cánh tay vót trụ, vững vàng dựa vào hắn trước ngực.

Nàng cảm thấy không thích hợp, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắn không lên tiếng, đôi mắt đảo qua bốn phía.

Một mảnh trống trải hoang vắng nơi, một chút thanh âm cũng không có.

Dưới thân chiến mã đề đào đất, thấp thấp hí vang.

Hắn bỗng nhiên xả cương quay đầu ngựa lại, bay nhanh đi ra ngoài, một tay chặt chẽ ôm lấy trong lòng ngực Tê Trì.

Hoang dã gặp ghềnh, phong lợi như đao.

Tê Trì nhĩ sườn chỉ dư hô hô tiếng gió, nghe thấy hấn nói: “Bọn họ đuổi tới.”

Chưa kịp nhiều lời, trong tiếng gió đã truyền đến kịch liệt tiếng vó ngựa vang.

Mã trì quá nhanh, lộ liền càng thêm có vẻ xóc nảy khó đi.

Phía sau tiếng vó ngựa bách cận, liên tiếp có vũ tiễn phóng tới.

Phục Đình mã đi nghiêng nói, mới có thể né qua, cúi đầu nhìn thoáng qua trong lòng ngực Tê Trì, ít nhiều nàng sẽ cưỡi ngựa, mới có thể tại đây tình hình hạ cũng ngồi thật sự ổn.

Hấn đem cương ngựa đưa tới nàng trong tay: “Người tới không mã.”

Tê Trì tiếp, hấn liền lập tức tung đôi tay, bắt lấy trên cánh tay cung, trừu vũ tiễn, cài tên quay đầu lại.

Liên tiếp hai mũi tên, bắn trúng hai người, nhưng bọn hấn tốc độ không bị kéo chậm, bước qua kia hai cỗ thi thể đuổi sát mà đến.

Phục Đình mắt lạnh thu cung, một cúi người, từ bụng ngựa hạ lấy ra roi ngựa, dùng sức một xả, triền ở Tê Trì trên eo, lại vòng qua chính mình, gắt gao trói chặt.

Tê Trì bị hấn hành động làm cho kinh ngạc một chút, không có quay đầu lại, chỉ nhìn con đường phía trước, trong tay gắt gao nắm dây cương.

Phục Đình đem dây cương đoạt qua đi, sờ đến nàng lạnh cả người ngón tay, tay ở trên người nàng nhấn một cái, đem nàng hoàn toàn hộ ở trong ngực.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 59 59

Hai người không hề tạm dừng trên mặt đất lộ, liền lương khô cũng là ở trên lưng ngựa ăn.

Phong quá lưu trần, một đường đi ra ngoài, ngẫu nhiên còn có thể thấy trên mặt đất hỗn độn vó ngựa ấn.

Có thể thấy được Đột Quyết quân nhất định ở phụ cận sưu tầm quá.

Phục Đình đánh mã đi chậm ở đây, xem qua bốn phía sau, xuống ngựa.

Tê Trì thấy hấn xuống ngựa, cũng đi theo xuống dưới, liền thấy hấn không nói một lời mà chỉ một chút phía trước rừng rậm, nàng minh bạch ý tứ, đi theo hấn xuyên qua đi.

Dưới chân chỉ có dẫm quá lá khô tể vang.

Sắp sửa ra cánh rừng phía trước, nàng duỗi tay kéo hấn một chút.

Phục Đình quay đầu.

Nàng nhỏ giọng hỏi: “Vì sao không che lấp một chút?”

Là nói hấn hiện tại bộ dáng quá chộc người chú ý.

Hắn nói: “Ta là cố ý.”

Cố ý không làm che lấp, chính là vì hấp dẫn truy binh.

Tê Trì cũng biết nguyên do, khá vậy biết trước mắt tình trạng không thể so lúc trước, nhẹ nhàng ngấm mắt hắn vai sau nói: “Nhưng người đã bị thương.”

Phục Đình chưa nói cái gì.

Đột Quyết hận hắn tận xương, một lòng muốn trừ bỏ hắn, sớm đã đem hắn tước mạo khắc mà rất sâu, mặc dù che lấp cũng chưa chắc có như vậy đại tác dụng.

Chỉ là nghe nàng nói như vậy, hắn vẫn là hỏi câu: “Người tưởng như thế nào che lấp?”

Tê Trì nói: “Người ngồi xổm xuống.”

Hắn không nói hai lời, theo lời ngồi xổm xuống.

Nàng dựa gần hắn, nửa ngồi xổm hắn phía sau.

Phục Đình chỉ cảm thấy trên đầu búi tóc tan, tay nàng ở đùa nghịch tóc của hắn, trong lòng liền hiểu rõ.

Tê Trì học kia lão phụ bộ dáng, giúp hắn đem mặt bên tóc biên thành một biện, dịch đi vai sau.

Tóc của hắn lại hắc lại ngạnh, liền giống như hắn người này giống nhau.

Nàng chuẩn bị cho tốt, thôi lui xem một cái.

Nguyên bản hấn liền ăn mặc hồ y, lại thân hình cao lớn, hiện giờ thay đổi cái này kiểu tóc, xác có vài phần người Hồ nam tử bộ dáng.

Phục Đình quay đầu nhìn qua, nhìn đến nàng trên đầu bím tóc, lại nhìn lướt qua trên mặt đất dựa gần lưỡng đạo mỏng ảnh, thấp giọng nói: “Cái này nên giống một đôi người Hồ vợ chồng.”

Tê Trì vốn là hảo tâm thể hấn che lấp mới như vậy làm cho, nghe xong câu này, khen ngược tựa nàng là cố ý giống nhau.

Nàng không cảm nhìn mắt chính mình trên người hồ y, lại nhìn nhìn hấn bộ dáng.

Trung Nguyên vẫn tóc chú ý lễ nghi, người Hồ kiểu tóc lại dã tính, sấn hấn anh đỉnh diện mạo, tựa cũng đem hấn trong xương cốt kia ti dã tính cấp lộ ra tới.

Nàng nhìn vài mắt, nói nhỏ một câu: “Khó trách tiểu Tân Vân nói người là bắc địa tình lang.”

Phục Đình đã nghe thấy, trầm giọng cười, đứng lên, một tay đem nàng kéo tới, thừa cơ liền để ở trên thân cây: “Lại nói hươu nói vượn một câu thử xem.”

Loại này thời điểm còn có thể nhắc tới cái người ngoài tới, hấn cảm thấy nàng quả thực là cố ý.

Tê Trì ánh mắt né tránh một chút, tâm nói bất quá là có cảm mà phát thôi, nhắc nhở một câu: “Người còn có thương tích.”

Phục Đình hướng về phía nàng liệt hạ khóe miệng, mắt đảo qua mặt nàng, kéo nàng đi ra ngoài.

Nghĩ thầm còn biết hấn có thương tích, không có thương tổn đã sớm làm nàng nói không ra lời.

Lần này, bọn họ đi chính là điều yên lặng tiểu đạo.

Qua điều trút ra suối nước, không ngừng mà đi qua với núi rừng mật thảo chi gian, không còn nhìn thấy phía trước gặp qua vó ngựa ẩn.

Phục Đình còn nhớ rõ sáng sớm truyền ra ưng minh phương hướng.

Muốn hướng nơi đó đi khi, mới rút cuộc hiện thân hoang dã.

Còn chưa lên ngựa, mơ hồ thấy nơi xa có hai người mã ở du tẩu.

Hấn đem Tê Trì kéo lên mã, triều kia đầu chỉ một chút.

Tê Trì cũng thấy, đang định tránh lui, cánh tay bị hấn bắt lấy.

Hấn triều lưng ngựa thiên phía dưới, ý bảo nàng đi lên, giải đao giấu ở bụng ngựa hạ, thấp thấp nói: “Chỉ có hai người, thử xem xem người che lấp nhưng hữu dụng.”

Tê Trì đoán được hấn ý tưởng, hơn phân nửa là tưởng giải quyết đối phương.

Nàng chần chờ một chút, là bởi vì nghĩ tới hấn thương, nhưng thấy hấn ánh mắt trầm ngưng mà nhìn nơi đó, vẫn là chiếu hấn lời nói bò lên trên lưng ngựa.

Phục Đình nắm cương ngựa tại hạ phương, thoát nhìn bọn họ thật sự rất giống chính là một đôi bình thường qua đường người Hồ vợ chồng.

Kia hai người đánh mã đi từ từ mà đến, một đường đi một đường xem, thực mau liền phát hiện bọn họ.

Phục Đình cố ý nắm mã hướng mặt bên đi, đối phương một tiếng hô quát.

Nháy mắt, hấn tay tự bụng ngựa hạ rút ra, một đao ném qua đi, ở giữa một người ngực bụng.

Người nọ thẳng tắp mà từ trên lưng ngựa ngã xuống, hấn trong tay rút ra kiếm đã đầu hướng một người khác.

Này nhất kiếm lại không thể muốn hấn mệnh, Phục Đình đi nhanh qua đi thít chặt hấn, lại thấp lại mau hỏi hai câu Đột Quyết ngữ.

Đối phương hơi tàn trở về hai câu.

Hấn nghe xong thủ hạ một đưa, nhất kiếm tể này mệnh.

Trừu đao cùng kiếm, hấn đem hai cổ thi thể nhanh chóng kéo đi một bên trong bụi cỏ, lại đem ngựa đuổi xa.

Hấn làm được cực kỳ dứt khoát sắc bén, phản hồi mã bên khi, Tê Trì mới từ một khác mặt quay đầu tới, cũng không thấy hấn nhiễm huyết đao cùng kiếm, nhẹ nhàng nói: “Có thể thấy được vẫn là có chút dùng.”

Hấn đem đao kiếm thu hảo, liếc nhìn nàng một cái, một đường xuống dưới, nàng nhưng thật ra thần nhiên nhiều, loại này thời điểm thể nhưng cũng có thể nửa nói giỡn.

Xoay người lên ngựa sau, hấn nhìn thoáng qua hai người kia tới phương hướng, không thể lại đi phía trước đi, xả cương triều một

cái khác phương hướng mà đi: “Đường vòng qua đi.”

Mới vừa rồi hấn đã hỏi ra tới, Đột Quyết quân đã quay đầu lại đi chặn lại Cổ Diệp Thành cứu ra người.

Nếu là Tiểu Nghĩa dám người liền ở ửng mình thanh phụ cận, như vậy cách bọn họ đã rất gần, cũng không phải gì đó chuyện tốt.

Một tư cặp này, hấn lập tức trì mã gia tốc.

Mã tốc một mau, Tê Trì liền người được một cổ rất nhỏ huyết tinh khí.

Nàng tưởng sau này xem, nhưng Phục Đình gắt gao thủ sẵn nàng, vô pháp quay đầu lại.

“Thương thế của người.....”

“Không có việc gì.” Hấn trực tiếp đánh gãy nàng, thanh âm vang ở nàng đỉnh đầu.

Tê Trì không cảm nhúu mày, không lên tiếng.

Hấn mới vừa rồi rõ ràng động võ, nhất định là khiên, còn không biết muốn như vậy khiên bao lâu.

Thiên xanh lam như tẩy, vân bạch buông xuống, giữa không trung xoay quanh một con ửng.

Bỗng nhiên kia chỉ ửng thê lương mà kêu hai tiếng, hướng nơi xa bay đi.

Phục Đình xem đến rõ ràng, trong lòng nhanh chóng qua một lần.

Này không phải cái gì hảo tín hiệu, thuyết minh phía dưới có người quấy nhiễu này chỉ ứng, có lẽ Đột Quyết quân đã ngăn lại bọn họ.

Hắn nhanh chóng làm phán đoán, trật phương hướng, trì mã chưa đình, cho đến lao xuống một mảnh ruộng dốc.

Nơi này một tầng lớn đều là cát bay đá chạy đất cằn sỏi đá, rơi rụng không biết từ nào tùa sơn trên đầu lăn xuống xuống dưới lớn nhỏ hòn đá, bị phong đưa đến nơi này, chồng chất đến giống như một đồng một đồng gò đất.

Khoảng cách biên cảnh đã không xa.

Hắn nhảy xuống ngựa, đem Tê Trì hiệp xuống dưới: “Ở chỗ này chờ ta.”

Tê Trì quay đầu nhìn về phía hắn: “Người muốn một người đi hấp dẫn bọn họ?”

Hắn nói: “Ta đi giúp Tiểu Nghĩ, mang theo người không có phương tiện.”

Đột Quyết mục tiêu ở hắn, hắn đã bị thương, mang theo nàng sợ sẽ vô pháp chiếu cố, ngược lại còn sẽ hại nàng.

Tê Trì nhíu mày không nói.

Tổng cảm thấy như vậy quá nguy hiểm.

Phục Đình đem nàng ấn ngồi xổm thạch đôi sau, nói: “Nhiều nhất canh ba, ta nhất định phản hồi.”

Những lời này là hứa hẹn, canh ba nội vô pháp giúp la Tiểu Nghĩa bọn họ dời đi khai người Đột Quyết, hắn cũng sẽ không kéo dài, trực tiếp tới rồi mang nàng rời đi, nhập cảnh sau lại làm so đo.

Tê Trì tại đây phương diện không giúp được hắn, cũng không thể liên lụy hắn, chỉ có thể gặt đầu.

Hắn liếc nhìn nàng một cái, tưởng nói một câu lần này làm nàng tin hắn, hắn nhất định phản hồi.

Ngay sau đó rồi lại cảm thấy cái gì đều không quan trọng, hướng chi cũng không thể chậm trễ nữa.

Hắn xoay người lên ngựa, bay nhanh đi ra ngoài.

Tê Trì ánh mắt đuổi theo nhìn lại khi, chỉ nhìn thấy hắn cánh tay vẫn trường cung một cái bóng dáng, thực mau liền biến mất ở tầm nhìn.

Nàng lại quay đầu triều biên cảnh phương hướng nhìn nhìn, mày chưa từng, ngón tay rất nhiều lần nhéo lên vạt áo, lại buông.

Nhưng nghĩ hắn một đường xuống dưới bản lĩnh, nhiều ít lại an tâm chút.

Là người nam nhân này phát nói, nàng tổng cảm thấy hắn là có thể làm được.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 60 60

Nơi xa truyền đến la Tiểu Nghĩa gọi tam ca thanh âm.

Tê Trì nghe thấy, buông ra Phục Đình, ngồi thẳng.

Hắn cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, từ trong lòng ngực lấy ra Tửu Đại, cắn khai nút lọ, hướng chính mình trong miệng rót khẩu rượu.

Vừa rồi kia trận mạo hiểm tựa hồ mới hoàn toàn đi qua.

Tê Trì nhìn hắn trong tay Tửu Đại, tưởng tỉnh tỉnh thần, lấy hết can đảm nói: “Ta cũng uống một ngụm.”

Phục Đình biết nàng tửu lượng, nhìn chăm chăm nàng bị gió thổi tuyết trắng mặt, không có làm theo, chỉ vươn ngón cái ở Tửu Đại khẩu duyên nhấn một cái, bôi trên môi nàng, bên miệng cười, thấp giọng nói: “Sợ người sẽ say.”

Nàng liếm liếm môi, cảm thấy vừa vặn, điểm này mùi rượu làm nàng thanh tỉnh rất nhiều.

La Tiểu Nghĩa lãnh người đi tìm tới khi, Phục Đình vừa vặn đem Tửu Đại thu hồi tới.

“Tam ca, tẩu tẩu, u lắng đô đốc phủ dẫn nhân mã tới tiếp ứng khi trát doanh, liền ở phụ cận, chúng ta người cũng đều ở nơi đó chờ.”

Phục Đình xả cương: “Đi.”

.....

Biên cảnh tuyến phụ cận, quân đội phía sau mấy chục dặm ngoại, tân trát một chỗ doanh địa.

Thiên liên mau hắc, lửa trại từng từng.

Đồng lửa bên ngòi Tào Ngọc Lâm.

Không biết đợi bao lâu, rốt cuộc thấy một con khoái mã dẫn theo hơn mười danh kỵ binh nhẹ một đường nhảy vào doanh trung.

Cầm đầu lập tức ngòi Phục Đình cùng Tê Trì, phía sau đi theo chính là đi ra ngoài tiếp ứng bọn họ là Tiểu Nghĩa cùng một hàng cận vệ.

Tuy là ngày thường chất phác nhợt nhèo Tào Ngọc Lâm, lần này cũng lo lắng hồi lâu, vừa thấy đến bọn họ trở về, lập tức liền đứng lên.

La Tiểu Nghĩa từ trên ngựa nhảy xuống: “Chính là nơi này.”

Phục Đình từ trên ngựa xuống dưới, chân vừa rơi xuống đất, liền triều trên lưng ngựa người vươn tay.

Tê Trì đáp hấn cánh tay xuống ngựa.

“Đại Đô Hộ.” Phía trước lập tức có một người lại đây chào hỏi.

Phục Đình triều người nọ ngấm liếc mắt một cái, ở Tê Trì bên tai nhỏ giọng nhắc nhở nói: “U lắng đô đốc.”

Tê Trì triều đối phương nhìn thoáng qua.

Biên cảnh phụ cận sinh hoạt đều là trục thủy thảo mà sinh hồ dân, u lảng đồ đốc bản nhân đó là người Hồ thủ lĩnh xuất thân, cũng là cái người Hồ, tóc nâu bạch da, người mặc quan bào, đứng ở trước ngựa.

Phục Đình triều Tào Ngọc Lâm nơi đó trật một chút đầu, nói: “Người đi trước nghỉ ngơi chỉnh đốn.”

Tê Trì biết hẳn là muốn cùng u lảng đồ đốc nói chuyện, triều Tào Ngọc Lâm nơi đó đi qua.

Tào Ngọc Lâm đã là đón đi lên: “Tẩu tẩu nhưng tính an toàn đã trở lại.”

Doanh trường bốn phía đều là Phục Đình mang đến binh mã, Tê Trì quay đầu nhìn một vòng bốn phía, chỉ có thấy nàng, mặt khác Cổ Diệp Thành trung người lại đều không có nhìn thấy.

Nàng ở hỏa bên ngòi xuống, hỏi: “Cổ Diệp Thành ra tới người đâu?”

Tào Ngọc Lâm ngồi ở nàng một bước ngoại, trả lời: “Tẩu tẩu yên tâm, không phải bắc địa ra khỏi thành liền tự hành rời đi, là bắc địa cũng ở mấy cái canh giờ trước từng người tan đi, đúng rồi, cái kia đàn Không nữ.....”

Tê Trì ngẩng đầu nhìn nàng, đang muốn hỏi Đỗ Tâm Nô: “Nàng như thế nào?”

“Nàng cũng đi rồi,” Tào Ngọc Lâm nói: “Lường trước cũng là lo lắng hải hùng một phen, đến nơi đây sau không bao lâu liền đi rồi, trước khi đi thác ta tiện thể nhắn cấp tẩu tẩu, ngày nào đó nếu là phổ được tân khúc, có duyên lại tự khi lại thỉnh tẩu tẩu đánh giá.”

Tê Trì một đường mạo hiểm, cơ hồ không có một lát lơ lửng, lúc này nghe xong lời này nhưng không khỏi cười: “Như thế tốt nhất.”

Còn có thể nói như vậy, chứng minh người không có việc gì.

Đồng lửa thượng nướng thịt, đang ở tư tư lưu du.

Tào Ngọc Lâm dùng đao cắt một khối đưa cho nàng, nhân tiện, đem mặt khác sự tình đều cẩn thận nói một lần cho nàng nghe.

Thương đội người cùng hóa đều bình yên vô sự, nhân bị Đột Quyết theo dõi, vào cảnh sau là sớm nhất rời đi.

Tào Ngọc Lâm tự hành làm chủ, làm bên người nàng dư lại hộ vệ đi theo hộ tống thương đội đi trước.

Tê Trì cầm kia khối thịt, càng thêm yên tâm.

Tào Ngọc Lâm nói cho hết lời, liền không lời gì để nói.

Tê Trì quay đầu, vừa lúc thấy là Tiểu Nghĩa từ bên trái qua.

Lúc trước còn chưa lưu tâm, lúc này mới phát hiện hắc búi tóc rối loạn, mặt xám mày tro.

Nàng nhìn xem là Tiểu Nghĩa, lại nhìn nhìn Tào Ngọc Lâm, hỏi câu: “Các người nhưng có gặp gỡ hung hiểm?”

La Tiểu Nghĩa dừng lại, đôi mắt triều Tào Ngọc Lâm trên người thoáng nhìn, cười lộ nha: “Tẩu tẩu yên tâm là được, chúng ta An Bắc Đô Hộ Phủ Đại Đô Hộ cùng phu nhân xả thân quên tử địa hấp dẫn Đột Quyết đại quân, chúng ta nào còn khả năng gặp gỡ cái gì hung hiểm. Huống chi A Thiên bản thân võ nghệ cũng không kém, không cần phải ta làm cái gì.”

Tào Ngọc Lâm đôi mắt từ thiêu đốt đồng lửa thượng thu hồi tới, nói: “Vẫn là đến tạ người, ta vết thương cũ phạm vào, không các người kịp thời qua đi, không nhất định có thể trở ra tới.”

La Tiểu Nghĩa hắc hắc cười gượng: “Bao lớn điểm sự, khách khí như vậy làm cái gì.”

Nói đến chỗ này, hắn bỗng nói tiếp: “Lại nói tiếp, lần này tam ca thật là như có thiên trợ, có thể thấy được hắn mệnh không nên tuyệt, lường trước những cái đó người Đột Quyết nên tức điên, cái kia đồ bỏ hữu tướng quân cũng muốn tức chết rồi, sớm biết như thế còn không bằng đem chúng ta thủ sẵn đâu, cái này chính là hai bên cũng chưa vót được.”

Tào Ngọc Lâm không lại lên tiếng.

Tê Trì xem hắn bộ dáng, khen ngược tựa còn cùng bình thường giống nhau miệng lưỡi lạnh lợi, chỉ là một câu không ngừng, ngược lại cho người ta cảm giác như là ở tìm nói giống nhau.

Nàng lại nhìn nhìn hai người, lường trước là ở Tào Ngọc Lâm trước mặt duyên cớ.

Có thể đem bát diện linh lung la Tiểu Nghĩa làm cho không lời nói tìm lời nói, nàng thật không hiểu này hai người là chuyện gì xảy ra.

Nàng không thật nhiều ngôn, liền quay đầu đi xem Phục Đình.

Hắn cùng u lẳng đơ đốc đứng ở một chỗ, tranh tối tranh sáng ánh lửa miêu tả ra hắn thân hình, đảo so bên người cái kia thật người Hồ nhìn còn muốn cao hơn một ít.

La Tiểu Nghĩa nói ngừng, chung quanh một chút không có thanh.

Ba người tương đối, chỉ còn bên cạnh một bụi lửa trại ở thiêu đến tắt ba rung động.

Tê Trì nhìn trong chốc lát, an tĩnh mà ngồi, dần dần mệt mỏi.

Không bao lâu, Phục Đình triều nơi này lại đây.

La Tiểu Nghĩa nhìn đến hấn, như được đại xá giống nhau hỏi câu: “Tam ca, như thế nào nói?”

“Dân tộc Mô-hơ viện binh đã mau tới rồi.” Hấn ở đồng lửa bên ngồi xuống, chân dựa gần Tê Trì: “Nhưng lương trước Đột Quyết đêm nay liền sẽ lui binh.”

U lảng đô đốc mới vừa rời bầm báo, thám báo mang về tin tức, bởi vì Thôi Minh Độ ở dân tộc Mô-hơ thủ phủ đi nước ngoài, tin tức đưa đến sau, nhiều hơn thúc giục, viện binh tới thực mau.

Bất quá Đột Quyết mục đích hiển nhiên là vì đối phó An Bắc Đô Hộ Phủ, hiện giờ rút dây động rừng, không có thể đạt thành mục đích, không có khả năng lưu lại cùng dân tộc Mô-hơ giao chiến, khẳng định sẽ kịp thời rút đi, sẽ không cấp dân tộc Mô-hơ bất lấy nhược điểm.

La Tiểu Nghĩa nghe xong, lập tức nói: “Kia tam ca có gì an bài?”

Phục Đình nói: “Hồi Hấn Hải phủ lại làm so đo.”

Đột Quyết đã có động tác liền sẽ không thiện bãi cam hươu, hấn cần nhanh chóng làm an bài.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý: “Kia khi nào nhích người?”

“Hiện tại.”

Hắn hạ lệnh từ trước đến nay nói một không hai, la Tiểu Nghĩa không vô nghĩa, xem một cái Tào Ngọc Lâm, qua đi an bài.

Phục Đình nhìn về phía Tê Trì.

Nàng dựa gần hắn ngồi, đến bây giờ không lên tiếng, cũng không nhúc nhích.

Tào Ngọc Lâm ở bên thấy, nhỏ giọng gọi câu “Tẩu tẩu”, không gặp nàng nhúc nhích, đề thấp thanh: “Tẩu tẩu sao không nói?”

Phục Đình đã là thấy, nàng mi mắt đã rũ, thoát nhìn ngồi đến đoan chính, kỳ thật nửa người đều dựa vào ở hắn trên người, trong tay niết kia một miếng thịt một ngậm chưa động, đã tụt trong tay hoạt tới rồi trên mặt đất.

Hắn có chút buồn cười: “Ngủ rồi.”

Tào Ngọc Lâm nhẹ nhàng thở ra: “Còn tưởng rằng là làm sao vậy.”

Phục Đình một bàn tay đỡ Tê Trì, cho tới bây giờ, rốt cuộc nhìn thấy nàng đòi nhược bộ dáng.

Thật không biết nàng này phúc kiêu quý thân mình là như thế nào khiêng hạ này một đường mạo hiểm.

Hắn xem một cái Tào Ngọc Lâm, thanh thấp không ít: “Các người tức khắc nhích người, ta ở phía sau đề phòng Đột Quyết, nửa đường hội hợp.”

Tào Ngọc Lâm ôm quyền, đứng dậy đi làm.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 61 61

Mấy ngày liền lên đường, chưa từng trì hoãn, khoảng cách Hãn Hải phủ đã không xa.

Tê Trì lại cảm thấy Phục Đình nói càng ngày càng ít.

Hai người ngồi chung một con ngựa, hành đến không nhanh không chậm, phần lớn thời điểm hãn chỉ là lời kéo cương ngựa chuyên tâm xem lộ, thậm chí so lúc trước lời nói còn thiếu.

Đĩnh đầu ban ngày hoảng sợ.

Nàng ngồi ở cao cao trên lưng ngựa, ánh mắt đầu đi ra ngoài, đã mơ hồ nhìn đến Hãn Hải phủ thành quách.

Phục Đình rốt cuộc lên tiếng, mọi người cuối cùng một lần dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Tê Trì từ trên ngựa xuống dưới, vừa lúc thấy la Tiểu Nghĩa ngồi ở bên đường phát ngốc, trên người giáp trụ xám xịt, cũng không rảnh lo xử lý, mở to song mắt tròn nhìn nơi xa.

Nàng nhìn không khỏi buồn cười, nghĩ tới, Tào Ngọc Lâm đã là rồi đi.

Tào Ngọc Lâm vì thăm tin tức, từ trước đến nay hành tung bất định, nói đi là đi, liên thanh tiếp đón cũng không đánh.

Nửa đường Tê Trì một giấc ngủ dậy, liền không thấy nàng bóng dáng.

Tê Trì nghĩ nghĩ, kêu hán một tiếng: “Tiểu Nghĩa.” Nàng tay ở trong tay áo sờ soạng một chút, lấy ra tới, tạo thành quyền ở hán trước mắt hoảng một chút, “Người đoán ta trong tay cầm cái gì?”

La Tiểu Nghĩa quay đầu xem ra, bài trừ ti cười tới: “Tẩu tẩu lấy cái gì?”

Nàng nói: “Phi tiền.”

“A?” La Tiểu Nghĩa không thể hiểu được, nghĩ thầm hán tẩu tẩu cầm phi tiền ra tới làm cái gì, đôi mắt lại là theo bản năng mà liền nhìn thẳng.

Tê Trì tay nhéo nhéo, dường như xoa thành đoàn giống nhau, tay nâng lên, ra bên ngoài dùng sức ném đi.

La Tiểu Nghĩa đôi mắt theo nàng động tác quăng nửa vòng, mở to mắt, lập tức gào lên: “Ai! Tẩu tẩu người ném tiền làm cái gì!”

Hán khả đau lòng tiền, nói lập tức liền phải đi nhặt, thân đều động, liếc mắt một cái nhìn đến Tê Trì phía sau, thân rút khỏi một nửa, ngừng ở nơi đó: “Tam ca.”

Tê Trì quay đầu lại, liền thấy Phục Đình chính nhấp môi nhìn chằm chằm la Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa tổng cảm thấy hán này ánh mắt làm như đang mắng hán ngốc, tức khắc dư vị lại đây, sách một tiếng, ảo não nói: “Định là bị tẩu tẩu lừa!”

Là hấn xuẩn, bị hấn tam ca trừng mắt mới nhớ tới hấn tẩu tẩu là tìm được đường sống trong chỗ chết trở về, trên người đến bây giờ kia thân hồ y còn không có thay cho đâu, đâu có thể nào còn có nửa văn tiền.

Tê Trì mở ra lòng bàn tay, quả nhiên bên trong cái gì đều không có.

Nàng nói: “Đậu ngươi thôi.”

Đơn giản là thấy hấn uể oải ỉu xiu, muốn gọi hấn đề cái thần thôi.

La Tiểu Nghĩ sờ sờ cái mũi, ho khan hai tiếng, cười mỉa nói: “Tẩu tẩu là muốn nhìn ta chê cười, cũng không phải là, đã kêu tam ca nhìn ta chê cười.”

Lời tuy như thế, người nhưng thật ra đích xác đánh lên tinh thần tới.

Tê Trì cười cười, nhìn mắt Phục Đình, đi qua.

Phục Đình ngồi xuống, bên chân phóng hấn đao, thấy nàng lại đây, cầm túi nước đưa qua.

Nàng tiếp túi nước, ngồi xổm hấn bên cạnh người, uống một ngụm thủy, chỉ hạ la Tiểu Nghĩ, nhỏ giọng hỏi: “Hấn cùng A Thiên sự ngươi có biết sao?”

Phục Đình mắt xóc một chút, liền minh bạch nàng vừa rồi vì sao phải đậu la Tiểu Nghĩ, cố ý hỏi: “Chuyện gì?”

Tê Trì mày nhẹ chọn, thanh nhẹ nhàng, không nghĩ gọi người khác nghe thấy: “Ta cho rằng ngươi nhất định là biết đến.”

Là nói Tào Ngọc Lâm cùng la Tiểu Nghĩa từng thân mật quá sự.

Thân là nghĩa huynh, hấn như thế nào sẽ không biết.

Phục Đình không che lấp, gật đầu: “Biết.”

Nàng phủng túi nước, nhìn hấn, kỳ thật có chút muốn hỏi nguyên do, nhưng lại cảm thấy hỏi thăm người khác sự không tốt, vẫn là nhịn xuống.

Phục Đình đã thấy trên mặt nàng biểu tình, triều bên kia la Tiểu Nghĩa nhìn thoáng qua, đề thấp vừa nói: “Quản những cái đó làm cái gì, không bằng quản quản trước mắt.”

Nàng nhìn hấn: “Trước mắt làm sao vậy?”

Phục Đình vốn là muốn nói còn không bằng quản quản người ta chính mình sự, thuận miệng vừa nói, gọi được nàng xóa trật.

Trong lòng có chút buồn cười, hấn một tay sờ đến đao, đứng lên: “Không có gì, đi thôi.”

Chỉ ngồi một lát công phu liền lại lên đường, Tê Trì cảm thấy hấn quá nóng vội, dường như một chút cũng không chấp nhận được chậm trễ bộ dáng, khó trách lời nói cũng biến thiếu.

.....

Cửa thành mở rộng ra, khoái mã kỵ binh khai đao, thẳng nhập Hấn Hải phủ.

Thượng ở ban ngày, trên đường cái lui tới bá tánh toàn tránh lui hai sườn nhường đường.

Tê Trì ngồi trên lưng ngựa, người bị Phục Đình ủng ở trong ngực, cổ tình thấp đầu, không nghĩ bị người nhìn thấy chính mình trước mắt bộ dáng.

Này một đường khăn đuổi chậm đuổi, nơi nào còn có nửa điểm đáng vẽ tướng mạo đáng nói.

Chợt thấy hai cạnh vệ thu nạp, kín mít chắn bốn phía, nàng mới lại nâng mắt, bên cạnh người nam nhân cánh tay vừa động, thu trở về.

Phục Đình sớm đã chú ý tới nàng bộ dáng, huy một chút tay, liền kêu tả hữu che đậy, cánh tay cũng đem nàng ôm khấn chút, lấy thân chống đỡ, miễn cho nàng không được tự nhiên.

Thẳng đến Đô Hộ Phủ trước cửa, tả hữu mới tản ra, làm Đại Đô Hộ mã nhập phủ.

Sớm có tôi tớ lập môn chờ, tiến lên dẫn ngựa hầu hạ, không dám đến trễ.

La Tiểu Nghĩa là cái lung lay người, trước mắt lại có tinh thần, cười hì hì đánh mã lại đây nói: “Tam ca cùng tẩu tẩu trở về phủ liền hảo, ta cũng khổ một chuyến, hôm nay tất nhiên cũng là muốn cộ thượng một bữa cơm mới hồi.”

Phục Đình xuống ngựa, đem Tê Trì kế tiếp, nói câu: “Chính mình ăn.”

La Tiểu Nghĩa không để bụng, cười xuống ngựa, đuổi kịp hấn nhập phủ.

Tê Trì trước một bước vào Phủ Môn, xuyên qua hành lang hạ, thẳng đến cửa thư phòng khải, đã không phát hiện Tân Lộ cùng Thu Sương, cũng chưa thấy được Lý Nghiên.

Nàng còn nghĩ ra như vậy sự, nên gọi bọn họ lo lắng, lại không nghĩ căn bản chưa thấy được bọn họ.

Kêu cái tôi tớ hỏi một câu, tôi tớ bẩm báo nói, thế tử mấy ngày liền tổng đi trong quân, nhị vị thị nữ cũng tổng ra phủ.

Nàng liền minh bạch, nhất định là đi hỏi thăm nàng tin tức, lường trước trong thành cửa hàng cũng không thiếu chạy.

Phục Đình đã đi tới, hỏi câu: “Trong phủ nhưng có đại phu?”

Dĩ vãng nàng còn không có tới khi, hấn vì tình tiêu dùng, chưa từng ở trong phủ an bài quá lớn phu, chỉ dùng trong quân quân y, hiện giờ trong phủ có hay không, tự nhiên chỉ có thể hỏi nàng.

Tê Trì nhìn về phía hấn, đã là giác ra một tia không ổn: “Có, làm sao vậy?”

Hấn đẩy ra thư phòng môn, mại chân đi vào, một bên giải đao, một bên nói: “Trị thương.”

Nàng theo vào môn, liền thấy hấn trườ hạ đai lưng, cởi bỏ quân phục, quần áo lột xuống dưới một cái chớp mắt, nàng liền tức khẩn mi: “Người vì sao không nói sớm?”

Hấn vai sau trung trên áo một đại than khô cạn vết máu, kia quân phục nhân là mắng hắc, lại hậu, mặc ở bên ngoài căn bản nhìn không ra tới, bỏ đi mới phát hiện.

Thẳng đến lúc này nàng mới hiểu được vì sao hần một đường lời nói càng ngày càng ít, nguyên lai là bởi vì khiêng thương.

Lúc trước cư nhiên còn nói không có việc gì.

Phục Đình tùy tay ném xuống quần phục, nhìn nhìn nàng, thanh trầm thấp không ít: “Không phải vết thương trí mạng, huyết cũng dừng lại, ta hiểu rõ.”

Hần còn không đến mức lấy chính mình mệnh nói giỡn.

Chẳng qua vào da thịt, không thiếu được xuyên tim thực cốt đau đớn, một đường xuống dưới nhấn nại không ít.

Vừa mới dứt lời, liền nghe được một tiếng hít ngược khí lạnh thanh âm: “Tam ca ngươi.....”

La Tiểu Nghĩa là tới tìm Phục Đình, vừa đến cửa thư phòng khẩu liền nhìn đến như vậy một màn, mắt đều trừng lớn.

Phục Đình liếc hần một cái: “Ngươi hoảng cái rắm, đi kêu đại phu!”

La Tiểu Nghĩa không dám chậm trễ, một trận gió dường như chạy tới kêu đại phu.

Tê Trì ngực có chút khó chịu, che lại khẩu chuyển mở mắt.

Cứ việc hần nói nhẹ nhàng, nhìn đến kia trung y sau lưng vết máu, nàng vẫn là không thoải mái, giống bị cái gì đâm một chút dường như.

Hần vì sao liền không thể yêu quý chính mình một ít.

Thực mau, la Tiểu Nghĩ liền đem đại phu cấp túm tới.

Này đại phu kỳ thật là lúc trước Tê Trì từ Quang Vương phủ trung mang đến, chỉ vì lúc trước tới khi lo lắng lẫn đồ mệt nhọc, nàng sợ Lý Nghiên sẽ thân thể không khoẻ, lúc này mới riêng mang lên.

Phục Đình trừ bỏ thượng thân xiêm y, lỏa lồ vai lưng, ngồi ở trên giường.

Đại phu đem hấn trên người kia phó dùng để khăn cấp cao thiệp tiếp được, rửa sạch miệng vết thương, đổi gói thuốc trát, nhanh nhẹn mà liệu lý hảo, liền phương thuốc tử cũng chưa khai.

Chỉ nói thương thể cũng không lo ngại, chỉ vì Đại Đô Hộ thân cường thể kiện, người bình thường sợ là muốn nằm trên giường tĩnh dưỡng, thể nhưng kêu hấn khiêng đi qua.

Phục Đình nghe xong gật đầu, cầm sạch sẽ trung y trông lên, nhìn về phía Tê Trì.

Nàng ở một bên ngồi, trên mặt trở nên trắng, uể oải vô lực bộ dáng.

Hấn hỏi: “Bị dọa tới rồi?”

“Không có, bị dục vị huân thôi.” Trong phòng đích xác tràn ngập cổ dục vị, nàng nghe thấy không thoải mái, che che khẩu.

Phục Đình nói: “Kia đừng đợi, trước đi ra ngoài đi.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 62 62

Thiên đại sảnh, đại phu tiếp nhận rồi một phen hỏi chuyện, quỳ lạy rồi đi.

Phục Đình theo sát đi ra, ở hành lang hạ lang thang không có mục tiêu mà đi lại hai bước.

Thẳng đến lúc này hỏi qua đại phu, tin tưởng Tê Trì đích xác bình yên vô sự, hắn mới tính hoàn toàn yên tâm.

Hắn duỗi tay sờ hoài, lại tưởng sờ rượu, nhưng qua mùa đông khắc nghiệt yêu cầu duỗi hàn thời điểm, cũng không cần lại thời khắc nâng cao tinh thần, trong lòng ngực cũng không có lại trang Tửu Đại.

Lúc hoàng hôn, tà dương đem tắt, ở hành lang trước kéo ra hắn một đạo nghiêng ảnh, hắn nhìn chính mình bóng dáng, bỗng nhiên có chút buồn cười.

Cảm thấy hiện tại chính mình giống như là cái chưa kinh nhân sự mao đầu tiểu tử.

“Tam ca?” La Tiểu Nghĩa không biết từ chỗ nào lại xông ra.

Phục Đình liếc hắn một cái, đứng thẳng, sắc mặt cũng bãi chính: “Lén lút làm cái gì?”

La Tiểu Nghĩa cười không ngừng: “Ta đã nghe nói.” Hấn chỉ chỉ đại phu rồi đi phương hướng, mặt mày hớn hờ.

Hấn đi trước tranh trong quân, lại qua đây khi vừa lúc nhìn thấy đại phu từ thiên đại sảnh rời đi, ban đầu tưởng hấn tam ca thương đã xảy ra chuyện, đi hỏi một chút, không nghĩ thế nhưng hỏi ra cái tin vui tới.

“Tam ca, nói thật, ngươi nhưng cao hứng hồng rồi đi?”

Phục Đình nói: “Ta là ngươi không thành?”

La Tiểu Nghĩa sách một tiếng: “Đúng rồi, tam ca xưa nay ổn trọng, tự nhiên là ở trong lòng cao hứng.”

Phục Đình biết hấn là ở chế nhạo, hôm nay lại cũng mặc hấn đi.

“Cần phải chúc mừng một chút?” La Tiểu Nghĩa đột nhiên hỏi.

Phục Đình liếc hấn một cái: “Từ đâu ra hoa văn.”

La Tiểu Nghĩa lập tức lại nghiêm túc đi lên: “Này tính cái gì hoa văn, ngươi đánh cha mẹ qua đời sau liền vẫn luôn một người cho tới bây giờ, hiện giờ tẩu tẩu sẽ vì ngươi thêm nhân khẩu, có thể nào không chúc mừng?”

Phục Đình nghe hấn đề cập cha mẹ, nhấp miệng.

La Tiểu Nghĩa một chút phản ứng lại đây, cười mỉa: “Ta không nên đề này tra, không có ý gì khác, dù sao chính là thế tam ca cao hứng bái.”

Hấn đi theo Phục Đình nhiều năm, so với những người khác càng sâu biết hấn quá vãng.

Phục Đình cha mẹ chết sớm, nhưng này đoạn qua đi, hấn cơ hồ chưa bao giờ đề.

Tả hữu đi theo người của hấn hoặc là quân đội cấp dưới, hoặc là hạ cấp quan viên, cũng chỉ có hấn cái này đương huynh đệ rõ ràng. Hôm nay một không cần thận nói lưu miệng, thật sự là có chút không hấn là.

“Tam ca, nếu không uống một chung đi.” Hấn tách ra lời nói.

Phục Đình đứng một cái chớp mắt, nói: “Cũng hảo, uống điếm nhi đi.”

La Tiểu Nghĩa thấy hấn lên tiếng, mới lại nhẹ nhàng lên, chụp một chút chân: “Hảo a!”

Nói lại ngăn không được hắc hắc cười rộ lên.

Hấn người này sinh song mắt tròn, cười liền đặc biệt rõ ràng.

Phục Đình nhắc chân đá hấn một chút: “Đừng cười.”

Không biết còn tưởng rằng là hấn phải có hài tử đâu.

※

Tê Trì ở nhà chính ngồi.

Bên người sớm bị vây quanh.

Tân Lộ cùng Thu Sương ở nàng trước mặt cung kính hạ bái, quy quy củ củ mà thấy lễ, đứng dậy sau đều là vẻ mặt cười: “Chúc mừng gia chủ.”

Lý Nghiên ở nàng trước mặt đứng, không thể tưởng tượng mà nhìn nàng bụng nhỏ: “Thật tốt quá cô cô, ta đây là phải có đệ đệ, không, có lẽ là cái muội muội, dù sao đều hảo.”

Tân Lộ cùng Thu Sương nghe xong hán này lại loạn lại cấp lời nói, toàn che miệng mà cười.

Lý Nghiên mấy ngày liền tới bởi vì thật sự lo lắng Tê Trì an nguy, vì trước tiên chờ đến thám báo tin tức, kiên trì muốn ở tại trong quân, liên quan Tân Lộ cùng Thu Sương cũng cùng nhau chỉ có thể ở nơi đó hầu hạ.

Hôm nay thu được tin tức sau bọn họ vội vàng gấp trở về, vừa lúc nhìn thấy Tê Trì đi cùng Phục Đình cùng từ thư phòng ra tới.

Lúc ấy kia tình hình, dùng Lý Nghiên nói tới nói đó là, hán dựng sắc mặt nhưng thật ra không nhìn ra cái gì, nhưng một bàn tay gắt gao đỡ ở nàng cô cô sau thắt lưng, cô cô rồi lại gò má ửng đỏ, nhìn không có nửa điểm sự, rồi lại dường như rất có sự.

Lúc ấy còn không biết nguyên do, theo sau hán dựng làm cho bọn họ tới trong phòng đoàn tụ, vừa lúc gặp một cái tỳ nữ đưa tới đại phu công đạo an thai chén thuốc, mới gọi bọn hán đã biết này tin tức.

Tức khắc nghiêng trời lệch đất giống nhau, Tân Lộ cùng Thu Sương đều sắp hỉ cực mà khóc.

Ban đầu bọn họ chỉ lo lo lắng Tê Trì an nguy, nơi nào sẽ nghĩ đến người không chỉ có không có việc gì, còn nhiều ra một cái nha!

Này quả thực là vui như lên trời.

Vì thế Tân Lộ cùng Thu Sương lập tức hành đại lễ, quỳ lạy chúc mừng.

Lý Nghiên cũng là kinh hỉ mà có chút nói năng lộn xộn.

Tê Trì nhìn bọn họ bộ dáng này, có chút buồn cười: “Bị các người làm cho như thế trịnh trọng, ta nhưng thật ra không nghĩ tới.”

Tân Lộ nói: “Tự nhiên muốn trịnh trọng, gia chủ từ nay về sau có Đại Đô Hộ cốt nhục, nhất định sẽ càng đến Đại Đô Hộ yêu thương, lường trước dĩ vãng những cái đó khúc chiết đều sẽ không lại có, đây là thiên đại chuyện tốt nha.”

Tê Trì nghe xong tâm tư nhẹ động.

Nàng nguyên cũng ngoài ý muốn, nhưng hiện tại đã bình tĩnh rất nhiều, đứa nhỏ này tới, đột nhiên, rồi lại thuận lý thành chương, trong nháy mắt khiến cho nàng minh bạch nàng đã cùng hắn có càng sâu liên kết.

Thật là chuyện tốt, nàng cùng hắn chi gian từ đây sau không chỉ là lẫn nhau.

Nàng mặc danh muốn cười, lại nhìn nhìn bọn họ, vẫn là thu liễm: “Được rồi, chớ có lại nói cái này, gọi được ta sinh ra gánh nặng tới.”

Tân Lộ vừa nghe kia còn phải, nhìn nhìn Thu Sương, lại xả một chút Lý Nghiên ống tay áo, cười nói: “Kia gia chủ vẫn là hảo sinh nghỉ ngơi đi, chúng ta này liền lui đi.”

Lý Nghiên nguyên bản còn muốn hỏi nàng lần này đi ra ngoài nhưng có gặp được cái gì mạo hiểm không có, lúc này cũng không dám nhắc lại.

Trước khi đi, hắn còn có chút cảm khái: “Cô cô nhưng ngàn vạn phải hảo hảo tĩnh dưỡng, này mặc kệ là cái đệ đệ vẫn là muội muội, khá vậy là chúng ta Quang Vương phủ bảo.”

Vừa rồi hắn liền suy nghĩ, nếu là hắn phụ vương còn trên đời, không biết nên có bao nhiêu cao hứng.

Tê Trì nhìn hắn: “Người mới là Quang Vương phủ bảo.”

Lý Nghiên ngượng ngừng mà cười, lại dặn dò hai câu, mới theo Tân Lộ Thu Sương cùng rời đi.

Đãi bọn họ đều đi rồi, Tê Trì tùy tay cầm bốn sổ sách phiên phiên, lại buông.

Bỗng nhiên nghĩ đến, nếu là Quang Vương phủ như nhau vắng tích, bắc địa cũng trọng chấn hùng phong, đứa nhỏ này thân kiêm Quang Vương phủ cùng An Bắc Đô Hộ Phủ hai trọng vinh quang, không biết nên là cỡ nào vinh quý.

Đáng tiếc hiện giờ bắc địa còn chưa hoàn toàn sống lại, Quang Vương phủ cũng chưa gượng dậy nổi.

Nàng quay lại thần, tâm nói: Tổng hội hảo lên.....

Ngồi vào lúc này, bất giác có chút mệt mỏi.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 63 63

Hôm sau, mặt trời lên cao, Thu Sương mới vào nhà chính.

Nguyên là nghĩ có thân mình, gia chủ hẳn là sẽ ngủ nhiều một lát, ai ngờ đi vào liền thấy nàng đã hảo hảo ngồi.

Tân Lộ chính hầu hạ nàng uống ôn bổ chén thuốc, một mặt dặn dò: “Gia chủ nhớ lấy về sau đi đường muốn chậm một chút, không cần mệt nhọc, ngàn vạn không thể động thai khí.....”

Tê Trì buông chén thuốc, dùng khăn lau lau môi, gạt đầu, trong lòng lại là thở dài.

Như thế khẩn trương, nếu là kêu các nàng đã biết ở Cổ Diệp Thành trải qua hiểm huống, còn không được hù chết.

Nàng hiện giờ đã tính cẩn thận, bởi vì dưỡng thai, có thể không ra phủ liền không ra phủ, sự tình cũng chỉ ở trong phủ xử trí.

Nghĩ đến đây, lại nhìn đến vào cửa Thu Sương, liền biết nàng là mang theo sự tình tới, thừa cơ liền tách ra Tân Lộ nói: “Lường trước là thương đội sự tới tin tức.”

Thu Sương xưng là: “Gia chủ anh minh, thương đội sự đều xử lý tốt, lúc đầu trở về ngược lại là sau lại bị cứu trở về tới kia phê, từ gia chủ hộ vệ hộ tống, mang theo hóa đều giao tiếp hảo; phía sau đến

mới là vận chuyển súc vật ấu tể kia phê, thẳng đến súc vật giao phó cho các Hồ Bộ, Cổ Diệp Thành đám kia hộ tổng nhân tài rời đi.”

“Đúng không?” Tê Trì nhưng thật ra có chút ngoài ý muốn.

Thu Sương cười nói: “Cũng không phải là, này một hồi xuống dưới tốn thời gian pha lâu, nghe thương đội trở về người ta nói súc vật tới rồi các bộ trong tay đều không coi là ấu tể, kia Cổ Diệp Thành hiệu buôn gia hộ tổng xuống dưới, không biết phí không ít thức ăn gia súc ngũ cốc, đau lòng muốn mệnh, nhưng thật ra tỉnh bắc địa không ít cỏ khô.”

Nàng nói rất đúng tựa gặp qua giống nhau, sinh động như thật.

Ở Tê Trì xuất cảnh trong lúc, các Hồ Bộ đã nhận được cá hình hiệu buôn gia từ quốc trung các nơi đưa tới súc vật, còn lại các gia hiệu buôn cung cấp muốn chậm một chút, nhưng Hồ Bộ thúc giục cấp, cuối cùng cũng đều lục tục đưa đến. Chỉ có ngoại cảnh này một đám là nhất tới trễ, lại cũng là nhất béo tốt một đám.

Nghe nói là phó cổ kinh tự mình tiếp tay, lão nhân gia rất là kinh ngạc, biết được này phê súc vật được đến không dễ, còn cảm khái hồi lâu cá hình hiệu buôn nhân nghĩa, càng là cảm khái Đại Đô Hộ giữ gìn bắc địa mọi chuyện thân vì, lãnh bộ tộc người trong biểu phiên trung tâm.

Tê Trì nghe xong cũng buồn cười, lúc trước xách động kia độc nhãn thế nàng hộ tổng thương đội trở lại bắc địa, không nghĩ đối phương làm được còn rất tận tâm.

Nàng tự nhiên không tin đây là độc nhãn bỗng nhiên có cái gì thương nhân lương tâm, loại người này nàng thấy được nhiều, bo

bo giữ mình đồ đệ, nào đâu có lợi nào đâu thiên, đơn giản là sợ hãi Phục Đình ngày ấy uy áp thôi, thật muốn nói, sợ cũng là An Bắc Đô Hộ Phủ binh mã.

Bất quá sự tình làm tốt lắm, nàng cũng cao hứng, phân phó nói: “Đem bát trướng sổ sách mang tới.”

Thu Sương vội đi lấy lại đây.

Này đó sổ sách lúc trước Tê Trì riêng mệnh lệnh tránh đi Phục Đình cất giấu, sau lại bại lộ, trước khi đi đi Cổ Diệp Thành khi cũng liền dứt khoát ở trong phòng phóng.

Lúc đó này đây vì mất đi y cậy, rất có làm Phục Đình tùy ý xem chính mình của cải ý tứ, nhưng mà rời đi lâu như vậy, hẳn lại chưa mở ra quá một hồi.

Chờ nàng lần này sau khi trở về mới nghe Tân Lộ nói, nàng rời đi kia đoạn thời gian, Phục Đình căn bản là không thể nào hồi phủ, phần lớn thời điểm đều là túc ở trong quân, cũng liền khó trách.

Thu Sương đem sổ sách đưa đến nàng trong tay, lại đệ bút lại đây.

Tê Trì mở ra, dùng bút viết số lượng, câu họa vài cái, thực sáng khoái mà liền bắt ra trướng.

Lúc trước đáp ứng cấp kia độc nhãn gấp đôi thù lao, hiện tại còn nhiều thanh toán một bút, coi như là tạ ơn hẳn thế các Hồ Bộ nhiều dưỡng một thời gian dê bò.

Khép lại sau nàng phân phó nói: “Kêu giải chín an bài đặc lực nhân thủ lại đi Cổ Diệp Thành một chuyến, cùng kia độc..... Hiệu

buôn gia chủ nhân lập cái cộng huệ hiệp định.”

Thu Sương nghiêm túc ghi nhớ, chỉ là không quá minh bạch, hỏi câu: “Gia chủ vì sao có này an bài?”

Theo lý thuyết kia ngoại cảnh Cổ Diệp Thành bắt quá một cái mâu dịch tiểu thành, kinh này một chuyện, lại không dám làm chặn lại thương đội sự, làm sao cần lại riêng đi lập cái hiệp định đâu?

Tê Trì ngồi ở trên giường, điều chỉnh cái tư thế, nàng có thân mình sau thai nghén không tính lợi hại, chính là dễ dàng mệt, thường xuyên ngồi một lát liền muốn tìm cái dựa.

“Lập cái hiệp định, hai bên thương đội hành tẩu đều có bảo đảm, ta hiệu buôn nhưng yên tâm kinh Cổ Diệp Thành đi ra ngoài, hãn hiệu buôn cũng không cần lo lắng cho ta trả thù trở về, đại có thể nhập bắc địa kinh thương.”

Nàng đem cánh tay đáp ở trên đệm mềm, lại nói: “Kêu đi người làm được tinh tế điểm, từ nay về sau hiệp định cũng có thể hấp thu mặt khác hiệu buôn gia nhập, kể từ đó, bắc địa mặt khác hiệu buôn cũng có thể yên tâm ra bên ngoài kinh thương, nơi khác hiệu buôn lại tiến vào bắc địa, như vậy có thể gia tốc bắc địa chuyển biến tốt đẹp, đối chúng ta hiệu buôn cũng có lợi thật lớn, huống chi ta còn là lập này hiệp định, nhưng ổn giới, nhưng ổn thị, về sau chỗ tốt có rất nhiều.”

Kinh thương nhất ghét đó là làm bậy cạnh tranh, người Đột Quyết âm thầm quấy rối thả mặc kệ, cũng đến đề phòng từ nay về sau lại ra cái gì đường rẽ.

Cho nên thương nhân kinh thương, phần lớn dĩ hòa vi quý, không đến vạn bất đắc dĩ không đáng xé rách da mặt, rốt cuộc không phải làm một bút liên thu sơn mua bán, đánh này hai đầu bờ ruộng quá, cùng bọn họ có thể đôi bên cùng có lợi là tốt nhất.

Nguyên bản Tê Trì lần trước tự mình đi một chuyến Cổ Diệp Thành, liền ôm cái này ý tưởng, đáng tiếc mới vừa cùng kia độc nhãn làm rõ đã bị hấn khuyên trốn chạy, kế tiếp liên tiếp gặp nạn, việc này chỉ có giao từ phía dưới người đi làm.

Bất quá kinh này một chuyện, lại từ phía dưới người đi làm, kia độc nhãn lường trước cũng sẽ không có lệ.

Thu Sương nghe minh bạch, đây là lại nghĩ bắc địa lâu dài quyết định, này nếu là thật lập quy củ, sau này bắc địa thương sự đến phồn vinh rất nhiều mới là.

Khó trách muốn riêng đi một chuyến kia ngoại cảnh, ngẫm lại cũng là nghĩ mà sợ, vì bắc địa có thể trọng chấn, gia chủ cũng thật là đủ tận tâm.

Cũng chỉ ở trong lòng cân nhắc, Thu Sương trên tay không trì hoãn, thực mau lại lấy giấy mặc lại đây thỉnh Tê Trì viết hiệp định nội dung, sợ nàng bị liên lụy, đồ vật đều riêng đặt ở tiểu án thượng, đưa đến nàng trước mắt tới.

Tê Trì là đã sớm ở trong lòng nghĩ hảo, ngồi thẳng chấp bút, hạ bút thực mau, lưu loát, khoảnh khắc liền tràn ngập hai trang giấy.

Chính vội vàng, một cái tôi tớ đi tới cửa.

Tân Lộ thấy, tức khắc đi ra cửa hỏi chuyện, sau khi trở về thu xuống tay đứng ở một bên, cũng không dám quấy rầy Tê Trì bận

rộn.

Tê Trì dư quang quét đến, bút chưa đình, hỏi câu: “Chuyện gì?”

Tân Lộ lúc này mới mở miệng: “Đại Đô Hộ sai người truyền lời lại đây, sự tình còn không có vôi xong, hôm nay gia chủ cũng không cần chờ hấn.” Nói đến chỗ này, trên mặt ngấn không được cười, “Thứ nô tỳ lắm miệng, Đại Đô Hộ hiện giờ đối gia chủ thật là càng ngày càng tri kỷ.”

Dĩ vãng có từng nói qua này đó việc nhỏ nha, lại nghĩ tới Đại Đô Hộ riêng phân phó nàng muốn hảo sinh chiếu cố gia chủ, càng thêm thể gia chủ cao hứng.

Tê Trì tạm dừng một chút, trông mắt nhẹ chuyển.

Nàng là biết vì sao, tối hôm qua liền có tới tới báo quá một hồi.

Phục Đình lúc gần đi nói câu “Chờ ta trở lại”, nàng lúc ấy đều bị hấn kia hành động làm cho thất thần, cũng không để ý.

Không nghĩ tới qua ước chừng nửa canh giờ, hấn liền kém cá nhân tới báo, nói có việc muốn vôi, kêu nàng hảo sinh nghỉ ngơi.

Ước chừng là thật lo lắng nàng sẽ chờ.

Không nghĩ hôm nay hấn lại sai người tới báo một hồi.

“Đích xác lắm miệng.” Nàng bên môi treo ti cười, đại khái liền nàng chính mình cũng chưa phát hiện, cũng không cố thương cân nhắc Phục Đình là ở vôi cái gì, rốt cuộc trên tay còn ở viết hiệp định, phân không được tâm.

Đợi cho viết xong, Thu Sương làm khô mặc, phủng phải đi, Tê Trì lại hỏi câu: “Hiệu buôn trung nhưng còn có mặt khác sự?”

Nàng lần này xuất cảnh hồi lâu, tự nhiên là muốn hỏi đến.

Thu Sương dừng lại, nghĩ nghĩ nói: “Lại nói tiếp thật là có sự kiện, biên cảnh vùng được liệu giá cả gần đây trướng lợi hại, gia chủ này hiệp định lập cũng thật là thời điểm.”

Tê Trì nghe xong nâng lên mắt: “Được liệu trướng giới?”

“Là,” Thu Sương hỏi: “Gia chủ làm giải chín giúp đỡ quản bắc địa cửa hàng, biên cảnh những cái đó châu phủ cửa hàng hôm qua mới vừa báo danh hấn nơi này tới, chúng ta hiệu buôn nhưng thật ra còn dè nặng không đi theo cùng nhau trướng.”

Tê Trì hỏi: “Cũng biết nguyên do?”

Thu Sương hỏi ỨC một chút: “Nói là quan phủ rất nhiều thu mua duyên có, được liệu một khan hiếm, bán được bá tánh trên tay tự nhiên liền trướng giới. Nguyên nhân chính là như thế, mới tặng tin tức tới, muốn hỏi mặt khác cửa hàng điều một ít được liệu qua đi đâu, đều không đủ bán.”

Quan phủ ra mặt thu mua?

Lại ở biên cảnh.

Tê Trì trong lòng dư vị, bỗng nhiên nghĩ đến, Phục Đình vội đến bây giờ còn không có trở về sự, có thể hay không cùng cái này có liên hệ?

Phàm là có thể kêu hấn vội đến một đêm không về, thông thường cũng không phải việc nhỏ.

※

So Đại Đô Hộ phủ thấp một bậc Hấn Hải phủ công sở, cơ hồ toàn bộ Hấn Hải phủ quan viên đều đến đông đủ.

Mỗi người đều ăn mặc chỉnh tề quan bào, tất cung tất kính mà đứng ở trong đại sảnh, trước mặt Đại Đô Hộ lại vẫn là buổi tối ra phủ đúng một thay một thân thường phục.

Một đêm không người chợp mắt, nhưng ai cũng nhìn không ra mệt.

Liên tính mệt, cũng không dám biểu hiện ra ngoài nửa phần, rốt cuộc trước mắt tình hình đặc thù.

Công sở nhiều năm chưa từng may lại, đại sảnh cũng là chất phác, cũng không có nhiều ít bài trí, hai người eo khoan một trương bàn dài bãi ở giữa, mọi nơi thiết tòa, lại vô mặt khác trang trí.

Trên bàn, bãi mấy phân tấu, một phần một phần, toàn mở ra, đều là biên cảnh mấy đại châu phủ đưa tới.

Phục Đình sắc mặt trầm ngưng, ở bên cạnh bàn thông thả dạo bước, trong tay còn cầm một phần, một cái tay khác ấn ở eo sườn.

Đây là hấn vô ý thức một động tác, nhưng tất cả mọi người bởi vì cái này động tác không dám lên tiếng, bởi vì đều biết hấn eo biên là địa phương nào, đó là thường xứng đao kiếm vị trí.

Ai nấy đều thấy được tới, biên cảnh đưa tới mấy phong tẩu, làm hấn động trầm nộ chi tâm.

Rốt cuộc, lại đi lại vài bước sau, hấn ngừng lại, trong tay tẩu bá mà khép lại, hỏi: “Còn có hay không tân đưa đến?”

Ly môn gần nhất chính là Hấn Hải phủ trường sử, đúng là hấn đem qua đem Phục Đình thỉnh lại đây, hấn nhìn thoáng qua ngoài cửa, cúi đầu đáp: “Hấn là không có.”

“Hấn là?” Phục Đình lạnh giọng.

Mọi người đầu rũ đến càng thấp, trường sử chạy nhanh hỏi: “Không có.”

Phục Đình nhìn lướt qua trên bàn tẩu, sắc mặt càng hàn.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 64 64

Cái này buổi chiều, Phục Đình vẫn luôn đái ở trong phòng.

Mà cửa phòng, là đóng lại.

Tê Trì ban đầu cho rằng hấn gấp trở về là muốn nghỉ ngơi, khá vậy không gặp hấn nằm xuống.

Hấn liền ngồi ở nàng bên cạnh, cách chiều dài cánh tay vuông tiểu án, đôi mắt nhìn nàng.

Kia cảm giác, phảng phất hấn ở thủ nàng dường như.

Nàng trong lòng dần dần cảm thấy cổ quái, trà là đã sớm chiêm hảo, lại cũng không tâm đi uống thượng nửa khẩu, trên dưới nhìn hấn vài mắt.

Liền mau nhin không được muốn hỏi thời điểm, hấn đứng lên: “Ta đi tẩy cái mặt.”

Nói đi bình phong sau.

Giá gỗ thượng mỗi ngày đều có tội tở chuyên môn đưa tới rửa tay tịnh mặt nước trong, nơi đó thực mau vang lên tiếng nước, hấn thật là sao thủy rửa mặt đi.

Tê Trì dư vị hấn ánh mắt, tâm nói là chính mình không đúng chỗ nào không thành, vì sao hấn muốn như thế nhìn chăm chăm chính

mình?

Vì thế giờ tay sờ sờ gương mặt, lại sờ sờ ngực.

Phục Đình rửa mặt ra tới, như là đem một đêm banh đê phòng cũng tẩy đi, nhưng mà vừa thấy đến Tê Trì nâng xuống tay ở ẩn ngực, nháy mắt lại căng thẳng quanh thân: “Người như thế nào?”

Tê Trì bị lời này hỏi đến ngẩn đầu, nhìn hấn, tay dừng lại: “Ta hấn là như thế nào sao?”

Phục Đình nghe được lời này mới ý thức được nàng cũng không có việc gì, treo vẻ mặt bọt nước, lúc này mới cố thượng lau một phen, lắc đầu: “Không phải.”

Dừng một chút, lại nhìn nàng nói: “Nếu có bất luận cái gì không khoẻ đều phải nói cho ta.”

Tê Trì ngẩn ra, xem hấn sắc mặt nghiêm túc, đều không phải là tùy ý nói lên bộ dáng, tuy giác cổ quái, vẫn là điểm phía dưới: “Hảo.”

Trực giác nói cho nàng, là cùng kia đuổi hoa nhiệt có quan hệ, chẳng lẽ hấn còn không tin đại phu chẩn bệnh?

Phục Đình không nghĩ làm cho cùng xem phạm nhân dường như, sợ kêu nàng khó chịu, tay ở vạt áo thượng cộ hai hạ, quay đầu tìm ra gác lại bội kiếm, cầm miếng vải khăn, tránh ra vài bước, đứng ở nơi đó sát kiếm.

Nhưng mà cầm kiếm ở trong tay, ở công sở đề nặng tức giận đã bị câu ra tới.

Một cái không nên xuất hiện bệnh lại xuất hiện, hấn ở thu được tin tức khi liền không dừng lại quá tâm hàn ý.

Hấn vẫn là đem kiếm gác trở về, chợt thấy phía sau an tĩnh, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Tê Trì nhắm hai mắt nghiêng đầu, dựa vào trên giường, nhìn như là ngủ rồi.

Hấn lập tức đi qua đi, duỗi tay nắm hạ tay nàng, cảm thấy nàng ngón tay thực lạnh, sắc mặt rung mình, quay đầu liền ra cửa.

Đại phu bị một cái hạ nhân vội vàng gọi đến.

Phục Đình đứng ở ngoài cửa, cơ hồ là đem hấn đẩy mạnh môn: “Đi cẩn thận mà xem!”

Đại phu hoảng sợ đi vào, hấn lại dừng chân, quay đầu vài bước đến hành lang hạ, trầm khuôn mặt, qua lại đi lại, trong lòng như là đè nặng đem hỏa, đốt tới khắp người, cuối cùng chân vừa nhấc, đá phiến lan biên bồn cảnh.

Rắn chắc bạch sứ chậu hoa quay cuồng đi xuống, phát ra một trận tan vỡ tiếng vang, như là bị nhân sinh sinh bóp chặt đứt yết hầu.

Hấn đứng ở nơi đó, hơi thở chưa bình, ngực phập phồng.

Đại phu đi ra, ở hấn phía sau tiểu tâm nói: “Bẩm Đại Đô Hộ, phu nhân không việc gì, chỉ là tiểu miên.”

Hấn lau xuống miệng, giống đem cảm xúc cũng lau xuống đi, quay đầu lại: “Người xem cẩn thận?”

“Là, tiểu nhân ở Quang Vương phủ trung hầu hạ nhiều năm, tuyệt không dám chậm trễ huyện chủ nửa phần.”

Hắn gật gật đầu, xem như đối cái này trả lời vừa lòng.

Đại phu thở phào nhẹ nhõm, khom người cáo lui.

“Chậm đã,” Phục Đình gọi lại hắn, bỗng nhiên hỏi: “Nghe nói qua đuổi hoa nhiệt sao?”

Đại phu cảm thấy dường như ở nơi nào nghe nói qua, suy nghĩ một chút, kinh hãi: “Kia không phải năm đó bắc địa.....”

“Đó chính là nghe nói qua.” Phục Đình đánh gãy hắn, bắt quá là muốn gọi hắn có cái số, huy xuống tay nói: “Đi thôi.”

Đại phu trong lòng run sợ mà đi rồi.

Phục Đình tại chỗ định định thần, vào phòng, lại đem cửa phòng khép lại.

Trở lại giường trước, Tê Trì vẫn dựa vào nơi đó nhắm hai mắt.

Hắn ngồi xổm xuống, cau mày nhìn nàng mặt, không tự giác, lại đi sờ tay nàng.

Nàng nhưng vào lúc này mở bừng mắt, ánh mắt trong trẻo, rõ ràng vừa rồi không ngủ.

Phục Đình vừa thấy liền minh bạch, đỉnh mày trầm xuống, bắt lấy nàng cái tay kia dùng lực: “Người làm gì, gạt ta tìm việc vui?”

Tê Trì bị hắn ngữ khí hoảng sợ, trên tay ấn đau, tinh tế nhăn lại chân mày: “Nào có, ta vừa mới thật là phạm vào vây.”

Hắn tay từng, biểu tình lại không từng, gắt gao nháp môi.

Tê Trì nửa nằm, ánh mắt vừa lúc dừng ở hắn ngồi xổm xuống khi vai rộng thượng, hắn trước mắt biểu tình không đúng, nàng thậm chí tưởng đuổi tay đi vỗ một chút vai hắn, hảo đem hắn mặt mày lộng thuận.

Lại mở miệng khi, thanh nhẹ nhàng: “Người mới vừa rồi, làm sợ ta.”

Phục Đình nhìn nàng mặt, hầu kết trên dưới vừa trượt, ra tiếng trầm thấp: “Người cũng dọa đến ta.”

Nàng ngơ ngẩn, bỗng nhiên liền minh bạch hắn vừa rồi câu kia mang khí giống nhau chất vấn, ánh mắt hơi lóe: “Người chính là có nói cái gì không nói rõ?”

Phục Đình đứng lên: “Cũng không có gì, qua đi ta lại nói cho người.”

Tê Trì vẫn luôn nhìn hắn, nghĩ hắn nói.

Cái gì kêu lên sau?

.....

Sắc trời đem vãn khi, Phục Đình mới lại mở cửa đi ra ngoài một chuyến.

Bên ngoài đứng Tân Lộ cùng Thu Sương, là tới hầu hạ Tê Trì, tới lại thấy cửa phòng nhắm chặt, lại thấy Đại Đô Hộ bỗng nhiên ra tới cửa, tức khắc ngoài ý muốn.

Đặc biệt là Thu Sương, ra ngoài làm sự hồi phủ, liền thấy Phủ Môn nhắm chặt, chỉ cho tiến không chuẩn ra, còn nghĩ đến hỏi một câu gia chủ là chuyện như thế nào đâu, không nghĩ còn chưa gõ cửa, Đại Đô Hộ đi ra.

Hai người hai mặt nhìn nhau, lại cúi đầu chào hỏi, không dám nói nhiều.

Phục Đình chỉ phân phó một câu: “Đồ ăn đưa đến cửa, các người không cần vào cửa.”

Đốn một chút lại nói: “Nếu Lý Nghiên lại đây, cũng không thể làm hấn tiến vào.”

Dứt lời trở về phòng.

Tân Lộ nhìn xem Thu Sương: “Đây là làm sao vậy?”

“Ta như thế nào sẽ biết.” Thu Sương thấp giọng hỏi.

Hai người không dám làm trái, thực mau đưa tới đồ ăn lại đây.

Tê Trì ngồi ở trong phòng đã lâu lắm, sớm đã ngồi không được, vừa muốn đứng dậy, liền thấy Phục Đình lần thứ hai ra cửa, lúc này lại tiến vào khi, thân thủ bưng tới đồ ăn.

Hắn một tay đem khay đặt ở trên bàn, liếc nhìn nàng một cái: “Ăn cơm.”

Tuy là lại làm bộ dường như không có việc gì, Tê Trì cũng trong lòng hiểu rõ, hấn thật là ở thủ nàng không sai.

Khay đựng đầy ướt khăn, nàng cầm xoa xoa tay, buông sau cầm lấy chiếc đĩa, nhìn hấn ngồi ở bên người, liền giống như này cả

buổi chiều tình hình giống nhau, trong miệng làm như tùy ý hỏi câu: “Cái kia đuổi hoa nhiệt, là như thế nào lây bệnh?”

Phục Đình cũng vừa cầm lấy chiếc đĩa, nghe vậy mắt một hiện, nhìn thẳng nàng.

Tê Trì nguyên bản liền nhìn hấn, lúc này ngồi gần nhất, xem đến rõ ràng hơn, hấn toàn thân đều không chút cầu thả lưu loát, chỉ có ánh mắt, nặng nề mà vừa động, thâm thúy trong mắt giống quấy một hồi phong ba, nhiều chút đình trệ cùng chần chờ, có trong chốc lát mới mở miệng: “Tiếp xúc quá nhiều, liền sẽ lây bệnh.”

Tê Trì trao chiếc đĩa tay dừng một chút, suy nghĩ một chút trở về trên đường nhìn thoáng qua nhắm chặt cửa phòng, nghĩ vô pháp tiến vào Tân Lộ cùng Thu Sương, suy nghĩ cẩn thận cái gì.

“Vậy người không sợ bị cảm nhiễm sao?” Nàng bỗng nhiên hỏi.

Phục Đình cơ hồ sắc mặt trước sau vững vàng, thẳng đến nghe được lời này, khóe miệng mới có điểm độ cung, nhưng cơ hồ nhìn không ra tới.

Hấn nói: “Bắc địa không phải đầu một hồi có này chứng bệnh, chịu đựng quá đều sẽ không bị cảm nhiễm.”

Nguyên lai không phải đầu một hồi, hấn còn chịu đựng quá.

Tê Trì trông mắt nhẹ nhàng chậm chạp mà chuyển động, tâm nói khó trách hấn giống như thực hiểu biết bộ dáng.

Dùng bãi cơm, Tân Lộ cùng Thu Sương lại tặng nước ấm lại đây, cũng chỉ dám đưa đến ngoài cửa, thật cẩn thận mà gọi một tiếng “Đại Đô Hộ”.

Phục Đình mọi chuyện thân vì, lại đi ra cửa buồng nước ấm tiến vào.

Trời tối.

Tê Trì hoài thân mình, không bao lâu liền lại tái phát vậy.

Nàng tỉnh tay mặt, trước nằm đi trên giường.

Phục Đình ở nàng bên cạnh nằm xuống khi, nàng còn chưa ngủ.

Vậy là vậy, nhưng bị trước mắt bí ẩn nhiều, thật sự cũng khó miên.

Dưới thân lót mềm, nam nhân thân hình nằm tại bên người hơi hãm.

Nàng xiêm y chưa trừ, cùng y mà miên, bối dán hấn ngực, có thể cảm giác ra hấn hô hấp một trận một trận mà phát quá nàng đỉnh đầu sợi tóc, thối tới nàng trán thượng.

Chung quy, nàng vẫn là nhịn không được hỏi câu: “Khi nào mới xem như ‘qua đi’?”

Phục Đình thanh âm vang ở nàng đỉnh đầu: “Ngày mai.”

Hấn thanh âm có chút nghẹn thanh, không biết vì sao, nàng tổng cảm thấy này hai chữ từ hấn trong miệng nói ra như là thực gian nan giống nhau.

Lại sau lại, nàng vẫn là không chống lại, mơ mơ màng màng ngủ rồi.

Nguyên tưởng rằng Phục Đình sẽ so nàng trước ngủ, rồi cuộc hấn đều một đêm không ngủ.

Trong phòng vẫn luôn không đốt đèn, từ tối tăm đến đen nhánh, sau nửa đêm, ánh trăng mê mang nhập cửa sổ.

Tê Trì mơ hồ tỉnh một hồi, cảm giác trên eo thực trầm, tay sờ soạng một chút, sờ đến nam nhân cánh tay, cô nàng eo.

Nàng bát bát động, nhắm hai mắt, ngược lại đi xả chần.

Bên tai nghe được thấp thấp hỏi chuyện: “Lạnh không?”

“Ân.” Nàng ngủ đến hôn mê, thuận miệng ứng câu.

Lại cảm thấy trên eo cái tay kia cánh tay khấu đến càng khấn, ngay sau đó chần che đến trên người nàng, tính cả phía sau thân thể cũng dán lên tới.

Nàng cảm thấy thoải mái nhiều, hướng phía sau thân thể oa oa, ngủ say.

Nhưng cuối cùng, kia phó thân thể vẫn là lui rời đi đi.

Phục Đình ngồi dậy, sờ soạng nàng sau cổ, ấm áp, không lạnh.

Lại sờ nàng tứ chi, cũng không năng.

Đuổi hoa nhiệt mới bắt đầu tình hình lúc ấy chợt lãnh chợt nhiệt, hấn mới vừa nghe đến nàng nói lãnh, liền rồi cuộc ngủ không được.

Ánh trăng như nước đậm bạc, chiếu đến trước giường, xuyên không ra rĩ trưởng, trên giường trước hông lưng giống bị kín một

tàng sương mù, đầu ở Tê Trì ngủ trên mặt, ở trong mắt hấn, kia lông mi đều có chút không rõ ràng lên.

Hấn một bàn tay đáp ở Tê Trì trên người, một cái tay khác nắm chặt, liền khớp hàm cũng cắn chặt, ngồi ở trên giường hình như ngồi tù, càng như bàn thạch, hồi lâu cũng không nhúc nhích quá một chút.

Chỉ có hai tay, có khoảng cách mà thăm trên người nàng độ ấm, nàng hô hấp vững vàng.

Có khi sẽ hoài nghi chính mình sờ đến không đủ chuẩn, rất nhiều lần, thậm chí đều tưởng xuống giường đi kêu đại phu.

Lại tại hạ một lần sờ qua đi khi đánh mất ý niệm.

Lặp đi lặp lại, giống như dày vò.

※

Tê Trì sau nửa đêm ngủ thật sự thực, tỉnh lại khi thiên đã sáng.

Mãn phòng đều là ánh sáng, lôi cuốn một sợi lại mỏng lại kim ánh sáng mặt trời đầu trên giường trướng thượng.

Trong tai nghe được một trận thực nhẹ tiếng vang, nàng trở mình, thấy Phục Đình sớm đã nổi lên, người ngồi ở ghế, sườn đối với nàng, lửa lò nửa bên đầu vai, kia sau lưng trúng tên mới vừa thay tân cao thiệp.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 65 65

Liên tiếp mấy ngày, la Tiểu Nghĩa vội cái không ngừng, thẳng đến nhận được Phục Đình mệnh lệnh, mới có cơ hội lại đến Đô Hộ Phủ.

Khoái mã trì đến trước đại môn, hần nhảy xuống, trong khuỷu tay kẹp theo một con quyền trục, vội vàng đi hướng Phủ Môn, bước chân đột nhiên dừng lại.

Cửa còn đứng một người, hần vừa thấy liên đã mở miệng: “A Thiên! Người không sao chứ?”

Tào Ngọc Lâm đứng ở môn trụ bên, vẫn thường một thân hắc y, suýt nữa muốn không chú ý tới, liếc hần một cái, khẩu khí bình bình đạm đạm: “Ôn dịch ta lại không phải không trải qua quá, có thể có chuyện gì?”

La Tiểu Nghĩa một chút nghẹn lại dường như không có lời nói, cảm thấy chính mình có điểm vừa rồi kia nói đến dư thừa.

Đích xác, lúc trước đi theo Phục Đình tác chiến đều trải qua quá kia tràng ôn dịch, nàng có thể có chuyện gì đâu? Hỏi đến đảo có vẻ hần thượng vội vàng lấy lòng giống nhau.

Tào Ngọc Lâm lại cũng không nói cái gì nữa, chỉ nhìn thoáng qua nhắm chặt Phủ Môn: “Nghe nói Đô Hộ Phủ đóng vài ngày.”

La Tiểu Nghĩa cũng đi theo xem một cái, lúc này mới lại tìm về chính mình linh hoạt đầu lưỡi tới: “Tin tức của người một đưa đến, tam ca liền vội vàng trở về xem tẩu tẩu, nhưng ta hôm nay thu được tam ca mệnh lệnh, lưỡng trước đã là không ngại.”

Tào Ngọc Lâm hỏi: “Kia vì sao còn không khai phủ?”

La Tiểu Nghĩa cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể phỏng đoán: “Đúng rồi, tẩu tẩu có thai, tam ca nhất định là tưởng ổn thỏa chút, nhiều đóng mấy ngày.”

“Tẩu tẩu có thai?” Tào Ngọc Lâm khó được lộ ra điểm ngoài ý muốn biểu tình tới, thậm chí còn cười: “Thật thế tam ca cao hứng.”

“Cũng không phải là.....” La Tiểu Nghĩa nhìn nhìn nàng tươi cười, ngượng ngùng ngừng cười.

Tào Ngọc Lâm nhíu hạ mi: “Người nhìn cái gì, ta là thật thế tam ca cao hứng.”

La Tiểu Nghĩa lại bị ghen một chút, đã từng hấn còn hoài nghi quá Tào Ngọc Lâm có phải hay không nhớ thương quá hấn tam ca, bởi vì tổng cảm thấy nàng đối Phục Đình muốn so đối hấn càng thân cận, vừa rồi cười mỉa xác thật cũng có chút kia ý vị, khá vậy không phải có tâm, hướng chi hiện tại nàng nghĩ như thế nào, cùng hấn còn có cái gì quan hệ?

Hấn nguyên lành một câu: “Đó là đương nhiên, mọi người đều cao hứng.”

Tào Ngọc Lâm trên mặt lại nghiêm túc lên: “Tẩu tẩu đã có dự, vậy càng không thể có việc.”

“Đổi.....” La Tiểu Nghĩa lại có chút không lời nào để nói.

Hai người một tả một hữu cách Đô Hộ Phủ đại môn, liền như vậy đứng.

Cũng may ngay sau đó, đại môn bị người mở ra.

Tôi tớ ra tới, thỉnh bọn họ đi vào.

La Tiểu Nghĩa lúc này mới lại khoan khoái lên, cười cười nói: “Nhìn đi, liền nói không có việc gì.”

Tào Ngọc Lâm đã trước một bước vào cửa.

Hắn bắt đắc dĩ sờ một chút mặt, lại đem cánh tay hạ kẹp theo quyền trục nhắc tới, theo vào đi.

Tôi tớ ở phía trước dẫn đường, nhắm thẳng thư phòng đi đến.

Tào Ngọc Lâm đi được mau, đại khái là nghe xong cái kia tin tức duyên cớ.

La Tiểu Nghĩa cũng có tâm làm nàng đi trước, lạc hậu một mảng lớn, vừa vặn ở trên hành lang gặp được Lý Nghiên.

“Tiểu Nghĩa thúc,” Lý Nghiên gọi hắn nói: “Này trận cũng chưa gặp người tới dạy ta tập võ, chính là kia sự tình khó giải quyết?”

La Tiểu Nghĩa cười: “Tiểu tử ngươi, có thể biết được sự tình gì?”

Lý Nghiên hỉ mặc đồ trắng, tề bạch gấm quần áo ở hắn trên người, đem hắn niên thiếu mặt cũng sắn đến tuyết trắng, lại cứ biểu tình lão thành, nói chuyện khi đề thấp thanh âm: “Ta hỏi thăm một ít, liền chúng ta Quang Vương phủ đại phu đều nghe nói qua, kia chính

là lúc trước tàn sát bừa bãi bắc địa ôn dịch, như thế nào không biết? Huống chi này trong phủ còn đóng vài ngày.”

La Tiểu Nghĩa sách một tiếng, tiểu tử này, thật là không thể xem thường, còn biết hỏi thăm, bổn còn tính toán dọa một cái hấn, dứt khoát cũng đánh mất ý niệm: “Không có gì, có người dưỡng ở đâu, thiếu lo lắng.”

Lý Nghiên gật gật đầu, mấy ngày liền bế phủ, nói không lo lắng là giả, bắt quá hấn cô cô có thai, hấn liền không nhiều biểu lộ, chỉ có thể tại đây hỏi một hai câu. Hấn triều hành lang sau xem một cái: “Ta mới từ thư phòng lại đây, cô cô cùng dưỡng đang ở chờ Tiểu Nghĩa thúc đâu, ta liền không nói nhiều.”

La Tiểu Nghĩa lướt qua hấn đi phía trước đi, trong lòng còn ở nói thầm, này đó con em quý tộc đều quá ít tuổi già thành, nhìn ngoan ngoãn, vẫn là tinh.

Này một trì hoãn, đến thư phòng khi, đã nghe thấy Tào Ngọc Lâm ở bên trong nói chuyện: “Nghe nói tẩu tẩu có thai, lại là liên tiếp hung hiểm, thật sự khúc chiết.....”

Cửa lập Tân Lộ cùng Thu Sương, thư phòng trường kỷ thượng bày vài cái đệm mềm, Tê Trì dựa ngòai ở mặt trên, một bộ áo váy, vạt áo như mặt nước tự giường biên trút xuống.

Phục Đình liền đứng ở nàng đối diện, quân phục thẳng mà dựa vào bàn duyên, trong tay cầm phân tẩu, nhìn ra được tới là cố ý đằng ra địa phương làm Tào Ngọc Lâm cùng nàng nói chuyện, đôi mắt còn ngẫu nhiên hướng đối diện xem một cái.

La Tiểu Nghĩa một chân bước vào môn liền bắt đầu viên dung không khí, nói tiếp nói: “Còn hảo tẩu tẩu lại là gặp dữ hóa lành.”

Tê Trì cười nhìn hấn một cái, lại quay đầu lại đi nghe Tào Ngọc Lâm tiếp theo nói.

Phục Đình buông trong tay tấu, hỏi hấn: “Đồ vật mang đến?”

“Tam ca phân phó, tự nhiên mang đến.” La Tiểu Nghĩa vỗ vỗ cánh tay hạ quyền trực.

Hấn chỉ một chút bên cạnh nói: “Treo lên.”

Nơi đó là huyền bản đồ giá gỗ.

La Tiểu Nghĩa ở vội thời điểm, Tê Trì ở bên kia cười khế nói: “Ta đảo cảm thấy đứa nhỏ này là có phúc, thật là gặp dữ hóa lành, nhiều lần đều có thể bình yên vô sự, đây cũng là bản lĩnh.”

Nàng nói được nhẹ nhàng, còn mang theo cười, quanh mình dường như cũng nhiều một tầng nhẹ nhàng hơi thở.

Nói xong mắt vừa chuyển, liền thấy Phục Đình đã tới rồi trước mặt.

Hấn một bàn tay đáp ở giường biên, mắt thấy nàng.

Tào Ngọc Lâm xem hấn lại đây liền rất thức thời mà tránh ra.

Tê Trì hướng bên cạnh hấn nhích lại gần, nhẹ giọng hỏi: “Ta nói được nhưng đối?”

Hấn nhân nhượng nàng phạm lười, thoáng cúi xuống. Thân, đầu thiên hướng nàng bên này, cũng đi theo thấp thanh: “Cái gì?”

“Ta nói đùa nhỏ này lợi hại, người không cảm thấy?” Nàng nhướn mày, oán trách nói: “Nếu không nghe thấy liền tính.”

Phục Đình nhấp môi dưới, bên miệng có cười: “Nghe thấy được, người nói đúng.”

Nàng người này nhìn kiêu nhu, lại là thông thấu lạc quan, nếu đặt ở người khác trên người, chỉ sợ còn sẽ cảm thấy điềm xấu, nàng ngược lại chỉ xem trọng một mặt, cũng là không dễ.

Tê Trì lại nhướn mày, đã nhiều ngày vì ổn thỏa hấn vẫn luôn nhắm Phủ Môn, ở nàng trước mặt một tác cũng không rời, lời nói đều dường như thẳng thắn thành khẩn rất nhiều.

Hai người ghé vào một chỗ nói nhỏ này vài câu công phu, la Tiểu Nghĩa đã nhìn thấy, lại thấy Tào Ngọc Lâm đứng ở một bên, khụ một tiếng, cười nói: “Tam ca, hảo.”

Phục Đình đứng thẳng, xem qua đi.

La Tiểu Nghĩa mang đến quyền trục là bắc địa toàn cảnh bản đồ, hiện tại đã treo ở giá gỗ thượng, nửa người cao, một người lớn lên đại địa đồ.

Hấn triều Tê Trì xem một cái, ý bảo nàng đi xem, nhân tiện phân phó một câu: “Dịch gần điểm.”

La Tiểu Nghĩa đem giá gỗ di gần, liền hoành ở giường trước, một mặt khó hiểu hỏi câu: “Tam ca kêu ta mang theo bản đồ tới làm cái gì?”

Phục Đình không đáp, hỏi trước một câu: “Ta kêu người nhìn chằm chằm tin tức như thế nào?”

La Tiểu Nghĩa không dám trì hoãn, lập tức nói: “Toàn đã dò hỏi quá, các châu trạm kiểm soát đều quản được nghiêm, cũng may không khác tin tức tới, trước mắt chính là chúng ta màn đêm buông xuống nhìn thấy kia mấy châu lý xảy ra chuyện.”

Phục Đình lại xem Tào Ngọc Lâm: “Người nơi đó như thế nào nói?”

Tào Ngọc Lâm hỏi: “Tạm thời cũng không lại có địa phương khác trùng chiều.”

Hắn gật gật đầu, nhìn về phía Tê Trì.

Tê Trì ngời thẳng một ít, nhìn kia trương bản đồ: “Này đó địa phương?”

Hắn đi đến bản đồ trước, ngón tay ở ven vừa trượt, vòng cái đại khái phạm vi: “Sáu châu, tất cả tại biên cảnh.”

Tê Trì nhìn một lần, nói: “Nếu là ôn dịch, còn phải phải có hiệp trợ người đi mới được.”

Phục Đình nói: “Đem trong quân trải qua quá đều lấy ra tới phái đi là được, nhất yêu cầu cẩn thận vẫn là những cái đó tân hộ.”

Tê Trì minh bạch, hắn nói qua chịu đựng quá đều không cần lo lắng, mà nay năm bắc địa tân hộ, từ dân gian đến trong quân, đều nhiều ra rất nhiều.

Cũng khó trách Đột Quyết sẽ trò cũ trọng thi.

Lại nói tiếp, nàng cũng coi như được với là tân hộ chi nhất.

Nàng đứng lên, đi đến gần bên người đi, nhìn chăm chăm bản đồ: “Một đám tới, người nói trước này đó địa phương tình trạng.”

Phục Đình tay ở một chỗ một chút: “Âm Sơn châu, địa thế hẹp dài, cư dân phân tán, Âm Sơn đồ đốc phủ nơi xem như tập trung mà.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 66 66

Tiền thật tốt làm việc.

Số tiền lớn mời hạ, hơn trăm vị đại phu ít ngày nữa liền tự Trung Nguyên vào bắc địa, từ An Bắc Đô Hộ Phủ tự mình kiểm tra, xác nhận không có lầm, lại từ riêng chọn lựa ra tới lão binh nhóm hộ tổng đi biên cảnh.

Nhoáng lên hơn một tháng qua đi, biên cảnh sáu châu hừng hực khí thế mà bao vây tiểu trù ôn dịch, mà hết thấy này, ở Đô Hộ Phủ đều cảm thụ không đến.

Chỉ ở Thu Sương đưa đến tin tức, Tê Trì mới biết được đại khái tình hình ——

“Y xá đều kiến hảo, giải chín chọn hảo thủ đi chiếu ứng, mua chết khẩu, các phủ đô đốc đều tưởng Đại Đô Hộ an bài, còn kinh ngạc Đại Đô Hộ lần này sợ là đem toàn bộ gia sản đều quăng vào tới.”

“Gia chủ các nơi cửa hàng đều điều thượng được tài tới, cung đến không đoạn quá. Trước mắt chỉ nghe nói có một cái tuổi già thật sự không chịu đựng đi, còn lại liền không có tin tức xấu ra tới.”

“Đúng rồi, gia chủ cùng kia Cổ Diệp Thành hiệu buôn lập hiệp định gần đây cũng có tân thương gia gia nhập, được liệu giới đã ổn định, tuy không hàng, đảo cũng không hề trưởng.....”

Thu Sương tỉ mỉ bấm báo thời điểm, trên tay lại cũng ở vệt vàng.

Nàng trước người đứng Lý Nghiên, chính cầm thẳng ở vì hấn lượng thân.

Lượng xong rồi, cảm khái một câu: “Thế tử trường cao rất nhiều, nghĩ đến quần áo là đều phải một lần nữa làm.”

Tê Trì ngồi ở đối diện nhìn, nguyên bản đang nghĩ ngợi tới nàng bấm báo những cái đó sự, nghe được nơi này, liền nhìn nhiều hai mắt cháu trai.

Phát hiện hấn xác thật là trường cao không ít, cười cười nói: “Kia liền cầm quần áo đều một lần nữa làm.”

Lý Nghiên vội nói: “Cô cô vẫn là đừng tiêu pha, trước mắt đang lúc dùng tiền thời điểm.”

Hấn biết cô cô cái gì đều cho hấn đỉnh tốt, này một hồi xuống dưới không phải số lượng nhỏ, cũng biết nàng nguyệt trước mới vừa vì ôn dịch hoa đồng tiền lớn, hơn một tháng xuống dưới còn đứt quãng hướng trong không ngừng đầu tiên đầu.

Tê Trì trong tay bưng một chén nước canh, đó là riêng vì nàng làm toan canh, không biết vì sao, thân mình tháng nhiều, gần đây liền thích khấn.

Nàng thối một chút, nhấp một ngụm, nuốt xuống đi sau nói: “Làm đi, chút tiền ấy không coi là cái gì.”

Thu Sương sớm nhớ kỹ, toàn Quang Vương phủ ai không biết gia chủ đỉnh yêu thương thế tử, ăn mặc chi phí sao có thể bạc đãi. Nàng lượng hảo, xem một cái Tê Trì hơi đột bụng nhỏ: “Nô tỳ cảm

thấy còn nên làm một ít quần áo, đãi sau đó không lâu tiểu lang quân hoặc là tiểu nương tử ra tới cũng là muốn xuyên.”

Tê Trì mỉm cười xỏ nàng liếc mắt một cái: “Nào có nhanh như vậy.”

“Mau thật sự, gia chủ đều hiện hoài đâu, ngài nhìn, nhoáng lên thế tử đều trường cao nhiều như vậy.”

Nghe nàng lải nhải, Tê Trì dứt khoát nói: “Tùy ngươi.”

Thu Sương vô cùng cao hứng mà đi vội.

Gần đây nàng cùng Tân Lộ tổng ở đoán gia chủ là muốn sinh cái tiểu lang quân vẫn là tiểu nương tử, tại đây mọi người lo lắng ôn dịch đại sự thời điểm, chỉ có cái này là có thể kêu các nàng sinh ra điểm lạc thú sự tới.

Lý Nghiên không cần lại đứng trợ, hoạt động hai hạ nâng toan cánh tay, đi đến Tê Trì trước mặt tới: “Cô cô, đều nói này ôn dịch là người Đột Quyết truyền, bọn họ như thế nào còn có này bản lĩnh đâu?”

Tê Trì buông canh chén, nhéo khăn nhẹ nhàng lau lau môi: “Cái gì bản lĩnh, đơn giản tâm tàn nhẫn thôi.”

Lý Nghiên sửng sốt: “Cô cô vì sao nói như thế?”

Tê Trì nói: “Đột Quyết muốn truyền này ôn dịch, tất nhiên chính bọn họ giữa cũng có người được này ôn dịch. Bọn họ tướng quân trong phủ nữ nhân đều có thể sử dụng tới làm thám tử, đem người bệnh đẩy ra làm dẫn đầu đao có cái gì không được.”

Lý Nghiên nghe được lú lủi, “Bọn họ liền như thế cừu thị bắc địa sao?” Nói đến chỗ này hấn dường như nghĩ tới cái gì, lại chính mình sửa lại khẩu: “Không đúng, bọn họ là hướng về phía Trung Nguyên?”

“Không tồi, nói là cừu thị, chi bằng nói là mơ ước.” Tê Trì thở dài: “Lớn như vậy khối địa phương, vào đó là thẳng nhập Trung Nguyên đại đạo, này thiên hạ mười đạo mở mang tráng lệ núi sông, vô số phồn hoa giàu có và đông đúc, ai không mơ ước.”

Lý Nghiên đã là toàn minh bạch, lại cảm xúc càng sâu: “Bắc địa đó là quốc chi cái chấn, dựng tại đây trấn thủ nhiều năm, thánh nhân nhất định đối hấn thực tín nhiệm.”

Tê Trì không cảm cười.

Tín nhiệm sao? Nàng không cảm thấy, thật tín nhiệm liền không nàng giả cùng hấn việc này, thánh nhân có thể là không thể không tín nhiệm.

Thay đổi một người tới, có thể ở nghèo khổ suy nhược lâu ngày hoàn cảnh hạ chống bắc địa sừng sững nhiều năm?

Chỉ có Phục Đình.

Người khác sợ là không hấn kia phân cần răng chết căng sức chịu đựng, cũng không hấn kia thân thà gãy chứ không chịu cong ngạo cốt.

Nghĩ đến đây, không cảm nhiều xem một cái cháu trai.

Nàng không dự đoán được hấn cái đầu cao, liền tầm mắt cũng trống trải, thế nhưng cũng bắt đầu quan tâm những việc này.

Chính này đương khẩu, Tân Lộ tiểu tiến bước cửa phòng tới:
“Gia chủ, có ngài một phong thư.”

Lý Nghiên tri kỷ, sợ mệt cô cô, đi trước qua đi vài bước tiếp, lại đưa đến Tê Trì trong tay tới.

Tê Trì mở ra tới xem, trước nhìn nội dung, lại nhìn phong thư, trên mặt biểu tình tuy không có gì biến hóa, ánh mắt lại phai nhạt, đưa cho Tân Lộ nói: “Thieu.”

Một màn này có chút quen thuộc, Tân Lộ duỗi tay đi tiếp khi bỗng nhiên nhớ lên: “Hay là lại là.....”

E ngại Lý Nghiên ở đây, nàng kịp thời đình chỉ.

Tê Trì gạt đầu, lại là Thôi Minh Độ gửi tới.

Lần này nàng lấy có mang thai thân thể không tốt, một chút chiêu trăm tới cái đại phu tới chẩn bệnh, tự nhiên là bàn tay to pháp, nhà ai quý nữ cũng không đến mức như thế trận trượng.

Ngày ấy Phục Đình hỏi nàng, không sợ bị nói kiêu căng?

Thật đúng là nói trúng rồi.

Tiếng gió truyền ra, Ung Vương lại kìm nén không được, ở trong cung nhai lưỡi căn.

Thôi Minh Độ lúc này lại là tới thông báo nàng.

Nghe nói là ở hoàng gia tư bữa tiệc, Ung Vương sấn thánh nhân dạy dỗ tông tộc thân thích cần kiệm khi, lời nói có ẩn ý mà chỉ trích một phen nàng kiêu xa vô độ.

Lần này cùng lần trước bất đồng, Thôi Minh Độ nói thánh nhân nghe nói sau thế nhưng trước mặt mọi người quát lớn Ung Vương, lệnh Ung Vương chạm vào một đầu vẽ mặt hôi, chặt vật bất kham.

Tin cuối cùng, Thôi Minh Độ chúc mừng nàng vài câu, tự xưng từ dân tộc Mô-hơ phản hồi vôi vàng, vô pháp tự mình chúc mừng, thậm chí còn nói Phục Đình nhân nàng mang thai mà có như vậy trận trượng, có thể thấy được đối nàng sủng ái có thêm.

Lời nói chi gian lễ kính lại bốn phận, phảng phất phía trước ở nàng trước mặt nói ra cái loại này vượt qua chi ngôn chính là một người khác.

Tân Lộ ở Lý Nghiên không thể hiểu được trong ánh mắt đem lá thư kia nhóm lửa thiêu hủy.

Tê Trì tận mắt nhìn thấy trang giấy hóa thành tro tàn, dừng ở bên chân, bỗng nhiên sinh sản một loại cảm giác ——

Thôi Minh Độ lặp đi lặp lại nhiều lần mà đem này đó việc nhỏ nói cho nàng, liền dường như đứng ở nàng bên này dường như.

Nàng khó tránh khỏi nhớ tới hần trước kia kia phúc áy náy bộ dáng, thậm chí muốn đem nàng gánh vác thành trách nhiệm bộ dáng, trong mắt ánh mắt khế nhúc nhích, nhẹ nhàng dặt khai khoe môi.

Nghĩ thầm lúc trước một hồi từ hôn thôi, hần liền như thế cảm thấy thực xin lỗi nàng sao?

Bên ngoài bỗng nhiên có động tĩnh, như là rất nhiều người ở đi lại bận rộn.

Tân Lộ đi ra ngoài nhìn thoáng qua, trở về bẩm báo nói: “Đại Đô Hộ đã trở lại, còn hạ lệnh khai trong phủ cửa chính.”

Tê Trì ngẩn ra, hướng ra ngoài nhìn lại.

Đây là muốn đón khách không thành?

Ngay sau đó liền vào được hai cái tỳ nữ, chào hỏi nói: “Phụng Đại Đô Hộ lệnh, thỉnh phu nhân tắm gội thay quần áo, đi tiền viện gặp khách.”

※

Đô Hộ Phủ đại môn rộng mở, tôi tớ nhóm khoanh tay lập với hai sườn.

Liên tiếp khoái mã đã đến, vết bánh xe lộ cộc, ở trước cửa phủ thứ tự dừng lại.

Tiền viện bận rộn, Tê Trì đến lúc đó, ở trong sảnh thấy đứng Phục Đình.

Hắn trên người ăn mặc kia kiện nàng cho hắn làm quân phục, đai lưng khấn thu, giày bó lưu loét, tay vịn ở sau thắt lưng đao thương, nâng mặt xem ra khi, hai mắt lạnh lạnh nếu tinh.

Tê Trì đi đến hắn trước mặt, hướng ngoài cửa nhìn thoáng qua: “Tới cái gì khách?”

“Biên cảnh sáu châu đô đốc,” Phục Đình nói: “Ta sớm đã hạ lệnh gọi bọn họ tới thấy, hôm nay đều tới rồi.”

Nguyên bản tưởng trực tiếp nhập trong quân thấy, liền không đề, nhưng bọn hắn mang theo gia quyến, vẫn là nhập phủ tới gặp.

Tê Trì gật đầu, nghĩ Thu Sương sở báo tin tức, xem ra ôn dịch sự xử trí mà còn tính thuận lợi, bằng không bọn họ tới này một chuyến khả năng liền sẽ kéo dài.

Phục Đình nhân cơ hội đánh giá nàng một chút, nàng tóc mai thượng châu ngọc điểm diêu, lược điểm mi môi, thay vàng nhạt mặt ngực áo váy, hai tay gian kéo tuyết trắng tể lụa dải lụa choàng, tựa như lưu vân.

Rốt cuộc có mang, này bộ tịch đối nàng mà nói khả năng có chút lẫn lộn, vốn muốn hỏi một câu hay không cảm thấy mệt, nàng kia trương điểm sức quá mặt mày bỗng nhiên nhìn lại đây, không nghiêng không lệch, dừng ở hấn trên người.

“Có chuyện nói đến rất kỳ quái, người muốn nghe hay không vừa nghe?”

Phục Đình vì thế đem lời nói nuốt trở vào: “Chuyện gì?”

Tê Trì sáng mắt nhẹ chuyển: “Nghe nói lần này chiêu đại phu sự, Ung Vương ở thánh nhân trước mặt nhai ta lưỡi căn, thánh nhân từ trước đến nay sùng tín hấn, lúc này thế nhưng trách móc nặng nề hấn, người nói vì sao?”

Phục Đình trường thân thẳng mà đứng ở nàng trước mặt, nhìn nàng: “Bởi vì sớm có tấu chương trình báo trong cung nói rõ ôn dịch việc.”

Nàng nói nhỏ một câu: “Quả nhiên.”

Thánh nhân sao có thể thế nàng nói chuyện, bất quá là bởi vì biết tình hình thực tế thôi.

Vừa rồi nhớ tới khi, liền đoán có phải hay không hấn làm cái gì, thật đúng là.

“Lấy Ung Vương tiểu bụng, nói không chừng về sau phải nhớ đến người trên đầu tới.” Nàng cố ý nói, trong lòng tiếp một câu: Bất quá cũng may hấn là cái xuẩn.

Phục Đình cũng không để ý, hấn đã sớm viết sổ con đệ trình trong cung, là vì báo cáo tình hình, rốt cuộc tùy thời khả năng sẽ có xuất binh việc, lại cũng thật là muốn đề phòng bực này miệng lưỡi lời đồn đãi.

Mặc dù nàng nói câu kia “Vậy nói tốt”, đã vì bắc địa làm này đó, hấn liền sẽ không dung tiểu nhân sau lưng chửi bới nàng nữa câu.

Thánh nhân chính là lại sủng tín Ung Vương, cũng nên biết Đột Quyết là quốc gia đại sự, tổng không đến mức tới truy cứu này đó lông gà vỏ tỏi việc nhỏ.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 67 67

“Trúng!” Thấy mũi tên nhập hồ, Lưu thị cái thứ nhất vỗ tay cười nói: “Liền nói này đối phu nhân tới nói là chuyện dễ một cộc!”

Kỳ thật cũng là nhẹ nhàng thở ra, ai không nghĩ lấy lòng Đại Đô Hộ phu nhân, nếu là lại đầu không trúng, nàng cần phải lấy có là có thai không tiện, như vậy bóc qua.

Nhưng dù sao cũng là tôn thất quý nữ, loại này con em quý tộc đánh tiểu liền sẽ ngoạn ý nhi, quả nhiên vẫn là chơi đến tốt.

U lẳng đô đốc phu nhân cũng hào sảng mà đi theo cười rộ lên: “Phu nhân nguyên lai là cất giấu, nhất định là vì cho chúng ta lưu mặt mũi.”

Trong lúc nhất thời chư vị đô đốc phu nhân đều ngăn không được tán thưởng, lời hay không ngừng.

Dù sao cũng là bắc địa nhất tôn vinh nữ nhân, chính là đầu không trúng cũng muốn giống Lưu thị như vậy nói tấn lời hay, hướng chi trước mắt còn đầu trúng, thật tốt thân cận cơ hội.

Tê Trì trên mặt mang cười, mắt ngắm ngắm kia chỗ tới, cố ý nói: “Lường trước vẫn là đứng đầu hảo, kia liền lại đầu một đầu đi.”

Mọi người đều tán thưởng.

Tê Trì sau này lui, lại trạm đến kia bình phong bên, cố ý trước nâng một chút cánh tay, mọi người tầm mắt liền bị hấp dẫn qua đi, không tự giác đã bị này vừa nhắc làm cho đều nhìn về phía kia miệng bình.

Tiếp theo nháy mắt, nàng cánh tay lại bị cầm, nam nhân thân hình kịp thời gần sát, khinh khinh xảo xảo mà lại là một đầu.

Lưu tâm miệng bình chư vị phu nhân sôi nổi vỗ tay cười vui.

Tự nhiên lại là trúng.

“Không hổ là Đại Đô Hộ phu nhân!”

“Về sau cũng không dám ở phu nhân trước mặt múa rìu qua mắt thợ.”

Ngay sau đó lại là một chút, vũ tiễn rơi vào miệng bình, lại là một tiếng thanh thúy “Đinh”.

Các phu nhân lại lần nữa một trận tán thưởng.

“Liền trung tam hạ, phu nhân thật là quá lợi hại!”

Khen tặng thanh hết đợt này đến đợt khác.

Tê Trì chuyển biến tốt liền thu, lại đi xuống, sợ là liền phải bị các nàng khen trời cao.

Nàng triều Tân Lộ đệ cái ánh mắt, người sau lập tức hiểu ý: “Thời điểm không còn sớm, chư vị phu nhân cũng nên tạm nghỉ ngơi, thật sự chơi lâu rồi.”

“Là là là, một nhóc Đại Đô Hộ phu nhân, chúng ta nên cáo từ.”

Liên thanh tự trách áy náy, chư vị phu nhân tự biết thất lễ, kính cẩn mà hành lễ.

Tê Trì đã xoay người, triều bình phong sau kia chỗ tối đi đến.

“Di?” Phía sau có người ra tiếng.

Nàng lo lắng bị nhìn ra cái gì, bước chân lập tức nhanh, không vài bước, thủ đoạn bị bắt lấy, nàng ở ngọn đèn dầu chỗ tối bị nam nhân cánh tay một ôm, nhanh chóng đi ra ngoài môn đi.

Một đường xuyên qua hành lang gấp khúc, nửa bước chưa từng tạm dừng, thẳng đến một chút đẩy ra thư phòng môn đi vào, hai phó thân hình vẫn dán ở bên nhau.

Tê Trì lưng dựa ở trên cửa, bởi vì đi mau, hô hấp đã nóng nảy lên.

Đại Đô Hộ cùng Đại Đô Hộ phu nhân thế nhưng làm tặc đường như, nghĩ đến cũng buồn cười: “Lén lút, giống làm chuyện xấu giống nhau.”

Phục Đình gắt gao ôm nàng, cũng muốn cười, như bây giờ, đảo càn như là lén lút.

Thư phòng chỉ điểm một chiếc đèn, tranh tối tranh sáng, hấn rử mắt, tại đây đen tối ngọn đèn dầu nhìn nàng phập phồng ngực, ôm lấy tay nàng chột vùng, đầu thấp đi xuống, hô hấp phun ở nàng bên cổ: “Ân, thì tính sao?”

Bên ngoài mơ hồ truyền đến nói chuyện thanh ——

“Đại Đô Hộ đây là hạ quyết tâm.”

Tiếp theo là la Tiểu Nghĩ thanh âm: “Đó là tự nhiên, tam ca còn sẽ cùng Đột Quyết khách khí không thành.”

Vài vị đồ đốc đại khái là chuẩn bị ra phủ, nói chuyện thanh xa dần.

“Người hạ cái gì quyết tâm?” Tê Trì thở phì phò hỏi, nam nhân thân hình đề ở nàng trước người.

Phục Đình đang ở thân nàng cổ, môi chuyển qua nàng bên tai: “Không cần phải xen vào.”

Trên cổ tê rần, là hấn thân đến tàn nhẫn.

Nàng tâm mau nhảy, tay không tự giác mà bắt được hấn đai lưng, ngón tay ở bên kia duyên câu lấy vuốt ve nửa vòng.

Hấn mới vừa tắm gội quá, đai lưng hệ không khẩn, câu hai hạ, nửa tòng nửa tán.

Phục Đình hàm chứa nàng vành tai, dừng lại, tay đề lại đai lưng, thối lui, hai mắt đen như mực mà nhìn nàng.

Tê Trì vẫn thở dốc, cũng nhìn hấn, ngọn đèn dầu mặt mang ửng hồng.

Phục Đình âm thầm cắn hạ má, bị nàng ánh mắt câu, lại cúi đầu thân nàng, tay xoa nàng ngực.

Tê Trì mềm ở hấn trước người, bị hấn tay ôm vô cùng, hơi thở dồn dập, mau đứng không yên giống nhau.

Hấn hình như có sở giác, cánh tay vừa thu lại, ôm nàng sau này lui, thẳng đến cẳng chân thượng bị thật mạnh một đề, dừng lại, đã ở

giường bên cạnh.

Bên ngoài Tân Lộ ở báo: “Gia chủ, các vị đô đốc đã huề phu nhân rồi đi.”

Nàng xách xách thần, trở về câu: “Đã biết.”

Ngay sau đó môi đã bị ngăn chặn.

Phục Đình đã nghe thấy Tân Lộ rời đi.

Ở môi lười tê đại thời điểm, Tê Trì rút cuộc tìm được khe hở, nhẹ nhàng đẩy hấn một chút: “Ta chân có chút toan.....”

Phục Đình dừng lại.

Này đây, dường như kêu hấn thanh tỉnh lại đây, hấn nhìn mắt trong lòng ngực người, cuối cùng là nhin xuống không tiếp tục, tay cầm nàng cánh tay, ấn nàng ngồi xuống: “Ngồi, đứng ở hiện tại.”

Tê Trì ngồi ở chỗ kia, hơi hơi thở dốc, đôi mắt còn nhìn hấn.

Phục Đình ngồi xổm xuống, vén lên nàng làn váy, khuất ngón cái ở nàng căng chân thượng tả hữu các ấn vài cái, trong miệng nói: “Trong quân biện pháp.”

Tê Trì “Ân” một tiếng, chỉ này vài cái, liền cảm thấy thoải mái nhiều, ánh mắt chuyển đi xem đỉnh đầu hấn, hấn tóc thúc đến lưu loát, dính chút tấm gội sau hơi nước.

Nàng vươn căn ngón tay, treo ở hấn vành tai biên, đầu ngón tay vỗ một chút hấn hắc ngạnh đầu tóc, cúi người qua đi, nhẹ nhàng hỏi: “Người ở nhãn sao?”

Hắn thân đến tuy tàn nhẫn, nhưng so với trước kia vẫn là khác chế nhiều, nàng sớm đã nhìn ra.

Phục Đình liếm hạ nha, tâm nói này không rõ ràng?

Hắn ngẩng đầu, mắt nhìn chăm chăm nàng, quét mắt nàng bụng nhỏ: “Sợ bị thương người cùng hài tử.”

Trong tầm mắt, Tô Trì mặt một chút hồng lên, ánh mắt hơi hơi chớp động, thanh nhẹ nhàng: “Đại phu nói qua, đầu ba tháng cùng sau hai tháng không được, mặt khác thời điểm chỉ cần nhẹ một ít.....”

Trên mặt nàng đỏ tươi ướt át, thậm chí cảm thấy Phục Đình xem ánh mắt của nàng đều trầm một ít, ánh mắt chuyển khai, lại quét trở về, ý tứ không cần nói cũng biết.

Chính là nói hiện tại có thể.

Tuy là phu thê chuyện riêng tư, cũng là có chút không biết xấu hổ, nàng chậm rãi đứng lên, tự hắn bên người tránh ra hai bước: “Ta chỉ là nghe đại phu nói.”

Tay bị bắt được, Phục Đình đứng lên, chân vượt một bước, ngồi ở trên giường, đem nàng kéo về đi, một phen thanh âm trầm thấp: “Người cũng là chịu đựng.”

Nàng ánh mắt nhẹ động, khóe mắt hơi chọn, nỉ non phủ nhận: “Không có.”

Phục Đình kéo nàng tay ấn đến nàng sau thắt lưng, đem nàng hướng trước mặt đưa, đoan trang nàng mặt, dường như đang xem nàng có hay không nói dối.

Tê Trì đích xác nói dối.

Trước mắt, Phục Đình đã một tay buông ra đai lưng, nhìn chăm chăm nàng, nói nhỏ một câu: Ngồi trên tới.

Nàng trong tai oanh một tiếng, một chút cả người đều nhiệt.

.....

Ngọn đèn dầu lay động bóng người.

Tê Trì xiêm y nửa cởi, đỡ vai hấn, ngồi ở hấn trên người.

Phục Đình đôi tay nâng nàng eo, cơ hồ không làm nàng dùng nửa điểm lực, thói quen hấn mưa rền gió dữ dường như hoan ái, như vậy ôn hòa ra vào, vẫn là lần đầu.

Rồi lại là một khác phiên khôn kể cảm thụ, nàng nhẹ nhàng cắn môi, buông ra, lại cắn.

Cuối cùng nằm ở hấn bên cổ, mặc hấn ta cần ta cứ lấy.

Phục Đình tay vịn nàng, di chuyển chậm, hô hấp trầm trọng.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 68 68

Tào Ngọc Lâm lại đến Đô Hộ Phủ khi, đã là Phục Đình đi rồi hơn hai tháng sự.

Đô Hộ Phủ viên trung đình hóng gió bát giác mái cong, phong quá không tiếng động.

Tê Trì lúc này liền ở trong đình ngồi, trong tay cầm phân công sở công văn đang xem.

Bỗng nhiên nghe thấy Tân Lộ báo một tiếng, nàng ngẩng đầu, liền thấy Tào Ngọc Lâm thành linh mà xuất hiện.

Nàng đem công văn buông, cười nói: “Ngươi là cố ý? Tiểu Nghĩa tùy quân đi biên cảnh, ngươi mới đến.”

Tào Ngọc Lâm hôm nay nhưng thật ra không bình thường hắc y, trứ thân thanh bố y thường, chỉ có gương mặt kia như nhau bình thường nghiêm túc, đi vào trong đình, đứng ở nàng trước mặt tới, có nề nếp nói: “Ta là phụng tam ca mệnh lệnh tới, tam ca kêu ta ở hắc đi rồi nhiều canh giữ ở tẩu tẩu trước mặt.”

Tê Trì ánh mắt nhẹ động, không nghĩ tới Phục Đình an bài đến như thế tinh tế, hắc lúc đi lại là nửa cái tự cũng chưa nói, không cảm lại cười nói: “Vậy ngươi còn đến bây giờ mới đến?”

Tào Ngọc Lâm ngăm đen trên mặt luôn luôn không có gì biểu tình: “Tẩu tẩu chớ có đậu ta, ta lâu như vậy không có tới chỉ là đi khắp nơi tìm hiểu.”

Tê Trì liền theo lời không đùa nàng, đậu nàng cũng không có biểu tình.

Đang muốn nói khác, Lý Nghiên đã đi tới.

“Cô cô, đều đã bị hảo, có thể xuất phát.”

Nàng lên tiếng, đứng dậy.

Tào Ngọc Lâm duỗi tay đỡ nàng một phen: “Tẩu tẩu muốn đi làm cái gì?”

Tê Trì chỉ một chút trước mặt công văn: “Công sở tặng công văn tới, báo dân sinh thượng sự, trước mắt Đô Hộ Phủ chỉ có ta ở, đành phải ta đã tới hỏi.”

Tào Ngọc Lâm hiểu rõ: “Tam ca không ở, giao cho tẩu tẩu cũng là giống nhau.”

Tê Trì cười cười, nàng vốn cũng không có nhúng tay này đó công sở sự vụ tâm, nhưng tới báo quan viên nói Đại Đô Hộ đi phía trước công đạo quá một câu, có quan hệ dân sinh sự nhưng thỉnh phu nhân hỏi đến, nhân biết phu nhân cũng là vì bắc địa tốt.

Vốn cũng không là cái gì đại sự, công sở là được phân phó, cũng không thể làm nàng nhiều làm lụng vất vả, mọi việc tới báo một tiếng liền hảo. Nhưng nghe lời này, nàng nhiều ít vẫn là thượng tâm, hôm nay rồi rảnh, liền tính toán tự mình đi công sở nhìn xem.

Rốt cuộc nàng thật là muốn cho bắc địa hảo lên.

Có Tào Ngọc Lâm ở, Tê Trì liền không tính toán mang Tân Lộ Thu Sương, các nàng gần đây lại vội vàng cho nàng trong bụng hài tử làm xiêm y, đang ở cao hứng.

Tân Lộ lĩnh mệnh thối lui khi, Lý Nghiên bước nhanh đón đi lên, khó khăn lắm đứng ở đình trước.

“Ta bồi cô cô đi thôi, hiện giờ dưỡng không ở, trong phủ theo ta một cái nam đinh, vừa vặn hôm nay cũng không việc học, nếu không ta không yên tâm.”

Tào Ngọc Lâm ban đầu chỉ biết hấn là Quang Vương phủ thế tử, chỉ cảm thấy là cái ngoan ngoãn thiếu niên, không nghĩ tới hấn đối chính mình cô cô lại là như thế biết lãnh biết nhiệt, xem một cái Tê Trì: “Tẩu tẩu hảo phúc khí.”

Tê Trì nhìn nhìn cháu trai, thật là cảm thấy hấn có chút nam tử hán bộ dáng, đã đem chính mình đương này Đô Hộ Phủ nam đinh đối đãi, gật gật đầu: “Vậy người liền đi theo đi.”

Tào Ngọc Lâm hư đỡ ở nàng bên trái, Lý Nghiên đỡ nàng phía bên phải, dường như nhiều thận trọng dường như.

Tê Trì ăn mặc mặt ngực áo váy, hạ váy rộng thùng thình mà che lấp bụng, có thai tới nay thân cũng vẫn chưa thêm phong nửa phần, chợt liếc mắt một cái khả năng còn nhìn không ra có thai, lại bị bọn họ như thế tiểu tâm mà nâng, bất đắc dĩ mà cười một tiếng: “Không cần như vậy thật cẩn thận.”

Nhưng hai người hoàn toàn không nghe, nàng đành phải theo bọn họ đi.

Khi nói chuyện, một đường ra Phủ Môn.

Các hộ vệ thủ xe ngựa ngừng ở Phủ Môn khẩu.

Một thân áo gấm Lý Nghiên kim quan vấn tóc, đem Tê Trì đỡ đến xe bên, mới buông tay, đi từ hộ vệ trong tay dắt chính mình mã, tính toán vượt mã hộ xe.

Đây là học hấn dựng bộ dáng.

Chính dẫm đặng thời điểm, Tê Trì cũng dẫn theo vật áo chuẩn bị đặng xe.

Chợt nghe một tiếng mã tê, như bị lưỡi dao sắc bén đâm trúng sắc nhọn hí vang, nàng quay đầu nhìn lại, Lý Nghiên chợt từ trên lưng ngựa nhảy xuống tới.

Trước mắt thân hình chợt lóe, Tào Ngọc Lâm nhanh chóng qua đi, lôi kéo Lý Nghiên chính là một xả, trong miệng la lớn: “Hộ vệ!”

Này hết thấy phát sinh đến quá nhanh, Tào Ngọc Lâm kia hoàn toàn chính là sinh sôi xả túm động tác.

Lý Nghiên mới từ lập tức nhảy xuống, đã bị nàng nhanh chóng mà ấn ở trên mặt đất, kia mã không biết làm sao vậy, giống như điên rồi giống nhau cuồng tê không ngừng, không ngừng nhảy lên cất vó, lại đá chân sau.

Mắt thấy liền phải dẫm đến người, Tê Trì cách gần nhất, nhón chân, tay duỗi ra, kéo lấy dây cương.

Này một động tác cũng có chút mệt, nàng một tay kia đỡ lấy sau eo.

Tả hữu hộ vệ sớm đã xông lên tiến đến, phòng hộ nàng, một bộ phận người nắm binh khí hoàn hộ đề phòng, một khác bộ phận giúp đỡ giữ chặt mã.

Tê Trì gắt gao lôi kéo dây cương, trong miệng vội vàng nói: “Bảo hộ thể tử!”

Lại có hộ vệ vội vàng đi phết đất thượng Lý Nghiên, Tào Ngọc Lâm đã đứng dậy, kẹp theo Lý Nghiên hướng Phủ Môn khấu lui.

Tê Trì lúc này mới tung dây cương, bị các hộ vệ vây quanh lui trở lại trong phủ, từ xe ngựa đến Phủ Môn bất quá là một đoạn bậc thang khoảng cách, nàng đi được cấp, một tay đỡ bụng nhỏ, cách cao lớn Phủ Môn nhìn ra đi, lấp bắp kinh hãi.

Lý Nghiên kia con ngựa bị hai gã hộ vệ ấn, quỳ sát đất hí vang, mông ngựa thượng thành linh trúng một mũi tên, huyết tích tới rồi trên mặt đất.

Ở Tào Ngọc Lâm vừa rồi ấn Lý Nghiên nằm sấp quá địa phương, còn cầm một mũi tên.

Vừa rồi kia trong nháy mắt, là bởi vì nàng thấy mông ngựa thượng kia chi mũi tên mới kịp thời đem Lý Nghiên kéo xuống dưới, mới miễn với hắn bị sau một mũi tên bắn trúng, mà mã bị thương, nổi cơn điên giống nhau, rất có thể liền phải đâm dả thương người, ít nhiều bị Tê Trì kéo lại.

Không biết là từ chỗ nào phóng tới tên bắn lên, Tê Trì nắm chặt xuống tay tâm, ở Phủ Môn ngoại nhìn quét một vòng, Đô Hộ Phủ tả hữu xưa nay phòng vệ nghiêm mật, trước cửa đường cái cũng

không có khả năng có người không liên quan tùy ý lui tới, căn bản chưa thấy được có người khác bóng dáng.

Nàng ức chế kịch liệt tim đập, phân phó một câu: “Đi tra, thông báo quan phủ lục soát thành tra.”

Các hộ vệ lập tức phân công nhau mà đi.

Nàng nhắc lên Lý Nghiên, lại gọi Tào Ngọc Lâm: “Đi về trước lại nói.”

Phủ Môn sâu thẳm, cao giai uy nghiêm, là thiên nhiên phòng hộ, trước cửa lại cách thật mạnh hộ vệ.

Lang lãng ban ngày, này vừa ra đột ngột mà nhanh chóng, rồi lại dường như lại vô động tĩnh.

Tào Ngọc Lâm không đi vội vã, đôi mắt qua lại quét tả hữu, xác định lại vô tên bắn lén bắn ra, đẩy ra hộ vệ đi ra ngoài, thực mau trở về tới, trong tay cầm kia chi mũi tên.

Bỗng nhiên ra như vậy biến cố, là tuyệt đối không thể lại ra phủ.

Mấy người trầm mặc không nói mà phản hồi trong phủ, một đường đều đi được thực mau.

Lý Nghiên gắt gao đỡ Tê Trì cánh tay, lúc này vẫn biết cố kỵ nàng có thai.

Tiền phòng, Tê Trì liền giữ chặt hấn hỏi: “A Nghiên, ngươi nhưng có việc?”

Lý Nghiên lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, lại hỏi hỏi nàng một câu: “Cô cô không có việc gì đi?”

“Ta không có việc gì.” Tê Trì đôi mắt đã nhìn về phía Tào Ngọc Lâm.

Không đợi nàng đặt câu hỏi, Tào Ngọc Lâm liền nói: “Tẩu tẩu yên tâm, ta cũng không có việc gì.”

Tân Lộ cùng Thu Sương nghe tiếng mà đến, còn cảm thấy kỳ quái: “Gia chủ vì sao quay trở về?”

Vừa mới dứt lời, lại thấy thế tử trên mặt dơ bẩn, xiêm y cũng dính tro bụi, tái kiến mặt sau đi theo Tào Ngọc Lâm trong tay còn cầm một mũi tên, tức khắc đều cảm kích hình không đúng rồi.

Cũng là ở bắc địa nơi này cấp rèn luyện ra tới, thấy không đối liền biết là xảy ra chuyện.

Tê Trì tay vịn giường biên, chậm rãi ngồi xuống, mới tính định rồi chút thần, phân phó một câu: “Chớ có hỏi nhiều, trước nấu hồ trà nóng tới.”

Tân Lộ hành lễ, vội đi nấu trà nóng canh, Thu Sương đi lấy ướt khăn tới cấp bọn họ sát tay tịnh mặt.

Có trong chốc lát, trong phòng ai cũng không ai nói chuyện, hoặc đứng hoặc ngồi, toàn còn hăm trước đây trước kia vừa ra trung.

Cho đến trà mùi hương truyền ra, Tào Ngọc Lâm nhìn mắt Tê Trì, thấy nàng trừ bỏ sắc mặt hơi bạch, biểu tình bình tĩnh, khen ngược tựa cùng chính mình loại này quân nhân giống nhau trải qua quá đường như.

Bất quá liền Cổ Diệp Thành như vậy hung hiểm tình hình đều vượt qua, cũng thật là trải qua qua.

Tê Trì đã thấy được nàng trong tay mũi tên, chỉ liếc mắt một cái liền nhú mày: “Đây là Đột Quyết mũi tên.”

Tào Ngọc Lâm có chút ngoài ý muốn: “Tẩu tẩu thế nhưng nhận được Đột Quyết mũi tên?”

Tê Trì nhìn kia mũi tên, nhú mày càng khẩn, gật gật đầu: “Gặp qua.”

Nàng đương nhiên nhận được, lúc trước ở Phục Đình sau lưng gặp qua, cái loại này mang theo đảo câu mũi tên, chỉ có âm ngoan người Đột Quyết mới có thể dùng.

Tân Lộ nhân cơ hội đã qua phía trước hỏi thăm quá, sau khi trở về cùng Thu Sương thì thăm vài câu, vừa lúc nghe thế một phen lời nói, đều thực kinh hãi, nhưng gia chủ cùng thế tử đều còn trấn định, chỉ có thể làm bộ không có việc gì.

“Kỳ quái.....” Tào Ngọc Lâm nhéo kia chi mũi tên lại xem một cái, mới xụ mặt lên tiếng: “Bởi vì tam ca yếu lĩnh quân đi biên cảnh, ta này trận vẫn luôn tìm hiểu tin tức, vẫn chưa phát hiện có người Đột Quyết lẫn vào, như thế nào có người Đột Quyết thả ra tên bắn lên?”

Hiện giờ mặc kệ là bởi vì ôn dịch vẫn là bởi vì chuẩn bị chiến tranh, các châu phủ trạm kiểm soát đều cực kỳ nghiêm khắc, cửa thành đều không thể nào khai, như thế nào sẽ có cơ hội làm người Đột Quyết trà trộn vào tới?

Làm thủ phủ, Hãn Hải phủ trạm kiểm soát càng là nghiêm mật vạn phần.

Tê Trì nhẹ giọng nói: “Đích xác kỳ quái, không nói đến người Đột Quyết khó có thể lẫn vào, chính là thật lẫn vào, cũng nên hướng về phía ta tới, vì sao sẽ hướng về phía A Nghiên?”

Lý Nghiên lại là thật đánh thật bị kinh, ở bên không rên một tiếng, nguyên bản mặt liền bạch, lúc này mới có chút quay lại.

Một hồi lâu, hắn mới nói: “Vạn nhất chính là hướng về phía cô cô, kia nhưng như thế nào cho phải?”

Tào Ngọc Lâm gật đầu: “Thế tử nói đúng, chỉ vì thế tử ở trên ngựa tương đối thấy được, từ Đô Hộ Phủ ra tới, tự nhiên là hướng về phía tàu tàu tới.”

Tê Trì suy tư, vẫn là cảm thấy không đúng, nàng lúc trước đưa Phục Đình khi cũng ra phủ, lại chưa gặp được hành thích.

Cần phải nói hướng về phía Lý Nghiên, tựa hồ cũng nói không thông, Đột Quyết muốn thứ Quang Vương phủ thế tử có tác dụng gì?

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 69 69

Bắc địa khí hậu hay thay đổi thả phức tạp, tại đây mở mang mà xa xôi bắc cương, cơ hồ khó có thể cảm nhận được xuân hạ.

Mùa xuân mấy phen lồi, mùa hạ mấy trận mưa.

Vũ là vui sướng đau triệt, một viên một viên thẳng tắp tắp xuống đất để cái loại này, thậm chí có thể bắn ra hố tới, cũng bắn ra ưốt nóng nặng nề, nhưng chỉ biết liên tục mấy ngày.

Lúc sau, phong chợt khởi, liền nhập thu, tùy theo tiến vào dài dòng thu đông.

Mà càng đi biên cảnh đi, thời tiết liền càng phức tạp, có đôi khi đó là một ngày cảm thụ bốn mùa cũng có khả năng.

Thời gian liền tại đây quay cuồng không chừng khí hậu giữa dòng thế qua đi ——

Thẳng tắp trên quan đạo, ngựa xe lộc cộc mà qua.

Đến từ biên cảnh sáu vị đô đốc phu nhân kết bạn đồng hành, lại đi Hãn Hải phủ trung báis yết một chuyến.

Này một chuyến thập phần xảo diệu, phẳng phát không hề biên cảnh hai quân đánh với giương cung bạt kiếm, chỉ là một đám bắc địa phu nhân ước hẹn du lịch, liền đường như này bắc địa cũng nhất phái gió êm sóng lặng.

Trước mắt, đã ở phản hồi trên đường.

Đi khi sáu chiếc xe ngựa, phản hồi vẫn là sáu chiếc, chỉ là không người nào biết, trong đó một chiếc, nhiều ra vài cá nhân.

Chính giữa trong xe ngựa, Lý Nghiên còn không có hoàn hồn.

Trước một ngày, mới vừa nghe nói sáu vị đô đốc phu nhân lần thứ hai nhập Đô Hộ Phủ tới bái kiến Đại Đô Hộ phu nhân, còn nghĩ hắn cô cô sẽ rất bận, nào biết tới rồi nửa đêm, hắn đã bị Tân Lộ kêu lên, bước lên này chiếc xe.

Trước đó hoàn toàn không có nửa điểm tiếng gió cho hắn.

Thành gác đêm nửa khai thành cho đi, đến đây khi, sớm đã không biết đi ra rất xa.

Xe ngựa thực trống trải, hắn bên cạnh ngồi Tê Trì, đối diện ngồi Tào Ngọc Lâm, Tân Lộ liền ở dựa môn địa phương.

Thu Sương không có tới, nghe nói là bị hắn cô cô lưu lại chăm sóc hiệu buồn.

“Yên tâm, đây đều là an bài tốt.” Tê Trì đã sớm lưu tâm đến hắn thần sắc, ôn ôn hòa hòa mà nói một câu.

Lý Nghiên gật đầu: “Ân.”

Hắn trong lòng hiểu rõ, ngày ấy bị ám sát sự còn rõ ràng trước mắt, cô cô mang lên hắn, khẳng định là vì hắn an toàn suy nghĩ.

Hắn lại nhìn xem đối diện Tào Ngọc Lâm, trừ bỏ lần trước bị nàng cứu, đây là lần thứ hai ly nàng như vậy gần.

Bỗng nhiên nhớ tới đến nay còn không có hướng nàng nói quá tạ, hấn lập tức ngồi thẳng, hướng nàng đoan chính mà thấy cái lễ: “Ngày ấy đa tạ nữ tướng quân cứu giúp đại ân.”

Tào Ngọc Lâm anh khí bừng bừng mặt mày nhìn về phía hấn: “Thế tử không cần khách khí, ta đã không phải cái gì tướng quân, thẳng hô ta tên họ có thể.”

“Như vậy sao được, ngài với ta là trưởng bối, cũng có ân cứu mạng, ta.....” Lý Nghiên một thân giáo dưỡng, từ trước đến nay biết lễ, nhưng nói xong rồi lại không biết nên kêu nàng cái gì, không dám nhìn về phía cô cô, lấy ánh mắt xin giúp đỡ.

Tê Trì đề điểm nói: “Đi theo người Tiểu Nghĩ thúc gọi là được.”

Lý Nghiên thường nghe Tê Trì gọi nàng “A Thiên”, mở miệng nói: “Ta đây gọi A Thiên thăm?”

Đi theo thúc tới kêu, nhưng không phải phải gọi thăm?

Tào Ngọc Lâm nguyên bản giếng cổ không gợn sóng trên mặt thế nhưng nhiều ti không được tự nhiên: “Thế tử vẫn là kêu tên của ta hảo.”

Tê Trì nhân cháu trai này một cái vô tâm chi ngôn, tâm tình đều khoan khoái một ít, sợ Tào Ngọc Lâm càng không được tự nhiên, vẫn là nói: “Gọi A Thiên dì là được.”

Lý Nghiên giúp đỡ, vội sửa lại khẩu.

Tào Ngọc Lâm lúc này mới chưa nói cái gì, xem như cam chịu cái này xưng hô.

Đội ngũ bỗng nhiên tạm dừng.

Nhắm chặt một chất cửa xe bị gõ hai hạ.

Tân Lộ mở cửa, u lẳng đô đốc phu nhân liềm hồ y, linh hoạt mà chui vào xe tới, chỉ uốn gối quỳ gối cửa xe bên cạnh, mang theo cười nói: “Đã ra Hãn Hải phủ, làm phiền phu nhân chờ một chút, chúng ta đến đổi cái đồ trang sức, phương tiện che lấp một chút.”

Nói xong đem trong lòng ngực dịch một thân xiêm y đưa cho Tào Ngọc Lâm: “Người này trang điểm không được, cũng đến thay đổi.”

Tân Lộ thế Tào Ngọc Lâm tiếp qua đi.

“Làm phiền.” Tê Trì nhẹ nhàng điểm cái đầu.

U lẳng đô đốc phu nhân chào hỏi cáo lui.

Cấp Tào Ngọc Lâm quần áo trên người là tề ngực áo váy, tầm thường nữ tử nhất thường thấy quần áo, nhưng nàng ngày thường thúc tay áo hắc y, chưa bao giờ xuyên qua cái này.

Khá vậy biết ý tứ, đơn giản là muốn nàng thay hình đổi dạng, phòng người tai mắt thôi.

Cho nên Tân Lộ đưa qua thời điểm, nàng vẫn là tiếp.

Lý Nghiên không tiện ở trong xe đợi, trước đi xuống lảng tránh.

Ra trong xe, chỉ xem tới được chung quanh người, đều là đi theo hộ tống nhân mã, quả thực trong ngoài ba tầng tư thế, nghiêm mật mà vây quanh ở mấy chiếc xe tả hữu, thoát nhìn chỉ là này đàn phu nhân sở mang tầm thường hộ vệ, nhưng một đường xuống dưới cũng không nửa điểm ồn ào tiếng vang, hết sức chỉnh tề túc mục.

Không trong chốc lát, chợt thấy mới vừa đi quá trên xe vị kia u lằng đờ đốc phu nhân tự phía trước trong xe lộ cái đầu, trên người nàng đã thay nhà Hán nữ tử tề ngực áo váy, nếu không có kiểu tóc còn không có tới kịp sửa, quả thực muốn nhận không ra.

Lý Nghiên thế mới biết nàng mới vừa nói đến đổi cái đồ trang sức là có ý tứ gì.

.....

Trong xe, Tào Ngọc Lâm chính cởi bỏ áo ngoài, trên tay rất chậm.

Tê Trì triều Tân Lộ nhìn thoáng qua, lại cửa trước xem một cái.

Tân Lộ hiểu ý, liền cũng cùng Lý Nghiên giống nhau, trước đi ra ngoài lảng tránh.

Tào Ngọc Lâm lưu tâm đến, nhìn về phía Tê Trì, trên tay mới nhanh một ít: “Đa tạ tẩu tẩu.”

Tê Trì nhìn nhìn nàng: “Người có thể không cần đổi, này dọc theo đường đi đừng nói bảo hộ nhân mã nhiều, chính là lui tới thám báo cùng lương thảo cũng không ngừng, nhiều như vậy đôi mắt nhìn, sẽ không có cái gì nguy hiểm, bất quá là vài vị phu nhân có tâm thôi.”

Tào Ngọc Lâm nghe xong, liền đem quần áo trên người buông xuống.

Nói thật, nàng căn bản cũng sẽ không xuyên loại này xiêm y, loại này mặt ngực áo khoác lụa mỏng xiêm y chỉ thích hợp trước mắt như vậy thủy làm quý tộc nữ tử, với nàng thật sự không hợp nhau.

Tê Trì nhìn thoáng qua kia xiêm y, ánh mắt quay lại trên người nàng, do dự một chút, vẫn là hỏi: “A Thiên, trên người của người thương không có việc gì đi?”

Tào Ngọc Lâm đôi mắt nâng lên tới, trầm mặc một lát mới nói: “Nói vậy ngày đó là dọa đến tẩu tẩu.”

Tê Trì lập tức lắc đầu: “Không có, ta chỉ là muốn vì người trị, cùng là nữ nhân, sợ người cảm thấy thương ở cái loại này địa phương không hảo nói rõ, là ngại chổng, ta còn nhớ rõ lúc trước ở Cổ Diệp Thành người vết thương cũ tái phát quá.”

Nói chuyện khi lại nghĩ tới lúc ấy nhìn đến cảnh tượng.

Cứ việc chỉ là chột lóe mà qua, nàng vẫn là thấy, Tào Ngọc Lâm trên ngực đâu chỉ là chồng chất vết sẹo, thậm chí nói được thương là hoàn toàn thay đổi, để lại đại khối khó lòng giải thích đáng sợ vết thương.

Đây mới là nàng lúc ấy khiếp sợ không nói gì nguyên do.

Nhưng sợ xúc phạm tới Tào Ngọc Lâm, nàng vẫn là làm bộ dường như không có việc gì, nếu không có thật sự lo lắng nàng là khiêng thương không ra tiếng, hôm nay cũng sẽ không hỏi lại khởi nử cái tự.

Tào Ngọc Lâm ngữ khí bình tĩnh: “Đã hảo, tẩu tẩu yên tâm, sớm đã đi qua.”

Tê Trì không biết nên nói cái gì cho phải, đó là kiểu gì phi người thương, há là dễ dàng là có thể quá khứ.

Nhất thời nhớ tới vừa rồi Lý Nghiên ở chỗ này vô tâm mà kêu nàng một câu thăm, lại nghĩ tới Phục Đình từng nói qua, nàng có nàng lý do, trong lòng giống bị nhéo một chút, nhẹ nhàng hỏi: “Người chẳng lẽ là bởi vì cái này mới cùng Tiểu Nghĩa tách ra?”

Tào Ngọc Lâm ngồi ở chỗ kia giống như một tôn tượng đất, thật lâu mới nói câu hỏi một đằng trả lời một nẻo nói: “Tẩu tẩu đều thấy, ta như vậy bộ dáng, đã không tính là cái nữ nhân.”

Nàng nhú mày: “Chớ có nói bậy.”

Tào Ngọc Lâm lắc đầu, tựa không nghĩ nhắc lại: “Ta biết tẩu tẩu đau lòng ta, chỉ hy vọng tẩu tẩu đem việc này đã quên thì tốt rồi.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 70 70

Một trận như có như không nhịp trống tiếng vang ở bên ngoài, Tê Trì tỉnh.

Trong phòng sáng trưng, sáng sớm cũng đã sáng.

Nàng lười biếng mà nằm một lát, ngồi dậy, cong không được eo, chỉ vươn chân đi đủ giày, một mặt nhìn nhìn trên người, trên người ăn mặc trung y, tối hôm qua có lẽ là Phục Đình cho nàng cởi áo ngoài.

Mơ hồ có điểm cảm giác, ban đêm hẳn vẫn là ngủ ở bên cạnh, chỉ là không biết là khi nào đi.

Không cảm có chút bất đắc dĩ, thật vất vả tới rồi nơi này, lại là bất tri bất giác liền trước đã ngủ, nàng nghĩ thầm, liền lời nói cũng không có thể nói thượng vài câu.

Rốt cuộc mặc xong rồi giày, nàng đứng dậy đi đẩy cửa sổ.

Này quán hạt Du Khê Châu Hạ Lan đồ đốc phủ cũng là hoàn hảo mà hứng lấy bắc địa nghèo khó, miêu sơn song lăng đều sớm đã cởi sắc, loang lổ mà đột da, đẩy hai hạ mới thúc đẩy, còn phát ra một trận khô khốc kéo kệt thanh.

Nàng một tay đỡ bệ cửa sổ ra bên ngoài xem, muốn nghe xem kia trận nhịp trống là từ đâu truyền ra tới.

Một sợi hơi vân như tơ, kéo túm treo ở tường viện phía trên, ngày đã nhô lên cao.

Cửa phòng ngay sau đó đã bị đẩy ra, có người vào cửa.

Nàng tướng Tân Lộ, than nhẹ một tiếng: “Ta nhất định ngủ hồi lâu.”

Không có hồi âm, lại có chỉ bàn tay tới rồi nàng bên cạnh người, chống nàng eo, liền chống ở trên bệ cửa, nàng vừa chuyển đầu, đập vào mắt đó là nam nhân hồ phục cổ áo phiên chiết ngực, đôi mắt hướng lên trên, nhìn đến Phục Đình mặt, không cảm ngăn ra.

“Người không đi?”

Phục Đình nói: “Đi rồi, lại đã trở lại.”

Đã sớm đi tuần tranh biên, đánh giá nàng nên nổi lên, liền lại trở về.

Tê Trì đuôi lông mày hơi chọn, trong mắt mang theo cười, nghe lời này không thể nghi ngờ đang nói chính là vì nàng trở về.

Phục Đình tay ở nàng trước mắt che một chút, xem nàng không tự giác mà chớp hạ mắt mới lấy ra, nàng có đôi khi cười đến quá lóa mắt. Hắn thanh thấp chút, cũng nghiêm túc chút: “Có việc muốn công đạo người.”

“Ân?” Nàng thu thần nhìn hắn: “Cái gì?”

Hắn xem một cái ngoài cửa sổ: “Nghe thấy kia trận tiếng trống?”

Tê Trì gật đầu.

“Đó là báo bình an, nếu có tình hình nguy hiểm, sẽ là lại liệt lại vang cấp cổ.”

Nàng minh bạch, khó trách cùng lúc trước ở Hãn Hải phủ xuôi tai quá bất đồng.

“Còn có đâu?”

“Ta quân doanh ở ngoài thành hướng tây sáu mươi dặm chỗ.”

Tê Trì cẩn thận ghi nhớ.

Tới rồi tiền tuyến hay là nên quen thuộc chút tình hình, này đó đều là cần thiết muốn nói. Phục Đình nói này đó khi, chống ở cửa sổ thượng cái tay kia cánh tay đã hoàn toàn chống đỡ trên người nàng trọng lượng, cúi đầu nhìn kỹ xem nàng mặt, ban ngày mới thấy được rõ ràng, nàng cảm vẫn là như vậy tiêm.

Bụng đã như thế rõ ràng, trên mặt lại không trường thịnh, hãn nghĩ thầm là ăn quá ít không thành.

“Không có?” Tê Trì ngửa đầu xem hãn.

“Còn lại đều công đạo cấp Tiểu Nghĩa cùng Tào Ngọc Lâm.” Hãn nói xong, lại nhìn nhìn nàng, thanh hơi trầm: “Sắp sinh sắp tới tới tiền tuyến, cũng cũng chỉ có ngươi.”

Tê Trì tròn mắt xoay chuyển, chậm rãi nói: “Ai nói, không nghe nói qua đời nhà Hán Quang Võ Đế chuyện xưa sao? Hãn đánh giặc thời điểm đó là mang theo hãn phu nhân Âm Lệ Hoa, Âm Lệ Hoa khi đó khá vậy mang thai.”

Hành quân đánh giặc sự, Phục Đình tự nhiên là biết đến.

Xác thật nghe nói qua hán Quang Võ Đế Lưu tú hành quân trong lúc mang theo mang thai Âm Lệ Hoa, thậm chí vì nàng còn đem hành quân tốc độ phóng tới chậm nhất, cuối cùng Âm Lệ Hoa liền ở trong quân sinh hạ hài tử.

Hắn còn chưa nói cái gì, lại nghe nàng nhẹ nhàng tiếp một câu: “Người liền không thể học Lưu tú đối Âm Lệ Hoa như vậy đối ta?”

Phục Đình tổng cảm thấy nàng lời nói mang theo vài phần thử dường như, cố ý nói: “Học hắn cái gì? Ta nhớ rõ hắn có vài cái bà nương.”

Tê Trì nhíu mày, mắt đảo qua hắn: “Người người này thật là.....”

Cố ý tới quét nàng hưng không thành!

Phục Đình sờ một chút miệng, đoán nàng tám phần lại là muốn nói hắn hư, nhin cười đứng thẳng.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến la Tiểu Nghĩa gọi thanh: “Tam ca!”

Thanh âm này nghe tới có chút vội vàng, hắn một chút chính sắc, đỡ nàng đứng vững: “Ta phải đi.”

Tê Trì cũng nghe ra chút không đúng, gật gật đầu, nhàn thoai không hề nhiều lời.

Phục Đình động tác thực mau, tay buông ra nàng, đi nhanh mà ra, cầm ném ở cửa roi ngựa liền ra cửa.

Tân Lộ sớm đã ở bên ngoài thủ, theo sau tiến vào, trong tay bưng nước ấm: “Gia chủ, các vị đô đốc phu nhân đã đợi hồi lâu.”

Hạ Lan đô đốc phủ bị đằng ra tới cấp Tê Trì chuyên trụ, các nàng đều tán ở trong thành các nơi đặt chân, hôm nay là riêng tới.

Tê Trì ánh mắt tự Phục Đình rời đi phương hướng thu hồi tới:
“Người nên sớm chút kêu ta đứng dậy.”

Nguyên bản liền thức dậy vẫn, mới vừa rồi lại kia một trận trì hoãn, phải gọi các nàng hảo chờ.

Tân Lộ buông chậu nước, một mặt giảo khấn, một mặt cười nói:
“Gia chủ liền an tâm nghỉ ngơi đi, ai sẽ nói cái gì, đều nói lúc này là dễ dàng nhất quỵen, rốt cuộc mắt thấy liền muốn tới sinh sản lúc.”

Tê Trì không cầm giờ tay vỗ hạ bụng nhỏ, đỡ sau eo qua đi rửa mặt chải đầu, miễn cho lại kêu các nàng đợi lâu.

.....

Vài vị đô đốc phu nhân chờ đợi lâu lắm, sớm đã ngồi vây quanh ở đô đốc phủ sảnh ngoài nói lên lời nói.

Tê Trì mới vừa đi đến ngoài cửa, liền nghe thấy các nàng nói chuyện với nhau thanh ——

“Đừng nhìn chúng ta u lảng phủ mà chỗ biên cảnh, kia cũng là bắc địa tám phủ chi nhất, xưa nay là chước phú đại phủ, hiện giờ đã chấn Đột Quyết mấy tháng, dê bò cũng mau phì, chỉ cần chống được Đột Quyết lui binh, liền có thể vẽ vang mà nhập Hãn Hải phủ đi giao thuế.” Thanh âm này đến từ u lảng đô đốc phu nhân.

“Luận giao phú, phía dưới bảy phủ mười bốn châu nơi nào so đến quá thủ phủ? Nghe nói Hãn Hải phủ năm nay chính là nhiều thật

nhiều ruộng tốt đâu, lại mới tới rất nhiều người Hán, bọn họ trông trọt nhưng lợi hại.”

“Phụ cận Phó Cố Bộ đều đã trước truân một đám dê béo, chúng ta Du Khê Châu tự nhiên cũng là không thể hạ xuống người sau.”

“Mất thấy cuối mùa thu lúc sau liền muốn bắt đầu mùa đông, đây chính là các châu nếu bàn về thu hoạch lúc, Đột Quyết có như vậy hảo tâm, thật có thể ngoan ngoãn mà lui binh?”

“Có thể lui binh tự nhiên là tốt nhất, tưởng tượng đến muốn đánh giặc ta liền trong lòng thành thích, ngấm lại năm đó kia tròng chiến nhiều thảm.”

“Người đây là lo lắng nhà mình đồ đạc đi?”

“Ai không lo lắng, chẳng lẽ người không lo lắng nha?”

“Nào thứ tác chiến không phải Đại Đô Hộ gương cho binh sĩ, muốn lo lắng cũng là Đại Đô Hộ phụ nhân lo lắng, phụ nhân như vậy nũng nịu một cái mỹ nhân nhi, đều còn không có người như vậy nhát gan đâu.”

Tức khắc một trận ầm ầm tiếng cười.

Tê Trì yên lặng nghe, trong lòng lại hiểu rõ, lần này Đột Quyết véo chuẩn tới, cũng không biết Phục Đình dùng cái gì biện pháp uy hiếp ở bọn họ, thế nhưng kéo lâu như vậy, đã là thực không dễ, nhưng thật muốn bắt chiến mà lui binh, chỉ sợ rất khó, rốt cuộc bọn họ như vậy lo lắng mà khơi mào xong việc đoan.

Tân Lộ trước ho nhẹ một tiếng, nghiêng người ở cạnh cửa thỉnh nàng đi vào, tiếng cười đồn đình, trong sảnh mấy người sôi nổi

đứng dậy, mặt hướng cửa chào hỏi.

“Phu nhân thứ lỗi, ta bình thường nói xong, mong rằng phu nhân chớ trách.” Nói chuyện chính là Hạ Lan đô đốc phu nhân, tuy cũng là Hồ cơ, lại sinh đến cái đầu nhỏ xinh.

Tê Trì nhu nhu cười nói: “Sao lại, ta còn chờ chư vị đi Hãn Hải phủ đâu.”

Hạ Lan đô đốc phu nhân cười hồi: “Phu nhân yên tâm, tất nhiên sẽ.”

U lãng đô đốc phu nhân tiếp theo liền nói: “Mắt thấy phu nhân ngày lành tới gần, chúng ta riêng vì phu nhân tặng bà đỡ tới.”

Khi nói chuyện hướng ngoài cửa chiêu hai xuống tay, thực nhanh có mấy cái trung niên vú già từ ngoài cửa đi đến, tất cung tất kính về phía Tê Trì chào hỏi, ước chừng là riêng tuyển chọn quá, đều là người Hán, thả bốn phận biết lễ.

Tê Trì nguyên bản chính mình là sớm có chuẩn bị, lại đây khi muốn trang bị nhẹ nhàng liền không mang lên, cũng may các nàng thận trọng, không đợi nàng mở miệng liền an bài hảo.

Khi nói chuyện, lại nghe thấy bên ngoài truyền ra tiếng trống.

Nàng quay đầu trông ra.

Lúc này đây đảo không phải lúc trước kia nhịp trống, lại cũng không vội vàng, nàng ở Hãn Hải phủ nghe qua, là bể cửa thành tiếng trống.

Trong nháy mắt, ở đây vài vị đô đốc phu nhân khoanh khắc đều động bước chân.

U lẳng đô đốc phu nhân giành nói: “Nhìn dáng vẻ là trong quân có động tĩnh.”

Mọi người đều không hện mà cùng mà hướng cửa, rồi lại đối với Tê Trì ngừng lại.

“Phu nhân, nhưng dung chúng ta ở bể thành tiến đến tiến đưa một phen?” Hạ Lan đô đốc phu nhân nhỏ giọng hỏi.

Tê Trì thân là Đại Đô Hộ phu nhân, các nàng tự nhiên là vạn sự lấy nàng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Mắt thấy sáu đôi mắt dừng ở trên người mình, Tê Trì lại nghĩ tới la Tiểu Nghĩa kia thanh vội vàng kêu gọi, còn có Phục Đình bước nhanh rời đi thân ảnh, nhiều ít cũng đoán được chút, triều Tân Lộ xem một cái: “Bị xe, ta cùng với vài vị phu nhân cùng đi nhìn xem.”

Vài vị phu nhân liên thanh nói lời cảm tạ.

Bên ngoài thực mau bị hảo xe ngựa, cận vệ điều một đám thủ vệ đô đốc phủ nhân mã đi theo hộ xe.

Tê Trì riêng công đạo Tân Lộ không cần kinh động Lý Nghiên, miễn cho hắn lại lo lắng, chỉ phân phó nói cho một tiếng Tào Ngọc Lâm, lúc này mới ra đô đốc Phủ Môn.

Thời tiết đã chuyển lạnh, Tân Lộ đỡ nàng đăng xe khi, trước hướng trên người nàng phủ thêm kiện nguyệt bạch sa tanh áo choàng.

Tào Ngọc Lâm thực mau liền tới rồi, như cũ một tiếng hắc y.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 71 71

Hỗn loạn hết sức, Tào Ngọc Lâm vội vàng tới rồi.

Nàng đi được cực nhanh, tới rồi trước cửa thấy Tê Trì đã bị Tân Lộ luống cuống tay chân mà đỡ lấy, bước chân càng cấp, cơ hồ hai tay giá ở Tê Trì.

“Tẩu tẩu cần phải khẩn?”

Tân Lộ như thấy cứu tinh: “Tào tướng quân tới vừa lúc, gia chủ sợ là muốn sinh, ta này liền đi tìm người!”

Hỏa đều đã mau đốt tới trước mắt tới, mọi người đều chính vội vàng ở dập tắt lửa, nàng gân cổ lên kêu cũng chưa chắc có người nghe thấy, vẫn là tự mình đi hảo.

Tào Ngọc Lâm nghe vậy cũng có chút hoảng loạn, rốt cuộc chưa thấy qua nữ nhân sinh sản, chỉ có thể gắt gao giá Tê Trì.

Tê Trì lúc này rồi lại không như vậy đau, chống nàng hai tay, thừa dịp khoảng cách hỏi: “Tình hình như thế nào?”

Tào Ngọc Lâm ở phát hiện nổi lửa khi liền ra phủ đi dò xét, vừa lúc mang về tin tức: “Không tốt lắm, tối nay gió lớn, hỏa thế trướng đến quá nhanh.”

Tê Trì nhìn mắt nơi xa ngọn lửa, cách đạo quán tường thoán động, tùy thời muốn vượt qua lại đây bộ dáng.

Khó trách đồ đốc phủ nhiều người như vậy thủ đều có thể làm hỏa châm đến lớn như vậy, vừa lúc đuổi kịp này khô ráo gió to thời tiết.

Tân Lộ còn chưa trở về, chợt có đạo thân ảnh vọt lại đây: “Cô cô!”

Lý Nghiên cũng là tự trên giường mới vừa lên, cổ áo còn sưng, cũng bất chấp kéo chặt.

Hắn chạy trốn quá cấp, vừa đến trước mặt liền thở phì phò nói: “Hỏa muốn thiêu lại đây, cô cô không thể đãi ở chỗ này, đến chạy nhanh đi!”

Tào Ngọc Lâm cũng nói: “Không tồi, ta vừa rồi đi ra ngoài xem qua, đồ đốc phủ hỏa là lớn nhất, tẩu tẩu muốn sinh sản không phải nhất thời nửa khắc, nơi đây không thể lại đãi.”

Tê Trì vừa muốn nói chuyện liền lại đau, che lại bụng nhỏ hừ nhẹ một tiếng, người liền phải không đứng được.

Lý Nghiên hoảng sợ, mới biết nàng là muốn sinh, kinh hãi mà tưởng, không phải nghe Tân Lộ đề qua còn chưa tới nhật tử sao? Vì sao thế nhưng trước tiên?

Còn cố tình đuổi kịp hắn dựng không ở, khắp nơi nổi lửa thời điểm!

Tào Ngọc Lâm nhanh chóng quyết định, đem Tê Trì trên người áo ngoài một hợp lại, trên lưng nàng liền đi.

Lý Nghiên chạy vào phòng cầm kiện áo choàng ra tới đáp ở cô cô trên người, theo vài bước, dưới chân dừng lại.

“A Nghiên.....” Tê Trì thấp thấp gọi một tiếng.

Tào Ngọc Lâm dừng lại, quay đầu lại chung quanh, mới phát giác Lý Nghiên đã không biết bóng dáng.

Không chỉ có là hấn, Tân Lộ cũng còn không có trở về.

Nàng liên tiếp kêu hai tiếng “Thế tử”, không có hồi âm.

Chỉ là một lát công phu do dự, nàng cắn răng tưởng bổi Tê Trì đi trước rời đi, nhưng Tê Trì đề lại nàng đầu vai: “Không được, A Thiên, chờ một chút.”

Tào Ngọc Lâm một chút nhớ tới Phục Đình nói qua nàng thập phần coi trọng cái này cháu trai, đành phải đứng yên, hướng chi Tân Lộ cũng là nàng bên người thị tỳ, lường trước cũng là ném không được.

Chỉ là trong lòng thập phần sốt ruột, nàng lại quay đầu kêu vài thanh “Người tới”, rốt cuộc gọi tới vài tên vội vàng dập tắt lửa cận vệ.

“Phu nhân sắp sinh sắp tới, bảo hộ phu nhân!”

Cận vệ đều là Phục Đình bên người người, chỉ vì Tê Trì đã đến, mới riêng lưu lại thủ nàng, nhiệm vụ đó là bảo đảm phu nhân an toàn.

Một người cận vệ hoá tốc đi điều người.

Liên lúc này, chợt thấy ánh lửa đỏ hành lang vọt tới trước ra cá nhân tới, không phải Lý Nghiên là ai.

Hắn trong tay lại vẫn túm một người, đó là cái vú già, ống tay áo dính hỏa, chính sợ tới mức kêu sợ hãi.

Lý Nghiên che lại cái mũi ho khan vài tiếng, giày tiêm thương cũng dính hỏa tiết tử, một mặt đập diệt, một mặt dùng sức chụp đánh rớt trên người nàng hỏa, ngay sau đó liền đem nàng xả lại đây: “Ta tìm cái bà đỡ tới, cô cô sinh sản không thể thiếu bà đỡ!”

Tân Lộ liền theo sát ở hắn mặt sau, sắc đến khộ hảo một trận, đều phải khóc, lão đạo phụ cận nói: “Ít nhiều thế tử vọt tới, nếu không nô tỳ một người thật không hiểu có thể hay không mang ra người tới.”

Nàng mới vừa đi tìm bà đỡ khi, hỏa đã thiêu lần trước hành lang, cắt đứt đường đi. Nàng không thể gặp gia chủ chịu khổ, liền tưởng tiến lên, Lý Nghiên chạy qua đi, trước một bước đem xiêm y một bọc, vùi đầu đi qua, không bao lâu liền xả cái sợ hãi bà đỡ tới.

Này một chuyện thật là sợ hãi, nếu thế tử có cái gì bất trắc, cũng là thiên sụp đại sự a.

Tê Trì nằm ở Tào Ngọc Lâm trên lưng, trừng mắt nhìn Lý Nghiên liếc mắt một cái: “Người.....”

Tiếp theo nháy mắt đau trắng mặt, lại nói không ra nửa cái tự.

Lý Nghiên vội nói: “Đừng nói nữa cô cô. A Thiên dì, đi mau!”

Tào Ngọc Lâm tiểu tâm thác một chút Tê Trì, biết nàng bụng như vậy đè nặng không thoải mái, bước nhanh đi hướng cửa sau.

Cận vệ trước một bước an bài hảo xe ngựa, trên xe lót vài tầng đệm mềm.

Tê Trì bị Lý Nghiên cùng Tào Ngọc Lâm đỡ đưa vào đi trước, đỡ cửa xe, rốt cuộc thấy rõ đồ độc phủ tình hình ——

Toàn bộ tiền viện đều đã thiêu, mắt thấy cháy thế liền phải lan tràn đi nàng trụ địa phương, bên trong người còn ở bên tàu dập tắt lửa, mới vừa bị giết rớt địa phương mạo hiểm khói đen.

Khắp nơi đều là một cổ tiêu hồ vị.

Một cái cận vệ tiến lên đây báo: “Chư vị đồ độc phu nhân đã tới.”

Tê Trì đỡ bụng nhỏ ở cửa xe bên, bả một chút tay: “Kêu các nàng không cần lại đây, người Đột Quyết còn chưa thanh trừ, tránh ở chỗ tối, vừa ra sự các nàng liền hướng nơi này chạy, dễ bị nhìn ra manh mối, ngược lại bất lợi. Làm các nàng từng người an bài dập tắt lửa, lưu tâm tự thân an toàn.”

Hoãn khẩu khí lại nói: “Cửa thành bảo vệ tốt, đem phóng hỏa người Đột Quyết đều bắt được tới.”

Cận vệ lĩnh mệnh chạy đến truyền lời.

Tê Trì nói xong, lại bắt đầu đau từng cơn.

Tân Lộ vội vàng thúc giục phải đi.

Lý Nghiên đem bà đỡ túm lên xe, mấy người tể ở trên xe, chạy thượng nói sau, trực giác đó là hướng ánh lửa tiểu nhân địa phương mà đi.

“A Thiên di, người mới vừa xem qua trong thành các nơi, nơi nào có thể đặt chân?”

“Hỏa từ cửa thành chỗ lan tràn, thiêu đến nghiêm trọng nhất đó là công sở.” Tào Ngọc Lâm đỡ Tê Trì nói, ngụ ý đi mặt khác công sở đặt chân là không quá khả năng.

Mấy người chính suy tư hết sức, nghe thấy được Tê Trì nhẹ nhàng thanh âm: “Đi y xá.”

Nàng mới vừa rồi chịu đựng đau, ngưng tụ lại tinh thần, suy nghĩ một phen này trong thành chính mình địa bàn, liền nhớ tới sát đường nhìn đến quá chính mình địa phương, kia gian huyền cá hình hiệu buồn y xá.

Lý Nghiên thật dài mà nhẹ nhàng thở ra: “Đi y xá hảo.”

Tào Ngọc Lâm gật đầu, hướng ra ngoài phân phó đi y xá.

.....

Y xá nhân ở góc đường, tránh được một khó, lúc này nhưng thật ra hảo hảo.

Xe ngựa vừa đến, cận vệ đem chung quanh đều bao quanh vây quanh, bên trong đại phu đều bị kinh động, cuống quýt mà dẫn đường, thỉnh mọi người tiến vào.

Ban đầu trị liệu quá ôn dịch bệnh hoạn mấy gian phòng đều phong bế, muốn đợi thời gian đủ lâu rồi mới có thể lại khai, tận cùng bên trong một gian lại là chưa từng dùng quá.

Tân Lộ khi trước chạy đi vào, sửa sang lại một chút giường.

Tào Ngọc Lâm theo sau liền đem Tê Trì bồi tiến vào.

Tê Trì mới vừa nằm xuống, Lý Nghiên đã đem bà đỡ đẩy lại đây: “Mau!”

Bà đỡ thấy ở y xá, an lòng không ít, nơi này có dượng có đại phu, thực sự có cái gì cũng không cần lo lắng, để sát vào nhìn nhìn Tê Trì tình hình nói: “Phu nhân đây là trước tiên, nhất định là gặp được hoá hoạn bị kinh mới.....”

Lý Nghiên đánh gãy hấn: “Hà tất vô nghĩa, hảo hảo đỡ đỡ, nếu xảy ra chuyện vì người là hởi!”

Ở đây người đều có chút giật mình, chưa bao giờ nghĩ tới hấn như vậy một cái ngoan ngoãn thiếu niên cũng sẽ có cấp đến tức giận thời điểm. Tào Ngọc Lâm lau đem trên trán hấn, thậm chí đánh giá hấn một phen.

Bà đỡ nơm nớp lo sợ mà hỏi: “Là là!” Một mặt vội tiếp đón Tân Lộ đi thiêu nước ấm.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 72 72

Phong thể chuyển tiểu, nhưng bóng đêm vẫn nùng, nơi xa đã có thể nhìn thấy trong thành một hai điểm ánh lửa.

Phục Đình chạy gấp đến tận đây, đột nhiên thít chặt mã.

Phía trước có người đánh mã chạy như bay mà đến, sau lưng đúng là Du Khê Châu phương hướng.

Nghe động tĩnh, giống như chỉ có một người.

Phục Đình giơ tay ngừng phía sau binh mã, triều la Tiểu Nghĩa vùng tay lên.

La Tiểu Nghĩa nhanh chóng tiếp đón thượng đoàn người, đi phía trước mà đi.

Phía trước hắc ảnh lay động, hai bên tương tiếp, lại chưa giao thủ.

Thực mau la Tiểu Nghĩa liền dẫn người đường cũ phản hồi: “Tam ca, là cận vệ.”

Phục Đình tay lại nâng một chút.

Đội ngũ đã tắt cả đèn cầm lấy sáng binh khí, lúc này mới thu hồi.

Cận vệ tự la Tiểu Nghĩa phía sau đánh mã lại đây, vừa đến trước mặt liền một đầu từ trên ngựa trượt xuống dưới, tối tăm trong bóng đêm, che lại cánh tay quỳ trên mặt đất: “Đại Đô Hộ, trong thành tình thế đột biến! Thuộc hạ đặc tới cầu viện!”

Phục Đình nắm chặt dây cương: “Nói!”

Cận vệ trên người mang thương, thở dốc không ngừng, nhanh chóng báo cáo tình hình ——

Trong thành bốn chính bận về việc dập tắt lửa, quét sạch lẫn vào Đột Quyết binh, bỗng nhiên cửa thành bị công phá, lại sát nhập một đám Đột Quyết quân, đã cùng trong thành quân coi giữ chém giết lên.

La Tiểu Nghĩa vừa nghe liền mắng: “Đột Quyết quân đều bị che ở biên cảnh, Du Khê Châu ngoại còn có quân doanh, lại tới một đám Đột Quyết cẩu, là đánh bầu trời rơi xuống không thành!”

Cận vệ vội vàng nói: “Thượng không biết nguyên do, bọn thuộc hạ đều bảo hộ phu nhân đãi ở y xá, phu nhân riêng hạ quá lệnh muốn bế thành thanh trừ người Đột Quyết, nhưng trong thành người Đột Quyết còn chưa tiêu diệt, bọn họ đã đánh tới, vì bảo phu nhân an nguy, thuộc hạ mới lao ra thành tới cầu viện.”

Phục Đình tay cầm khăn chuôi đao: “Bọn họ có giúp đỡ.”

La Tiểu Nghĩa sợ hãi cả kinh: “Ai?”

“Mặc kệ là ai, trước mắt quan trọng nhất chính là cứu người.”
Hắn lạnh lùng nói: “Chỉ sợ nơi này mới là chiến trường.”

Đột Quyết điều hổ ly sơn là phản, ở trong thành phóng hỏa làm cho bọn họ tin tưởng là vừa ra dương đông kích tây, hiện giờ hấn đại bộ phận lưu tại một khác đầu, nơi này ngược lại thành Đột Quyết cường điệu công kích mục tiêu.

Nhưng dù vậy, Đột Quyết có thể xuất hiện ở chỗ này nhân mã cũng nhất định hữu hạn.

Mà hấn quân doanh chưa động, vẫn trát ở ngoài thành, bọn họ sẽ không có bao nhiêu thời gian, chỉ khả năng tốc chiến tốc thắng.

Phục Đình lại sao lại cho bọn hấn quá nhiều thời gian, lập tức phát tay khởi hành, quét mắt cận vệ: “Phu nhân như thế nào?”

“Hồi Đại Đô Hộ, phu nhân đã ở sinh sản, vừa ra sự thuộc hạ liền đã đuổi ra, trước mắt tình hình không rõ.”

“Cái gì?” La Tiểu Nghĩa đương trường đã kêu một tiếng: “Người con mẹ nó không nói sớm!”

Phục Đình cả người cứng đờ, trên tay thật mạnh huy roi ngựa, lập tức hướng trong thành chạy đi.

※

Y xá bên ngoài đã hỗn chiến thành một mảnh.

Lý Nghiên một đầu vọt vào trong phòng, nơi này lại còn an tĩnh.

Tê Trì đã từ Tân Lộ đỡ ngồi dậy, tóc mai dính mồ hôi dán ở trên trán, sắc mặt còn không có rút đi tái nhợt.

Nàng hai tay thu nạp trong ngực gian, mặt mày nâng lên hai mắt, nhìn đến hấn, cười cười: “Đến xem người đệ đệ.”

Tân Lộ ở bên cười nói: “Thế tử, gia chủ sinh cái tiểu lang quân.”

Lý Nghiên sửng sốt, không tự giác đến gần, trước hướng cô cô trong lòng ngực nhìn thoáng qua.

Hài tử bị rửa sạch sạch sẽ, dùng nàng áo choàng bao vây lấy, ngọn đèn dầu đen tối, thấy không rõ lắm, chỉ cảm thấy mặt nhú nhú, hồng hồng, ở nàng trong lòng ngực xem ra nho nhỏ một con.

Hắn nhìn này nho nhỏ hài tử, lại nhìn xem cô cô, nhất thời đã quên nên nói cái gì.

Nhưng ngay sau đó môn đã bị đẩy ra, Tào Ngọc Lâm bước nhanh đi đến: “Tẩu tẩu, đến chạy nhanh đi.”

Tê Trì hướng ngoài cửa nhìn thoáng qua, mới vừa rồi đã nghe thấy được những cái đó động tĩnh, không cảm đem hài tử ôm chặt chút: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Tào Ngọc Lâm nói: “Cửa thành khai, sát nhập Đột Quyết quân, các công sở đều bị tập kích, bên ngoài cũng đã động thủ.”

Binh qua thanh đã là rõ ràng có thể nghe, bên ngoài nơi nơi là hỗn loạn tiếng bước chân.

Nguyên bản trong phòng còn có một tia không khí vui mừng không còn sót lại chút gì, bà đỡ sợ tới mức rụt vài bước, Tân Lộ gắt gao đỡ Tê Trì, cũng thay đổi sắc mặt.

Tào Ngọc Lâm không rảnh lo này đó, lại đây thúc giục: “Mau, tẩu tẩu, địch trong tối ta ngoài sáng, sấn cận vệ còn ở chống đỡ, chạy nhanh đi.”

Bà đỡ lúc này mới nói: “Phu nhân vừa mới mới sinh xong.....”

“VẬY ĐI,” Tê Trì lại chính mình đã mở miệng: “Nơi này vốn cũng không có thể ở lâu.”

Phía trước là bởi vì sự ra khẩn cấp, không thể không tới đây. Nhưng ở đâu đón khi nàng cũng nhéo đem hãn, nơi này dù sao cũng là nàng hiệu buôn, người Đột Quyết một khi lẫn vào, tùy ý phóng hỏa, sao lại bỏ qua cá hình hiệu buôn.

Hiện giờ nếu nhiều ra Đột Quyết binh, càng thêm hung hiểm, nàng đã miễn cưỡng ngồi thẳng.

Lý Nghiên lại đây hỗ trợ đỡ nàng, Tân Lộ cũng chịu đựng kinh sợ lại đây hỗ trợ, tiếp nhận hài tử.

Tào Ngọc Lâm lại đem nàng cổng lên tới, vội vàng đi ra ngoài.

Tê Trì nằm ở nàng trên vai, nghe kia càng ngày càng gần tiếng chém giết, ngực thành thích mà thẳng nhảy, quay đầu thấy Tân Lộ ôm hài tử đi theo tả hữu, Lý Nghiên cũng một tác cũng không rời, mới tính yên tâm.

Tào Ngọc Lâm sau này phương đi ra ngoài, vuốt hắc ra y xá.

Tê Trì nhỏ giọng nói: “Đột Quyết có thể sát nhập, chỉ sợ không có địa phương là an toàn.”

Tào Ngọc Lâm cũng hiểu rõ, nhưng dưới chân chưa đình: “Tẩu tẩu có tính toán gì không?”

Tê Trì nhớ tới Phục Đình công đạo: “Đi quân doanh là an toàn nhất.”

Tào Ngọc Lâm cẩn thận tính toán một chút lộ tuyến, hướng tây đi một khác chỗ cửa thành, từ nơi đó đi ra ngoài là được không.

“Hảo, vậy đi tam ca quân doanh!”

.....

Trong thành nhiều chỗ đã dập tắt lửa, bá tánh bị sơ tán rồi, có lẽ là chính mình chạy trốn, nơi xa đường phố mờ hồ có thể nghe binh qua đánh nhau thanh.

Một đám cận vệ vượt mã hộ tống xe ngựa hướng một khác đầu cửa thành mà đi.

Trong xe Tê Trì làm lại lộ trong tay tiếp nhận hài tử.

Đứa nhỏ này cực kỳ ngoan, thế nhưng cũng không khóc nháo.

Nàng ý ở trên xe, đề nặng phân loạn nỗi lòng hỏi: “Bên ngoài tình hình như thế nào?”

Tào Ngọc Lâm lặng lẽ bóc màn nhìn thoáng qua, kỳ thật quang ở trong xe ngồi đã có thể nghe thấy đại khái.

“Cận vệ nói vài vị đô đốc phu nhân đều đã chịu công kích, nếu để cho bọn họ biết tẩu tẩu ở chỗ này, sẽ không có chuyện tốt.”

Tê Trì không nói gì.

Bên ngoài có cận vệ báo: “Phía trước đã đến cửa thành.”

Vết bánh xe nghiền quá lớn phố, kia nói cửa thành lại là bị công khai, chỉ khai một nửa, còn có binh mã ở chém giết.

Tào Ngọc Lâm chỉ nhìn thoáng qua, lãnh tức mà nói: “Chỉ có thể lao ra đi.”

Chợt vó ngựa bước lên cái gì, nâng đề cuồng tê.

Cận vệ hô một tiếng: “Có trát mã đinh!”

Trong xe bởi vậy mà đột nhiên một điên, Tê Trì chưa hoãn lại đây, ôm hài tử lung lay một chút, trên tay suýt nữa thoát lực.

Tào Ngọc Lâm cùng Tân Lộ đều vội vàng đi đỡ nàng, Lý Nghiên đúng lúc ở nàng đối diện, tay mắt lanh lẹ mà liền tiếp được tã lót, gắt gao ôm vào trong ngực: “Ta thế cô cô ôm đệ đệ.”

Dù vậy, hài tử cũng không khóc nháo, còn ngủ đến an an phận phận.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 73 73

Tê Trì ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, ở khôi phục thể lực, cũng đang nhìn Tào Ngọc Lâm.

Nàng vừa rồi nói, nàng từng bị Đột Quyết quân tù binh quá.

“Thương thể của ngươi, chính là ở khi đó lưu lại?”

Cứ việc giờ phút này không phải nói chuyện thời điểm, vẫn là hỏi này một câu, bởi vì nếu không phải như thế, nàng liền sẽ không nhắc tới một đoạn này.

Tào Ngọc Lâm gật đầu, nhớ tới trong bóng tối thấy không rõ lắm, lại đã mở miệng: “Là.”

Nàng hoạt động một chút, giống một cái chậm chạp lão nhân, gian nan mà vươn tay đi cửa, kéo một khối thi thể dùng sức một túm, che ở trước cửa.

Tê Trì xem đến kinh sợ, nhưng giờ này khắc này, càng lo lắng nàng trạng huống.

Tào Ngọc Lâm vội xong cái này, mới dựa vào bên cạnh nói tiếp: “Tù binh ta chính là vừa rồi nghe được cái kia hữu tướng quân, A Sử kia kiên.....”

Đó là năm đó nhất thảm một trận chiến.

Toàn cảnh tám phủ mười bốn châu đều bị ôn dịch tai họa một lần, quân dân thương vong vô số, Đột Quyết tiến quân thần tốc dẹp xong bốn châu, cướp sạch không còn, lại đi phía trước liền phải thâm nhập bưng.

Phục Đình lãnh chỉ có Đột Quyết một nửa nhân mã thủ vững không lùi, nàng ở đi chi viện trên đường lọt vào trọng binh mai phục.

Vì bám trụ này cỗ binh lực, bọn họ chỉ có thể lực chiến rút cuộc, cuối cùng trừ bỏ chết trận, trên tay nàng tồn tại 186 cái bộ hạ cũng cùng nhau bị bắt.

“Bọn họ tưởng từ ta trong miệng bộ ra quân tình, ta không nói, liền ở ta trước mắt từng bước từng bước hành hạ đến chết ta người..... Ta chỉ có thể chịu đựng, trơ mắt mà nhìn.”

“Một đêm không đến, 186 người..... Cuối cùng đến phiên ta.”

“A Sử kia kiên nhục nhả ta thân là nữ nhân lĩnh quân, đem ta thưởng cho hành hạ đến chết ta thủ hạ những người đó. Ta không từ, nhân cơ hội giết bọn họ trong đó một cái, bọn họ tất cả đều đối ta giơ lên đao.....” Nàng thanh âm quỷ dị mà bình tĩnh: “Một đao lại một đao..... Bọn họ nói muốn cho ta vĩnh viễn lưu trữ sỉ nhục, ở ta trên ngực cắt thượng Đột Quyết văn, viết chính là Đột Quyết nô.”

“Cuối cùng phóng nói ngày hôm sau ta còn sống, chờ ta chính là bị sở hữu người Đột Quyết chà đạp, sau đó.....”

“Đừng nói nữa.” Tê Trì đánh gãy nàng, thanh âm phát run: “Đừng nói nữa A Thiên.”

Tuy rằng nàng nói giản lược, chỉ này vài câu, nàng đã nghe không nổi nữa.

“Sau đó tam ca liền tới rồi.”

Tê Trì ngăn ra.

Nghĩ đến những cái đó cảnh tượng, lại nghe thế một câu, phảng phất chuyển cơ, thậm chí đều phấn chấn một chút.

Tào Ngọc Lâm tựa hãm ở hồi ức, thở phì phò nói: “Là tam ca sát nhập doanh trung đã cứu ta.”

Trên người ăn nhiều ít đao đã không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ nàng xiêm y rách nát, cả người là huyết.

Nàng bị treo ở doanh trung cao mộc thượng, trên mặt đất nơi nơi là cùng nàng cùng vào sinh ra tử bắc địa tướng sĩ, trước mắt huyết hồng mơ hồ, trong miệng hàm chứa huyết nhục, không biết là chính mình vẫn là địch nhân, sở hữu trải qua Đột Quyết binh đều có thể đối với nàng cười nhạo phỉ nhổ.

Liền ở đêm đó, Phục Đình lãnh người giết tới.

Kỳ thật lúc ấy trên tay hãn binh lực đã không nhiều lắm, vì cứu người, hãn làm la Tiểu Nghĩa suất quân làm bộ tập doanh, dẫn đi rồi A Sử kia kiên.

Sau lại Tào Ngọc Lâm mới biết được, một đêm kia Phục Đình chỉ dẫn theo hai mươi người, bỗ ý là giải cứu bọn họ sau, liền có thể cùng sát ra tới, chính là ngăn ngừa mấy cái canh giờ, chờ đợi hãn đó là măn doanh máu tươi cùng tàn khu.

Đang xem đến Tào Ngọc Lâm bộ dáng thời khắc đó, hãn dưới chân xoay hướng.

Đó là Tào Ngọc Lâm lần đầu tiên nhìn đến Phục Đình tức giận, hấn bổn ý là cứu người, lại sinh sôi biến thành đồ doanh.

Còn lại người cỡi xuống nàng vội vàng ra doanh khi, Phục Đình lẻ loi một mình sát hồi doanh trung, một hơi chém giết hơn trăm người.

Cho đến nửa đường, hấn cả người tắm máu mà kéo chặt bỏ Đột Quyết quân kỳ đuổi theo, cái ở trên người nàng.

“Tào Ngọc Lâm, còn tồn tại!”

Nàng lên tiếng: “Tam ca, ta còn sống.”

“Hảo,” hấn nói: “Nếu không ta thực xin lỗi Tiểu Nghĩa.”

Tào Ngọc Lâm nói: “Không cần nói cho hấn.....”

Kia lúc sau, nàng liền rời đi trong quân.

Tất cả mọi người cho rằng nàng chỉ là tác chiến bị thương, không thể không ly quân tĩnh dưỡng.

Thương kết sẹo, Đột Quyết nô chữ bị nàng chính mình vạch tới, lại kết một tầng sẹo.

Ngực cơ hồ đã huỷ hoại, nơi đó huyết nhục mơ hồ, dữ tợn đáng sợ, không bao giờ là cái nữ nhân bộ dáng.

Nhưng này đó cũng chưa cái gì, ít nhất nàng còn sống, so với chết thảm 186 người, đã tính tốt.

Nàng thương hảo, lại bắt đầu khiếp bước với quân doanh.

Phục Đình không ngừng một lần nói qua nàng tùy thời có thể trở lại trong quân, nàng đều cự tuyệt.

Nàng cho rằng chính mình ở bên ngoài có lẽ tác dụng còn lớn hơn một chút, có thể du tẩu khắp các nơi sưu tập Đột Quyết tình báo, vẫn có thể hiệu lực trong quân, vẫn có thể đối phó Đột Quyết.

Thương tựa hồ đều hảo.

Thăng đến lần trước ở Cổ Diệp Thành, ở xác nhận đối phương là Đột Quyết quân sau, lại nghe được hữu tướng quân cái này danh hiệu khi, nàng mới phát hiện không có.

Cho dù nàng còn có thể dường như không có việc gì mà sưu tập Đột Quyết tình báo, đối mặt Đột Quyết quân, lúc trước sự liên lại sống, sở hữu chết đi người đều ở trước mắt, trên người thương liên sẽ làm đau, nhắc nhở nàng những cái đó đều còn không có qua đi.

Nàng nói ngắn gọn, dựa vào nơi đó, giống cái tiều tụy gỗ mục: “Tẩu tẩu hiện giờ đều đã biết, này nói quan ta không bước qua đi, đã là một phế nhân.”

Tê Trì bỗng nhiên chống đi lên, sờ đến tay nàng, thực lạnh, dùng sức túm một chút: “A Thiên, này không phải người sai. Mặc kệ người có phải hay không phế nhân, chúng ta đều đến tiếp tục chạy trốn.”

Bên ngoài hỗn loạn xoắn tới, có tiếng vó ngựa, có việc binh đao thanh, các nàng căn bản không có thời gian nhớ lại qua đi.

※

Du Khê Châu trên tường thành, cây đuốc hừng hực.

Thành có cái gì lưỡng đạo cửa thành, tây cửa thành đã bị công phá, mặt đông cửa thành thượng thủ thành binh lính mắt thấy trong thành đã bốc cháy lên chiến hỏa, lại còn phải thủ vững ở đầu tường thượng, đều bị nắm chặt trong tay binh qua.

Bắc địa tướng sĩ, chưa bao giờ có sợ hãi Đột Quyết, chẳng sợ chỉ là một lần đầu tường quân coi giữ.

Nhưng chức trách nơi, bọn họ chỉ có thể thủ vững ở chỗ này, thủ tránh lui đến nơi đây bá tánh.

Sau nửa đêm nùng liệt hắc ám còn chưa qua đi, gió thổi dày đặc khói lửa mịt mù vị chui vào chóp mũi, bỗng nhiên đầu tường có người phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Tại đây yên tĩnh mà lại trầm trọng thời khắc, vốn không nên ra tiếng, nhưng người nọ không chỉ có lên tiếng, còn đẩy một chút người bên cạnh, ý bảo đồng bạn đi phía trước xem.

Nơi xa, một đạo lửa khói phóng lên cao.

Thủ thành quan tức khắc hô to: “Bát phương lệnh! Đại Đô Hộ hạ bát phương lệnh!”

Dưới thành nơi xa, một hàng đen nghìn nghịt nhân mã đang ở tiếp cận.

Trong bóng đêm, truyền đến một đạo ngẩng cao tiếng la: “Hãn Hải phủ binh mã đến!”

Cửa thành thanh không, cửa thành ầm ầm mở ra.

Tiên quân hai ngàn nhân mã mạch nước ngầm nhảy vào, vội vàng tiếng vó ngựa cơ hồ muốn chấn vỡ đường phố gạch thạch.

Tất cả mọi người chú ý tới trước nhất liệt đen bóng chiến mã, lập tức người huyền giáp lạnh thấu xương, một tay đã rút ra đao, thẳng vọt qua đi.

.....

Trong thành chiến đấu kịch liệt nghiêm trọng nhất địa phương đó là các nơi công sở.

Quân coi giữ vốn nên thuận lợi ngăn trở này phê Đột Quyết quân, nhưng trước mắt lại ném chuột sợ vỡ đồ.

Pháo hoa tằm mạn trường nói, hai quân đối chọi, quân coi giữ cầm binh ở lui, chỉ vì trước mắt Đột Quyết kỵ binh loan đao hạ áp ba người.

Đó là Hạ Lan đô đốc phu nhân, u lãng đô đốc phu nhân cùng Âm Sơn đô đốc phu nhân.

Sáu châu đô đốc phu nhân bị bắt một nửa, bọn họ không thể không cẩn thận.

Bỗng dưng bay tới một chi phi mũi tên, ở giữa trong đó một người Đột Quyết kỵ binh cánh tay.

Tức khắc đám người buông lỏng, Âm Sơn đô đốc phu nhân kinh hô một tiếng tránh né, quân coi giữ chạy nhanh tiến lên đoạt người.

Ù ù tiếng vó ngựa vang, trước sau bọc đánh tới.

Dựa vào Tê Trì tạp tiền, Hãn Hải phủ tạng cường quân bị sau huấn luyện quá một chi tinh nhuệ, mỗi người thị lực hơn người, nhất thiện hay thay đổi ứng tập.

Hôm nay điểm tới, mỗi người đều là này nhóm người, vừa lúc có tác dụng.

Chỉ bằng còn sót lại ánh lửa chiếu sáng, một mũi tên bắn ra, dư mũi tên đã đến, thiện xạ.

Theo sát sau đó chính là đột nhiên chỉnh tề rút đao thanh.

.....

Một đợt đã diệt, một khác sóng còn chưa bình.

Phục Đình một tay xả cương, một tay từ một cái Đột Quyết binh trên người rút về đao.

Ánh mặt trời đem lượng, đầm đìa máu tươi theo đao duyên một giọt một giọt dừng ở đá phiến trên đường, gió cuốn khói thuốc súng tựa ở đêm trôi đi thời gian.

Bên cạnh chính là kia gian cá hình hiệu buồn y xá, liền cánh cửa đều dính vết máu.

“Hỏi rõ ràng?” Hãn tăng cường hầu hỏi.

La Tiểu Nghĩ giải quyết trên tay Đột Quyết binh, thở phì phò lại đây: “Hỏi, truy tẩu tẩu không phải bọn họ, A Thiên nhất định mang theo tẩu tẩu né tránh.”

“Lục soát!” Phục Đình thanh lạnh như đao, cắt ra rạng sáng gió lạnh: “Vào thành, một cái không lưu.”

✕

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 74 74

Mười mấy Đột Quyết kỵ binh đuổi tới trên đường, nấn ná nhìn quét.

Phụ cận địa thế trống trải, hai sườn đều là chạy dài phập phồng ruộng dốc đồi núi, thanh hoàng tương tiếp cỏ dại một bụi một bụi bày ra mà ra, liếc mắt một cái là có thể nhìn đến đại khái.

Hừng đông trước còn có thể thấy hai bóng người chính là ở gần đây biến mất.

Đoàn người xuống ngựa, vài câu lại thấp lại mau Đột Quyết ngữ giao lưu sau, phân công nhau sưu tầm.

.....

Ánh mặt trời dâng lên, kéo vài đạo xám trắng bóng người hoảng ở hồ ngoại.

Mỗi một bóng người trong tay đều có loan đao hình dáng.

Tiếp theo này đó bóng dáng tản ra, trong đó có một đạo đi xuống, nhắm thẳng hồ mà đến.

Hồ che thâm mà hẹp cửa động, tiếng bước chân một chút tiếp cận, bỗng nhiên, bên trong chém ra một đao.

Đối phương ngã xuống đất, vẫn chưa bị mất mạng, vừa muốn một tiếng hô lên, lại là một đao.

Tào Ngọc Lâm sớm đã gắt gao nhìn chăm chăm bên ngoài tình hình, một chút thò người ra xuất động khẩu, chém ra đệ nhất đao khi còn không có thể hoàn toàn nắm chặt chuôi đao, suýt nữa muốn kêu đối phương phát ra thanh, nhưng tiếp theo đao cơ hồ cả người phác ra tới, dùng toàn lực.

Nàng trườ đao, đem này thi thể kéo vào trong động giấu kín, lại trở lại cửa động khi, thân thể nửa ngồi xổm, tay chống ở đao thượng, không được mà thở dốc, sườn mặt thượng treo đậu đại mồ hôi, lại mặt vô biểu tình, ngồi xổm nơi đó tựa như tượng đất.

Tê Trì dựa vào bên cạnh, không đi xem kia cụ Đột Quyết binh thi thể, miễn cưỡng dẫn theo tinh thần, kéo ống tay áo cho nàng lau đi trên mặt hãn, một bàn tay nắm chặt vạt áo, một bàn tay đè lại nàng cánh tay.

Tào Ngọc Lâm hướng nàng gật đầu, cực vùng đất thấp nói: “Tẩu tẩu yên tâm.”

Ý tứ là chính mình còn đứng đến trụ.

Tuy rằng gian nan, tuy rằng vừa rồi nhìn bên ngoài những cái đó bóng dáng khi, trên tay thiếu chút nữa lại muốn thoát ly chuôi đao, nhưng cuối cùng, nàng này một đao vẫn là chém xuống đi.

Bên ngoài lần thứ hai vang lên tiếng bước chân, lại không ngừng một người, có lẽ bọn họ đều tới.

Tê Trì không tự giác bình mà ở lại hô hấp, thấy Tào Ngọc Lâm trao đao cái tay kia cơ hồ khẩu đã chết, đốt ngón tay đều trở nên trắng.

Chợt, một đạo thanh âm chặn ngang mà nhập.

Ngoài động tiếng bước chân dừng lại.

Đó là một đạo tuổi trẻ cô nương thanh âm, nói chính là Đột Quyết ngữ.

Tào Ngọc Lâm nghiêng đầu, cẩn thận nghe bọn họ trong lời nói ý tứ ——

Kia cô nương tự xưng là hữu tướng quân trong phủ người, tựa hồ đưa ra bằng chứng.

Bên ngoài an tĩnh một lát sau, nàng hỏi vì sao chỉ còn lại có bọn họ mấy cái, trong thành tình hình như thế nào?

Một cái người Đột Quyết trả lời: Bọn họ bị một đám hộ vệ cấp tám trụ, tổn thất rất nhiều người. Trong thành tình hình có biến, vừa mới bắt đầu bọn họ nương phong thế phóng hỏa đoạt cái tiên cơ, công phá tây cửa thành, bắt mấy cái đồ đốc phu nhân, lại bị quân coi giữ đồ vô pháp dời đi. Hơn nữa họ phục xảo trá đa đoan, tuy rằng điều đi rồi đại bộ phận nhân mã, bọn họ truy người ra khỏi thành thời điểm thấy đã có đại quân từ phụ cận tới rồi chi viện, thuyết minh hẳn đại doanh căn bản không rảnh.

Cô nương chất vấn bọn họ vì cái gì liền một đám hộ vệ đều không làm gì được.

Người Đột Quyết liên tiếp một chuỗi Đột Quyết ngữ nói được vội vàng, thậm chí còn mang theo phần nộ, nói đó là họ phục cận vệ binh, trước kia không biết giết bọn họ nhiều ít thám tử, làm sao là bình thường hộ vệ.

Cô nương: Vậy các người truy người đâu?

Người Đột Quyết: Còn ở tìm, hữu tướng quân thật vất vả đã thông này nói lại đây, không bắt được người trở về vô pháp công đạo.

Cô nương: Nào điều nói?

Bỗng nhiên không có thanh âm.

Tiếp theo đó là một tiếng Đột Quyết ngữ rống giận: Người rút cuộc là người nào!

Thình lình liên vang lên đao kiếm va chạm thanh âm, tựa hồ có rất nhiều người vọt lại đây, bên ngoài một chút trở nên thanh âm lộn xộn, kêu gọi cùng gào rống một trận lại một trận.

Tê Trì nhìn về phía Tào Ngọc Lâm, nàng cũng nhìn lại đây, lẫn nhau đối diện, đều thực kinh dị.

Chẳng lẽ là nội chiến?

Thực mau tiếng người che đậy đi xuống, quy về bình tĩnh, thậm chí có người Đột Quyết thi thể ngã vào trong hầm tời.

Theo sau có người lướt qua kia cổ thi thể vào hố, liền phải tiếp cận cửa động.

Tào Ngọc Lâm hoành đao cúi người, Tê Trì dựa gần nàng dán sát vào động bích.

Bỗng nhiên nghe được một tiếng rất thấp kêu gọi: “Phu nhân?”

Tê Trì thoáng ngẩn ra, nghe tới vẫn là vừa rồi kia cô nương thanh âm, đổi thành tiếng Hán, mới phát hiện thanh âm này có chút quen

thuộc, dấn động bích lạng lẽ nhìn ra đi, nhìn đến ăn mặc sắc sỡ hồ y thiếu nữ.

“Tân Vân?”

“Là.”

Tới thế nhưng là phó cố Tân Vân.

Nàng cũng mang theo phòng bị, trong tay còn nắm một phen đoản đao, nhìn đến Tê Trì mới thu hồi tới, quay đầu liền hướng ra ngoài gọi một tiếng hồ nữ.

Tiếp theo lại ngồi xổm xuống, từ hạp hời cửa động chui vào tới, trên dưới đánh giá một lần Tê Trì, thấy vị này Đại Đô Hộ phu nhân trước mắt như thế chật vật, sắc mặt tiều tụy, cùng lúc trước ở Hãn Hải phủ nhìn thấy khác nhau như hai người, nhất thời ánh mắt vi diệu, cũng không biết nên nói cái gì.

Bên ngoài đã lục tục có người tiến vào.

“Phu nhân!” Phó cố kinh tự mình vào trong hầm, chưa nhìn thấy Tê Trì liền ở cửa động ngoại quỳ xuống: “Phó Cố Bộ phụng bát phương lệnh mà đến, thế Đại Đô Hộ nghênh hời phu nhân.”

Tê Trì nghe xong tức khắc quay đầu: “Xem, A Thiên, ta liền nói, chỉ cần căng qua đi liền không có việc gì.”

Phó cố Tân Vân lúc này mới kinh giác bên cạnh còn có người, một quay đầu liền thấy Tào Ngọc Lâm một bộ hắc y mà ngồi xổm nơi đó, giống như cái bóng dáng, trong tay nắm đao vô cùng đề phòng bộ dáng, còn đầy mặt mồ hôi, không cảm lấp bắp kinh hãi: “Tào tướng quân? Người làm sao vậy?”

“Không có gì,” Tê Trì giành trước nói, lại xem một cái Tào Ngọc Lâm: “Không có gì.”

Tào Ngọc Lâm đón nàng tầm mắt gật đầu: “Đúng vậy, không có gì.” Nàng chống đao đứng lên, trước chui ra cửa động, lại quay đầu lại đỡ Tê Trì đi ra ngoài.

Phó cố Tân Vân cũng chui ra đi, ở bên giúp đỡ.

Tê Trì chậm rãi đi ra cái kia hồ, bị ánh sáng hoảng híp híp mắt, mới thấy rõ bên ngoài mệnh môn cuộn cuộn Hồ Bộ nhân mã, các nam nhân ăn mặc hồ y, mang nữ tử, văn cung dẫn ngựa, từ sườn núi thượng vẫn luôn lan tràn đến trước mắt, có mấy cái từng cùng phó cố kinh tổ tôn cùng đi qua Hãn Hải phủ, nàng còn có ấn tượng.

Những cái đó truy các nàng người Đột Quyết đã bị xử trí sạch sẽ.

Tê Trì lần đầu tiên phát hiện bọn họ có nhiều người như vậy, có lẽ là toàn bộ tộc đều xuất động.

Tới rồi giờ phút này nàng mới tính thả lỏng chút, chống Tào Ngọc Lâm cánh tay, thân đột nhiên nhoáng lên, mềm mại ngã xuống đi xuống.

Sớm đã suy yếu chống đỡ hết nổi, chẳng qua là cường chống được hiện tại thôi, cỡi hiểm sau liền rất cuộc chịu đựng không nổi.

Tào Ngọc Lâm vội vàng duỗi tay đỡ ổn nàng: “Tẩu tẩu.”

Tê Trì dựa ở trên người nàng, bạch mặt, miễn cưỡng hướng nàng cười cười, thấp giọng nói: “Đừng lo lắng, người lần này bảo vệ ta.”

Tào Ngọc Lâm trên mặt không có biểu tình, trong lòng lại như là có một chỗ bị xả đau, vẫn luôn ngạnh đến yết hầu, yên lặng dẫn theo chuỗi này đao đứng.

Nàng nhất đau kịch liệt không gì hơn lúc trước không có thể bảo vệ những cái đó bộ hạ, hiện giờ cuối cùng thế tam ca vẫn hồi rồi tẩu tẩu.

Những người khác đều không biết tình, chỉ cảm thấy phu nhân sắc mặt tái nhợt, thân thể ôm bệnh nhẹ.

Phó cố kinh lập tức phân phó đi bị xe, một mặt hạ lệnh, chạy nhanh đi báo biết Đại Đô Hộ.

※

Ra khỏi thành hai mươi dặm, rời bỏ thành khuếch vùng quê, một chi từ trong thành chạy trốn đến tận đây Đột Quyết binh mã vừa mới bị tiêu diệt.

Bên cạnh một cái con sông xỏ xuyên qua mà qua, nước sông chảy quá hạn thậm chí đều lẫn vào máu loãng.

Phục Đình ngồi xổm bờ sông, sao thủy rửa sạch đao, phía sau là còn không có tới kịp nghỉ ngơi chinh đồn một lát đại đội nhân mã.

La Tiểu Nghĩa tự một khác đầu bước nhanh tới rồi, trên người giáp trụ cũng nhiễm vết máu, lau trên mặt hãn: “Tam ca, Phó Cố Bộ trước một bước tìm được tẩu tẩu!”

Phục Đình ngẩng đầu, xách theo đao đứng dậy: “Như thế nào?”

“Tôi báo người ta nói tẩu tẩu không bị thương, chẳng qua thân thể suy yếu, đã bị phó cố kinh thỉnh đi bộ tĩnh dưỡng.” Nói đến chỗ này, la Tiểu Nghĩa sờ soạng cái mũi, nhỏ giọng bỏ câu: “A Thiên cũng không có việc gì, đều không có việc gì.”

Phục Đình biểu tình buông lỏng, thẳng đến nghe thể tin tức mới tính yên tâm, không uổng phí hấn vận dụng một hồi bát phương lệnh.

“Còn có chuyện.” La Tiểu Nghĩa gần sát, ở bên tai hấn nói nhỏ một trận.

Phục Đình nghe xong, ánh mắt lãnh túc: “Thật vất vả đã thông này nói?”

La Tiểu Nghĩa nói: “Người Đột Quyết chính mình nói như vậy.”

Hấn gạt đầu, nhanh chóng làm quyết đoán, trầm giọng nói: “Điều một chi binh mã, ấn ta phân phó bài bố, trước không cần rút dây động rừng.”

La Tiểu Nghĩa khinh thường mà xuy một tiếng: “Cái kia đồ bỏ hữu tướng quân đích xác giống điều xà.”

Phục Đình liếc hấn một cái, nhớ tới Tào Ngọc Lâm, nhấp khản môi.

.....

Đãi Phục Đình công đạo xong, la Tiểu Nghĩa lĩnh mệnh mà đi khi, lại là nhần mặt, vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Nhưng đối với hấn tam ca an bài, hấn luôn luôn đều nghiêm túc mà làm theo, cũng không có lẩm miệng hỏi cái gì.

Phục Đình nhìn hấn đi rồi, gọi tới một cái binh, phân phó: “Tức khắc khoái mã đi Phó Cố Bộ báo bình an.”

Lý Nghiên cùng hài tử đều ở hấn nơi này, hấn sợ Tê Trì lo lắng.

Phân phó xong hấn liền lướt qua đại đội nhân mã, sau này đi đến.

Con sông phía sau không xa chính là một mảnh chần thả người lâm thời cư trú hồ trưởng.

Phục Đình đi đến trưởng cửa, nói câu hồ ngữ.

Trưởng môn ngay sau đó xốc lên, một cái người Hồ phụ nữ đi ra, đem trong lòng ngực hài tử đưa tới hấn trước mặt tới, mang theo cười nói hai câu, lại chỉ chỉ hài tử.

Nói chính là: Đứa nhỏ này cũng thật có thể ăn a, đói là đi?

Phục Đình ôm quá hài tử, tiểu gia hỏa đã ngủ, mới vừa bị uy sữa, ăn uống no đủ sau thực an nhàn, nho nhỏ môi đều còn ở thói quen tính mút động.

Hấn cảm tạ người Hồ phụ nữ, đem hài tử trói đến trên người.

Hồ phụ thấy rất là không đành lòng, hạ bái nói nguyện vì Đại Đô Hộ chăm sóc hài tử, thỉnh Đại Đô Hộ chuyên tâm ứng chiến.

Phục Đình lại nói một tiếng tạ, trực tiếp đi rồi.

Đứa nhỏ này thật vất vả mới đến hẩn bên người, giao cho ai hẩn đều không yên tâm, tình nguyện chính mình mang theo, thẳng đến mang đi Tê Trì trước mặt.

Một khác gian hồ trong lều, Lý Nghiên vừa mới cũng ăn vài thứ lót bụng, biết được cô cô an toàn tin tức liền vội vã mà đi ra, cánh tay thương thương sớm đã băng bó hảo.

Phục Đình triều hẩn điểm cái đầu, ý bảo lên đường.

Mới vừa trở lại mã bên, thám báo khoái mã tới rồi trước mặt, ôm quyền nói: “Đại Đô Hộ, lại phát hiện một đám chạy trốn Đột Quyết quân.”

Phục Đình mặt mày hơi rùng mình, một tay nâng trong lòng ngực hài tử.

“Tiếp tục quét sạch.”

Tuy tưởng lập tức chạy đến Phó Cố Bộ, nhưng hẩn vẫn là này bắc địa Đại Đô Hộ, bãi ở trước mắt quân địch không thể làm như không thấy.

※

Phó Cố Bộ tuy cũng là du mục bộ tộc, lại có chính mình cố định đồng cỏ.

Tảng lớn hồ trưởng từng cái trát ở chân núi dưới, núi cao chính là thiên nhiên cái chắn, xa xem một mảnh vạn nhận phong vách tường, đỉnh đầu đỉnh hồ trưởng tựa từ đỉnh núi thượng rơi xuống đụn mây, vỡ thành linh tinh điểm điểm màu trắng lấm tấm.

Ra roi thúc ngựa tặc tin tức nhập Phó Cố Bộ trung khi, Tê Trì đã đang ở nơi này.

Ở giữa một gian hồ trong lều, phó cố Tân Vân đang đứng, nhìn bên cạnh hồ giường.

Hồ trên giường nằm Tê Trì, nàng mới vừa dùng chút thức ăn nhẹ, trên người cái một tầng lông dê thảm, được đến thể tử cùng nhi tử đều bình an tin tức sau, rốt cuộc hoàn toàn thả lỏng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phó cố Tân Vân nhìn nàng, mới vừa rồi bọn họ Phó Cố Bộ đại phu tới một chuyến, cho nàng nhìn thân thể, nói nàng hậu sản không lâu liền kinh ưu bốn ba, gấp đải điều trị tĩnh dưỡng, thiết không thể lại kinh động.

Tê Trì lại ở ngủ hạ trước lại đưa ra muốn phái người lại đi trong thành cá hình hiệu buôn y xá tìm cái đại phu đến xem, chỉ vì nơi đó đại phu đều là riêng từ Trung Nguyên mời đến, mỗi người y thuật cao minh, có bọn họ như vậy ở, nàng sẽ tương đối yên tâm, nhân tiện cũng thỉnh bọn họ giúp đỡ tìm một tìm nàng người.

Phó cố Tân Vân nhưng thật ra không đối nàng này kiểu quý diễn xuất ngoài ý muốn, ngoài ý muốn chính là mới vừa được đến tin tức

---

Nàng lại là mới vừa sinh sản xong không lâu.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 75 75

Tào Ngọc Lâm nghe nói binh mã tới rồi tin tức, từ hồ trong lều đi ra, liếc mắt một cái thấy cửa đứng người.

La Tiểu Nghĩa cánh tay kẹp theo chính mình khôi mũ, đang đứng ở đằng kia triều trưởng môn tham đầu tham não, gặp được nàng ra tới sững sốt, tiếp theo lại cười mỉa: “A Thiên.”

Tào Ngọc Lâm điểm cái đầu, trên dưới đánh giá hán một phen, hán vẫn là cùng trước kia hành quân đánh giặc khi giống nhau, trừ bỏ đánh giặc cái gì cũng không rảnh lo, tốt xấu là cái tướng quân, đầy mặt trần hôi cũng mặc kệ, búi tóc cũng rối bời.

La Tiểu Nghĩa bị nàng nhìn, chỉnh một chỉnh trên người giáp trụ, hướng trưởng cửa đi rồi hai bước.

Sắc trời mắt thấy liền phải chậm, phong tiệm đại, nàng cũng không mời hán nhập sổ đi ngồi, vừa vặn có thể tránh một chút, miễn cho liền cùng ngốc đứng trúng gió đường như, hán đứng yên, ngắm ngắm nàng. Trên người nàng ăn mặc hồ y, lại thúc người Hán nam tử búi tóc, chẳng ra cái gì cả, bất quá hán sớm đã xem thói quen, lại nói: “Nghe nói lúc này người là đơn độc mang theo tẩu tẩu chạy ra tới, cho nên ta đến xem người.”

“Cũng không tính,” Tào Ngọc Lâm nói: “Có tam ca cận vệ liều chết kéo chúng ta mới có thể chạy thoát.”

La Tiểu Nghĩa biết nàng cũng không tranh công, nghĩ đến thiệt hại những cái đó cận vệ cũng không phải tư vị, thở dài: “Đi theo tam ca vào sinh ra tử cận vệ thiệt hại hơn phân nửa, cũng khó trách tam ca nhanh như vậy liền làm an bài, khẳng định sẽ không bỏ qua đám kia Đột Quyết cầu.....”

Tào Ngọc Lâm đánh gãy hấn: “Này đó không cần nói với ta, ta đã không ở trong quân, người nên biết quy củ.”

Chiến sự phía trước, có cái gì kế hoạch cùng an bài đều là chủ soái cùng tướng sĩ sự, nàng chỉ ở bên ngoài phụ trách sưu tầm tình báo thôi, không thể biết quá nhiều.

La Tiểu Nghĩa bật thốt lên nói: “Ta đúng là nghĩ đến nói với người việc này, người liền không nghĩ tới hồi trong quân tới?”

Tào Ngọc Lâm hỏi: “Tam ca kêu người tới hỏi?”

La Tiểu Nghĩa bĩu môi, thật là Phục Đình kêu hấn tới hỏi cái này câu, trên đường thời điểm liền nói, dư thừa nửa cái tự cũng không đề.

“Cũng không thể nói như vậy, ta chính mình cũng là muốn hỏi.” Hấn ho khan một tiếng: “Rốt cuộc đều ở trước trận, người như vậy có bản lĩnh, mai một rất đáng tiếc.” Nửa câu sau cùng giấu đầu lòi đuôi dường như, chính mình nói xong đều chính mình ở trong lòng sách một tiếng.

Tào Ngọc Lâm trầm mặc, tay phải theo bản năng mà nắm một chút.

Này chỉ tay đích xác nắm nổi lên đao, nắm khởi khi trọng có ngàn quân, chém ra khi như triền vũng bụn, nhưng nắm chặt sau, chém

xuống khi, lại như trút được gánh nặng.

Nhưng nàng còn không thể xác định hay không có thể lại đổi mặt Đột Quyết đại quân.

Phục Đình nếu tới hỏi nàng, đó là tín nhiệm nàng rõ ràng chính mình tình hình.

Nàng tay lại nắm một chút, lắc đầu.

La Tiểu Nghĩ cười rộ lên, khen ngược làm như nhẹ nhàng một chút dường như: “Cũng hảo, không đánh giặc còn bình an chút.”

Tào Ngọc Lâm đôi mắt ở hấn trên người dừng lại một chút, nửa cái tự không có, quay đầu đi rồi.

La Tiểu Nghĩ đối nàng này lãnh đạm bộ dáng thành thói quen, nhìn chăm chăm dưới chân thổ địa dư vị một chút chính mình nói, tổng cảm thấy không một câu nói đúng đến khởi chính mình này há mồm, giơ tay liền trừu một chút chính mình.

Thình lình toát ra một đạo thanh âm: “Tiểu Nghĩ thúc?”

La Tiểu Nghĩ sững sốt quay đầu.

Lý Nghiên sau này phương mà đến, không thể hiểu được mà nhìn chăm chăm hấn, hiển nhiên là đã nhìn đến hấn vừa rồi trừu chính mình kia một chút.

La Tiểu Nghĩ sờ soạng mặt, bãi hai xuống tay: “Đem ta dạy cho người quyền cước nhiều luyện vài lần, ta còn có việc, đi trước.”

Lý Nghiên nhìn quen hấn vui đùa bộ dáng, đối hấn này nghiêm trang tư thế càng không thể hiểu được, nhìn theo hấn đi xa, nghĩ

thầm đây là làm sao vậy?

※

Trướng trung lưỡng đạo bóng người dựa gần, Tê Trì thoáng ngẩng lên đầu, đôi mắt quét đến hồ trên giường an ổn ngủ hài tử, lại quét đến một bên gương đồng, bên trong ánh ôm lấy nàng nam nhân thân ảnh.

Phục Đình ôm nàng, từ nàng môi thân đến nàng bên cổ, bị hấn phiếm thanh cảm cọ xát ra một trận tê ngứa.

Tê Trì ngực phập phồng, mềm như bông mà dựa vào hấn trên người, đầu vai chống một thân dày nặng áo giáp: “Người như vậy ta vô pháp nói thêm gì nữa.”

Ban đầu đang ở nói chạy ra tới trải qua, nhưng hấn bỗng nhiên thân đi lên, liền nói không nổi nữa.

Phục Đình một vừa hai phải mà ngừng, một cánh tay ôm lấy nàng eo, cúi đầu hỏi: “Thân thể như thế nào?”

“Muốn hôn mê.” Nàng cố ý nhẹ giọng nói.

Hấn khóe miệng động một chút, biết nàng còn ở tỉnh dưỡng, ấn nàng ở hồ trên giường ngồi xuống, nhìn nhìn nàng mặt, lại nhìn mắt ở nàng bên cạnh người ngủ hài tử, nói: “Không cần nói nữa.”

Vốn là muốn biết trước sau tình hình, nhưng nghe nàng nói cái đại khái liền không nghĩ hỏi lại.

Nàng thân kiều thục quý, gả cho hấn lại liền sinh hài tử cũng chưa cái an ổn hoàn cảnh, nói thêm gì nữa hấn trong lòng cũng không

thoải mái.

Tê Trì cũng không nghĩ đề ra, lại hồi tưởng một chuyến đều cảm thấy mạo hiểm, ở chỗ này yên ổn xuống dưới sau đầu hai vẫn còn làm ác mộng, chỉ là cũng chưa nói.

Có đôi khi nàng cũng sẽ tưởng, nếu khi đó nơi nào kém một bước, đi y xá thời điểm phát hiện y xá bị thiêu, hoặc là sinh hài tử trên đường Đột Quyết đã đánh vào, tình trạng không biết muốn nhiều tao.

Nhưng tỉnh liền nói cho chính mình là chính mình dọa chính mình thôi, mới tính dễ chịu.

Nàng giương mắt nhìn về phía Phục Đình, tay sờ đến hài tử tã lót: “Nếu ta không có thể chạy thoát, hoặc là hài tử.....”

“Đừng hồi này đó.” Phục Đình trầm giọng đánh gãy.

Hắn tưởng cũng không dám tưởng.

Tê Trì cũng cảm thấy nói như vậy không tốt, không may mắn, vì thế lại mang theo thoải mái mà cười: “Người còn nhớ rõ cái kia đàn Không nữ?”

Phục Đình nhìn nàng, không biết nàng như thế nào ở thời điểm này lại nhắc tới như vậy cá nhân tới: “Như thế nào?”

“Nàng từng nói với ta, trên đời mọi việc có nhân tất có quả.” Tê Trì ỷ trên đầu giường, chậm rãi nói: “Biên cảnh y xá chạy dài, người trong quân binh hùng tướng mạnh, là ta gieo nhân, hiện giờ mới có ta lại một hồi gặp dữ hóa lành quả, đây cũng là nhân quả, cho nên ta tất nhiên là không có việc gì.”

Phục Đình nhấp môi, thế nhưng còn cảm thấy rất có đạo lý.

Có đôi khi đích xác bội phục nàng, một lòng có thể như thế có tính dai, không đợi người khác tới an ủi, chính mình liền trước đem chính mình an ủi hảo.

Tê Trì ngồi, hấn đứng, tay nàng chỉ dựa gần hấn huyền giáp vạt áo trước.

Loại này áo giáp toàn thân thiết chất, thập phần dày nặng, nàng dùng ngón tay bát một chút mặt trên lạnh như băng thiết phiến, hỏi: “Vì sao không tá giáp?”

Phục Đình nhìn nàng một cái, không nói chuyện.

Tê Trì một chút minh bạch: “Tùy thời còn phải về tiền tuyến có phải hay không?”

Hấn gật đầu: “Đột Quyết còn sẽ có động tác.”

Chiến sự còn không có kết thúc, hấn là riêng vì nàng cùng hài tử tới rồi.

Tê Trì cũng minh bạch, thấy hấn đầu vai thiết phiến thượng còn dính làm thấu vết máu, liền biết hấn một đường lại đây nhất định là cùng Đột Quyết binh giao thủ nhiều lần, đi theo liền nhớ tới phó cố Tân Vân nói, sở hữu sở tư nói: “Bọn họ lần này xâm lấn đến quá mức kỳ quặc, như là có giúp đỡ, thời cơ lại tìm đến như vậy chuẩn, như là hướng về phía người ta tới.”

Phục Đình trầm mặc một cái chớp mắt, nói: “Ta đã hiểu rõ, chỉ là không dám xác định.”

Không phải không xác định, mà là không dám xác định. Tê Trì cẩn thận mà nhận thấy được điểm này rất nhỏ khác biệt, không cảm nhìn nhìn hấn.

Phục Đình lại chưa nói đi xuống, hấn duỗi tay xả dương nhưng đáp ở nàng trên đầu gối: “Nghỉ ngơi, những việc này đều giao cho ta.”

Tê Trì “Ân” một tiếng, tuy rằng hấn nói còn không có xác định, này một câu, lại vẫn là làm nàng có loại tâm định cảm.

“Đại Đô Hộ, có quân báo đưa đến.” Trương ngoại một cái cận vệ thấp thấp bẩm báo.

Phục Đình thần sắc lập tức thu liễm, ngồi dậy nói: “Ta trước đi ra ngoài, làm Lý Nghiên tiến vào, hấn nên nóng nảy.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 76 76

Gió Bắc thổi qua, khí hậu đã hàn.

Du Khê Châu ngoài thành, Hạ Lan đô đốc một lần lại một lần mà dạo bước, ghen một bụng khí phát không ra.

Sau lưng là bị lửa lớn thiêu một nửa thành trì, một bên là mấy cỗ xếp hạng cùng nhau thi thố.

Hắn ở tiền tuyến cùng vài vị đô đốc phụng mệnh kháng địch khi, bỗng nhiên nhận được Đại Đô Hộ quân lệnh, mệnh hắn cá nhân phản hồi Du Khê Châu giải quyết tốt hậu quả, mới biết Đột Quyết thế nhưng sát nhập hắn trong thành, thậm chí còn bắt cướp vài vị phu nhân, tính cả chính hắn phu nhân cũng ở bên trong, thậm chí ngay cả Đại Đô Hộ phu nhân cũng hiểm tao độc thủ.

Nơi xa, một đội nhân mã khoái mã mà đến.

Hạ Lan đô đốc đưa mắt nhìn lại, sắc mặt nghiêm, vội vàng đi mau vài bước đón nhận trước, xốc vạt áo quỳ xuống.

Khoái mã đến, đồng thời lắc đình.

Phục Đình đầu tàu gương mẫu, trên cao nhìn xuống nhìn lướt qua chung quanh tình hình, hỏi: “Điều tra rõ?”

Hạ Lan đô đốc nhú mày bẩm báo: “Hồi Đại Đô Hộ, điều tra rõ, ngày đó phóng hỏa chính là phía sau những người này.”

“Tự sát?” Phục Đình mắt lạnh nhìn, kia một loạt thi thể năm sáu người, mỗi người bên miệng đều kéo máu đen, có uống thuốc độc dấu hiệu.

Hạ Lan đô đốc hỏi: “Đúng là, bọn họ sớm có dự mưu, một bại lộ liền tự sát, cùng trong thành bị bắt những cái đó Đột Quyết binh giống nhau, nói tốt dường như, toàn cũng tự sát.”

Phục Đình giục ngựa tiến lên, vòng quanh thi thể chậm rãi đi rồi một vòng, rút ra sau thắt lưng đao bát bát trong đó một cái mặt, đánh giá một phen ngũ quan, nói: “Này không phải người Đột Quyết.”

Tuy cũng là người Hồ diện mạo, nhưng cùng người Đột Quyết đặc thù bất đồng, người bình thường nhìn không ra tới, hẳn lại liếc mắt một cái là có thể phân biệt.

La Tiểu Nghĩa theo ở phía sau nói: “Sao lại thế này, này mấy cái người Hồ chạy vào thành tới giúp người Đột Quyết phóng hỏa?”

Hạ Lan đô đốc trong lòng lại vụt ra khí tới, cũng không tốt ở Đại Đô Hộ trước mặt phát tác, chịu đựng nói: “Là, này mấy người là đánh phía sau tới, đúng là bởi vì cảm thấy bọn họ tới chỗ không phải Đột Quyết, mới có thể thuận lợi lẫn vào trong thành tới.....”

Hắn càng nói càng khí, Du Khê Châu phía trước là biên cảnh, phía sau tự nhiên là bắc địa cùng Trung Nguyên. Trong thành quân coi giữ thấy bọn họ tự Du Khê Châu phía sau mà đến, còn tưởng rằng bọn họ là người một nhà, nhân chiến sự bị nhốt cùng đường mới thu lưu, không nghĩ tới bọn họ vào thành sau thừa dịp ban đêm lấy Đột Quyết ngữ phóng hỏa, dẫn phát hỗn loạn, thế cho nên kêu sau đến Đột Quyết quân có công mở cửa thành cơ hội.

Thả bọn họ tiến vào mấy cái quân coi giữ biết được tin tức sau, tự nhận then với bắc địa cùng bá tánh, lập tức liền rút kiếm tự vận.

Cái gì cũng không hỏi ra tới, lại gặp như thế tổn thất, còn thiệt hại mấy viên quân coi giữ, kêu hấn có thể nào không tức giận.

Phục Đình không nói một lời, thu đao vào vỏ.

Hạ Lan đô đốc cảm giác sâu sắc không làm tròn trách nhiệm, tiến lên nơm nớp lo sợ nghe lệnh.

Hấn lúc này mới mở miệng: “Trọng chinh Du Khê Châu, thu liễm hy sinh tướng sĩ, đãi chiến hậu hậu táng.”

Liên tiếp vài câu, không nhắc tới xử phạt chuyện của hấn, Hạ Lan đô đốc liền biết là muốn chiến sau nói nữa, cúi đầu lĩnh mệnh.

La Tiểu Nghĩa đang muốn tiến lên đây cùng Phục Đình thương lượng một chút việc này, nơi xa có thám báo khoái mã tới rồi báo tin

---

“Đại Đô Hộ, tiền tuyến chư vị đô đốc đã chịu Đột Quyết tiến công!”

Phục Đình liếc hấn một cái, giục ngựa liền đi.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý, đành phải tạm thời im tiếng, cùng hấn đi trước chiến trường.

※

Vài vị đô đốc sở tại ở vào Du Khê Châu phía đông bắc, mà Phục Đình quân doanh hoành che ở Du Khê Châu chính phương Tây.

Trừ lần đó ra, Phục Đình còn gọi là Tiểu Nghĩa điều động hai chi nhân mã với chỗ tối bài bố, những người khác thượng không hiểu được.

Mấy phương nhân mã như tứ phương chi đủ, vờn quanh Du Khê Châu phân bố.

Thiên đột nhiên âm trầm, vân đi xuống trụ, gió Bắc chuyển liệt, kêu khóc dựng lên.

Liên ở phía đông bắc các vị đô đốc suất quân ngăn cản thời điểm, một khác chi Đột Quyết kỵ binh lặng yên được tiến biên cảnh, hướng quân doanh chỗ đánh úp lại.

Trong quân doanh tinh kỳ như thường, thậm chí liên tạo cơm khói bếp cũng như thường.

Gót sắt không lưu tình chút nào mà vọt đi vào, loan đao lên xuống, bỏ ra doanh trướng, Đột Quyết ngữ hét hò nổi lên bốn phía, ngay sau đó rồi lại bồi hồi chung quanh.

Doanh trung căn bản một người cũng không có.

Tinh kỳ, khói bếp, bất quá đều là biểu hiện giả dối.

Tiếp theo một khác cổ tiếng kêu liên tới.

Mênh mông cuộn cuộn bụi mù tự nơi xa áp gần, nơi đây như Hãn Hải, nơi đó liên như trên biển xốc tới một đạo sóng gió.

Đối diện chỗ cao, Phục Đình đang ngồi ở lập tức.

Ngựa thượng cũng phủ lên giáp sắt, hấn tay ấn ở đao thượng, mắt thấy nơi xa.

Tiến lên sóng gió là hấn trong quân bộ binh, khoái mã phụ cận sau lập tức xoay người mà xuống, mỗi người trong tay đều dẫn theo trường bính tuyết nhận khoái đao.

Đó là Mạch đao, dùng cho trăm mã, chuyên vì đối phó Đột Quyết chiến mã mà chế.

Hoành đao đảo qua, vó ngựa chật dứt, kỵ binh khuynh đảo, ưu thế không hề.

Bụi mù đưa tới huyết tinh khí.

La Tiểu Nghĩ mang lên khôi mũ, hỏi: “Tam ca, này phê kỵ binh không nhiều lắm, hấn là chỉ là tiên quân, chúng ta cần phải động thủ?”

Phục Đình nhìn chằm chằm phía dưới, hai mắt như ưng: “Lại chờ.”

Vừa dứt lời, nơi xa vó ngựa ù ù, lại là một đội kỵ binh tới.

La Tiểu Nghĩ mắng một câu: “Cầu nhật Đột Quyết vẫn là như vậy xảo trá, nhiều năm như vậy vẫn là đa dạng chồng chất.”

Phục Đình không nói.

Đột Quyết nếu trước hỏa công Du Khê Châu, nhất định là sớm có một chi bộ đội ở Du Khê Châu ngoại cảnh nấn ná chờ đợi, liền có thể nội ứng ngoại hợp giáp công.

Đáng tiếc Du Khê Châu không thể bắt lấy, nhưng bọn hấn đại quân cũng sẽ không bạch phóng, vẫn là sẽ công tiến vào, chẳng qua đổi thành đánh bất ngờ quân doanh.

Bỗng nhiên, Phục Đình thấy đội ngũ trùng cử cờ xí, Đột Quyết văn viết liền một cái A Sử kia dòng họ.

Hai quân giao phong, lại thấy đối phương tân đến này chi kỵ binh giữa có người xuống ngựa, thế nhưng cũng lấy ra Mịch đao, huy hướng về phía hãn kỵ binh.

“Bọn họ như thế nào có ta triều Mịch đao!” La Tiểu Nghĩa kinh ngạc hô to.

Phục Đình lạnh giọng: “Thượng!”

Ra lệnh một tiếng, phía sau một chi đội ngũ phi ra, mạn sườn núi đi xuống, như một cổ màu đen nước chảy xiết tiết hồng, thổi quét mà đi.

La Tiểu Nghĩa cũng tưởng giục ngựa mà đi, bị Phục Đình đè lại: “Đừng nóng vội.”

Bọn họ còn cần chờ đợi.

La Tiểu Nghĩa nói: “Tam ca hà tất cản ta, ta là nhìn thấy cái kia xà.”

Phía dưới trong trận, chém giết là lúc, đối phương đội ngũ phía sau ngồi trên lưng ngựa chủ soái bại lộ ở kỳ hạ.

Đó là cái lợi tròn trắng mắt mặt nam nhân, thân phục Đột Quyết hạt giáp, khôi mũ ép xuống biện phát, một đôi mắt âm u mà hướng lên trên, nhìn chằm chằm Phục Đình.

Phục Đình cũng thấy được hãn, rời xa trăm trượng xa, người nọ bị tả hữu vây quanh bảo hộ chặt như nêm cối.

“A Sử kia kiên cái kia xà.” La Tiểu Nghĩa khinh thường nói.

Phục Đình rút ra đao, bỗng nhiên nói: “Người phải nhớ hấn gương mặt này.”

La Tiểu Nghĩa sững sốt, một trương xà mặt, nhớ hấn làm chi?

A Sử kia kiên là Đột Quyết vương tộc, Phục Đình dĩ vãng cũng không đem chi để vào mắt, thẳng đến mấy năm trước trận chiến ấy, mới đưa cái này Đột Quyết hữu tướng quân để vào trong mắt. Huống chi phát hiện từ nay về sau sở hữu thám tử cùng xâm chiếm sự, đều cùng người này thoát không được can hệ.

Có lẽ từ đầu tới đuôi cùng bắc địa chủ chiến, đều là người này.

Nhưng mà chỉ là xa xa liếc mắt một cái, A Sử kia kiên liền lập tức sau này thối lui, Đột Quyết kỵ binh lập tức bao dững lại đây, liền chết chống cự, hộ vệ hấn lui ly.

Bởi vì lại từ sườn phương sát nhập một chi binh mã.

Đây là Phục Đình kêu la Tiểu Nghĩa an bài nhân mã chi nhất, chỉ đợi nhìn thấy A Sử kia cò xí liền động thủ.

Tiểu cổ tác chiến, thực mau liền thấy rút cuộc, hấn binh mã tăng nhiều, chiếm cứ đa số, lại dĩ dật đãi lao, Đột Quyết kỵ binh đã là bị nhục.

Hấn tính đến thực chuẩn, duy nhất không nghĩ tới chính là, bọn họ thế nhưng cũng sẽ có Mạch đao, đó là nghiêm cấm dẫn ra ngoài binh khí, huống chi vẫn là chảy tới Đột Quyết.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 77 77

Một chiếc xe ngựa tự xa mà đến, một đường sử vào quân doanh.

Phó cố kinh lãnh hơn phân nửa tộc nhân đi theo tới, trước sau còn có đóng quân đại đội binh mã áp trận.

Xe dừng lại, la Tiểu Nghĩa từ phía trước lập tức nhảy xuống, bước nhanh đi đến cửa xe bên vạch trần màn: “Tẩu tẩu.”

Tân Lộ trước từ trong xe xuống dưới, hai tay đỡ ôm hài tử Tê Trì xuống xe, lại đem trong khuỷu tay treo bạch nhung cổ áo áo choàng cho nàng tráo thượng.

Một bên lập tức có Phó Cố Bộ vú già tiến lên đây, tiếp nhận hài tử đi chăm sóc.

Trên cổ dây lưng còn chưa hệ hảo, Tê Trì liền đối với la Tiểu Nghĩa nói: “Đi thôi.”

La Tiểu Nghĩa khi trước dẫn đường, hướng trung quân lều lớn đi đến.

Quân doanh tạo quá một hồi đánh bất ngờ dấu vết đã không có, quân trưởng ẩn tự một lần nữa đóng quân, toàn viên nghiêm túc, binh mã nghỉ ngơi chỉnh đốn, cầm qua binh lính lui tới xuyên qua tuần tra, thoạt nhìn cũng không có cái gì dị thường.

Chỉ có biên giới mấy gian quân trường không ngừng có người ra vào, nơi đó mặt an trí chính là bị thương binh lính.

Trung quân lều lớn trần thủ ở giữa, thủ vệ hai cái binh nhìn thấy la Tiểu Nghĩa lại đây liền động thủ bóc xong nợ môn.

Tê Trì ở trường cửa dừng dừng, đi vào.

Nhập môn hai bài vũ khí giá, bản đồ giá hoành che ở trước, vòng qua đi, phía sau là một trường hành quân giường.

Phục Đình ngưỡng mặt nằm ở trên giường, người mặc quân phục, đắp chăn mỏng, hai mắt nhắm nghiền, một cái cánh tay đắp ở mép giường, mặt trên cột lấy thật dày mảnh vải, lại còn chảy ra vết máu.

Tê Trì đứng ở giường trước nhìn hấn, ấn đường không tự giác tức khấn.

Dọc theo đường đi đều nghĩ đến la Tiểu Nghĩa nói không tốt lắm là như thế nào tình hình, lại không nghĩ rằng như vậy nghiêm trọng, rõ ràng đã hôn mê, đâu chỉ là không tốt lắm.

La Tiểu Nghĩa ở bên nói: “Tam ca nguyên bản là tướng chính mình đi tiếp tẩu tẩu, nhưng đột nhiên nằm xuống, chỉ có thể từ ta đi.....”

Hấn đem sự tình trải qua từ đầu chí cuối nói một lần.

Ngày ấy phát hiện những cái đó mũi tên thương có độc sau, Phục Đình lập tức liền xả cổ tay áo đai lưng khăn trát ở cánh tay, lại cắt miệng vết thương lấy máu, rồi sau đó vẫn hạ lệnh tiếp tục truy

kích A Sử kia kiên, khổng chế chiến trường, thẳng đến hồi doanh, mới đưa tới quân y chẩn trị.

Tê Trì chỉ là tưởng tượng thấy kia trường hợp đều cảm thấy không thoải mái, lại xem Phục Đình cái kia cánh tay thương thật dày mảnh vải, không biết hấn rốt cuộc chảy nhiều ít huyết.

“Hấn là không muốn sống nữa sao?”

La Tiểu Nghĩa giọng căm hận nói: “Khác đều hảo thuyết, cùng Đột Quyết có quan hệ, tam ca tất yếu kiểm tra rốt cuộc, huống chi kia A Sử kia kiên còn cố tình khiêu khích. Đột Quyết hại tam ca cha mẹ, còn muốn hại tẩu tẩu mẫu tử, tam ca lại há có thể tha cho bọn họ.”

Tê Trì ánh mắt dừng ở Phục Đình trên mặt, có lẽ là bởi vì mất máu quá nhiều, hấn môi trắng bệch, khô khốc mà nổi lên da, nàng thậm chí muốn dùng ngón tay đi vỗ một chút: “Quân y như thế nào nói?”

“Trong quân khu độc vì cầu sạch sẽ không lưu bệnh căn, xưa nay đều là quất gân thương cốt biện pháp, người bình thường căn bản khiêng không được, tam ca tuy rằng có thể khiêng, nhưng vốn là mất máu quá nhiều, căng mấy ngày, vẫn là nằm xuống.” La Tiểu Nghĩa tận lực đem nói đến nhẹ nhàng: “Quân y nói ít nhiều tam ca xử trí đến kịp thời, nếu không chỉ sợ cũng không phải ngủ như thế đơn giản.”

Ngụ ý, này đã xem như tốt.

Tê Trì gạt đầu, nhéo ngón tay giấu ở trong tay áo, yên lặng đứng.

Trên giường này phó thân hình như thế cao lớn cường kiện, thế nhưng cũng sẽ có nằm vẫn không nhúc nhích thời điểm.

“Này đều không tính cái gì,” la Tiểu Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tam ca không phải bởi vì giết địch thương thành như vậy, lại là bị chính mình sau lưng người làm hại, quả thực đáng giận!”

Tê Trì trầm mặc, nhìn Phục Đình quân phục ống tay áo thượng dính lên vết máu, làm sau thành màu đỏ nâu một mảnh, kia đều là chính hấn huyết.

Nàng bỗng nhiên quay đầu hướng ra ngoài đi đến, bóc mảnh kêu một tiếng Tân Lộ, làm nàng đi đem chính mình mang đến Trung Nguyên đại phu gọi tới.

La Tiểu Nghĩa xem nàng sắc mặt bình tĩnh, có chút không thể tưởng tượng, rồi lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc hấn tam ca đã ngã xuống, hấn còn không hy vọng tẩu tẩu cũng đi theo hoảng loạn.

Tân Lộ là chạy vội đi, tới cũng mau.

Đại phu cũng hòm thuốc đi theo nàng lại đây, một chân bước vào trướng trung, hướng Tê Trì thấy thi lễ liền chạy nhanh đi giường bên.

Tê Trì đứng ở trướng cửa, cách một trượng xa, nhìn Phục Đình mạch đập bị đại phu đáp trụ chẩn bệnh, ngay sau đó lại bị an bài thi châm.

Này hết thấy thoát nhìn hết sức không chân thật, nàng quay đầu ra trướng môn.

Tào Ngọc Lâm liền ở trướng ngoại đứng, đôi mắt nhìn chăm chăm trướng môn, ngăm đen trên mặt có loại đờ đẫn mà ai trầm.

La Tiểu Nghĩa theo ở phía sau ra tới, bỗng còn căng đến hảo hảo, thấy nàng như vậy bộ dáng, nhin không được xoay đầu hút hạ cái mũi, ngón tay ở trước mắt thật mạnh nhéo, lại dường như không có việc gì nói: “Tam ca cái gì sóng gió chưa thấy qua, nào hồi không nhin qua tới, người làm gì vậy.”

Tào Ngọc Lâm đình trệ ánh mắt động, “Nói đúng.” Nàng xem một cái Tê Trì, tựa hồ tưởng trấn an hai câu, nhưng cũng có lẽ là tìm không thấy nên nói, cuối cùng chỉ nói câu: “Tẩu tẩu yên tâm.” Nói xong quay đầu đi rồi.

La Tiểu Nghĩa xem nàng đi xa, quay đầu cũng trấn an: “Không sai, tẩu tẩu yên tâm là được, tam ca mới vừa có cái tiểu tử, như thế nào bỏ được xảy ra chuyện? Người cũng biết, hần là đỉnh có thể khiêng một người.”

Tê Trì không ra tiếng, bị lời này liên lụy nổi lên lúc trước, xốc mắt thấy lại đây: “Người vừa rồi nói, Đột Quyết hại cha mẹ hần?”

La Tiểu Nghĩa lảng một chút, mới nhớ tới chính mình là nói câu này, nhất thời xúc động phần nộ nói ra khẩu, không nghĩ tới nàng liền nhớ kỹ.

“Là,” hần xem một cái rữ trướng môn, đem hai cái thủ vệ binh cấp khiễn lui, lúc này mới thấp giọng nói: “Tam ca cha mẹ xác thật là bị người Đột Quyết giết, lúc ấy hần mười tuổi còn không đến, qua mấy năm liền vào doanh.”

Tê Trì ánh mắt hoảng hốt: “Chưa bao giờ nghe hần nói quá.”

Nàng chỉ biết hấn cha mẹ song vong, còn tưởng rằng là tự nhiên sinh lão bệnh tử, ai biết như thế thảm thiết.

“Tam ca không đề cập tới là có nguyên do.” La Tiểu Nghĩa thở dài: “Nghe nói phụ thân hấn lúc trước chỉ là cái không quan trọng tiểu lại, mẫu thân một cái tầm thường phụ nhân, người một nhà liền dựa về điểm này nhỏ bé lương bổng miễn cưỡng sống tạm. Năm ấy chính đuổi kịp Đột Quyết tụ tập thế lực góc đầu trở lại, khí thế chính thịnh, một đường sát nhập bắc địa, đồ thành, hấn cha mẹ liền thi thể cũng chưa có thể lưu lại.”

“Sau lại tam ca kiến công lập nghiệp, chỉ có thể lập hai cái mộ chôn quần áo và di vật. Nhưng khi đó hấn đã bị người Đột Quyết hận thượng, liền tiếp phái thám tử tới huỷ hoại mồ, tưởng chọc giận hấn. Tam ca không muốn hao phí binh lực đi vì nhà mình thủ mồ, dứt khoát dùng người Hồ phương thức đem mộ phần san bằng, ta đó là bởi vậy sự mới biết được này đó, từ đây sau hấn liền rút cuộc không đề qua cha mẹ sự.”

Tê Trì rút một chút ngón tay, nàng cũng không biết hấn từng có như vậy quá khứ, cũng không biết hấn là như thế nào từng bước một đi tới hôm nay.

“Hấn lúc trước, chính là bởi vì cái này tông quân?”

La Tiểu Nghĩa gật đầu.

Tê Trì trong lòng chợt có một chỗ nặng nề mà rơi xuống.

Trên đời này nào có từ nhỏ liền có gia quốc đại nghĩa, trước có thù nhà, rồi sau đó mới khởi động quốc hận.

Phục Đình đó là như thế.

Những việc này, nàng lại là đến nay mới biết được.

.....

La Tiểu Nghĩa lại đi vào một chuyển, đại phu đã viết hoá đơn hảo phương thuốc, đi ra, mặt triều Tê Trì lại thấy thi lễ: “Quân y trị liệu thật sự hoàn toàn, vì nay chỉ kế, chỉ có chờ Đại Đô Hộ tỉnh. Xin hỏi phu nhân, còn là muốn ẩn ngai lúc trước yêu cầu tới phối dục?”

Tê Trì đôi mắt giật giật: “Tự nhiên, chỉ cần hấn có thể tỉnh.”

Đại phu xưng là, lui đi.

La Tiểu Nghĩa biết lời này ý tứ, miễn cưỡng bài trừ ti cười tới, ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Có tẩu tẩu ở ta là nhất yên tâm, đều nói có tiền dễ làm sự, tam ca khẳng định sẽ không có việc gì.”

Lời này nói đảo như là cấp chính mình thanh thoi, bởi vì Tê Trì nhìn so với hấn trấn định nhiều.

Tê Trì gật đầu, như là nghe lọt được, lại như là căn bản không để ý, xoay người bóc mảnh, trở về trướng trung.

Bên trong nhiều một trận dục vị, nàng bước chân nhọt nhọt mà đi đến giường biên, cúi đầu nhìn hấn.

“Tam Lang?”

Thấp thấp một tiếng kêu gọi, không có hồi âm.

Nàng tay vịn ở giường biên, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm hấn sườn mặt.

Nguyên lai như vậy một cái có thể cho nàng dựa vào nam nhân, cũng có khả năng sẽ mất đi.

Nói không chừng một cái hung hiểm, hắn liền không còn nữa.

※

Một trận gió Bắc thổi qua doanh địa.

Lý Nghiên ngồi ở hỏa cái giá bên, xa xa nhìn thoáng qua trung quân lều lớn, lại cúi đầu nhìn nhìn dưới chân xám trắng khô nứt thổ địa.

Chưa từng nghĩ tới một ngày kia dượng cũng sẽ ngã xuống.

Cô cô từng nói với hắn, muốn đem dượng coi như phụ vương đối đãi, lâu như vậy tới nay, tựa hồ thật thói quen đem dượng cho rằng phụ vương tồn tại, hiện giờ thấy hắn bị thương, chỉ cảm thấy nói không nên lời khó chịu.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 78 78

Phó cố kinh đã tới một lần, biết được tin tức sau lập tức đi báo cho toàn bộ tộc ——

Đại Đô Hộ đã tỉnh.

Lý Nghiên, Tào Ngọc Lâm nghe tin đều đến trường ngoại đạo qua một vòng, sợ quấy rầy hấn nghỉ ngơi, xác định hấn đã mất sự liên ròi đi.

Phục Đình lại đã ngồi dậy, trên người mặc chỉnh tề, cầm cuối cùng vẫn là chính mình quát.

Chiến sự trước mặt, thân hình hấn cũng ở ứng chiến trạng thái, tỉnh liền không lại nằm.

Huống chi hấn cũng ngủ đủ rồi.

Hấn đôi mắt nhìn về phía trường môn, Tê Trì đứng ở nơi đó, mới từ Tân Lộ trong tay tiếp nhận hài tử.

Trợn mắt thời điểm còn không quá xác định có phải hay không thật sự thấy được nàng, nếu không phải kia thanh Tam Lang, hấn đại khái còn muốn nhiều xem trọng vài lần.

“Ta ngủ bao lâu?” Hấn hỏi.

Tê Trì ôm hài tử đi tới: “Không tính lâu, nhưng người nuốt lời, chưa đi đúng hạn tiếp ta cũng liền thôi, liền hài tử trắng tròn lẽ cũng bỏ lỡ.”

Nàng lời này nhiều ít có chút cố ý, nói xong còn nhìn hấn.

Phục Đình nhớ tới chính mình nói qua nói, nhấp môi gật đầu, xem như thừa nhận: “Ân, ta nuốt lời.”

Tê Trì thấy hấn như vậy ngược lại khó mà nói đi xuống, tâm nói như vậy nghiêm túc làm cái gì, nàng lại không trách hấn.

Kỳ thật nào có cái gì trắng tròn lẽ, hấn đều nằm, ai còn có tâm tư đi lo liệu này đó.

Phục Đình duỗi tay kéo nàng một chút, làm nàng dựa gần chính mình ngồi xuống, cúi đầu nhìn về phía nàng trong lòng ngực hài tử, tiểu gia hỏa ăn no, lại ngủ, nhìn thực an nhàn bộ dáng, hấn trong lòng lại có chút hụt hẫng: “Tính ta bạc đãi hấn.”

Tê Trì gật mình, không biết như thế nào liền nhớ tới hấn cha mẹ sự, la Tiểu Nghĩ nói hấn san bằng cha mẹ mộ chôn quần áo và di vật sau liền ngậm miệng không đề cập tới chuyện cũ, nàng liền biết hấn nhất định cũng là mang theo áy náy.

Nàng đôi mắt xem qua đi, dừng ở hấn thẳng thắn trên mũi, có chút hối hận vừa rồi cố ý nói kia lời nói, ôn nhu nói: “Người không có bạc đãi quá bất luận kẻ nào.”

Phục Đình không cấm coi chừng nàng.

“Trừ bỏ người chính mình,” nàng lại nói, mày nhẹ nhàng chọn một chút, đứng lên, nhắc nhở hấn: “Cho nên người hay là nên nghỉ

ngôi.”

Phục Đình đôi mắt truy ở trên người nàng, nàng ôm hài tử khoả chi môn, hấn liền nhìn nàng ra trướng môn.

Thẳng đến rốt cuộc nhìn không thấy nàng thân ảnh, hấn mới cúi đầu lo chính mình cười cười.

Nam nhân nhất chống đỡ không được đó là loại này trong lúc lơ đãng nhu tình, hấn lãnh hội tới rồi.

Bên ngoài tiến vào hai cái bình đưa nước đưa cơm, xin chỉ thị đổi mới hấn trên cánh tay thuốc trị thương.

Phục Đình hoạt động một chút hai chân, đứng lên, đi trước trên bàn thượng cầm quân báo lật xem.

Tiền tuyến Đột Quyết còn sót lại binh lực còn ở tiền công, trước trận có quan hệ hấn tin tức rất có diễn biến thành tin dữ xu thế.

Hấn một phần phân xem xong, bỏ qua, nhân tiện một bàn tay nắm ngón tay trượng nắm, khôi phục trên người khí lực.

Đáng tiếc, muốn gọi bọn hấn thất vọng rồi.

.....

Đại Đô Hộ tỉnh, toàn bộ quân doanh tức khắc giống như là lung lay lên.

Doanh trung ra vào bồn tắm nhân mã đều nhiều.

Trời tối sau, Tê Trì đem hài tử giao cho Tân Lộ, lại phản hồi trướng trung khi, còn ở trướng ngoài cửa liền nghe thấy được đại

phu nói chuyện thanh, đơn giản là khen tặng hấn người phi thường thân thể, khôi phục tốc độ kinh người, thế nhưng có thể bình yên chịu đựng này một quan vân vân.....

Nàng tưởng chờ đại phu đi rồi lại đến, liền đường cũ lại trở về Tân Lộ tiền buộc-boá.

Tân Lộ mới vừa đem hài tử dàn xếp hảo trở về, Phó Cố Bộ kia mấy cái vú già chiếu cố hài tử có kinh nghiệm, có các nàng ở một chút cũng không cần nhọc lòng.

Nàng đánh nước ấm tới cấp Tê Trì rửa mặt chải đầu, nói thân mật lời nói: “Gia chủ cũng nên chú ý chính mình thân mình, ngài mới vừa tĩnh dưỡng hảo, nhưng đừng lại mệt.”

Tê Trì thuận miệng ứng một tiếng, đảo không cảm thấy mệt, Phục Đình so nàng nghĩ đến còn có thể khiêng, nói tỉnh liên tỉnh.

Lúc này nàng lại an lòng, như vậy nam nhân nơi nào là sẽ nói mất đi liền mất đi.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền ra một trận tiếng vó ngựa vang.

Phục Đình thanh âm đang hỏi: “Phu nhân đâu?”

Tê Trì mới vừa tiếp sát tay khăn liền thả xuống dưới, đứng dậy đi ra ngoài, vừa lúc thấy một đội nhân mã ly doanh.

“Phu nhân,” lưu thủ một sĩ binh lại đây triệu nàng chào hỏi: “Đại Đô Hộ sắp đem ra doanh, lưu lời nói thỉnh phu nhân an tâm chờ.”

Tê Trì đi hướng trung quân lều lớn, bóc màn vừa thấy, trên giường trống không, án sau cũng là trống không, nơi nào còn có

người ở.

Khó trách vừa rồi có đại phu ở, nguyên lai là đang hỏi có thể hay không đi ra ngoài.

※

Toàn bộ chiến tuyến hiện giờ chỉ súc hợp lại đến phía đông bắc này một chỗ.

Ngày tây nghiêng, tà dương như máu, chiếu vào biên cảnh tuyến thượng, cùng phun trên mặt đất huyết xen lẫn trong một chỗ.

Bụi đất tràn ngập, tiếng giết chấn vũ.

Đột Quyết kỵ binh riêng kéo dài tới lúc này xung phong liều chết lại đây.

Sáu châu binh mã phân tam chi, trình tả trung hữu ba đường chiếm cứ đối phó với địch.

Trung lộ từ u lũng đô đốc cùng Âm Sơn đô đốc suất lĩnh, cấp ra nghênh đón chiến, nhưng mà một kích liền quay đầu chuyển hướng.

Đột Quyết đuổi sát, bước qua vùng quê cỏ hoang. Bỗng nhiên lúc đầu một loạt vó ngựa thất bại, cả người lẫn ngựa đi phía trước ngã đi, nơi đó vó ngựa bước qua địa phương là bị cỏ dại che dấu một cái thật sâu chiến hào, la Tiểu Nghĩa tới sau mang theo người suốt đêm đào ra.

Lúc đầu sát nhập ngã vào chiến hào, bị chôn vùi trong đó đình cây củ ấu thốc gây thương tích, phía sau tới Đột Quyết kỵ binh lại có thể đạp đồng bạn thi thể giết qua chiến hào.

Mường sau hữu lộ binh mã đánh tới cùng trung lộ hội hợp, tả hữu phác sát.

Liên trọng chinh Du Khê Châu Hạ Lan đô đốc cũng hiện thân, sáu vị đô đốc phân công nhau bố trí, các tư này chức, ai cũng không dám lơ lửng, rốt cuộc làm người Đột Quyết tiến vào chính là muốn quay đầu tội danh.

La Tiểu Nghĩa trì mã bồn tẩu ở trên chiến trường, riêng quan sát một phen, lúc này không tái kiến người Đột Quyết có Mịch đao, có thể thấy được bọn họ được đến cũng chỉ có ngày ấy nhìn thấy một nhóm kia, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, thả bị bọn họ chặn lại đã trở lại, nhưng nhớ tới chung quy vẫn là kêu hấn trong lòng không thoải mái.

Tiếng kêu ít hơn một ít, đánh lui một lần tiến công, vài vị đô đốc đánh mã lại đây.

“La tướng quân cho rằng bọn họ còn sẽ công vài lần?” Hỏi chuyện chính là Hạ Lan đô đốc, nhân chiến sự ở hấn địa giới thượng, tự nhiên càng vì quan tâm.

La Tiểu Nghĩa nói: “Nhìn dáng vẻ còn có chút nhật tử, có người nói cho ta cái kia A Sử kia kiên là sẽ không thiện bãi cam hưu.”

Khi nói chuyện ánh mắt đã hướng nơi xa quét tới, hấn biết A Sử kia kiên nhất định liền ở đối diện.

“Ta xem bọn họ là muốn mượn Đại Đô Hộ bị thương thời cơ tưởng lợi dụng sơ hở, đến bây giờ còn chưa từ bỏ ý định, thậm chí đều có người truyền Đại Đô Hộ đã bỏ mạng.” U lảng đô đốc vai trái bị thương, vô pháp xuyên áo giáp, chỉ ăn mặc hồ y, sợ bị các tướng

sĩ nghe thấy, nói chuyện khi đề nặng thanh, thở hển hển hai tiếng khí thô.

La Tiểu Nghĩa vốn là nhớ mong, nghe xong càng là giận sôi máu: “Đánh rắm! Một chút tiểu độc liền muốn tam ca mệnh, khi chúng ta bắc địa nam nhân là giấy không thành!”

Vừa dứt lời, tiếng trống lôi vang, Đột Quyết lại công lại đây.

Sớm tại chiến trước, vài vị đô đốc liền đi theo Phục Đình diễn luyện qua vài lần, đối với Đột Quyết số độ tiến công đều theo kế hoạch hành sự, cho dù là loại này xa luân chiến thức tiến công, cũng không đến mức lo âu, đều còn nhẩn nại tính tình ứng đối.

Trước mắt càng lo lắng vẫn là quân tâm, liền sợ là Đột Quyết cố ý ở kéo háo trong quân sĩ khí, mấy ngày liền tới càng ngày càng nhiều bất lợi tin tức cũng huyền não mặt trời đã cao.

Lần này Đột Quyết công chính là bên trái, cầm đầu một viên chủ tướng cuồng tiểu dùng tiếng Hán kêu: “Họ phục đã đã chết, các người còn có thể giấu đến bao lâu!”

Vào đầu bỏ tới một đao, thiếu chút nữa tước rớt hẳn một con lỗ tai, la Tiểu Nghĩa trừng mắt, hận không thể đem hấn đại tá tám khối.

Bên trái hai châu nhân mã đã xung phong liều chết đi lên.

Mọi người đang toàn lực chống cự hết sức, thám báo khoái mã sau này phương mà đến, trong tay múa may lệnh kỳ.

La Tiểu Nghĩa xem đến sửng sốt, từ bỏ triền đầu, bứt ra hồi mã.

Kia ý tứ là: Viện quân tới.

Hắn từ trên ngựa xem qua đi, phía chân trời biên kéo ra phân dương bụi đất, gót sắt chấn chấn, hai côn đại kỳ đón gió ủng hộ ở trước nhất, một mặt huyền để thêu xích, thành linh chấn động “Hãn Hải” hai chữ, một khác mặt viết nhanh như đao một cái “Phục” tự.

Sớm có mắt sắc đồ độc trước một bước hô lên: “Đại Đô Hộ tới, là Đại Đô Hộ tới!”

Một câu, kêu chiến trường chém giết tình thế nổi lên vì diệu biến hóa. Đột Quyết lĩnh quân tướng lãnh xem qua đi khi, thiếu chút nữa bị một đao chém xuống mã.

Tầm nhìn, đen bóng thượng cấp chiến mã khi trước, đập trần nát đất, lập tức người huyền giáp liệt liệt, cánh tay tự sau thất lưng rút ra, tà dương phản xạ vết đao thượng hàn quang.

Giờ chiến kỳ binh lính giục ngựa theo sau, cao giọng hò hét: “Phụng Đại Đô Hộ lệnh, đánh lui quân giặc!”

Mắt thấy này hình bóng quen thuộc tái hiện chiến trường, tam quân phấn chấn, trống trận thúc giục dương.

Phục Đình phóng ngựa nhảy vào chiến trường, la Tiểu Nghĩa lập tức chạy như bay phụ cận, kinh hỉ khôn kể: “Tam ca!”

Bất luận cái gì lời nói đều so ra kém hắn tự mình hiện thân có sức thuyết phục, la Tiểu Nghĩa chưa bao giờ như thế kích động quá.

Phục Đình điểm cái đầu, ánh mắt trông về phía xa, lướt qua chiến trường, lướt qua chiến hào, nhìn về phía nơi xa dựng A Sử kia quân kỳ.

Chiến kỳ hạ bồi hồi mấy cái lập tức thân ảnh, đều là bọn họ này chiến tướng lãnh, nhưng không có thấy hấn mục tiêu.

La Tiểu Nghĩa nhìn mắt trong tay hấn đao liền biết hấn suy nghĩ cái gì, mang theo cả giận: “A Thiên nói được một chút không giả, cái kia xà cần thận thật sự, trốn tránh không lộ mặt.”

Phục Đình nâng lên nắm đao tay, khấn một chút tay áo thượng đai lưng, trong mắt sát khí chưa giảm: “Không cần phải gấp gáp, sớm hay muộn.”

Dứt lời, ánh mắt trở xuống chiến trường.

“Cũng nên đưa bọn họ đi trở về.”

※

“Đột Quyết bị giết hai chi tiên phong, thiệt hại tam viên đại tướng.”

Quân doanh, Tê Trì ngồi ở Tào Ngọc Lâm trụ quân trưởng, trong lòng ngực ôm hài tử, nghe nàng nói mang về tới tin tức.

Nàng đã sớm đoán được, Phục Đình là đi tiên tuyến.

Hài tử càng lớn càng tinh thần, lúc này không ngủ, tròn tròn mắt, nhìn trưởng đình, thường thường râm rì một câu, khen ngược tựa ở ửng hòa dường như.

Tào Ngọc Lâm không cấm nhìn tiểu gia hỏa liếc mắt một cái, bị hấn bộ dáng làm cho ánh mắt ám dung rất nhiều, nói tiếp: “Đây là lần trước sự, Đột Quyết lúc đầu quỷ kế không có thực hiện được,

này chi binh mã chỉ dựa vào cường công chiếm không được tiên cơ, gần đây hẳn là ở quét cục.”

Tê Trì hỏi: “Như thế nào quét cục?”

“Chính là tới rồi chiến cuộc cuối cùng.”

Tê Trì minh bạch, tâm định rất nhiều: “Kia đó là chuyện tốt.”

Chính nói đến chỗ này, Lý Nghiên bỗng nhiên chạy tiến vào, trên người ăn mặc thủy lam để thêu vân văn hồ y, vóc người cũng sấn cao rất nhiều, vẻ mặt cười: “Cô cô, dự định thắng!”

Tê Trì ngăn ra, nhìn hẳn: “Người từ nơi nào biết đến?”

“Phó Cố Bộ người ta nói,” Lý Nghiên suyễn khẩu khí, ánh mắt đều là lượng: “Bọn họ đã có người thấy đại bộ phận hồi doanh.”

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến khoái mã mang đến hô lớn —— “Đột Quyết lui binh, ta quân thắng!”

Doanh trung tức khắc một trận sơn hô.

Trong lòng ngực hài tử bị kinh động, phiết cái miệng nhỏ muốn khóc, đang ở trường cạnh cửa đứng Tân Lộ vội vàng lại đây đem hẳn ôm qua đi, một mặt nhẹ nhàng vỗ hồng, một mặt cười đối Tê Trì nói: “Gia chủ, nhiều xảo, trước mắt liền đưa tới tin tức tốt.”

Tê Trì cùng Tào Ngọc Lâm liếc nhau, cơ hồ đồng thời ra trường.

Doanh ngoại đã có một đội binh mã đi trước phản hồi.

Tê Trì nhìn trước hết bay nhanh nhập doanh người ——

Chiến mã chạy trốn quá nhanh, lại thân khoác giáp sắt, lặc đĩnh sau như thỏ dốc ném cổ, lập tức ngồi Phục Đình trừ bỏ khôi mũ, giải bội đao, kể hết giao cho mã hạ quân tốt, nhảy xuống ngựa, nhìn về phía nàng.

Trừ bỏ trên cầm lại phiếm thanh, hấn cùng lúc đi không nhiều lắm khác nhau, Tê Trì không ở hấn trên người nhìn thấy có tân thương bộ dáng, nghĩ đến hết thấy đều thực thuận lợi, cũng không dễ làm nhiều như vậy quân sĩ mặt nói cái gì, yên lặng xoay người, lại trở về trướng trung.

Tào Ngọc Lâm nhìn xem nàng, lại nhìn xem Phục Đình.

La Tiểu Nghĩa ngấm Tào Ngọc Lâm khi vừa vận thấy này mặc, đối Phục Đình nói: “Tẩu tẩu đây là làm sao vậy, chẳng lẽ là khí tam ca? Rốt cuộc người chính là vừa tỉnh liền thượng chiến trường.”

Phục Đình không nói chuyện, nhìn nàng bóng dáng vào trướng.

.....

Được thắng, lệ hành muốn khao tam quân.

Trong doanh địa thực mau liền công việc lu bù lên.

Phó cố kinh vì cấp trong quân tỉnh một bút chi tiêu, riêng sai người trở về vận mấy đầu dê béo tới. Hoả đầu quân nhóm giá hỏa thịt nướng, chôn bếp nấu cơm, khó được xa xỉ.

Từ sau giờ Ngọ vẫn luôn vội đến ngày mộ, trời lạnh, người không tự giác mà liền tụ tập tới rồi lửa trại bên.

Không khí như thế nhiệt liệt, ngay cả Lý Nghiên đều gia nhập tiến vào.

Hắn ngồi ở la Tiểu Nghĩa trước mặt hỏi: “Tiểu Nghĩa thúc nhưng có bị thương?”

La Tiểu Nghĩa đáp vai hắn: “Không bạch giáo ngươi một hồi, vẫn là tiểu tử ngươi đau lòng người, ta về sau muốn sinh nhi tử liền sinh cái giống ngươi như vậy.”

Lý Nghiên đều bị hắn nói đùa: “Tiểu Nghĩa thúc tưởng cưới vợ sinh con?”

La Tiểu Nghĩa sách một tiếng: “Thuận miệng nói một câu thôi.”
Đôi mắt lại đã theo bản năng mà quét tới quét lui, Tào Ngọc Lâm xa xa ngồi ở một khác đầu, cùng Phó Cố Bộ người ngồi ở một chỗ, hắn nhìn vài lần, ngượng ngùng chuyển qua mặt.

Sắc trời tối sầm, càng thêm náo nhiệt, lửa trại lại thêm vài tùng.

Phục Đình từ một gian không quân trong lều tắm xong ra tới, trên người kiểm chế chỉnh tề quân phục, lau ướt đầm dề mặt.

Hai gã cận vệ canh giữ ở trướng ngoại, hắn phân phó vài câu, làm cho bọn họ đi truyền lệnh vài vị đô đốc giải quyết tốt hậu quả công việc.

Cận vệ lĩnh mệnh đi rồi, hắn bước chân chuyển hướng, tránh đi lửa trại đám người, đi hướng Tào Ngọc Lâm quân trướng.

Tê Trì vừa vặn từ trướng trung ra tới, vừa nhắc đầu liền thấy đứng ở bên ngoài bóng người cao lớn.

“Phu nhân.” Phó cố Tân Vân chợt từ tiếng người náo nhiệt kia đầu đã đi tới, ly vài bước xa, kính cẩn nghe theo mà nói: “Tào tướng quân nhớ thương phu nhân, tổ phụ cũng cho ta tới hỏi một câu, phu nhân cần phải đi doanh trước cùng hạ.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 79 79

Chiến sự lúc sau yêu cầu yên ổn, đặc biệt là Du Khê Châu như vậy gặp bị thương nặng địa phương.

Nhỏ trại sau, chỉ ở Du Khê Châu đặt chân một ngày, tế điện chư vị hy sinh tướng sĩ, Phục Đình liền hạ lệnh hồi Hãn Hải phủ, làm các châu đô đốc các hồi các nơi an trí dân sinh.

Cứ việc như thế, bởi vì đại tuyết mấy ngày liền, sợ đông lạnh hại tử, bọn họ hành trình rất chậm, trở lại Hãn Hải phủ khi sớm đã qua cửa ải cuối năm.

Mấy tháng sau ——

Đô Hộ Phủ.

Thu Sương đem mấy phen quyền sách từng cái đặt lên bàn, sợ kinh động cái gì, đè nặng thấp thấp thanh âm nói: “Gia chủ, tự chiến hậu tới nay, hiệu buôn đoạt được chính là phiên rất nhiều, lúc trước vì ôn dịch mời đến những cái đó Trung Nguyên đại phu cũng hơn phân nửa để lại.”

Tê Trì ngồi ở bàn sau, gật gật đầu.

Có tiền tự nhiên có thể lưu người, hưởng chi bắc địa cũng yêu cầu bọn họ.

Nàng phiên trước mắt trưởng mục, một bàn tay nắm bút, thường thường rơi xuống thêm viết hai câu.

Thu Sương nhìn một hồi, lại nhin không được khuyên: “Gia chủ nhưng đừng vẫn luôn vội, vẫn là nhiều nghỉ ngơi đi.”

Tê Trì cũng không ngẩng đầu lên nói: “Này đều đã bao lâu, như thế nào còn khi ta vừa trở về đường như.”

Thu Sương nhớ tới này đó còn khó chịu: “Còn không đều là Tân Lộ nói được đáng sợ, nô tỳ đến nay lòng còn sợ hãi.”

Mới vừa hồi phủ kia trận, Tân Lộ sau lưng cùng nàng sinh động như thật mà miêu tả kia tràng chiến sự mạo hiểm chỗ, lại nói đến Tê Trì như thế nào ở chiến hỏa trung sinh hạ nhi tử, như thế nào từng người phân tán bốn đào, thậm chí liên Đại Đô Hộ đều trúng độc nằm một trận, quả thực nghe được nàng tâm như nổi trống, đến nỗi với sau lại vừa thấy Tê Trì vội nhiều liền muốn ở bên thúc giục nàng nghỉ ngơi, đảo như là sữa không xong.

Mới nói được nơi này, bị nàng định vì đầu sỏ gây tội Tân Lộ vào phòng tới, cũng đề nặng thanh: “Gia chủ, Đại Đô Hộ bỗng nhiên đã trở lại.”

Tê Trì buông xuống bút: “Đúng không?”

Tự hồi Hãn Hải phủ, Phục Đình liền vẫn luôn ở vội vàng tra cái gì, lại muốn yên ổn các châu, thường xuyên ra ngoài, đến nỗi với nàng đã có trận chưa từng thấy hấn, mới có này vừa hỏi.

Kỳ thật nàng hiểu rõ, ở Hãn Hải phủ trung tra, hơn phân nửa là cùng hành thích sự có quan hệ, bên ngoài tra, hơn phân nửa chính là Đột Quyết sự.

Nghĩ đến cũng có trận chưa thấy được Tào Ngọc Lâm.

Nàng cầm khăn sát một chút tay, đứng lên: “Ta đi xem.”

Nói quay đầu, tiện đà ngẩn ra, bước nhanh đi hướng giường.

Thu Sương cùng Tân Lộ thấy thế cũng là sửng sốt, vội đi theo hướng chỗ đó chạy.

Tiểu lang quân ban đầu ở trên giường ngủ ngủ trưa đầu, liền nằm trên giường trung gian, trước mắt lại không thấy người, há có thể không vội.

Đặc biệt là Thu Sương, tự nhận gia chủ sinh sản khi không thể tại bên người bồi hộ, từ khi ở trong phủ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tiểu lang quân liền đau lòng đến không được, vừa trở về đầu mấy ngày cơ hồ là một tác cũng không rời, hợp với mấy tháng xuống dưới mới tính khá hơn nhiều.

Hai người còn chưa để sát vào, Tê Trì lại đã tới trước, xốc lên màn vừa thấy, nhẹ nhàng thở ra.

Hài tử nguyên lai không biết khi nào đã tỉnh, không rên một tiếng mà bò tới rồi giường chân, ăn mặc gấm vóc áo lót, chính duỗi tuyết trắng mượt mà tay nhỏ chính mình lôi kéo giường màn ở ngoại nhi đầu.

Tân Lộ cùng Thu Sương hoảng sợ: “Suýt nữa phải bị sợ hãi.”

Hài tử nghe được thanh âm, chính mình quay mặt đi tới, trường cao trường tráng không nói, khuôn mặt nhỏ cũng coi như là nẩy nở, đôi mắt cực kỳ giống Phục Đình.

Tê Trì duỗi tay qua đi, vỗ vỗ: “Tới, Chiêm Nhi.”

Hài tử nhận được mẫu thân, cũng biết là ở kêu chính mình, hai tay chống ở trên giường, động cẳng chân bò lại đây.

Này nhũ danh là nàng lấy, nhưng hài tử đại danh là Phục Đình lấy.

Lúc đó đang ở tới gần Hãn Hải phủ trên đường, một hồi đại tuyết mới vừa đình, trong xe than hỏa ấm áp, nàng bỗng nhiên nhớ tới, vạch trần màn nói: “Lâu như vậy, chúng ta còn không có cấp hài tử lấy tên.”

Phục Đình từ ngoài cửa sổ nhìn qua, phát một chút mi thượng bông tuyết, nhìn mệnh mông đại địa, nói: “Sinh ở chiến trung, liền đặt tên phục chiến.”

Chiến tuy lợi, mang theo hãn họ, liền có hàng phục khí thế.

Tê Trì cảm thấy danh trung có chứa binh qua, chung quy là quá mức sắc bén chút, liền lấy cái hài âm làm nhũ danh, gọi là Chiêm Nhi.

Tê Trì ôm Chiêm Nhi ra phòng, hãn đã trầm rất nhiều.

Chuyển qua hành lang gấp khúc, xa xa nhìn thấy Phục Đình thân ảnh, ăn mặc quân phục, hồ ủng nhiễm trần, tay đề roi ngựa, chính ngừng ở từ đường trước, mặt trong triều nhìn cái gì.

Tiên đà hãn ném roi ngựa, đi vào.

Tê Trì tâm tư khế nhúc nhích, ôm Chiêm Nhi chậm rãi đi qua đi.

Từ đường kỳ thật dĩ vãng căn bản vô dụng quá.

Phục Đình dĩ vãng là cái vô gia người, trước sau cảm thấy không mặt mũi nào cung phụng cha mẹ, nơi này tuy rằng dựng cha mẹ bài vị, nhưng hắn đã nhiều năm chưa từng đã tới, hôm nay trải qua lại thấy cửa mở ra, phía trên bàn thờ khiết tịnh, phía dưới đệm hương bồ mới tinh, án trước tế phẩm hương nến đủ, hiển nhiên là tế bái quá bộ đáng.

Nói không kinh ngạc là giả, hắn đôi mắt trên dưới nhìn quét.

Chợt nghe thấy một tiếng ê a thanh, Phục Đình quay đầu, liền thấy một con tay nhỏ ở bái khung cửa vỗ vỗ đánh đánh.

Tê Trì ngay sau đó từ ngoài cửa lộ nửa khuôn mặt.

Hắn một chút minh bạch: “Người an bài?”

Tê Trì gật đầu.

Vốn cũng không có nhớ tới, hài tử trăm ngày khi còn ở trên đường, khi đó nàng liền bỗng nhiên nhớ tới, có phải hay không nên báo cho hắn cha mẹ trên trời có linh thiêng một tiếng, trở về vẫn luôn vội vàng mua bán thượng sự, kỳ thật cũng là gần đây mới làm.

Nàng ôm Chiêm Nhi đi vào đi: “Không mang theo hắn trông thấy tổ phụ tổ mẫu?”

Phục Đình duỗi tay đem Chiêm Nhi ôm qua đi, có trong chốc lát mới nói: “Người đã biết?”

Nàng nghĩ nghĩ nói: “Ta chỉ biết người không có thua thiệt quá bất luận kẻ nào.”

Lời này nàng nói qua, hắn liền minh bạch nàng thật là đã biết.

Hắn ánh mắt nặng nề mà dừng ở trên người nàng, trong lòng tựa mềm mại mà bị chọc một chút.

Dĩ vãng nàng trong lòng thân nhân chỉ có Quang Vương phủ, hiện tại, có phải hay không cũng nhiều hẳn nơi này.

.....

Từ trong từ đường ra tới, một đường về phòng, Chiêm Nhi ghé vào Phục Đình đầu vai lại có điểm muốn ngủ bộ dáng.

Phục Đình đem hắn phóng đi trên giường, quay đầu thấy Tê Trì đứng ở bên cạnh thân ảnh, tay duỗi ra liền đem nàng kéo lại đây.

Nàng sinh dục sau nhiều ít đẩy đà chút, so với dĩ vãng không biết thêm nhiều ít phong tình.

“Còn muốn lại tra sao?” Nàng hỏi.

“Không cần lo lắng.” Hắn chưa nói kỹ càng tỉ mỉ.

Nàng cũng không hề hỏi nhiều.

Phục Đình trong lòng bị nàng chọc mềm kia chỗ còn ở, đầu đi xuống thấp, còn không có đụng tới nàng, bên cạnh ục ục một cái tiểu thân ảnh ở bò túm hắn vạt áo.

Hắn quay đầu lại, là Chiêm Nhi dính Tê Trì, không ngủ hạ, có tưởng hướng trên người nàng bồn sức mạnh.

Cũng may ngoan, không có khóc nháo.

Tê Trì muốn ôm hắn, bị Phục Đình giữ chặt, hắn một tay che hài tử mắt, vẫn là cúi đầu.

Nàng thở hồng hộc mà thối lui khi, lưỡì thượng tê dại, xem một cái trên giường, Phục Đình tay đã buông xuống, đang bị Chiêm Nhi nhéo chơi.

Nào có như vậy? Nàng âm thầm liếc liếc mắt một cái Phục Đình, đánh cái xóa hỏi: “Còn ra phủ sao?”

Hắn bị này liếc mắt một cái xem đến hơi cười: “Không ra, phía dưới tám phủ mười bốn châu nên nhập Hãn Hải phủ.”

Nàng đầu tiên là ngẩn ra, bưng tỉnh.

Là bọn họ nên nhập thủ phủ tới nạp thuế má.

※

Một ngày này chờ đến cũng thực sự đủ lâu rồi.

Phục Đình cấp biên cảnh các châu thu chỉnh hòa hoãn, tính toán đâu ra đấy từ ngưng chiến ngày tính khởi, đều mau gọi bọn hắn nghỉ ngơi chỉnh đốn có non nửa năm.

Hiện giờ khí hậu chuyển biến tốt đẹp, các châu đô đốc liền lập tức khởi hành tới rồi thủ phủ.

Hãn Hải phủ nhiều năm chưa từng có như vậy cảnh tượng.

Bên đường chen đầy vây xem bá tánh, cơ hồ đem trường phố vây đến chật như nêm cối.

Các châu đô đốc ngựa xe tấp nập sớm liền vào Hãn Hải phủ, một chiếc một chiếc, gọi người không kịp nhìn.

Tân hộ nhóm không hiểu lắm này trận trượng, ít nhiều có mặt khác lâu cư báo cho, mới biết đây là An Bắc Đô Hộ Phủ lớn nhất việc trọng đại.

Thời gian thượng sớm, ánh sáng mặt trời sơ thăng, Đô Hộ Phủ Phủ Môn mở rộng ra.

Tiền viện đại sảnh trống trải, chính phía trên thiết giường trí tịch.

Ngồi giường sau lưng là một trượng hai người cao tám chiết bình phong, hệ nãi ngự tứ. Tám chiết bình phiến đại biểu chính là bắc địa tám phủ, các phiến chi gian mạ vàng nạm ngọc, mỗi một phiến bình sa thượng đều miêu tả các phủ sơn xuyên địa mạo, xứng lấy các phủ đô đốc phủ tên, phẳng phát một trượng bắc địa đại khái bản đồ.

Phía dưới thiết tòa, phân loại tả hữu hai sườn.

Chư vị đô đốc đã dắt vợ dắt con vào Đô Hộ Phủ trung, nhập thính sau, chỉ ở thính môn chỗ chờ, lẫn nhau đều quen thuộc, bởi vì mấy năm chưa từng nhập thủ phủ tiền cống, cũng nhiều năm không thể như vậy tự, không thiếu được muốn hàn huyên nói chuyện với nhau vài câu.

Nói đều là lúc trước kia trảng chiến sự tình hình, cuối cùng biên cảnh sáu châu đô đốc bị vây quanh, thảo luận khởi kia Đột Quyết hữu tướng quân A Sử kia kiên, vẫn nghiên răng nghiên lợi.

Không bao lâu, bình sau đi ra một hàng tôi tớ, hầu lập hai sườn sau, lại đi ra một hàng Hãn Hải phủ trung cấp dưới quan viên, mỗi người người mặc chỉnh tề quan bào, trong đó còn hỗn cái ăn mặc quân phục giáp trụ la Tiểu Nghĩa.

Hắn một cái tướng quân, sự vụ toàn ở trong quân, hôm nay tới đơn giản là tới xem lễ.

Nhiều năm như vậy xuống dưới, lại nghênh đón này lấy tiền thời khắc, như thế nào có thể không tới, nhìn đến các vị đô đốc thời điểm đều kích động mà trước âm thầm chà xát tay.

Chư vị đô đốc phần lớn cùng hắn quen biết, gặp mặt liền cùng hắn nói giỡn lên ——

“Chư vị đô đốc vất vả,” la Tiểu Nghĩa khó được đánh một hồi giọng quan: “Dù sao cũng là cái đại nhật tử, tam ca cùng tẩu tẩu muốn chuẩn bị, lập tức liền đến.”

Cao lan đô đốc nói: “Đó là tự nhiên, phu nhân là hoàng thất hậu duệ quý tộc, năm nay lễ nghĩa lý nên làm toàn.”

Hắn phu nhân Lưu thị cười nói: “Đại Đô Hộ cùng phu nhân đều là nhân trung long phượng chi tử, đó là không chuẩn bị cũng đủ để kêu ta chờ ngược nhìn.”

Còn có rất nhiều châu phủ đô đốc cùng gia quyến là chưa thấy qua Đại Đô Hộ phu nhân, nghe xong lời này liền không tránh khỏi cho nhau hỏi thăm.

U lảng đô đốc phu nhân cùng bên cạnh vài vị phu nhân nói: “Theo ta thấy, luận Đại Đô Hộ phu nhân, chúng ta An Bắc Đô Hộ Phủ tuyệt đối là mấy Đại Đô Hộ trong phủ xuất chúng, xuất thân bộ dạng, loại nào không phải đệ nhất? Đó là chiến trường tiền tuyến thượng sản tử cũng coi như được với một cốc anh dũng cử chỉ, nửa phần cũng không mang theo hư.”

Mọi người nghe được đều kinh ngạc, không nghĩ này chiến sự còn có này vừa ra, thật đúng là ngoài dự đoán.

Rồi lại có người nói tiếp nói: “Lời này nói, đâu chỉ là Đại Đô Hộ phu nhân, đó là chỉ luận Đại Đô Hộ, kia cũng là chúng ta xuất chúng nha!”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 80 80

Đêm đó, một hồi đến nhà chính, Tê Trì liền đem Thu Sương gọi vào trước mặt, dặn dò nàng lưu tâm một chút Quang Châu tình hình, mau chóng báo cho nàng.

Kỳ thật nàng vẫn luôn đều lưu ý Quang Châu, bởi vì chính mình cửa hàng phương tiện, được đến tin tức cũng nhanh và tiện, nhưng quá vắng đều không có cái gì đặc biệt tin tức đưa đến.

Hiện giờ bỗng nhiên bị thánh nhân triệu nhập đều, tự nhiên vẫn là muốn chuẩn bị chút.

Thu Sương lãnh phân phó liền tức khắc đi thông báo phía dưới.

Cửa phòng ngay sau đó bị đẩy ra, Phục Đình đi đến.

Hắn trên người quan phục đã đổi đi, xuyên trở về quân phục, trong tay kia phân công vẫn còn ở, tùy tay ném ở trên bàn, nhìn nàng: “Cần phải đi cùng chư vị đô đốc ăn mừng?”

Tê Trì biết hôm nay tất nhiên là toàn bộ bắc địa đều thoải mái nhật tử, nhưng trước mắt thu được muốn nhập đều tin tức, liền không có mặt khác hứng thú, lắc lắc đầu: “Người nhất định lại kêu Tiểu Nghĩa đi, ta liền không đi.”

Bị nàng nói trúng rồi. Phục Đình nói: “Vậy không đi.”

Nói xong bên ngoài liền có hai cái tôi tớ tặng đồ ăn tiến vào.

Tê Trì mới biết được hấn nguyên lai là chuẩn bị tốt, chính mình cũng không tính toán đi.

Đồ ăn ở trên án dọn xong, trong phủ cũng có ăn mừng chi ý, hương canh thức ăn nhẹ, rất là phong phú.

Phục Đình không có nhập tòa, liếc nhìn nàng một cái, đột nhiên hỏi: “Liền phải nhập đều, người không tưởng nói?”

Tê Trì ánh mắt đảo qua đi, dừng ở hấn quân phục đai lưng thiết khấu thượng, môi hơi hơi hợp trụ.

Phục Đình thấy nàng không ra tiếng, đi đến án sau: “Không có liền dùng cơm đi.”

Ông tay áo chợt bị kéo lấy.

Hấn quay đầu, Tê Trì lại gần đi lên, cánh tay duỗi ra, đáp ở vai hấn.

Trong nhà đèn đuốc sáng trưng, nàng trên đầu thoa sức còn chưa trừ bỏ, ngửa đầu nhìn hấn khi, trên mặt trang điểm điểm mà chước mắt.

“Tam Lang,” nàng lời nói ngừng lại đốn, chân nhón, tay từ hấn đầu vai hoạt đến hấn cổ sau, vòng lấy hấn cổ, nhìn hấn đôi mắt nói: “Nếu.....”

Phục Đình nhân nhượng nàng, hơi thấp đầu, thanh âm không tự giác phóng thấp: “Nếu cái gì?”

Nếu có cơ hội, người nhưng nguyện vì A Nghiên cầu hỏi tước vị?

Lời nói đã ở bên môi, Tê Trì lại vẫn là cảm thấy không ổn, sóng mắt nhẹ chuyển, lại cười nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Còn chưa nhập đều đâu, có thể có nói cái gì nói, có cũng đến chờ vào đều nói nữa.”

Lúc này nói này đó còn quá sớm, không rõ ràng lắm trong triều tình hình, cũng sợ tùy tiện mở miệng sẽ kêu hấn không mau, thời cơ rất quan trọng. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đem lời nói nuốt đi trở về.

Hấn rũ mắt thấy xuống dưới, nhìn kỹ nàng mặt, nói: “Cũng hảo.”

Dư thừa, hấn không lại nói.

Lý Nghiên sẽ bị thánh nhân điểm danh đi, hấn cũng không nghĩ tới, xuất phát từ loại nào nguyên nhân, ước chừng thật chỉ có thể chờ nhập đều sau lại nói.

Tê Trì buông tay, vừa muốn thối lui, Phục Đình tay ở nàng sau thắt lưng nhấn một cái, lại đem nàng ấn trở về trong lòng ngực.

Nhìn lướt qua trong phòng, Chiêm Nhi không ở, nhất định là đưa đi vú nuôi nơi đó, nếu không giờ phút này tất nhiên lại muốn quán lấy nàng.

Hấn tay từ trên người nàng đi xuống du tẩu.

“Người không ăn cơm?” Tê Trì hơi thở mau đứng lên.

Hấn vùi đầu đi xuống, một chân để nhập nàng giữa hai chân, ở nàng bên tai nói: “Đợi chút.”

Tê Trì thực mau liền đứng không yên, mềm ở hấn hoài gian khi còn đang suy nghĩ, lúc trước muốn nói gì tới.

Đều bị hấn lộng đã quên.

※

Hoàng mệnh một chút, khởi hành liền không thể trì hoãn.

Bắc địa mới vừa khởi động lần này, sau này vẫn không được lơ lửng, các châu phủ đô đốc chỉ ở thủ phủ đãi hai ngày liền rời đi.

Bọn họ vừa đi, Đô Hộ Phủ liền xuống tay an bài lên đường.

Phục Đình hạ lệnh tự trong quân điều một chi tinh nhuệ làm đi theo hộ vệ.

La Tiểu Nghĩa lãnh này chi nhân mã tìm đến Đô Hộ Phủ trước cửa khi, ngựa xe đều đã buộc hảo, tùy thời đều có thể khởi hành.

Hắn đem nhân mã an bài hảo, đi đến đội ngũ hàng đầu kia thất đen bóng chiến mã trước, hỏi: “Tam ca, cần phải ta cùng đi theo?”

Phục Đình chính tới eo lưng thượng quả đao: “Người lưu tại trong quân, cũng hảo tùy thời tiếp ứng Tào Ngọc Lâm.”

La Tiểu Nghĩa trong lòng hiểu rõ, Phục Đình lần này cấp Tào Ngọc Lâm an bài không ít người tay, âm thầm tra xét lâu như vậy, có lẽ là phải có tin tức, mới có này an bài. Nhưng nghe xong câu này, hắn lại có chút ngượng ngùng, làm làm mà cười: “Tam ca người đây là cho ta thêm một cơ hội không thành?”

“Ta cho người cái gì cơ hội?” Phục Đình nghiêng hắn liếc mắt một cái: “Chính người túng, tám đời cũng là cái quang côn.”

La Tiểu Nghĩa thành linh bị tổn hại một chuyến, giống như vào đầu một chậu nước lạnh tưới hạ, hợp với hai tiếng khụ, quay đầu

bắt được đến kia đầu ở dẫn ngựa Lý Nghiên, vội vàng qua đi: “Ta đi cùng thế tử nói cá biệt.”

“Đứng lại,” Phục Đình gọi lại hắn, lại dặn dò một câu: “Các nơi động tĩnh đều nhìn chăm chăm hảo.”

“Là là là, nhớ kỹ.” La Tiểu Nghĩa ước gì chạy nhanh lưu, một cái kính đồng ý.

Trong xe ngựa, Tê Trì vừa mới ngồi định rồi, đã bị phịch lại đây tay nhỏ cấp lay cánh tay.

Nàng lại bắt đắc dĩ vừa buồn cười, duỗi tay nhẹ nhàng một phách, Chiêm Nhi liền làm lại lộ trong tay liền bò mang đặt mà vào nàng trong lòng ngực.

Thu Sương nhập xe, liếm vạt áo ngồi quỳ đến nàng bên cạnh người tới: “Gia chủ, Quang Châu nơi đó vẫn là không sai biệt lắm lão bộ dáng, thật muốn nói cái gì sự, cũng chính là ban đầu ở Quang Châu thứ sử trong phủ cầu học những cái đó ăn chơi trác táng đều rời đi Quang Châu hồi bản thân gia đi.”

Chỉ vì những người đó phần lớn từng khi dễ quá Lý Nghiên, nàng nói được cũng không khách khí.

Tê Trì nắm Chiêm Nhi tay nhỏ, gật đầu ừ một tiếng: “Đã biết.”

Quang Châu thứ sử trong phủ có vị danh vọng pha cao dạy học tiên sinh, cho nên trừ bỏ Lý Nghiên nguyên bản ở nơi đó cầu học ngoại, còn hấp dẫn rất nhiều mặt khác quyền quý đệ tử đường xa mà đến cầu học, lúc này tất cả đều đi trở về, cũng coi như không thượng chuyện gì, rốt cuộc cũng mỗi người đều đến tuổi.

Chẳng qua thời cơ đuổi đến có chút xảo.

Bên ngoài, Phục Đình đánh mã lại đây bóc mảnh nhìn thoáng qua, nhìn mắt trương tay ê a Chiêm Nhi, lại nhìn mắt Tê Trì, buông vải mảnh, hạ lệnh khởi hành.

Tinh nhuệ khai đạo, ngựa xe lên đường.

Lý Nghiên từ biệt la Tiểu Nghĩ, bò lên trên lưng ngựa sau, còn riêng đuổi tới cửa sổ xe biên thấp thấp gọi một tiếng: “Cô cô, cũng không biết thánh nhân là cỡ nào bản tính, như thế nào uy nghiêm.”

Tê Trì bóc hạ mảnh, chưa nói chuyện, Phục Đình ở bên nắm dây cương nói: “Nên như thế nào liền như thế nào, còn lại không cần suy nghĩ nhiều.”

Lý Nghiên bị chọc trúng tâm tư, thật là lòng mang thấp thỏm mới có thể nói lên cái này, xưng thanh là, đêm này đó nỗi lòng đều áp xuống đi.

Tê Trì hướng cháu trai cười cười, lấy làm trấn an, quay đầu hỏi Phục Đình: “Chúng ta trước hướng nơi nào?”

Phục Đình nhìn xem mặt nàng, sắc mặt chợt có chút không lớn thanh thoát: “Lạc Dương.”

.....

Tự Hãn Hải phủ ra khỏi thành sau hướng Trung Nguyên phương hướng mà đi, đến Trường An phía trước, lộ tuyến xác thật muốn trước trải qua Đông Đô Lạc Dương.

Mấy ngày liền hảo thời tiết, thích hợp lên đường, chỉ cần không chịu lữ đồ khúc chiết sở nhiều, hơn nửa tháng liền có thể tiếp cận Lạc Dương địa giới.

Sớm đã có người tính thời gian chờ ở hành quán.

Ngày đương chính ngọ, bụi mù di nói.

An Bắc Đô Hộ Phủ nhân mã thực hảo phân biệt, vô luận là hàng phía trước pháp phối tinh kỳ, vẫn là đi theo nghiêm túc hộ vệ quân dung, đều không thể gọi người coi thường.

Hành quán trước chờ đợi quan vọng tiểu tốt nhìn thấy, nhanh chóng chạy tiến hành quán trung đi bẩm báo.

Thực mau, chờ người ra tới, nhìn phía nói trung.

Ngựa xe dừng lại, Phục Đình trước quét mắt chờ người, không nói một lời mà thít chặt mã.

Người nọ người mặc viên lãnh bào, mang theo bốn năm cái tùy tùng, lập với hành quán trước cửa hướng hấn giúp đỡ chào hỏi, trước sau như một địa nhiệt tao nhã lịch sự: “Phục Đại Đô Hộ, thôi mỗ phụng chỉ tại đây cung nghênh tiếp đãi.”

Phục Đình bình đạm mà ôn hạ quyền: “Làm phiền thôi thế tử.”

Vừa mới dứt lời, liền lưu tâm đến Thôi Minh Độ ánh mắt thối đi hấn bên cạnh người.

Một bên trong xe, Tê Trì thò người ra mà ra, sớm đã nghe được động tĩnh, chân dẫm lên tảng khi ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Nàng trên đầu đã mang lên lụa mỏng mũ có rèm, cách tầng sa thấy Thôi Minh Độ nhìn về phía ánh mắt của nàng, phát giác hấn hình như có chút hoảng hốt.

Tê Trì chân dẫm đến mà, Tân Lộ đi theo phía sau, Thu Sương sau này mặt xe ngựa nhũ mầu nơi đó ôm tới mới vừa ăn uống no đủ Chiêm Nhi.

Nàng vừa muốn ôm, Phục Đình đã xuống ngựa đi đến trước mặt, trước một bước duỗi tay tiếp qua đi.

Trước mắt một màn này kêu Thôi Minh Độ hoàn hồn, hấn giúp đỡ hướng Tê Trì chào hỏi: “Không nghĩ tới huyện chủ thật sự đi theo mà đến.”

Tê Trì không cảm liếc hấn một cái: “Thôi thế tử gì ra lời này, thánh nhân triệu kiến, ta cùng với Quang Vương thế tử toàn cần đi theo, không dám thoái thác, chẳng lẽ ta không nên tới?”

Thôi Minh Độ nhìn về phía nàng phía sau Lý Nghiên, ánh mắt thu hồi tới, lại nhìn về phía nàng, tiếp theo rũ xuống mi mắt: “Đúng rồi, là tại hạ nói lỡ. Tại hạ là tưởng nói huyện chủ nếu mới vừa sinh hạ Lân nhi không lâu, nhiều tĩnh dưỡng là hấn là.”

Nói ánh mắt lại rơi xuống Phục Đình trong khuỷu tay hài tử trên người.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 81 81

Sự tình phát sinh mà xuất kỳ bất ý, thả không có quá lớn động tĩnh.

Nhưng mà một khi giao tay liền kinh động tả hữu, trong khoảnh khắc rất nhiều mặc giáp chấp duệ tinh nhuệ tới rồi, tự viên trung đến hành lang hạ, đều là An Bắc Đô Hộ Phủ binh sĩ.

Lý Nghiên bởi vậy có thể thuận lợi chạy thoát, một đường xông vào Tê Trì trong phòng.

.....

“Lại là một lần hành thích?”

Trong phòng, Tê Trì ôm chặt Chiêm Nhi, nhìn đối diện.

Lý Nghiên chạy quá cấp, ở đối diện ngồi, vẫn thở dốc, gật đầu nói: “Bọn họ hình như là hướng về phía Chiêm Nhi tới.” Nói lại suyễn khẩu khí, bưng lên trên bàn chung trà uống ngụm trà canh, mới phát hiện kia vẫn là nóng bỏng, bị nắn một chút, buông, ngón tay nắm chặt vạt áo.

Chiêm Nhi nào biết đâu rằng đã xảy ra cái gì, bị ca ca ôm chạy một đường còn khanh khách mà cười, tưởng ở đùa giỡn, lúc này mới ở Tê Trì trong lòng ngực ngừng nghỉ xuống dưới.

Tê Trì nghe bên ngoài phân loạn động tĩnh, cảm xúc phập phồng không chừng, vô ý thức, liền đem Chiêm Nhi ôm chặt hơn nữa.

“Bất sống.” Bên ngoài một câu lãnh ngữ, đánh gãy nàng suy nghĩ.

Tê Trì ngẩng đầu, Phục Đình đã đẩy cửa mà nhập, phía sau là chột lóe mà qua vài đạo thân ảnh.

Hắn đã biết rồi.

Bất quá tránh ra một chút, trở về liền nghe nói tin tức này.

Lý Nghiên vội đứng lên: “Dượng yên tâm, ít nhiều sáng sớm an bài hộ vệ, chỉ sợ bóng sợ gió một hồi.”

Phục Đình mắt đảo qua hắn, lại xem qua Chiêm Nhi, phát hiện đích xác đều không có bị thương, trên mặt sắc lạnh lại không có giảm bớt, mân khấn môi không ra tiếng.

Loại này mình đã thương người chiêu số ở hắn nơi này là không hiệu quả, liền tính là tên bắn lên, hắn cũng làm đủ phòng bị.

Chỉ là không nghĩ tới tại đây địa giới thượng cũng có thể xảy ra chuyện.

Tê Trì nhìn mắt cháu trai, đau lòng hắn bị cả kinh, nói: “Kêu Tân Lộ ở bên hầu hạ, ngươi trở về hảo hảo nghỉ ngơi.”

Lý Nghiên vì thế ngoan ngoãn mà đi ra ngoài.

Hắn đi rồi, Phục Đình mới đi tới, kéo nàng đến bên người: “Nhưng có chấn kinh?”

Tê Trì xem một cái Chiêm Nhi: “Ngươi xem hắn nơi nào giống chấn kinh bộ dáng.”

“Người đâu?”

“Ta càng không có việc gì, cũng chưa chính mắt nhìn thấy, như thế nào có thể bị kinh đến.”

Phục Đình lúc này mới buông lỏng tay, còn chưa nói lời nói, bên ngoài tiếng bước chân truyền đến, hắn mới vừa phất đi người đã trở lại.

Hắn đi ra ngoài.

Trở về người báo: Hai cái thích khách bị chế trụ khi ý đồ sợ tội tự sát, đã chết một cái, nhưng một cái khác bị kịp thời chặn, không chết thành.

Phục Đình một bàn tay đáp ở sau thắt lưng chuôi đao thượng vuốt ve: “Áp lên, chờ ta qua đi.

Mọi người thối lui.

Tê Trì ở trong phòng nghe được rõ ràng, trên tay nhẹ nhàng vỗ Chiêm Nhi.

Chiêm Nhi rất cuộc mệt mỏi, ở nàng đầu vai oai đầu nhỏ ngủ rồi.

Nàng đem hài tử phóng đi trên giường, ra việc này, tạm thời còn không nghĩ làm hắn rời đi trước mắt.

Lại quay đầu lại, Phục Đình đã đến phía sau, cửa phòng cũng khép lại.

Nàng nhỏ giọng nói: “Này tình hình làm ta nhớ tới lúc trước lần đó.”

Phục Đình nhìn nàng: “Đô Hộ Phủ trước cửa bị hành thích lần đó?”

“Ân, chính là lần đó.”

Phục Đình tra quá chuyện đó, cùng nàng nghĩ tới một chỗ, nhìn nhìn nàng, bỗng nhiên đề thấp vừa nói: “Lần đó sự ta đã điều tra rõ, thích khách không phải người Đột Quyết, mà là xuất từ bắc địa hồ dân.”

Tê Trì sớm hoài nghi quá không phải người Đột Quyết, thật nghe thế tin tức lại vẫn là không khỏi ngẩn ra: “Người một nhà làm?”

“Này muốn xem người như thế nào nhận định người một nhà.”

Nàng như suy tư gì.

“Ta nghe nói thích khách mục tiêu là Chiêm Nhi?” Phục Đình bỗng nhiên nói.

Tê Trì hoàn hồn: “Là.”

“Một cái cái gì cũng đều không hiểu hài tử, ám sát hấn trừ bỏ chọc giận người ta, có chỗ tốt gì.”

Tê Trì trong lòng vừa động, cảm thấy mới vừa rồi tưởng không ra địa phương bị hấn điểm thấu.

Phục Đình bỗng nhiên cúi đầu, ở nàng bên tai thấp thấp nói câu lời nói.

Hô hấp phát quá bên tai, nàng nâng lên mắt, coi chừng hấn.

Phục Đình bát một chút nàng mặt: “Yên tâm, chỉ cần ta còn ở, liền sẽ không cho các người xảy ra chuyện.”

.....

Thẳng đến vào đêm, sự tình vẫn chưa qua đi.

Thôi Minh Độ bị kinh động, đêm hôm khuya khoắc vẫn mang theo đoàn người tới hành quán.

Hành quán sớm bị thủ đến kín không kẽ hở, đó là hấn đứng thẳng trong viện cũng tất cả đều là túc mục lãnh qua binh lính.

Hấn đứng chờ hồi lâu, mới nhìn thấy Phục Đình cùng Tê Trì cùng lại đây.

Phục Đình quân phục chỉnh tề, Tê Trì áo váy ngoại còn kéo dài lụa choàng, đều là không có đi vào giấc ngủ bộ dáng.

Thôi Minh Độ tiến lên thi lễ, cúi đầu nói: “Đều là tại hạ an bài không chu toàn, tài trí dùng ra việc này, cũng may hữu kinh vô hiểm. Thỉnh Đại Đô Hộ cùng huyện chủ yên tâm, Lạc Dương khoảng cách Trường An không xa, ra roi thúc ngựa một ngày liền có thể đạt, tại hạ đã sai người truyền tin đến Trường An, việc này thánh nhân nhất định gặp qua hỏi.”

Phục Đình nói: “Không cần kinh động thánh nhân, ta sẽ tự điều tra rõ.”

“Sự tình quan Đại Đô Hộ ấu tử an nguy, không được qua loa.”
Thôi Minh Độ nói được thực thành khẩn.

Phục Đình không nói, vừa không nói tốt, cũng không nói không tốt, dù sao người đã ở trên tay hấn thủ sẵn, khẳng định là muốn chính hấn thẩm.

Tê Trì cũng không nói chuyện, chẳng qua là tới ứng phó một chút thôi, chợt thấy Thôi Minh Độ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt lại là hướng về phía chính mình, như có chuyện nói giống nhau, lại thấp đầu.

Này liếc mắt một cái đột ngột lại nhanh chóng, nàng ở trong lòng dư vị một chút, bất động thanh sắc.

Thôi Minh Độ tiếp theo đem phụ trách hành quán thủ vệ tướng lãnh kêu lại đây hỏi chuyện.

Này hành quán không thuộc về vị nào quyền quý, là thành Lạc Dương công sở danh nghĩa, phụ trách hộ vệ cũng là thành Lạc Dương thủ thành quân sĩ, tự nhận là nghiêm mật, lại ra việc này.

Xác nhận quá thích khách đã bị bắt, thả lại hoàn toàn đảng, đã an toàn, Thôi Minh Độ mới mở miệng cáo từ, yếu lĩnh này thủ vệ tướng lãnh trở về thành trung giao cho công sở vấn tội.

Phục Đình cũng không nhúng tay, nơi này đã bị hấn tiếp thu, hấn tự hành phụ trách an toàn, kêu cái cận vệ đưa tiễn, chuẩn bị tự mình đi thích khách nơi đó đi một chuyến, kêu Tê Trì về trước phòng nghỉ ngơi.

Tê Trì cùng hấn ở hành lang hạ phân công nhau, nhìn hấn bước đi xa, mới hướng trong phòng đi.

Tân Lộ nhanh hơn bước chân theo đi lên, cẩn thận mà dán đến nàng bên tai: “Gia chủ, không biết có phải hay không ta coi sai rồi,

tổng cảm thấy thôi thế tử ở đi theo ngài.”

Tê Trì dừng bước quay đầu, ám dạ lôi cuốn ngọn đèn dầu, Thôi Minh Độ lại vẫn không đi, liền ở cách đó không xa một bụi cây hạnh hạ đứng, mặt hướng tới nàng phương hướng.

“Gia chủ vẫn là đừng động, là nô tỳ lắm miệng.” Tân Lộ biết gia chủ không mừng cùng này Thôi gia thế tử tiếp xúc, hối hận nói câu này, liền tưởng thỉnh nàng trở về.

Tê Trì lại không nhúc nhích, triều nơi đó nhìn.

Có lẽ là gặp được nàng ánh mắt, Thôi Minh Độ chợt hướng nàng thấy thi lễ: “Huyện chủ, ngàn vạn cẩn thận.” Nói xong mới xoay người rời đi.

Tê Trì hồi tưởng trước sau đủ loại, càng nghĩ càng cảm thấy hấn cổ quái, chiêu một chút tay.

Tân Lộ đưa lỗ tai lại đây, nàng thấp thấp nói một câu: Tìm thời cơ đệ cái lời nói cho hấn, liền nói ta muốn gặp hấn một mặt.

※

Sáng sớm, ở tại hành quán một khác phiên Ung Vương thế tử cuống quít rời đi hành quán.

Nghe nói là nghe nói An Bắc Đại Đô Hộ ái tử bị ám sát, vẫn là ở Lý Nghiên ở thời điểm bị ám sát, sợ tới mức hấn lo lắng muốn liên lụy đến trên đầu mình, sáng sớm tinh mơ liền an bài lên đường.

Phục Đình chính hướng giam giữ thích khách địa phương đi đến, hai cái cận vệ phụ cận đưa tới này tin tức.

“Đại Đô Hộ, cần phải truy trở về?”

“Không cần, cùng hấn không quan hệ.”

Chết đi cái kia, thi thể hấn đã xem qua, cũng không cái gì chỗ đặc biệt, nhưng có thể suy đoán xuất động tay sạch sẽ lưu loát, nếu có hai người kia tại bên người, Ung Vương thể tử căn bản không cần phải như vậy sợ hãi Lý Nghiên.

Bất quá vừa lúc đuổi ở hấn ở khi động thủ, chỉ sợ cũng có làm hấn gánh tội ý tứ.

Phục Đình trong lòng hiểu rõ, càng hiểu rõ, tâm càng trầm.

.....

Thành Lạc Dương trung, từ xưa phồn hoa giàu có và đông đúc nơi, san sát nối tiếp nhau cửa hàng một nhà tiếp một nhà, dọc theo rộng lớn đá xanh đường cái kéo dài không có cuối.

Tim đường một gian cá hình hiệu buôn mở trà xá, hôm nay trên tử sáng sớm liền đóng cửa từ chối tiếp khách.

Vừa qua khỏi ngõ, một người ngồi xe tới, xuống xe sau, chưa mang một cái tùy tùng, một mình từ cửa sau vào xá trung.

Trên tử khom người tiến lên, thỉnh hấn đi vào, chính mình cùng bọn tiểu nhị canh giữ ở trước cửa.

Này trà xá vốn chính là phú quý nhân tài sẽ đến địa phương, thượng có gác mái, đăng giai mà thượng, hướng trong có nhã gian.

Mọi nơi lặng yên không tiếng động, đi đến đầu, chỉ có Tân Lộ cùng Thu Sương một tả một hữu đứng ở trước cửa, nhìn đến người

tới liền đẩy ra phía sau môn, đồng thời cúi đầu: “Thôi thế tử thỉnh.”

Thôi Minh Độ đi vào đi, trà thất tiểu, cửa sổ nhắm chặt, giữa một trương bàn trà, mặt trên đã trà hương bốn phía.

Đỉnh cấp nước trà, màu sắc như bích, thịnh ở sứ bạch trà trần trung.

Tòa sau trên đỉnh huyền có màn lụa, là trà xá chuyên vì nữ khách quý sở thiết, lúc này đều rũ xuống dưới, loáng thoáng che đậy sau đó ngồi ngay ngắn nữ nhân thân ảnh, trên người nàng che chở thủy thanh áo choàng chưa cởi xuống, rõ ràng có thể thấy được.

Hắn đứng một cái chớp mắt, mới giúp đỡ: “Khó được huyện chủ thế nhưng chịu chủ động gặp nhau.”

Tê Trì cách màn lụa nói: “Không phải thôi thế tử ám chỉ, ta lại như thế nào tiến đến?”

Từ nàng đặt chân Lạc Dương khi liền lời nói cổ quái, càng là mấy lần lấy ánh mắt cùng ngôn ngữ nhắc nhở, phảng phất ở hướng nàng cảnh báo, nàng đó là tưởng không chú ý cũng khó.

Thôi Minh Độ cương đứng, cười cười: “Nói không sai, thật là ta có tâm ám chỉ huyện chủ.”

Tê Trì tay nâng một chút, thỉnh hắn nhập tòa: “Một khi đã như vậy, thỉnh thế tử nói thẳng, liên tiếp nhắc nhở, đến tột cùng vì sao.”

Nói xong bỏ một câu: “Yên tâm, nơi này thủ vệ nghiêm mật, người có thể yên tâm nói.”

Hắn đứng một cái chớp mắt mới ngồi quỳ xuống dưới, nhìn thân ảnh của nàng, thanh âm chột đẽ thấp: “Ta chỉ nghĩ nói cho huyện chủ, hành thích mục tiêu đều không phải là huyện chủ ấu tử, mà là có khác một thân, vọng huyện chủ hết thầy tiểu tâm đề phòng.”

“Đúng không?” Tê Trì trong lòng căng thẳng, ngữ khí lại vẫn là nhàn nhạt: “Mục tiêu chẳng lẽ là ta cháu trai, Quang Vương phủ thế tử Lý Nghiên?”

Thôi Minh Độ trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc: “Huyện chủ đã biết rồi?”

Tê Trì cảm lòng bàn tay.

Đêm đó, Phục Đình ở nàng bên tai thấp thấp nói câu nói kia đó là: Mục tiêu không phải Chiêm Nhi, là Lý Nghiên.

Bởi vì Lý Nghiên ôm Chiêm Nhi, thứ hướng Chiêm Nhi, hắn tất nhiên muốn hộ, đến lúc đó giết hắn, liền có thể tạo thành hắn là vì cứu Chiêm Nhi mà chết biểu hiện giả dối.

Lúc sau liền tính tra, cũng chỉ sẽ theo hướng muốn sát Chiêm Nhi người này tuyển thượng tra, mà muốn sát Lý Nghiên chính là ai, liền sẽ bị bỏ qua.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Thôi Minh Độ một mở miệng liền nói cái này.

Nàng đề nặng nổi lòng, hỏi tiếp: “Một khi đã như vậy, thế tử nhất định biết phía sau màn người là ai.”

Cách màn lựa, Thôi Minh Độ mặt tựa trầm trọng rất nhiều, tay bưng lên chung trà, lại chậm chạp không đưa đến bên miệng, trầm

mặc một lát, mới nói: “Huyện chủ, ta hôm nay kỳ thật không nên tới, cũng không nên nói với người khởi này đó.”

Những lời này hắn nói được thực mau thực cấp, không giống hắn vẫn thường ôn tồn lễ độ diễn xuất, thanh âm đều khản rất nhiều, trong giọng nói hỗn loạn rất nhiều cảm xúc, hình như có bất an, hồi hận, thậm chí còn có một tia sợ hãi.

Tê Trì không biết có phải hay không chính mình suy nghĩ nhiều, nhưng cho dù vừa rồi lộ ra như vậy một cái kinh thiên tin tức cho nàng, hắn cũng chưa từng giống những lời này như vậy.

“Vậy người lại vì sao phải nói đi?” Nàng hỏi: “Phía trước người liền năm lần bảy lượt gửi thư thông báo ta trong triều tình hình, phảng phất cố ý tương trợ, lần này cũng là, vì sao? Gần là bởi vì lui hôn cảm thấy áy náy?”

Thôi Minh Độ sắc mặt trắng nhợt, mặc không lên tiếng, quá một lát, rồi lại đột ngột mà cười một tiếng, thấp thấp mà: “Là, ta đổi huyện chủ hồ thẹn.”

“Lời này người sớm đã nói qua.”

“Là sớm đã nói qua, nhưng ta hồ thẹn làm sao ngăn là từ hôn.”

Tê Trì nhìn hắn: “Ý gì?”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 82 82

Hành trong quán ngoại nghiêm túc không tiếng động, tả hữu tôi tớ quỳ đầy đất, một cái trong cung phái tới tuổi trẻ nội thị, lãnh hai ba cái tùy tùng, liền đứng ở trước cửa phòng tuyên đọc thánh chỉ ——

An Bắc Đại Đô Hộ chi tử bị ám sát, tất yếu nghiêm tra, Lạc Dương quan phủ nghiêm tra thích khách.

Ấu tử chấn kinh, thanh lưu huyện chủ không nên lại nhập đều, này huê tử tĩnh dưỡng, ban thưởng thiên kim lấy làm trấn an.

Khác, Quang Vương thế tử Lý Nghiên cũng không tất đi theo, ngay trong ngày phản hồi Quang Châu đợi mệnh.

Bên trong cánh cửa, Tê Trì ngẩng đầu lên, mắt lạnh nhìn qua đi.

Đoán được giả mù sa mưa quan tâm, lại không đoán được cuối cùng một câu, lại là muốn Lý Nghiên phản hồi Quang Châu.

“Đãi cái gì mệnh?”

Nội thị nhỏ giọng tế giọng mà nói: “Không biết, đây là thánh nhân đặc mệnh truyền cho thanh lưu huyện chủ thánh chỉ, thỉnh huyện chủ tiếp chỉ.”

Phục Đình nhìn về phía bên cạnh người, Tê Trì nước mắt đã làm, trên mặt không có biểu tình, biểu tình lãnh đạm.

Hắn kỳ thật cũng không nghĩ tới, thánh nhân sẽ ở trên đường thay đổi kế hoạch, đột nhiên khiến cho Lý Nghiên phản hồi đất phong.

Hắn vươn chỉ tay, âm thầm cầm Tê Trì thủ đoạn.

Tê Trì như là bị này nắm chặt lôi trở lại tâm thần, rút cuộc chậm rãi mở miệng: “Tiếp chỉ.”

Thánh lệnh tuyên xong, người tới thối lui.

Những người khác cũng thối lui, trong phòng chỉ còn lại có lẫn nhau, Phục Đình mới hỏi: “Suy nghĩ cái gì?”

Là sợ nàng còn không thoải mái.

Tê Trì đứng ở hán trước mắt, sắc mặt vẫn là lãnh, chợt cười: “Suy nghĩ thánh nhân thật là hào phóng, ban thưởng thiên kim liền có thể trấn an. Đã hành đến tận đây mà, rồi lại đột nhiên sửa lại ý đồ, muốn cho A Nghiên phản hồi Quang Châu, muốn ta tĩnh dưỡng, ý tứ này, là muốn kêu người một người tiến đều.”

Ngữ khí thực nhẹ, Phục Đình lại nghe ra một tia trào phúng, trầm giọng nói: “Thánh nhân tất có này nguyên do.”

Xác thật, Tê Trì trong lòng cười lạnh, nguyên do chính là tách ra bọn họ, làm Phục Đình một mình nhập đều, làm Lý Nghiên một mình hồi đất phong.

Phục Đình là bắc địa cây trụ, thống soái sáu quân, thánh nhân tuyệt không sẽ động hắn, cũng đụng vào hắn không được, ngược lại muốn mượn sức hắn, mới có thể tiếp tục triệu hắn nhập đều, nhưng Lý Nghiên đâu?

Trở về Quang Châu lúc sau, chờ hấn, lại là cái gì?

Nàng ánh mắt chậm rãi quay lại Phục Đình trên người: “Chúng ta đây cũng chỉ có thể làm thỏa mãn hấn ý?”

Phục Đình mắt một hiên: “Vì sao nói như vậy?”

Tê Trì lông mi rũ xuống, lại nâng lên, lại cười cười: “Cảm khái thôi.” Nàng đi ra ngoài, “Ta đi cùng A Nghiên nói một tiếng đi.”

Phục Đình giữ chặt nàng: “Người nghỉ ngơi, ta đi nói.”

Tê Trì đứng yên, bị hấn hướng trong đẩy đẩy, nhìn hấn đi ra ngoài.

Phục Đình ra cửa, không bao xa, ngừng một chút, hỏi phía sau đi theo cận vệ: “Cũng biết nàng đi địa phương nào?”

Cận vệ đáp: “Phu nhân đi chính là thành Lạc Dương trung một gian trà xá.”

“Cá hình hiệu buôn?”

“Là.”

Phục Đình trong lòng qua một lần, nếu chỉ là đi một chuyến hiệu buôn, đương không đến mức như vậy.

Xem nàng bộ dáng, khen ngược như là đã biết cái gì.

Thánh nhân bỗng nhiên vào lúc này sửa lại ước nguyện ban đầu, có lẽ là bởi vì trong triều thế cục có biến hóa.

Nhưng thánh tâm đã rất rõ ràng, đó là thể tất bắt được Quang Châu.

Bởi vì là đọi mệnh, mà không phải đải phong.

※

Sắc trời ám hạ, Lý Nghiên chỗ ở bận bận rộn rộn, tới hai cái hành quán tùy tùng, bắt đầu động thủ giúp hấn thu thập.

Hấn đứng ở cửa phòng, nhìn trước mặt quân phục khẩn thúc Phục Đình: “Dượng vừa rồi nói đều là thật sự?”

Phục Đình gật đầu.

Lý Nghiên nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói cái gì đó.

Như thế nào cũng không nghĩ tới, bỗng nhiên thánh nhân đã đi xuống như vậy một đạo thánh chỉ.

Phục Đình nói: “Yên tâm, ta sẽ tự mình hộ tống người trở về.”

“Tạ dượng.” Lý Nghiên rũ đầu, một hồi lâu mới nói: “Ta đi gặp một lần cô cô.”

Phục Đình gật đầu, vẫy tay gọi cận vệ, đi an bài nhân mã.

Lý Nghiên yên lặng đứng một hồi lâu, mới hướng Tê Trì trước phòng đi, tới rồi ngoài cửa phòng, thiên đã hoàn toàn đêm đen.

Tân Lộ cùng Thu Sương đứng ở môn hai bên, nhìn đến hấn đều nhin không được lấy tay áo mặt mắt, đều là xuất phát từ không tha, rồi lại cường đánh tinh thần lộ ra cười tới.

“Thế tử tới vừa lúc, gia chủ đang chờ.”

Lý Nghiên đi vào đi, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, sớm dọn xong án tịch, án tịch thượng là thức ăn rượu.

Hắn đầy bụng nói nhất thời nghẹn ở ngực gian, tiến lên vài bước, gọi một tiếng: “Cô cô.”

Tê Trì đã là có trong hồ sơ sau ngòi, trong lòng ngực ôm Chiêm Nhi, triều hắn điểm cái đầu: “Ngồi xuống đi, đây là người tiệc tiễn biệt yến.”

Lý Nghiên càng là không nói gì, chậm rãi đi qua đi, ở nàng phía dưới án sau ngòi xuống.

Án thượng đồ ăn đều coi như quen thuộc, chưng thịt dê, nấu cốt canh, đảo đều là hắn ở bắc địa ăn qua, phần lớn là người Hồ món ăn, cho nên so ra kém Trung Nguyên món ăn tinh xảo, thậm chí nói được thượng tục tăng.

Tê Trì nói: “Riêng kêu nơi này đầu bếp làm, chỉ là làm được quá vội vàng, cũng không biết có không làm ra bắc địa hương vị, đãi trở về Quang Châu, đại khái cũng ném không đến.”

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn xem nàng, lại nhìn xem nàng trong lòng ngực Chiêm Nhi.

Chiêm Nhi chỉ cảm thấy thú vị, duỗi tiểu cánh tay tưởng hướng Lý Nghiên trước mặt chỗ hoa, trong miệng ê ê a a, Tê Trì bắt lấy hắn không an phận tay nhỏ, nói: “Ăn đi.”

Lý Nghiên cầm lấy chiếc đĩa, nghĩ liền phải phân biệt, trong lòng tự nhiên khó chịu, rũ mắt thấy trước mặt đồ ăn, không thể đi xuống

chiếc đĩa: “Cô cô yên tâm, ở bắc địa đãi lâu như vậy, vốn cũng cần phải trở về. Ta sau khi trở về sẽ hảo hảo khởi động Quang Vương phủ, nhất định sẽ không kêu ngài thất vọng. Chỉ là không rõ thánh nhân vì sao bỗng không thấy ta, muốn ta hỏi Quang Châu, chẳng lẽ là thánh ý có mặt khác an bài?”

Tê Trì cười một tiếng, đôi mắt lẳng lặng mà nhìn hắn: “Người nói những cái đó đều là không đáng giá nhắc tới việc nhỏ. Người chỉ cần nhớ kỹ, thánh nhân sẽ không đem Quang Vương phủ còn cho người, vĩnh viễn sẽ không.”

Lý Nghiên kinh ngạc ngẩng đầu.

“Cho nên người phải làm đủ nhất hư tính toán, đến nỗi mặt khác, đối đãi người trở về Quang Vương phủ lại nói.”

.....

Phục Đình phản hồi trong phòng khi, Lý Nghiên đã rời đi.

Trong phòng an an tĩnh tĩnh, Tê Trì ngồi ở án sau, đôi mắt nhìn trên giường, lại dường như có chút thất thần.

Nhìn thoáng qua, trên giường là ngủ Chiêm Nhi, chính ngủ ngon.

Hắn đi qua đi, xốc vạt áo, ở nàng trước mặt ngồi xuống.

Tê Trì hoàn hồn, đem chiếc đĩa đưa cho hắn, đẩy trước mặt chén rượu đến hắn trước mặt.

Phục Đình nhìn lướt qua, nói: “Lúc này còn gọi ta uống rượu?”

Lại không phải cái gì đáng giá chúc mừng sự.

Nàng tưởng tượng cũng là, nhẹ nhàng cười: “Không uống tính.”

Phục Đình nhân nhượng nàng cảm xúc, vẫn là bưng lên kia chỉ chén rượu uống một ngụm, Trung Nguyên rượu quá ôn quá đậm, hấn căn bản uống không quen.

Tê Trì thấy hấn môi dính rượu tích, thò lại gần, vươn căn ngón tay thế hấn hủy diệt.

Phục Đình bắt được nàng cái tay kia, nhìn nàng: “Lo lắng Lý Nghiên sao?”

Nàng nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: “Không lo lắng.”

Hấn hỏi: “Kia như thế nào ở chỗ này phát ngốc?”

“Ta đang đợi người.” Nàng đôi mắt động một chút: “Có chuyện muốn cùng người nói.”

“Nói đi.” Phục Đình buông ra nàng tay, chờ nàng đi xuống nói.

Tê Trì tưởng mở miệng, môi khải khai, lại khép lại, nhìn hấn gần trong gang tấc mặt, ánh mắt từ hấn chớp mũi đi xuống đảo qua, dừng ở hấn hơi mỏng trên môi, bỗng nhiên thò qua tới, hôn một cái.

Phục Đình trong mắt tối sầm lại, tay duỗi ra liền đem nàng ôm lấy, cúi đầu dán ở nàng bên tai: “Đây là người muốn nói?”

Tê Trì ngẩng đầu lên, ngực không tự giác mà phập phồng, thấp thấp gọi hấn: “Tam Lang.....”

Chỉ khai cái đầu.

Phục Đình không chờ đến bên dưới, tay đã duỗi đến nàng eo hạ, đem nàng ôm lại đây.

Tiểu án bị đẩy ra, Phục Đình bỗng nhiên liếc liếc mắt một cái trên giường hài tử, buông ra nàng, đứng dậy qua đi, đem hài tử ôm đi ra ngoài.

Tê Trì đi theo đứng lên, ngực cấp khiêu, suy nghĩ không.

Phục Đình thực mau trở lại, khép lại môn, đi tới, một phen liền đem nàng ôm lấy.

Sột sột soạt soạt cởi áo thanh, Tê Trì bị gần đây đặt ở cao trên bàn, liền nàng đều khó có thể giải thích vì sao bỗng nhiên như vậy vội vàng, tay lôi kéo hấn vạt áo, chân khấn cô trụ hấn eo.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 83 83

Thu Sương phủng Quang Vương tư ấn tới còn cấp Tê Trì khi, vừa lúc thấy Đại Đô Hộ tự trong phòng đi ra, trong khuỷu tay còn ôm Chiêm Nhi.

Nàng vội tránh lui nhường đường, liền thấy Đại Đô Hộ trực tiếp đi ra ngoài.

Đã nhân đã đi xa, nàng đi vào trong phòng, liền thấy Tê Trì đứng ở cửa sổ, xa xa nhìn ngoài cửa sổ.

“Gia chủ, Đại Đô Hộ đây là.....”

“Hắn đi rồi.” Tê Trì nhìn bên ngoài, vẫn không nhúc nhích.

Bên ngoài mã tê đi xa, Phục Đình ngồi trên mã, triều nàng nơi này nhìn thoáng qua, quay đầu, thân ảnh tự trong mắt rời xa.

Chiêm Nhi ở trong xe nhũ mẫu trong lòng ngực.

Thu Sương lấp bắp kinh hãi, không biết nên nói cái gì.

Thẳng đến đội ngũ toàn bộ đi xa, Tê Trì ánh mắt hướng lên trên, nhìn mắt quan dịch thượng bay cờ xí, mặt trên viết: Hoài Nam nói quan dịch.

Toàn bộ Hoài Nam nói, quan dịch có rất nhiều, nhưng này một chỗ, là bọn họ chia lìa chỗ.

Nàng không quay đầu lại, vươn tay.

Thu Sương lúc này mới nhớ tới ý, đem tư ấn đưa lên.

Tê Trì thu hồi tới, nắm xuống tay chỉ, mới đem trong lòng ngực ôm quá Chiêm Nhi cảm giác cấp hoãn đi.

Rồi sau đó cái tay kia duỗi nhập trong lòng ngực, lấy ra một quyển sổ sách, đưa cho Thu Sương: “Công đạo thương đội đi làm, xong xuôi sau liền đem này bốn quyển sách thiêu.”

Thu Sương mở ra vội vàng đánh giá, kinh ngạc trừng lớn mắt, thậm chí hướng cửa nhìn thoáng qua, kinh hồn táng đảm mà phóng thấp giọng âm: “Gia chủ như thế nào muốn thương đội mua nhập này đó..... Này, này đó chính là trọng tội a.”

“Thì tính sao?” Tê Trì khẽ cười một tiếng, nghĩ vừa mới rời đi Phục Đình cùng Chiêm Nhi, thấp thấp nói: “Hiện giờ Quang Vương phủ, còn có cái gì nhưng sợ?”

.....

Phục Đình xuất phát đến nửa đường, chợt có tự Lạc Dương phương hướng khoái mã chạy như bay mà đến người đưa tin đưa tới báo tin.

Hắn ghìm ngựa dừng lại, tiếp nhận tới xem xong, hạ lệnh tại chỗ chờ.

Phụ cận chỉ có thôn quách, cũng không nhưng chỗ đặt chân, trước mắt chỉ có một cái không tính san bằng thổ nói, cũng chỉ có thể tại chỗ chờ.

Mọi người ban đầu không thể đặt chân, lúc này vừa lúc dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Phục Đình xuống ngựa khi vừa vặn nghe thấy Chiêm Nhi ở khóc, nhũ mẩu ở trong xe hồng cái không ngừng.

Tiểu tử này từ trước đến nay thực ngoan, ngày thường khóc cũng không nhiều.

Hắn phân phó tả hữu: “Đi ôm tới.”

Một cái cận vệ lập tức qua đi truyền lời nói, đảo làm nhũ mẩu hoảng sợ, còn tưởng rằng Đại Đô Hộ ngại nàng chiếu cố đến không tốt, xốc màn xe, nơm nớp lo sợ đem hài tử tặng ra tới.

Cận vệ đem Chiêm Nhi ôm lại đây, Phục Đình tiếp, hắn nhưng thật ra không khóc, chỉ là còn nhất trều nhất trều.

Phục Đình ngón cái hủy diệt hắn khuôn mặt nhỏ thương nước mắt, tưởng nói một câu “Nam tử hán khóc cái gì”, nhưng rốt cuộc còn nhỏ, vỗ vỗ hắn bối, ôm hắn ở phụ cận đi đến một bên bóng cây hạ.

Bầu trời còn có ngày, lại cũng không gắt.

Cận vệ nhóm đi theo Phục Đình lâu rồi, nhất biết hắn cương ngạnh bản tính, nơi nào gặp qua hắn như vậy chiếu cố tiểu hài tử thời điểm, một đám người trao đổi ánh mắt, chỉ đương không phát hiện.

Đội ước có canh ba, nơi xa vó ngựa từng trận.

Một người cưỡi ngựa chạy như bay tới rồi trước mặt.

Lập tức người nhảy xuống, mở miệng liền gọi: “Tam ca!”

Là la Tiểu Nghĩa, vào Trung Nguyên, trên người mặc vào tấm thường hồ y, chợt liếc mắt một cái đảo nhìn không ra là cái tướng quân.

Phục Đình ôm Chiêm Nhi từ bóng cây hạ đi ra: “Sao ngươi lại tới đây?”

Mới vừa rồi kia người đưa tin tới truyền tin đó là nói hần tới, đang tìm bọn họ.

La Tiểu Nghĩa cũng thật là vừa vặn, một đường khăn đuổi chậm đuổi mà tới rồi Lạc Dương, vừa lúc gặp bọn họ rời đi, cũng không rõ ràng lắm là đi nào điều nói, đành phải lấy người đưa tin hỗ trợ tìm người truyền tin, một mặt chính mình đuổi theo lại đây.

Cũng may truy lộ tuyến nhưng thật ra không sai.

“Nguyên bản là muốn ẩn tam ca nói tiếp tục tiếp ứng A Thiên, nhưng nàng nói tin tức muốn đích thân cho ngươi.” La Tiểu Nghĩa nói có chút ngượng ngùng, kỳ thật mình bạch khẳng định là Tào Ngọc Lâm cảm thấy tin tức quan trọng, nhưng nói ra lại giống như có vẻ chính mình không bị Tào Ngọc Lâm tín nhiệm dường như, mới rơi vào như vậy cái kết quả. “Ta tới là cảm thấy tình hình không đúng, có mặt khác sự muốn cùng tam ca nói.”

“Chuyện gì?” Phục Đình hỏi.

La Tiểu Nghĩa để sát vào một ít, nói nhỏ nói: “Không lâu trước đây Hần Hải phủ trung phát hiện mấy cái lén lút người, bởi vì không phải người Đột Quyết, mới đầu ta không nhúc nhích bọn họ.....”

“Lại là tới tra nàng?”

“Không phải.” La Tiểu Nghĩa lắc đầu, biết hẳn nói chính là tra tiền sự, tiếp theo nói: “Không phải tra tẩu tẩu, tẩu tẩu kia thân phận, nếu không phải lúc trước nàng chính mình lộ chân tướng cấp chúng ta, chúng ta cũng chưa chắc tra đến ra tới, người khác lại nơi nào tra được đến. Lúc này lại là tra thế tử.”

Hắn tinh tế mà nói, kia một hàng ước có ba bốn người, đều là Trung Nguyên nhân, phàm là có quan hệ Lý Nghiên người cùng sự đều bị sờ soạng một lần, liền ở Đô Hộ Phủ giáo thụ Lý Nghiên đọc sách cái lão tiên sinh kia cũng không ngoại lệ.

Phục Đình sắc mặt trầm ngưng: “Sau đó đâu?”

“Ta đưa bọn họ tất cả đều.....” La Tiểu Nghĩa làm cái cắt cổ động tác.

Lão biện pháp, dứt khoát lưu loát.

Vì bảo hộ hắn tẩu tẩu âm thầm kinh thương thân phận, điều tra hơn phân nửa là tự tiếp địa phương hủy diệt, cùng hắn tẩu tẩu tương quan thế tử, tự nhiên cũng liền như vậy làm.

Chỉ là lại lặng lẽ thêm một câu: “Chính là không biết vì sao sẽ hướng về phía thế tử tới, hẳn một cái choai choai tiểu tử, lẻ loi hiu quạnh mà đi theo tẩu tẩu đi bắc địa, đã là cùng ăn nhờ ở đậu đường như, còn có thể e ngại ai mắt?”

Phục Đình không có gì biểu tình, cũng không trả lời, chỉ điểm phía dưới: “Cũng hảo.”

Thánh nhân đại khái là tưởng đổi cái biện pháp, tới một lần tuyệt một lần, cũng làm cho bọn họ chặt đứt con đường này.

La Tiểu Nghĩa nghe thế câu liền an tâm rồi, chứng minh chính mình không có làm sai, lúc này mới thả lỏng lại nhìn nhìn hấn trong lòng ngực Chiêm Nhi, lại quay đầu nhìn xem tả hữu: “Tẩu tẩu đâu, thế tử đâu? Sao tam ca thế nhưng muốn chính mình mang theo tiểu tử tới?”

Phục Đình nói: “Cùng nhau hồi Quang Châu.”

Hấn sửng sốt: “Như thế nào, tam ca cùng tẩu tẩu cãi nhau?”

Này đều nháo đến phải về nhà mẹ đẻ?

Phục Đình quét hấn liếc mắt một cái, nhớ tới kia chỉ túi gấm.

Kỳ thật lúc ấy hấn vẫn chưa đáp ứng muốn như vậy tách ra, Tê Trì nói: Người thấy được liền sẽ minh bạch, ta tổng hội cho người một công đạo.

Hấn mới rút cuộc gật đầu.

Hấn nhìn mắt trong lòng ngực còn ở có một chút không một chút bĩu môi Chiêm Nhi, vừa ly khai điểm này sao điểm xa liền khóc, hơn phân nửa cũng là tưởng nàng.

“Ôm.” Hấn đem Chiêm Nhi đưa cho la Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa hai tay ở trên eo một cọ, liền phải tới ôm.

Nào biết Chiêm Nhi một chút nhào vào Phục Đình đầu vai.

So với Tê Trì, Phục Đình đích xác không đủ thân cận, nhưng so với la Tiểu Nghĩa, kia lại là trước mắt thân cận nhất một cái, tranh luận trách hấn có như vậy phản ứng.

Phục Đình chụp một chút hấn bối, vẫn là đem hấn đưa cho la Tiểu Nghĩa.

La Tiểu Nghĩa cũng cơ linh, một ôm lấy liền lập tức hồng nói: “Ngoan cháu trai, thúc thúc mang người đi bên cạnh ngoạ nhi.” Nói lại quay lại bóng cây đi xuống.

Phục Đình nhân cơ hội tránh ra hai bước, từ trong lòng ngực lấy ra kia chỉ túi gấm.

Mở ra, bên trong là một chồng trang giấy, một trương một trương khó có thể số thanh, hấn càng xem ánh mắt càng trầm, thẳng đến nhất phía dưới hỗn loạn một phần công văn, hấn ngón tay một nắm chặt, xoay người liền đi: “Phản hồi quan dịch!”

La Tiểu Nghĩa lắp bắp kinh hãi, quay đầu trông lại, vội vàng ôm Chiêm Nhi cùng ra.

Nhũ mẫu đã lanh lợi mà chạy tới, đem hài tử tiếp qua đi, phản hồi trên xe.

Mọi người lên ngựa lên ngựa, hồi xe hồi xe, trong khoảnh khắc thay đổi quay đầu lại, dọc theo đường cũ lại hướng lúc trước quan dịch mà đi.

.....

Không biết qua bao lâu, tầm nhìn xuất hiện Hoài Nam nói quan dịch đón gió phấp phới cờ xí.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 84 84

Quang Vương phủ ngênh trở về đã lâu chủ nhân.

Tuy rằng đã rời đi thật lâu, nhưng trong phủ hết thấy như cũ.

Một đám lão bộc đem mọi nơi đều vẩy nước quét nhà qua, phủ binh kín mít mà canh giữ ở các nơi.

Tê Trì vào phủ, liền áo choàng cũng không giải, trước mang theo Lý Nghiên đi từ đường.

Nơi này suốt ngày có người chăm sóc, bàn thờ khiết tịnh như tân, bài vị trước cổng phẩm đều là mỗi ngày tất đổi, một đoạn thuốc lá lượn lờ mà dựng ở đàn trung.

Tê Trì nói: “Ta hiện tại liền đem trên đường nhắc tới nguyên do nói cho người.”

Lý Nghiên sớm có chuẩn bị, thêm nén hương, đứng ở một bên nhìn nàng, nghiêm túc mà nghe.

Tê Trì nói mà rất chậm, cũng thực ngắn gọn.

Quang Vương phủ tao ngộ, thánh nhân hiện giờ thái độ.....

Lời nói không có nói bao lâu, Lý Nghiên lại như là nghe xong thật lâu, một phen lời nói lọt vào tai, trên mặt hấn đã tràn đầy khiếp sợ: “Phụ vương hấn.....”

Tê Trì nhìn hấn, lại nhẹ lại chậm chạp điểm cái đầu.

Lý Nghiên lui về phía sau hai bước, ánh mắt mênh mang nhiên một mảnh lỗ trống, trong đầu còn có lúc trước phụ vương đem hấn chặt chẽ hộ tại thân hạ ký ức, lúc sau cũng chỉ dư lại phụ vương nằm ở trên giường hình ảnh, triền miên lâu ngày giường bệnh, ngày càng uể oải khuôn mặt, một ngày ngày tiêu ma rớt người ngoài trong miệng tán vì “Người ngọc” Quang Vương.

Dĩ vãng Ung Vương thế tử đi đầu mắng hấn là ngôi sao chổi, hấn cũng cho rằng chính mình là nhất đen đui, sinh ra không có mẫu thân, sau lại không có phụ thân, cái gì xui xẻo sự tình đều dừng ở hấn trên đầu.

Nguyên lai không phải ý trời, mà là nhân vi.

Hấn kinh ngạc lúc sau, đột nhiên siết chặt quyền, xoay người liền quỳ xuống, mặt triều phía trên bài vị, nặng nề mà khải mấy cái đầu, khi nhắc lên trên trán đã hồng, thậm chí có vết máu tử.

Tê Trì trừu khăn qua đi, cho hấn nhẹ nhàng xoa xoa, ở chính miệng nói cho cháu trai những lời này sau, nàng chính mình ngược lại thực bình tĩnh.

“Hận sao?”

Lý Nghiên quyền nắm đến khớp xương rung động, trong mắt phiếm thủy quang, nói không ra lời.

Tê Trì giơ tay đè lại hấn vai: “Hận cũng muốn chịu đựng, Quang Vương phủ còn vô lực báo thù, ngươi hiện tại có thể làm, chỉ có tận lực bảo toàn chính ngươi.”

Lý Nghiên rót cuộc ngẩng đầu lên, không tiếng động nghẹn ngào.

Tê Trì yên lặng nhìn, minh bạch hẳn trước mắt trong lòng có bao nhiêu khó chịu, chính mình cũng giống nhau, cũng chỉ có thể từ hẳn ngao đến bình phục.

Hồi lâu, Lý Nghiên như mộng mới tỉnh, nâng tay áo ở trước mắt một sát, đứng lên, chợt dựng thẳng lên tam chỉ, đối với tổ phụ mẫu cùng cha mẹ bài vị, nghẹn ngào thanh nói: “Hôm nay biết, vĩnh thế không quên.”

Chẳng sợ còn vô pháp lấy lại công đạo, chẳng sợ vĩnh viễn cũng thảo không trở về công đạo, hẳn cũng tuyệt không sẽ đã quên hẳn phụ vương cùng Quang Vương phủ chịu đựng hết thảy.

Tê Trì nhìn hẳn đứng ở bên cạnh người, hiện giờ càng thêm dễ dàng từ hẳn trên người thấy được ca ca bóng dáng, nàng từ trong tay áo lấy ra kia cái tư ấn đưa cho hẳn: “Quang Vương phủ binh mã chỉ có thể từ Quang Vương tự mình điều động, người thượng vô tư cách vận dụng, nhưng đều do ta Quang Vương phủ sở dưỡng, bằng người phụ vương tư ấn, nếu ngộ cứu cấp, làm cho bọn họ bảo người đoạn đường hẳn là không khó.”

Lý Nghiên đôi tay nhận lấy, vuốt ve một chút mặt trên khắc tự, lại nghĩ tới phụ vương, hồng mắt thấy nàng: “Cô cô vì ta một đường trù tính đến nay, lại không ngại thiên gia sớm đã phong qua tương hướng, việc đã đến nước này, đến đây khắc ngài cũng vẫn nhớ ta, thật đáng giá sao?”

Nàng nhú mày: “Nói cái gì mê sảng.”

Lý Nghiên rũ phía dưới, lại nâng lên tới, nắm chặt con dấu nói: “Không phải mê sảng, nếu thiên gia khẳng khẳng muốn này Quang Châu, ta liền cho hấn hảo, phụ vương đã không có, ta không thể lại liên lụy cô cô.”

“Giao ra đất phong liền sẽ bị đưa đi Trường An, quyền dưỡng ở thánh nhân dưới chân.” Tê Trì thấp thanh, mặt lạnh xuống dưới: “Ở hấn tai mắt hạ, một khi bị phát giác người đã biết được người phụ vương chuyện cũ, chỉ có đường chết một cái. Người đừng quên, lúc trước lần đó lữ bất ngờ nếu không phải người phụ vương lấy mệnh tương hộ, người cũng đã sớm cùng nhau đã chết. Vị kia kiểu gì tâm tư, mấy năm nay chưa động người, chẳng qua bởi vì người dựa đã đảo, không đáng giá nhắc tới, hiện giờ đã thay đổi tình thế, hấn sao lại còn vẫn luôn lưu trữ người.”

Lý Nghiên gật đầu, hốc mắt càng hồng: “Nguyên nhân chính là biết, ta mới càng không nghĩ liên lụy cô cô, cô cô đã có chính mình gia, không ứng lại lưng đeo ta như vậy gánh nặng.....”

“Ta đây nên nhìn người đi tìm chết sao!” Tê Trì bỗng nhiên thấp mắng.

Lý Nghiên lời nói bị vừa đứt, lại vô hấn ngôn.

Là, nếu là sáng nay hấn cùng cô cô vị trí đổi, hấn cũng làm không đến khoanh tay đứng nhìn.

Biết rõ không nên lại vẫn không tha, này còn không phải là quan hệ huyết thống ý nghĩa sao?

Hấn chỉ là cảm thấy thẹn với dưỡng cùng đệ đệ, muốn tận lực bảo hấn không chỉ là hấn cô cô, vẫn là hấn dưỡng thê tử, hấn đệ đệ

mẫu thân, kêu hấn như thế nào có thể thờ ơ.

Tê Trì đối với bài vị đứng, không tiếng động thật lâu sau, nói: “Trước đi ra ngoài đi, ta thượng chú hương.”

Lý Nghiên yên lặng đi ra ngoài.

Ngoài cửa, xa xa đứng Tân Lộ cùng Thu Sương, mắt thấy Lý Nghiên đi ra ngoài, Thu Sương đuổi kịp tiến đến hầu hạ, Tân Lộ đi tới, vào cửa, ở Tê Trì phía sau nhỏ giọng nói: “Gia chủ, vừa lấy được quan dịch bên kia tin tức, Đại Đô Hộ đã rời đi, làm như đi Trường An.”

Tê Trì gật gật đầu, trên tay điểm hương.

Tân Lộ lặng lẽ nhìn nhìn nàng, lui đi ra ngoài.

Tê Trì đối với bài vị yên lặng thượng hương, nhìn bàn thờ thượng mơ hồ ánh nến, không biết nghĩ như thế nào nổi lên một bức giống như đã từng quen biết hình ảnh.

Cuối cùng nhớ lên, nàng từng ở bắc địa chùa miếu vì ca ca điểm quá một trăm Phật đèn, trước mắt liền cũng là như thế này lay động ánh nến.

Cũng nhớ lại trong chùa trụ trì từng ở điểm Phật đèn trước nói nàng lòng có lo lắng, thâm trầm nan giải.

Sau lại lại nói nàng lo lắng khó hiểu, khó gặp bản tâm.

Nàng còn nhớ rõ chính mình hồi nói: Ta bản tâm chưa sửa, vẫn luôn chưa biến.

Thiên gia làm nàng ca ca cửa nát nhà tan, nàng hiện giờ, hủy đi chính mình gia tới bảo hấn cuối cùng một tia huyết mạch.

Nàng bản tâm chưa sửa, vẫn luôn chưa biến.

Chỉ cần đề nặng không thềm nghĩ Phục Đình, không thềm nghĩ Chiêm Nhi, nàng làm như đích xác có thể làm được.

※

Tám tháng trung, Trường An.

Hoàng cung lòng lộng, đế vương lý chính hàm quang điện trước yên lặng trang nghiêm không tiếng động, chỉ khoanh tay lập hai cái nội thị.

Buổi trưa chưa đến, ngày đã nùng.

Hàm quang cửa điện mở ra, Phục Đình từ bên trong đi ra, trên người ăn mặc quan phục, đi ra hai bước, quay đầu nhìn thoáng qua.

Cửa điện nội lộ ra đế vương ngồi ngay ngắn thân ảnh, hơi rũ đầu, đã là khó có thể che lấp tuổi già sức yếu.

Này ngự tòa trước trên mặt đất, tràn đầy ném lạc đồ vật.

Liếc mắt một cái qua đi hấn tức chuyển qua đầu, đi xuống điện trước đài giai, dư vị mới vừa rồi trong điện tình hình.

Sớm tại nhập điện phía trước, liền có nội thị ở cạnh cửa nhắc nhở: Thánh nhân tạm thời không mặc cho gì cùng phiên vương đất phong có quan hệ thượng tấu, thỉnh Đại Đô Hộ chớ nên xúc phạm thiên nhan.

Một câu, liền biết là thánh nhân trước đó an bài.

Hắn ở trong điện báo cáo công tác, cũng nghe thánh nhân hỏi đến có quan hệ bị ám sát sự, thậm chí hỏi Chiêm Nhi như thế nào, ban đầu hắn ở trong lòng nghĩ hảo có quan hệ Lý Nghiên nói, lại cuối cùng là nửa cái tự không thể đề cập.

Thánh nhân trước sau vững như Thái sơn, thẳng đến nghe hắn bẩm báo đến Đột Quyết trong quân xuất hiện Mịch đao, mới giận tím mặt, thậm chí đương trường quét trước mặt bàn thượng đồ vật, thế cho nên lư hương tấu chương đều rơi xuống đầy đất, ngay sau đó liền hạ lệnh hắn tra rõ rốt cuộc.

Phục Đình đối hắn như vậy phản ứng cũng không ngoài ý muốn, nghe nói lúc trước thánh nhân tuổi trẻ khi từng ở biên cương gặp quá Đột Quyết tập kích, từ nay về sau liền thập phần thống hận Đột Quyết, sau lại đối hắn cái này có thể chống lại Đột Quyết thần tử cũng cực kỳ coi trọng.

Này một phen diện thánh bất quá hai khắc công phu, cuối cùng, muốn ly khai trước, thánh nhân bỗng nhiên hỏi hắn một câu: Khanh lâu không vào triều, nhưng có quen biết thần tử đi lại?

Phục Đình đáp: Hồi hợt chi giao, đều không đến mức quen biết.

Duy nhất quen thuộc, bất quá một giới huyền treo thế tử, lẫn nhau trong lòng biết rõ ràng.

Thánh nhân xua tay, kết thúc lần này ngắn ngủi triệu kiến.

Phục Đình luôn mãi dư vị câu nói kia, cảm thấy chính mình lúc trước suy nghĩ không sai, trong triều thế cục đích xác thay đổi, có lẽ đây mới là hiện giờ Lý Nghiên tình cảnh trực tiếp nguyên do.

Một đường ra bên ngoài, qua lưỡng đạo cửa cung, đã đến ngoại cung, la Tiểu Nghĩa đang đứng ở cung tường hạ, cùng lúc trước vì bọn họ vào cung dẫn đường một cái tiểu nội thị đang có nói có cười.

Hắn qua đi khi, nội thị vừa lúc rời đi, lúc gần đi hướng cổ tay áo tắc cái gì.

Là la Tiểu Nghĩa cấp tiền.

Phục Đình một tay dắt mã, đi ra ngoài.

Qua một đoạn này, là cấm quân thủ vệ ngoại cung đại môn, cho đến ra ngoài cung, hắn mới thấp giọng hỏi: “Hỏi ra cái gì?”

La Tiểu Nghĩa nắm chính mình mã, để sát vào tới nói nhỏ: “Cũng không biết có phải hay không cái hữu dụng sự, nghe nói thánh nhân gần đây bỗng nhiên xa cách Ung Vương, Ung Vương vì biểu tiến tới còn đem nhi tử tổng cổ đi ra ngoài du học, nhưng thánh nhân đối hắn tránh mà không thấy, dùng kia nội thị nói nói, thậm chí đã có chán ghét chi tâm.”

“Mặt khác phiên vương đâu?”

La Tiểu Nghĩa sững sốt: “Tam ca sao biết còn có mặt khác phiên vương sự, thật đúng là nghe nói có hai cái phiên vương xảy ra chuyện, biện vương sẵn thú khi té ngựa đã chết, cánh vương cũng ngoài ý muốn bị trọng thương, nghe nói thương tới rồi đầu, này hai cái đều còn chưa thành hôn, mắt thấy đó là đều tuyệt hậu, thật là đáng tiếc.”

Phục Đình trong lòng quá một lần, đều là rời xa đô thành phiên vương, cùng Quang Vương phủ dữ dội tương tự.

“Còn có đâu?”

La Tiểu Nghĩa nói: “Còn có là ta đoán, nghe kia nội thị nói lậu một câu, dường như là thánh nhân con út bị bệnh, nhưng lại muốn tế hỏi liền hỏi không ra tới. Hải, này đó trong cung đều tinh thật sự, này đó có thể nói này đó không thể nói, miệng nhưng nghiêm.”

Hắn là đau lòng những cái đó tiền, thật vất vả hiện giờ có dư tiền, nhưng lúc trước nghèo kính nhi còn không có hoàn toàn hoãn lại đây đâu, vì hỏi thăm này đó nhưng hoa không ít khơi thông.

Phục Đình trước sau liền ở bên nhau tưởng tượng, nhìn như không có gì liên hệ, lại đều là hoàng tộc tôn thất sự.

Đương kim thánh nhân năm đến hoa giáp, dưới gối chỉ có tam tử, thời trẻ mất sớm một vị, còn dư lại hai cái, một trường một ấu.

Phục Đình lâu ở biên cương, những việc này đều khó có thể biết rõ, lại cũng nghe nói qua thánh nhân xưa nay yêu thương con út, đến nay cũng không có lập trữ, đó là bởi vì càng muốn truyền ngôi cho con út.

Hiện giờ con út ốm đau, thánh nhân lại chú ý phiên vương, tâm tồn phòng bị chi ý, chẳng lẽ là ở vì ngôi vị hoàng đế truyền thừa âm thầm diệt trừ uy hiếp thế lực.

Hắn nghĩ đến đây, xoay người lên ngựa: “Trở về.”

La Tiểu Nghĩa vội đuổi kịp hắn, miệng một trương, muốn nói cái gì, xem hắn đã đánh mã đi phía trước, đành phải trước nhắm lại.

Phía sau cận vệ cùng nhau đuổi kịp.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 85 85

Trường An hành quán trung, Phục Đình đang ở chỗ ở ngồi, trong tay cầm một phần mới vừa đưa đến bắc địa tấu.

Mới vừa xem xong tấu thượng quân vụ, la Tiểu Nghĩa đẩy cửa đi đến.

“Tam ca, đều an bài hảo.” Nói hạ giọng: “Đều trung lại có tân tin tức liền sẽ kịp thời đưa lại đây.”

“Ân.” Phục Đình buông tấu: “Chuẩn bị nhích người.”

Thánh nhân cổ quái, kết thúc yết kiến sau liền lại vô mặt khác động tác, cũng không an bài, hẳn cũng là thời điểm rời đi Trường An.

Chỉ là rời đi trước riêng bày nhãn tuyến, lưu tâm đều trung tâm động tĩnh.

La Tiểu Nghĩa nhắc chân ra cửa trước, do dự mà hỏi câu: “Kia chúng ta liền trực tiếp hỏi bắc địa?”

Phục Đình quét hán liếc mắt một cái.

Chỉ là không nói một lời, đã kêu la Tiểu Nghĩa cảm thấy dường như chính mình lẩm miệng dường như, liệt miệng cười gượng.

Chợt hai chỉ tay nhỏ toát ra tới, mềm mại mà ôm lấy Phục Đình chân.

Hắn nghiêng đầu vừa thấy, là Chiêm Nhi.

Tiểu gia hỏa ăn mặc tuyết trắng quần áo, khuôn mặt nhỏ phấn bạch mượt mà, gần đây tới rồi nhện không được tưởng tượng thời điểm, thường xuyên ôm hắn chân làm chống đỡ liên thành linh đứng lên, trong miệng còn ê a cái không ngừng.

La Tiểu Nghĩ thấy thế, nhân cơ hội chuồn ra môn đi.

Phục Đình nhìn Chiêm Nhi ôm chính mình chân không bỏ, cũng liền bất động, vững vàng mà chống hắn.

Chiêm Nhi ôm hắn chân, lão đảo lắc lư mà đứng không vững, khuôn mặt nhỏ ghé vào hắn đầu gối đầu lo chính mình chơi.

Phục Đình nhìn hắn dáng vẻ này, nhớ tới Tê Trì, một màn này không có thể kêu nàng thấy.

Thiếu nàng, này đó thời gian tới nay, Chiêm Nhi nhưng thật ra cùng hắn thân cận rất nhiều.

Chỉ không lâu sau, la Tiểu Nghĩ bỗng nhiên lại đã trở lại.

“Tam ca, bên ngoài tới cá nhân muốn gặp ngươi.”

Phục Đình hỏi: “Người nào?”

La Tiểu Nghĩ biểu tình có chút vi diệu: “Chính là lúc trước cái kia đàn Không nữ.”

Rốt cuộc lúc trước ở Cao Lan Châu là phụng nghênh quá hần, bỗng nhiên chạy tới nơi này cầu kiến, kêu la Tiểu Nghĩ không nhiều lắm tưởng đều không được.

Phục Đình hiện giờ nhưng thật ra đối người này có ấn tượng, đó là bởi vì lúc trước ở Cổ Diệp Thành nàng từng ra mặt bảo quá Tê Trì danh tiết, riêng bị Tê Trì nhắc tới quá rất nhiều lần.

“Nàng tới làm cái gì?”

“Sớm bị cận vệ đề ra nghi vấn qua, cũng không chịu nói, nói là phải làm gặp mặt đến Đại Đô Hộ lại nói.”

Phục Đình niệm cập nàng đã từng làm, gật đầu.

La Tiểu Nghĩ hướng ra ngoài phân phó một tiếng.

Không bao lâu, hai gã cận vệ đẩy cửa ra, Đỗ Tâm Nô đi đến.

Nàng phía sau còn đi theo cái thủy thanh bố sam tuổi trẻ nam tử, giúp nàng nâng đàn Không tiến vào, buông sau cùng nàng trao đổi cái ánh mắt, khom người triều Phục Đình thấy lễ liền lui ra.

Môn khép lại, Đỗ Tâm Nô liễm y hạ bái, hướng Phục Đình thấy lễ: “Tiện thiếp nghe nói Đại Đô Hộ hiện giờ bên cạnh người hư không, đặc tới bái kiến, không biết Đại Đô Hộ hiện giờ bên người nhưng thiếu người gần người hầu hạ, nếu mong không bỏ, tiện thiếp nguyện tận tâm tận lực.”

Phục Đình mắt lạnh nhìn lại: “Nếu là bởi vì này mà đến, người có thể đi rồi.”

La Tiểu Nghĩ ở bên khụ một tiếng, nghĩ thầm thật là cái hay không nói, nói cái dở, hấn tam ca chính không vui đâu.

Đỗ Tâm Nô bắt quá là cố ý thử xem hấn tâm ý thôi, lặng lẽ ngắm liếc mắt một cái Phục Đình, thấy hấn một thân quân phục, người sống chớ gần tư thế, lại nhìn mắt hấn chân biên dựa gần hài tử, âm thầm tưởng cũng thật đủ không dễ, khó trách phu nhân sẽ âm thầm rơi lệ, chỉ là nhìn như vậy một cái đáng yêu hài tử cũng luyến tiếc nha.

Nàng không dám lại vui đùa, cúi đầu nói: “Tiện thiếp thất lễ, Đại Đô Hộ chớ trách, kỳ thật hôm nay tiện thiếp là phụng phu nhân mệnh lệnh tới.”

Phục Đình mắt tức khắc quét về phía nàng.

La Tiểu Nghĩ nghe xong không cảm ngấm ngấm hấn, thấy hấn không nói lời nào, cơ linh hỏi câu: “Phu nhân kêu người tới làm cái gì?”

“Phu nhân kêu ta tới truyền tin.”

Phục Đình như cũ mặc không lên tiếng, nghe được tin sắc mặt trầm.

Đỗ Tâm Nô xem mặt đoán ý, thở dài: “Phu nhân nói nếu Đại Đô Hộ đối nàng có khí, không muốn triển đọc, liền từ tiện thiếp đại lao, bất quá phu nhân cũng nói, nàng không muốn người khác nhiều gọi Đại Đô Hộ tên, tốt nhất vẫn là từ Đại Đô Hộ bản nhân tới đọc.”

Dứt lời tự bên hông lấy ra phong thư tới, liền muốn xé khẩu.

Phục Đình nói: “Buông.”

Đỗ Tâm Nô đã chịu uy hiếp, vội hành lễ thi lễ, đem tin hàm buông, xem một cái hấn thần sắc.

La Tiểu Nghĩa xua tay, ý bảo nàng có thể đi ra ngoài.

Đỗ Tâm Nô rồi lại cười một chút: “Đại Đô Hộ thứ lỗi, phu nhân hoa tiền, muốn tiện thiếp vì nàng ở Đại Đô Hộ trước mặt dâng lên một khúc, lấy biểu tâm ý, tiện thiếp thu tiền, đến đem khúc cấp bản mới có thể đi.”

La Tiểu Nghĩa gãi gãi đầu, tâm nói hấn tẩu tẩu làm gì vậy, hấn tam ca nơi nào là cái thích nghe khúc người a.

Đỗ Tâm Nô lại đã ngồi đi đàn Không sau, lưu loát mà liền đàn tấu lên.

Chiêm Nhi trạm mặt mỗi, liền dựa gần Phục Đình chân ngồi ở trên đệm mềm, duỗi cổ, mở to hai mắt, tò mò mà xem thanh âm nơi phát ra.

Phục Đình mân khản môi, chỉ bất động thanh sắc mà nghe.

Tiếng nhạc du dương, khen ngược tựa này trong phòng lúc này đang ở hưởng lạc giống nhau.

Một khúc chung, Đỗ Tâm Nô ngẩng đầu nói: “Này khúc gọi là phượng cầu hoàng, lấy biểu phu nhân ái mộ chi tình.”

Phục Đình mắt một hiên, nhìn qua đi.

La Tiểu Nghĩa đã ở bên âm thầm lấy làm kỳ, lặng lẽ liếc hấn một cái, tâm nói tẩu tẩu thế nhưng là biểu tình yêu tới.

Đỗ Tâm Nô đứng dậy: “Phu nhân công đạo tiện thiếp đã làm được, còn thỉnh Đại Đô Hộ mau chóng xem tin.”

Dứt lời cáo lui ra cửa.

Phục Đình xem một cái la Tiểu Nghĩa: “Trước đi ra ngoài.”

La Tiểu Nghĩa bị hấn liếc mắt một cái thấy rõ tình, đem Chiêm Nhi bế lên tới, cũng ra cửa.

Phục Đình nhìn mất lá thư kia, cầm lên.

Tin ở trong tay hấn triển khai, lúc đầu một câu “Phu quân”, mặt sau đều là tầm thường thăm hỏi, nhưng có thêm giảm xiêm y, nhưng có ăn no ngủ ngon, Chiêm Nhi nhưng có bệnh đông lạnh, một đường hay không đều bình an.

Hấn mới vừa trầm mi, lật qua phía dưới một trương, lại thấy xưng hô đổi lại “Tam Lang” ——

Nàng biết hấn nhất định biết được Lý Nghiên sự, nàng lấy bắc địa cửa hàng khế đất phó thác, nếu cuối cùng xác thật đi đến muốn từ thiên gia thuộc hạ thảo mệnh nông nổi, chỉ hy vọng hấn đem nàng ở bắc địa kinh doanh thương sự vẽ ra đi, nơi đó về sau vẫn như cũ có thể vì bắc địa dân sinh kinh doanh. Mà công văn bại lộ nàng định tốt Trung Nguyên cửa hàng, nhưng làm một đạo bảo toàn hấn cùng Chiêm Nhi thanh danh chứng cứ.

Hấn là công thần, là bắc địa cây trụ, đế vương nể trọng, bá tánh nhìn lên, sáu quân bàng thân, chỉ cần đại nghĩa diệt thân, sẽ không có tánh mạng chi ưu.

Nhưng mà nàng nhớ nhung suy nghĩ đều là bản thân chi tâm, cho rằng bắc đẩu không thể vô Đại Đô Hộ, lại cô đơn tổn hại hấn tâm ý; cho rằng Chiêm Nhi không thể không có phụ thân, lại tổn hại Chiêm Nhi cũng không thể không có mẫu thân.....

Hấn là đỉnh thiên lập địa hán tử, như thế nào có thể làm ra loại này diệt thê cử chỉ.

Là nàng bị lá che mắt, không thấy bản tâm.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 86 86

Phục Đình ánh mắt hòa hoãn, nhìn mặt nàng, phát giác nàng cầm lại tiêm rất nhiều.

Tê Trì đón hấn ánh mắt, chột một lót chân, liền đem hấn ôm lấy.

Trong tay hấn roi ngựa một ném, cánh tay tức khắc buộc chặt, cô nàng eo ấn hướng chính mình, hung hăng hôn đi.

Hai người ôm đến mặt không thể phân, dồn dập mà thở dốc, Phục Đình tay hướng nàng vạt áo duỗi, Tê Trì lời kéo hấn cổ áo. Hấn hàm chứa nàng môi, một bàn tay đi thác nàng cầm, hôn tới rồi nàng trên cổ, chột ngừng một chút, nhìn nàng trên cổ.

Tê Trì vạt áo hơi sưng, nhẹ thở gấp ở trước mặt hấn ngẩng cổ, lộ ra trên cổ treo một cái dây xích.

Kia dây xích thượng còn huyền cái vẽ màu tiểu viên cầu, bị đặc chế võng sa bọc, liền dán ở nàng yết hầu hạ.

Là lúc trước ở Cao Lan Châu, hấn đưa cho nàng kia cái châu cầu.

Tê Trì ôm lấy hấn cổ, nhìn hấn mặt, thấp giọng hỏi: “Như thế nào, như vậy mang khó coi sao?”

Phục Đình không biết nàng khi nào gọi người làm, lại là khi nào mang lên, một cái bé nhỏ không đáng kể vật nhỏ thôi, thậm chí chút

nào không đáng giá tiền. Hấn ánh mắt ngưng ở nơi đó, hầu kết hoạt động, nói: “Đẹp.”

Tê Trì một tay dán ở hấn trên má, sờ sờ: “Người gầy.”

Hấn khô khốc mà toét miệng, trong lòng hụt hẫng: “Chính người cũng không hảo đi nơi nào.”

Nàng rũ mắt, lại nâng lên, ôm hấn, mặt dán ở ngực hấn.

Một lát, làn váy bị nhẹ nhàng lôi kéo một chút, Tê Trì cúi đầu, thấy một con tay nhỏ túm nàng váy áo, tiếp theo lại là một con, nho nhỏ bóng người nắm nàng vạt áo nương dùng sức, từ nguyên bản bò, đến lão đảo lắc lư mà đứng lên.

Nàng ngơ ngẩn mà nhìn, một tay đem hấn ôm lên.

Cửa phòng lộ nói phùng, la Tiểu Nghĩa thân ảnh lóe một chút, thanh âm truyền tới: “Ta vừa đến, cái gì cũng không nhìn thấy, tam ca tẩu tẩu tiếp tục.”

Phục Đình khom lưng nhặt lên roi ngựa, chiếu môn quăng một chút, hấn thân ảnh tức khắc một chút lưu đến không có ảnh.

Tê Trì ôm Chiêm Nhi, ủng đến gắt gao.

Chiêm Nhi hoàn toàn không sợ người lạ, lay ôm lấy nàng cổ, vui mừng khôn xiết mà ở nàng trong lòng ngực y y a a mà hừ.

Nàng nghe muốn cười, rồi lại trong mắt chua xót.

Phục Đình nhìn hai mẹ con, lại thấy nàng biểu tình, có tâm ngắt lời, hỏi câu: “Người như thế nào kêu đàn Không nữ đi truyền tin?”

Tê Trì thấp giọng nói: “Sợ người ở Trường An bị nhìn chăm chăm, nàng lấy nhạc nhân thân phân đi đi lại, như thế nào đều sẽ không chọc người hoài nghi.”

Nhưng mà lúc này mới tính thấy rõ, Đỗ Tâm Nô xuất hiện bất quá chính là cho nàng một cái lý do thôi, nàng rõ ràng chính là nghĩ bọn họ, vô luận như thế nào cũng dứt bỏ không xong.

Phục Đình nhìn ra được tới, nàng hiện giờ đối thánh nhân phòng bị vô cùng.

.....

La Tiểu Nghĩa lại hoảng đến này gian ngoài cửa phòng tới khi, vừa lúc thấy Phục Đình cùng Tê Trì một trước một sau mà từ bên trong ra tới, Chiêm Nhi vẫn bị Tê Trì ôm vào trong ngực.

Hắn rất xa trước kêu một tiếng tẩu tẩu, mang theo gương mặt tươi cười lại đây cùng Phục Đình nói: “Tam ca còn không có hạ lệnh đâu, có thể gọi bọn hắn đặt chân đi?”

Người khác đều còn đang đợi mệnh lệnh, chỉ có hắn ỷ vào thân cận mới mang theo Chiêm Nhi trước lại đây.

Phục Đình bỗng nhiên nói: “Không ở nơi này đặt chân.”

Hắn sửng sốt: “Kia đi chỗ nào?”

“Quang Vương phủ.”

La Tiểu Nghĩa xem một cái tẩu tẩu, minh bạch, quay đầu đi ra ngoài phân phó những người khác.

Tê Trì triều hắn nhìn lại đây.

Phục Đình biết nàng suy nghĩ cái gì, hướng phía trước viện liếc liếc mắt một cái: “Hắn còn có thể tới, liền cũng thuyết minh trước mắt không tới cái loại này thời điểm, không cần lo lắng.”

Nàng trông mắt giật mình: “Ân.”

Phục Đình nghĩ nghĩ, trong lòng hiểu rõ, đề nặng thanh hỏi: “Người có phải hay không cho rằng lúc trước liền phải đã xảy ra chuyện?”

Tê Trì nói: “Ta vốn tưởng rằng hắn đem người triệu nhập Trường An sau liền sẽ xuống tay.”

Cho nên mới sẽ bằng mau tốc độ làm ứng đối. Nhưng mà liền tính đi bắc địa bịa đặt hành vi phạm tội không thành, cũng nên có người lên vào Quang Châu mới là, nhưng này đoạn thời gian, lại dường như đột nhiên bình tĩnh xuống dưới. Chỉ là không biết là thật bình tĩnh vẫn là sóng ngầm mãnh liệt.

Hắn là là cùng trong triều thế cục có quan hệ. Thế cục không rõ, điện thượng thánh nhân cũng thực cổ quái, nhưng nơi này không phải nói chuyện địa phương.

Phục Đình xem một cái tả hữu: “Người nhớ kỹ, thật xảy ra chuyện ta sẽ không đem người đẩy ra đi gánh tội thay, chính người cũng đừng nghĩ đem chính mình đẩy ra đi.”

Tê Trì giật giật môi, cuối cùng là gật gật đầu.

La Tiểu Nghĩa lại hướng nơi này tới, xa xa huy một chút tay, ý tứ là có thể nhích người.

Phục Đình thấy, đem Chiêm Nhi từ nàng trong lòng ngực tiếp qua đi: “Đi thôi, nếu tới rồi nơi này, ta vốn cũng nên đi tế bái một chút Quang Vương.”

Tê Trì trầm mặc một cái chớp mắt, nói: “Vừa lúc, có chuyện muốn nói cho người.”

Phục Đình nhìn nàng: “Cái gì?”

“Có quan hệ ca ca ta chết.”

Hắn mắt một ngưng, nghe ra lời nói không giống bình thường ý vị.

Tê Trì cũng cảm thấy nơi này không phải nói chuyện địa phương: “Vẫn là trên đường nói đi.”

.....

Thôi Minh Độ còn đứng ở trong viện, vừa mới có cái sai dịch tới hỏi hắn hay không muốn ở chỗ này đặt chân, bị hắn đuổi đi, mới vừa quay đầu, liền thấy Phục Đình một tay ôm hài tử, từ khách sạn trung bước đi ra tới, hành tẩu gian quần phục vật áo tung bay, thân hình lẫm lẫm.

Đi ngang qua khi, cách vài bước xa, hai người đối diện.

Nhưng quỷ dị, ai cũng không có chào hỏi.

Phục Đình trên dưới đánh giá hắn hai mắt, bỗng nhiên nói: “Hiện giờ có phải hay không nên xưng một tiếng Hà Lạc hầu?”

Thôi Minh Độ lúc này mới giúp đỡ: “Đại Đô Hộ khách khí.”

Phục Đình gật đầu: “Cáo từ.”

Thôi Minh Độ thoáng sửng sốt, liền thấy hấn trước đây trước trực tiếp ra viện môn, quay đầu lại, Tê Trì theo ở phía sau.

Nàng trên đầu lại mang lên mũ có rèm, cao eo áo váy thu mảnh khảnh vòng eo, ở hấn xem ra, ngăn ngừn một đoạn thời gian hao gầy không ít.

Thôi Minh Độ dưới chân đi lại, bán ra nửa bước tức đình: “Huyện chủ nhưng có nguyên nhân ta mà chịu Đại Đô Hộ hiểu làm?”

Tê Trì dừng bước chân, cách mũ sa liếc hấn một cái: “Hà Lạc hầu không cần nhiều lự, chúng ta dù sao cũng là phu thê.”

Thôi Minh Độ xem một cái Phục Đình rời đi viện môn, lại liếc nhìn nàng một cái, dù chưa nói cái gì, nhưng hiển nhiên là bởi vì vừa rồi Phục Đình hành động mới có này hoài nghi.

Tê Trì không có nói thẳng Phục Đình căn bản không thèm để ý hấn xuất hiện, cẩn thận tưởng tượng, hấn dù sao cũng là thánh nhân bên người người tâm phúc, làm sao cần cùng hấn giải thích quá nhiều lần nhau phu thê tình cảm như thế nào.

Vì thế cái gì cũng chưa nói, lướt qua hấn đi rồi.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 87 87

Qua cơn mưa trời lại sáng.

Phục Đình khó được có ngủ vãn thời điểm, đứng dậy khoác xiêm y, xuống giường, không ở trong phòng nhìn đến Tê Trì.

Trên giường lộn xộn, hắn nhìn thoáng qua, giờ tay đê đê sau cổ, trong lòng hồi vị đều là cả một đêm Tê Trì ở hắn dưới thân nhu tình, lo chính mình cười, tướng quân phục mặc chỉnh tề.

Trên bàn đôi thật dày một xấp sổ sách.

Hắn đi rửa mặt khi, tùy tay phiên mặt trên một quyển nhìn nhìn, đập vào mắt lại là một bút nhiều năm trước trước mực, mặt trên kỹ càng tỉ mỉ liệt cửa hàng phân công quản lý cùng tiền lãi, ra trước đều là danh tác, cẩn thận tính tính, khi đó nàng cũng bắt quá mới mười bảy tám tuổi.

Phục Đình đem quyển sách hợp nhau tới, đánh giá một phen này chồng thật dày độ cao, như thế gia nghiệp, kêu hắn vô có nhớ tới nàng mang cái kia bé nhỏ không đáng kể châu cầu.

Cẩn thận ngẫm lại, hắn còn không có đưa quá cái gì giống dạng đồ vật cho nàng, dĩ vãng là đem toàn bộ thân gia đều đầu ở bắc địa thượng, không rảnh tưởng cũng vô lực nhớ tới cái này, hiện giờ nghĩ lại, thiếu nàng nợ đều còn không có cấp.

Thiếu nàng rất nhiều. Đi theo hắn, nàng cũng không quá quá cái gì ngày lành.

Phục Đình dừng ý niệm, ra cửa.

.....

Vương phủ hậu hoa viên huyền một trận bàn đu dây, Tê Trì ôm Chiêm Nhi ngồi ở mặt trên nhẹ nhàng mà đăng.

Chiêm Nhi nhạc hồng rồi, ngồi ở nàng đầu gối đầu, chỉ cần nhoáng lên liền ha ha ha mà cười cái không ngừng, chọc đến mặt sau ở đây Tân Lộ cùng Thu Sương cũng đi theo cười rộ lên.

“Ta phát hiện, tiểu lang quân thật là hỉ động, chỉ cần là động thời điểm hắn liền cao hứng, tương lai sẽ không cùng Đại Đô Hộ giống nhau là cái người biết võ đi?” Tân Lộ biên cười biên nói.

Thu Sương nói: “Người như thế nào liền biết, tương lai hắn không phải cùng gia chủ giống nhau thân triền vạn quán hào sĩ đâu?”

Tê Trì nghe cười cười, nhìn mắt trong lòng ngực tiểu gia hỏa.

Kỳ thật tương lai như thế nào nơi nào quan trọng, hiện giờ tình cảnh, chỉ cần có thể bồi hắn bình yên lớn lên đã là vạn hạnh.

Phía sau hai người cười cười, chợt không có thanh.

Tê Trì nghĩ đến vào thần, bắt đầu còn chưa phát hiện, bỗng nhiên cảm giác được bàn đu dây đăng cao chút, lấp bắp kinh hãi, ôm chặt Chiêm Nhi, tay đi vớt dây thừng, bỗng chốc đăng trở về, bị một đôi

tay cánh tay vững vàng mà tiếp được, khẩu ở nàng trên eo ngón tay thon dài hữu lực, cũng cùng nhau ôm lấy Chiêm Nhi.

Vừa quay đầu lại, Phục Đình liền ở phía sau đứng, đen nhánh mắt chính nhìn nàng.

Tân Lộ cùng Thu Sương sớm đã không biết thối lui nơi nào.

Nàng thở phào nhẹ nhõm: “Suýt nữa bị người hoảng sợ.”

Phục Đình cười hạ: “Lo lắng ta tiếp không được người không thành?”

“Người lại chưa từng chơi cái này, nếu là lấy hành quân đánh giặc sức lực dùng đến nhưng làm sao bây giờ?” Tê Trì cố ý nói.

Hắn nắm dây thừng, đỡ mà vững vàng: “Vậy người không ngại thử xem.”

Chiêm Nhi đã lại cười rộ lên, chỉ cần dây thừng vừa động hắn liền hưng phấn.

Phục Đình thật sự lại đẩy vài cái, Tê Trì ôm Chiêm Nhi mỗi lần hoảng đi ra ngoài, trở về đều bị hắn chặt chẽ tiếp theo.

Nàng bị lung lay vài cái, tim đập không khỏi nhanh hơn, dừng lại sau, nghe thấy hắn ở sau người thấp thấp mà nói: “Yên tâm? Có ta ở đây sợ cái gì.”

Tê Trì tim đập phảng phất nhân những lời này càng nhanh, quay đầu lại liếc hắn một cái, mặc danh cảm thấy chính mình cũng thành cái bị người sủng hài tử dưng như.

Phục Đình không lại đẩy xuống, bởi vì nhìn thấy la Tiểu Nghĩ hướng này đầu tới.

“Tam ca, người chờ tin tức đưa đến.” Hấn ở nơi xa liếc mắt một cái thấy đứng Phục Đình, vừa đi vừa nói chuyện, tới rồi trước mặt mới lưu ý nguyên lai tẩu tẩu mang theo hài tử ở chỗ này ngồi, trách không được lại ở chỗ này nhìn thấy hấn tam ca.

Tê Trì nghe vậy liền triệu hấn nhìn qua đi, đứng lên, kêu một tiếng Tân Lộ.

Tân Lộ tự nơi xa lại đây, từ nàng trong lòng ngực đem Chiêm Nhi ôm đi.

Phục Đình thấy, liền đối với đến gần la Tiểu Nghĩ nói: “Nói thẳng đi.”

La Tiểu Nghĩ liền không lảng tránh Tê Trì, phóng thấp giọng nói: “Có tiếng gió nói thánh nhân gần đây cố ý lập trữ, muốn lập đúng là như vậy tử, đại khái đãi này bệnh một hảo liền muốn hạ chỉ.”

Phục Đình xếp vào nhãn tuyến đều là hấn sở mang tinh nhuệ trung thám báo, lấy bọn họ năng lực, tin tức hấn là không có sai.

“Còn có cái gì?”

“Lại có cái phiên vương xảy ra chuyện, vẫn là rời xa đô thành.”

Phục Đình nhìn về phía Tê Trì, lại thấy nàng nhú mày, tựa ở suy tư.

“Khả năng ta phía trước đoán đúng rồi,” hấn nói: “Tin tức này, hơn nữa lúc trước nghe nói thánh nhân xa cách Ung Vương, lại âm

thầm trừ bỏ mặt khác phiên vương, xem ra là có tâm thu nạp hoàng quyền, truyền cho trữ quân.”

Lại còn có thu thật sự cấp.

Tê Trì là ở suy tư này trong đó liên hệ, ngẩng đầu nói: “Liên tính như thế, làm sao cần như thế trận trượng, như thế thời cơ?”

Không chỉ có vội vàng, còn không từ thủ đoạn, thả muốn lập trữ vẫn là đuổi ở hoàng tử bệnh trung, thấy thế nào, này đều không phải cái thích hợp lập trữ thời cơ.

Dĩ vãng có như vậy nhiều thời điểm, vì sao cố tình đuổi ở ngay lúc này tới làm này đó?

Phục Đình nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ là không thể không làm, tỷ như, có thể lực uy hiếp tới rồi ngôi vị hoàng đế kế thừa.”

Tê Trì không cảm tưởng cười lạnh: “Chẳng lẽ A Nghiên còn có thể uy hiếp đến hấn đế vị không thành.”

Nói đến chỗ này, không cảm coi chừng hấn, bởi vì nếu thánh nhân có ý tưởng này, cũng chỉ có thể là bởi vì hiện giờ bắc địa thực lực tăng nhiều, mà không phải bởi vì Quang Châu.

Phục Đình thấy nàng ánh mắt, liền biết nàng ý tứ.

Thần nắm trọng binh, quân tất kiêng kị, đây là từ xưa đến nay đạo lý, không có gì hảo kỳ quái, này thiên hạ sáu Đại Đô Hộ phủ, cái nào không bị thánh nhân kiêng kị.

Hấn một cái quân nhân, chỉ biết bảo vệ quốc gia, hành ngời ngay ngắn chính, thánh nhân lại có thể như thế nào.

La Tiểu Nghĩa ở bên nghe bọn họ hai người người một lời ta một ngữ, cân nhắc cái đại khái, cảm câu miệng: “Này tin tức nhưng đổi thế tử sự hữu dụng?”

Phục Đình nói: “Có lẽ là một cơ hội.”

Nghe được hắn nói, Tê Trì tâm tư liền thu nạp lên, đáy lòng kia thì mới vừa bị đế vương câu ra tới hàn ý cuối cùng là đè ép đi xuống, nhìn hắn.

Thánh nhân đã có phế trường lập ấu chi tâm, tất nhiên sẽ tạo đến triều thần phản đối, hắn muốn ứng đối, liền khó có thể bận tâm mặt khác, như thế nghĩ đến, trước mắt an bình xác thật là một cơ hội.

“Cần phải muốn cho A Nghiên an toàn, trừ phi là có thể làm thánh nhân chính mình từ bỏ động tâm tư của hắn.”

Phục Đình tự nhiên minh bạch, nhanh chóng quyết định nói: “Vô luận như thế nào, đến trước làm hắn hỏi bắc địa, liền tính thực sự có khó, cũng có thể nhanh nhất tốc độ xuất cảnh.”

Vừa dứt lời, liền thấy Tê Trì hướng tới hắn mặt có chút biến hóa, nói nhỏ nói: “Ta nguyên bản cho hắn an bài đường lui, là riêng tránh đi bắc địa.”

Phục Đình nhấp môi, không chút nào ngoài ý muốn, nàng nguyên bản nếu muốn cho hắn cùng Chiêm Nhi đứng ngoài cuộc, tự nhiên là sẽ vòng khai bắc địa, miễn cho thánh nhân truy cứu lên liên lụy bắc địa.

Hắn xem một cái la Tiểu Nghĩa: “Đi xem Lý Nghiên ở đâu.”

La Tiểu Nghĩa biết hắn là tưởng đơn độc cùng tẩu tẩu nói chuyện, thức thờ mà gọi người đi.

Thấy hắn đi xa, Phục Đình mới quay đầu lại nói: “Người cũng biết người như vậy làm, là đem chính mình coi như cái gì cái gì?”

Tê Trì hỏi: “Cái gì?”

“Thương nhân.” Hắn nói.

Ở hắn xem ra, thương nhân đồ chính là lớn nhất chi lợi, bảo toàn bọn họ mấy cái, thật là lớn nhất ích lợi, nhưng còn không phải là đem chính mình đương thương nhân.

“Nhưng hiện giờ không phải ở mua bán trong sân.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 88 88

Tự Trung Nguyên vào bắc địa, một đường thâm nhập, thiên chuyển lạnh, phong cũng chuyển liệt.

Một mảnh hoang trong rừng, Lý Nghiên người mặc bắc địa quân sĩ sở bình thường hồ y, xen lẫn trong hộ tống người của hãn mã giữa, yên lặng ngồi ở dưới tàng cây chờ đợi.

Đuổi nhiều ngày lộ, hãn giờ phút này một thân đều là trần hôi, ngay cả giày mặt cũng sắp nhìn không ra nguyên bản bộ dáng.

Chờ đến sau giờ ngọ, mới nhìn thấy đoàn người tự nơi xa mà đến.

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn qua đi.

Một hàng đều là người Hồ, cưỡi ngựa kéo cung, có nam có nữ, thực mau liền tới rồi cánh rừng ngoại.

Cầm đầu lập tức ngồi phó cổ kinh, mặt sau đi theo cháu gái phó cổ Tân Vân.

Lão nhân gia xuống ngựa sau bước nhanh đi vào trong rừng, hướng Lý Nghiên chào hỏi: “Thế tử đợi lâu, mời theo ta nhập bộ trung.”

Bọn họ sớm đã nhận được Đại Đô Hộ âm thầm đệ đi mệnh lệnh, để tránh đi phiền toái, Lý Nghiên hiện giờ không thích hợp ở Hãn

Hải phủ lộ diện. Phó Cố Bộ ở biên cảnh, lại vị trí hẻo lánh, vừa lúc có thể cho hắn tạm thời đặt chân.

Lý Nghiên đứng dậy, nhìn nhìn hắn nói: “Vẫn là đừng gọi ta thể tử.”

Phó cố kinh tuy không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, nhưng Phục Đình là phân phó qua, xưng thanh là, sửa lời nói: “Thỉnh lang quân tùy chúng ta khởi hành.”

Lý Nghiên đi theo hắn ra cánh rừng.

Lên ngựa khi, phó cố kinh thấy hắn không rên một tiếng, êm đẹp một cái trắng nõn thiếu niên, trên mặt lại lộ ra vô cùng thâm trầm chi sắc tới, liền mở miệng khoan vổ một câu: “Lang quân không cần lo lắng, mặc kệ là ra chuyện gì, đều sẽ quá khứ, người ngấm lại chúng ta này bắc địa không phải cũng từ khôn cảnh đi tới?”

Phó cố Tân Vân tự cao so với hắn hơn mấy tuổi, cũng tiếp câu nói, không thiếu được muốn mang theo tán dương chi tâm đề một câu Phục Đình: “Tổ phụ nói đúng, hướng chi còn có Đại Đô Hộ ở. Không phải nói lang quân liền Đột Quyết binh đều đối mặt qua, lại có thể có cái gì so chiến sự càng nghiêm trọng.”

Lý Nghiên chỉ nói câu: “Đi thôi.” Lại vô mặt khác.

Đã từng hắn cũng cho rằng đối mặt quá Đột Quyết đó là tuyệt cảnh, hiện giờ lớn hơn nữa tuyệt cảnh lại là đến từ chính bọn họ nhiều thế hệ nguyện trung thành thiên gia, thậm chí cũng là cùng hắn huyết mạch tương liên thân nhân.

※

Mấy ngày sau, Hãn Hải phủ ngoài thành.

Tê Trì ngồi ở chạy bên trong xe, vừa mới xem xong rồi Lý Nghiên gọi người đưa tới tin, biết hãn đã ở Phó Cố Bộ an ổn đặt chân, mới yên tâm.

Chiêm Nhi ngồi ở nàng trong lòng ngực, vươn tay nhỏ tới, từ nàng trong tay đoạt tin đi lôi kéo ngoạn nhi.

Cửa sổ cách vài mảnh bị xốc lên, Phục Đình xem tiến vào, ngắm mắt Chiêm Nhi trong tay tin, hỏi: “Xem xong rồi?”

“Ân.” Tê Trì thấp giọng nói: “Tuy nói là kế hoãn binh, nhưng còn không biết triều cục sẽ như thế nào biến hóa.”

Phục Đình nói: “Nhiều hướng chỗ tốt tưởng.”

Tê Trì thế nhưng cảm thấy có chút buồn cười: “Người đó là như vậy an ủi người?”

Hãn mặc không lên tiếng mà buông xuống vài mảnh.

Tê Trì cho rằng mấy câu nói đó liền như vậy đi qua.

Nói chuyện khi đội ngũ vào thành, xuyên qua đường cái, quen thuộc hơi thở lại đã trở lại.

Lúc này nàng mới phát hiện, Hãn Hải phủ điểm tích nguyên lai trong bất tri bất giác đã ở nàng nơi này ẩn đến sâu như vậy.

Xe ngựa chợt dừng lại, vài mảnh lại bị Phục Đình bóc khởi, hãn nói: “Xuống dưới.”

Tê Trì ngẩn ra, hướng ra ngoài kêu một tiếng Thu Sương.

Tân Lộ cẩn thận, bị nàng lấy “Chiếu cổ nhiễm bệnh Lý Nghiên” vì từ lưu tại Quang Vương phủ, chỉ có Thu Sương tùy nàng trở về bắc địa.

Đãi Thu Sương tiến vào tiếp nhận Chiêm Nhi, nàng cúi đầu ra trong xe.

Sắp sửa ngày mộ, đầu đường người trên đã thiếu rất nhiều, toàn bộ phố có vẻ có chút trống trải.

Phục Đình một chút mã liền ở phân phó la Tiểu Nghĩa, muốn hẩn lập tức an bài đại phu đi Quang Châu.

Diễn trò đến làm toàn. La Tiểu Nghĩa phối hợp vô cùng, lập tức vẫy tay gọi hai người đi theo, muốn đích thân đi y xá an bài, còn muốn kêu công sở riêng phái chuyên gia đưa đại phu đi Quang Châu mới được.

Đãi hẩn đánh mã rời đi, Phục Đình quay đầu nhìn về phía nàng, chỉ một chút bên đường: “Kia có tính không an ủi?”

Tê Trì triều nơi đó nhìn thoáng qua, đó là một gian nàng danh nghĩa cửa hàng, ly đến thượng có mấy trượng xa, nhưng này trong thành nàng cửa hàng nào có nàng không quen thuộc, đó là chuyên bán tinh quý sự việc.

Nàng khởi điểm còn đứng đang xem, tiếp theo mới dư vị lại đây, không thể tưởng tượng mà nhìn về phía hẩn: “Người là muốn đưa đồ vật cho ta không thành?”

Phục Đình ân một tiếng, cúi đầu nhìn qua: “Như thế nào, không tính?”

Tê Trì là kinh ngạc thôi, trong lòng dư vị một chút, nghĩ hần này hành động rõ ràng cùng bọn họ lúc trước đề tài không liên quan nhau, liền đoán hần có thể là đã sớm nghĩ.

“Ân, không tính,” nàng nhỏ giọng nói: “Còn không đều là ta chính mình đồ vật.”

Hần khước miệng một dất, lời này cũng không sai: “Người muốn đổi nhà khác cũng đúng.”

“Kia chẳng phải là tiện nghi người ngoài.” Tê Trì nói tới đây, trong lòng đảo thực sự có chút nhẹ nhàng.

Như vậy trường một đoạn thời gian đều không được tốt quá, A Nghiên an nguy, ca ca thù, không một không đề ở trong lòng, hiện tại bị này xóa một tá, khó được đều tạm thời phóng đi sau đầu.

Phục Đình nhìn nàng: “Vậy người nghĩ muốn cái gì?”

Ở nàng trong phòng nhìn đến kia đôi sổ sách khi, liền lụy khởi cái kia châu cầu, hần liền nghĩ có phải hay không nên đưa cái giống dạng đồ vật cho nàng, hiện tại phát hiện thể nhưng thành kiện việc khó, lấy nàng tài lực, đại khái cũng không có gì hiếm lạ tinh quý chưa thấy qua.

Tê Trì nghĩ nghĩ, triều lai lịch nhìn thoáng qua: “Còn nhớ rõ lúc trước ở chùa, người ta chưa từng điểm quá kia trần Phật đèn sao?”

Phục Đình hồi ức một chút: “Nhớ rõ.”

“Ta muốn người bồi ta đi điểm thượng.” Tê Trì thanh âm nhẹ đại khái chỉ có hần một người có thể nghe thấy.

Cũng không rõ ràng lắm như thế nào liền nghĩ tới, chùa miếu ở ngoài thành, mà bọn họ đã vào thành, ngày cũng đã tây nghiêng, nghe tới có chút tùy hứng mà làm.

Phục Đình nhìn nàng hắc bạch phân minh một đôi mắt, thực dứt khoát mà gật đầu: “Lên ngựa.”

Đội ngũ đi trước hộ tống Chiêm Nhi trở về, Tê Trì ngồi trên Phục Đình mã, chỉ có bọn họ hai người đi này một chuyến, quay lại càng phương tiện.

Phục Đình nắm dây cương, đem nàng ủng trong người trước ra khỏi thành khi, đôi mắt lại thấy nàng trên cổ treo cái kia châu cầu, nghĩ đến nàng lúc trước câu kia “Còn không đều là ta chính mình đồ vật”, bỗng nhiên nhớ lại lúc trước mua thứ này địa phương cũng là nàng cửa hàng.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 89 89

Tào Ngọc Lâm không hai ngày liền tới Đô Hộ Phủ.

Chính trực sau giờ Ngọ, ngoài phòng có rõ ràng gió lạnh, thư phòng môn nhắm chặt, trong phòng đãi bốn người.

Tào Ngọc Lâm ăn mặc quen thuộc một thân hắc y, ngồi ở điều hình tiểu án bên, bên cạnh cách một người vai rộng khoảng cách, ngồi chính là la Tiểu Nghĩa.

Hai người đối diện, sòng vai ngồi Phục Đình cùng Tê Trì.

Bốn người trước mắt án trên mặt, bình phô một trương da dê sờ vẽ Du Khê Châu bản đồ địa hình, là lúc trước tác chiến thường xuyên dùng bản đồ.

Một bên nước trà mới vừa phỉ, trong phòng tràn đầy trà hương.

Tê Trì ngón tay bát một chút trước mặt chung trà, cảm thấy trước mắt không khí xưa nay chưa từng có ngưng trọng.

“Tam ca phán đoán không sai,” Tào Ngọc Lâm nói: “Lâu như vậy kiểm chứng, lúc trước làm cho Đột Quyết có thể sau này phương tiến vào Du Khê Châu máu chốt, đích xác liền ra ở mặt khác Đô Hộ Phủ thượng.”

Nói nàng duỗi tay trên bản đồ thượng chỉ một chút.

Cái kia vị trí, đúng là Du Khê Châu sườn phía sau, miêu nói gập ghềnh đường ranh giới, giới tuyến một bên là Du Khê Châu, là bắc địa, một khác sườn thuộc về giáp với Đô Hộ Phủ ——

Thiên Vu Đô Hộ Phủ.

La Tiểu Nghĩ tức khắc mắng một câu: “Nương, thật đúng là bọn họ!”

Ở mấy Đại Đô Hộ trong phủ, Thiên Vu Đô Hộ Phủ không tính đại, chỉ có mấy châu hạt cảnh, nhưng toàn dân toàn binh, cũng không phải hời hợt hạng người, chỉ vì đây là lúc trước thiên gia an trí Đột Quyết một chi nơi.

Thời trẻ Đột Quyết phân liệt vì hai mạch, một mạch bị đương triều Thái Tông hoàng đế tiêu diệt, này bộ hạ bá tánh đã bị an trí tại đây vùng, thành lập Thiên Vu Đô Hộ Phủ. Mà một khác mạch liền thành hiện giờ Đột Quyết.

Tính lên, bọn họ xa so Phó Cố Bộ cùng Đột Quyết chi gian còn muốn huyết thống thân cận, nhưng nghĩ lại rồi lại cổ quái, bởi vì hai mạch sớm đã phân liệt nhiều năm, lẫn nhau thù hận tích thâm, căn bản không có hợp tác khả năng. Huống chi quy hàng trong triều nhiều năm sau, bọn họ từ lâu dung nhập đương triều biên cương các tộc bên trong, cùng trong triều lui tới cũng chặt chẽ, ngược lại cùng hiện nay Đột Quyết thật sự tính liên lụy không thương gì đó.

Cho nên tuy rằng Phục Đình thời gian chiến tranh đã nghĩ đến, thả đầu mâu thuẫn chỉ hướng bọn họ, la Tiểu Nghĩ cũng chưa bao giờ đỉnh đạc mở miệng cứ việc nói thẳng là bọn họ, mỗi lần lại nói tiếp đều này đây “Một khác Đô Hộ Phủ” thay thế, cho tới hôm nay

Tào Ngọc Lâm tiêu phí như vậy lâu dài thời gian đem chi chứng thực.

“Bọn họ là xuẩn không thành?” La Tiểu Nghĩ lại mắng: “Một khi bại lộ chính là thiên sập xuống tội lớn, thoải mái hào phóng mà phản đi theo Đột Quyết đều so như vậy tới cường!”

Tào Ngọc Lâm hướng trong tay áo sờ đồ vật, một mặt nói: “Cho nên bọn họ bồn ý chưa chắc tưởng phản, mà là bị sai sử, mới có thể cùng Đột Quyết hợp tác.”

Nói xong từ trong tay áo rút ra mấy thứ đồ vật tới, đẩy đến Phục Đình trước mặt.

Là nàng lãnh người lén vào Thiên Vu Đô Hộ Phủ trung sưu tập tới, Mạch đao qua tay, Đột Quyết tự này cảnh trung mà qua lộ tuyến từ từ.

Phục Đình trong lòng hiểu rõ, kia phê chảy tới Đột Quyết trong quân Mạch đao số lượng không nhiều lắm, bởi vì Thiên Vu Đô Hộ Phủ rốt cuộc không phải kháng địch tiên phong, bản thân sở hữu cũng không nhiều lắm, bọn họ lúc ấy cấp có lẽ càng thiếu.

Nhất phía dưới chính là một phần ám văn tin tức, nhớ kỹ nàng sở mang đến quan trọng nhất tin tức.

Hắn nhìn lướt qua, sắc mặt trầm xuống dưới: “Xem ra ta nói trúng rồi.”

Tào Ngọc Lâm nói: “Đây là khó nhất điều tra địa phương, hao phí thời gian cũng nhiều nhất, hiện giờ chỉ có thể kết luận, Đột Quyết là thông qua cùng trong triều thế lực cấu kết, lại sử dụng thế lực xúi giục Thiên Vu Đô Hộ Phủ vì Đột Quyết khai phương tiện chi môn.”

La Tiểu Nghĩ nghe Phục Đình câu kia “Nói trúng rồi”, trong lòng liền lộp bộp một tiếng, lại nghe Tào Ngọc Lâm lời nói, quả nhiên Đột Quyết cấu kết thế lực cùng triều có quan hệ, trong lòng thật sự khó chịu, bật thốt lên nói: “Chúng ta này tính cái gì, cầu nhật Đột Quyết còn chưa đủ, liệu sống liệu chết mà che ở lãnh thổ một nước trước, phía sau còn cấp chúng ta ngáng chân! Du Khê Châu những cái đó tướng sĩ, mấy năm nay có bao nhiêu là ngao khẩu khí lại đây, đơn giản chính là muốn giết địch báo quốc, tận mắt nhìn thấy bắc địa lại đứng lên. Còn có tam ca những cái đó cận vệ, cái nào không phải chúng ta đương huynh đệ lại đây, kết quả đã bị như vậy hại! Cầu nhật.....” Hắn càng nghĩ càng tới khí, liền tiếp máng vài biến: “Cầu nhật, cầu nhật.....”

Tào Ngọc Lâm liếc hắn một cái: “Người không thể trông cậy vào tất cả mọi người cùng bắc địa tướng sĩ giống nhau, trên đời này không phải ai đều nghĩ gia quốc đại nghĩa, có rất nhiều lợi dục huân tâm người.”

Tê Trì quay đầu đi xem Phục Đình, nàng nghe được ra tới, Đột Quyết có thể cùng triều thế lực cấu kết, hiện giờ trong triều cục diện không có khả năng không có liên hệ, tình thế xa so tưởng tượng còn nghiêm trọng.

Phục Đình nhìn nhìn nàng, từ án hạ duỗi tay lại đây, bắt lấy tay nàng nắm một chút.

Không nhẹ không nặng một chút, phảng phất là ám chỉ nàng an tâm.

Tào Ngọc Lâm lưu tâm đến Tê Trì biểu tình, lại nói một ít điều tra đến biên mạt tin tức, liền đứng dậy cáo từ, trước khi đi nhìn thoáng qua La Tiểu Nghĩ.

La Tiểu Nghĩa hiểu ý, nhin một bụng bực mình đứng lên, hướng Phục Đình ôm cái quyền: “Ta cũng đi rồi, đám kia Đột Quyết cầu tấn sử ám chiêu, ta phải đi trong quân một chuyến, liền không quấy rầy tam ca cùng tẩu tẩu.”

Hai người trước sau ra cửa, Phục Đình mới vừa quay đầu đi xem Tê Trì, nàng đã dựa lại đây ôm cổ hắn.

Phục Đình tay ở nàng trên eo một thác, ôm nàng ngồi ở trên người mình.

Nàng cánh tay câu lấy hắn cổ, dán hắn mặt, rầu rĩ hỏi: “Người không lo lắng sao?”

Sự tình đã càng ngày càng tao, liên lụy lập trữ, lại là Đột Quyết, nàng có dự cảm, trong triều tùy thời sẽ có biến hóa.

Phục Đình ôm lấy nàng, chạm được nàng chóp mũi, ngửi thấy nàng trên người quen thuộc mùi hương thoang thoảng, “Lo lắng vô dụng, bọn họ chiêu đã sử, chỉ có thể đón đầu thượng.” Hắn tưởng trấn an nàng, thêm một câu: “Ít nhất chúng ta hiểu biết tình hình.”

Tê Trì gật gật đầu, mặt thiên qua đi, dựa vào hắn trên vai.

Nàng nguyên tưởng rằng này chỉ là Quang Vương phủ sự, lại nguyên lai, bọn họ đều là người trong cuộc.

Con đường này, cuối cùng nàng vẫn là sẽ cùng hắn cùng nhau đi.

.....

Tự thư phòng ra tới, phong lại rét lạnh một tầng.

Tê Trì quay đầu xem Phục Đình, hấn liền đi theo nàng phía sau.

“Trong triều kia cỗ thế lực đến từ ai, người nhưng có mục tiêu sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Phục Đình nói: “Không quá xác định, còn cần lại chờ một chút đều trung tin tức.”

Tê Trì nhớ tới thánh nhân việc làm, trên mặt lộ ti lạnh cười: “Khen ngược tựa ở giúp hấn đường như.”

Phục Đình tự nhiên nghe ra nàng trong miệng nói chính là ai, ngữ khí chưa biến: “Yên tâm, cuối cùng đều là ở giúp chúng ta chính mình.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 90 90

Liên tiếp khoái mã bước qua Hãn Hải phủ trường phố, không ngừng đưa tới các nơi mới nhất tin tức.

Khi đã vào đêm, lại có người vào Đô Hộ Phủ.

Phục Đình thói quen tính mà thiển miên, chợt mở mắt.

Nhìn mắt bên cạnh người, Tê Trì mặt hướng tới hãn, còn ở ngủ, chỉ là ngủ đến không tốt lắm, trước giường một chiếc đèn hỏa chiếu nàng mặt, cho dù ngủ rồi, nàng ấn đường cũng vẫn hơi hơi mà nhúu lại.

Hãn sờ trường chỉ ấn đi lên xoa nhẹ một chút, thấy nàng mặt mày giãn ra một ít, mới xuống giường, xách áo ngoài ở trên người một khoác, đi ra môn đi.

Mới ra hậu viện, nghênh diện đã có người bước nhanh mà đến.

Bên người cận vệ lãnh cái hắc y thám báo vội vàng lại đây, nhìn thấy Phục Đình, mở miệng liền nói: “Đại Đô Hộ, đã xảy ra chuyện, Thiên Vu Đô Hộ Phủ động binh mã.”

Đối bọn họ mà nói, đều trung sự đều quá mức xa xôi, phụ cận Đô Hộ Phủ động binh mã loại này sự mới là hạng nhất đại sự.

Phục Đình nhìn về phía thám báo, đối phương đã bùm quỳ xuống, vội vàng mà bẩm báo một phen ——

Thiên Vu Đô Hộ Phủ chợt liền có động tĩnh, đại đội binh mã rời đi địa giới, sở hướng làm như đều trung phương hướng.

Tào Ngọc Lâm mang giám thị người suýt nữa phải bị phát hiện, ít nhiều kịp thời giấu đi chỗ tối, lúc này mới không có bại lộ.

“Ít nhiều tào tướng quân phản ứng nhạy bén.” Thám báo thấp giọng bẩm báo nói.

“Hiện tại như thế nào?” Phục Đình hỏi.

“Tào tướng quân lãnh số ít nhân mã một đường truy tung mà đi.”

Phục Đình ấn đường nhíu một chút, buông ra, tới rồi động binh này một bước, liền thuyết minh kia cổ thế lực có động tác.

“Truyền lệnh trong quân, lưu tâm biên cảnh, tiểu tâm Đột Quyết.”

“Là.” Cận vệ cùng thám báo nhanh chóng thối lui.

Phục Đình đang muốn trở về, quay người lại liền thấy đứng ở nơi đó thân ảnh, thân khoác sam váy, yếu điệu như liễu mà ý ở trụ bên, mặt hướng tới hán phương hướng, gió đêm thổi, tranh tối tranh sáng gian, nàng mặt mày nhẹ mị.

Hắn đi qua đi: “Bị ta đánh thức?”

Tê Trì lắc đầu: “Vốn là ngủ không tốt.” Hắn không ở, nàng càng ngủ không tốt, trong chốc lát công phu liền tỉnh.

Nàng nhìn mắt cận vệ cùng thám báo rời đi phương hướng, nhớ tới mới vừa nghe thấy nói: “Người cảm thấy Đột Quyết sẽ có động tác?”

Phục Đình nói: “Nếu này đầu có động tĩnh, muốn đề phòng bọn họ nội ứng ngoại hợp.”

Tê Trì nghĩ hần vừa rồi hạ lệnh nhanh chóng quả quyết, trong lòng dư vị một chút, đoán hần là đã sớm dự đoán được này một tằng: “Hoàng trưởng tử mới vừa không có, Thiên Vu Đô Hộ Phủ theo sát sau đó liền có động tĩnh, đảo như là véo tốt thời cơ.”

Phục Đình tay ở nàng trên vai một khẩu, đưa tới bên cạnh, ôm lấy nàng trở về đi, minh bạch nàng ý tứ, nàng là tưởng nói kia thể lực có lẽ liền cùng Hoàng trưởng tử có quan hệ.

Xác thật, thánh nhân có tâm truyền vị con út, thân là Hoàng trưởng tử nhiều năm chịu chèn ép, nếu nói không có nửa điểm không cam lòng khả năng không lớn, nếu không lại sao lại có điện thượng huyết bắn ba thước sự phát sinh.

Lấy thánh nhân tâm cơ, kia tràng thịnh nộ ép hỏi, rốt cuộc có bao nhiêu là xuất phát từ hoài nghi trưởng tử hãm hại con út, vẫn là xuất phát từ càng sâu nguyên do, đều rất khó nói.

Bất quá Hoàng trưởng tử rất cuộc lâu cư thâm cung, nếu vô người khác liên kết, rất khó cùng Đột Quyết thông đồng, cho nên này cỗ thể lực tất nhiên có những người khác, kia mới là cùng Đột Quyết chân chính đi lại tai họa, bằng không lúc này Thiên Vu Đô Hộ Phủ lại động tác lại có gì ý nghĩa.

“Ta chỉ cảm thấy người này cũng không cao minh,” hần nói: “Nếu không liền sẽ không kêu thánh nhân có điều phát hiện.”

Này đó hần đều sớm đã nghĩ tới.

Tới rồi cửa phòng, Phục Đình đứng yên, cúi đầu nói: “Ta muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Đến này một bước, hấn đến tức khắc đi làm an bài.

Chân mới vừa vừa động, Tê Trì bỗng nhiên bám lấy hấn cánh tay, nàng gần đây hội nghị thường kỳ có này động tác, hấn thân hình cao lớn, chỉ cần bám vào hấn, liền dường như hết sức tâm an.

Phục Đình nhìn nàng đáp ở trong khuỷu tay hai tay, thuận thế đè lại, đem nàng đẩy mạnh trong môn: “Như thế nào?”

Tê Trì nhìn hấn mặt nói: “Kỳ thật ta nguyên bản an bài thương đội tư vận gang dã binh.”

Phục Đình đen như mực mắt vừa động, không nghĩ tới nàng sẽ bỗng nhiên nói cái này.

“Nhưng ta vẫn luôn đè nặng không nhúc nhích.”

Đó là tự nhiên, nếu là động, vừa vào bắc địa, hấn không thể thiếu phải biết rằng.

“Người muốn nói cái gì?”

Tê Trì nhẹ nhàng nói: “Bởi vì ta biết một khi động việc binh đao, cho dù là xuất phát từ tự bảo vệ mình, cũng không có đường rút lui.”

Phục Đình nghe ra ý tại ngôn ngoại, khóe miệng đề một chút, gật đầu: “Ta minh bạch.”

Nàng rũ mắt, phàn hấn ngón tay nhẹ nhàng mạt quá khuỷu tay hấn ống tay áo nếp uốn, lại nâng lên mắt tới nhìn hấn: “Bất quá

không sao, không có đường rút lui lộ, ta cũng sẽ tùy người cùng nhau đi.”

Hắn chỉ nghe thấy nàng quyết tâm, nắm tay nàng chỉ, có trong chốc lát mới buông ra nói: “Chờ ta trở lại.”

※

Bắc địa một mảnh gió êm sóng lặng thời điểm, trong quân lại đã là mấy ngày trắng đêm ngọn đèn dầu không tắt.

Bởi vì Phục Đình vào doanh.

Ngày mới tờ mờ sáng, một đội nhân mã chạy gấp trở về doanh.

Tào Ngọc Lâm từ trên ngựa xuống dưới, phong trần mệt mỏi mà đi vào trung quân lều lớn, hướng trưởng trung lập người ôm quyền: “Tam ca, Thiên Vu Đô Hộ Phủ quả nhiên hướng đều trung phương hướng đi, một đường không có bại lộ binh mã thân phận, tuyên bố là suất đội nhập đều vì hoàng tử vội về chịu tang, hiện tại đều ngừng ở Ung Châu địa giới.”

Phục Đình mắt bỗng nhiên quét tới: “Ung Châu?”

“Là.” Tào Ngọc Lâm sắc mặt nghiêm túc, tăng thêm ngữ khí: “Thiên chân vạn xác.”

Phục Đình bỗng dừng cười lạnh một tiếng: “Chỉ bằng hắn?”

Tào Ngọc Lâm tạm dừng một cái chớp mắt, một khuôn mặt mộc mạc không có gì biểu tình: “Bằng hắn không được, người khởi xướng, tất nhiên vẫn là A Sử kia kiên.”

Nói ra tên này khi, nàng thanh âm cũng là một, bỗng nhiên triều trướng môn nhìn thoáng qua, ngậm miệng.

La Tiểu Nghĩa từ trướng ngoại chạy chậm vọt tiến vào, dưới chân còn không có đứng vững liền nói: “Tam ca, Quang Vương phủ thật đã xảy ra chuyện!”

Phục Đình mặt trầm như nước: “Nói.”

“Ung Vương phái người đi Quang Vương phủ điều tra thể tử bệnh tình, luôn miệng nói là phụng thánh nhân mệnh lệnh, lại vô thánh chỉ, bị người an bài nhân thủ ngăn cản.” Hấn nhìn mắt Tào Ngọc Lâm, tiếp theo nói: “Nghe nói trước khi đi thả lời nói, phải về đều hướng đi thánh nhân cáo trạng.”

Phục Đình mặt lạnh không nói, liền hoạn ôn dịch đều không thể yên tâm, liền như thế vội vã đem Lý Nghiên trừ bỏ.

Hấn quay đầu nhìn về phía huyện bản đồ, ánh mắt từ Thiên Vu Đô Hộ Phủ vị trí quét về phía Ung Châu, lại quét đến Trường An, tâm lý thấu lượng.

Nhưng vào lúc này, lại là hai con khoái mã trì vào doanh địa.

Tự đều trung truyền tin mà đến thám báo nhập sổ tới báo: Thánh nhân nhân liền chịu kích thích mà bị bệnh, gần đây trong triều nhân tâm không xong, đã bắt đầu thúc giục lập hoàng tử.

Mà lấy hấn ra roi thúc ngựa chạy về báo tin này đó thời gian tới tính, thánh nhân đại khái liền sắp có quyết đoán.

Phục Đình mặt mày trầm lãnh mà đi lại hai bước.

Mấy cái tin tức đánh vào cùng nhau đưa lại đây, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, đã rõ như ban ngày.

Ung Vương, thế nhưng là Ung Vương.

Hắn xem một cái Tào Ngọc Lâm: “Đem nguyên nhân viết nhập tấu chương, đưa vào cung.” Nói lại xem một cái là Tiểu Nghĩa, “Phải người đi Phó Cố Bộ một chuyến.”

La Tiểu Nghĩa còn không có tới kịp hỏi rõ nguyên do, liền thấy hắn đã hướng ra ngoài đi đến, thành linh ra lệnh một tiếng: “Diễn binh!”

Hắn sợ hãi cả kinh, vội đuổi theo ra trước đi.

※

Phó Cố Bộ, Lý Nghiên mới vừa đi ra hồ trước, liền nhìn đến một đội nhân mã từ nơi xa nhanh như điện chớp chạy như bay tới, nhìn dáng vẻ là trắng đêm không thôi tới rồi, mã là tân đồ quá bộ dáng, người lại là lao lực bất kham.

Trong lúc nhất thời bộ trung những người khác đều bị hấp dẫn ra tới.

Phó cố Tân Vân đỡ phó cố kinh cánh tay từ trung gian hồ trong lều đi ra quan vọng.

Lý Nghiên đã dẫn theo vật áo bước nhanh hướng tới đồng cỏ kia đầu đi đến.

Đến trước mặt, lập tức người xoay người xuống dưới, hướng hắn ôm quyền chào hỏi: “Phụng Đại Đô Hộ lệnh hướng thế tử đưa

tin.”

Lý Nghiên thấy là dượng bên người cận vệ, lập tức đánh đủ tinh thần, thậm chí coi như toàn bộ tinh thần đề phòng: “Mời nói.”

Cận vệ nói: “Đại Đô Hộ đã nói trước, thỉnh thể tử biết hiện giờ tình hình, rồi sau đó lại tự hành làm quyết đoán.”

Lý Nghiên càng thêm cảm thấy sự tình nghiêm trọng, trịnh trọng gật gật đầu.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 91 91

Sau giờ Ngọ tà dương kéo ở ngoài cửa sổ, trong phòng hoảng nho nhỏ bóng người, thường thường toát ra một cái một chữ độc nhất âm điệu.

Tê Trì ngồi ở trong phòng, quay đầu xem qua đi.

Chiêm Nhi trên người đã ăn mặc rất dày, bọc đến tròn vo, hoa căng chân, giương tay nhỏ, lưng lay mà triều nàng đã đi tới.

Mau đến trước mặt khi, nàng mở ra hai tay, đem hân tiếp được.

Thu Sương ở một bên che chở, bài trừ cười tới nói: “Gia chủ người xem, tiểu lang quân nhanh như vậy liền sẽ đi đường.”

Tê Trì chỉ gật gật đầu, không nói gì.

Thu Sương hôm nay riêng đem Chiêm Nhi ôm đến nàng trước mặt tới, bỗng ý vẫn là muốn gọi nàng dễ chịu chút, lại không thấy nàng mở miệng, cũng không biết còn có thể nói cái gì đó, chỉ có thể yên lặng cúi đầu, rời khỏi môn đi.

Chờ nàng đi rồi, Tào Ngọc Lâm tự cửa hiện thân, nhìn trong phòng mẫu tử hai người, có trong chốc lát mới nói: “Tam ca chính chạy tới Lạc Dương, trước mắt thuận lợi, thỉnh tẩu tẩu yên tâm.”

Tê Trì hướng cửa nhìn qua đi, bên ngoài tin tức nàng vẫn có thể thường thường mà thu được, chẳng qua bị thủ đến nghiêm mật, vô

pháp ra cửa.

“Hắn làm người liên như vậy một tác cũng không rời mà thủ ta?”

Tào Ngọc Lâm có nề nếp mà hỏi: “Là, tẩu tẩu thứ lỗi. Tam ca phân phó qua, như có bất lợi, khiến cho ta hộ tống tẩu tẩu rút đi. Lấy tẩu tẩu thân gia, ngày nào đó liên tính đang ở ngoại cảnh hấn quốc cũng như cũ có thể quá rất khá, như thế hấn mới có thể toàn không có nỗi lo về sau mà đi bác lần này.”

Tê Trì trên tay đỡ ổn Chiêm Nhi, lặp đi lặp lại mà đem câu kia toàn không có nỗi lo về sau ở trong lòng qua hai lần, bên môi nhẹ động, muốn cười, rồi lại cười không nổi: “Xác thật, lấy ta thân gia, ở bất luận cái gì địa phương đều có thể quá rất khá, chỉ là khi đó đã thành cái gì tình trạng, ai cũng không biết.”

Tào Ngọc Lâm vẫn luôn quan sát đến nàng sắc mặt, cứ việc không đành lòng, do dự một chút, vẫn là nói: “Liên tính như thế, ta cũng vô pháp làm tẩu tẩu ra phủ.”

Tê Trì nhìn chăm chăm nàng, không nghĩ từ bỏ: “A Thiên.....”

“Xin lỗi tẩu tẩu,” Tào Ngọc Lâm trực tiếp quỳ một gối, cúi đầu ôm quyền, sinh sôi đánh gãy nàng lời nói: “Quân lệnh như núi, chẳng sợ tẩu tẩu lấy ra huyện chủ tôn sư tới uy áp, ta cũng chỉ có thể mạo phạm.”

Tê Trì bỗng nhiên đứng lên, ngay cả bên cạnh đỡ ghế dựa đứng Chiêm Nhi đều ngưỡng khuôn mặt nhỏ triều nàng nhìn lại đây, trong miệng ậm ừ ra một chữ âm tới.

Nhưng mà Tào Ngọc Lâm chỉ là quỳ, không dao động.

Nàng ngón tay gắt gao nhéo lên, nhìn chăm chăm Tào Ngọc Lâm bộ dáng, hồi lâu, sắc mặt bỗng hòa hoãn.

Là cảm thấy không cần phải, đây là Phục Đình mệnh lệnh, Tào Ngọc Lâm thân là quân nhân, chỉ biết vâng theo, tội gì khó xử nàng.

“Hảo, ta đây liền không ra phủ.”

Tào Ngọc Lâm nghe vậy lập tức ngẩng đầu, ngăm đen trên mặt không nhiều ít biểu tình, trong lòng lại rất ngoài ý muốn, tựa ở xác định nàng lời này thật giả.

Tê Trì nói: “Ta có thể không ra phủ, thậm chí ngày nào đó thật đã xảy ra chuyện, cũng có thể mang theo Chiêm Nhi đi, nhưng hiện tại còn chưa tới kia bước, ta tổng không thể liền như vậy trơ mắt mà nhìn.”

Nếu chỉ là vì chính bọn họ, nàng xác tình nguyện hấn không đi mạo cái kia hiểm. Muốn ngăn cản một cái tiểu nhân, lại muốn làm chuyện cả thiên hạ không tán đồng, hấn rõ ràng là cái anh hùng lại muốn trên lưng phản loạn tội danh, thậm chí là gánh vác trả giá tánh mạng nguy hiểm. Nếu là như vậy, nàng thật sự tình nguyện cái gì đều không cần.

Nhưng đây là vì bắc địa, vì gia quốc, hấn nói ra tình hình thực tế thời khắc đó, nàng liền rút cuộc vô pháp ngăn trở.

Nếu không thể không vì, nàng cũng không thể chỉ ở chỗ này chờ một cái kết quả. Nàng sớm nói qua, không có đường rút lui lộ, cũng sẽ tùy hấn cùng nhau đi.

Tào Ngọc Lâm có chút minh bạch nàng ý tứ, từ trên mặt đất đứng lên: “Tẩu tẩu chỉ cần không ra phủ, muốn làm cái gì, ta nhất định làm

theo. Đây cũng là tam ca ý tứ, hấn cũng không có nói quá tẩu tẩu cái gì đều không thể làm.”

Tê Trì nghe đến đó, mới tính dễ chịu, hấn là không nghĩ làm nàng bên ngoài thượng tham dự, càng không thể có thể đem nàng mang theo trên người, nhưng cũng không hơn.

“Vậy người thay ta truyền cái tin cho hấn.”

“Tẩu tẩu muốn truyền cái gì?”

Tê Trì đem Chiêm Nhi ôm ôm ở trong ngực, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, một bàn tay cầm bút, liền giấy viết mấy hành tự, đưa cho nàng: “Hấn nhìn liền sẽ minh bạch, không biết hay không hữu dụng, nhưng có lẽ có thể thử một lần.”

Tào Ngọc Lâm đi tới, tiếp ở trong tay nhìn thoáng qua, liền biết ý tứ: “Tẩu tẩu là ở giúp tam ca, hấn tự nhiên minh bạch.”

Tê Trì trầm mặc mà ngồi.

Phản đối bằng vũ trang như vậy sự, dựa vào là cường binh thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, loại này thời điểm, nàng có thể làm cũng chỉ có này đó.

※

Khoảng cách thành Lạc Dương ngoại trăm dặm, Phục Đình nhân mã cổ tình tại đây đóng quân.

Dọc theo đường đi mọi người làm tầm thường bá tánh trang điểm, giấu kín binh khí, từng nhóm tiến lên, thẳng đến nơi này tụ tập sau mới đình.

Rồi sau đó liền âm thầm lưu ý Thiên Vu Đô Hộ Phủ binh mã động tĩnh.

Đông Đô Lạc Dương là một đạo trạm kiểm soát, sẽ không dễ dàng có thể quá, qua đi đó là Trường An, nếu không Thiên Vu Đô Hộ Phủ cũng sẽ không dừng bước tại đây.

Ngày mới trở nên trắng, Phục Đình chỉ dẫn theo mấy người, một đường bay nhanh, vào thành Lạc Dương.

Tim đường vừa mới bị vầy nước quét nhà quá một hồi, trên đường cửa hàng cũng phần lớn mới vừa khai.

Khoái mã một hàng trì đến một gian trà xá ngoại, Phục Đình xuống ngựa, ánh mắt đảo qua bên trong cánh cửa huyền cá hình hiệu buôn mọt bài, thẳng đi vào.

Dẫm giai mà thượng, tới rồi trên lầu độc gian trà thất, sớm đã có người chờ ở nơi đó.

Người nọ một thân thủy lam gấm vóc thêu vân văn viên lãnh bào, liền ở phía trước cửa sổ đứng, xoay người lại, một thân thanh quý, trên mặt biểu tình lại có chút hơi co quắp: “Phục Đại Đô Hộ lúc này xuất hiện ở Lạc Dương, làm như không nên.”

Là Thôi Minh Độ.

Phục Đình tới khi riêng thay cho trên người quân phục, đồng dạng trừ hán thức viên lãnh bào, áo xanh to rộng, cầm roi ngựa ở vạt áo thượng chụp đường đi thượng tro bụi, vạt áo tùy tay dịch đi sau thất lưng, triều hấn xem qua đi: “Làm như? Kia đó là nên.”

Thôi Minh Độ giúp đỡ hướng hấn thi lễ: “Thứ tại hạ nói lỡ, hấn là nói thẳng không nên.”

Phục Đình cùng hấn cách một hai bước khoảng cách, so với hấn cao hơn một ít, xem hấn khi mi mắt hơi rũ: “Hà Lạc hầu không cần quanh co lòng vòng, người cảm thấy ta không nên tới, chẳng lẽ là cho rằng Ung Vương đáng giá bị lập?”

Thôi Minh Độ đáp tay rũ xuống đi, một lát sau mới nói: “Ung Vương tuy phẩm hạnh không đủ, nhưng dù sao cũng là thánh nhân thân cháu trai, thả đã có hậu, ở hiện giờ nhu cầu cấp bách hoàng trữ ổn định dân tâm tình hình hạ, nếu thật bị lập cũng về tình cảm có thể tha thứ.”

“Một cái có thể cùng Đột Quyết cầu kết người, làm sao ngăn là phẩm hạnh không đủ.”

Thôi Minh Độ sửng sốt, ngoài dự đoán mà liếc hấn một cái, ấn đường gian nhãn lại, làm như suy tư một phen, lại mở miệng khi, lại là văn nhã tao nhã thái độ: “Nếu đúng như này, thánh nhân đều có quyết đoán, thân là hạ thần, chỉ có vâng theo, không dám nhiều lời.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 92 92

“Dượng, đều bố trí hảo.” Trong bóng đêm, Lý Nghiên ngồi trên lưng ngựa, nhìn phía trước cao lớn bóng người nhỏ giọng nói.

Phục Đình chỉ gật gật đầu.

Bọn họ đã xuyên qua thành Lạc Dương, ngừng ở yên lặng chỗ, hướng tây lại hơn trăm, chính là đô thành Trường An.

Trước mắt không ngừng có bóng người tới tới lui lui, tới bầm báo quanh mình hướng đi.

Lý Nghiên hiện tại mới hiểu được vì cái gì dượng có thể từng bước một làm được Đại Đô Hộ cái này vị trí, cho dù tại đây loại tình hình hạ hấn cũng chút nào không loạn, cơ hồ đem có thể bố trí đều bố trí.

Lớn đến phía sau tiếp ứng binh mã bài bố giấu kín, nhỏ đến phía trước nhãn tuyến bố trí.

Này một hàng có thể đi đến nơi này, tựa như trong tay hấn lôi kéo căn tuyến, liên tiếp các nơi, rút dây động rừng.

Mà sở dĩ như vậy chu đáo chặt chẽ, đơn giản là vì chân chính động thủ kia một khắc, không đến mức hai mặt thụ địch thôi.

Lý Nghiên xa xa nhìn thoáng qua nơi xa, đen sì cái gì cũng thấy không rõ lắm, chỉ là minh bạch khoảng cách kia địa phương, đã

càng ngày càng gần.

Phong nhập ngoại ô.

Lại có người tới trước mặt, giống cái bóng dáng giống nhau dừng lại, nhanh chóng bẩm báo: “Đại Đô Hộ, Thiên Vu Đô Hộ Phủ binh mã động, đội ngũ dẫn đầu chính là bọn họ Khả Hãn nhi tử A Sử kia khải la.”

Thiên Vu Đô Hộ Phủ đến nay giữ lại đã từng cùng Đột Quyết phân liệt trước danh hiệu, thân ở tối cao vị, không phải Đại Đô Hộ, mà là bọn họ Khả Hãn.

Phục Đình lúc này mới mở miệng: “Bọn họ cũng quá Lạc Dương?”

“Là, chính hướng nơi này mà đến.”

Phục Đình suy nghĩ một chút, hạ lệnh nói: “Làm cho bọn họ quá, ở phía sau đi theo.”

Bỗng nhiên là có thể quá Lạc Dương, tất nhiên cùng Ung Vương có quan hệ, đều trung nhất định là có hành động.

.....

Thiên Vu Đô Hộ Phủ binh mã nhân là đánh vội về chịu tang cờ hiệu mà đến, hành động nhân số hữu hạn, đồng dạng cũng là từng nhóm mà động. Phía trước này một chi đi được mau lẹ, ước chừng ngàn hơn người, đối với binh mã mà nói không tính nhiều, nhưng đối với vội về chịu tang tới nói, lại là nhân số quá nhiều.

Đêm nùng như sương, nhân mã như du long ám ảnh.

Lúc này Trường An trong thành lại không ngừng nghỉ, gần đây mua bán trong sân bỗng nhiên hỗn loạn lên, rất nhiều đại cửa hàng một loạn, phía dưới cửa hàng nhỏ liền đi theo hỗn loạn bất kham, toàn bộ Trường An đồ vật nhị thị đều đi theo rung chuyển.

Các đại thần vội vàng thúc giục thánh nhân lập hoàng trữ, đốc thúc không phải thực để bụng, tình hình liền càng thêm nghiêm trọng lên, vì thế cuối cùng dứt khoát quy kết vì dân tâm không xong.

Cũng may vẫn là có minh mắt thần tử, chủ quản Trường An thương thị quan viên vẫn tận tâm tận lực, ý đồ cùng Lạc Dương thương thị thông suốt, như vậy thực mau liền có thể ổn định này tạm thời dao động, lại tra rõ nguyên do.

Chỉ là kể từ đó, Trường An thành cũng liên quan yêu cầu thường xuyên ở không cần thiết thời gian nội khai thành, có khi thậm chí sẽ đêm không bế thành.

Tin tức đưa đến Phục Đình trước mặt khi, đã là tới rồi Trường An địa giới, sáng sớm đã sáng.

Tất cả mọi người xuống ngựa, ẩn thân ở dưới chân núi rừng rậm gian, ở chỗ này còn có thể tạm làm nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau này cũng không biết.

“Trường An như vậy có bao nhiêu lâu rồi?” Hắc đứng ở một gốc cây bò măn bụi gai đằng thụ bên hỏi.

Tới bẩm cận vệ nói: “Liền này đoạn thời gian sự.”

Phục Đình trong lòng nháy mắt có số, giơ tay lau mặt, rõ ràng biết nhất định là Tê Trì.

Nàng liền này đó đều nghĩ tới.

Cận vệ cầm túi nước lại đây, hấn tiếp, hồi tâm không hề nghĩ nhiều, lại hỏi: “Bọn họ đâu?”

Hỏi tự nhiên là Thiên Vu Đô Hộ Phủ nhân mã.

Không chờ có người trả lời, một người làm bá tánh trang điểm thắm báo vội vàng toản đến trước mắt, ôm quyền nói: “Đại Đô Hộ, Thiên Vu Đô Hộ Phủ nhân mã một đường chưa đình, nhắm thẳng Trường An dưới thành đi.”

Đang ở kia đầu uống nước nâng cao tinh thần Lý Nghiên nhìn lại đây.

Phục Đình quay đầu xa xa hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, trầm giọng hạ lệnh: “Đổi trang đeo đao, lập tức đi.”

※

Bắc địa lúc này lại đã càng thêm giá lạnh.

Mắt thấy liền phải lạc tuyết.

Đô Hộ Phủ một mảnh thái bình, trong phòng thiêu than hỏa, trên giường phô thật dày dương nhung.

Chiêm Nhi ngồi ở mặt trên, từ một đầu dịch tiểu thân mình đến một khác đầu, nằm sấp xuống đi, đuổi tay đi đủ đồ vật.

Đủ rồi nửa ngày, tay nhỏ lấy về tới khi, lấy chính là một thanh đầu gỗ chế tiểu kiếm, hấn cầm ở trong tay gỗ gõ đánh đánh, còn rất cao hứng, trong miệng huyền thuyên.

Tê Trì ở bên nhìn, tới rồi cho hắn chọn đồ vật đoán tương lai thời điểm, trước mắt lại chỉ là đơn giản xử lý, lạnh lẽo.

Phục Đình nuốt lời, hắn lại một lần bỏ lỡ cấp hài tử làm lẽ nghĩa.

Này một đồng đồ vật có sách vở, có ánh vàng rực rỡ hoàng kim, đủ loại kiểu dáng đồ vật, hắn cố tình chọn cái nhất không chớp mắt đầu gối kiểm.

“Xem ra tương lai là dây bằng rá thừa phụ nghiệp.” Tào Ngọc Lâm thanh âm thình lình toát ra tới.

Tê Trì quay đầu nhìn thoáng qua, mới phát hiện nàng không biết khi nào đã đi đến.

“Có tân tin tức?”

“Là, tam ca đã qua Lạc Dương, trước mắt hắn là đến Trường An.”

Tê Trì tâm huyền một chút, lại cưỡng bách chính mình tiêu tan, đôi mắt nhìn chơi tiểu kiếm Chiêm Nhi, mặc không lên tiếng.

Tới rồi lúc này, tựa hồ chỉ có thể chờ tin tức.

“Tẩu tẩu không cần lo lắng, tam ca tuy rằng đi được cấp, nhưng bố trí nghiêm mật, hiện giờ lại được đến Thôi thị duy trì, hắn là sẽ không có việc gì.” Tào Ngọc Lâm liền an ủi người cũng là nghiêm trang mở ra tới giảng sự thật.

Tê Trì cười cười, chỉ hạ Chiêm Nhi: “Người không phải nói Chiêm Nhi một chút thừa phụ nghiệp sao? Một khi đã như vậy, thuyết minh còn có phụ nghiệp cho hắn thừa, đây cũng là cái hảo dấu hiệu.”

Nàng cũng không tin mệnh, cũng không tin cái gì dấu hiệu, nhưng hiện tại nguyện ý tin tưởng hết thầy, chỉ cần là tốt.

※

Bóng đêm lần thứ hai bao phủ khi, Trường An thành đông cửa thành hạ, đã là chiếm cứ nước cờ ngàn người một chi đội ngũ.

Đó là Thiên Vu Đô Hộ Phủ người.

Đông cửa thành nhân có Lạc Dương thương vận chuyển hàng hóa đến, lúc này cửa thành chưa bế, đầu tường lại có quân coi giữ, như thế một chi đội ngũ đột nhiên xuất hiện, lại là đến từ biên cương Đô Hộ Phủ, không có đế vương cho phép, tự nhiên là không thể tùy ý cho đi.

Phía dưới lãnh đội ngũ người bỗng nhiên đánh mã bước ra khỏi hàng, người nọ thân khoan thể béo, một thân hồ y, còn thực tuổi trẻ, thanh âm cũng phá lệ to lớn vang dội, triều phía trên nói: “Ngô chờ là nhập đều vì nhị vị hoàng tử vội về chịu tang, đã hoạch Ung Vương cho phép, vì sao còn không thể cho đi?”

Đúng là Thiên Vu Đô Hộ Phủ Khả Hãn chi tử A Sử kia khải la, dứt lời hắt từ bên hông lấy ra Ung Vương lệnh bài tới, giờ hướng lên trên cho bọn hãn xem.

Đều trung đều ở truyền lưu Ung Vương sắp đến đăng đại bảo, mà thánh nhân hiện giờ ốm đau, có lẽ Ung Vương có thể trước tiên giám quốc, kia liền thật là không thể đắc tội.

Nhưng hôm nay đều trung thời cuộc phân loạn, liền mua bán đều không an ổn, lại không biết từ địa phương nào toát ra tin đồn nhằm nhí nói Ung Vương cùng ngoại địch cấu kết, là dựa vào âm mưu quỷ

kể ở tác loạn, cho nên liền thế cục đều khống chế không được, có thể thấy được cũng không có gì đương đế vương bản lĩnh.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 93 93

Ai có thể nghĩ đến, ở ánh mắt mọi người đều chuyển hướng trong thành khi, bọn họ lại đã lặng yên mà vào trong cung.

Bên ngoài có cung nhân run run rẩy rẩy mà ở báo: “Bẩm đại gia, cửa điện bị vây quanh.”

Trong điện nội thị vội không ngừng rời khỏi môn đi, lại không dám đi.

Quanh mình lâm vào tĩnh mịch.

Hồi lâu, trong trướng mới truyền ra một tiếng áp lực giận mắng: “Phục Đình, ngươi là muốn phản sao?”

Phục Đình quỳ, thượng thân đứng thẳng tắp: “Bệ hạ rõ ràng thần làm người, nếu thần thật có lòng muốn phản, liền sẽ không âm thầm tới gặp bệ hạ.”

Trướng trung đế vương chậm rãi ngồi thẳng, thở hắt hắt, lại không có ngôn ngữ.

Hắn lúc trước cũng hoài nghi quá Phục Đình, đặc biệt là ở phát giác có cổ thế lực ở khuấy phá khi. Nếu không có cổ kỵ không thể vọng động công thần, sợ ngược lại kích đến Phục Đình phản bội, thậm chí muốn làm khi liền đem Tê Trì cùng hài tử triệu nhập Trường An chế trụ.

Nhưng ở triều kiến khi Phục Đình nói Mạch đao chảy vào Đột Quyết một chuyện, hấn liền đánh mất nghi kỵ, cũng nhớ lại mấy năm nay hấn trấn thủ bắc địa chưa từng bắt luận cái gì đi quá giới hạn hành động, vì thế cuối cùng cũng chỉ hỏi một câu hấn hay không cùng trong triều quan viên quen biết, bắt quá là đề phòng hấn có kết bè kết cánh chi ngại, như vậy từ bỏ.

Nhưng mà, hiện giờ hấn lại suất quân vào Trường An.

“Vậy người hiện tại là đang làm cái gì?” Đế vương già nua thanh âm như gió quá cảnh khô: “Còn có người, Hà Lạc hầu! Trẫm hứa người Thôi thị rất nhiều đặc quyền, đó là làm người như vậy dẫn người tiến vào hồi báo trẫm!”

Thôi Minh Độ quỳ rạp xuống đất dập đầu: “Thỉnh bệ hạ nghe tấu, Ung Vương cầu kết Đột Quyết, xâu chuỗi Thiên Vu Đô Hộ Phủ, ý đồ bức vua thoái vị đoạt vị, đã tối trung không chế lưỡng đạo cửa cung. Mà bệ hạ bị tiểu nhân che dấu, sắp hạ chỉ chiếu phong. An Bắc Đại Đô Hộ là vì diệt trừ nghịch tặc mà đến, loạn cục trước mặt, thần chỉ có thể hiệp trợ Đại Đô Hộ đoạt lại này lưỡng đạo cửa cung, hoành ngăn trở hấn chỗ cấm quân, chỉ cầu này một lát công phu, cũng đủ làm bệ hạ kiên nhẫn nghe gián, lấy giúp đỡ xã tắc quy về chính đạo. Này cử nhìn như phản đối bằng vũ trang, thực tế lại là bình định, lấy thanh quân sừn.”

Trướng trung lại là không tiếng động, thật lâu sau, đế vương lần thứ hai mở miệng, đè nặng tức giận: “Hảo cái bình định, lấy thanh quân sừn, các người có gì chứng cứ?”

Phục Đình tự trong lòng ngực lấy ra vài tờ giấy, rung lên triển khai, trình với đôi tay phía trên: “Thiên Vu Đô Hộ Phủ Khả Hấn chi tử

A Sử kia khải la đã bị thần sở phụ, đây là hấn lời chứng, nếu như bệ hạ không tin, nhưng triệu này đối chất nhau.”

Chẳng qua lấy hấn trước mắt tình hình, tạm thời chỉ sợ cũng vô pháp trả lời cái gì.

“Trừ bỏ này phân lời chứng, thần còn bắt được hấn đội ngũ trung vài vị phó tướng lời chứng. Đêm đó Thiên Vu Đô Hộ Phủ nhân mã ý đồ nhảy vào trong thành hiệp trợ Ung Vương, sở hữu đông cửa thành quân coi giữ đều đã tận mắt nhìn thấy, đến nay vẫn có nhân mã chạy trốn bên ngoài chưa bị lấy về, nếu bệ hạ vẫn như cũ không tin, cũng có thể triệu tới quân coi giữ dò hỏi.”

Hấn vững vàng nói xong, tay đi phía trước đẩy.

Nội thị cuống quít đi nhận lấy, đầu cũng không dám nâng mà trình đưa đến giường trước.

Đế vương khô gầy bàn tay ra tới, tiếp qua đi, trang giấy phiên động, hấn thở dốc cũng càng ngày càng nặng, dường như bị người nắm yết hầu.

A Sử kia khải la nói, Thiên Vu Đô Hộ Phủ sẽ cho Đột Quyết cung cấp phương tiện, đều là vì Ung Vương bức bách. Ung Vương nói đó là Hoàng trưởng tử bày mưu đặt kế, chỉ cần Thiên Vu Đô Hộ Phủ làm theo đó là hiệp trợ Hoàng trưởng tử.

Lại công bố Đột Quyết sở muốn chính là chiến thắng bắc địa, giết An Bắc Đại Đô Hộ, đoạt lấy bắc địa tài vật, còn lại vô hấn, mà hấn cùng An Bắc Đô Hộ Phủ không hợp lâu rồi, vừa lúc muốn An Bắc Đô Hộ Phủ bị thua.

Đột Quyết tắc thông qua Ung Vương, âm thầm đáp ứng thắng bắc địa sau liền cùng Trung Nguyên giao hảo, cũng lấy hoà đàm cùng binh lực hai mặt duy trì Hoàng trưởng tử đăng cơ. Một khi Hoàng trưởng tử đăng cơ, liền sẽ khoách Thiên Vu Đô Hộ Phủ vì Thiên Vu Đại Đô Hộ phủ, sở hưởng hết thảy viễn siêu còn lại Đô Hộ Phủ, cũng làm hộ quốc công thần luận.

Nhưng mà Đột Quyết vẫn là bị thua, hiện giờ Hoàng trưởng tử lại thân chết, Thiên Vu Đô Hộ Phủ cho rằng hết thảy đều đã hóa thành không, không nghĩ Đột Quyết lại ngược lại duy trì Ung Vương.

Ung Vương dễ dàng bị nói động, lại tìm tới Thiên Vu Đô Hộ Phủ, hứa hẹn càng thật tốt chỗ, lại uy hiếp không tương trợ liền tổ giác đến ngự tiền. Thiên Vu Đô Hộ Phủ nhận định ở hiện giờ tình hình hạ, Ung Vương đã là tất nhiên đế vương người được chọn, vì thế một con đường đi tới cuối, phát binh mà đến hiệp trợ.....

Còn lại lời chứng, đại đồng tiểu dị.

Rũ trưởng một hiên, đế vương bỗng dưng một chút ném ra trang giấy, đại khụ ra tiếng.

Một phát giác có thể lực uy hiếp hoàng quyền khi, hấn liền cố tình xa cách Ung Vương, là cảm thấy này ngu xuẩn, bất kham trọng dụng.

Không nghĩ tới đâu chỉ là ngu xuẩn, sủng này nhiều năm, thế nhưng khiến hấn ăn uống thế nhưng trưởng đến như vậy nông nổi, liền ngoại địch cũng dám dẫn vào.

Hấn bên người lại là như thế một đám không đầu óc phé vật!

Mãnh liệt ho khan khiến cho màn đều ở đông đưa, đế vương một tay lôi kéo rũ trướng, kéo trầm trọng thân hình, tay khấu tại mép giường, một câu đứt quãng, tựa đề ở giọng nói: “Hoàng tử không có khả năng cùng Đột Quyết cầu kết, không có khả năng.....”

Thôi Minh Độ ngẩng đầu, nhanh chóng nhìn giường liếc mắt một cái, nói tiếp nói: “Bệ hạ lời nói cực kỳ, Hoàng trưởng tử là bị Ung Vương hãm hại, việc này cùng Hoàng trưởng tử tuyệt không liên hệ, Hoàng trưởng tử là bởi vì bảo vệ bệnh chết quá mức thương tâm tài trí ly thế.”

Phục Đình vẫn không nhúc nhích, nghe vào trong tai, sắc mặt lãnh túc, không có gì biểu tình.

Đế vương tựa bình phục một ít, phảng phất lấy cái này lý do thuyết phục chính mình tiếp nhận rồi, thở phà phò hỏi: “Các người muốn như thế nào?”

Phục Đình thỉnh linh mở miệng: “Thỉnh bệ hạ tức khắc bắt lấy Ung Vương, quyết không thể lập này vì trử quân.”

Đế vương nhìn hấn trên áo như ẩn như hiện vết máu, từ đây mới tính tận mắt nhìn thấy đến vị này chính mình một tay đề bạt lên Đại Đô Hộ là như thế nào đi tới, là nhiễm huyết nắm đao lại đây, trong miệng lại là một đồn khụ.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến vội vàng lại hoảng loạn kêu gọi, các cung nhân tựa ở chạy vội, có người ở kêu “Ung Vương từ Đông Cung giết qua tới”.

Nhưng mà thực mau đã bị một khác trận tiếng vang che đập qua đi.

Phục Đình vẫn như cũ quỳ vẫn không nhúc nhích: “Bệ hạ yên tâm, thần chỉ vì âm thầm vào cung mà đoạt được Ung Vương sở khổng cửa cung, nơi này binh mã cũng không nhiều, nhưng muốn chế trụ một cái Ung Vương đã đủ rồi.”

Như thế, đảo thật thành thanh quân sườn.

Đế vương một trận một trận mà khụ, giống như dừng không được tới giống nhau, không biết là ở khụ Ung Vương bắt kham một kích, vẫn là ở khụ hấn bố trí chu đáo chặt chẽ. Này vài câu lại nói tiếp nhẹ nhàng, nhưng mà hấn một thân vết máu cũng thuyết minh này một lát công phu được đến không dễ dàng như vậy.

Ở khụ trong tiếng mơ hồ nghe thấy bên ngoài Ung Vương thanh âm, thế nhưng ở kêu oan uổng, kêu muốn diện thánh, nhưng cuối cùng này đó thanh âm đều ly xa.

Đế vương bị phần đan xen, bị kia một tiếng một tiếng kêu to làm cho khí huyết dâng lên, dãi rớt cuộc dừng lại ho khan, đã là khí lực chống đỡ hết nổi, cách rữ trưởng nhìn kia quỳ ba người: “Các người suy nghĩ cũng đủ chu toàn, thế nhưng còn mang theo cá nhân tới, là biết trăm giang sơn không người nhưng truyền.”

Vẫn luôn không có lên tiếng Lý Nghiên chột ngắc đầu, triều trưởng trông được đi, kia nói rữ trưởng bị vạch trần, hấn rớt cuộc thấy thánh nhân diện mạo, búi tóc hoa râm, diện mạo không đến mức già nua, lại đã là tiều tụy bắt kham, một đôi mắt cũng lộ vẫn đục thái độ.

“Hãy xưng tên ra.”

Lý Nghiên theo bản năng nhìn về phía bên cạnh, Phục Đình nhìn hẩn một cái, hẩn tựa thanh tỉnh, tỉnh lại tinh thần, cũng áp xuống cuồn cuộn nổi lòng, rũ mắt hỏi: “Quang Vương chi tử, Lý Nghiên.”

“Quang Vương chi tử, nói như vậy người ôn dịch đã hảo.” Đế vương sớm đã đoán được, bị Phục Đình mang đến, còn có thể có ai? Đơn giản chính là hẩn năm lần bảy lượt cũng trừ không đi Quang Vương chi tử.

Ôn dịch? Toàn không phải đèn cạn dầu!

Hẩn vẫn đục ánh mắt chuyển tới Thôi Minh Độ trên người: “Xem ra Thôi thị cũng là muốn duy trì vị này làm trữ quân.”

Thôi Minh Độ quỳ sát đất lại bái: “Thôi thị đi theo bệ hạ nhiều năm, càng minh bạch bệ hạ một lòng sở niệm chỉ ở hoàng quyền, nếu không có tư cập truyền thừa, bệ hạ cũng sẽ không chọn trung Ung Vương. Nhưng Ung Vương đại nghịch bất đạo, chỉ biết hại cập bệ hạ một lòng giữ gìn hoàng quyền, ngày nào đó còn sẽ kêu sinh dân đồ thán. Một khi đã như vậy, bệ hạ sao không dứt bỏ hiềm khích, vì hoàng quyền suy nghĩ rốt cuộc, chọn lựa càng thích hợp người được chọn.”

Đột nhiên một tiếng giòn vang, đế vương cầm án trước lư hương liền tạt lại đây, đồng chế lô đỉnh vẫn luôn lăn xuống Lý Nghiên trước người, hương tro rơi xuống, từ hẩn vạt áo trước kéo đi ra ngoài rất xa một đạo.

Cho đến lúc này, đế vương mới hoàn toàn tức giận: “Người có cái gì tư cách?”

Lý Nghiêñ rĩ ðầu, ống tay áo hai tay gấ gao nắm thành quyền:
“Không có tư cách.”

“Vậy người lại bằng gì làm trử quân?”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 94 94

Lý Nghiên lạc hậu một bước, đang bị đại đội nhân mã hộ tống, đi ở phần hồi bắc địa trên đường.

Tới rồi lúc này, hắn trong đầu còn lặp đi lặp lại hồi tưởng ngày ấy tình hình.

Kia một ngày, bọn họ bắt quá ở trong điện đãi canh ba không đến công phu.

Đương nơi khác cấm quân tới rồi chi viện bị đoạt cửa cung khi, bỗng nhiên được đến mệnh lệnh, lại kể hết triệt hồi.

An Bắc Đô Hộ Phủ nhân mã cũng toàn bộ rời khỏi ngoài cung, giống như chưa bao giờ xuất hiện quá.

Mà tấm điện, cuối cùng, một đạo minh hoàng thánh chỉ bị Thôi Minh Độ đôi tay tiếp nhận, phong nhập thù chỉ vàng cấm trong túi, cất chứa lên.

Tình hình đã bại ở trước mắt, là muốn nhất trí đối ngoại, vẫn là muốn tại đây đô thành cung đình tự tương tiêu hao.

Để vương cuối cùng lựa chọn, vẫn là hoàng quyền cùng giang sơn.

Hết thầy cũng quyết đoán rõ ràng, chỉ ở cuối cùng, đế vương bỗng nhiên lên tiếng, muốn Lý Nghiên đơn độc lưu lại nói chuyện.

Phục Đình nhìn hẩn một cái, rất nhỏ địa điểm cái đầu, ý bảo hẩn trấn định, mới rời khỏi môn đi.

Lý Nghiên quỳ gối nơi đó, nghe thấy đế vương già nua thanh âm hỏi: “Nói vậy người qua đi vẫn luôn đều ở nhớ thương Quang Vương tước đi, hiện giờ so với lúc trước, nhưng xem như một bước lên trời, người làm chỗ nào tưởng?”

Lý Nghiên không biết đây là khảo nghiệm vẫn là chất vấn, rũ đầu, một bức kính cần ngoan ngoãn bộ dáng: “Hồi bệ hạ, ta từ nhỏ lớn lên ở Quang Vương phủ, từ nhỏ liền biết tương lai muốn kế thừa Quang Vương tước, khôi phục vương phủ vinh quang, đây là trong lòng ta suy nghĩ, xác thật vẫn luôn nhớ thương Quang Vương tước. Nhưng ta chưa bao giờ nhớ thương quá đế vị, bởi vì này cũng không là ta nên nhớ thương đồ vật, là cố hiện giờ không chỗ nào tưởng.”

Đế vương ý vị không rõ mà cười một tiếng: “Vậy người liền không lời nói muốn cùng trẫm nói?”

“Có,” Lý Nghiên lấy đầu chĩa xuống đất, an tĩnh một cái chớp mắt mới nói: “Ta tưởng cầu bệ hạ ban ta đan thư thiết khoán.”

Đan thư thiết khoán từ trước đến nay là chỉ ban cho công thần thiên ân, có thể miễn tử.

Đế vương kéo ra rũ trưởng nhìn hẩn: “Người nhưng thật ra đủ thông minh, còn biết cầu một đạo bùa hộ mệnh, chẳng lẽ là muốn đề phòng trẫm giải quyết chính mình lập trữ quân?”

“Không dám.” Lý Nghiên chỉ cung kính mà quỳ.

Tuy rằng hiện giờ đế vương nhả ra cho hắn làm trữ quân cơ hội, nhưng lần lượt kể bên tử địa, hắn không thể không nhiều một phần phòng bị chi tâm. Qua đi kia trận lo lắng đề phòng, mệnh huyền một đường, đặc biệt là bên người người cũng vì hắn cuốn vào trong đó, loại mùi vị này, lại không nghĩ trải qua một lần.

Đế vương một trận mãnh khụ, thở dốc từng trận: “Lúc trước từng nghe Ung Vương thế tử nói qua người nhất như chuột, ngay cả bị người khi dễ cũng không dám đánh trả, lại nguyên lai chỉ là chịu đựng.”

Lý Nghiên không nói lời nào, yên lặng nắm khăn vạt áo.

Lúc trước nhẫn nại là không nghĩ cấp cô cô thêm phiền toái, hiện giờ lại làm sao không phải nhẫn nại. Chính là nhẫn nại cũng không đại biểu quên mất, chẳng qua là bởi vì không tới thời điểm.

Hắn ngẩng đầu, triều giường nơi đó nhìn thoáng qua.

Kia nói già nua thân ảnh chiếu vào hắn trong mắt, như gió trung tàn đuốc.

Dù cho không cam lòng, vẫn có quang huy, chỉ là cuối cùng là không thắng nổi phong tới cấp thúc giục.

.....

Ngày đó, Lý Nghiên rời khỏi tầm điện sau, Phục Đình rời đi trước nhập điện lại thỉnh: Kế tiếp thế tất sẽ cùng Đột Quyết giao thủ, thỉnh thánh nhân phái trữ quân với tiền tuyến đốc quân.

Đế vương khụ trung kẹp cười lạnh, cuối cùng chỉ là vầy vầy tay, chuẩn yêu cầu này.

Ai nấy đều thấy được tới đây là hấn không yên tâm Lý Nghiên an nguy, tưởng lấy cái này lý do đem Lý Nghiên mang ra Trường An.

Vì thế Lý Nghiên có thể phản hồi bắc địa.

Phong thổi qua trên mặt, càng ngày càng có hàn nhận cắt quá chết lặng cảm, hấn dịch dịch cổ áo, thu hồi suy nghĩ, đi phía trước phương xem: “Tiến bắc địa.”

Bên cạnh Phục Đình một người cận vệ kịp thời nói cho hấn: “Là, Đại Đô Hộ đưa tin lại đây, đã cùng phu nhân ở phía trước trong thành chờ.”

Lý Nghiên sau này phương nhìn thoáng qua, mặt sau lập tức ngồi chính là Thôi Minh Độ.

Hấn nói: “Hà Lạc hầu không cần tặng, đã nhập bắc địa địa giới.”

Thôi Minh Độ từ Trường An một đường cùng với hấn đến Lạc Dương, lại tự Lạc Dương lãnh Thôi thị tùy tùng hộ tống hấn đến tận đây mà, là bởi vì minh bạch hiện giờ lẫn nhau đã là một đường cộng vinh quan hệ, nghe xong lời này chỉ là ôn hòa mà cười cười: “Đã đã đến nơi này, vẫn là gặp qua Đại Đô Hộ cùng huyện..... Quận chúa lại đi đi.”

※

Phục Đình tự Hấn Hải phủ tiếp Tê Trì sau, liền chạy tới cùng Trung Nguyên giao giới phong bình thành tới chờ Lý Nghiên.

Đầu tường thượng, Tê Trì đứng ở nơi đó, váy áo phết đất, mang mũ có rèm, như một gốc cây đầu tường đỡ liễu, cách mũ sa nhìn nơi xa.

Đỉnh đầu ánh nắng tây di một tắc, mới thấy nơi xa mênh mông cuộn cuộn lại đây đội ngũ.

Đội ngũ giữa dẫn đầu chính là Lý Nghiên, áo gấm thêm thân, hình như có sở cảm, đột nhiên liền ngửa đầu triều đầu tường thượng nhìn lại đây.

Tê Trì xem hấn như là gầy một ít, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vạch trần mũ sa, hướng hấn cười cười.

Lý Nghiên cách khá xa xa, hấn là thấy, cũng trở về cười, như là muốn kêu nàng yên tâm, chỉ là xem không rõ lắm.

Tê Trì ánh mắt chuyển tới hấn phía sau, mới thấy Thôi Minh Độ cũng ở, buông mũ sa, đi xuống đầu tường.

Phục Đình đang ở phía dưới chờ, sớm đã thấy được ngoài thành lại đây Lý Nghiên cùng Thôi Minh Độ.

Nguyên bản bọn họ cũng không có tại đây nhiều dừng lại tính toán, chỉ tính toán tiếp Lý Nghiên liền đi, hiện tại xem ra, là tất nhiên muốn dừng lại một chút.

Địa phương thành thủ đang ở bên tha thiết dò hỏi: “Đại Đô Hộ, nhưng dung hạ quan chiêu đãi?”

“Chỉ một ngày, ngày mai liền đi.” Hấn nói.

Một ngày đều đã qua đi hơn phân nửa, trên thực tế cũng cũng chỉ còn mấy cái canh giờ. Thành thủ vội vàng lãnh cấp dưới đi làm.

Tê Trì vừa lúc đi tới, nhìn hấn: “Người vội vã gấp trở về, có phải hay không bởi vì Đột Quyết?”

Phục Đình gật đầu, không có nhiều lời, dất mã, ý bảo nàng đi lên.

Tê Trì nhìn thoáng qua sắp vào thành đội ngũ, dầm dặng lên ngựa.

Nghênh đón người đã an bài hảo, nàng chỉ cần biết rằng Lý Nghiên bình yên vô sự liền yên tâm.

Phục Đình đi theo đi lên, như tới khi giống nhau, ôm lấy nàng ngồi chung, đi trước chạy tới địa phương công sở.

.....

Công sở mặt sau sân là riêng an bài cấp Đại Đô Hộ cùng phu nhân một hàng vào ở nơi đặt chân.

Đầu tiên là Đại Đô Hộ cùng phu nhân, tiếp theo lại là hoàng trữ, thành thủ không thể không chiêu đãi đến tận tâm, đem chính mình phủ đệ đặc lực tới tở nữ đều đuổi rồi lại đây, trong ngoài đều là hầu hạ người.

Sau nửa canh giờ, Lý Nghiên vào công sở, lập tức đã bị nghênh đi sảnh ngoài, nơi đó sớm đã bị hảo yến hội vì hấn đón gió tẩy trần.

Phục Đình cũng sớm một bước chờ ở trong sảnh.

Lý Nghiên đi trước đến hấn trước mặt: “Dượng, đều trung đã an ổn, có thể yên tâm.”

“Ân.” Phục Đình rời đi trước cũng đã đem có thể làm đều làm, thậm chí liền đối những cái đó tháo chạy Thiên Vu Đô Hộ Phủ nhân mã, đều phái người đi hiệp trợ đuổi bắt trở về, đối này hấn nhưng thật ra không lo lắng.

Đối với như thế nào ổn định đều trung đám kia người, thế gia xuất thân Thôi Minh Độ càng minh bạch như thế nào làm.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, vừa mới tùy Lý Nghiên tiến vào Thôi Minh Độ lại đã không thấy bóng dáng.

.....

Tê Trì không có đi trong yến hội, tùy Phục Đình tới rồi nơi này sau liền vẫn luôn ở hậu viện trung đợi.

Lúc chạng vạng, Tào Ngọc Lâm đem hiếu động Chiêm Nhi ôm đi giao cho nhũ mẫu, quay đầu lại ở trong phòng tìm được nàng: “Tẩu tẩu, phía dưới quan viên gia quyến đều tới, muốn chúc mừng tẩu tẩu.”

Tê Trì nói: “Làm cho bọn họ chúc mừng A Nghiên thì tốt rồi, ta có cái gì hảo chúc mừng.”

“Tẩu tẩu hiện giờ cũng thăng đến quận chúa, tự nhiên đáng giá chúc mừng.”

Lời tuy như thế, Tào Ngọc Lâm nhớ tới ở Hãn Hải phủ cửa thành ngoại, kia đi theo Phục Đình lại đây trong cung nội thị đương trường tuyên bố sắc phong nàng vì quận chúa khi, cũng không gặp trên mặt nàng có bao nhiêu vui sướng.

Lúc ấy nàng từ bên trong xe cùng Phục Đình cùng ra tới, mắt tựa hồ vẫn là hồng, một bàn tay giấu ở trong tay áo, nhưng rõ ràng cùng Phục Đình tay chặt chẽ triền ở một chỗ, người khác không phát hiện, Tào Ngọc Lâm ly đến gần, lại là thấy rõ ràng.

Ước chừng đối nàng mà nói, chưa bao giờ nghĩ tới chính mình có cái gì là hẳn là được đến.

Tê Trì có chút thất thần, là bởi vì còn đang suy nghĩ Phục Đình lời nói, tùy ý điểm cái đầu nói: “Kia liền đi chịu cái hạ liền trở về.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 95 95

Lần này cần đi biên cảnh là u lằng quặn, la Tiểu Nghĩa đưa tới tin tức xưng, là từ nơi đó phát hiện Đột Quyết vận dụng binh mã tung tích.

Trên đường bắt đầu liên tiếp quát gió to, thường thường một quát chính là mấy cái canh giờ không ngừng.

Tê Trì mang theo Chiêm Nhi ngồi ở trong xe, trong xe đã mang lên than hỏa, này một phương thiên địa lại là ấm áp.

Lấy đốc quân danh nghĩa đi theo Lý Nghiên một đường đều tùy Phục Đình cưỡi ngựa bên ngoài, đại bộ phận binh mã ở phía sau, hành quân cực nhanh.

Tới rồi nơi này, hấn mới mở miệng hỏi: “Dượng đối kia A Sử kia kiên nhưng tính giải?”

Phục Đình chưa nói tiếp, Tào Ngọc Lâm thanh âm truyền ra tới: “Hấn chính là người điên.”

Lý Nghiên nhất thời không có thanh âm, Tê Trì ở bên trong xe không cầm ngưng thần nghe xong đi xuống.

Sớm tại năm đó trận chiến ấy sau, Tào Ngọc Lâm đã đối người này tra đến vô cùng rõ ràng, bởi vì đây là nàng suốt đời thù địch.

A Sử kia kiên là Đột Quyết hiếu chiến nhất tướng lãnh, vẫn luôn ý đồ công phá bắc địa, mục tiêu bao gồm gồm thâu Thiên Vu Đô Hộ Phủ Đột Quyết một mạch, bắc địa như Phó Cố Bộ chờ các đại Hồ Bộ, một lần nữa lớn mạnh Đột Quyết. Mấy năm gần đây gồm thâu một ít quanh thân tiểu bộ tộc sau, càng thêm khí thịnh, chỉ sợ đã không an phận với chỉ là âm thầm mơ ước Trung Nguyên.

Vì khích lệ tướng sĩ, hãn thậm chí đem chính mình bên người người đều toàn bộ đầu nhập trong quân, làm thám tử hoặc là làm tiên phong, trị quân càng là chọn dùng thiết huyết chính sách, chút nào không nhân từ nương tay.

Nhưng bắc địa có Phục Đình ở, các bộ quân dân nhất thể, cực kỳ đoàn kết, phòng thủ kiên cố giống nhau, nhiều lần công không phá được. Cho nên vì làm bắc địa có chỗ hỏng, nhất định phải muốn trừ bỏ Phục Đình.

Bất luận là lúc trước Cổ Diệp Thành sự, vẫn là hiện giờ Ung Vương sự, đủ thấy hãn vì thế đã là không từ thủ đoạn, không tiếc đại giới.

Nghe được nơi này, Lý Nghiên nói: “Nói như thế tới, cái này A Sử kia kiên mới là càng hãn là bị trừ bỏ.”

Trừ bỏ một cái hiếu chiến, đối hai bên đều là chuyện tốt. Tổng không có khả năng Đột Quyết không có bình thường bá tánh, mấy năm liên tục chinh chiến đối bọn họ mà nói chưa chắc là có thể thừa nhận được.

Đánh giặc đánh tới cuối cùng, khổ vẫn là bá tánh.

Tào Ngọc Lâm thanh âm bị gió thổi đến chặt đứt đoạn, lại nói tiếp: “Ta từng nghe được người Đột Quyết giữa có cái cách nói, nói A Sử kia kiên chỉ đem tam ca người coi như hấn duy nhất có thể nhìn thẳng vào địch thủ.”

Phục Đình không nói chuyện, chỉ cười một tiếng, thanh âm xen lẫn trong phong, so đao nhận lãnh túc.

Bên trong xe Chiêm Nhi ước chừng là nghe được, hấn đã học được gọi người, kêu đến còn rất rõ ràng, hiện giờ đang lúc học miệng thời điểm, thành linh mà cái miệng nhỏ toát ra “Hô” một tiếng, ngữ khí khen ngược tựa bắt chước Phục Đình, phảng phất liền hấn đều coi thường A Sử kia kiên dường như.

Cửa sổ cách vải màn tức khắc bị xốc lên, Phục Đình nhìn tiến vào, liền thấy Tê Trì chính dựa vào cửa sổ bên cạnh nhìn hấn.

Là sớm đã nghe xong một đường bộ dáng.

Hấn nhìn xem nàng, lại nhìn xem Chiêm Nhi, quay đầu nói: “Dừng lại nghỉ một lát.”

Đội ngũ dừng lại, Tê Trì ở Chiêm Nhi trên người thêm áo choàng, ôm hấn xuống xe.

Thiên nặng nề nhiên như nhiễm mặc, gió lớn như gào, nơi xa vân hợp với một mảnh hơi bích hồ, bị thổi ra một tầng một tầng gợn sóng.

Phục Đình lại đây, chắn nàng bên cạnh người phong, thuận tay đem Chiêm Nhi tiếp qua đi.

Nàng ngón tay câu một chút khuỷu tay hấn, chỉ chỉ kia mặt hồ:
“Kia địa phương có chút quen mắt, giống không giống lúc trước
chúng ta từ Cao Lan Châu khi trở về đi ngang qua cái kia băng hồ?”

Liên ở kia băng bên hồ thượng, hấn lần đầu tiên hôn nàng.

Bỗng nhiên cảm thấy nói lên cái này hồ, chính là đang nói bên hồ
sự, nàng ánh mắt không cảm hướng hấn trên người nhẹ nhàng vừa
trợt.

Phục Đình đại khái là cũng nghĩ đến, bên miệng lộ điểm cười:
“Chỉ là giống, không phải cái kia, lộ tuyến không giống nhau.”

Hấn thác một chút Chiêm Nhi, lôi kéo nàng tới gần chính mình, ý
bảo nàng hướng nơi xa xem: “Bắc địa có rất nhiều như vậy hồ,
người xem qua còn rất ít.”

Tê Trì ngẩng đầu nhìn mặt hấn, hấn cảm thối qua, sạch sẽ hiển
lộ ở trong mắt nàng: “Kia chờ việc này qua, người dẫn ta đi chậm rãi
xem?”

Phục Đình cúi đầu nhìn qua: “Thân là Đại Đô Hộ cùng Đại Đô Hộ
phu nhân, không khỏi có chút không làm chính sự.”

“Là có chút.”

“Nhưng cũng không phải không được.” Hấn đem nói cho hết lời.

Tê Trì ngón tay vén lên bên tai sợi tóc, cười cười, quay đầu, thấy
Lý Nghiên cùng Tào Ngọc Lâm đều ở bên này nhìn, lại xem khi trở
về, biểu tình đã thu liễm, dựa gần hấn, nhẹ giọng hỏi: “Sẽ có phiền
toái sao?”

Từ vừa rời ở trên xe nghe được những cái đó khi, nàng liền muốn hỏi.

Phục Đình bắt lấy Chiêm Nhi tay nhỏ, nhìn nhìn nàng nói: “Không cần suy nghĩ nhiều, cùng dĩ vãng những cái đó tác chiến đều là giống nhau.”

Hắn đã thân kinh bách chiến, này bất quá là một trong số đó.

Tê Trì định định tâm: “Ân.”

Chiêm Nhi ở hai người trung gian, khuôn mặt nhỏ chuyển nhìn đông nhìn tây, khôn khéo thực, ở phụ thân trong lòng ngực khi luôn là thực ngoan, cũng không lộn xộn, chỉ là thói quen tính địa học thanh, ân ân hô hô.

Chỉ có hắn không biết ưu sầu, vô ưu vô lự.

.....

Nghỉ ngơi không bao lâu, Tào Ngọc Lâm tập kết hảo đội ngũ, cấp Tê Trì đưa tới nước ấm lương khô.

Phục Đình đem Chiêm Nhi giao cho nàng, hạ lệnh tiếp tục lên đường.

※

Hành quân bất quá nửa tháng, liền đã tới u lũng quận trung, sở tốn thời gian so với bọn hắn dự tính muốn đoản.

U lũng đô đốc phủ đã làm tốt tiếp đãi chuẩn bị, ở hạ trại chỗ mười dặm ngoại liền an bài hảo binh mã nghênh đón.

Sườn núi hoang trên đường nhân mã không tiếng động, không có dựng kỳ cũng không có lộ ra.

Xám xịt phía chân trời hạ, du long đội ngũ xa xa mà đến.

Phục Đình dẫn đầu ở phía trước, vừa mới lặc ngừng mã, nghênh đón binh mã trung đã có người giục ngựa tiến lên tới báo: La tướng quân giờ phút này còn ở tiền tuyến nhìn chăm chăm Đột Quyết động tĩnh, Đột Quyết hình như có thử chí ý, bốn dấu điểm hành tung, hiện giờ đã với biên cảnh tuyến thượng chính đại quang minh mà lộ mặt.

Tào Ngọc Lâm đánh mã ở bên, nhìn về phía Phục Đình: “Nghĩ đến tam ca an bài là hữu hiệu.”

Nguyên bản lấy A Sử kia kiên làm người, một khi biết được đế vương dễ dàng như vậy liền vứt bỏ Ung Vương, đứng ở giang sơn bên này, tất nhiên sẽ lựa chọn rút đi, lại tìm cơ hội. Đây là hãn luôn luôn giảo hoạt cẩn thận phương thức tác chiến.

Nhưng Phục Đình sớm có tâm đem hãn nhất cử tiêu diệt, cho nên ở phái la Tiểu Nghĩa tới phía trước liền phân phó qua, mặc kệ kết quả như thế nào, chỉ lo rải rác tin tức giả.

Lúc này đại khái A Sử kia kiên đại khái còn tưởng rằng hãn bởi vì phản đối bằng vũ trang mà bị nhốt ở Trường An, nhất thời nửa khắc vô pháp trở về, thậm chí vĩnh viễn đều khó có thể toàn thân mà lui.

Phục Đình vẫy lui bọn họ, giục ngựa đi xe ngựa bên.

Tê Trì đã chính mình xốc lên màn xe, giương mắt nhìn hãn.

Trong xe than hỏa đã đốt sạch, Chiêm Nhi ở nàng trong lòng ngực đang ngủ ngon lành.

Hắn nói: “Ta đi trước cùng Tiểu Nghĩa hội hợp.”

Nàng gật gật đầu, “Hảo.”

Nghĩ nghĩ, lại hỏi hắn: “Người là như thế nào an bài?”

Phục Đình nói được thực giản lược: “Đều bố trí hảo, tận lực chặt đứt hắn đường lui, mới có thể trừ bỏ hắn.”

U lảng quận bên ngoài cảnh dựa gần Cổ Diệp Thành, Đột Quyết lúc này tuyển ở chỗ này, tất nhiên là tính toán có thể tùy thời mà động, thời cơ không đối liền sớm cho kịp rút đi.

Tê Trì nghe minh bạch, thấp giọng nói: “Ta tới một chuyến, cũng nên làm chút gì đó.”

Hắn nháy mắt biết ý: “Như thế nào, người muốn giúp ta?”

“Người đã quên ta còn có chi thương đội ở chỗ này đè nặng sao?” Nàng chỉ chính là thương đội vận kia phê gang sở dĩ binh khí.

Nếu không có nàng thanh âm thật sự thấp, Phục Đình quả thực cho rằng nàng là đang nói một kiện lơ lửng bình thường sự, hắn nhìn nhìn tả hữu, đè thấp vừa nói: “Ta trước kia như thế nào không biết người lá gan lớn như vậy.”

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 96 96

Biên cảnh tuyến trước, mây đen buông xuống, gió lạnh quá cảnh, pháp phòng liên miên triền núi che đầy tầm mắt, mọi nơi lặng yên không một tiếng động.

Bắc địa đại quân phân mấy chi tản ra, dựa theo địa thế ngủ đông, hết thầy đều đầu vào đây.

Phục Đình tuần tra quá một lần, đỡ sau thất lưng đao đi đến phía sau.

La Tiểu Nghĩa một đường đi theo phía sau hắn, vừa đi một bên lầy mắt ngắm hắn: “Tam ca nhưng tính ra, mấy ngày nay ta vẫn luôn ở truyền cho người tin tức giả, đều thư nhanh cho rằng thật, coi như người là thật đã xảy ra chuyện.”

Phục Đình ở trước mặt hắn xoay chuyển thủ đoạn, ý tứ là không có việc gì, ở đều trung tuy có giao thủ, bất quá là rơi xuống chút da thịt tiểu thương, sớm đã không có gì quan trọng.

Hắn hướng biên cảnh tuyến cuối nhìn ra xa, một đạo hợp với thiên đường chân trời dấu trong bóng chiều, thoát nhìn cái gì tung tích cũng không có.

“Tình hình như thế nào?”

“Vẫn luôn là như thế này,” la Tiểu Nghĩa hỏi: “Kia rắn độc quá giáo hoạt, thường xuyên có thử thời điểm, có thể là đang đợi thời

cơ.”

A Sử kia kiên trước chút thời gian còn ngo ngoe rục rịch, rất có công tới dấu hiệu, khi đó đang lúc là Ung Vương chắc chắn muốn trở thành trữ quân thời điểm, hiển nhiên là muốn cùng này nội ứng ngoại hợp mà tương trợ, hoặc là tính toán một khi Ung Vương thành công thượng vị liền lập tức chiếm được hồi báo. Nhưng lúc sau không bao lâu liền có điều thu liễm, đại khái là Ung Vương cùng hãn thông khí, biết tình thế không đúng, tùy theo liền án binh bất động.

Hiện tại tác có thể là ở phỏng đoán Phục Đình có phải hay không thật sự bị đế vương trị tội vậy với đều trung, cho nên còn không có bước tiếp theo động tác.

Phục Đình trong lòng đều minh bạch, lộ cái mặt liền phản hồi, để tránh rút dây động rừng.

Mới vừa hạ ruộng dốc, u lảng đô đốc lãnh vài người từ nơi xa trì mã lại đây, dường như thập phần vội vàng, liền nhảy xuống mã liền tới bẩm báo: “Đại Đô Hộ, thám báo tìm được A Sử kia kiên lãnh người đang ở sau này triệt, có lẽ là được đến tiếng gió, biết ngài tự đều trung bình yên vô sự mà hồi bắc địa.”

La Tiểu Nghĩa tức khắc nóng nảy: “Tam ca, ta đi xem, tốt như vậy cơ hội, lại làm hãn chạy thoát, tiếp theo lại không biết khi nào mới có thể bắt được đến hãn, có người này ở, Đột Quyết liền không dứt mà gây sự!”

Tất cả mọi người là cái này ý niệm, nếu không Phục Đình liền sẽ không như vậy nhanh chóng tới rồi.

Hắn tay chiêu một chút, la Tiểu Nghĩa tiến lên, gần sát nghe hắn trước mặt, nghe hắn phân phó vài câu, đã biết hắn làm an bài, lập tức gật đầu, xoay người liền phải đi dẫn ngựa: “Yên tâm hảo, ta đi một chút sẽ về.”

Phục Đình dặn dò: “Không cần niệm chiến, thăm minh hắn hướng đi liền trở về.”

La Tiểu Nghĩa ôm quyền, bò lên trên lưng ngựa, mang lên một đạo nhân mã liền xuất phát.

U lằng đờ đốc cũng đi theo cùng nhau đi.

Phục Đình lại triều biên cảnh tuyến kia đầu nhìn thoáng qua, binh pháp nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, A Sử kia kiên nếu đem hắn coi như địch thủ, nhất định tinh tế nghiên cứu quá hắn rất nhiều phương thức tác chiến, lúc này là thật muốn rút đi, vẫn là lấy lui vì tiến, đều rất khó nói.

Hắn ở trong lòng kỹ càng tỉ mỉ mà suy đoán một lần, lớn đến toàn bộ toàn bộ bố cục, nhỏ đến mỗi một chi binh mã sắp hàng tổ hợp, cùng với Tê Trì cùng hắn thảo luận quá an bài, đều đã chỉnh hợp rõ ràng, xác định không để sót hạ cái gì, mới quay đầu hướng chính mình chiến mã chỗ đó đi.

Lên ngựa khi, một người cận vệ tới báo: Phu nhân bên kia đã đều an bài hảo, Cổ Diệp Thành khoảng cách nơi đây không xa, nhiều nhất một ngày một đêm, nhân thủ liền có thể thuận lợi vận đến Cổ Diệp Thành trung, đến A Sử kia kiên phía sau.

Phục Đình không cảm giạt mình, nàng tốc độ so với hắn nghĩ đến còn nhanh, đại khái là riêng vội vàng vì hắn làm tốt.

Lúc này hấn thậm chí tưởng cảm thán một câu chính mình vận khí tốt, có thể có như vậy một nữ nhân như vậy ở sau lưng toàn tâm toàn ý địa chi chống hấn này phiên cử động.

“Nói cho nàng ta thực mau trở về, trước chờ Tiểu Nghĩa tin tức.”
Hấn phân phó xong, đánh mã thối lui càng phía sau.

.....

Này nhất đẳng, đợi ước chừng mấy cái canh giờ.

Thiên đã hoàn toàn đen xuống dưới, chân trời có ánh trăng.

Phục Đình đã lại đem mọi nơi bố trí một lần, bỗng nhiên giác ra không đúng, quay đầu xa xa nhìn thoáng qua, la Tiểu Nghĩa lại vẫn không trở về.

Hấn dựng xúc cảm bị một chút hướng gió, giục ngựa hướng một khác đầu mà đi, ánh trăng ngồi trên lưng ngựa, cẩn thận nghe thuận gió đưa tới thanh âm, mơ hồ có hỗn độn tiếng vó ngựa, lập tức phát hiện có biến.

Đã có người khoái mã tự nơi xa mà đến, ánh trăng chạy như bay như ảnh, rất xa liền ở gọi “Đại Đô Hộ”.

Đó là u lằng đô đốc thanh âm.

Phục Đình nhìn hấn tới rồi trước mặt, đôi mắt hướng hấn phía sau đảo qua, không có thấy la Tiểu Nghĩa.

Không đợi hấn đặt câu hỏi, u lằng đô đốc liền vội vội vàng vàng mà ôm quyền bẩm báo: “La tướng quân cùng A Sử kia kiên giao tay, bỗng

nhiên đuổi theo hấn đi, lúc này chỉ sợ đã ra biên cảnh tuyến, thuộc hạ lo lắng có thất, chỉ phải gấp trở về báo!”

Phục Đình một tay ấn dưới thân chiến mã, trầm mặt, lấy la Tiểu Nghĩa kinh nghiệm, hấn là sẽ không xuất hiện như vậy sai lầm mới đúng.

Tất nhiên là có cái gì nguyên do.

“Rốt cuộc sao lại thế này?”

※

Mấy cái canh giờ trước, la Tiểu Nghĩa cùng u lằng đô đốc mang theo người đi truy tung A Sử kia kiên hành tung khi, bỗng hết thấy như thường, thậm chí la Tiểu Nghĩa chính mình còn dặn dò u lằng đô đốc muốn cẩn thận, bởi vì A Sử kia kiên bản nhân chính là điều cẩn thận xà.

A Sử kia kiên trước đó đã lặng yên vượt biên, mà bắc địa này mặt vẫn chưa cản trở, ngược lại có dụ này thâm nhập ý tứ, thế cho nên hấn đã vào biên cảnh tuyến nội tạng lớn không người đất hoang. Hiện giờ hấn lại mang theo người ở lui, thả đã lui đến biên cảnh tuyến phụ cận một chỗ khe núi, không khỏi cổ quái.

La Tiểu Nghĩa đề phòng có trá, làm u lằng đô đốc lãnh một đội người ở phía sau tiếp ứng, chính mình suất lĩnh nhân mã đi vào điều tra.

Quả nhiên, A Sử kia kiên thế nhưng sớm đã nhận ra bị truy tung, hấn vùng người đi vào liền tao ngộ phục kích.

La Tiểu Nghĩa cũng không phải hơi hợm hạng người, nhanh nhẹn mà làm ứng đối, hai bên đấu đầu lộ đuôi mà thử tới rồi lúc này, rốt cuộc giao tay.

Khe núi trung khó có thể thi triển khai, hai phương kỵ binh cũng vô pháp sử dụng cấp công vọt mạnh chiến pháp, chỉ có thể bên người cận chiến, mà lúc này phục kích một phương liền rõ ràng chiếm cứ ưu thế.

A Sử kia kiên trước sau không lộ diện, chỉ có đường hẻm hai sườn núi đá lúc sau không ngừng có Đột Quyết binh xung phong liền chết ra tới.

Sắc trời càng ngày càng ám, hai bên dây dưa như lâm vào vũng bùn, đều có tổn thương.

La Tiểu Nghĩa nhớ tới Phục Đình công đạo nói, kịp thời triệt thoái phía sau, muốn đi cùng ở phía sau chờ đợi u lằng đô đốc hội hợp.

Không nghĩ nhưng vào lúc này, một thanh loan đao bổ tới trước mắt, hấn lập tức huy đao rời ra, ngưng thần vừa nhìn chính là đối phương một đôi hung ác nham hiểm mắt, sinh ở trường xám trắng âm trầm trên mặt.

“Phục Đình phụ tá đặc lực cũng bất quá như thế.” A Sử kia kiên dùng tiếng Hán trào phúng hấn, liền thanh âm đều là sắc nhọn.

Luận chiến tròng đánh với chửi bậy, la Tiểu Nghĩa thật đúng là không có thua quá ai, lập tức xì một tiếng khinh miệt, huy đao liền chém: “Kẹp chặt cái đuôi chạy nạo loại, còn có mặt mũi nói loại này lời nói!”

Sớm có Đột Quyết binh xông lên thế A Sử kia kiên chắn, che chở hấn sau này lui.

La Tiểu Nghĩa nhân cơ hội huy đao chém nữa khi, chỉ nghe thấy hấn khặc khặc cười lạnh: “Không biết lúc trước cái kia họ Tào nữ tướng quân bị ta bắt được lúc đi, người cái này nạo loại lại ở nơi nào.”

Lưỡi đao một đốn, la Tiểu Nghĩa đột nhiên hoành mã, trừng mắt xem qua đi: “Người nói cái gì!”

A Sử kia kiên theo chiến cuộc sau này thối lui, người ở trên ngựa, mặt hướng về phía hấn, dùng nhất lãnh độ ngữ điệu nói ra làm hấn khó có thể tin nói.

Ngắn ngủn vài câu, mỗi cái tự đều như là theo tiếng gió đâm vào ở đây bắc địa tướng sĩ trong tai.

“..... Nhớ trước đây, nàng thật đúng là thảm a.”

Giọng nói kẹp tiếng cười, theo hấn dẫn dắt nhân mã hướng khe núi ngoại thối lui.

La Tiểu Nghĩa không biết khi nào khởi liên ngừng ở kia một chỗ lại không nhúc nhích quá, chết lặng mà nắm chặt trong tay đao, chung quanh tiếng chém giết tựa hồ đều nghe không thấy, thẳng đến hấn nói cho hết lời, đã là khóe mắt muốn nứt ra, chợt hung hăng một phách mã liền đuổi theo.

Liên phía sau truyền đến u lảng đồ đốc truy kêu cũng quẩn không thượng, lỗ tai tất cả đều là A Sử kia kiên càn rỡ tiếng cười, trong đầu liền trào ra Tào Ngọc Lâm chịu khổ cảnh tượng, suốt 186 người

chết thảm, hấn thể nhưng cũng không biết, lại là cho tới bây giờ, vẫn là từ này rấn độc trong miệng biết.....

“La tướng quân!” U lăng đô đốc vội vàng lãnh người truy tiến vào, chỉ nhìn đến hấn mang theo đội ngũ tuyệt trần đuổi theo bóng dáng, không dám tùy tiện đuổi theo, vội vàng gọi người lưu tâm động tĩnh, chính mình mang theo những người khác chạy trở về bẩm báo Phục Đình.

.....

Quân doanh, cây đuốc hừng hực chiếu rọi.

Tê Trì mới đưa làm ẩm ỉ Chiêm Nhi an trí ngủ hạ, dặn dò nữ mẫu muốn hảo sinh chiếu cố, vừa ra doanh trưởng liền nghe thấy có tiếng vó ngựa bay nhanh mà đến.

Tất nhiên là lui tới đưa tin người, như vậy vẫn còn lui tới bốn ba, tất nhiên có việc, nàng riêng đợi một chút.

Người tới đánh mã đến nàng trước mặt, quả nhiên là Phục Đình cận vệ, xuống ngựa chào hỏi, dăm ba câu hướng nàng báo biên cảnh tuyến trước tình hình.

Là Phục Đình riêng hạ lệnh tới báo biết nàng biết được.

“Cái gì?” Tê Trì nghe xong liền gánh chịu tâm.

La Tiểu Nghĩa lúc này liêu lĩnh, vạn nhất xảy ra chuyện gì cần phải như thế nào cho phải?

“Cô cô.” Lý Nghiên từ một khác đầu doanh trưởng đi tới, hấn đã nghe được, một mặt đi một mặt ở quần áo ngoại hệ áo choàng: “Ta

thân phụ đốc quân chi trách, hay là nên đi nơi đó nhìn một cái mới là.”

Tê Trì chưa nói chuyện, ánh mắt lướt qua hắn, thấy được hắn phía sau.

Tào Ngọc Lâm đang đứng ở nơi đó, mặt ở lúc sáng lúc tối ánh lửa không có biểu tình.

“Hắn là điên rồi không thành.” Bỗng nhiên nói câu này, nàng quay đầu liền đi doanh sau dẫn ngựa.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương Chương 97 97

Đội ngũ tập kết, Phục Đình thay áo giáp, chuẩn bị xuất phát.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, đang muốn hạ lệnh đem la Tiểu Nghĩa gọi tới, người sau đã cưỡi ngựa chính mình lại đây.

“Tam ca,” la Tiểu Nghĩa mang lên khôi mũ, hốc mắt còn hồng không lui: “A Sử kia kiên đầu người thỉnh người để lại cho ta.”

Lúc trước ở Du Khê Châu cùng chi giao thủ khi, Phục Đình làm hắn nhớ kỹ A Sử kia kiên gương mặt kia, hắn còn không biết này ý, hiện giờ mình bạch, chỉ hận không được sinh đạ này thịt.

Phục Đình triều hắn phía sau nhìn thoáng qua, không lên tiếng.

Tào Ngọc Lâm tự la Tiểu Nghĩa phía sau đánh mã lại đây, hắc y ngoại nhiều một tầng giáp trụ, nàng nói: “Không cần, hắn mệnh, ta chính mình tới.”

La Tiểu Nghĩa nhìn nhìn nàng không có biểu tình mặt, lập tức cũng không có lời nói, phản phát lại về tới lúc trước cùng nàng kề vai chiến đấu năm tháng.

Phục Đình lúc này mới lên tiếng: “Nghe ta hiệu lệnh hành sự.”

Đội ngũ bắt đầu chậm rãi đi trước khi, hắn quay đầu nhìn thoáng qua.

Tê Trì ngồi ở trên lưng ngựa, mặt dẫu ở mũ choàng, hướng tới hấn phương hướng, rồi sau đó xả dây cương, quay đầu ngựa lại tới rồi một bên đồng dạng ngồi trên lưng ngựa Lý Nghiên bên cạnh, hai người một đường nhìn bọn họ nơi này, một đường rời xa.

Phục Đình quay đầu phát tay, hạ lệnh xuất phát.

Tại đây chi đội ngũ phía trước, một khác chi binh mã bị điều động, từ u lảng đô đốc suất lĩnh, đã đi trước đi bọc đánh A Sử kia kiên.

Nửa đường, an bài thỏa đáng u lảng đô đốc đã chờ ở nơi đó, cùng Phục Đình đội ngũ hội hợp.

Đội ngũ trình đảo giáp tự, đẩy hướng mục đích địa.

A Sử kia kiên cuối cùng ở một mảnh trong hạp cốc xuất hiện quá, truy phản hồi tới, hấn tất nhiên muốn nghỉ ngơi chỉnh đốn, nhưng trong cốc nhỏ hẹp mà khúc chiết, tùy theo hấn liền ý thức được không đúng, lập tức rời khỏi, chỉ ở hai sườn du tẩu, đuổi giết la Tiểu Nghĩa cố ý lưu lại hấp dẫn hấn binh mã.

Bồn ý là muốn tận khả năng tiêu hao Phục Đình binh mã, nhưng lục tục sở ngộ đều là tán binh ở bên tẩu, hấn liền lại lập tức thay đổi đối sách, cẩn thận mà hướng bên kia thôi lui.

Phục Đình đến lúc đó, vòng vây đang ở chậm rãi thu nạp.

Chợt có binh tới báo: Phía bên phải cánh đã cùng Đột Quyết kỵ binh tao ngộ.

Hấn rút đao hạ lệnh: “Chiến!”

.....

Hai bên giao thủ, một xúc tức châm.

Một các tướng lĩnh, dựa theo Phục Đình mệnh lệnh, các thủ một phương, hợp tác ứng đối.

La Tiểu Nghĩa sớm đã ở Phục Đình hạ lệnh kia một cái chớp mắt liền hướng mã vào trận.

A Sử kia kiên nhẫn thực mau liền ý thức được bị vây, Đột Quyết quân binh phân mấy lộ, từ hấn thuộc hạ phó tướng suất lĩnh, từ hai sườn phương hướng đánh sâu vào bắc địa binh mã vòng vây.

Phục Đình chấp đao nhảy mã, trên cao nhìn xuống mà nhìn ra xa, đánh sâu vào Đột Quyết quân không quá có thể phá vây, làm như vậy đảo như là cố ý bám trụ thời gian.

Bụi đất cuộn cuộn, tiếng chém giết loạn.

Như hấn sở liệu, trong đó một trận bụi đất như bị kéo túm ra tới một đạo, thoát ly chém giết trong trận, nhắm thẳng biên cảnh tuyến mà đi.

Đó là bọn họ ở ý đồ hướng biên cảnh tuyến ngoại lui lại.

Hấn một kẹp bụng ngựa, xung phong liều chết qua đi.

Chặn lại binh mã như nghiêng thứ mà đến ngọn gió, ý đồ lui lại Đột Quyết kỵ binh bị này chi bắc địa lập tức thương binh chặn, loạn đao khó có thể đánh với, tức khắc tựa như bị vũng bùn quán lên giống nhau, bị bám trụ.

A Sử kia kiên rớt cuộc lộ mặt, ở Đột Quyết đội ngũ trung chợt lóe mà qua, giống cái xám trắng quỷ ảnh, càng thêm ra sức mà hướng biên cảnh phóng đi.

Bắc địa đại quân một đường truy tiệt.

Cho đến kia phiên khe sâu trước, nhỏ vụn núi đá lăn xuống trên mặt đất, ngựa đi trước chịu trở, lại vô hấn lộ.

Tại đây đất cần sỏi đá một mảnh khe sâu, khúc chiết uốn lượn, từ hai mảnh núi đá sở kẹp, muốn xuyên qua đi mới có thể ly biên cảnh càng gần.

Là cố ý truy tiệt, đưa bọn họ bức tới nơi này.

A Sử kia kiên chỉ có thể tiếp tục đi phía trước, xuyên qua trong cốc hiệp nói.

Nhỏ hẹp khe đem đội ngũ đè ép, hai sườn cao trên vách bỗng nhiên tiến vũ phi hạ, sớm đã mai phục tại này Hãn Hải phủ cung tiến binh suất nữa liền phải không có đất dụng võ, lúc này lại làm cho bọn họ được đến cơ hội.

Một trận tức đình, bởi vì bắc địa binh lính đuổi theo tiến vào, cần đề phòng thương đến người một nhà.

Cứ việc như thế, A Sử kia kiên trở ra ngoài cốc, cũng đã bị bị thương nặng, binh mã ít nhất giảm bớt một nửa.

Phía sau truy binh lại đến, còn thừa binh mã cũng bị bám trụ, hấn không thể không trực diện ứng chiến, loan đao huy động, bị một thanh quen thuộc trường đao từ mặt bên đẩy ra, rào rào một tiếng lưỡi đao than nhẹ.

Sở dĩ quen thuộc, là bởi vì sớm đã ở trong lòng giao thủ quá nhiều lần.

Lưỡi đao dao sắc thượng, chiếu ra nam nhân lạnh lẽo mặt mày, Phục Đình nắm đao nơi tay, khô giáp liệt liệt, chính lạnh lùng mà nhìn hấn.

A Sử kia kiên trên mặt bỗng nhiên lộ ra quỷ dị cười: “Phục Đình, người cho rằng người có thể giết được ta sao?”

“Hoặc bị giết, hoặc bị bắt, người chỉ có này hai con đường đi.” Phục Đình bỗng nhiên huy đao.

A Sử kia kiên trong tay vũ khí đánh bay, trước người lại bỗng nhiên đánh tới một cái người Đột Quyết thể hấn làm lá chắn thịt. Đối phương trung đao bắn huyết, hấn lại phảng phát giống như làm như không thấy, chỉ là âm trầm mà cười, chợt đẩy ra người nọ, trong tay nhiều một đoạn thon dài mũi nhọn, đâm thẳng Phục Đình ngực.

Đây là nhưng phá khô giáp vũ khí sắc bén, hấn xuống tay vô cùng mau lẹ thuần thực, tựa diễn luyện trăm biến.

Liên giống như Đột Quyết nữ lúc trước kia chiêu móc sắt thương hầu, đều là xuất kỳ bất ý.

Phục Đình bằng mau tốc độ nghiêng người lảng tránh, vẫn bị đâm trúng đầu vai.

A Sử kia kiên lại không lại nhúc nhích, xám trắng sắc mặt như cùng đọng lại, hung ác nham hiểm mắt đi xuống nhìn lại, chính mình ngực đã hoàn toàn đi vào một đoạn lưỡi đao, lực phá hộ giáp.

Phục Đình sở dĩ không có hoàn toàn tránh đi, chính là bởi vì ở kia một khắc đã đưa ra lưỡi đao.

Chỉ một thoáng, Đột Quyết quân điên rồi giống nhau vọt tới bảo hộ, hấn rút đao ra, chém giết một người, đầu vai cũng lui ly trùy tiêm, huyết khoảnh khắc tràn ra, ướt đầu vai cùng nửa cánh tay.

“Tam ca, có tàng binh!” La Tiểu Nghĩa đang từ phía sau chạy tới nơi này.

Bên kia có trầm trọng tiếng vó ngựa bước qua đại địa, hấn Đột Quyết ngữ kêu khóc.

A Sử kia kiên một tay che lại máu tươi đầm đìa ngực, biên lui biên cười: “Ta chờ chính là giờ khắc này, xem ngươi là muốn ta mệnh, vẫn là muốn ngươi bắc địa.....”

Chưa nói xong, người đã cũng không quay đầu lại mà hướng biên cảnh tuyến phóng đi.

Sở hữu Đột Quyết binh đều ở vì hấn bỏ chạy mà lấy mệnh làm thuận, ngăn trở truy kích, mà bên kia thanh âm nơi phát ra là Đột Quyết đại quân chính nhằm phía cánh, sở tập phương hướng là u lằng quện.

Phục Đình chỉ nhìn thoáng qua, quay đầu hướng la Tiểu Nghĩa liền đuổi tay xa xa một lóng tay.

La Tiểu Nghĩa lập tức sửa hướng, dẫn người hướng A Sử kia kiên đuổi theo.

Hấn cầm đao, giục ngựa điều binh, căn hướng Đột Quyết đại quân.

Chờ nhìn đến kia phê Đột Quyết quân số lượng khi, hấn cảm thấy A Sử kia kiên đã điên rồi, ô mệnh mong Đột Quyết đại quân so bất luận cái gì một lần đều thế tới hung mãnh, cơ hồ là quá vắng mấy lần binh lực, có lẽ đã là khuynh quốc chi lực, chỉ vì công phá bắc địa.

Không người cánh đồng hoang vu, cát bay đá chạy.

Phục Đình trừu tay áo thượng đai lưng, qua loa trói chặt đầu vai, dùng sức một xả, lập tức dương đao, che ở bắc địa phía trước.

※

Bầu trời bắt đầu phiêu nổi lên thật nhỏ tuyết tiết.

Chiến tuyến phía sau, khoảng cách quân doanh không xa nửa đường, Tê Trì thít chặt mã, yên lặng mà ở trong lòng tính toán một chút thời gian.

Dựa theo kế hoạch, đại khái độc nhãn đã trở lại Cổ Diệp Thành.

Lý Nghiên đi theo bên người nàng, hỏi: “Cô cô tính toán liền ở chỗ này không đi rồi sao?”

Nàng nghĩ nghĩ, gật đầu: “Liền ở chỗ này đi.”

Tuyết tiết mê mắt, nàng duỗi tay phát một chút lông mi, hướng chiến tuyến nơi phương hướng nhìn lại.

Chợt nghe thấy vang dội hét hò, phảng phất đã mau đến trước mắt giống nhau.

Nàng ngực bỗng dựng cấp khiêu một chút, dâng lên một cỗ mãnh liệt bất an cảm, đánh mã dọc theo đường cũ trở về trì một đoạn,

trong tầm mắt là ám ách thiên, phía dưới hoang vắng mà ở tuyết tiết bay múa cùng bụi mù tràn ngập trung tựa nhiễm một tầng hồng, như bị huyết tẩm.

.....

A Sử kia kiên lấy trọng quân áp trận, Phục Đình lựa chọn tiếp tục lấy đại quân vây quanh hấn, vậy phải làm hảo bị Đột Quyết sát nhập bắc địa chuẩn bị, nếu muốn đi hỏi phòng bắc địa, liền cho hấn thoát đi cơ hội.

Rồi sau đó phương, đã có truy binh.

Hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhận ra là la Tiểu Nghĩa, xem ra Phục Đình thật đúng là quyết tâm mà muốn giết hấn.

Nghĩ đến đây, mặc dù bị trọng thương, hấn đều phải đặc ý mà cười rộ lên, chỉ là miệng vết thương đổ máu không ngừng, đã mau vô lực.

Hấn đem chính mình cũng đương viên quân cò, này một ván, vô luận như thế nào, đều là đối Đột Quyết có lợi một mặt.

Đến nỗi chính mình, chẳng sợ chính là đã chết, cũng muốn làm bắc địa luân ở Đột Quyết gót sắt dưới.

Biên cảnh tuyến đã gần đến ở trước mắt, bên người sở thừa binh mã lại đã không nhiều lắm.

A Sử kia kiên chỉ có thể một hơi lao ra đi.

Cổ Diệp Thành không thể lại đi một hồi, không phải không dám, là hấn không tin, dân tộc Mô-hơ người đã bị Trung Nguyên vương

triều khổng chế, chỉ có thể tự mặt bên vòng hành, nơi đó cũng có hấn an bài Đột Quyết kỵ binh, tuy nhân số không nhiều lắm, cũng đủ để tiếp ứng.

La Tiểu Nghĩa đuổi tới nơi này, ở trong mắt hấn xem ra, đã là chú định có đến mà không có về.

Nghiêng phía sau, rồi lại là một khác tiểu đội nhân mã ở hướng hấn nơi này đuổi theo.

A Sử kia kiên gắt gao ấn thương chỗ, âm trầm mà liếc mắt một cái, không có thấy rõ, vùi đầu đi phía trước xông thẳng hơn mười dặm.

Quả nhiên một đội kỵ binh lao tới tiếp ứng.

Nhưng mà tiếp theo nháy mắt, bọn họ sở qua mà, bỗng nhiên sát ra một nhóm người mã, chưa vũ khí, chỉ áo quần ngắn, giống như làm buôn bán tầm thường lữ nhân, lại mỗi người cầm mới tinh việc binh đao, chém về phía bọn họ mã cùng người.

Bọn họ xuất hiện phương hướng, sau lưng chính là Cổ Diệp Thành.

Huyết mạn đường đi, khoảnh khắc tử thương tâng lớn.

Đường lui đã tuyệt, A Sử kia kiên cả người lẫn ngựa bị vây quanh.

La Tiểu Nghĩa đã đến trước mặt, giọng căm hận nói: “Người cũng có hôm nay.”

Rốt cuộc cũng kêu hấn ném tới rồi bị phục kích tư vị.

A Sử kia thẳng chắc đến đây khi vẫn súc ở còn sót lại mấy cái Đột Quyết kỵ binh hộ vệ hạ, che lại miệng vết thương cười lạnh: “Thủ hạ bại tướng, cũng có tư cách kêu gào?”

La Tiểu Nghĩ hận thấu hấn này phó sắc mặt, vỗ tay dương đao mà giết qua đi, chợt một khác đao nhân ảnh đã nhảy vào phục kích vòng.

Tào Ngọc Lâm xoay người xuống ngựa, hắc y theo gió tung bay.

Nàng không nói một lời, trong mắt chỉ có kia một người một con ngựa, cầm đao phụ cận, một đao đâm thẳng A Sử kia kiên dưới thân bụng ngựa.

Mã ăn đau, ném đi trên lưng người, đem hấn té rớt trên mặt đất.

A Sử kia kiên kéo đao, ấn miệng vết thương lui về phía sau, lúc này mới nhìn ra vừa rồi không thấy rõ chính là nàng, vẻ mặt khinh thường: “Nguyên lai là người, Đột Quyết nô.”

La Tiểu Nghĩ sát ý đốn khởi, muốn xông lên đi khi, thấy Tào Ngọc Lâm thân ảnh, lại sinh sôi nhện xuống.

Tào Ngọc Lâm gắt gao nắm đao, đi đến hấn trước mặt, từng câu từng chữ, mặt vô biểu tình: “Đi phía dưới khoe ra đi.”

Lời còn chưa dứt, đao đã huy hạ.

Đầu người lặn xuống.

186 điều mạng người nợ máu, chung quy ở nàng trong tay chấm dứt.

※

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 98 Phiên Ngoại Một

Hai năm sau ——

Vào đông, khung lung âm hồi, Trung Nguyên thủy hàn.

Lý Nghiên tự Lạc Dương xuất phát, chạy tới Trường An.

Sở dĩ là tự Lạc Dương chạy đến, là bởi vì mấy năm nay tới hấn đều âm thầm khắp các nơi du học, đều không phải là chỉ đợi ở bắc địa một chỗ.

Nhận được Trường An đưa tới tin tức khi, hấn đang ở Lạc Dương tiếp thu danh sư dạy bảo.

Thôi thị tộc nhân cực kỳ thịnh tình, Thôi Minh Độ thậm chí mỗi lần đón đưa đều tự tay làm lấy, trước khi đi còn nguyện ý vì hấn cung cấp một chi thân binh hộ vệ.

Nhưng mà Lý Nghiên đều uyển chuyển từ chối, hấn có một chi ám vệ, là ở bắc địa khi Phục Đình làm la Tiểu Nghĩa vì hấn huấn luyện, này chi ám vệ phần lớn chọn lựa tự Quang Vương phủ, cùng hấn hệ ra cùng nguyên, đồng khí liên chi, về sau sẽ tùy hấn tiến vào cung đình.

Một cái ngày đêm liên tục lên đường sau, hấn lãnh người thuận lợi đến Trường An.

Trường An trong thành phồn hoa như cũ, cho dù ở vào đông, cũng làm theo có không ít ngoại lai thương lữ lui tới xuyên qua, trên đường cái cửa hàng đông đảo, bao hàm cá hình hiệu buôn ở bên trong, cũng một lần nữa ở trong thành khai cửa hàng.

Lúc trước sự đã là qua đi, Ung Vương định tội sau bị biếm vì thứ dân, cả nhà lưu đầy ngàn dặm, đại khái rốt cuộc không người nhớ rõ kia năm đó một chút gợn sóng.

Không có chút nào tạm dừng, đêm đó hấn liền lặng yên vào cung đình.

Đế vương tắm điện trước sớm đã thanh không người hầu, là vì phương tiện cho hấn cùng thánh nhân đơn độc nói chuyện.

Lý Nghiên ở cửa sửa sửa vạt áo, phát đi vạt áo thượng một đường phong trần, cất bước nhập điện.

Chân đèn chỉ điểm mấy cái, đại điện sâu thẳm, nửa sườn ở minh, nửa sườn ở trong tối.

Hấn đi đến long sàng trước, nhìn thấy cùng mới gặp khi tương tự cảnh tượng, chỉ là rũ trưởng đã trừ, bốn phía trống vắng, trên giường người cũng vô pháp lại ngồi, chỉ có thể nằm ngửa ở nơi đó, tóc mai hoa râm, so với hai năm trước già nua rất nhiều, đã là hết giận nhiều hơn tiến khí.

Đúng là bởi vì thu được đều trung tin tức nói thánh nhân bệnh nặng, hấn mới có thể như thế nhanh chóng đuổi lại đây.

Đại khái là đã nhận ra hấn đã đến, đế vương chậm rãi mở bừng mắt, trong mắt càng thêm vẫn đục, một hồi lâu mới dừng ở hấn trên người.

Lý Nghiên xốc vạt áo, ở giường biên hạ bái.

“Trẫm làm được đối không?” Đây là đế vương câu đầu tiên lời nói.

“Không biết bệ hạ hỏi chính là cái gì.” Lý Nghiên rũ đầu, một bức cung kính thái độ.

Đế vương thở gấp dày đặc khí thô, thanh âm thấp như ruồi muỗi: “Trẫm một lòng mưu quyền, gắng đạt tới triệt phiên, gắng đạt tới ngăn chặn biên cương, mất đi hai cái nhi tử, làm được nhưng đối?”

Lý Nghiên lúc này mới minh bạch, hẳn là ở thời điểm này nhớ tới quá vãng.

“Ở này vị, mưu này chính, không thể nói bệ hạ có sai, chẳng qua.....” Hắn ngữ điệu kéo một ít, thay đổi thanh sau, thanh âm trầm rất nhiều: “Chẳng qua bệ hạ vô dụng người chi lượng, mới rơi vào hiện giờ kết cục.”

“Người nói cái gì.....” Trên giường người đột nhiên ngẩng đầu, một hơi suýt nữa không kể.

Lý Nghiên biết đã mạo phạm thiên uy, nhưng vẫn là rũ đầu tiếp tục nói đi xuống: “Bệ hạ bớt giận, gần đây ta nghiên đọc hoàng thất sách sử, đã từng minh hoàng cũng từng có triệt phiên cử chỉ, triệt phiên sau cũng đem mất đi đất phong phiên vương nhóm quyền dưỡng ở nhị điều bên trong, nhưng vẫn có phiên vương cam tâm bị triệt, chỉ vì minh hoàng có dụng người chi tâm, sẽ không vô cơ nghi kỵ. Bệ hạ nếu có minh hoàng một nửa rộng rãi, gì đến nỗi này.”

“Làm càn!” Đế vương chống muốn ngồi dậy, rồi lại khó có thể chi khởi cánh tay, trong miệng kịch liệt ho khan lên.

“Lúc trước nhập đều quét sạch Ung Vương nghịch tặc khi, chúng ta sẽ dễ dàng như vậy phải lấy vào cung, bệ hạ cũng nên biết ta không phải nói bậy.”

“Ngươi.....” Đế vương phẫn nộ mà trừng mắt, khô gầy ngón tay chỉ vào hắn: “Ngươi, ngươi dám nói trảm mắt nhân tâm!”

Lý Nghiên khẩu khí vô bi vô hỷ, thậm chí nói được thượng ngoan ngoãn: “Ta chưa từng nói qua, bệ hạ cũng chớ nên như thế tức giận, đương bảo trọng long thể.”

Đế vương chỉ vào hắn ngón tay run run một chút, vẫn đục tròng mắt lại tựa thanh minh một ít, bỗng nhiên bắt lấy mép giường hung hăng nói: “Ngươi đã biết.”

Lý Nghiên liếc mắt cũng rũ, kính cẩn mà đáp: “Hồi bệ hạ, ta chỉ biết chính mình nên biết đến.”

Đế vương ngón tay trao đến càng khẩn, cơ hồ muốn moi nhập trong đó, khớp xương đều nhô lên tới.

Lúc trước Quang Vương sự, hắn nhất định là đã biết!

Tự nhiên, Thôi thị đã là đảo hướng hắn, liền không thể thiếu sẽ có một ngày này.

Quả nhiên có thể nhẫn, cư nhiên vẫn luôn nhẫn đến hôm nay, nhẫn đến hắn hiện giờ vô lực xoay chuyển trời đất là lúc, mới thổ lộ chút nào.

“Ngươi tưởng như thế nào!”

Lý Nghiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng hấn, gương mặt kia so với hai năm trước càng thêm nẩy nở, mặt mày thanh tú, càng ngày càng giống năm đó Quang Vương.

“Bệ hạ còn thỉnh hảo sinh dưỡng bệnh, này cũng không phải bệ hạ thân thủ làm, bất quá là phía dưới thần tử nghe quân tâm mà động thôi, ai làm, về sau ta tự nhiên sẽ bắt được tới vấn tội.”

Đế vương trên mặt trời lên quỹ dị ứng hồng: “Kia trầm đâu?”

Hấn bệnh đa nghi lại tái phát, hấn không tin người này như thế nhẫn nại sẽ đối hấn không hề cừu hận chi tâm.

Lý Nghiên thoát nhìn sắc mặt như thường, chỉ có trong tay áo ngón tay nắm chặt, hấn đích xác đã có thể nhìn thẳng vào này đoạn chuyện cũ, đơn giản là ở bắc địa kiến thức qua quá nhiều sinh tử cùng chiến sự, càng thêm nhận rõ đầu vai sở gánh không chỉ là một cộc thù nhà, còn có trách nhiệm.

Nhưng muốn hấn hoàn toàn quên, tuyệt không khả năng, hấn từng ở phụ vương bài vị trước phát thề còn nhớ rõ, việc này vĩnh sẽ không quên.

“Bệ hạ công tích sẽ bị tái nhập sử sách, vĩnh vi hậu gia truyền tụng, tự nhiên, khuyết điểm cũng là.”

Khuyết điểm bao gồm những cái đó không thể gặp quang sự, hấn vì triệt phiên dùng thủ đoạn, bị hấn âm mưu trừ bỏ Quang Vương, mặt khác phiên vương, thậm chí là ở hoàng quyền hạ toi mạng hai vị hoàng tử.

“Người dám!” Đế vương cái trán gân xanh bạo khởi.

Lý Nghiên cúi đầu: “Ta dám.”

Cho tới nay mới thôi, chỉ có này hai chữ, là hắn nói được nhất lớn mặt hai chữ, mặt khác thời điểm trước sau là cung kính bộ dáng, làm như chỉ là tới hầu hạ bệnh nặng để vương giống nhau.

Để vương sắc mặt số phiên biến hóa, bỗng dừng lại là mãnh khự, đột nhiên một búng máu tràn ra tới, trên mặt bỗng nhiên một mảnh trắng bệch, trong cổ họng từng ngậm từng ngậm mà hút khí, nằm ngửa ở nơi đó giống bị trói chặt tay chân giống nhau, rốt cuộc nói không nên lời nửa cái tự.

Lý Nghiên an tĩnh mà nhìn hắn, cầm khăn cho hắn rửa sạch khoe miệng.

Người như tàn đèn, chung có diệt khi, tới rồi lúc này, hắn mới là thật sự vô bi vô hỷ, nhìn trước mặt người, cũng không hề là cao cao tại thượng đế vương, bất quá là một cái gần đất xa trời lão nhân.

※

Ba ngày sau, đế vương với trong lúc ngủ mơ băng hà.

Lý Nghiên tự đêm đó sau liền đổi chuyện cũ không còn có nhắc tới quá nửa cái tự, trước sau tùy hầu ở bên.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 99 Phiên Ngoại Nhị

Liên ở Lý Nghiên đăng cơ vi đế lúc sau mấy tháng, bắc địa hơi lạnh đầu hạ thời tiết, Tê Trì tới rồi sắp sinh thời điểm.

Phục Đình đuổi ở tính tốt nhật tử trước liên tướng quân trung sự đều xử lý, chạy về Đô Hộ Phủ trung, chuẩn bị bồi nàng đãi sản.

Vào Phủ Môn, một đường đi đến nhà chính trước cửa, liên nhìn thấy một đạo người mặc tím cẩm khoan bào tiểu thân ảnh chính lót chân, hai tay bái, hướng cửa sổ bên trong vọng.

Hắn đi qua đi, trên dưới nhìn thoáng qua: “Chiêm Nhi.”

Chiêm Nhi buông ra tay, quay đầu tới, mở to một đôi hắc bạch phân minh mắt thấy hắn, mồm miệng rõ ràng mà gọi hắn: “A cha, ta xem mẹ.”

Rõ ràng tới rồi tầm thường tiểu hài tử yêu nhất nói chuyện chơi đùa thời điểm, hắn lại không phải như vậy làm âm ỉ, đôi mắt cái mũi thoát nhìn là càng ngày càng giống Phục Đình.

Phục Đình triều cửa sổ nhìn thoáng qua, sợ sảo trong phòng Tê Trì, ngồi xổm xuống, thấp giọng hỏi: “Nhìn cái gì?”

Chiêm Nhi cũng cơ linh mà đi theo phóng thấp giọng: “Các nàng hỏi ta, muốn đệ đệ vẫn là muốn muội muội.”

Các nàng chỉ chính là Tân Lộ cùng Thu Sương, hai người hôm nay sáng sớm lãnh hấn tới Tê Trì trước mặt vẫn an khi liền ở trên hành lang hỏi qua.

Phục Đình ân một tiếng: “Vậy người là như thế nào nói?”

Chiêm Nhi không hiểu liền hỏi: “Đệ đệ cái dạng gì, muội muội cái dạng gì?”

Hắn khả năng cho rằng hài tử mới vừa sinh ra tới đã có cái bộ dáng ở đằng kia.

Phục Đình dặt một chút khóe miệng nói: “Đệ đệ cùng người ta giống nhau, muội muội cùng mẹ giống nhau.”

Chiêm Nhi tròn mắt linh hoạt mà chuyển động, chỉ một thoáng liền minh bạch, điểm đầu nhỏ nói: “Muốn muội muội.”

Nói xong quay đầu liền bước thật dài rất nhiều cẳng chân cọ cọ vào phòng môn, đối với trong phòng liền cao giọng nói: “Mẹ, muốn muội muội!”

Tê Trì ngồi ở trên giường, mới vừa uống xong một chung nước ấm, trong tay chính cầm bản sổ sách ở phiên, nghe vậy dừng lại trên tay động tác, không thể hiểu được mà nhìn hấn.

Chiêm Nhi đã nói xong lo chính mình lại chạy ra môn đi.

Ánh mắt của nàng vẫn luôn đuổi theo hấn ra cửa, ngay sau đó liền thấy được cửa xuất hiện Phục Đình.

“Người cùng hấn nói cái gì?”

Phục Đình chọn rèm cửa tiến vào, đem trong tay roi ngựa đặt ở bên chân, biên trừu tay áo thượng đai lưng biên nhìn nàng nói: “Không phải ta giáo.”

Tê Trì hơi hơi nhướng mày, sớm đã nghe thấy ngoài cửa sổ khe khẽ nói nhỏ, thật chưa nói cái gì?

.....

Không mấy ngày, Đại Đô Hộ phủ cái thứ hai hài tử liền ở trong phủ giáng sinh.

Lần này không có chiến hỏa bay tán loạn, không có Đột Quyết quân đuổi giết, Tê Trì sinh sản thật sự an ổn.

Phục Đình vẫn luôn bồi hồi ở ngoài cửa phòng, nghe được hài tử đạo thứ nhất tiếng khóc liền lập tức vào cửa, liền bà đỡ đều cấp hoảng sợ.

.....

La Tiểu Nghĩa tới rồi chúc mừng thời điểm, đã qua đi có non nửa nguyệt.

Hắn giống mô giống dạng mà dẫn theo lễ thượng môn, ước chừng hai phân, liên quan đem lúc trước Chiêm Nhi kia phân cũng cấp bổ thượng.

Còn không có nhìn thấy Phục Đình, tiên kiến đến Chiêm Nhi ngồi xổm Đô Hộ Phủ hậu hoa viên, cầm một đoạn tiểu côn nhi ở chọc rễ cây biên bần ngoạn nhi.

La Tiểu Nghĩa đánh tâm nhãn thích tiểu tử này, chỉ vì hắn thật sự giống hắn tam ca, từ trước đến nay cũng không kiêu khí, liền ngoạn nhi đồ vật đều theo chân bọn họ khi còn nhỏ này đó đã hài tử ngoạn nhi giống nhau.

Vì thế trước quải qua đi đậu hắn: “Chiêm Nhi, đương ca ca lạp, như thế nào còn ở chỗ này trang điểm bần đâu?”

Chiêm Nhi nhìn đến hắn, cổ cổ má: “Không cần đương ca ca.”

“A?” La Tiểu Nghĩa không hiểu ra sao: “Vì sao?”

“Không có muội muội, là cái đệ đệ.” Chiêm Nhi thở phì phì.

La Tiểu Nghĩa đã là nghe nói, hắn tẩu tẩu lúc này lại sinh cái tiểu tử.

“Đệ đệ không cũng thực hảo sao.”

“Đệ đệ cùng ta giống nhau, có cái gì tốt, a cha còn muốn ta tập võ.....” Chiêm Nhi đầu xoay chuyển mau, lời nói cũng xoay chuyển mau, nãi thanh nãi khí, nghe lại hình như là càng khí.

Tiểu hài tử tâm tư thực hảo đoán, la Tiểu Nghĩa hiểu, nghĩ đến là Chiêm Nhi cảm thấy lại tới nữa cái cùng hắn giống nhau như đúc tiểu gia hỏa, hiện giờ lại tiểu, đang bị cha mẹ toàn tâm toàn ý chiếu cố, hắn lại tới rồi muốn luyện kiến thức cơ bản lúc, như vậy một đối lập, hơn phân nửa là cảm thấy chính mình chịu vắng vẻ.

Hắn từ trước đến nay là tri kỷ, đối hài tử cũng không ngoại lệ, lập tức liền đem Chiêm Nhi bế lên tới, hướng bên cạnh trên tảng đá một phóng, hắc hắc cười nói: “Này người đã có thể tưởng sai rồi, mặc kệ

về sau người có bao nhiêu đệ đệ muội muội, người nhưng chỉ có một, người cũng không biết cha mẹ người có bao nhiêu đệ ý người.”

Chiêm Nhi nghe được không lớn mình bạch, phồng lên má nháy mắt nhìn chăm chăm hắn.

La Tiểu Nghĩa gần sát, cho hắn chậm rãi nói một hồi.

Đợi cho nghe xong, Chiêm Nhi đôi mắt một chút biến lượng, nhảy xuống cục đá liền chạy xa.

La Tiểu Nghĩa ra hoa viên, đem tùy lễ giao cho tôi tớ, đang định đi tiền viện chờ hắn tam ca, không đi bao xa liền thấy Phục Đình đã từ phía sau lại đây.

Hắn trạm xuống dưới chờ, cười tủm tỉm mà vừa muốn chúc mừng, Phục Đình tới rồi trước mặt, húc đầu liền nói: “Người cùng Chiêm Nhi bậy bạ cái gì?”

La Tiểu Nghĩa tức khắc cười mỉa: “Không a, ta kia không phải hống tiểu hài tử vui vẻ sao.”

Hắn lúc trước đối Chiêm Nhi nói: “Người lúc ấy sinh ra cái kia bài mặt có thể so người đệ đệ phần lớn lập, chúng ta chính vì bắc địa đánh trượng đầu, người vừa ra tới, địch nhân đều bị dọa chạy, lợi hại hay không! Bằng không người có thể kêu phục chiến sao?”

“Mẫu thân người chính là trốn đông trốn tây đem người sinh hạ tới, phụ thân người kia càng đến không được, cho rằng người xảy ra chuyện, nhìn đến người lúc ấy đôi mắt đều đỏ.”

Chiêm Nhi hỏi: “Đôi mắt như thế nào đỏ?”

La Tiểu Nghĩa: “Chính là mau khóc.”

Ngay sau đó Chiêm Nhi liền chạy tới Tê Trì trong phòng, nhìn đến phụ thân ở, khờ dại hỏi câu: “A cha, sinh ta thời điểm người khóc lạp?”

Phục Đình đỉnh mày một túc: “Cái gì?”

Chiêm Nhi đánh tiểu liền biết ở trước mặt hấn ngoan ngoãn, thấy không ổn liền đem la Tiểu Nghĩa bán: “Thúc phụ nói.”

Phục Đình liền trực tiếp tới tìm la Tiểu Nghĩa.

Hấn nâng một chút chân, làm bộ muốn đá.

La Tiểu Nghĩa sợ tới mức co rụt lại, chạy nhanh bảo đảm: “Không nói không nói, về sau đánh chết ta cũng không nói.”

Càng nói cười mỉa đến càng lợi hại.

Phục Đình không cùng hấn tiếp theo xả, đánh giá mắt hấn trang phục, ăn mặc một thân tầm thường thanh bố y sam, hiển nhiên không phải tông quân trung tới, cũng không phải từ nhà mình tới.

“Từ Tào Ngọc Lâm nơi đó lại đây?”

La Tiểu Nghĩa cười gượng, gật gật đầu.

Hấn hiểu rõ, lại hỏi: “Nàng đáp ứng người?”

La Tiểu Nghĩa thở dài, lại có chút phiền muộn: “Tam ca đừng khó coi ta, còn không có đâu.....”

“Vậy người còn tới làm cái gì?” Phục Đình bỗng nhiên nói: “Khi nào có thể hai người tới cùng nhau tặng lễ lại đến.”

La Tiểu Nghĩa ngẩn người, cảm thấy này không giống như là lời hắn nói.

Quả nhiên, Phục Đình quay đầu khi bỏ thêm một câu: “Người tẩu tẩu công đạo.”

Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi rồi.

HOÀNH MÔN CHI HẠ [C]

Thiên Như Ngọc
dtv-ebook.com

Chương 100 Phiên Ngoại Tam

Lý Nghiên đăng cơ lúc sau mấy năm gian, Tê Trì cùng Phục Đình tuy rằng nhập đều xem qua hần vài lần, nhưng chưa bao giờ trường lưu, mặt khác thời điểm đều vẫn luôn lưu tại bắc địa.

Ở bọn họ xem ra, rời xa hoàng quyền là đối Lý Nghiên hảo, cũng là đối chính mình hảo.

Cứ việc không thường thấy mặt, nhưng lẫn nhau gian thư từ lui tới lại là thường xuyên.

Tê Trì thường xuyên có thể thu được trong cung gởi thư, Lý Nghiên đến nay vẫn đối nàng không có gì giấu nhau, điểm này chưa từng biến quá.

Biến chỉ là một ít bên người người cùng sự.

La Tiểu Nghĩ cùng Tào Ngọc Lâm thành hôn, Tân Lộ cùng Thu Sương cũng ở bắc địa bén rễ nảy mầm, toàn gả cho bắc địa trong quân tướng sĩ.

Bắc địa hết thủy như cũ, thời gian nhanh nhẹn như thoi đưa.

Một cái nắng gắt vào đầu sau giờ ngọ, Đô Hộ Phủ hành lang hạ chạy quá một đạo hài tử thân ảnh.

Phục gia lão nhị phục niệm châu, năm nay đã trường tới rồi năm tuổi.

Thái dương lóa mắt, niệm châu dẫn theo góc áo chạy vào một gian sân.

Trong viện có người ở luyện võ, bụng còn mới nửa người cao đầu gối trường thương, chơi đến ra dáng ra hình.

Hắn chạy tới, lót chân gọi: “Ca, đại ca!”

Không ai để ý tới hắn, hắn nóng nảy liền sửa miệng kêu: “Phục chiến!”

Luyện võ thân ảnh lúc này mới dừng: “Làm gì?”

Đó là tám tuổi Chiêm Nhi.

Hắn mỗi ngày đều phải ít nhất luyện thượng hai cái canh giờ, đây là Phục Đình định ra quy củ, lời đã bắt động. Niệm châu so với hắn tiểu chút, có thể chỉ luyện một canh giờ. Vừa rồi hắn còn không có luyện xong, là sẽ không đình, nhưng ngạnh sinh sinh bị đánh gãy.

Niệm châu thò qua tới: “Đại ca, người giúp ta cái vôi được không?”

Chiêm Nhi so với hắn cao nửa cái đầu, vừa nghe lời này liền khẩu súng một ném: “Người gặp rắc rối lạ?”

Niệm châu tả hữu nhìn xem, hoảng thân mình tể đến hắn trước mặt tới, thần thần bí bí mà đem sự tình nói.

Chiêm Nhi nghe xong liền ở hắn cái ót thượng chụp một chút: “Người dám đem mẹ sở sách đánh mất, xem nàng đã biết không đánh gãy chân của người!”

Niệm châu che một chút sau đầu, trắng nõn sạch sẽ khuôn mặt nhỏ thỏ một đôi mắt đối tới đối lui, cũng không gặp hoảng, chính là có chút phát sầu: “Mẹ mới không có việc gì đâu, đáng sợ chính là a cha a, nếu là a cha muốn phạt ta, đại ca người cần phải giúp ta sao, không thể tìm hạ nhân hỗ trợ, người giúp ta đi tìm a.”

Hắn chính là gần nhất mới vừa học tính toán, thấy được Tê Trì lật xem sang sổ sách, có tinh thần đầu, sắc nòng không ở cũng phiên phiên, nào biết đã không thấy tấm hơi nha.

“Mới không giúp người, chính người tìm trở về đi.” Chiêm Nhi cúi đầu đi nhặt một thương.

Niệm châu kéo xuống cổ tay áo lại đây cho hắn lau mồ hôi, ân cần mà lấy lòng: “Ca ca, đại ca, thân ca, ta tìm, không tìm được mới đến tìm người hỗ trợ.”

Chiêm Nhi không để ý tới hắn, linh hoạt mà tránh đi.

“Cho người ta tư tiền hảo không sao?”

“Mẹ mỗi người đều cho tiền, ta chính mình có.”

Niệm châu bĩu bĩu môi, trong tai nghe được viện ngoại truyện tới thanh âm, là hắn a cha đã trở lại.

Hắn lặng lẽ đuổi đầu triều viện môn ngoại xem, chỉ thấy hắn a cha người cao chân dài thân ảnh đi qua hành lang hạ, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu liền chạy ra sân đi.

Chiêm Nhi ở hắn phía sau mới vừa cảm thương quay đầu lại liền không có người khác ảnh, còn hừ một tiếng.

.....

Phục Đình vào hậu viện, đi chưa được mấy bước, liền có nói tiểu thân ảnh triều hấn chạy vội tới.

Hấn lập tức đem roi ngựa tới eo lưng gian một tấc, giang hai tay đi tiếp.

Kia tiểu nhân nhi ăn mặc một thân tiểu áo váy, đầu trát song ké, một đường dường như cái phấn cầu dường như chạy tới, một đầu nhào vào hấn trong lòng ngực, mềm mềm mại mại mà kêu hấn: “A cha.”

Phục Đình cánh tay vững vàng mà nâng hài tử, sờ sờ nàng đầu: “Đang đợi a cha sao?”

“Ân!” Tuyết trắng tiểu nhân nhi thật mạnh gật đầu.

Phục Đình không cảm cười cười, ôm nàng đi phía trước đi.

Liên ở niệm châu sinh ra hai năm sau, Tê Trì lại vì hấn sinh cái nữ nhi.

Cứ việc ban đầu không có cố tình trông cậy vào, nhưng thật liên có cái nữ nhi tới rồi trước mặt.

Như hấn sở liệu, nữ nhi cực kỳ giống Tê Trì, kia trương khuôn mặt nhỏ liền giống như từ Tê Trì trên mặt nguyên dạng bái xuống dưới giống nhau, quả thực giống nhau như đúc.

Trước hai cái nhi tử sinh ra Tê Trì cũng chưa tao tội gì, thực thuận lợi, chỉ cái này nữ nhi, lẫn lộn nàng hồi lâu mới ra tới.

Lúc ấy kia khối cá hình ngọc bội liền ở dưới gối, nàng sinh sản khi đau đớn khó nhin, không biết như thế nào vớt tới rồi trong tay, đến sau lại hỗn loạn suýt nữa muốn đánh mất.

Chờ đến bà đỡ đem nữ nhi bế lên tới, Tân Lộ mới phát hiện kia ngọc đều đã đến hài tử bên cạnh. Bà đỡ bế lên hài tử khi, vừa lúc là em bé một bức dường như ghé vào kia ngọc thượng bộ dáng, thế nhưng hết sức thú vị, lúc sau Tân Lộ tiện lợi làm kỳ sự nói vài lần.

Tê Trì vì thế quyết định liền cho nàng đặt tên kêu tiên ngọc, liền lên nhưng chính là nằm ở tiên ngọc thượng.

Có nàng bạc triệu gia sản ngọc, đích xác cũng gánh nổi cái tiên ngọc danh hiệu.

Phục Đình sau lại nói, bọn họ hài tử thật là tên một cái so một cái có lai lịch.

Chiêm Nhi lúc ấy ở bên cạnh thành linh trở về câu: Vẫn là hấn nhất có địa vị.....

Đều có nữ nhi lúc sau, Phục Đình liền không nghĩ lại muốn hài tử.

Tuy rằng ba cái hài tử đối với hấn như vậy thân ở địa vị cao nhân viên quan trọng tới nói không tính nhiều, nhưng hấn đời này cũng liền Tê Trì một nữ nhân, lại không nghĩ làm nàng chịu khổ, ba cái hài tử mỗi người khỏe mạnh đáng yêu, cũng là đủ rồi.

Tiểu tiên ngọc đang lúc lanh lợi đáng yêu thời điểm, Phục Đình ôm nàng một đường tới rồi nhà chính cửa mới buông.

Vãn phụ nhân búi tóc Tân Lộ cùng Thu Sương liền ở cửa, hấn đi vào tìm Tê Trì, tiểu tiên ngọc liền giao cho các nàng.

Tiên ngọc không chịu ngồi yên, ở trên hành lang bản thân ngoan nhi, chạy vội chạy vội, cây cột mặt sau vươn một con cánh tay đem nàng kéo qua đi.

Niệm châu liền ở hành lang trụ mặt sau ngồi xổm, bắt lấy muội muội tay: “Ngọc tiên nhi, giúp ca ca cái vội.”

Tiên ngọc cảm thấy thú vị, cũng ngồi xổm xuống dưới, chớp chớp mắt, nài thanh nài khí hỏi: “Nhị ca ca, người như thế nào lạ?”

Niệm châu thò lại gần đem lời nói cùng nàng nói.

Hắn cảm thấy sổ sách vẫn là có thể tìm, chính là một chốc tìm không thấy nha, vạn nhất bị mẹ phát hiện liền không xong, lại kêu a cha hỏi đến, càng đến không được. Cho nên vẫn là kêu muội muội đi rải cái kiêu, liền nói sổ sách là nàng đánh mất, cha mẹ khẳng định sẽ chính mình đi tìm, cũng sẽ không trách muội muội, ai kêu cả nhà đều sủng nàng a.

Tiên ngọc lại không làm, đứng lên thẳng lắc đầu: “Ta không cần.”

“Nhị ca ca cho người mua đồ ăn ngon thú vị.” Niệm châu biết nàng thích này đó.

Tiên ngọc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu: “Mẹ sẽ cho ta mua.”

Niệm châu nghĩ tới: “Ta đây mang người đi gặp biểu ca, người không phải nhất muốn gặp biểu ca sao?”

Tiên ngọc đôi mắt quả nhiên mở to: “Thật sự?”

Nàng còn quá nhỏ, chưa từng ra quá Hãn Hải phủ, Tê Trì cùng Phục Đình đi Trường An khi chỉ mang quá Chiêm Nhi cùng niệm châu, nàng cũng đừng đề ra, không đi qua Trường An, cũng chưa thấy qua cái kia thánh nhân biểu ca, nhưng hâm mộ.

Nhưng nàng lại nghĩ tới Chiêm Nhi: “Ta cũng có thể đi tìm đại ca ca mang a, biểu ca nhất định thích đại ca ca, mẹ nói, biểu ca không đương thánh nhân thời điểm, còn mang theo đại ca ca tránh thoát tình thích quỷ đâu!”

“Cái gì tình thích quỷ, thúc phụ nói đó là Đột Quyết cầu.”

“Úc.” Tiên ngọc rút cuộc tuổi còn nhỏ hảo hống, bị đánh cái xóa liền đã quên lúc trước nói, đầu nhỏ lại thấu qua đi, cùng ca ca thì thăm lên.

.....

Tuy rằng hai anh em giống mô giống dạng thảo luận nửa ngày, nhưng mà tiên ngọc cũng không có có tác dụng.

Ngày đó Tê Trì phát hiện sổ sách sự khi, vẫn là Chiêm Nhi đem kia bản sổ sách cấp đem ra.

Hãn ngoài miệng khó coi đệ đệ, rút cuộc là làm ca ca, vẫn là quay đầu lại tìm một phen.

Kết quả liền ở ngòai giường phía dưới phát hiện, dựa gần giường chân, không chút nào thấy được, phong bì thượng còn dính nửa khối quả quýt da, vừa thấy liền biết là tiểu tiên ngọc ăn dư lại, sổ sách nhất định cũng là nàng loạn ném, nhưng nàng quá nhỏ, căn bản cũng không nhớ kỹ có này tra.

Tiên ngọc nhưng thật ra còn nhớ rõ niệm châu bảo đảm, dù sao sổ sách tìm được rồi, đuổi theo Nhị ca ca mộng mặt sau muốn biểu ca.

Một cái đại nắm mặt sau đuổi theo cái tiểu đoàn tử, kia hình ảnh thực sự chọc người chú ý.

Tê Trì chỉ là ở trong phủ ra vào khi liền nhìn đến vài lần, tuy chưa nói phá, kỳ thật trong lòng gương sáng dường như, đều là trên người nàng rơi xuống thịt, này ba cái tiểu gia hỏa đang làm cái quỷ gì vừa xem hiểu ngay.

Niệm châu chỉ có thể lưu, một chút trở nên vô cùng dụng công, cả ngày cùng Chiêm Nhi cùng nhau tập võ biết chữ, liền vì né tránh muội muội truy vấn.

Chiêm Nhi liền ở người ngoài tiểu quý đại địa giáo huấn hần: “Xứng đáng.”

Ai biết lời này nói còn không có hai ngày, Hãn Hải phủ bỗng nhiên cửa thành mở rộng ra, Đô Hộ Phủ cũng cửa chính toàn thông.

Bọn họ biểu ca thế nhưng thật sự tới.

※

Tân quân vì đế đã nhiều năm, đã đến nhược quán, mà hậu cung còn thùng rỗng kêu to, không khỏi kêu các đại thần nôn nóng, gần đây này đại khái chính là trong triều hạng nhất đại sự.

Lý Nghiên tới rồi chính mình nhân sinh quan khẩu, liền nhớ tới người trong nhà tới, bị thúc giục một hồi lúc sau, lấy cớ muốn tuần tra biên phòng, cải trang đi ra ngoài, về tới bắc địa.

Tê Trì đối hấn đã đến chút nào không kinh ngạc, sớm tại tin trung hấn liền nói quá việc này.

Nàng đứng ở trong sảnh, nhìn Lý Nghiên không hề phô trương mà đi đến, so với lúc trước, hấn phải phát không hề có biến hóa, liền để vương cái giá cũng không có.

Biến hóa chỉ bên ngoài biểu, hiện giờ hấn đã là thành niên đáng người, chỉ một bộ nguyệt bạch viên lãnh bào thường phục, một cây ngọc trầm thúc búi tóc, mặt mày thanh tú, một đường đến gần, gọi người như giác châu ngọc ở bên, giống nàng ca ca, nhưng lại không được đầy đủ giống, hấn chỉ là chính hấn.

Một bên Tân Lộ cùng Thu Sương đã sớm chờ ở cạnh cửa gặp qua lễ, nhìn hấn đều là ngăn không được cười.

“Đến ta nơi này tới tránh đầu sóng ngọn gió?” Tê Trì nhìn hấn cười nói.

“Cô cô vẫn là đừng trêu ghẹo ta.” Lý Nghiên thở dài.

Tê Trì cười cười: “Hảo đi, ta cũng không nói cái gì, chỉ cần chính người thích liền hảo.”

Nàng sớm nghe nói, Trường An đều truyền bọn họ Quang Vương phủ ra si tình loại, năm đó Quang Vương vì một cái Vương phi liền thề chung thân không cưới, lường trước hiện giờ thánh nhân cũng là kế thừa phụ thân điểm này, cho nên mới đến nay còn không có bàn chuyện cưới hỏi, nhất định là không gặp gỡ vừa ý.

Người khác nói như thế nào không sao cả, Tê Trì không hy vọng hấn liền chính mình gia sự cũng làm không được chủ, liền tính là để

vương, muốn nữ nhân cũng đến là chính mình thiết tình thích mới được.

Lý Nghiên ngượng ngùng nói cái này, triều nàng phía sau nhìn lại, thấy được nơi đó đứng tiểu gia hỏa nhóm, lập tức gọi một tiếng: “Chiêm Nhi.”

Chiêm Nhi đích xác cùng hắc thân cận, lập tức kêu hắc: “Biểu ca.” Ngay sau đó nhớ tới mẫu thân công đạo, lại sửa miệng chào hỏi, “Bái kiến bệ hạ.”

Hắc ăn mặc một thân phục tùng hồ y, tuy tuổi còn nhỏ, một thân vật áo một quỳ xuống đất, chút nào không ướt át bẩn thỉu, thật là có vài phần Phục Đình khí thế.

Lý Nghiên cười kéo hắc lên: “Càng ngày càng giống dượng, đã kêu biểu ca, ở chỗ này không có gì bệ hạ.”

Nói lại đi xem hắc bên cạnh niệm châu: “Niệm châu cũng không cho quỳ.”

Niệm châu ăn mặc vạt trắng thanh tế lụa áo choàng, thúc búi tóc, hơi có chút tiểu đại nhân bộ dáng, kêu một tiếng biểu ca. Hắc khi còn nhỏ ngoan ngoãn, trường đến vài tuổi liền ái nói ái cười, diện mạo so với Chiêm Nhi càng giống Tê Trì nhiều một ít, đặc biệt chính là cười thời điểm.

Lý Nghiên quay đầu nói: “Ta như thế nào cảm thấy niệm châu mang theo cô cô bóng dáng đâu?”

Tê Trì liếc liếc mắt một cái niệm châu, buồn cười nói: “Người còn không biết hắc bình thường làm sự đâu, mưu ma chước quỷ nhiều nhất, ta có thể so không thượng hắc.”

Niệm châu lập tức nói ngọt mà nói: “Mẹ nói cái gì nha, chúng ta ba cái thêm lên cũng so ra kém mẹ nửa cái tới!”

Lý Nghiên nghe được ba cái mới nhớ tới còn có cái tiểu muội muội, riêng tìm một chút, liền thấy Chiêm Nhi từ phía sau đem trốn trốn tránh tránh tiểu tiên ngọc cấp kéo ra tới.

Nàng còn ngượng ngùng, súc ở hai cái ca ca phía sau, chỉ lộ một đôi mắt to nhìn trước mặt người.

Lý Nghiên đầu một hồi thấy nàng, vừa thấy liền ngạc nhiên nói: “Nguyên lai nhất giống cô cô người ở chỗ này đâu.”

Hắn ngồi xổm xuống, triều tiên ngọc vươn cánh tay: “Biểu ca ôm một chút?”

Tiên ngọc nhìn xem Tê Trì, Tê Trì hướng nàng gật gật đầu, nàng lúc này mới nhảy nhót lên, lộ ra nhưng tính nhìn thấy biểu ca vui sướng, bước căng chân tới rồi Lý Nghiên trước mặt.

Lý Nghiên đem nàng bế lên tới, Phục Đình liền vào được.

Hắn nhận được Tê Trì tin tức liền tông quân trung đuổi trở về.

Lý Nghiên phát hiện hắn một chút cũng không có biến, chẳng sợ bắc địa hiện giờ đã không còn như thường lui tới như vậy khốn đốn, cũng cứ theo lẽ thường ăn mặc tầm thường quân phục, hắn vẫn cứ là bắc địa cái kia vĩ ngạn cây trụ.

Mới vừa mở miệng gọi một tiếng “Dượng”, lại gặp được hắn phía sau đi theo cùng nhau tới người, Lý Nghiên rất là kinh hãi, lập tức dựng tay, ý tứ là không cần quỳ lạy.

La Tiểu Nghĩa cùng Tào Ngọc Lâm cũng cùng nhau tới, phía sau còn đi theo cái hài tử, đó là bọn họ nhi tử, chỉ so niệm châu tiểu một tuổi, ngũ quan giống như Tào Ngọc Lâm, mi thanh mục tú.

Lý Nghiên khó được nói giỡn: “Nghĩ đến hiện giờ rốt cuộc có thể gọi một tiếng A Thiên thăm.”

Tào Ngọc Lâm sắc mặt dù chưa biến, ánh mắt cũng không lớn không biết xấu hổ.

Lý Nghiên lại xem la Tiểu Nghĩa: “Tiểu Nghĩa thúc dĩ vãng còn nói muốn cái ta như vậy tiểu tử, hiện giờ được như ước nguyện.”

“Nơi nào so được với bệ hạ.” La Tiểu Nghĩa hướng hấn làm mặt quỷ mà cười, nhìn còn có vài phần đắc ý.

.....

Khó được tái kiến, Đô Hộ Phủ thành đại gia tụ tập mà.

Lý Nghiên ở trong phủ một trụ mấy ngày, la Tiểu Nghĩa cùng Tào Ngọc Lâm một nhà cũng cơ hồ mỗi ngày đều tới.

Trước lạ sau quen, tiểu tiên ngọc nhanh chóng cùng biểu ca thân mật lên, bắt đầu ôm nàng một hồi, lúc sau liền thường xuyên muốn hấn ôm.